

நளவெண்பா

மூலமும் உரையும்.

ஸ்ரீ

புகழேந்திப்புலவர் செய்த

நளவெண்பா,

மஹா வித்வான்

கோ. இராஜகோபாலப் பிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய

உரையுடன்.

இஃது

சென்னைப் பச்சையப்பன் காலேஜ

தமிழ்ப் பண்டிதர்

கா. ர. கோவிந்தராஜ முதலியாரால்

பார்வையிட்டப்பெற்றது.

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலை,

87, தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை.

[3-வது பதிப்பு]

1920

விலை ரூபா 1-8-0

ஸ்ரீ

முகவுரை

காவிய இலக்கணம்

காவியமானது: கடவுள் வணக்கம், நாடு நகரம், மலை, கடல், பருவம், சந்திர சூரியர்களின் உதயாஸ்தமனம், கலியாணம், முடிகவித்தல், பொழில்விளையாட்டு, நீர்விளையாட்டு, உண்டாட்டு, மக்கட்பேறு, கலவியிற் களித்தல், புலவியிற் புலத்தல், மந்திரம், தூது, போர்ச்செலவு, போர்புரிதல், வென்றி முதலிய இவற்றுள் ஏற்பனவற்றின் வர்ணனைகளையமைத்துக் கவிகளாற் பாடப்படுஞ் சிறந்த தலைவன் ஒருவனுடைய கதைத் தொடர்ச்சியாம்.

இது பெருங்காவியம் எனவும், சிறு காவியம் எனவும் இருவகைப்படும்.

அவற்றுள், பெருங்காவியமாவது: அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் பொருள்கள் நான்குந் தன்கண் கூறப்பெற்றிருப்பதாகும்.

சிறுகாவியமாவது: அந்நான்கு பொருள்களில் ஒன்றேனும், பலவேனுங் குறையக் கூறப்பெற்றிருப்பதாகும்.

இவ்விருவகைக் காவியங்களுக்கும் முற்கூறப்பட்ட கடவுள் வணக்க முதலியன பொது இலக்கணமாம் எனவும்,

பிற்கூறப்பட்ட இவ்வற முதலியன சிறப்பிலக்கணமாம் எனவுங் கொள்க.

இந் நளவெண்பாவில் வீடு நீங்கலாக மற்றைய மூன்று பொருள்களே கூறப்பட்டிருத்தலின் இது சிறுகாவியம் எனப்படுகின்றது. இதனை,

"கருதுசில குன்றினுமக் காப்பியமா மென்பர்
பெரிதறமே யாதி பிழைத்து—வருவதுதான்
காப்பிய மாகுங் குலவரவு காரிகை
யாப்பிற் புராணமே யாம்."

என்னு மிதனு லறிக.

நளவெண்பாவின் மூன்று படலங்களிலுமுள்ள கதையின் சுருக்கக் குறிப்பு வருமாறு:—

முதலாவது - சுயம்வர காண்டம்

தருமர் வருந்தல், வியாசர் கூறல், நளன் சோலைபுகல், அன்னம் வருதல், பெண்கள் அதனைப் பற்றித் தருதல், அன்னம் தமயந்தியின் அழகையும் குணத்தையுங்கூறுதல், நளன் அவள்பாற் காதல்கூறல், அன்னம் 'அவள் உன்னை மணக்கும்படி செய்கிறேன்' என்று கூறி விடைபெற்றுச் செல்லல், அன்னந் தமயந்தியினிடஞ் செல்லல், அவள் அதனை நோக்கி வினவல், அன்னம் நளன்றன் அழகு குணம் வீரமுதலியவற்றைத் தமயந்திக்குக் கூறுதல், அவள் அது கேட்டு அவன்பாற் காதன்மிக்கு வருந்தல், தோழியர் தமயந்தியின் வாட்டத்தைக் கண்டு அதனை அவளது தாய்க்குத் தெரிவித்தல், அவள் தன் நாயகனாகிய வீமராஜனுக்குத் தெரிவித்தல்,

அவன் சுயம்வரம் ஏற்படுத்தி அரசர்கள்பால் தூதுவரை யனுப்புதல், அன்னம் நளனை யடைந்து தமயந்தியின் காதலைத் தெரிவித்தல், தூதுவர் நளனையணுகிச் சுயம்வரம் ஏற்படுத்தியதைக் கூறல், நளன் குண்டினபுரியையடைதல், இந்திரன்-எமன்-வருணன்- அக்கினி: நளனுக்கு எதிர் தோன்றித் தம்பொருட்டுத் தமயந்தியினிடந் தூதாகச் செல்லும்படி அவனை வேண்டல், நளன் அதற்கிசைந்து தமயந்தியினிடஞ் சென்று அவர்கள் கருத்துக் கிணங்கும்படி கூறல், தமயந்தி மறுத்தல், நளன் மீண்டு அவர்கள்பால் வந்து தமயந்தி மறுத்தமையைச் சொல்லல், அவர்கள் நளனுக்கு வரமளித்துச் செல்லல், நளனு மற்றைய அரசர்களும் சுயம்வர மண்டபத்தை யடைதல், தமயந்தி தோழியர் தன்னைச் சூழ்ந்துவரக் கையிற் பூமாலையோடு சுயம்வர மண்டபத்துக்கு வருதல், தோழியரில் ஒருத்தி தமயந்திக்கு அவ்வரசர்களின் பெயர் முதலியவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு வர, அவள் அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு செல்லல், தமயந்தி நளனிடம் வருமுன் இந்திரன் முதலிய நான்கு தேவர்களும் நளனுருவங்கொண்டு அவனுக்கருகில் உட்கார்ந்திருத்தல், தமயந்தி அங்குவந்து நளனுருவ முடையவர்கள் ஐவர் இருக்கக் கண்டு திகைத்து நிற்றல், அவள் பிறகு கடவுளை வணங்கிச் சில குறிப்புகளால் நளனையே நளனென உணர்ந்து அவனுக்கு மாலைசூட்டல், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் நால்வரும், அவ்விடம் விட்டுச் செல்கையில் கலி அவர்கள் எதிரில் வருதல், அவர்களால், 'தமயந்தி நளனுக்குப் பூமாலை சூட்டினாள்' என்பதை உணர்ந்த கலி சபதம்

கூறிச் செல்லுதல், நளனுக்குந் தமயந்திக்குங் கலியாண மாதல், நலன் குண்டினபுரத்திற் சில தினங்கள் தங்கி யிருத்தல்.

இரண்டாவது - கலிதொடர் காண்டம்

நளன் தமயந்தியுடன் தன்னகர்க்குச் செல்லல், கலி நளனைத் தொடரக் காத்திருத்தல், மக்களுண்டாதல், நளன் கால் கழுவுதலிற் சிறிது பிழைக்கக் கலி தொடர்தல், கலி புட்கரனை அழைத்தல், புட்கரன் கலி சொன்னபடி நளனைச் சேரல், நளன் அவனோடு சூதாடல், நளன் ராச்சிய முதலிய யாவற்றையுந் தோற்றல், மக்களை வீமராஜனிடம் அனுப்புதல், சுரமடைதல், நளன் ஒரு புள்ளைப் பற்றத் தன் துகிலை வீச அது அத்துகிலைக் கொண்டேகல், சூரியன் அஸ்தமிக்க நளனும் தமயந்தியும் காட்டில் ஒரு மண்டபத்தை யடைதல், தமயந்தி துயில்கையில் நளன் தமயந்தியின் துகிலை அரிந்துகொண்டு செல்லல், தமயந்தி விழித்துக்கொண்டு வருந்தல், பொழுது விடிதல், பாம்பு விழுங்கல், வேடன் தப்புவித்தல், வேடன் தீய எண்ணங்கொண்டழிதல், ஒரு வியாபாரி தமயந்தியை அழைத்துச் சென்று சேதி நகரிற் சேர்த்தல், தமயந்தியைக் கண்ட சேதிநகரத்தரசியின் தோழி யொருத்தி அவ்வரசிக்குக் கூறல், தமயந்தி அந்நாட்டரசியிடந் தங்கல், வீமன் தேடவிடல், பிராமணன் தமயந்தியைக் கண்டு வீமனிடம் அழைத்தேகல், அவர்கள் வருந்தல்.

மூன்றுவது - கலிநீங்கு காண்டம்

நெருப்பில் அகப்பட்டுக்கொண்ட கார்க்கோடகன் நளனை வேண்டல், நளன் அவனை எடுத்தல், நளனை அவன் கடித்தல், அவன் கடித்ததற்குக் காரணங் கூறல், நளன் அயோத்தியை அடைதல், தமயந்தி நளனைத் தேட வேதியனை யனுப்பல், அவன் அயோத்தியில் வாகுகன் என்னும் பெயரோடு இருக்கும் நளனைக் கண்டு சென்று தமயந்திக்குக் கூறல், தமயந்தி தனக்கு இரண்டாம் சுயம்வரம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறதென ருதுபர்னனுக்குத் தெரிவிக்கும்படி வேதியனை அனுப்பல், வேதியன் சென்று அவ்வாறே ருதுபர்னனுக்குத் தெரிவித்தல், ருதுபர்னன் நளன் சித்தஞ் செய்த தேரி லேறிக்கொண்டு குண்டினபுரத்துக்குச் செல்லுதல், ருதுபர்னன் 'என் மேலாடை வீழ்ந்தது எடு!' என நளன்: 'அவ்விடத்தினின்றுந் தேர் பத்துக்காதம் வந்துவிட்டது' எனல், அஸ்வஹ்ருதயம் - அக்ஷஹ்ருதயம் என்னும் வித்தைகளை இருவரும் மாற்றிக்கொள்ளுதல், அவர்கள் குண்டினபுரமடைதல், வீமன் ருதுபர்னனை 'இப்பொழுது நீர் வந்ததன் காரணம் யாது?' என வினவல், அவன் நாணத்தோடு பதிலுரைத்தல், தமயந்தி நளனது சமயற்றொழிலை யாராயும்படி தோழியை யனுப்புதல், தமயந்தி குழந்தைகளை நளனிடம் அனுப்பல், அவன் அவர்களைக் கண்டு வருந்தல், நளனுக்கும் அப்பிள்ளைகளுக்கும் சம்பாஷணை நடத்தல், தமயந்தி வீமனுக்கு ருதுபர்னனது தேரை யோட்டிக் கொண்டுவந்த சாரதியே தன் நாயகனாகிய நளனென்று தெரிவித்தல், வீமன் சென்று நளனைக் காணுதல், வீமன்

நளனது உண்மை யுருவைக் காட்டச்சொல்ல அவன் காட்டுதல். நளன் மக்களும் தமயந்தியும் அவன் பாதத்தில் வீழ்ந்து அாற்றல், கலிபுருடன் நளனுக்கு வரமளித்து அவனை விட்டு நீங்கிச் செல்லல், ருதுபர்னன் விடை பெற்றுச் செல்லல், நளன் தமயந்தியுடனும் மக்களுடனும் சேனைகளுடனும் சென்று தன்னகர்ப்புறத்திற்றங்கல், நளன் மீண்டும் புட்கரனோடு சூதாடி யாவற்றையும் வென்று கொள்ளல், புட்கரன் நளனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு தன்னகரை யடைதல், நளன் நகருக்குட் பிரவேசித்து அரசு வீற்றிருத்தல்.

வேறு குறிப்புகள்

இந்நூலின் தற்சிறப்புப் பாயிரத்துள் வேறு பிரதிகளுட் காணப்படும் "நீலநெடுங்கொண்மூ" என்னுஞ் செய்யுள் இரும்பல்காஞ்சி என்னுஞ் சங்கச் செய்யுளி லுள்ளது என்பதை வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ. அவர்கள் தாம் பதிப்பித்த நளவெண்பா மூலத்தின் முகவுரையில் உரைத்திருக்கின்றனர்.

நளன் ஆறு சக்கரவர்த்திகளில் ஒருவன். ஆறு சக்கரவர்த்திகளாவார்: அரிச்சந்திரன், நளன், முசுகுந்தன், புருகுச்சன், புரூரவன், கார்த்தவீரியன் என்பவர்.

நளன் முதலெழுவள்ளல்களில் ஒருவன். முதலெழு வள்ளல்களாவார்: குமுணன், சகரன், சகாரன், செம்பியன், துந்துமாரி, நளன், நிருதி என்பவர்.

இடையேழு வள்ளல்கள்:—அக்குரன், அந்திமான், அரிச்சந்திரன், கன்னன், சிசுபாலன், தந்தவக்கிரன் என்பவர்.

கடையேழு வள்ளல்கள்:—எழினி, ஓரி, காரி, நள்ளி, பாரி, பேகன், மலையன் என்பவர்.

நளன் விஷ்ணு பக்தனென நூற்கள் கூறுகின்றன.

தமிழில் நளசரித்திரத்தைக் கூறு நூற்கள் மூன்று. அவை:—இந் நளவெண்பா, அதிவீரராமபாண்டியர் விருத்தப்பாவினு லியற்றிய நைடதம், மற்றொருவர் கலித்துறையில் இயற்றிய நைடதம் என்பன.

புகழேந்திப் புலவரைப்பற்றிய சில குறிப்புகள்

"நூலார் கலைவல்ல செம்பியன் கேட்க நொடித்துமிக்க
கோலா கலனொட்டக் கூத்தனை யேன்றவற் கோலியென்று
மேலார் கவிசொல்லி நெய்த்தானத் தேசென்று வென்றுகொண்ட
மாலார் களந்தைப் புகழேந்தி யுந்தொண்டை மண்டலமே."

என்னுந் தொண்டைமண்டலச் சதகச் செய்யுளும்,

"நளனைப் புகழ்கின்ற வெண்பாவைப் பாடிநன் னூட்கவிதை
கழகத்தின் மிக்க புகழேந்தி யாங்கவி ராசன்தன்னைத்
தளவப் பெருநகை மாதொடு தென்னவன் றன்மணஞ்செய்
வளவற்குச் சீதன மீந்தது பாண்டியன் மண்டலமே."

என்னும் பாண்டிமண்டலச் சதகச்செய்யுளும் இந் நூலாசிரியரைப் பற்றியனவே. இவர் விக்கிரமச்சோழன் காலத்தில் அரசாண்டிருந்த ஒரு பாண்டியனிடத்தில் சமஸ்தான

வித்துவானுகவிருந்து, பிறகு அவ்விக்கிரமன் புத்திரனுகிய இரண்டாங் குலோத்துங்கன் காலத்திற் சோழநாட்டை யடைந்தவர் என்பது இவரது சரித்திரத்தால் விளங்குகின் றது. இரண்டாங் குலோத்துங்கன் வித்தியா குருவாகிய ஒட்டக்கூத்தப்புலவர் இவருக்குப் பெரிதும் இடர்ப்பா டியற்ற இவர் குலோத்துங்கனைவிட்டுச் சோழநாட்டிலிருந்த சிற்றரசனுகிய சந்திரன் சுவர்க்கியை யடைந்து, அவனுல் அன்புடன் போற்றப்பட் டிருந்தனர். அதன் பிறகுதான் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பநாடர் இரண்டாங் குலோத் துங்கன் சமுகத்தை யடைந்து பிறகு சிலகாலஞ் சென்று ராமாயணத்தைப் பாடினர். கம்பநாடர் ராமாயணம் பாடிய பிறகுதான் சந்திரன் சுவர்க்கியின் வேண்டுகோளால் இவர் இந்நள வெண்பாவைப் பாடினர். இவர் இரண்டாங் குலோத் துங்கன் மகனுகிய இரண்டாம் இராஜராஜன் காலத்தில் இருந்தனர் என்பதும் இருந்திலர் என்பதும் நன்கு விளங்க வில்லை. சிலர் அபிப்பிராயப்படி கவிச்சக்கரவர்த்தியார் ராமாயணம் பாடியது இராஜராஜன் காலமானுல், இவர் அவன் காலத்திலும் உயிர்த்திருந்தவ ராதல்வேண்டும். கவிச்சக்கரவர்த்தியார் தாம் பாடிய ராமாயணத்துக்கு இவ ரிடமிருந்து அபிப்பிராயம் பெற்றிருப்பதாகத் தோன்று மையின் இவர் அக்காலத்திற் குலோத்துங்கனிட மிருந்தில ரென்பதும், இவர் இருந்த இடமே சோழன் முதலாயி னுர்க்குத் தெரியாம லிருந்திருக்க வேண்டு மென்பதும் நன்கு விளங்குகின்றன. விக்கிரமன் அரசாண்டது, கி. பி. 1118 முதல் 1132 வரையினும் – இரண்டாங் குலோத்துங்

கன் அரசாண்டது, கி. பி. 1132 முதல் 1162 வரையினும்—இரண்டாம் ராஜராஜன் அரசாண்டது, கி. பி. 1162 முதல் 1200 வரையினுமாகும். இதனால் இவரது காலம் நன்கு விளங்கும்.

இவ்வுரையைப் பற்றிய சில குறிப்புகள்

சென்ற நூற்றாண்டில் இலக்கணத்துக் கோர் இலக்காய் விளங்கிய மகா வித்துவான் கோமளபுரம் - இராஜகோபாலப் பிள்ளையவர்கள் இந்நள வெண்பாவுக்கு இயற்றிய உரையில், சுயம்வரகாண்டத்தில் நூற்றுப் பதினைந்தாவது செய்யுண்முதல் அக்காண்டத்தின் ஈற்றுச் செய்யுளாகிய நூற்று எழுபத்தோராவது செய்யுள் வரையினும் ஐம்பத்தொரு செய்யுளும், கலிதொடர் காண்டத்தில் முதற் செய்யுளிலிருந்து முப்பத்தொரு செய்யுளும், ஆக எண்பத்தெட்டுச் செய்யுள்கட்கு உரை காணப்படவில்லை. மேற்படி செய்யுள்கட்கு இவரது உரை யாரிடமேனுங் கிடைக்கக்கூடும் என்னக் கருதிப் பலரை அடுத்தடுத்து விசாரித்தும் ஒருவரிடமுங் கிடைக்காமையின், ‘இவர் இவ்வுரையை இந்நூலினின்றும் வருடந்தோறும் எப் - ஏ - வகுப்புக்குப் பாடமாக வந்த பாகங்களுக்கு அவ்வப்போது எழுதிவந்தவரே யன்றி, இந்நூன் முழுதுக்கும் உரை யெழுதவேண்டுமென்று தொடங்கி எழுதினவரல்லர். மேற்கண்ட செய்யுட்கள் மேற்படி வகுப்புகளுக்கு இவர் காலத்து வாராமலிருந்திருக்கும்; அதனால் இவர் அச் செய்யுள்கட்கு உரையெழுதாமல் விட்டிருப்பர்’ என்று எண்ணி, அவ் வெண்

பத்தெட்டுச் செய்யுள்கட்கும் யான் உரை யெழுதிச் சேர்த்து இவ்வுரை நூலை முடிப்பித்தேன். பூவோடு கூடிய நாரை யாரும் இகழாரன்றே; அதுபோல் பொருள்மணங் கமழும் இவர்தம் உரைமலர் தொடர்புற்று முடிந்திலகு தற்கு அனுகூலமாக உடன் சேர்க்கப்பட்ட என்னுரை நாரையும் யாரும் இகழாமற் கொள்ளுவர் எனப் பெரிதும் நம்புகிறேன். பிள்ளையவர்கள் எழுதிய 'புகழேந்திப்புலவர் சரித்திர'மும், 'நளவெண்பா ஐயமறுப்பு'ம், 'நளவெண்பா விபரீதகுண திரஸ்கார'மும், இம் முகவுரையின் பின் சேர்க் கப்பட் டிருக்கின்றன.

இவ்வுரை நூலில் இவரது சரித்திர முழுவதையும் எழுதிச் சேர்க்கவேண்டு மென்னும் அவாவினால் இவரை நன்குணர்ந்த பெரியோர்கள் சிலரை விசாரித்தேன். அவர் கள், யான் இவரது நீதிநெறி விளக்கவுரைப் புத்தகத்தின் முகவுரையில் இவரைப்பற்றி எழுதியதினும் வேறாக ஒன் றுங் கூறிற்றிலர். ஆதலின், அக் காரியத்தை விடுத்தேன். இவரது சரித்திரத்தை யாரேனுந் தெரிவிப்பின், அது இவ ரது உரைப் புத்தகங்க ளொன்றின் மறு பதிப்பிலேனும் தனியாகவேனும் தெரிவிப்பார் பெயரோடு வெளியிடுவது மன்றி, அங்ஙனந் தெரிவிப்பார்க்கு யான் நன்றியறிதலுடன் கூடிய வந்தனத்தையுஞ் செலுத்துங் கடைமையுடையேன்.

☞ கா. ர. கோ.

ஸ்ரீ

புகழேந்திப்புலவர் சரித்திரம்

புலவர் திலகராகிய புகழேந்திப்புலவர்: கம்பநாடர், ஔவை, ஒட்டக்கூத்தர் இவர்களோடு இருந்தனராகத் தமிழ்ப்புலவர்கள் செல்லிவருகையால், அவருடைய காலம் சற்றேறக்குறைய சாலிவாகன சகாப்தம் அ௱எ-ஆம் ௵, அதாவது, ௲௯௱ வருடத்துக்கு முற்பட்டது. அவர் பிறந்த இடம், செங்கற்பட்டை யடுத்த பொன்விளைந்த களத்தூரென்பதும், குலம் தொண்டைமண்டல வேளாளரென்பதும், படிக்காசுப்புலவர் பாடிய தொண்டைமண்டல சதகத்தால் விளங்குகின்றன. இவர் செய்த நூல்கள் நளவெண்பாவும், இரத்தினச் சுருக்கமுமாம்.

இப் புலவர் திலகர், தென்மதுரையை ஆண்டுவந்த சண்பகமாறன் என்னும் பாண்டியனிடத்தில் தமிழ்ப் புலவரா யிருந்தனர்; வேறு கூறுவாரு முளர். இதன் உண்மை தெளிந்து கூறக் கூடாமையா யிருக்கின்றது. அந்தக் காலத்தில் உறையூரில் அரசுபுரிந்துகொண்டிருந்த குலோத்துங்கச் சோழராஜனுக்குப் பெண் கேட்கும்படி, அவனுக்கு வித்தியாகுருவும், அவனுடைய சமஸ்தான வித்வானும் ஆகிய ஒட்டக்கூத்தப் புலவர் சண்பகமாறனிடத்தில் சென்று, அவனோடு பேசிக்கொண்டிருக்கையில், பாண்டிய ராசன் பரிகாசமாய்ச், "சோழராஜன் பாண்டியகுலத்துப் பெண்ணைக் கொள்ளத்தக்க பாத்திரனோ? எங்களிலும் அவனுக்குள்ள ஏற்றமென்ன? சொல்லும்" என்றான். அது கேட்டு ஒட்டக்கூத்தப் புலவர், சோழராஜனுடைய

பெருமை தோன்ற, "அவனுடைய குதிரை, நதி, மாலை, குலம், வீரம், கொடி, நகர், தேசம் இவைகளுக்குப் பாண்டிய ராஜனுடைய குதிரைமுதலிய அவ்வெட்டும் ஒப்பாக மாட்டா" என்னும் பொருளை அமைத்து,

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்

"கோரத்துக் கொப்போ கனவட்ட மம்மானே
கூறுவதுங் காவிரிக்கு வையையோ வம்மானே
ஆருக்கு வேம்புநிக ராகுமோ வம்மானே
ஆதித் தனுக்குநிக ரம்புலியோ வம்மானே
வீரர்க்குள் வீரனொரு மீனவனோ வம்மானே
வெற்றிப் புலிக்கொடிக்கு மீன்கொடியோ வம்மானே
ஊருக் குறந்தைநிகர் கொற்கையோ வம்மானே
ஒக்குமோ சோணாட்டைப் பாண்டிநா டம்மானே."

என்னும் பாடலைச்சொல்லினர். அதுகேட்டபாண்டியராசனுடைய சமஸ்தான வித்துவானாகிய புகழேந்திப்புலவர், ஒட்டக்கூத்தப் புலவரை நோக்கி, அதற்கு மாறாக,

"ஒருமுனிவ னேரியிலோ வுரைதெளித்த தம்மானே
ஒப்பரிய திருவிளையாட் டுறந்தையிலோ வம்மானே
திருநெடுமா லவதாரஞ் சிறுபுலியோ வம்மானே
சிவன்முடியி லேறுவதுஞ் செங்கதிரோ வம்மானே
கரையெதிரல் காவிரியோ வையையோ வம்மானே
கடிப்பகைக்குத் தாதகியங் கண்ணியோ வம்மானே
பரவைபணிந் ததுஞ்சோழன் பதந்தனையோ வம்மானே
பாண்டியனார் பராக்கிரமம் பகர்வரிதே யம் மானே."

என்கிற பாடலைச் சொல்லினர். அதுகேட்டுப் பின்னர் ஒட்டக்கூத்தப் புலவர் சோழனைப் புகழவேண்டி,

வெண்பா

"வென்றி வளவன் விறல்வேந்தர் தம்பிரான்
என்று முதுகுக் கிடான்கவசம்—துன்றும்

எனக்கூறிச் சற்று ஆலோசித்தனர்; இதற்குள் புகழேந்திப் புலவர்,

வெறியார் தொடைகமழு மீனவர்கோன் வைவேல்
எறியான் புறங்கொடுக்கி னென்று."

எனக்கூறி முடித்தனர். தாம் சொல்லியவற்றிற் கெல்லாம் பிரதிகூலமாய்ப் பேசினுனேயென்று அவர்மேல் ஒட்டக்கூத்தருக்கு வருத்தமுண்டாயிற்று. பின்பு பாண்டியராசன் தன் புத்திரியைக் கொடுப்பதற்குச் சம்மதித்தான். ஒட்டக்கூத்தர் உடனே புறப்பட்டு வந்து, குலோத்துங்கச் சோழனுக்கு இது செய்தியைத் தெரிவித்தனர். சோழராசன் தன் போதகாசிரியராகிய ஒட்டக்கூத்தரை நகரையாளும்படி வைத்துத் தான் தென்மதுரைக்குச் சென்று பாண்டியராசனுடைய மகளை மணம்புணர்ந்தனன். பாண்டியன், தன் குமாரத்திக்குச் சீதனமாகப் பொன்னணி முதலியவற்றையும், புகழேந்திப்புலவரையும் கொடுத்தனன். சோழராசன் சீதனப் பொருள்களையும் அப்பொருள்களிலொருவராகிய புகழேந்திப்புலவரையும் முன்னதாகத் தனது நகரத்துக்கு அனுப்பினன். உறையூரில் அரசு புரிகின்ற ஒட்டக்கூத்தப் புலவர், புகழேந்திப் புலவரைக் கண்டமாத்திரத்தில், முன்னே தம்மைக் கல்வியறிவால் அவமதித்த புலவர் திலகரைச் சிறைச்சாலையில் அடைவித்துச், சற்றேனும் இரக்கமென்ப தில்லாமல், நாளொன்றுக்கு ஆழாக்கு அரிசியும் உழக்கு உப்பும் கொடுக்கும்படி உத்தரவு செய்தனர். புகழேந்தியாரும் அவ்வாறே சிறைச்

சாலையி லிருந்துகொண்டு, அந்தக் காராகிருகத்தின் பக்கத்து மார்க்கமாகத் தண்ணீர்க்குச் செல்கின்ற பெண்களைச் சாளரத்தின் வழியாகப் பார்த்து, அவர்கள் காதுக்கு இனிமையாய் எளிதிற் பொருள் விளங்கும்படி ஸ்ரீ மகாபாரதத்தில் சிற்சில சரித்திரங்களை எடுத்துச் சுருக்கி, இக்காலத்தில் தெருக்களில் சில எளிய ஜனங்கள் உடுக்கை தட்டிப் பாடிச் சீவனஞ் செய்துகொண்டு வருகின்ற அல்லியரசிமாலையீடு, பவளக்கோடிமாலையீடு, புரந்தரன் களவுமாலை யெனச் செம்பாகமான பாடல்களாகப் பாட, அவைகளைக் கேட்டு மகிழ்ந்த பெண்கள் தங்கள் வீட்டிலிருந்து கொண்டுவந்து கொடுக்கும் அரிசி காய்கறி முதலியவற்றில் தமக்குப் போதுமாயினவற்றை எடுத்துக்கொண்டு சமைத்துண்டு, மிகுதியைக் காவற் சேவகர்களுக்குக் கொடுத்துவருவர். இது காரணத்தால் அவர்களும் இவர்மேல் மிகுதியும் அன்புவைத்து மரியாதையாய் நடத்திவந்தார்கள்.

இப்படி யிருக்கையில் சோழராசன் கலியாணகாரியம் யாவும் நிறைவேறின மாத்திரத்தில் தன் மனையாளோடு நகரமே வந்து சேர்ந்து ஒருநாள் யானைமேல் பவனி வந்தான். சிறைச்சாலைத் தளத்தின்மேல் நின்று புகழேந்தியார் அச்சிறப்பைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, சோழன் தன்னருகிலுள்ள ஒட்டக்கூத்தருக்குக் காட்டி, "இதோ மேன்மாடத்தில் நிற்கின்ற புகழேந்திப்புலவர் சிறந்த புலவரன்றோ?" என்றான். அச் சொல்லுக்குப் பொறுக்காமல் ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்திப்புலவரை யிகழ்ந்து,

கட்டளைக்கலித்துறை

"மானிற்கு மோவந்த வாளரி வேங்கைமுன் வற்றிச்செத்த
கானிற்கு மோவல் வெரியுந் தழன்முன் கனைகடலின்

மீனிற்கு மோவந்த வெங்கட் சுறவமுன் வீசுபனி
தானிற்கு மோவக் கதிரோ னுதயத்திற் றார்மன்னனே."

என்கிற பாடலைச் சொல்லினர். அது கேட்டுப் புகழேந்திப் புலவர், "இவன் அவ்வளவு சமர்த்தனு" என்று புன்னகை செய்து, சோழனைப் பார்த்து, "இக் கவியை வெட்டிப் பாடவோ? அல்லது ஒட்டிப் பாடவோ?" என்று கேட்க, அரசன் ஒட்டக்கூத்தரிடத்தில் வைத்த அன்பால், "வெட்டிப்பாட வேண்டுவதில்லை, ஒட்டியே பாடும்" என்ன,

இதுவுமது

"மானவ னனந்த வாளரி வேங்கையும் வற்றிச்செத்த
கானவ னவ் வெரியுந் தழலுங் கனைகடலின்
மீனவ னனந்த வெங்கட் சுறவமும் வீசுபனி
தானவ னக் கதிரோ னுதயமுந் தார்மன்னனே."

என்று அப்பாடலையே ஒட்டிப் பாடினர். பாடியும் அரசன் ஒட்டக்கூத்தரிடத்தில் வைத்த அன்பின் மிகுதியால் சிறை மீட்கக் கருதாமற்போயினன்.

இது நிற்க, ஒட்டக்கூத்தப் புலவர்: சோழராசனுடைய சமுகத்தில் பரிசுபெற வரும் தமிழ்ப் புலவர்களில் தாம் கேட்ட வினாக்களுக்குத் தக்கவிடை தராதவர்களைச் சிறைச் சாலையை அடைவித்து, நவராத்திரி யுற்சவத்தில் இருவர் இருவராகக் குடுமியோடு குடுமி முடிபோட்டு, அங்குள்ள பிடாரிக்கு முன்பாக நிறுத்தி, அவர்களைப் பலி கொடுப்பது வழக்கம். அவ்வழக்கப்படி புகழேந்திப்புலவர் சிறையிருந்த காலத்திலும் பல புலவர்கள் அடைபட் டிருந்தனர்கள். அஃ தறிந்து, புகழேந்திப்புலவர் 'இக்கொடிய வழக்கத்தை நிறுத்தவேண்டும்' எனக் கருதிச் சிறையி லிருக்கும் புலவர்க

ளில் குயவன், அம்பட்டன், கருமான், தச்சன், தட்டான், வண்ணான், வேளாளன் ஆகிய எழுவர்களைத் தெரிந்தெடுத்துச் சிறைச் சாலையிலேயே சம்பிரதாயத்தோடு இலக்கிய இலக்கணங்களைப் பயிற்றுவித்துச் சமர்த்தர்களாகச் செய்தனர். நவராத்திரி யுற்சவமுஞ் சமீபித்தது. அக்காலத்தில் வழக்கப்படி அடைபட்டுக் கிடக்கும் புலவர்களைச் சிறையிலிருந்து கொண்டுவரும்படி ஏவலாளரை அனுப்ப, புலவர் திலகராகிய புகழேந்திப்புலவர், தம்மிடத்தில் கல்விபயின்று தேர்ந்த எழுவர்களையும் முன்னே செல்லவும், மற்றையோர்களை அவர்கள் பின்னே செல்லவும், உறுதிசொல்லி அனுப்பினர். அவர்களுள் முன்னே குசவன்போய் மிகுதியு மிடுக்காக நின்றான். ஒட்டக்கூத்தர் அவன் மிடுக்காக நிற்கின்றதைக் கண்டு செய்யுள் செய்யுந் திறத்தை அறியும்படி,

கலிவிருத்தம்

"மோனை முத்தமிழ் மும்மத மும்பொழி
யானை முன்வந் தெதிர்த்தவ னாடா?"

என்றனர். அதற்குக் குசவன்,

"கூனை யுங்குட முங்குண்டு சட்டியும்
பானை யுஞ்செயு மங்குசப் பையல்யான்."

என்றான். ஒட்டக்கூத்தர், தம்மை யானையெனச் சொன்னதற்கு, யானையை யடக்குவது அங்குச மாகையால் அங்குசம்போன்ற பையலெனவும், தான் குசவனாதலால், அழகிய குசப்பைய லெனவும் சிலேடையாகப் பொருள்பட அங்குசப் பையல் என்றனன். ஒட்டக்கூத்தப் புலவர் அது கேட்டுச் சற்று வாட்டமுற்று மற்றொருவனை அழைப்பிக்க, ஒருகண் பூப்பட்டு நின்ற அம்பட்டன் வந்து நின்றான். அவனைக் கண்டு,

கட்டளைக்கலித்துறை

'விண்பட்ட கொக்குவல் லூறுகண் டென்ன விலவிலக்கப்
புண்பட்ட நெஞ்சொடு மிங்குநின் றாய்பொட் டையாய்புகலாய்?"

என, அதற்கு அம்பட்டன்,

"கண்பொட் டையாயினு மம்பட்ட னென்கவி வாணர்முன்னே
பண்பட்ட செந்தமிழ் நீயுந் திடுக்கிடப் பாடுவனே."

என்றான். அதைக் கேட்டுக் கலங்கி மற்றொருவனை அழைப்பிக்க, அவன்பின் கருமான் வந்து நின்றான். முன்னே கவியால் வினவினாற்போல வினவாமல், "நீ யார்?" என்ன அதற்கவன்,

இதுவுமது

"செல்வன் புதல்வன் திருவேங் கடவன் செகத்குருவாங்
கொல்லன் கவியைக் குறைசொன்ன பேரைக் குறடுகொண்டு
பல்லைப் பிடுங்கிப் பருந்தாட்ட மாட்டிப் பகைவர்முன்னே
அல்லும் பகலு மடிப்பேன் கவியிருப் பாணிகொண்டே."

என்று சொல்லினன். ஒட்டக்கூத்தர் கிலேசங்கொண்டு, அவனை அப்புறப்படுத்தி, வேறொருவனை அழைப்பிக்க, தச்சன் வந்து நிற்க, "அவனை நீ யார்?" என்ன,

"சொன்னசந் தக்கவி யாவரும் சொல்லுவர் சொற்சுவைசேர்
இன்னசந் தக்கவி யேதென்ற போதி லெதிர்த்தவரை
வன்னசந் தங்கெட வாயைக் கிழித்திந்த வாய்ச்சியினன்
கன்னசந் தங்கங் களிற்கவி யாப்பைக் கடாவுவனே."

என்றனன். அது கேட்டு வருத்தமுற்று, அவனை அடுத்து நின்றவனை யழைக்க, வண்ணான் வந்து தைரியமாக நின்றான். "நீ யாரடா?" என்று செருக்காகக் கேட்க,

இதுவுமது

"சேலேய் விழிமட வாரிற்செங் காலன்னஞ் சேர்பழனப்
பாலேய் மணவயிற் கூத்த! நின் போலியர் பாப்புனைந்த

நூலேய் துகளறத் தூய்தாக்கு நோன்மை நுவல்வதல்லால்
மேலேய் தமிப்புல வோரென்னை யென்னை விளம்புவதே.''

தான் வண்ணானும், ஒட்டக்கூத்தர் கைக்கோளருமாத லால் 'பாப்புனைந்த துகளற' எனச் 'செய்யப்பட்ட நூல்களி லுள்ள குற்றங்களற' எனவும், 'பாவோட்டி நெய்த வஸ்திர த்திலுள்ள மாசு நீங்க' எனவும் சிலேடைபடக் கூறினன். இது கேட்டு ''இவன் யாவரினுங் கெட்டவன்'' என்று அப் புறப்படுத்தி, அவனுக் கயலில் நின்றவனை அழைக்க, வேளா ளன் ஒழுக்கமாக வந்து எதிரே நின்றான். அது கண்டு ஒட் டக்கூத்தர், ''பெருங் கவிஞர்கள்முன் சிறு கவிஞர்கள் வந்து நிற்பது தகுதியோ?'' என்றனர். அது கேட்ட வேளாளன்,

இதுவுமது

''கோக்கண்டு மன்னர் குறைகடல் புக்கிலர் கோகநகப்
பூக்கண்டு கொட்டியும் பூவா தொழிந்தில பூதலமேழ்
காக்கின்ற மன்ன கவியொட்டக் கூத்த! நுங் கட்டுரையாம்
பாக்கண் டொளிப்பர்க ளோதமிழ் பாடுறு பாவலரே.''

என்று கூறி, இவனை இம்மட்டிலே விடுதல் தகுதியன் றென்று கருதி, நீர் சோழராசன்மேற் பாடிய அண்டத்துப் பரணி யென்னும் நூலில், இவ் வண்டத்தையே நகரமாக வும், சக்கரவாளகிரியையே மதிலாகவும், அதற் குட்புறத் துள்ள கடல்களையே அகழாகவும், பூமி நடுவிலுள்ள மக மேருவையே கோட்டைக் கொடிக்கொம்பாகவும் உருவகப் படுத்தி வருணித்திருக்கின்றீரே. அகழ் மதிலின் புறத்தி லன்றோ இருக்க வேண்டும்; அகத்தி லிருப்பதாகக் கூறி யது குற்றமன்றோ? பெரும்புறக் கடலையே அகழெனக் கூற மறந்தீர்போலும். கவிச்சக்கரவர்த்தியாராகிய தெய்வப் புலமைக் கம்பநாடர் அயோத்தியாநகர வருணனையில்,

கலிவிருத்தம்

"நேமி மால்வரை மதிலாக நீள்புறப்
பாம மாகடல் கிடங்காகப் பன்மணி
வாம மாளிகை மலையாக மன்னற்குப்
பூமியு மயோத்திமா நகரம் போலுமே."

என்கிற செய்யுளைப் பார்த்ததும், கேட்டதும் இல்லையோ?" என்றான். அந்தமட்டிலே அக்கினிதேவனுக்கு அபிடேகஞ் செய்தாற்போல ஒட்டக்கூத்தர் முகங்கருகி வாளா விருந்தனர். அவரைப் பிடித்திருந்த அகங்கார துட்டப்பேயோ விட்டுத் தொலைந்தது. 'நமக்குச் சம்பவித்த இந்த மானக்கேடெல்லாம் புகழேந்தியால் சம்பவித்தது' என்று உணர்ந்து கொண்டு, மற்ற கவிஞர்களையும் வரவழைத்து அவர்கட்குத் தக்க பரிசு அரசனைக்கொண்டு கொடுப்பித்து, அவர்கள் யாவரையும் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடஞ் சேரும்படி செலவு கொடுத்தனர்.

இச் செய்திகள் யாவும் பரிசாரகப் பெண்களால் சோழன் மனைவி கேள்வியுற்றுப், 'புகழேந்திப் புலவரை இன்னும் அரசன் சிறையினின்றும் விடுதல் செய்யவில்லை' என மனவருத்தமுற்றுப், பள்ளியறைக்குத் தன் நாயகனாகிய சோழராசன் வரும்போது, வீட்டு வாயிற்கதவைச் சாத்தித் தாழ் பூட்டிக்கொண்டாள். தான் பற்பல இனிய மொழிகளைக் கூறியுந் திறவாமையால், அரசர்கள் தங்களுக்கும் தங்கள் மனைவிமாருக்கும் ஊடல்முதலியன நிகழ்ந்தபோது, தங்கள்பாலுள்ள புலவரைக்கொண்டு தீர்த்துக்கொள்ளுதல் வழக்கமாதலால், இவளுடைய துனியைத் தீர்க்கும்படி ஒட்டக்கூட்டத்தரை அனுப்பினான். அவர் போய்,

"நானே யினியுன்னை வேண்டுவ தில்லை நளினமலர்த்
தேனே! கவாடந் திறந்திடு வாய்!திற வாவிடினே

வானே றனைய விரவி குலாதிபன் வாசல்வந்தால்
தானே திறக்குநின் கைத்தல மாகிய தாமரையே."

என்ற கவியைக் கூறினர். அவர் பாடலைக் கேட்ட உடனே மிகுதியுஞ் சினங்கொண்டு 'ஒட்டக்கூத்தர் பாட்டுக்கு இரட்டைத் தாழ்ப்பாள்' என்று மற்றொரு தாழ்ப்பாளும் போட்டாள். ஒட்டக்கூத்தர் உடனே வந்து அரசனுக்கு அதைத் தெரிவித்தனர். அரசன், 'நம்முடைய மனைவிக்கு யாதொரு வழுவுதலுமின்றி வேண்டியதை வேண்டியபடியே நடத்தி வருகையில், இப்படிப்பட்ட துனி யுண்டாவதற்கு என்னிமித்தம்?' எனத் தனக்குள்ளே எண்ணிப், 'புகழேந்திப் புலவரைச் சிறையில் வைத்திருக்கின்றோமே, இதுவேயாம்' எனத் துணிந்து, அவரைச் சிறையினின்றும் நீக்கித் தன் மனையாளுடைய துனியைத் தீர்க்கும்படி அனுப்பினன்; அவரும் அவ்வாறே சென்று,

"இழையொன் றிரண்டு வகிர்செய்த நுண்ணிடை யேந்தியபொற்
குழையொன் றிரண்டு வழியணங் கே!கொண்ட கோபமென்னோ?
மழையொன் றிரண்டுகைம் மானு பரணனின் வாசல்வந்தால்
பிழையொன் றிரண்டு பொருரோ குடியிற் பிறந்தவரே."

என்ற கவியைக் கூறினர். இக் கவியைக் கேட்டவளவில் மனமகிழ்ந்து சோழன் மனைவி துனி தீர்ந்தனள். அதுமுதல் சோழராசன் புகழேந்திப் புலவரை மேம்பாடாகவே தன்னுடைய சமஸ்தானத்தில் வைத்துக்கொண்டு பரிபாலித்து வந்தனன். ஆயினும் ஒட்டக்கூத்தர் முன் தம்மைச் சிறையில் அடைவித்ததையும், இப்போதுந் தம்மேல் பொருமையா யிருப்பதையுந் தெரிந்துகொண்டு, அக் கருத்தை அரசனுக்குத் தெரிவிக்காமற் சென்று, உரையூரைச் சார்ந்த மள்ளுவமென்னும் ஒரு சிறிய நாட்டில் முரணூரிலிருந்த

சந்திரன் சுவர்க்கி யென்னும் அரசனிடஞ் சேர்ந்து, அவனுடைய வேண்டுகோளால் நளவெண்பாவாகிய நூலைச் செய்து தக்க பரிசு பெற்று வாழ்ந்திருந்தனர்.

சிலநாள் கழிந்தபின்னர்க் குலோத்துங்கச் சோழன், புகழேந்திப்புலவர் நளவெண்பா நூலைச் செய்து முரணை நகரில் சந்திரன் சுவர்க்கியென்பவனால் ஆதரிக்கப்பட்டிருக்குஞ் செய்தியைக் கேள்வியுற்று, அதிமரியாதையோடு அவரை வரவழைத்துத் தன்னுடைய சமுகத்தில் பிரசங்கிக்கும்படிக் கேட்டுக்கொண்டனன். அவரும் ஒமென ஒத்துக்கொண்டு, கம்பநாடர்-ஔவையார் - ஒட்டக்கூத்தர் முதலிய தமிழ்ப்புலவர்கள் முன்னிலையில் உபநியாயஞ் செய்கையில்,

"மல்லிகையே வெண்சங்கா வண்டூதே வான்கருப்பு
வில்லிகணை தெரிந்து மெய்காப்ப—முல்லைமலர்
மென்மாலை தோளசைய மெல்ல நடந்ததே
புன்மாலை யந்திப் பொழுது."

இப்பாடலைச் சொல்லும்போது, ஒட்டக்கூத்தப்புலவர், "மல்லிகை யரும்பைச் சங்காகவும், வண்டைச் சங்கநாதஞ் செய்பவனாகவும் கற்பித்தது உசிதமே; சங்கூதுவோன் அதன் அடியையன்றோ வாயில் வைத்து ஊதுவான்; அப்படி வண்டு அம்மலரின் அப்புறத்தி லூதுகின்றதில்லையே; ஆதலால், இந்த வருணனை குற்றம்" என்றார்.

உடனே கம்பநாடர் புகழேந்திப்புலவரை நோக்கிக் கண்சைகை செய்தனர். அதை யுணர்ந்துகொண்டு புகழேந்தியார், "கட்குடியனுக்குச் சூத்தென்றும் வாயென்றுந் தெரியுமா?" என்றார். அப்புறம் மேலுள்ள பாடல்களைச் சொல்லிப் பொருள் சொல்லுகையில்,

"சேப்பிளங் கொங்கைமீர் திங்கட் சுடர்பட்டுக்
கொப்புளங் கொண்ட குளிர்வானை—இப்பொழுதும்
மீன்பொதிந்து நின்ற விசும்பென்ப தென்கொலோ
தேன்பொதிந்த வாயாற் றெரிந்து."

இச்செய்யுளில் ஒட்டக்கூத்தர், "நீர் விண்மீன்கள் அடர்ந்த வானத்தைத் திங்கட் சுடர்பட்டுக் கொப்புளங் கொண்ட குளிர்வானென்றது வியக்கத்தக்கதே; அக்கொப் புளத்திலிருந்து சீயாவது சிலநீராவது வடியுமே, அது யாதோ?" எனக் குசோத்தியமாய்க் கேட்க, புகழேந்தி யானவர், "சீ வடியவில்லை, சிலநீர் வடிவதுண்டு; அதுதான் பனி" என்றார். இவ்வாறு அவர் செய்யும் தூராட்சேபங்க ளுக்கெல்லாம் உத்தரஞ்சொல்லி அவர் நாவை யடக்கினர். கம்பநாடரும் ஔவையாரும் புகழேந்திப்புலவர் சார் பாகவே சார்ந்து புகழ்ந்தார்கள்; அரசனும் புகழேந்திப் புலவருக்குத் தக்க பரிசு கொடுத்தனன்.

ஔவையார் சோழனுடைய சபையினிடத்தில் தாம் இரண்டு கால்களையும் நீட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பர். அக்காலையில் கம்பநாடர் அங்கு வருவாராயின் அவர் வர வைக் கண்டமாத்திரத்தில் இரண்டு கால்களையும் முடக்கு கிறதும், புகழேந்திப்புலவர் வருவதைக் கண்டால் வலக் காலையும், சோழனைக் கண்டால் இடக்காலையும் முடக்குகிற தும், ஒட்டக்கூத்தரைக் கண்டால் இரண்டு காலையும் நீட்டு கிறதும் வழக்கம். இதைப் பலமுறை ஒட்டக்கூத்தர் கண்டு, "இந்த ஔவையானவள், சிறந்தவராகிய கம்பநாடருக்கும், உனக்கும் செய்யும் மரியாதையைப்பற்றி யான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை; புகழேந்திக்கு வடக்கால் முடக்குகைக்கும், எனக்கு இருகாலையும் நீட்டியபடி யிருத்தலுக்கும் யாது காரணம்? இதை நீ ஔவையாரிடத்தில் கேட்டறி",

என்று சோழராசனிடத்தில் ஒட்டக்கூத்தர் சொல்லிக் கொண்டனர். அவ்வாறு ஔவையார் செய்வதைச் சோழனுங் கண்டு, "எம்பெருமாட்டியே! ஒட்டக்கூத்தரும், புகழேந்தியாரும் ஒத்த புலவர்களாயிருக்க, ஒட்டக்கூத்தருக்கு இரண்டு காலையும் நீட்டியபடி யிருத்தலும், புகழேந்தியாருக்கு வலக்காலை முடக்கலும் உமக்குத் தகுதியன்றே?" என்றனன். "நான் செய்வது தகுதிதான்" என்று சொல்லி, இருவரையும் அழைத்துத் தமது கைபால் சில குறிகளைக் காட்டி, "இவற்றிற் கிணங்க ஒரு வெண்பாச் செய்யாய்?" என்று ஒட்டக்கூத்தரைக் கேட்க, உடனே,

"இவ்வளவு கண்ணிணை யிவ்வளவு சிற்றிடையாள்
இவ்வளவே போன்ற விளமுலையாள்—இவ்வளவு
வைந்த வுடலா ணலமேவு மன்மதன்கை
ஐந்துகணை யால்வாடு வாள்."

என்று பாடினர். அப்புறம் புகழேந்திப்புலவரைப் பார்க்க, அவர் உடனே,

"ஐய மிடுமின்! அறநெறியைக் கைப்பிடிமின்!
இவ்வுளவே யாயினுநீ ரிட்டுண்மின்!—தெய்வம்
ஒருவனே யென்றுள் ளுணரவல் லீரேல்
அருவினைக ளைந்து மறும்."

என்று கூறினர். சோழனை நோக்கி, "இவ்விருவருடைய கருத்தும் இன்னவென்று தெரிந்துகொண்டாயா?" என்று கூறி, மீண்டு அவ்விருவரையும் நோக்கி, "அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தத்தி னிறுதியடியில் திங்களின் பெயரிலொன்று பொருள் வேற்றுமையாய் மூன்று முறை வரப் பாடுக?" என ஒட்டக்கூத்தர்,

"வெள்ளத் தடங்காச் சினவாளை வேலிக் கமுகின் மீதேறித்
துள்ளி முகிலைக் கிழித்துமழைத் துளியோ டிறங்குஞ் சோணாடா!

கள்ளக் குறும்பர் குலமறுத்த கண்டா வண்டர் கோபாலா!
பிள்ளை மதிகண் டெம்பேதை பெரிய மதியு மிழந்தாளே.''

என்றனர். அதுகேட்ட ஔவையார், ''ஒட்டா! ஒருமதி கெட்டாய்'' என்றனர். உடனே புகழேந்திப்புலவர்,

''பங்கப் பழனத் துழுமுழவர் பலவின் கனியைப் பறித்ததென்று
சங்கிட் டெறியக் குரங்கிளநீர் தனைக்கொண் டெறியுந் தமிழ்நாடா!
கொங்கைக் கமரா பதியளித்த கோவே! ராச குலதிலகா! [விழியே.
வெங்கட் பிறைக்குங் கரும்பிறைக்கும் மெலிந்தப் பிறைக்கும் வேல்

என்றனர். ''இக் கவிகளைக் கேட்டு இவ்விருவருக்குமுள்ள தாரதம்மியத்தை இன்னமும் நீ உணர்ந்திலையோ?'' என்று சோழராஜனைக் கேட்டனர். அரசன் ஒன்றும் பேசாமலி ருந்துவிட்டனன். ஒட்டக்கூத்தர் இப்படித் தமக்கு நேரிட்ட அவமானத்தைப் பெரிதா எண்ணாமல், புகழேந்திப்புலவ ருடைய கல்வித்திறத்தைத் தமக்குள்ளே வியந்துகொண்டு, ஒருநாள் இராத்திரி படுத்திருக்கையில், அவர் மனைவி ''போ சனகாலமாகின்றது'' என்றாள். ''ஆயினும் நான் புசியேன்'' என்றார். ''சர்க்கரை சேர்ந்த பால் கொண்டுவருகின்றேன்'' என்றாள். அதுகேட்டு, ''சர்க்கரையோடு சேர்ந்த பாலன்று, புகழேந்தி செய்த நளவெண்பாவில் நாலைந்து பாடலை எடுத் துப் பிழிந்து அந்த இரசத்தைக் கொண்டுவந்தாலும் உண் ணேன் போ'' என்றார். தம்மையும் தம்முடைய பாடலையும் வியக்காமையால் ஒட்டக்கூத்தரைக் கொல்ல வெண்ணித் தற்செயலாய் அன்றுவந்து ஒளித்திருந்த புகழேந்திப்புலவர், பொருக்கென வெளிப்பட்டு நின்று, அவர்பாற் கொண்ட பகைமையைவிட்டுச் சிநேகத்தைப் பாராட்ட, அவரும் மன மொத்து நட்புப் பாராட்டினர். குலோத்துங்கச்சோழனும் இச்செய்தி கேட்டு மனமகிழ்ந்து, அவ்விருவரையு நோக்கி நெய்த்தானமென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளியிராநின்ற சிவ

மூர்த்திமேல் நெய்தானத்தானைச் சேவித்தே என்பது கடைசியாக எண்சீர்க்கழி நெடில் வண்ணவிருத்தம் பாடும்படி கேட்க,

ஒட்டக்கூத்தர்

"விக்கா வுக்கா வித்தா விப்போய்
விட்டா னட்டார் சுட்டேர் புக்கார்
இக்கா யத்தா சைப்பா டெற்றே
யிற்றே டிப்போய் வைப்பீர் நிற்பீர்
அக்கா டப்பேய் தொக்கா டச்சூ
ழப்பா டத்தீ வெப்பா டப்பூண்
டெக்கா டக்கா னத்தா டப்போ
நெய்த்தா னத்தா னைச்சே வித்தே."

என்று பாடினர்.

புகழேந்திப்புலவர்

"தற்கோ லிப்பூ சற்பா சத்தே
தப்பா மற்சா கைக்கே நிற்பீர்
முற்கோ லிக்கோ லிப்பா லித்தே
முட்டா மற்பூ சித்தே நிற்பீர்
வற்றா நெட்டோ டைப்பா ரைச்சேல்
மைப்பூ கத்தே றித்தா விப்போய்
நெற்றா ளூற்றா லைப்பா கிற்சேர்
நெய்த்தா னத்தா னைச்சே வித்தே."

என்று பாடினர். மற்றொருநாள் திருக்குறுங்குடி யென்னுந் தலத்தில் எழுந்தருளியிராநின்ற எம்பெருமான்மேல் வல்லோசையுள்ள கட்டளைக்கலித்துறை பாடும்படி அரசன் கேட்டுக்கொள்ள,

ஒட்டக்கூத்தர்

“திக்குளெட் டெக்கயந் துக்கமுற் றுத்திடுக் கிட்டலற
லைமக்கடற் குட்சரந் தைக்கவிட் டோற்கிட மாமதுர
இக்குமுற் றிக்கணுச் சற்றுவிட் டெத்தெறித் திட்டமுத்தைக்
கொக்குமொக் கிக்கக்கி விக்குமச் சோலைக் குறுங்குடியே.”

என்றொரு பாட்டும்,

புகழேந்திப்புலவர்

“எட்டெழுத் தைக்கருத் திற்குறித் திட்டுசித் தம்பரவும்
சிட்டர்கட் குத்திருப் பொற்பதத் தைச்சிறக் கத்தருமவ்
வட்டநெட் டைப்பணித் தற்பசித் தற்கிடம் வாரிசப்பொ
குட்டினத் துக்குலந் தத்திமுத் தீனுங் குறுங்குடியே.”

என்றொரு பாட்டும் பாடினர்கள். குலோத்துங்கச்சோழன் உள்ளங் களித்து இருவர்க்கும் சர்வோபசாரங்களையுஞ் சமமாகவே நடப்பித்துவந்தான். இவ்வாறு சோழநாட்டிலிருந்து காலங் கழித்தனர். இச்சரித்திரத்தைச் சென்னை இயற்றமிழாசிரியரும், எமக்குப் போதகாசிரியரும் ஆகிய அ. வீராசாமி செட்டியாரவர்கள் எழுதிய விநோதரசமஞ்சரியென்னும் நூலில் சுருக்கமொழியக் காண்க.

ஸ்ரீ

நளவெண்பா ஐயமறுப்பு

வெண்பா பிண்டித்தபொருளாதலால் பிண்டித்தபொருளாகிய வெண்பாவை நூலுக்குச் சினையென்றல் பொருந்தாதென்னின், இங்கு நூல் வெண்பா தொக்க பலபொருளின் தொகுதி யாதலால் வெண்பா நூற்குச் சினை எனப்படு மாகலானும், "பிண்டப் பெயரும் ஆயியல் திரியா, பண்டியன் மருங்கின் மரீஇய மரபே" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் "குப்பையைத் தலைக்கட் சிதறினன்" என உதாரணங் காட்டித் தலையைச் சினை என உரையாசிரியரை யுள்ளிட்ட மூவரும் கூறலானும், வேறு பல தொக்க பொருளினின்றும் பிரிக்கப்படுபொருளே பிண்டித்த பொருளெனப்படு மாதலால் வெண்பா வேறுபல பாத்தொகாத இந்நூலுக்குப் பிண்டிக்கப்படும் பொருளாகாமையானும், சினை என்றலே பொருந்தும்; பிண்டித்த லென்றல் குற்றமாமென்க. நன்னூலுரைகாரர், "நெல்லைப் பொலியின்கண் வாரினன்" எனக் கூறிய உதாரணத்தால் பிண்டித்த பொருள் இன்னதெனத் தெற்றென வுணர்க.

வெண்பா நூலுக்கு நியதிப்பெய ரன்றாகலால் ஆகுபெய ரென்னல் இழுக்கன்றோ எனின், நன்று சொன்னாய்; குருகை வெண்பா, புலியூர் வெண்பா, செந்தில்வேலர் வெண்பா, போரூர் வெண்பா என்பனவற்றில் வெண்பா என்பது தன் தொகுதியாகிய மாலையென்னும் நூலுக்கானதுபோல, இங்கு வெண்பா காப்பியமாகிய நூலுக்கு ஆனமைபற்றி நியதிப் பெயரேயாம். வெண்பா எனத் தனித்து நூலுக்கு வழங்காமையால் ஆகுபெயராகாதெனின்,

மொழிகள் யாண்டுந் தனித்து வழங்குத லின்மையானும், பூ - இலை என்றாற் போல்வன ஆகுபெயராங்கால் பூநட்டு வாழும் இலைநட்டு வாழுமெனத் தொடர்மொழிபட்டே வருதலானும், இதுபற்றியே ஆகுபெயரைக் குறிப்பினு ளடக்குப ஆதலானும், நளவெண்பா எனத் தொடர்பட்டே வந்து ஆகுபெயராய்த் தன் பொருளைக் குறிப்பா னுணர்த்து மென்க.

வெண்பா நளனென்னும் அடையடுத்து நிற்றலால், நன்னூல் உரைகாரர், "திருவாசகம் உண்மையால் நோக்கு வோர்க்கு அன்மொழித்தொகை ஆம்" என்றாற்போலக் கருவியாகுபெயரெனக் கொள்ளாமல் அன்மொழித்தொகை என்று கூறுமை இழுக்கன்றோ எனின், அறியாது வினு வினாய்; அதனைக் கருவியாகக் கொள்ளின், 'திரு' என்பது வாசகத்தா னுணர்த்தப்படும் ஆகுபெயர்ப் பொருளையே விசேடித்து நில்லாமையான் அன்மொழித்தொகை யாவ தல்லது ஆகுபெய ராகாது; நளனென்பது தான் ஒத்த வெண்பாவை விசேடிக்காமல் அவ்வெண்பாவா னுணர்த்தப் படும் ஆகுபெயர்ப் பொருளை விசேடித்து நிற்றலால், இது கருவியாகு பெயரும் ஆவதன்றி அன்மொழித்தொகை யாகாதென்க.

வெண்பாவாற் சமைத்த நூலெனக் கருவியாகு பெய ராய்ப் பொருள் கொள்ளில் அதனது தலைமைக்கு இழுக் காதலில் தலைமை தோன்ற வெண்பாவை யுடையதெனப் பொருள் கொள்ளுதலே சிறப்பெனின், இவ்வாறு கொள் ளின் வெண்பா உடைமையும், நூல் உடையதும ஆகல் வேண்டும்; ஆகவே, வெண்பா வேறும், நூல் வேறுமெனப் படுதலானும், வெண்பா நூலாகிய முதற்பொருளின் ஏக தேசமாகிய ஒருறுப்பெனப்படுதலானும், இது பல்வகைப்

பாக்களா லமைந்ததாயின் அவ்வாறு வெண்பாவையுடைய தெனக் கூறலாமாதலானும், நளவெண்பா என்பது அன்மொழித்தொகை யென்பார் நளனது வெண்பாவையுடைய தெனக் கூறுமல் வெண்பாவையுடையதெனக் கூறல் இழுக் கெல்லாவற்றுள்ளும் இழுக்கெனப்படுமாதலானும், நூலுக் குத் தலைமை தோன்றல் வேண்டி இலக்கணவரம்பைக் கடந்து பொருள் கோடல் மரபன்றாதலானும், யாம் கூறியதே சிறப்பன்றி அவ்வாறு பொருள் கூறல் சிறப்பன்றென மறுக்க.

வெண்பா சினையாகுபெயரெனவும், கருவியாகுபெய ரெனவும் எடுத்துக் காட்டிய அவ்வாகுபெய ரிரண்டும் கடுத் தினான் என்றாற்போல விடாத ஆகுபெயராதலின், அவற் றிற்கு 'வெண்பாவை யுடையநூல்' எனவும், 'வெண்பாவாற் சமைந்த நூல்' எனவும், பொருள் கொள்ளாது, 'நளனது நூல்' எனப் பொருள் கொள்ளுத லிழுக்காதலால், அவை யிழுக்கென்னலாமெனின்,

இவ்விரண் டாகுபெயர்க்கும் பொருள் இன்ன என அங்கு உரைத்திருக்கின்றமை உணரமாட்டாது கூறியதே யன்றி இக்கூற்று வேறன்று.

பொருள் வருமாறு: அவ்வெண்பாத் தன்றொகுதி யாகிய நூலுக்காதலால் சினையாகுபெயராகிய காரணப்பெய ராம்; தன்னாற் சமைந்த நூலுக்காதலால் கருவியாகுபெய ராயிற் றெனினும் பொருந்தும். இவ்வாறு முறையே இடு குறிப்பெயரும் காரணப்பெயருமாக நின்று புணர்ந்த நள வெண்பா என்பது 'பாரியது பாட்டு' என்றாற்போலத் தெரிந்துமொழிச் செய்தி யென்னுஞ் செய்யுட்கிழமை யிரண்ட னுள் ஒன்றாகிய பொருட்பிறிதின் கிழமைப் பொருளுடைய

தாய்த் தொக்க ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்; எனவே, நளனது நூலென்பது பொருளாம். நளனது நூலென உரைத்த பொருள் முறையே இடுகுறிப்பெயரும், காரணப்பெயருமாக நின்ற நளவெண்பா என்பதற்கா? அவ் வெண்பா தன்றொகுதியாகிய நூலுக்காதலால் சினையாகு பெயரெனவும், வெண்பாவாற் சமைந்த நூலெனவும் உரைத்தனவற்றிற்கா? நன்காராய்ந்துணர்க.

'காண்டமும் வெண்பாவுமாகிய இரண்டுறுப்படக்கிய பிண்டமாகிய நளவெண்பாவை ஒருறுப்பாகக் கூறி அதனது சிறப்புணர்த்தலாகாதோ' எனின், நூல் 'உறுப்பெனப்பட்ட பின் அந்த நூலுக்குச் சிறப்பு யாது?' எனவும், 'நூல் உறுப் பாயின் பிண்டமாகிய உறுப்பு யாது?' எனவும் கூறி மறுக்க.

பொற்றொடி என்றாற்போல ஓர் ஊரையே உணர்த்தும் 'கிள்ளிகுடி' என்னும் விட்ட அன்மொழித்தொகையை "புள்ளியீற்றுமுன்" என்றாற்போல நளனது வெண்பாவினை யுடையதென முன்னின்ற அடைமொழி தானடுத்த மொழிப்பொருளை விசேடித்து நிற்பதை விடாது விரிக்கப் படும் விடாதவன்மொழித்தொகைக்குக் காட்டாகக் கூறு தல் இழுக்கெனின், 'கிள்ளிகுடி, பொற்றொடி' என்பனவற் றில் முன்னின்ற அடைமொழிகள் தாம் அடுத்த 'குடி, தொடி' என்னும் மொழிப்பொருளை விசேடித்து நில்லா விடின், கிள்ளிகுடி – பொற்றொடி என்பன அன்மொழித் தொகை என்னல் எவ்வாறு கூடும்? அன்றியும், கிள்ளிகுடி ஓர் ஊரையே உணர்த்தினமையால் விட்ட அன்மொழித் தொகை எனின், நளவெண்பா என்பது ஒரு நூலையே யுண ர்த்தினமையால் இதுவும் விட்ட அன்மொழித்தொகை யாகல் வேண்டும். இது நளனது வெண்பாவினை யுடைய தென முன்னின்ற அடைமொழி தானடுத்த மொழிப்

பொருளை விசேடித்து நிற்பதை விடாது விரிக்கப்படுமாதலால், விடாத அன்மொழித்தொகை எனின், 'கிள்ளியினது குடியையுடைய ஊர்' என விரித்த வியையுமாதலால், அதுவும் விடாத அன்மொழித்தொகை யாகல்வேண்டும். இங்ஙனமாகக் 'கிள்ளிகுடி' விட்ட அன்மொழித்தொகையும், 'நளவெண்பா' விடாத அன்மொழித்தொகையும் ஆதலால், இவை தம்முள் ஒவ்வா எனக் கூறுங் கூற்றுத் தாயை மலடியென்னலை ஒக்குமென்க.

பார்ப்பனச்சேரி என்றாற்போலக் கிள்ளிகுடி என்னும் ஊரில் அக்குடிமக்கள் வழிவந்தோர்கட்குச் சிறிது மியைபில்லாத பிறரும் வாழ்பவருளராகக் கிள்ளிகுடி என நிற்றல் தலைமைபற்றிய வழக்கெனக் கொள்ளல்போலத், தன்னொடியைபில்லாத கடவுள் வாழ்த்து முதலிய செய்யுளுளவாக, நளவெண்பா வென்றது அவ்வழக்கெனக் கைக்கொள்ளாமல், கிள்ளிகுடி அக்குடிமக்களி லொவ்வொருவனும் கிள்ளிக் குரிமைப்பொருளாக நின்றாற்போலக் கடவுள் வாழ்த்தும், இருது வருணனைச் செய்யுள் முதலியனவும் நளனுக்குரியவா யவ்வாறு நில்லாவென்று கூறுங் காண்டல் விரோதத்தைக் கைவிடாததென்னை?

நன்று, நன்று! நின் வினா; கிள்ளிகுடி என்றாற்போல ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைநிலைத்தொடராய் நின்றதெனிற் படுங்குற்றம் யாதெனின், அது விரிந்த கிள்ளியினது குடியிருக்கும் ஊர் என்பதில் கிள்ளியினதென்னும் ஆறாவது குடியென்னும் பெயரைக் கொண்டதன்றி நளனது நாலென்பதுபோல அக்குடியிருக்கும் ஊரைக் கொள்ளாமையானும், அன்மொழித்தொகையில் முன்னின்ற அடைமொழி தானடுத்த மொழிப்பொருளை விசேடிப்பதன்றி அவ்வன்மொழித்

தொகைப் பொருளை விசேடியாமையே அன்மொழித் தொகைக்கு இலக்கணமாதலாலும் எனக் கூறியதனால் நள வெண்பா என்பது அன்மொழித் தொகையாகாதென்பதற் குக் காரணங் கூறி, அக் குடிமக்களில் ஒவ்வொருவனும் கிள்ளிக்குரிமைப் பொருளாக நின்றாற்போல, "சேசரிதங் கூர" என்பதொழிய மற்ற நான்முகச் செய்யுள்களும், இருதுவருணனைச் செய்யுண் முதலியவைகளும் நளனுக்கு அவ்வாறு உரியனவாய் நில்லாமையாலும் எனக் கூறியத னால் கிள்ளியினதென்னும் ஆறாவதற்குக் குடி என்பது முடிக்குஞ்சொல்லாய் நின்றாற்போல, நளனதென்னும் ஆறா வதற்கு வெண்பா என்பது அவ்வாறு முடிக்குஞ் சொல் லாய் நின்றிலதென்பது விளங்கக் கூறியதேயன்றி நள வெண்பா என்பது தலைமைபற்றிய வழக்கன்றெனவும்—தலைமைபற்றிய வழக்கெனவுங் கூறாதிருக்கவும் தலைமை பற்றிய வழக்கெனல் எற்றுக்கு?

முன்னே, 'கிள்ளிகுடி' விட்ட அன்மொழித்தொகை, 'நளவெண்பா' விடாத அன்மொழித்தொகை ஆதலால், இவை தம்முள் ஒவ்வா எனவும் கூறி மறுத்து, விட்ட அன் மொழித்தொகைக்கும், விடாத அன்மொழித்தொகைக்கும் தாம் கொண்ட இலக்கணத்துக்கே மாறாக மேலே குறித் தவா றுடன்பட்டுக் கூறல் காண்டல் விரோதமேயன்றோ? அன்றியும், 'மறுத்துடன்படல்' என ஓர்மதம் யாண்டுளதோ அறிந்திலம். தன்னில் வாழ்பவரில் பார்ப்பார் சிலரும், மற்றை மூன்று வருணத்தாரும்—வனைச் சங்கர வருணத தாரும் பலருமாயிருக்க, அச்சேரியைப் பார்ப்பனச்சேரி என்றது தலைமைபற்றிய வழக்கென்றல் தக்கதே. நள வெண்பா என்னும் நூலில் கடவுள் வாழ்த்து முதலிய செய்யுள் சிலவும், நளனைக் குறித்தெழுந்த செய்யுள் பலவு

மாதலால் எயினர்நாடு, உயிரீற்றுப்புணரிய லென்பனபோலப் பன்மைபற்றிய வழக்கென்னாது தலைமைபற்றிய வழக்கென்றது முற்றும் பொருத்தமில் கூற்றாய்க் காண்டல் விரோதத்தின்பாற் படுமென்க.

கிள்ளிகுடி வாழ்ச்சிக்கிழமை என்னும் பொருட் பிறிதின்கிழமைப் பொருளில்வந்த ஆறாம்வேற்றுமைத் தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையாகாதோ எனின், யானையது காடென்பதில் யானைக்குக் காடுவாழுமிடனாதற்போலக் கிள்ளிக்குஇடப்பெயரல்லாத குடி வாழுமிடனாகாதன்றே? ஆயின், கிள்ளியைக் குடிமக்களில் ஒருவனாகக் கொள்ளல்வேண்டும். குடிக்குச் சிறப்புத்தோன்றக் கிள்ளியினது குடி எனக் கூறியதாதலால் தலைவனை அவர்களிலொருவனாகக் கொள்ளல் முறையன்று; ஆதலால், கொள்ளலாகாதென்க. அது கிள்ளியினது குடியிருக்கு மூரென விரிக்கப்படுதலால் கிள்ளியினது என்னும் ஆறுவது ஊரென்னும் பெயரைக் கொண்டதாகக் கொள்ளின், பொருள் வாழ்ச்சிக்கிழமை யென்னலாகாதோ எனின், அவ்வாறு கொள்ளின் குடி யாகுபெயராய் ஊரை உணர்த்தியதெனக் கொள்ளல்வேண்டு மாதலானும், அன்மொழித் தொகையில் முன்னின்று அடைமொழி தானடுத்த மொழிப்பொருளை விசேடிக்குமே யன்றி அன்மொழித் தொகையா னுணர்த்தப்படும் பொருளை விசேடியா தாதலானும், என்னலாகாதென்க.

நளவெண்பா தெரிந்துமொழிச் செய்தியின் பகுப்பாய்த் தன்னானும் தன்மேற் பிறரானு மாக்கப்படு நூலென இருவகைப்பட்டுநின்ற செய்புட்கிழமையென்னும் பொருட் பிறிதின்கிழமைப் பொருளில் வந்த ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைக்களத்துப் பிறந்த விடாத அன்மொழித்

தொகை என்றால் என்னை? தன்னாலும் அதன்மேற் பிறராலு மாக்கப்படு நூலென இருவகைப்பட்டு நின்ற செய்யுட்கிழமை யென்னும் பொருட்பிறிதின்கிழமைப் பொருளில் வந்தது ஆறும் வேற்றுமையாயின், அவ்வாறுவதற்குப் பயனில்லை வெண்பாவன்றே யாகல்வேண்டு மாதலாலும், வெண்பா பயனில்லை யாயினபோது அவ்வெண்பாவே மேற்கூறிய இருவகையோராலும் ஆக்கப்படு நூலுள் ஒன்றையுணர்த்திய தாகல்வேண்டு மாதலாலும், அங்ஙனம் உணர்த்தியபோது அது யாம் கூறிய ஆகுபெய ரிரண்டனுள் ஒன்றாதல்வேண்டு மாதலாலும், இங்ஙனமாகவே நளவெண்பா இரண்டுசொல் தொக்க தொகையாற்றலால் பிறிது பொருளுணர்த்தும் அன்மொழித்தொகை யென்னல் எவ்வாறியையும்? அன்றியும், அந் நளவெண்பா என்பது தன்னாலும் பிறராலு மாக்கப்படும் நூலென இருவகைப்பட்டு நின்ற செய்யுட்கிழமைப்பொருளில் வந்த ஆறும் வேற்றுமைத் தொகையாயின், பின் அத் தொகைநிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைப் பெயரால் உணர்த்தப்படுவது யாது? ஆதலால் குற்றமென்க.

ஸ்ரீ

நளவெண்பா விபரீதகுண திரஸ்காரம்

பிண்டப்பொருள் ஒன்று பலகுழீஇயது எனவும், வேறு பலகுழீஇயது எனவும் இருவகைப்படுமன்றே? வேறு பலதொக்க பொருளினின்றும் பிரிக்கப்படுபொருளே பிண்டித்தபொருளென்றது என்னை? நளவெண்பா ஐய மறுப்பில் எழுதியதை நன்காய்தலின்றி வினவிய வினவே யன்றி இது வேறன்று. "குப்பையைத் தலைக்கட் சிதறினான்" என்பதில் குப்பை ஒன்று பலகுழீயதே ஆயினும் அக் குப்பையைத் தலை, இடை, அடி என்னும் மூன்று வகுப்புள்ள பொருளாகக் கொண்டு தலைக்கட் சிதறினானென உதாரணங் காட்டினர் உரையாசிரியரை யுள்ளிட்ட மூவரும். இவ்வாறு கூறினாற்றான் குப்பை பிண்டமெனப் படும். நெற்குப்பை நெல்லை யுடையதா யிருக்கிற தென்னின், நளவெண்பா வென்னும் நூல் வெண்பாவை யுடைய தென்றாற்போல அறிவிலான் கூற்றாய் முடிவதுமன்றி நெற் குப்பை பிண்டமும், நெல் பிண்டித்த பொருளுமெனப் படா. நெற்குப்பையில் ஒரு படி நெல் வாறினான் என்பதில் நெற்குப்பை பலபடிநெல் தொக்கபொருளாகக் கொண்ட மையால் அவ்விரண்டும் முறையே பிண்டமும் பிண்டித்த பொருளும் எனப்படும். இவ்வாறே நளவெண்பா முதற் பங்கு வருணனையுடையது, இடைப்பங்கும் கடைப்பங்கும் அவ்வளவு வருணனையுடையது அன்று என்னின், முறையே

பிண்டமும், பிண்டித்த பொருள்களுமாம். எனவே ஒன்று பலகுழீஇயதும் வேறு பலதொக்க பொருளாகக் கொள்ளுங்கால் பிண்டமெனப்படுமா றுணர்க. மக்கட்கூட்டமென்பது ஒன்று பலகுழீஇயதாயினும் மக்கட்கூட்டத்தில் அந்தணரைப் பிரித்தா னென்றபோது அது வேறு பலகுழீஇயதாதல்போலக், குப்பையைத் தலைக்கட் சிதறினனென்பார்க்கும் அதுவே கருத்தெனக. ஆதலால், நளவெண்பா என்னும் நூற்கு, வெண்பா சினை என்றலே இலக்கண மாவதன்றி, அந்நூலைப் பிண்டப்பொருளும், வெண்பாவைப் பிண்டித்த பொருளுமென்றலும், அது அன்மொழித் தொகைப்பெய ரென்பார்க்கு வெண்பாவையுடையதென்பதும் இலக்கணமாகாமை யுணர்க. குப்பையைத் தலைக்கட் சிதறினன் என்பதில், உரைகாரர் மூவரும் தலையைமட்டுஞ் சினையெனக் கொண்டா ரென்றார்; இடைக்கட் சிதறினன், அடிக்கட் சிதறினன் என்பார்களானால், இடையைமட்டுஞ் சினையெனக் கொண்டார், அடியைமட்டுஞ் சினையெனக் கொண்டார் என்பார்போலும். நன்று நன்று. பிறர் கூறுங் கூற்றினை அன்றிச் சிற்றறிவுடையோனும், கண்ணிலானும்: காட்சியானும், பரிச வுணர்ச்சியானும் உணரக்கூடிய நெல்லிராசி பயற்றிராசியுமாகிய ஒன்று பலகுழீஇய பொருள் உண்டென்பதற்கு நனி உழந்து தொல்காப்பிய நன்னூற் சூத்திரங்கள் அங்குப் பல எடுத்துக்காட்டினர். இது மிகுதியும் வியக்கத்தக்கதே. இம்மட்டோ! நளவெண்பா என்பதற்கு வெண்பா பிண்டித்த பொருள் என்பது பொருந்தா தென்பதற்கு யாம்

சில ஏதுக்கள் எடுத்துக் காட்டி, 'நெல்லைப் பொலியின்கண் வாரினான்' என நன்னூலுரைகாரர் கூறிய உதாரணத்தால் பிண்டித்த பொருள் இன்னதெனத் தெற்றென வுணர்க என்ன, "இவ்வுதாரணத்தை எடுத்துக்காட்டியது நெல் வேறு பலதொக்க பொருள் என்றதற்கா? பிண்டித்த பொருள் என்றதற்கா? எற்றுக்கு?" என்று வினாவினர். இதென்ன விபரீதம்? குப்பையைத் தலைக்கட் சிதறினானென் பதுபோலப் பொலியின்கண் நெல்லை வாரினானெனப் பிண் டப்பொருளை முன்னும், பிண்டித்த பொருளை அதன் பின்னு மாகக் கூறுமையால், நெல்லை அவ்வாறு விபரீதப்பட்டு வினாவினார்போலும்.

ஆகுபெயர் குறிப்புகள் ஒன்றாயிருக்க, ஆகுபெயராய்த் தன் பொருளைக் குறிப்பா லுணர்த்திற்றென்றல் ஒன்றனை யொன்று பற்றுதலென்னுங் குற்றமாமன்றோ எனின், ஒன் றனை யொன்று பற்றுதலென்னுங் குற்றம் இன்னதெனத் தெளியாமையால் கூறினதே அன்றி அது இங்குச் சிறி தும் பொருந்தாது. சொற்கள் யாவும் வெளிப்படையாலாயி னும், குறிப்பினாலாயினும் பொருளை யுணர்த்துமென்பது, "வெளிப்படை குறிப்பின் விரிப்பது சொல்லே," "குறிப் பிற் றருமொழியல்லன வெளிப்படை" என்பவற்றா லுணர்க. அவ்விரண்டிடத்துமுள்ள ஐந்தாவதற்குப் பொருள் இன்ன தென உணரின், வெண்பா ஆகுபெயராய்த் தன் பொரு ளைக் குறிப்பா லுணர்த்திற்றென்றல் குற்றமன்றென விளங் கும். குற்றமென விபரீதப்பட்டவர், 'ஆகுபெயர் குறிப்பு மொன்றாயிருக்க' என்றதற்குப் பொருள் 'ஆகுபெயர் குறிப்

பாற் பொருளுணர்த்துஞ் சொற்களால் ஒன்றுயிருக்க', என்பதன்றே உய்த்துணர்க, உய்த்துணர்க.

ஒருசொல் யாண்டுந் தனித்து நில்லாதென்றதைச் சாமானியவிதியென்றும், ஆகுபெயர் தொடர்பட்டே நிற்கு மென்றதை மலடியைத் தாயென்றுற்போ லாகுமென்றுங் கூறிக் கண்டித்துவிட்டார். சொல் தனித்து நில்லாதென் பதைச் சாமானியவிதி யென்றுராயின், தனித்து நிற்கு மென்பது விசேஷவிதி யாகல்வேண்டும். அது யாண்டுக் கண்டனரோ? மாணுக்கன் உணர்தற்பொருட்டு இன்னது பெயர், இன்னது வினை, இன்னது இடை, இன்னது உரி என எழுந்த சூத்திரங்களைத் தனித்து நிற்குமென்னும் விசேடவிதியென விபரீதமாகக் கொண்டார்போலும். சொல் தனித்து நில்லாதென்பது தமிழிலக்கண நூலார்க்கே அன்று; பிறபாடை இலக்கண நூலார்க்கு முடன்பாடென வுணர்க.

"தொல்காப்பியம் வேற்றுமை மயங்கியலுள் ஆகு பெயர்க் கிலக்கணம் நான்கு சூத்திரத்தாற் கூறி, எச்ச வியலுள் அன்மொழித்தொகைக்கு இலக்கணங் கூறியிருத் தலையும், நன்னூலுள் அவ்வாறே பெயரியலினும் பொது வியலினும் கூறியிருத்தலையும் நோக்காது, அன்மொழித் தொகையெல்லாம் ஆகுபெயரெனக் கூறுவார் கூற்றுயடங் கும், ஆதலால் அடைமொழி அடுத்த மொழியை விசேடி யாதும் விசேடித்தும் நிற்பின் ஆகுபெயரெனவும் அன் மொழித்தொகை எனவுங் கூறல் மிகைபடக்கூறலென்னுங்

குற்றமாமென்க'' என்றார். தொல்காப்பியர் முதலாயினோர் எல்லாம் பல சூத்திரங்களாற் கூறியிருக்கவும், யாம் ஆகு பெயர்க்கும் அன்மொழித்தொகைக்கும் வேற்றுமை யின்ன தெனக் கூறியது 'மிகைபடக்கூறல்' என்னுங் குற்றமானால், நன்னூ லுரைகாரரும் – சூத்திரவிருத்திகாரரும் கூறி யிருத்தலையும் அவ்வாறு குற்றமெனக் கூறவேண்டுமன்றே; அவரிருவரும் இவர் காலத்தி லில்லாமையால் இக்குற்றம் அவர்களைச் சாராதென்னுங் கருத்துப்போலும். மிகைபடக் கூறலை இவ்வாறு விபரீதமாகக் கோடற்கு ஏது யாதோ? 'இருதுவருணனைச் செய்யுள் பல, நளனைக்குறித்தெழுந்த செய்யுள் சில' என்றார். இதுவே காண்டல் விரோதம். நள வெண்பாவைக் கற்கும் சிறுவர்களே அதனை மறுப்பராத லால் யாம் அதைக்குறித்தொன்றும் எழுதிலம். மூன்றாம் பக்கத்தில் ''யாதானும் ஒருசொல் தனித்து நில்லா,'' ''ஒரு சொல் தனித்து நில்லா'' என இரண்டிடத்துக் கூறினர். ஒருமை வினைமுதல் பன்மைவினை கொள்ளாதே எனின், செய்யுள் விகாரத்திலாவது, பால்வழுமைதியிலாவது அடக்கி மறுப்பார்போலும். இம்மட்டோ! ''வினையெச்சங் கட்குத் தனித்து இலக்கணங் கூறி,'' ''ஆகுபெயர்க்குத் தனித்து இலக்கணங் கூறி,'' என்றார். பவணந்தி முனிவர் இவற்றிற்கு இலக்கணங் கூறுங்கால் தனியாயிருந்து கூறினா ரெனப் பொருளாகிறது. அங்ஙனங் கூறுதற்குக் காரணம் யாதோ அறிந்திலம்.

ஸ்ரீ

நளவெண்பா

மூலமும் உரையும்

நளன்-நிடதநாட்டரசனது இயற்பெயராகிய இடுகுறிப்பெயர்; வெண்பா - காரணப் பொதுப்பெயர்; இதில் வெள் என்னும் பண்பு வெண்சோறென்பதிற்போல வேற்றுத்தளை விரவப்பெறுமையாகிய கலப்பின்மை யுணர்த்தி தொடைபாவி நடத்தற் காரணத்தால் வந்த பாவென்னும் பெயர்க்கு அடையாய் நின்றது; பா - முதனிலைத் தொழிலாகுபெயராகிய காரணப்பெயர். எனவே வெண்பா என்பது தூய்மையாகிய பா என்றதாயிற்று. இதுபற்றியே பாட்டியலாரும் இப்பாவை அந்தணர்சாதியைச் சாரவைத்ததென்க. இருகுறள் வெண்பா, நேரிசைவெண்பா, இன்னிசைவெண்பா, பஃறொடை வெண்பா, நேரிசைச் சிந்தியல்வெண்பா, இன்னிசைச் சிந்தியல் வெண்பா, சவலைவெண்பா என்னும் எழனுள் குறள்வெண்பாப்போல இரண்டடியும், சிந்தியல் வெண்பாப்போல மூன்றடியும் உடையதாகிக் குறைந்தும், பஃறொடை வெண்பாப்போல நான்கின் மிக்க பலவடி யுடையதாகி மிக்கும் வாராமல் இயல்பாகிய நான்கடியே யுடைய தாகிப் பெரும்பான்மையும் பயின்றுவருந் தலைமைபற்றி நேரிசை வெண்பாவுக் காயிற்று. பிறிதினியைபு நீக்கிய நளனென்னும் விசே டண மடுத்துநின்ற அவ் வெண்பாத் தன் ளுருகுதியாகிய நூலுக் காதலால் சினையாகுபெயராகிய காரணப்பெயராம்; தன்னாற் சமைந்த நூலுக்காதலால் கருவியாகுபெய ராயிற்றெனினும் பொருந்தும். இவ்வாறு முறையே இடுகுறிப்பெயரும், காரணப்பெயருமாக நின்று புணர்ந்த நளவெண்பா என்பது பாரியது பாட்டென்றும்போலத்

தெரிந்து மொழிச்செய்தி யென்னுஞ் செய்யுட் கிழமை யிரண்டனுள் ஒன்றாகிய பொருட் பிறிதின்கிழமைப்பொருளதாய்த் தொக்க ஆறாம்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்; எனவே, நளனது நூலென்பது பொருளாம். பிறிதினியைபு நீக்கிய விசேடணமாகிய நளனென்பது ஆகுபெயர்ப் பொருளாகிய நூலை விசேடித்து நிற் கின்றமையால் அன்மொழித்தொகையாகாது.

கிள்ளிகுடி என்றாற்போல ஆறாம்வேற்றுமைத் தொகைப்புறத் துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைநிலைத்தொடராய் நின்றதெனிற் படுங்குற்றம் யாதெனின், அது விரிந்த கிள்ளியினது குடியிருக்கும் ஊர் என்பதில் கிள்ளியினதென்னும் ஆறாவது குடியென்னும் பெய ரைக் கொண்டதன்றி, நளனது நூலென்பதுபோல அக்குடியிருக் கும் ஊரைக் கொள்ளாமையாலும், அன்மொழித்தொகையில் முன் னின்ற அடைமொழி தானடுத்த மொழிப்பொருளை விசேடிப்ப தன்றி அவ்வன்மொழித்தொகைப்பொருளை விசேடியாமையே அன்மொழித் தொகைக்கு இலக்கண மாதலாலும் குற்றமென்க. வெண்பா நூலுக்கு ஆதல் திருவேங்கட வெண்பா, புலியூர்வெண்பா என்பவற்றா லுணர்க.

தற்சிறப்புப்பாயிரம்

நேரிசை வெண்பா

நேசர்இதங் கூர நிலவலயந் தாங்குநளன்
மாசரிதங் கூற வருந்துணையாப்—பேசரிய
மாமகிழ்மா றன்புகழாம் வண்டமிழ்வே தம்விரித்த
மாமகிழ்மா றன்றாள் மலர்.

(இதன் பதப்பொருள்) நேசர் - (தன்னிடத்துப்) பகைத் தன்மையில்லாதவர், இதம் கூர - சுகமிகும்படி, நிலவலயம் - பூமி

வட்டத்தை, தாங்கும் நளன் - சுமக்கின்ற நளராசனது, மா சரிதம் - பெருமையாகிய சரித்திரத்தை,கூற-(செய்யுளில்அமைத்துச்) சொல்லுதற்கு, பேசு அரிய - (செயல் குணங்களைச்) சொல்லுதலரிய, மா மகிழ்-திருமகள் களிக்கின்ற, மால்தன்-திருமாலினுடைய, புகழ் ஆம் - புகழாகிய, வள் தமிழ் வேதம் - வளமாகிய தமிழ்வேதத்தை, விரித்த - வெளியிட்டருளிய, மா மகிழ் - பெருமையமைந்த மகிழ மலர்மாலையணிந்த, மாறன் தாள் மலர்-சடகோபமுனிவனுடைய திருவடித் தாமரைமலர்கள், துணையாகவரும்-உதவி செய்வனவாக வரும்.

(வி-ரை) நேசரென்றது அவனது குடையின்கீழடங்கி வாழ்பவர்களை; நேசர்-பண்படியாகப் பிறந்த பல்லோர் படர்க்கைப்பெயர்; நேசம்-பகுதி, அர்-பல்லோர்படர்க்கை விகுதி, பகுதியீற்று அம்முக் கேடு கடைக்குறை; இவ்வாறன்றிப் பகுதியீற்று மகரக்கேடு சந்தி; விகுதிமுதல் அகரக்கேடு முதற்குறை எனினும் பொருந்தும். நேசரிதங்கூற - திணைவழுவமைதி; [நன்னூற் பொதுவியற் சூத்திரம்-உசுூ.] நிலம்-தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்; நில்-பகுதி, அம்-வினைமுதற்பொருண்மை விகுதி; பொருள்: நிற்றலுடையதென்பது; நிலை, கிடக்கை என்பவற்றுக்கும்: அசலை, அசலம் என்னும் வடமொழிகளுக்கும் இதுவே பொருள். நிலவலயம் - பண்புத்தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர். நிலவலயந் தாங்குதலாவது - குடிகளை அறத்தின்வழி ஒழுகுவித்துத் தண்ணளிசெய்து காத்தல். பண்பாகுபெயராய் நின்ற துணையென்னும் பெயரை வினைப்படுத்த ஆவென்னும் வினைமுதனிலை புணர்ந்த துணையா-பகுதி, கு-சாரியை, அ-எதிர்கால வினையெச்ச விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; இதனீறு தொகுக்கப்பட்டது. பேசு-முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; பேசரிய - எழுவாய்த் தொகாநிலைத்தொடர்; நான்காம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடருமாம்; பேச என்னும் செயவெனெச்சம் ஈறு தொகுக்கப்பட்டதெனக் கொண்டு வினை

யெச்சத் தொகாநிலைத்தொடரெனினு மொக்கும். மா என்னும் வடமொழி மூன்றனுள் இடையிலுள்ளது தற்சமம்; மஹா என்னும் ஆரியமொழிச் சிதைவாகிய மற்ற இரண்டும் தற்பவம். மகிழென்னுஞ்சொல் இரண்டனுள் முன்னது வினைத்தொகை வினைச்சொல்; பின்னது மலருக்கு முதலாகுபெயராய், அது மாலைக்குக் கருவியாகு பெயராய் நின்றது. (க)

மற்றொரு பிரதி

—ஈசன்

கரியா னனத்தான் கருதுபுகழ் பூண்ட
கரியா னனத்தான் கழல்.

(இ - ள்) ஈசன் - சிவனும், கரியான் - திருமாலும், அன்னத்தான் - பிரமனும், கருது - மதிக்கின்ற, புகழ் பூண்ட - புகழை அணிந்த, கரி ஆனனத்தான் - யானைமுகக் கடவுளினது, கழல் - பாதம்.

(வி-ரை) அன்னத்தானென்பதில் னகரம் தொகுத்தலாயிற்று. மூவருமென்னுஞ் செவ்வெண்ணின் தொகையோடு முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது.

ஆதித் தனிக்கோல மானா னடியவற்காச்
சோதித் திருத்தூணிற் றோன்றினான்—வேதத்தின்
முன்னின்றான் வேழ முதலே! எனவழைப்ப
என்னென்றா னெங்கட் கிறை.

(இ - ள்) தனி - ஒப்பற்ற, ஆதிக்கோலம் ஆனான் - ஆதிவராகமானவனும், அடியவற்கு ஆக - அடியானாகிய பிரகலாதப்பெருமானுக்காக, சோதி - ஒளியமைந்த, திருத்தூணில் - திருத்தூணினிடத்து, தோன்றினான்-அவதரித்தானும்; வேதத்தின்முன்-பிரணவத்தில், நின்றான் - பொருளாக நின்றானும்; வேழம் - கஜேந்திர

னென்னும் யானே, முதலே என அழைப்ப-முதற்கடவுளே யென் றழைக்க, என் என்றான் - ஏனென்று வந்தானுமாகிய திருமால், எங்கட்கு இறை - எங்களுக்குக் கடவுள்.

(வி - ரை) பிரணவத்தின் விவரணம் வேதங்களாதலால் அது வேதத்தின்முன் எனப்பட்டது; இது ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர். முதல்-பண்பாகுபெயர். அழைப்ப - செயவென் வாய்பாட்டுக் காரணப் பொருட்டாகிய இறந்தகால வினையெச்சம்; அழை-பகுதி, ப் - சந்தி, ப்-விரித்தல் விகாரம், அ-வினையெச்சவிகுதி. என் - எவனென்னும் வினாவினைக் குறிப்பின் மரூஉ. கோலமானான், தோன்றினான், நின்றான், என்றான் என்னும் வினையாலணையும் பெயர்கள் திருமாலென்னும் ஒரு பொருண்மேல் வந்து இறையென்னும் ஒரு பயனிலை கொண்டன [நன் - பொது - ரு - சக]. ஆதிவராகமானது அண்டங்களைத் தாங்கும்படி அன்றியும், பூமியை எடுத்துச் சென்ற இரணியாட்சனைக் கொல்லும்படியும்; நரசிங்கமானது திரிலோகத்தையும் தன்னாணைக்குள் ளடங்கச்செய்து தன்னையே முதற்கடவுளாக வணங்கச்செய்து, இதற்கிணங்காத தன் குமாரனை வருத்தப்படுத்திய இரணியனைக் கொல்லும்படியும். தம்போலும் அடியாரைத் தம மொடுபடுத்தி 'எங்கட்கு' என்றார். (உ)

மற்றொரு பிரதி

கலாப மயிலிருந்த பாகத்தார் கங்கை
உலாவு சடைமே லுறையும்—நிலாவை
வழியவார்த் தாலன்ன மாநீற்றார் நாகம்
கழியவார்த் தார்நமக்கோர் காப்பு.

(இ - ள்) கலாபம் - தோகையையுடைய, மயில் இருந்த-மயில் போலும் பார்வதி தங்கிய, பாகத்தார் - இடப்பாகத்தை யுடையாரும்; கங்கை - கங்காநதி, உலாவு - திரிகின்ற, சடைமேல் உறையும்-சடை

யின்மேல் உள்ள, நிலாவை - சந்திரவொளியை, வழிய - (சமது திரு மேனியில்) வழியும்படி, வார்த்தால் அன்ன -வார்த்தாற்போன்ற, மா நீற்றார் - பெருமையாகிய திருநீற்றை யணிந்தவரும்; நாகம் - பாம்பு கனை, கழிய - மிகுதியும், (அணிகளாக) ஆர்த்தார் - கட்டினவரு மாகிய பரமசிவனார், நமக்கு ஓர் காப்பு - நமக்கு ஓரிரட்சகர்.

(வி - ரை) காப்பு-தொழிலாகுபெயர். அன்ன - இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சம்; அன் - பகுதி, இ - சந்தி, அ-பெயரெச்ச விகுதி; அன்னனென்னும் அவ்வினை முற்றிலும் னகரம் நித்தியமாய் வருதலால் அ-பகுதி என்னலாகாது. (௩)

அவையடக்கம்

வெந்தறுகண் வேழத்தை வேரிக் கமலத்தின்
தந்துவினாற் கட்டச் சமைவதொக்கும்—பைந்தொடையில்
தேன்பாடுந் தார்நளன்றன் றெய்வத் திருக்கதையை
யான்பாட லுற்ற விது.

(இ - ள்) பைந்தொடையில்-(தொடுக்கப்பட்ட) பசுமையாகிய பூங்கொத்தில், தேன் பாடும் - வண்டுகள் பாடுகின்ற, தார் நளன் தன் - மாலையணிந்த நளராசனது, தெய்வம் - தெய்வத்தன்மையுள்ள, திருக்கதையை - அழகிய சரித்திரத்தை, யான் - கல்வியறிவில்லாத நான், பாடல் உற்ற - பாடத்தொடங்கிய, இது - இம்முயற்சி, வெம் தறுகண் - (போரில்) கொடிய அஞ்சாமைத் தன்மையையுடைய, வேழத்தை - யானையை, வேரி-மணமமைந்த, கமலத்தின் - தாமரையினது, தந்துவினால் - நூலினால், கட்ட - (தனக்கு அடங்கும்படி) கட்டுதற்கு, சமைவது - (அறிவில்லாதான்) ஆயத்தப்படுவதை, ஒக்கும் - ஒத்திருக்கும்.

(வி - ரை) உவமையால் கல்வியறிவில்லாமை*பொருளுக்குத் தந்துரைக்கப்பட்டது. இதுவென்னுஞ் சுட்டுபெயர் பாடலுற்றதைச்

---

* பொருளுக்கு - உபமேயத்துக்கு. உபமேயம், பொருள், புகழ் பொருள், வர்ணியம், புகழ்வுரி என்பன ஒரு பொருட்சொற்கள். உபமானம், அல்பொருள், அவர்ணியம், புனைவிலி என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள்.

சுட்டிநின்றதாதலால் உற்ற என்னுங் காரியப் பொருட்டாகிய பெயரெச்சம் இதுவென்னுஞ் செயற்பெயர் கொண்டதென்க. நூல் செய்யப் புகுவோர் கல்வியறிவொழுக்க முதலியவற்றால் குறையின்றி நிறைந்தோர் கூடிய சபைக்குத் தாம் அடங்கி ஒழுகுதலைக் கூறுதல் மரபாதலால் புலவர் திலகராகிய ஆசிரியர் இவ்வாறு தம்மை யிழித்துக் கூறிக்கொண்டனர். தந்து: வடமொழிக் குற்றியலுகர மாதலால் தந்துவினுவென [நன்-உயி-சூ-கஉ] ப் பொதுவிதியை ஏற்று, உகரங் கெடாமல் வகர வுடம்படுமெய் பெற்றது. தொடை-தொழிலடியாகப் பிறந்தபெயர்; தொடு-பகுதி, ஐ-வினைமுதற் பொருண்மை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; பொருள்: பூ ஒன்றோடொன்று இணைதலுடைய தென்பது; தொடுக்கப்படுவதெனப் பொருள் கொண்டு, ஐ-செயப்படு பொருண்மை விகுதியெனின், பூங்கொத்து இயற்கைப் பொருளாதலால் என்னல் கூடாதென்க. பசுமணென்பதிற்போலப் பைந்தொடை யென்பதில் பசுமை ஈரம்புலராமையை யுணர்த்திற்று; பசுமை தொடையென்னும் வருமொழிப் புணர்ச்சியில் மையீறு கெட்டு, அடி அகரம் ஐயாகி, "இனையவும்" என்பதனால் சகரவுகரங் கெட்டு, இனவெழுத்து மிகுந்தது. தொடை யென்பதற்குச் செய்யுளெனப் பொருள் கூறின், பாடலென்பதனால் அது நன்கு விளங்குதலால் கூறலாகாதென்க. கதைக்குத் தெய்வத்தன்மையாவது-இவனது சரித்திரத்தைப் படிப்பவரைத் தீமையைத் தருங் கலிபுருஷன் அணுகாமையும், படியாதமுன் அணுகியிருப்பினும் படித்தபின் அவரை விட்டொழிதலுமாம். கமலத்தின்றந்து-உறுப்புத்தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறாம்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்.

ஆக்கியோன் பெயர்

பாரார் நிடத பதிநளன்சீர் வெண்பாவாற்
பேரார் புகழேந்தி பேசினன்—தாரார்
செழியனையுஞ் சென்னியையுஞ் சேரத் திறைகொண்
மொழியின் சுவையே முதிர்ந்து.

(இ - ள்) பேர் ஆர் - (கல்வியின் திறத்தால்) புகழ் மிக்க, புகழேந்தி-புகழேந்திப்புலவர், தாரார் - (வெற்றி) மாலையினையுடைய, செழியனையும் - பாண்டியனிடத்திலும், சென்னியையும் - சோழனிடத்திலும், சேர-ஒன்ருய், திறை கொள் - கப்பங் கொள்ளத்தக்க, மொழியின் - சொற்களாலே, சுவையே - சுவைகளே, முதிர்ந்து - மிக்கிருக்கும்படி, நிடதபதி - நிடததேசத்துக்கு அரசனுகிய, நளன்-நளச்சக்கரவர்த்தியின், பார் ஆர் - பூமியில் எங்கும் நிறைந்த, சீர் - சிறப்பினையுடைய சரித்திரத்தை, வெண்பாவால் - (நேரிசை) வெண்பாவினுல், பேசினன் - பாடினுர்.

(வி - ரை) பாண்டியனும் சோழனும் கேட்டமாத்திரத்தில் மனமிணங்கிக் கப்பங் கட்டும்படி வளமமைந்து நிற்கின்றன இந்நூலின் மொழிகள் என்பார் 'தாரார், செழியனையஞ் சென்னியையஞ் சேரத் திறைகொண், மொழி' என்றும், இந்நூலிற் பொருட்சுவையில்லாச் செய்யுட்களே இல்லை என்பார், 'சுவையே முதிர்ந்து' என்றுங் கூறினுர். தாரார் செழியன், தாரார் சென்னி என்றியைக்க. தமிழ் அரசர் மூவராக, இதில் இருவரைமாத்திரம் கூறியது என்னெனின், இவர் அவ்விரு அரசரிடமாத்திரம் சென்றிருந்தனராகலின் என்க. இந்நூலில் ஒருவரோடொருவர் பேசும்படி இயற்றப்படும் நாடகச்சுவை யமைந்திருக்கின்றது என்பார், 'பேசினுன்' என்ருர். செழியனையும் சென்னியையும் - உருபுமயக்கம். இருக்கும்படி என்பது இசையெச்சம்.

தற்சிறப்புப்பாயிர முற்றிற்று

நூல்

முதலாவது

சுயம்வரகாண்டம்

சுயம்-பெயர்ச்சொல், வரம்-தொழிற்பெயர்ச்சொல், காண்டம்-பெயர்ச்சொல், (இம்மூன்றும் வடமொழி), என மூன்றுசொல் இரண்டு சந்தியாய், முன்னது ஏழாம்வேற்றுமைத் தொகைநிலைச் சந்தியும், பின்னது ஆறாம்வேற்றுமைத் தொகைநிலைச் சந்தியுமாம்; பொருள்: ஒரு கன்னிகை தானாக ஒரு கணவனைக் கோரிக்கொள்ளுதலினது செய்திக் கூட்டத்தையுணர்த்துவதென்பது. எனவே சுயம்வரகாண்ட மென்பது ஆறாம்வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப் பெயராயிற்று. கன்னிகை யென்றது தமயந்தியை; கணவனென்றது நளராசனை. காண்டம் - முதனிலைத் தொழிற்பெயரெனலும், சண்டை-கூத்தென்பன போலாமையால் முதனிலை பெறாத தொழிற்பெயரெனலும் பெருங்குற்றமே ஆம்.

பாண்டவரின் முன்றோன்றல் பார்முழுதுந் தோற்றொருநாள்
ஆண்டகையே தூதுவனாய்ச் சென்றவனி—வேண்ட
மறுத்தா னிருந்தானை மண்ணொடும்போய் மாளப்
பொறுத்தா னிருந்தான் புலர்ந்து.

(இ - ள்) பாண்டவரில் - பாண்டுபுத்திரர்களில், முன் தோன்றல் - முதற்புத்திரனாகிய தருமராசன், பார் முழுதும் தோற்று - தன்னாடு முழுமையும் (சூதாட்டத்தில் தோற்று, ஆண்டகையே - ஆடவர்களில் பெருமையுடையோனாகிய கண்ணபிரானே, தூதுவனாய்ச் சென்று - தூதனாகச் சென்று, அவனி வேண்ட - பூமியை வேண்டிக் கேட்க, மறுத்தான் - (கொடேனென்று) மறுத்த துரியோத

னன், இரு தானை ஒடும்-பெருஞ்சேனையோடும், மண்ணொடும் போய் மாள - பூமியோடும் போய் இறக்கும்படி, பொறுத்தான் - பொறுத் தவனாகி, ஒருநாள் புலர்ந்து இருந்தான் - ஒருநாள் வாடியிருந்தனன்.

(வி-ரை) கண்ணபிரான் தூதுவனாகச் சென்று அவனிவேண் டத் துரியோதனன் மறுத்ததும் பொறுத்ததும் வனவாசத்துக்கும் அஞ்ஞாதவாசத்துக்கும் பிற்பட்டனவாயினும், இங்குக்கூறியது தரும ராசனது பொறுமையை விளக்குதற்கென்க. தோன்றல்-தொழிலாகு பெயர். மன்-கருவியாகுபெயர். மண்ணொடும்போய் மாளுதல் - பூமி யின் சுதந்தரம் நீங்கி இறத்தல். கருமையின் விகாரமொழியாகிய காரென்பது போன்ற பருமையின் விகாரமொழியாகிய பார் - பண் பாகுபெயர். ஏ-உயர்வுசிறப்பு. ஒடு வுருபைத் தானை யென்பதனோடுங் கூட்டுக. உம்மை தொகுக்கப்பட்டது. மறுத்தான்-இறந்தகால வினை யாலணையும் பெயர். பொறுத்தான் - வினைமுற்று வினையெச்சமாய் நின்றது. ஆண்டகை-ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர். ஆய்-ஆக என்பதன் திரிபு. முழுது-பண்புப்பெயர்; முழு-பகுதி; து-பகுதிப்பொருள் விகுதி. ()

நாட்டின்கண் வாழ்வைத் துறந்துபோய் நான்மறையோர்
ஈட்டங்கள் சூழ விருந்தானைக்—காட்டில்
பெருந்தகையைக் கண்டார்கள் பேரெழிற்றோள் வேந்தர்
வருந்தகைய ரெல்லாரும் வந்து.

(இ - ள்) பேர் எழில்-மிகுந்த அழகமைந்த, தோள் வேந்தர்- தோள்களையுடைய அரசர்களில், வரும்-வந்து காணுதற்குரிய, தகை யர் எல்லாரும் - தன்மையுடையாராகிய யாவரும், நாட்டின்கண் - இந்திரப் பிரஸ்தத்தில், வாழ்வை-சுகித்திருத்தலை, துறந்து - பற்றற நீக்கி, காட்டில் போய் - காமியவனத்திற் சென்று, நால் மறை யோர் - நான்கு வேதங்களையு முற்றவுணர்ந்த முனிவர்களது, ஈட் டங்கள் சூழ - கூட்டங்கள் (தன்னைச்) சூழும்படி, இருந்தானை -

வனத்தில் தங்கியிருந்தவனை

வீற்றிருந்தவனை, பெருந்தகையை வந்து கண்டார்கள் - பெருங்குண த்தையுடைய தருமபுத்திரனை வந்து கண்டு வினவினார்கள்.

(வி-ரை) மறை - தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்; ஓதல்-ஓதுவித்தல் - கேட்டல் மூன்றனுள் ஓதுவித்தல் அரசர்க்கும், அதனோடு ஓதல் வைசியர்க்கும், அவ்விரண்டனோடு கேட்டல் சூத்திரர்க்கும் மறத்தற் குரியதென்னும் பொருளில் மறு-பகுதி, ஐ-செயப்படு பொருண்மை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; இங்ஙனமன்றி இறைவனுடைய குணம் செயல் இவற்றின் பெருமையைக் கூடமாகச் சொல்வதென்னும் பொருளில் தொழிலாகுபெயர். ஈட்டங்கள் - தொழிலாகுபெயர்; ஈண்டு - பகுதி, அம் - புடைபெயர்ச்சி விகுதி, ணகரம் டகரமானது வலித்தல், உகரக்கேடு சந்தி, கள் - பன்மை விகுதி; அம் விகுதிப்புணர்ச்சியில் தேடு தேட்டமென நெடிற்றொடரும், உருகு உருக்கமென உயிர்த்தொடரும், ஒல்கு ஒற்கமென இடைத்தொடரும், நறு நற்றமென முற்றியலுகரமும் விகாரப்படும். மறையோ ரீட்டங்கள் - ஒன்றன்கூட்டத் தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர். வந்து - இடவழுவமைதி [நன்-பொ-சூ-கூ0]. பெருந்தகை - பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர். 'இருந்தானை, பெருந்தகையை' என ஒரு பொருண்மேல் வந்த பல பெயர்கள் 'கண்டார்கள்' என்னும் ஒருவினை கொண்டன. (உ)

கொற்றவேற் றானைக் குருநாடன் பாலணைந்தான்
எற்றுநீர் ஞாலத் திருணீங்க—முற்றும்
வழிமுறையே வந்த மறையெல்லாந் தந்தான்
மொழிமுறையே கோத்த முனி.

(இ-ள்) எற்று நீர் - கடலாற் சூழப்பட்ட, ஞாலத்து - பூமியிலுள்ளாரது, இருள் நீங்க - அஞ்ஞானம் நீங்கும்படி, முற்றும்-முழுமையும், வழி - குருபாரம்பரையில், முறையே வந்த - முறையாகவே

உபதேசிக்கப்பட்டு வந்த, மறை எல்லாம் - வேதங்களை யெல்லாம், தந்தான் - (தன் சீடருக்கு) உபதேசித்து, மொழி-வேதப்பொருளை, முறையே கோத்த-தவறில்லாமலே கோவைசெய்த, முனி - வியாச முனிவன், கொற்றம் - வெற்றியாகிய, வேல் - படைகளையேந்திய, தானை - சேனைகளையுடைய, குருநாடன்பால் - குருநாட்டரசனாகிய தருமபுத்திரனிடத்து, அணைந்தான்-சேர்ந்தருளினான்.

(வி - ரை) குருபரம்பரையில் முறையாகவே உபதேசிக்கப் பட்டுவந்ததாவது - இறைவன் அன்னவுருவமாய் உபதேசிக்கப் பிரமன் பெற்றுத் தன் புத்திரனாகிய வசிட்டனுக்கும், அம்முனி தன் பேரனாகிய பராசரனுக்கும், பிதாவாகிய அவன் தனக்கும் உபதேசிக்க வந்ததென்பது. வேதப்பொருளை முறையாகக் கோவை செய்ததாவது-சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதமென்னும் குணமூன்றனுள் ஒவ்வொன்றுக்கும் அவ்வாறு புராணங்களாகச் செய்தமை. கொற்றம் - தொழிற்பெயர்; சொல் - பகுதி, து - சாரியை, அம் - புடைபெயர்ச்சிவிகுதி, லகர தகரங்கள் றகரமானதும், உகரக்கேடும் சந்தி. குருநாடு-குருவாகிய நாடென உரைக்கின் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையாகவும்,குருவினது நாடென உரைக்கின் இடப்பிறிதின் கிழமைப்பொருளதாகிய ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடராகவுங் கொள்க; குருவால் ஆளப்பட்ட தேசத்துக்குக் 'குரு' என ஆரியத்தில் வழங்குகின்றமையால், குருநாடு இருபெயரொட்டென்றும். எற்றுநீர் - வினைத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகைக் காரணப்பெயர்; இது தலைமைபற்றிய பெயர். எற்றுதல்-எறிதல். ஞாலம்-இடவாகுபெயர். ஏ - இரண்டும் பிரிநிலை. மொழி-சொல்லாகுபெயர். இருள் - உவமையாகுபெயர். (௩)

மறைமுதல்வ! நீயிங்கே வந்தருளப் பெற்றேன்
பிறவிப் பெருந்துயர மெல்லாம்—அறவே
பிழைத்தேன்யா னென்றுனைப் போற்றி யானை
அழைத்தேவல் கொண்ட வரசு.

(இ - ள்) அப்பேர் ஆழியானை - அந்தப் பெரிய சுதரிசன மென்னும் சக்கரத்தைத் தாங்கிய கண்ணபிரானை, அழைத்து - (தன்னிடத்து) வரச்செய்து, ஏவல்கொண்ட அரசு-(தன்னால்) ஏவப்படுந் தொழிலைச் செய்யப்பெறும் அரசன், மறை முதல்வ - வேதங்களை யுணர்ந்த முதல்வனே! நீ இங்கு வந்தருளப்பெற்றேன் - நீ என்னிடம் எழுந்தருளுதலைப் பெற்றேன்; (ஆதலால்) பிறவி - இப்பிறப்பினது, பெரு துயரம் எல்லாம் - பெருந் துன்பங்க ளெல்லாம், அற- நீங்கும்படி, யான் பிழைத்தேன் என்றான்-நான் தப்பினேனென்று சொல்லினான்.

(வி-ரை) இங்கென்பது தன்மை முன்னிலைகளுக்குப் பொது வாயினும் இங்கே தன்மையிடத்ததாய் நின்றது. 'வந்தருள' என்னும் செயவெனெச்சம் தொழிற்பெயர்ப் பொருள்பட நின்றது. பிறவிப் பெருந்துயரம்: தன்னைப்பற்றி வருவதும், பிறரைப்பற்றி வருவதும், தெய்வத்தைப்பற்றி வருவதும் என மூவகைப்படும். அ என்னுஞ் சுட்டு அசுரர் முதலிய தீயோரைக் காய்ந்து, தேவர் முதலிய நல்லோரைக் காத்தலென்னும் உயர்வைச் சுட்டியது. ஏவல் - தன்னாலாம் காரியமாகிய தொழிலை உணர்த்தலால் காரணவாகுபெயர். ஏ இரண்டில் முன்னது அசை; பின்னது தேற்றம். ஏவல்கொண்ட என்பதில் நிலைமொழி அஃறிணைப் பெயராதலாலும், இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை யாதலாலும், நன் - மெய்-ரு - உச - இன்படி திரியாமல், உருபு - கு - கூ-இன்படி விகாரத்தியல்பாயிற்று. 'கொண்ட' என்பது சாதுசனங்களிடத்து இறைவன் பேரருளுடையானாய் வேண்டுவனவற்றை வேண்டியவாறு செய்பவனென்னும் தெளிவு பற்றிக் கொள்ளுமென்னும் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாக வந்த கால வழுவமைதி. அரசு - பண்பாகுபெயர். (ந)

மெய்த்திருவந் துற்றாலும் வெந்துயர்வந் துற்றாலும்
ஒத்திருக்கு முள்ளத் துரவோனே!—சித்தம்

வருந்தியவா றென்னென்றான் மாமறையா லுள்ளம்
திருந்தியவா மெய்த்தவத்தோன் தேர்ந்து.

(இ - ள்) மா மறையால் - பெருமையாகிய வேதப்பொருளால், உள்ளம் திருந்தி - மனம் திருத்தமடைந்து, அவாம் - (பிறரால்) விரும்பப்படுகின்ற, மெய்த்தவத்தோன்-உண்மையாகிய தவத்தையுடைய வியாசமுனிவன், தேர்ந்து - தெரிந்துகொண்டு, மெய்த் திரு - உண்மையாகிய பொருட்செல்வம், வந்து உற்றாலும் - வந்து அடைந்தாலும், வெம் துயர்-கொடுமையாகிய வறுமை, வந்து உற்றாலும் - வந்து அடைந்தாலும், ஒத்திருக்கும் - (வேறுபடாமல்) ஒரு தன்மைப்பட்டிருக்கும், உள்ளத்து -மனத்தையுடைய, உரவோனே- அறிவுள்ளோனே! சித்தம் - மனம், வருந்திய ஆறு - வருந்தியவிதம், என் என்றான் - யாதென்று கேட்டருளினான்.

(வி - ரை) உண்மையாகிய வழியில் தேடிய பொருளை 'மெய்த் திரு' என்றது மரபுவழுவமைதி [நன் - பொது - சூ-௫௭]. துயரை விளைக்கும் வறுமையைத் துயரென்றது காரணத்தைக் காரியமாகக் கூறுவதோர் உபசாரவழக்கு. பொருட்செல்வமும், வறுமையும் ஒருவன் வேண்டியபடி அடையப்படுவன அன்றி, முன் செய்வினையால் தாமே வந்து அடைவனவாதலால் 'திருவந்துற்றாலும், துயர்வந்துற்றாலும்' என்றான். உள்ளம் ஒத்திருத்தலாவது - களித்தலும் துக்கித்தலும் இல்லாதிருத்த லென்பது. உரவோன் - பண்படியாகப் பிறந்த பெயர்ச்சொல்; உரம்-பகுதி, அன்-ஆண்பாற் படர்க்கை விகுதி, மகரக்கேடும் வகரத் தோற்றமும் சந்தி; விகுதி அ-ஓ ஆனது, [நன்-பொது சூ-௨] இல் ஆகலுமென்ற உம்மையை ஆக்கவும்மையாக்கி, அதனாற் கொள்க. ஒத்திருக்கும்-எதிர்காலப்பெயரெச்சம்; ஒ பகுதி, (இடைச்சொல்)து-சாரியை, தகரத்தோற்றமும் உகரக்கேடும் சந்தி, இரு-பகுதிப்பொருள் விகுதி, அனைத்து மொருபகுதி, கு-சாரியை, ககரத்தோற்றமும் உகரக்கேடும் சந்தி, உம்-எதிர்காலப் பெயரெச்ச

விருதி; முக்காலத்திலும் ஒத்தியல் பொருளை எதிர்காலத்தாற் கூறு தல் தமிழ்நூல் வழக்கு. திருந்தியென்னும் காரணப்பொருட்டாகிய இறந்தகாலவினையெச்சம் தவத்தோனென்னும் குறிப்புவினைப்பெயர் கொண்டது. 'திருந்தியவாம்' என்பதைத் 'திருந்திய ஆம்' எனப் பதம் பிரித்து, 'திருந்தும்படி ஆகின்ற' என உரைக்கினும் பொருந்தும். திருந்திய - காரியப்பொருட்டாகிய செய்திய என்னும் வாய்பாட் டெதிர்கால வினையெச்சம். (௫)

[தான் மனம் வருந்தியதற்குத் தருமபுத்திரன்
காரணங் கூறுகின்றான்.]

அம்பொற் கயிலைக்கே யாகத் தரவணிவார்
தம்பொற் படைக்குத் தமியனா—எம்பியைமுன்
போக்கினே னென்றுரைத்தான் பூதலத்து மீதலத்தும்
வாக்கினே ரில்லாத மன்.

(இ - ள்) பூதலத்தும் - பூமியிலும், மீதலத்தும் - சுவர்க்கத்திலும், வாக்கின் - வாக்கினால், நேர் - (தனக்கு) ஒப்பாவார், இல்லாத மன் - இல்லாத தருமபுத்திரன், அம்-அழகிய, பொன்-வெண்பொன்னாகிய, கயிலைக்கு - கைலைக்கு, ஆகத்து - மார்பில், அரவு அணிவார் தம் - பாம்பையணிந்த சிவனுருடைய, பொன் படைக்கு - அழகிய பாசுபதாஸ்திரத்தைப் பெறுதற்கு, தமியன் ஆக - தனியனாக, எம்பியை - தம்பியாகிய அர்ச்சுனனை, முன் போக்கினேன் என்று - முன்னால் அனுப்பினேனென்று, உரைத்தான் - சொல்லித் துன்பப்பட்டான்.

(வி - ரை) அருச்சுனன் கைலைக்குச் சென்று சிவனை நோக்கித் தவஞ் செய்ததிலும், பாசுபதாஸ்திரம் பெற்றபின் இந்திரனுடைய வேண்டுகோளால் நிவாதகவசகாலகேயர், இரணியபுரவாசிய ரென்னும் அசுரரோடு போர்செய்து வெற்றிகொண்டதிலும், சுவர்க்கத்தில் வாசஞ்செய்ததிலும், நாள் பல சென்றமையால், கைலைக்குச்

தவஞ் செய்யச் சென்றதொன்றுமே அறிந்துள்ள தருமபுத்திரன் இவ்வாறு கவலைப்படுவானாயினன். வெள்ளி-வெண்பொன்னாதலால் 'பொன்' எனப்பட்டது. கயிலை யென்பதில் ஐகாரத்துக்கு அகரமும் யகர இகரமும் போலியாக வந்தன. கு இரண்டனுள் முன்னது ஏழாம்வேற்றுமை யிடப்பொருளிலும், பின்னது நிமித்தகாரண காரியப்பொருளிலும் வந்தன. 'அரவணிவார்' என்பதில் நிலைமொழி அர என்றாவது, அரவு என்றாவது கொள்க [நன்-உயிர்-௬-௨௨]. தமியனாக என்பதில் வினையெச்ச விகுதியாகிய அகரந் தொகுத்தல். தமியன்-பண்படியாகப் பிறந்தபெயர்; தமி-பகுதி (தனி), ய்-சந்தி, அன்-ஆண்பாற் படர்க்கை விகுதி. எம்பி - பொருளடியாகப் பிறந்த பெயர்; யாம்-பகுதி, பி - இளையானென்னும் முறைப்பொருண்மை விகுதி, யா-இடப்பிறப்பாலொத்த எவ்வானது குறுக்கல் விகாரம்; பகுதி இடவழுவமைதியும், பால்வழுவமைதியுமாம். இடைச்சொல் பெயரோ டொக்குமாதலால் மன் பண்பாகுபெயராம். மீத்தலமென்ப தில் தகரம் சந்த இன்பப்பொருட்டுத் தொகுத்தல் பெற்றது. இன் னுருபு எதுப்பொருளது. 'வாக்கில்' எனப் பிரித்து, பிறிதின் கிழமைப்பொருளுக்குத் தொழிலை இடனாக வேற்றுமை செய்த ஏழாம் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியாகவுங் கொள்க. நேர்-பண்பாகுபெயர். (௯)

[வியாசமுனிவன் தருமபுத்திரனை நோக்கி, "அருச்சுனனுடைய தனிமையைக் கருதி நீ கவலற்க" என் றருளிச்செய்கின்றனன்.]

காண்டா வனந்தீக் கடவுளுணக் கைக்கணையால்
நீண்ட முகிறடுத்து நின்றாற்கு—மீண்டமரர்
௰ தாளிரண்டு நோவத் தனித்தனியே யோடியநாள்
தோளிரண்டு மன்றோ துணை.

(இ - ள்) காண்டாவனம் - காண்டவவனத்தை, தீக்கடவுள் - அக்கினிதேவன், உண்ண-உண்ணும்படி, கைக்கணையால் - கையிற் கொண்ட அம்பினால், நீண்ட முகில் தடுத்து - பரந்த மேகங்களை

(பெய்யவொட்டாமல்) தடுத்து, நின்றற்கு - நிலைபெயராத அருச்சுனனுக்கு, அமரர் - தேவர்கள், மீண்டு-முதுகுகாட்டி, தாள் இரண்டும்-இரண்டு கால்களும், நோவ - நோவும்படி, தனித்தனியே ஓடிய நாள் - தனித்தனியாகவே ஓடியகாலத்தில், தோள் இரண்டும் அன்றே - இரண்டு தோள்களும் அல்லவோ, துணை - துணையாயமைந்த பொருள் (ஆதலால் நீ கவலவேண்டுவதில்லை).

(வி - ரை) தந்துரைத்தது இசையெச்சம். காண்டவவனத்தை எரித்த செய்தி:—கண்ணபிரானும் அருச்சுனனும் கூடியிருந்தகாலத்தில் தீக்கடவுள் அந்தணனுருக்கொண்டு வந்து 'எனக்கு உணவு இடுக' என்று இரக்க, 'தருகிறேம்' என்னலும், 'நான் அக்கினி; இந்திரனுடைய வனமாகிய காண்டவவனத்தை எனக்குணவாகத் தருக' என்றனன். அது கேட்டருளிய கண்ணபிரானுடைய கட்டளையால் அக்கினி கொடுத்த குறைவுபடாத அம்புப்புட்டிலையும், வில்லையும், தேரையும், வெள்ளைக் குதிரைகளையும் பெற்றுக்கொண்ட அருச்சுனன் கண்ணபிரானோடு சென்று, அவ்வனத்தை எரிக்கையில் வந்தெதிர்த்ததேவர்முதலானோரைத் துரத்தி, இந்திரனால் ஏவப்பட்டுவந்த மேகங்கள் பெய்த மழையைச் சரக்கூடங்கட்டித் தடுத்தனனென்பது. காண்டாவனம் - காண்டவனென்னும் அரக்கனிருந்தவனம். தீக்கடவுள் - தீக்குக் கடவுள், தீயினது கடவுள், தீயைக் காக்குங் கடவுள், தீயாகிய கடவுள் என நான்கு பொருளால் மயங்கும். உண்ண, நோவ - காரியப்பொருளாகிய எதிர்கால வினையெச்சம். 'கைக்கணை' என்பதில் கை 'கையேடு' 'கைக்குடை' என்பவற்றிற் போலச் சிறுமையை யுணர்த்தும் இடைச்சொல்லெனக் கொண்டு 'சிறுகணை' என உரைக்கினும் பொருந்தும். அமரர்-மரணமில்லாதவர். அடுக்குப் பன்மைப்பொருளது. தனித்தனி ஓடுதல் - சிதறியோடுதல். ஏ - தேற்றம். தாள் - பண்பாகுபெயர். அன்று-ஒன்றன்படர்க்கைக் குறிப்புவினைமுற்றாயினும் உண்டென்பதுபோல இரு

திணை ஐம்பால் மூவிடங்களிலும் வழங்கும் பொதுவினை; இங்குப் பொதுமை நீங்கிப் பலவின் படர்க்கையாய் நின்றது. ஓ-எதிர்மறை; இரண்டு எதிர்மறையால் கூறல் துணிவுப்பொருள் படுதற்கென்க. துணை - பண்பாகுபெயர். (எ)

[தருமபுத்திரன், அருச்சுனன் தனியனாய்ச் சென்றதைக் குறித்துத் தான் கொண்ட கவலை ஒழிந்து, செல்வப்பொருளை யிழந்து காடடைந்ததற்குக் காரணம் வினவுவானாயினான்.]

பேராசு மெங்கள் பெருந்திருவுங் கைவிட்டுச்
சேர்வரிய வெங்கானஞ் சேர்தற்குக்—காரணந்தான்
யாதோ? அப் பா! என்றா னென்றுந்தன் வெண்குடைக்கீழ்த்
தீதோவப் பார்காத்த சேய்.

(இ - ள்) என்று-எந்நாளிலும், தன் வெள்குடைக்கீழ் - தனது வெண்கொற்றக் குடையின்கீழ், தீது - தீச்செயல், ஓவ-ஒழியும்படி, பார் காத்த - பூமியிலுள்ளாரைக் காத்த, சேய்-சுப்பிரமணியனை ஒத்த தருமபுத்திரன், அப்பா - தந்தையே! எங்கள் - எங்களுடைய, பேர் அரசும்-பெருமையாகிய ஆளுகையையும், பெரு திருவும்-பெருமை யாகிய செல்வத்தையும், கைவிட்டு - பற்றறவிட்டு, சேர்வு அரிய - (ஒருவர்) அடைதல் கூடாத, வெம் கானம்-கொடுமையாகிய காட்டில், சேர்தற்கு - அடைந்ததற்கு, காரணம் யாதோ என்றான் - எது எதுவோ? என்று வினவினான்.

(வி-ரை) 'அரசு' என்னுஞ் சாதிப் பண்புப்பெயர் தன் காரிய மாகிய ஆளுகையை யுணர்த்தலால் காரணவாகுபெயர். தன் தம்பி மாரையும் தன்னொடுபடுத்தி 'எங்கள்' என்றான். உம்மைகளிரண்டும் உயர்வுசிறப்போடு எண்ணுப்பொருளன. குவ்வுருபு நிமித்தகாரண காரியப்பொருளது. ஓ - இரக்கப்பொருளது. தந்தையின் தந்தை யாகிய வியாசமுனிவனை 'அப்பா' என விளித்தது உபசாரம். 'என் றும்' என்பதில் உம்மை முற்றும்மையாதலால் எகரம் எஞ்சா

மைப் பொருளது. என்றுமென்றது அவனுண்ட நாள்களை. மையீறு கெட்டுநின்ற வெள்ளென்னும் பண்படியினீற்று ளகரம் ணகரமாகத் திரிந்தது [நன்-மெய்-சூ ருகூ]. கருமை காரென விகாரப்பட்டாற் போலப் பருமை விகாரப்பட்ட பார்-பண்பாகுபெயர். கட்டிளமையும், போரில் அஞ்சாது நின்று பொருதலும்பற்றித் தருமபுத்திரனைச் 'சேய்' என்றார்; தீது-பண்படியாகப் பிறந்தபெயர்; மையீறு கெட்டு நின்ற தீ - பகுதி, து - ஒன்றன் படர்க்கை விகுதி. ஒவ - காரியப் பொருட்டாகிய எதிர்காலச் செயவெனெச்சம்; ஓரெழுத்தொரு மொழியாகிய ஓ-பகுதி, வ்-சந்தி, அ-எதிர்கால வினையெச்சவிகுதி.

கேடில் விழுச்செல்வங் கேடெய்து சூதாடல்
ஏடவிழ்தார் மன்னர்க் கியல்பேகாண்—வாடிக்
கலங்கலைநீ யென்றுரைத்தான் காமருவு நாடற்
கிலங்கலைநூன் மார்ப னெடுத்து.

(இ - ள்) கா மருவு - பூஞ்சோலைகளால் சூழப்பட்ட, நாடற்கு - குருநாட்டரசனாகிய தருமபுத்திரனுக்கு, இலங்கு - விளங்குகின்ற, அலை - அசைகின்ற, நூல் மார்பன் - பூணூலணிந்த மார்பை யுடையானாகிய வியாசமுனிவன், கேடு இல்-(இடையே) கெடுத லில்லாத, விழுச் செல்வம் - சிறந்த செல்வம், கேடு எய்து-அழிவை அடைதற்குக் காரணமாகிய, சூது ஆடல் - சூதாடுதல், ஏடு அவிழ் - இதழ்கள் விரிந்த, தார் - மலர்மாலையணிந்த, மன்னர்க்கு - அரசர்க ளுக்கு, இயல்பே - உரியதே வேறன்று; (ஆதலால்) நீ வாடி - நீ உடல் வாடும்படி, கலங்கல் என்று எடுத்து உரைத்தான் - மனங் கலங்குத லொழியென்று எடுத்துச் சொல்லினன்.

(வி - ரை) கலங்கலென்னும் முன்னிலையொருமை ஏவல் எதிர்மறை வினைமுற்றில் ஐ-சாரியை, வேண்டாவழி வந்தமையால் விரித்தல் விகாரம்; ஒரு சொல்லாகக் கொண்டு ஐ யீற்று வியங்கோ ளெனின், இச்சொல் ஐம்பால் மூவிடங்களினும் வாராமையால் குற்ற

மாம். கேடு - முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்; கெடு - பகுதி, தல் என்னும் புடைபெயர்ச்சி விகுதி புணர்ந்து கெட்டமாத்திரத்தில் முதல் நீண்டது. கேடில் செல்வம் - பால்வழுவமைதி. இல் செல்வம் - பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். விழுச்செல்வமென்பதும் அத்தொடர்; விரிந்தால் விழுப்பமாகிய செல்வமென விரியும். ஏ - தேற்றம். காண் - முன்னிலை யொருமை அசைச்சொல். இலங்கு, அலை - வினைத்தொகையாகிய காலங் கரந்த பெயரெச்ச மிரண்டடுக்கி, நூலென்னும் வினைமுதற்பெயர் கொண்டன. (௬)

கண்ணிழந்து மாயக் கவறாடிக் காவலர்தா
மண்ணிழந்து போந்து வனநண்ணி—விண்ணிழந்த
மின்போலு நூன்மார்பா! மேதினியில் வேறுண்டோ
என்போ லுழந்தா ரிடர்.

(இ - ள்) விண் இழந்த - மேகத்தினின்று நீங்கிய, மின்போலும் - மின்னலை ஒக்கின்ற, நூல் மார்பா - பூணுநூலையணிந்த மார்புடையானே! கண் இழந்து-(மேல் விளைவை) எண்ணுதலை யிழந்து, மாயம்-வஞ்சனையாகிய, கவறு ஆடி - சூதாடி, காவலர் - அரசர், மண் இழந்து-தேசத்தையிழந்து, வனம் போந்து-காட்டிற்புகுந்து, நண்ணி-வசியாநின்று, என்போல - என்னைப்போல, இடர் உழந்தார் - துன்பத்தால் வருந்தினவர், மேதினியில் - பூமியில், வேறு உண்டோ - (என்னைவிட) வேறரசர் உளரோ?

(வி - ரை) கண்-முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; விகுதி பெறின் கண்ணலென வரும்; அறிவுக்கு உவமையாகுபெயராகக் கொண்டு, 'கண்ணிழந்து' என்பதற்கு 'அறிவிழந்து' என உரைப்பினும் பொருந்தும். கவறு - உருட்டுங்காய்; சூதாடு கருவிகளில் சிறந்த கருவி இது ஆதலால் 'கவறாடி' என்றான். காவலர் - தொழிலடியாகப் பிறந்த பல்லோர் படர்க்கைப்பெயர்; காவல்-பகுதி, அர்-பல்லோர் படர்க்கை

விகுதி; காத்தலில் வல்லாரெனப் பொருள் கொள்ளின் பண்படியாகப் பிறந்த அப்பெயரென்க. மண் - கருவியாகுபெயர். போந்து - இறந்தகால வினையெச்சம்; போ - பகுதி (புகு என்பதன் மரூஉ), த் - சந்தி, த் - இறந்தகால இடைநிலை, உ - வினையெச்சவிகுதி, சந்தித் தகரம் நகரமானது மெலித்தல். நண்ணி-நண்ணு நின்றென்பதன் திரிபு. மேதினி - இறைவனால் கொலையுண்ட மது, கைடவரென்னும் அசுரருடைய மேதையாலானது. மேதை-நிணம். (௧0)

சேமவேன் மன்னனுக்குச் செப்புவான் செந்தனிக்கோ
னமவேற் காளை நளனென்பான்—யாமத்
தொலியாழி வைய மொருங்கிழப்பப் பண்டு
கலியால் விளைந்த கதை.

(இ - ள்) சேமம் - (உலகத்துயிர்களுக்குக்) காவலாகிய, வேல் மன்னனுக்கு - வேலைத்தாங்கிய தருமராசனுக்கு, தனி-ஒப்பில்லாத, செங்கோல் - செங்கோலையும், நாம - அச்சத்தைத் தருகின்ற, வேல் காளை-வேலையுமுடைய இடபத்தை ஒத்தவனாகிய, நளன் என்பான் - நளனென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவோன், பண்டு - முற்காலத்தில், யாமத்து-இரவில், ஒலி-மிகுதியும் ஒலிக்கின்ற, ஆழி வையம்-கடலாற் சூழப்பட்ட பூமியை, ஒருங்கு இழப்ப - ஒருமிக்க இழக்கும்படி, கலியால் - கலிபுருஷனால், விளைந்த கதை - உண்டாகிய கதையை, செப்புவான் - சொல்லுவான்.

(வி - ரை) பகைவர், கள்வர் முதலியோரால் துன்பம் நேரிடாதபடியும், தீயவழியில் செல்லாதபடியும் குடிகளைக் காத்தல் வேலைக் கொண்டாதலால் 'சேமவேன் மன்னன்' என்றார். செப்புவான் - ஆண்பாற் படர்க்கை எதிர்கால வினைமுற்றின் பகுதியாகிய 'செப்பு' திசைச்சொல். காளை - உவமையாகுபெயர். ஆழி - ஆழமுடையதென்னும் பொருளில் ஆழ் - பகுதி, இ - வினைமுதற்பொருண்மை விகுதி. இழப்ப - காரியப் பொருளதாகிய எதிர்கால வினையெச்சம்;

இழ-பகுதி, ப்-சந்தி, ப்-விரித்தல் விகாரம், அ - எதிர்கால வினையெச்சவிகுதி; இவ்வாய்பாட்டெச்சத்துக்கு விகுதியே காலங்காட்டுவ தாதலால் ப்-விரித்தல்விகாரமெனப்பட்டது. என்பான்-செயப்பாட்டு எதிர்காலவினையாலணையும் பெயர்; என்-பகுதி, அ-சாரியை, ப்-சந்தி, படு - செயப்பாட்டு வினைப்பொருண்மை விகுதி, அனைத்து மொரு பகுதி, வ்-எதிர்கால இடைநிலை, ஆன்-ஆண்பாற் படர்க்கை விகுதி; படு விகுதி தொகுத்தலாய் நின்றது. (கக)

[நாட்டுச் சிறப்பு]

காமர் கயல்புரளக் காவி முகைநெகிழத்
தாமரையின் செந்தேன் றளையவிழப்—பூமடந்தை
தன்னாட்டம் போலுந் தகைமைத்தே சாகரஞ்சூழ்
நன்னாட்டின் முன்னாட்டு நாடு.

(இ - ள்) சாகரம் சூழ்-கடலால் சூழப்பட்ட, நல் நாட்டில்-நன்மையாகிய பூமியில், முன் நாட்டு - முதலெடுத்துக் குறிக்கப்படும், நாடு-நிடதநாடு, காமர்-அழகிய, கயல் புரள-சேல்மீன்கள் புரளுதலாலும், காவி முகை - நீலோற்பலங்களினது போரும்புகள், நெகிழ - மலர்தலாலும், தாமரையின்-தாமரைகளினது, தளை - போரும்புகளினின்றும், செந்தேன் அவிழ - செந்தேன் சிந்தலாலும், பூமடந்தை தன்-தாமரைமலரி லெழுந்தருளிய திருமகளுடைய, நாட்டம்போலும் - கண்ணை ஒத்திருக்கும், தகைமைத்து - பெருமையுடையது.

(வி-ரை) 'தளை' என்னும் முதனிலைத்தொழிற்பெயர் தொழிலாகுபெயராய்ப் போரும்பை யுணர்த்திற்று. தேன் போரும்பினின்றும் சிந்துதல் அது மலர்ந்தபோதாதலால், தாமரைமலர் முகமாக, அம் முகத்திலுள்ள கண்ணின் பிறழ்ச்சிபோலக் கயலின் பிறழ்ச்சியும், கண்ணின் கருமைபோலக் காவி மலரின் கருமையும் உடைமையால் நாடு திருமகளினுடைய நாட்டம்போல்வதாயிற்று. காவி - பண்பாகுபெயர்; காவி-சாயம், அது இங்குக் கருமையின் மேலது; 'பற்

காவி' என்னும் வழக்கிலுங் காண்க. பூமடந்தையென்பதில் பூ-மலர்களிற் சிறந்த சிறப்புப்பற்றித் தாமரைமலருக் காயிற்று. நாட்டம் - தொழிலடியாகப் பிறந்தபெயர்; நாடு - பகுதி, அம்-கருவிப்பொருண்மைவிகுதி, பகுதி குற்றியலுகரமாதலால் அது இரட்டியதும், உகரக் கேடும் சந்தி; தொழிலாகுபெயருமாம். தகைமைத்து-பண்படியாகப் பிறந்த குறிப்புவினைமுற்று; தகைமை-பகுதி, த்-சந்தி, து-ஒன்றன் படர்க்கை விகுதி. சாகரம் - சகரனுடைய புத்திரர்கள் அசுவமேதத்துக் குதிரையின் பின் செல்லுகையில், இந்திரன் அக்குதிரையை அவர்களுக்குத் தெரியாதபடி பாதலத்தில் கபிலமுனியின்பின் ஒளித்துவைத்தனன். அதைக் காணும்படி சாகரர் தோண்டிய காரணத்தால் வந்த தந்திதாந்த நாமபதம். ஏ-ஈற்றசை. (கூ) (32)

[இது முதலிய ஐந்து பாட்டு நகரச்சிறப்பு]

கோதை மடவார்தங் கொங்கை மிசைத்திமிர்ந்த
சீத களபச் செழுஞ்சேற்றால்—வீதிவாய்
மானக் கரிவழுக்கு மாவிந்த மென்பதோர்
ஞானக் கலைவாழ் நகர்.

(இ-ள்) ஞானம் - மெய்யறிவைத் தருகின்ற, கலைவாழ்-கல்விகள் நிலைக்கின்ற, ஓர் நகர்-ஒப்பற்ற நகரம், கோதை-மலர்மாலை யணிந்த, மடவார்தம்-மாதர்களுடைய, கொங்கைமிசை-முலைகளிலே, திமிர்ந்த-பூசிய, சீதம்-குளிர்ச்சியாகிய, செழுகளபச் சேற்றால்-செழுமையுள்ள கலவைச் சந்தனச்சேற்றால், வீதிவாய்-தெருக்களில், மானம்-பெருமையாகிய, கரி - யானைகள், வழுக்கும்-(கால்) வழுக்குகின்ற, மாவிந்தம் என்பது-மாவிந்தமென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது.

(வி - ரை) நாயகரோடு கொண்ட ஊடலால் வழித்தெறிந்த கலவையால் வீதி சேறுடையதாயிற்றென்பது கருத்து; அம்மங்கையர் ஆடிய நீர்ப்பெருக்கு வண்டலிட்ட கலவையால் ஆயிற்றெனினும்

பொருந்தும். மடவார்-பண்படியாகப் பிறந்த பெண்பாற் படர்க்கைப் பன்மைப்பெயர்; மடமை - பகுதி, ஆர்-பல்லோர்படர்க்கை விகுதி, மகர ஐகாரக்கேடும், வகரத்தோற்றமுஞ் சந்தி; மடம்-பகுதியெனினு மொக்கும்; பொருள் கற்புடையார். கரி-சாத்தையுடையது. ஞானக் கலை வாழ்தல் - ஆராய்தலுடையோரால் என்றும் ஆராயப்படுகை; எனவே அவரையுடைய நகரமென்பது கருத்து. மூன்றனுருபு எதுப் பொருளது. (கங)

நின்றுபுயல் வானம் பொழிந்த நெடுந்தாரை
யென்று மகில்கமழு மென்பராற்—றென்ற
லலர்த்துங் கொடிமாடத் தாயிழையா ரைம்பால்
புலர்த்தும் புகைவான் புகுந்து.

(இ - ள்) தென்றல் - தென்காற்று, அலர்த்தும் - விரியச் செய்கின்ற, கொடி - கொடிகளைக் கட்டிய, மாடத்து - உப்பரிகை களில், ஆய் இழையார் - ஆய்ந்தணிந்த ஆபரணங்களையுடைய மாதர் கள், ஐம்பால் - தமது கூந்தலை, புலர்த்தும் - உலர்த்துவதற்கு ஊட்டு கின்ற, புகை வான் புகுந்து-அகிற்புகை ஆகாயத்தில் புகுவதினுல், புயல்-மேகம், வானம் நின்று - (காலந்தவறாமல்) ஆகாயத்தில் நிலை த்து, பொழிந்த நெடு தாரை - பெய்த நீண்ட தாரைகள், என்றும் - பெய்யப்படும்போதெல்லாம், அகில் - அகிலின் மணம், கமழும் - மணக்கும், என்பர் - என்று (அறிவுடையோர்) சொல்லுவர்.

(வி-ரை) தாரை அகில் கமழும்-பால்வழுவமைதி; நன்-பொது- கு-உகு-இல் "சொற்முற மிற்றிதன்பெற்றி" என்னும், உரி- உ௦ - ஆம் புறனடைச் சூத்திரத்தாற் கொள்க. அகில் - பொருளாகு பெயர். அலர்த்தும்-பிறவினையாகிய எதிர்காலப்பெயரெச்சம்; அலர்- தன்வினைப்பகுதி, த்-சந்தி, து - பிறவினைப்படுத்தும் விகுதி, இவ் வாறு முடிந்த அலர்த்து-பகுதி, உம்-எதிர்காலப்பெயரெச்ச விகுதி,

உகரக்கேடு சந்தி; இது கொடியென்னும் செயப்படு பொருட்பெயர் கொண்டது. கொடி - பண்படியாகப் பிறந்த ஒன்றன்படர்க்கைப் பெயர்; கொடு-பகுதி (வளைவு,) இ-ஒன்றன்படர்க்கைவிகுதி, உகரக் கேடு சந்தி. ஐம்பால்-பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைக் காரணப்பெயர்; விரிந்தால் ஐந்தாகிய பாலை யுடையதென விரியும். ஐம்பாலாவன - முடி (உச்சியில் முடிப்பது), கொண்டை (வலத்திலாவது இடத்திலாவது முடிப்பது), சுருள் (பின்னே சொருகுவது), குழல் (சுருட்டி முடிப்பது), பனிச்சை (பின்னிவிடுவது) என்பன. புகுந்து-காரணப்பொருட்டாகிய செயவெனெச்சத்திரிபு.

வெஞ்சிலையே கோடுவன மென்குழலே சோருவன
அஞ்சிலம்பே வாய்விட் டரற்றுவன—கஞ்சங்
கலங்குவன மாளிகைமேற் காரிகையார் கண்ணே
விலங்குவன மெய்ந்நெறியை விட்டு.

(இ - ள்) கோடுவன - (அந்நகரத்தில்) கோணுவன, வெம் சிலையே - (போரில்) கொடுமையாகிய விற்களே; சோருவன - சோர்வைப்பெறுவன, மெல் குழலே-மென்மையாகிய கூந்தல்களே; வாய்விட்டு அரற்றுவன - வாய்விட்டுக் கதறுவன, அம் சிலம்பே - (பாதத்தில் அணியப்பட்ட) அழகிய சிலம்புகளே; கலங்குவன - நிலைகுலைவன, (குளங்களில் மாதர்கள் குளிப்பதினால்) கஞ்சம் எ - தாமரைகளே; மெய்ந்நெறியை விட்டு - உண்மையாகிய நல்வழியை விட்டு, விலங்குவன - விலகிச்செல்வன, மாளிகைமேல் - மாளிகைகளின் மேல்நிலைகளில், காரிகையார் கண்ணே - மாதர்களுடைய கண்களே வேறில்லை.

(வி - ரை) எனவே அந்நகரத்தார் நீதிவழுவல், தளர்தல், புலம்பல், கலங்குதல், மெய்ந்நெறி விட்டு விலகல் இல்லாரென்பது குறிப்பெச்சம். எ - பிரிநிலை; இதனைக் கஞ்சமென்பதனோடுங் கூட்

டுக. கஞ்சமென்பது நீரில் பிறப்பது. கண்கள் மெய்ந்நெறியைவிட்டு விலகலாவது - தம்முடைய நாயகரது கட்டழகைக் கண்டு மகிழ்ந்து காம நெறியில் சேர்தல். காரிகை - அழகு; அது பண்பாகுபெயராய்ப் பெண்ணை யுணர்த்தியது; அது இங்கு ஆரென்னும் பல்லோர் படர்க்கை விகுதிபெற்று நின்றது. சிலைமுதலிய ஐந்து பெயரும் பால் பகா அஃறிணைப்பெயராதலால் முறையே கோடுவனமுதலிய ஐந்து பலவின்படர்க்கை வினையால் பாற்பொதுமை நீங்கின. சிலை முதலியன முக்காலத்திலும் ஒத்தியல்பொருள்களாகக் குறிக்கப்பட்டமையால் எதிர்கால வினையாற் கூறினர். மேல் - பண்பாகுபெயர். மாளிகைமேல்-உறுப்புத்தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆரும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர். இது ஒழித்துக்காட்டணி. (கடு)

தெரிவன நூ லென்றுந் தெரியா தனவும்
வரிவளையார் தங்கண் மருங்கே—யொருபொழுது
மில்லா தனவு மிரவே யிகழ்ந்தெவருங்
கல்லா தனவுங் கரவு.

(இ - ள்) என்றும் - (அந்நகரத்தில்) எந்நாளிலும், தெரிவன-தெரியப்படுவன, நூல் ஏ - அறிவு நூல்களே; தெரியாதனவும் - தெரியப்படாதவைகளும், வரிவளையார்தங்கள் - கீற்றமைந்த வளையலணிந்த மாதர்களது, மருங்கே - இடைகளே; ஒருபொழுதும் - ஒருகாலத்திலும், இல்லாதனவும் - இல்லாதவைகளும், இரவே - இரக்குந்தொழில்களே; எவரும் - எல்லோரும், இகழ்ந்து - அவமதித்து, கல்லாதனவும்-கற்கப்படாதவைகளும், கரவு ஏ - வஞ்சமாகிய ஒழுக்கங்களே.

(வி - ரை) மாதரது பன்மையைப்பற்றி மருங்கும், உண்டி உடுக்கைமுதலிய பொருளின் பன்மையைப்பற்றி இரவும், கரவும் பலவாயின. நூலுக்குத் தெரிதல் ஆராய்தல்; மருங்குக்குத் தெரிதல்

தோன்றுதல். கல்வியறிவு பெண்பாலரால் கொள்ளப்படாமையால் தெரிவன நூலென்பது ஆண்பாலார்மேனின்றது. முதலிரண்டடியில் முறையே ஆண்மக்களையும் பெண்மக்களையும் பற்றிச் சிறப்பு வகையால் கூறி, ஈற்றிரண்டடியில் அவ் விருவரையும்பற்றிப் பொதுவகையால் கூறினர். இவ்வாறு கூறவே ஆடவர் அறிவுநூ லாராய்பவ ரென்பதும், பெண்டிர் மெல்லிய இடையா ரென்பதும், இவ்விருவரும் பெருஞ் செல்வத்தின ரென்பதும், வஞ்சமில்லாத ஒழுக்கமுடையா ரென்பதும் விளங்கின. 'ஒருபொழுதும்' என்ற உம்மை இழிவுசிறப்போடு முற்றுப்பொருளது. 'என்றும், எவரும்' என்ற உம்மை முற்றுப்பொருளன. எவ்வினு எஞ்சாமைப்பொருளன. மற்ற இரண்டும்மையும் இழிவுசிறப்புப்பொருளன. பிரிநிலை ஏகாரத்தை நூலென்பதனோடும், காவென்பதனோடுங் கூட்டுக. வளை-பண்பாகுபெயர். தெரிவன, தெரியாதன, கல்லாதன என்னும் எதிர்மறைச் செயப்பாட்டு வினைகளில் 'படு' விகுதி தொகுத்த லென்க. (கக)

மாமனுநூல் வாழ வருசந் திரன்சுவர்க்கி
தாமரையாள் வைகுந் தடந்தோளான்—காமருபூந்
தாரான் முரணைநகர் தானென்று சாற்றலாம்
பாராளும் வேந்தன் பதி.

(இ - ள்) பார் ஆளும் - பூமியை ஆளுகின்ற, வேந்தன் - நளராசனது, பதி - மாவிந்தநகரம், தாமரையாள் - செந்தாமரைமலரி லெழுந்தருளிய விசயலட்சுமி, வைகும் - தங்குகின்ற, தடவுத்தோளான் - பெருமையாகிய தோளையுடையானும், காமர் - அழகிய, பூந்தாரான்-மலர்மாலை யணிந்தானுமாகிய, மா மனு நூல்-பெருமையுள்ள மனுசாஸ்திரம், வாழ வரு - வாழும்படி பிறந்த, சந்திரன் சுவர்க்கி - சந்திரன் சுவர்க்கியென்னும் அரசனுடைய, முரணை நகர்தான் என்று - முரணை நகரமேயென்று, சாற்றல் ஆம் - சொல்லலாம்.

(வி - ரை) உறையூரைச்சார்ந்த மள்ளுவநாட்டிலுள்ள் முரணை நகரத்தரசனுகிய 'சந்திரன் சுவர்க்கி' என்பவன் ஆசிரியரை ஆதரித்ததும், இந்நூலைச் செய்வித்ததுமாகிய நன்றியைப்பற்றி மாவிந்த நகரம் முரணைநகரமாமெனக் கூறினர். மநுநூல் - மநு என்பவரால் செய்யப்பட்ட தருமநூல்; அது வாழ்தலாவது தன்னுணைக் குட்பட்டவர் அந்நூல் கூறும் விதிவிலக்குகளை யறிந்து ஒழுகச்செய்தலால் கெடாது வழங்கல். வாழ - காரியப்பொருட்டாகிய எதிர்காலச் செயவெனெச்சம். தாமரை-முதலாகுபெயர். 'காமர்' என்பது உகரச்சாரியை பெற்றுக் 'காமரு' என நின்றது; காமம் வரு என்பது காமரு என்முன தென்பாரு முளர்; இது மரூஉ; பொருள்: 'கண்டோர்க்கு விருப்பம் தோன்றுகின்ற' என்பது. கருமையின் விகாரமாகிய காரென்பதுபோலப் பருமையின் விகாரமாகிய பார் பூமிக்குப் பண்பாகுபெயர்; பருவென்னும் பண்படியோடு, பகுதிப்பொருள் விகுதியாகிய மையீறு புணர்ந்து கெட்டமாத்திரையில் ஆதிநீண்டு, ஈற்றுகரங் கெட்டுநின்ற தென்னுமல், பா என்னும் வினையடி முதனீண்டு, ஈற்றகரங் கெட்டுநின்றதெனின், தன்னில் விகாரப்படுவதோர் சொல் இன்மையாலும், வினையடி இவ்வாறு விகாரப்படலியல் பன்மையாலும் அஃது குற்றமே ஆம். (கஎ)

ஓடாத தானை நளனென் றுளனொருவன்
பீடாருஞ் செல்வப் பெடைவண்டோ—டூடா
முருகுடைய மாதர் முலைநனைக்குந் தண்டார்
டருகுடையான் வெண்குடையா னுங்கு.

(இ - ள்) பீடு - செல்வர், ஆரும் - நிறைகின்ற, செல்வப் பெடை - சிறப்பமைந்த பெண்வண்டு, வண்டோடு - ஆண்வண்டினிடத்து, ஊடா - ஊடிக்கொண்டதினுல், உடைய-(போரும்புகள்) உடைவதினுல், முருகு - ஒழுகும் தேன், மாதர் முலை - (அணைந்த) மாதர்களுடைய முலைகளை, நனைக்கும் - நனையச்செய்கின்ற, தண்

தார் - குளிர்ச்சியாகிய மலர் மாலையை, அருகு உடையான் - (மார்பின்) அருகிலுடையானும், வெள் குடையான் - வெண்கொற்றக் குடையை யுடையானுமாகிய, ஒருவன் - ஓரரசன், ஆங்கு - அம்மாவிந்தநகரத்தில், ஓடாத தானை-(போரில்) பின்னிடாதசேனையை யுடைய, நளன் என்று - நளனென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டு, உளன் - இருக்கின்றனன்.

(வி - ரை) ஓடுருபு ஏழாவதனிடப்பொருளது. ஊடா - செயவென் வாய்பாட் டிறந்தகாலவினையெச்சத்தின் திரிபு. உடைய என்னும் செயவென் வாய்பாட்டிறந்தகால வினையெச்சத்துக்குப் பேரும்பென்னும் வினைமுதல் எஞ்சிநின்றது. பெடை ஊடுதல் பேரும் புடைதலுக்கும், பேரும்புடைதல் தேன்சிந்துதலுக்கும் காரணமாயின. 'முருகுடைய மாதர்'என்பதற்கு 'இளமையுடைய மாதர்'எனவும் உரைக்கலாம்; அங்ஙனம் உரைத்தால், பெடைஊடுதலால் தன்னிலுள்ள தேன் முலைகளை நனைக்குமெனின் அவ்வினைக்கு மாலை என்பது கருத்தாவாகக் கொள்க. மாது - விருப்பம்; அது கண்டோர்க்கு விருப்பத்தைத் தருகின்ற பெண்ணுக்குக் காரியவாகுபெயர்; பண்பாகுபெயருமாம்; அச்சொல் அர் என்னும் பலர்பாற்படர்க்கை விகுதிபெற்று 'மாதர்' என நின்றது. 'வெண்குடை' என்பதில் மை யீறு கெட்டுநின்றவெள் என்பதனீற்று ளகரம் மெல்லின முதன் மொழி முன் ணகரமாதல்போல [நன் - மெய் - கூ - ஙசு] இன்படி வல்லின முதன்மொழி முன்னும் ணகரமாயிற்று. (கஅ)

சீத மதிக்குடைக்கீழ்ச் செம்மை யறங்கிடப்பத்
தாதவிழ்பூந் தாரான் றனிக்காத்தான்—மாத
ரருகூட்டும் பைங்கிளியு மாடற் பருந்து
மொருகூட்டில் வாழ வுலகு.

(இ - ள்) தாது-தாதுக்கள், அவிழ் - சிந்துகின்ற, பூந்தாரான்-மலர்மாலையணிந்த நளன், சீதம் - குளிர்ச்சியாகிய, மதிக்குடைக்

கீழ் - சந்திரன்போன்ற தனது குடைநிழலில், செம்மை அறம் - குற்றமற்ற அறங்கள், கிடப்ப-தங்கவும், மாதர் - மங்கையர், அருகு - தமதருகில் வைத்து, ஊட்டும் - ஊட்டிவளர்க்கின்ற, பைங்கிளியும்-பசுமையாகிய கிளியும், ஆடல் பருந்தும் - வெற்றியையுடைய பருந்தும், ஒரு கூட்டில் வாழ-ஒரு கூட்டில் வாழவும், உலகு-உலகத்தை, தனிக் காத்தான் - பொதுவில்லாமல் ஆண்டான்.

(வி - ரை) பொதுவில்லாமல் காத்தலாவது சில அரசர்கள் தன்னோடொப்பச் சில தேயங்களை ஆளத் தான் சில தேயங்களை ஆளுதலில்லாமல் தானே முற்றும் ஆளல். ஆளுகை தண்ணளியோடு கூடியதாகையால் அவன் குடைக்குச் சீதமதி உவமையாயிற்று. 'பைங்கிளியும் ஆடற்பருந்தும் ஒரு கூட்டில் வாழ' என்றதனால் 'வலியோர் மெலியோரை வருத்துதலின்றி நட்பினராய் வாழ' என்பது குறிப்பெச்சம். குடை - பண்பாகுபெயர். மதி - பொருளடியாகப் பிறந்த ஒன்றன் படர்க்கைப் பெயர்ச்சொல்; மது-பகுதி, இ-ஒன்றன்படர்க்கை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி மது-சுவையுடைய சாறு; அது இங்கு அமுதத்தை யுணர்த்திற்று. இறைவனுடைய மனத்தில் பிறந்தமையால் மதி இடவாகுபெயரெனின், "மதிநுட்பநூல்"எனச் செய்யுளிலும், "இப்படிச் சொல்ல இவனுக்கு மதிகெட்டதா"என வழக்கிலும், மதி அறிவுக்கே அன்றி, மனத்துக்கு வழங்காமையால் அது குற்றமே. ஊட்டும் - பிறவினையாகிய எதிர்காலப் பெயரெச்சம்; உண் - பகுதி, டு - பிறவினைப்படுத்தும் விகுதி, பகுதி முதனீண்டது நீட்டல் விகாரம், ணகரம் டகரமாதல் சந்தி, உம் - எதிர்காலப் பெயரெச்ச விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; இது இயல்பினால் நிகழ்காலம் எதிர்காலமாக வந்த காலவழுவமைதி. பைங்கிளி - பண்புத்தொகை; பசுமையென்னும் பண்புப்பெயர் கிளியென்னும் பதப்புணர்ச்சியில் மையீறு கெட்டு, அடி அகரம் ஐகாரமாகி "இனையவும்" என்பதனால் சுகரம் கெட்டு, ஙகர இனவெழுத்து மிகுந்தது. (கக)

வாங்குவளைக் கையார் வதன மதிபூத்த
பூங்குவளைக் காட்டிடையே போயினான்—தேங்குவளைத்
தேனாடி வண்டு சிறகுலர்த்து நீர்நாடன்
பூநாடிச் சோலை புக.

(இ - ள்) தேன் குவளை - மணமுள்ள குவளை மலரிலுள்ள, தேன் ஆடி - தேனில் முழுகி, வண்டு - வண்டுகள், சிறகு உலர்த்து- சிறகை உலரச்செய்கின்ற, நீர் நாடன் - நீர்வளமுள்ள நிடதநாட்டரசன், பூ நாடி - மலரைக் கருதி, சோலை புக - சோலையில் புகுவதற்கு, வாங்கு - வளைந்த, வளை - வளையலணிந்த, கையார் - கையையுடைய மாதர்களது, வதன மதி - முகமாகிய சந்திரன், பூத்த - மலர்ந்த, பூ குவளை-பொலிவாகிய குவளை மலர்களினது, காட்டிடையே-காட்டினிடத்தே, போயினான் - சென்றான்.

(வி-ரை) 'வாங்குவளைக்கையார்'என்பதற்கு வளைவாங்கு கையாரெனப் பதங்களை நிறுத்தி, 'வளையல் நீங்குகின்ற கையையுடைய மாதர்' எனவும் பொருள் கூறலாம்; அவனை யடையப் பெருமையால் மெலிந்த உடலினராகி, வளையல்கள் கையினின்றும் கழல நின்றார்களென்பது கருத்து. 'வதனமதிபூத்த பூங்குவளைக் காட்டிடையே போயினான்' என்றது 'தன்னழகை மங்கையர்கள் வியந்து பார்க்கப் போயினான்' என்பதை. 'பூத்த' என்னும் இறந்தகாலப் பெயரெச்சம் குவளையென்னும் பிறபெயர் கொண்டது. மதிபூத்த குவளை-பால்வழுவமைதி. குவளை - முதலாகுபெயர். குவளைக்காடு - ஒன்றன்கூட்டத் தற்கிழமைப்பொருளதாகிய ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர். உலர்த்து-காலங்கரந்த பெயரெச்சமாகிய பிறவினை இடமடியாகப் பிறந்த நாடனென்னும் பெயரின் முதனிலையாகிய நாடென்னும் பெயர் கொண்டது. எ-பிரிநிலை. உலர்-பகுதி, த்-சந்தி,து-பிறவினைப் படுத்தும் விகுதி, இவ்வாறு முடிந்த உலர்த்து-காலங்கரந்த பெய

ரெச்சமாகிய வினைத்தொகை வினைச்சொல். உலர்த்து நீரென்பதை உலர்த்தும் நீரெனப் பதம் பிரித்துப் பொருள் கூறலுமாம்.

வென்றி மதவேடன் வில்லெடுப்ப வீதியெலாம்
தென்றன் மதுநீர் தெளித்துவர—நின்ற
தளவேனன் மீதலருந் தாழ்வரைசூழ் நாடற்
கிளவேனல் வந்த தெதிர்.

(இ - ள்) நின்ற-(முல்லைநிலத்தில்) வளர்ந்த, தளவு - முல்லைக் கொடிகள், ஏனல்மீது-தினைப்பயிரின்மேல் படர்ந்து, அலரும்-மலர் கின்ற, தாழ்வரை சூழ்-நீண்ட மலைகள் சூழ்ந்த, நாடற்கு எதிர்-நிடத நாட்டரசனுக்கு எதிரில், வென்றி-(யாவரையும்) வெற்றிகொள்ளுத லுடைய, மதவேள்-மதனாகிய காமன், தன் வில் எடுப்ப-(போரைக் கருதி) தனது வில்லைக் கையிலெடுக்கவும், வீதி எல்லாம் - (அரசன் செல்லும்) வீதி முழுமையும், தென்றல் - தென்காற்று, மது நீர் - மலர்த்தேனாகிய நீரை, தெளித்துவர - தெளித்துச்செல்லவும், இள வேனல் வந்தது - இளவேனிற்காலம் சென்றது.

(வி-ரை) இனி நளராசன் தமயந்தியின்மேல் விருப்பங்கொள் ளுஞ் செய்தியைக் கூறுவாராதலால் அதற்கியைய, காமத்துக்குரிய வேனிற்பருவம் நளராசனை எதிர்கொண்டதாக இங்குக் கூறினார். செல்லும் வீதியில் இவனது பேரழகைக்கண்டு மாதர்மோகங்கொள்ளு லால் வேள் வில்லெடுப்பதாயினான். வர, வந்தது-இரண்டும் இடவழு வமைதி [நன்-பொது-சூ-௩௦]. வேனல்-பண்பாகுபெயர். வென்றி - தொழிற்பெயர்; வெல்-பகுதி, தி-புடைபெயர்ச்சிவிகுதி, லகரமும் தகரமும் றகரமாகத் திரிதல் சந்தி, பகுதியீற்றுச் சந்தி றகரம் னகர மாதல் மெலித்தல் விகாரம்; இவ்விகாரம் பெறாமல் வெற்றியென வும் வழங்கும். மதவேள் - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத் தொடர்; மதுநீரென்பதும் அத்தொடர். 'எடுப்ப' 'வர' என்னும் காரியப்பொருளன ஆகிய எதிர்காலச் செயவெனெச்சமிரண்டுக்கு

வந்ததென்னும் ஒரெச்சங் கொண்டன. எடுப்ப: எடு-பகுதி, ப்-சந்தி, ப்-விரித்தல் விகாரம், அ - எதிர்கால வினையெச்சவிகுதி. குவ்வுருபு எல்லைப்பொருளது. 'தளவேனன் மீதலரும் தாழ்வரைசூழ் நாடன்' என்றதனால் நிடதநாட்டுக்கு முல்லையும், குறிஞ்சியும் அண்மையி லுள்ளன என்பதாயிற்று. ஆகவே காட்டரண், மலையரண் உடையது மாவிந்தமென்பது பெறப்பட்டது. (உக)

தேரிற் றுகளைத் திருந்திழையார் பூங்குழலின்
வேரிப் புனனனைப்ப வேயடைந்தான்—கார்வண்டு [ங்கிப்
தொக்கிருந்தா லித்துழலுந் தூங்கிருள்வெய் யோற்கொது
புக்கிருந்தா லன்ன பொழில்.

(இ - ள்) கார் வண்டு-கருமையாகிய வண்டுகள், தொக்கிருந்து-கூடி, ஆலித்து-களியாநின்று, உழலும்-உலவுகின்ற, தூங்கு இருள்-நீண்ட இருள், வெய்யோற்கு-சூரியனுக்கு, ஒதுங்கி - விலகி, புக்கு இருந்தால் அன்ன - புகுந்திருந்தாலொத்த, பொழில் - சோலையை, தேரின் துகளை - (தான் ஏறிச் செல்லுகின்ற) தேரினெலெழுகின்ற புழுதியை, திருந்து இழையார் - திருந்திய ஆபரணங்களை யணிந்த மாதர்களது, பூங்குழலின்-பூவையணிந்த கூந்தலினது, வேரிப்புனல்-தேனாகிய நீர், நனைப்ப - நனைக்கும்படி, அடைந்தான்-சேர்ந்தான்.

(வி - ரை) சோலை மரங்களி னடர்ச்சியால் வெயில் உள்ளே நுழையப்பெறுமைபற்றிக் குளிர்ந்திருண்டிருத்தலால் இருள்புக்கிருந் தாற்போல்வதாயிற்று. தேரின் றுகள்-மூன்றுவதன் எதுப்பொருளில் வந்த ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்; இதில் இன்சாரியை யின் ஈற்றுணகாம் றகரமானது எதுகைத்தொடை நோக்கிவந்தவலித் தல் விகாரம். தொக்கிருந்து - செய்தென்வாய்பாட்டிறந்தகால வினை யெச்சம்; தொகு-ப்குதி, இரு-பகுதிப்பொருள் விகுதி, பகுதி முற் றியலுகாமாதலால் ககரமெய் விரித்தல் விகாரம், உகாக்கேடு சந்தி,

அனைத்து மொருபகுதி, த்-சந்தி, த்-இறந்தகால இடைநிலை, உ-வினையெச்சவிகுதி, சந்தித் தகரம் நகரமாதல் மெலித்தல் விகாரம். உழலுமென்னும் வினையடியாகப் பிறந்த நிகழ்காலப் பெயரெச்சமும், அன்ன என்னும் இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சமும், முறையே நிலமாகவும், செய்வதாகவும் நின்ற பொழிலென்னும் பெயர் கொண்டன. ஆலித்து-ஆலியாநின்றென்பதன் திரிபு. 'தூங்கிருள்' என்பதில் தூங்கு அழிபசி, வருந்துபிணி என்பனபோலக் காரியப்பொருட்டாகிய வினைத்தொகையாகக் கொண்டு, 'எல்லா வுயிர்களும் தூங்குதற்குரிய இருள்' எனப் பொருளுரைப்பினும் பொருந்தும்; அவ்விருள் நடுவிராத்திரி யிருள். வெய்யோன்-பண்படியாகப் பிறந்த ஆண்பாற் படர்க்கைப்பெயர்; மையீறு கெட்டுநின்ற வெம்-பகுதி, ஆன் - ஆண்பாற்படர்க்கை விகுதி, முன்னின்ற மெய்யாகிய மகரம் யகரமானது சந்தி, தனிக்குறின் முன்னொற்றாகிய யகரமிரட்டலும் அது; இவ்வாறு முடிந்துநின்ற வெய்யானென்பதில் ஆ ஓவானது செய்யுள் வழக்கு; வெம்மை: சொல்லளவில் பகுபதமெனவும், மை பகுதிப்பொருள் விகுதியெனவும் உரையாசிரியர்கள் கூறியதை மறந்து, பண்படியாகவும் பெயரென்பதைச் சிந்தியாமல், "எ எனவருமுயிர்மெய்யீறாகாது" "எகரமெய்யொடேலாது" என்னும் சூத்திரங்களை மதிக்காமல் 'வெ' முதனிலையென மயங்கிக் கூறுவா ரொருவர்.

நீணிறத்தாற் சோலை நிறம்பெயர நீடியதன்
றாணிறத்தாற் பொய்கைத் தலஞ்சிவப்ப—மாணிறத்தான்
முன்னப்புட் டோன்று முளரித் தலைவைகு
மன்னப்புட் டோன்றிற்றே யாங்கு.

(இ-ள்) ஆங்கு - அவ்விடத்தில், தன் நீள் நிறத்தால் - தனது மிகுந்த வெண்ணிறத்தால், சோலை நிறம் பெயர-சோலை தன் பசுமை நிறம் மாறவும், நீடிய தன் தாள் நிறத்தால்-நீண்ட தனது அடியினது செந்நிறத்தால், பொய்கை - தடாகம், தலம் சிவப்ப - நீருள்ளவிடம்

சிவக்கவும், அப்புள் - நீரில், தோன்றும் - முளைத்த, முளரித்தலை - தாமரைமலரில், வைகும்-தங்குகின்ற, அன்னப்புள்-அன்னப்பறவை, மாண் நிறத்தான்முன் - மாட்சிமையாகிய ஒளியையுடைய நளராசனுக்கு முன்னே, தோன்றிற்று - காணப்பட்டது.

(வி - ரை) சோலைநிறம் பெயர்தல் வெண்ணிறமாதல். 'சோலை நிறம் பெயர' 'பொய்கைதலஞ் சிவப்ப' என்பன பால்வழுவமைதி. 'பொய்கைத்தலஞ் சிவப்ப' எனப் பாடமாயினபோது 'தடாகத்தினிடம் சிவக்க' என வுரைக்க. பொய்கைத்தலம்-ஒற்றுமைப்பொருளதாகிய ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர். 'மாணிறத்தான்' என்பதற்கு 'மாட்சிமைப்பட்ட மார்பையுடையான்' எனவு முரைக்கலாம். நிறம் பண்பாயினும் தான் விசேடியமும், நீள் விசேடணமுமாக நிற்றலால் 'நீணிறம்' பண்புத் தொகைநிலைத்தொடர்; நிலைமொழியை வினைத்தொகை வினைச்சொல்லாகக் கொண்டு, வினைத்தொகைநிலைத்தொடராக்கினு மமையும். நீடிய - இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்; நீடு-பகுதி, இன் - இறந்தகால இடைநிலை, அ - பெயரெச்ச விகுதி, இடைநிலை னகரக்கேடு கடைக்குறை, ய் - சந்தி. முளரி - பொருளாகுபெயர். தோன்றல் - முளைத்தல் (அது காணப்படுதல்). ஏ - ஈற்றசை. (உங)

பேதை மடவன்னந் தன்னைப் பிழையாமன்
மேதிக் குலமேறி மென்கரும்பை—கோதிக்
கடித்துத்தான் முத்துமிழுங் கங்கைநீர் நாடன்
பிடித்துத்தா வென்றான் பெயர்ந்து.

(இ - ள்) மேதிக்குலம்-எருமையின் கூட்டம், ஏறி-(வயலில்) சென்று, மெல் கரும்பை - மென்மையாகிய கரும்புகளை, கடித்துக் கோதி - கடித்துமென்று, முத்து உமிழும்-முத்துகளை உமிழ்கின்ற, கங்கைநீர் நாடன்-கங்கைநீரையுடைய நிடதநாட்டரசன், பெயர்ந்து,

(பூநாடுங்கருத்து) மாறி, பேதை-பெண்ணே! மடம்-இளமையாகிய, அன்னந்தன்னை -அன்னத்தை, பிழையாமல்-தப்பாமல், பிடித்துத்தா என்றான் - பிடித்துக்கொடுவென்று கட்டளையிட்டனன்.

(வி - ரை) பெயர்தல் - மாறுதல். பிழையாமை-தப்பிப்போக விடாமை. அறியாமை யுணர்த்தும் பண்புப்பெயராகிய 'மடம்' தன் காரணமாகிய இளமையின்மேல் நின்றது. பண்பாகுபெயராகிய 'பேதை' அண்மைவிளியாதலால் இயல்பாயிற்று. இப்பெண் பணிப் பெண்களில் ஒருத்தி. முத்துகளின் பிறப்பிடமாகிய பொருள்களில் கரும்பும் ஒன்றாதலால், மேதிக்குலம் கரும்பைக் கடித்துக் கோதி முத்துமிழ்வதாயிற்று. முத்துப் பிறப்பிடச் செய்யுள்:—

"தந்தி வராக மருப்பிப்பி பூகந் தழைகதலி
நந்து சலஞ்சல மீன்றலை கொக்கு நளினமின்னார்
கந்தரஞ் சாலி கழைகன்ன லாவின்பல் கட்செவிகார்
இந்து வுடும்பு கராமுத்த மீனு மிருபதுமே."

இது ஆசிரியர் செய்த இரத்தினச்சுருக்கத்துள்ளது. விகுதி புணர்ந்து கெட்டுநின்ற தா என்னும் ஏவலொருமை வினைமுற்று அரசனுடைய இரப்புரையாய் நின்றமையால் மரபுவழுவமைதி. தான் - அசை. என்றான் - இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த ஆண்பாற்படர்க்கை இறந்த கால வினைமுற்று; என் - பகுதி; ற் - இறந்தகால இடைநிலை, ஆன்- ஆண்பாற் படர்க்கை விகுதி. (உச)

நாடிமட வன்னத்தை நல்ல மயிற்குழாம்
ஓடி வளைக்கின்ற தொப்பவே—நீடியநற்
பைங்கூந்தல் வல்லியர்கள் பற்றிக் கொடுபோந்து
தங்கோவின் முன்வைத்தார் தாழ்ந்து.

(இ - ள்) நீடிய - நீண்ட, நல் - குற்றமற்ற, பைங்கூந்தல்-பசுமையாகிய கூந்தலையுடைய, வல்லியர்கள் - பூங்கொடியையொத்த

பணிப்பெண்கள், நாடி - (பிடிக்கும் உபாயத்தை) ஆராய்ந்து, நல்ல மயிற்குழாம் - சிறந்த மயிலின்கூட்டம், ஓடி வளைக்கின்றது - ஓடிச் சுற்றிக்கொள்வதை, ஒப்ப - ஒத்திருக்கச் சுற்றிக்கொண்டு, மட அன்னத்தை - இளமையாகிய அன்னத்தை, பற்றி - பிடித்து, கொடு போந்து - கொண்டுவந்து, தம் கோவின் முன் - தமது அரசனுக்கு எதிரில், தாழ்ந்து வைத்தார்-வணங்கி வைத்தார்கள்.

(வி-ரை) 'ஒப்ப' என்றமையால் சுற்றிக்கொண்டென்பது வருவிக்கப்பட்டது. அன்னத்தின்மேல் நாட்டமுடையாராதலால் கூந்தல் சோர்தலையும் மதித்திலரென்பார் 'நீடியபைங் கூந்தல்' என்றார்; எனவே அது கலாபத்தை ஒத்ததென்பதாயிற்று. வளைக்கின்றது - நிகழ்காலத் தொழிற்பெயர்; இத் துவ்விகுதி: வளைப்பது, வளைத்தது, வளையாதது என எதிர்கால இறந்தகாலத் தொழிற்பெயர்க்கும், எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர்க்கும், வேது - விழுது என கால இடைநிலை பெறாத தொழிற்பெயர்க்கும், விகுதியாய் வரும். உவமையாகுபெயராய்ப் பெண்ணை உணர்த்திநின்ற வல்லி, அதன் பன்மைக்கண் 'அர்' விகுதி பெற்றது; கள் - ஒருபொருட் பன்மொழியாய் விகுதிமேல் விகுதியாக வந்தது. கொடு - கொண்டென்பதன் மரூஉ. போந்து - இறந்தகால வினையெச்சம்; புகு என்பதன் மரூஉ ஆகிய போ-பகுதி, த்-சந்தி, த் - இறந்தகால இடைநிலை, உ - வினையெச்சவிகுதி, சந்தித் தகரம் நகரமாதல் மெலித்தல் விகாரம். (உ௫)

அன்னந் தனைப்பிடித்தங் காயிழையார் கொண்டுபோய்
மன்னன் றிருமுன்னர் வைத்தலுமே—அன்னம்
மலங்கிற்றே தன்னுடைய வான்கிளையைத் தேடிக்
கலங்கிற்றே மன்னவனைக் கண்டு.

(இ - ள்) அங்கு - அச்சோலையில், ஆய் இழையார் - ஆராய்ந் தணிந்த ஆபரணங்களுடைய பெண்கள், அன்னந்தனைப் பிடித்து-

அன்னத்தைப்பிடித்து, கொண்டுபோய்-தாங்கிச்சென்று, மன்னன்-அரசனுடைய, திரு முன்னர் - அழகிய எதிரிடத்தில், வைத்தலும்-வைக்குதலும், அன்னம் - அன்னமானது, தன்னுடைய வான் கிளையைத் தேடி-தனது உயர்ந்த உறவாகிய அன்னங்களைத் தேடி, மலங்கிற்றே - வருந்தியதே; மன்னவனைக் கண்டு - அரசனைப் பார்த்து, கலங்கிற்றே - மனம் கலங்கியதே.

(வி - ரை) திரு - கண்டோரால் விரும்பப்படும் அழகையுணர்த்தும் பண்புப்பெயர். முன்னர் - பண்புப்பெயர்; முன் - பகுதி, நர் - பகுதிப்பொருள் விகுதி, நகரம் னகரமாதல் சந்தி; அர் விகுதியெனல் குற்றமென்பதை நன்னூலென்பதனு லுணர்க; இது பண்பாகுபெயராய் இடத்தை யுணர்த்திற்று; காலத்தை யுணர்த்தலுமுண்டு. வைத்தலும் - இறந்தகால வினையெச்சம்; வை-பகுதி, து: அல் - சாரியை, உம் - இறந்தகால வினையெச்ச விகுதி, தகரத்தோற்றமும் உகரக் கேடும் சந்தி; இதனை அடுத்த ஏ-ஈற்றசை; மற்ற இரண்டும் இரக்கப் பொருளன; இது புதியன புகுதல். கிளை - உவமையாகுபெயர். மன்னன்-இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த பெயர்ச்சொல்; மன்-பகுதி (மிகுதிப்பொருளது), ன்-சந்தி, அன் - ஆண்பாற்படர்க்கைவிகுதி. மலங்கிற்று - ஒன்றன்படர்க்கை இறந்தகால வினைமுற்று; மலங்கு-பகுதி, இன் - இறந்தகால இடைநிலை, று - ஒன்றன் படர்க்கை விகுதி, பகுதி யீற்றுகரங் கெட்டதும் - இடைநிலை யீற்று னகரந் திரிந்ததும் சந்தி. (உசு)

அஞ்சன் மடவனமே! உன்ற னணிநடையும்
வஞ்சி யனையார் மணிநடையும்—விஞ்சியது
காணப் பிடித்ததுகா ணென்றான் களிவண்டு
மாணப் பிடித்ததார் மன்.

(இ - ள்) களி வண்டு - (தேனை யுண்டு) களித்த வண்டுகள், மாண - (தாம்) மாட்சிமைப்பட, பிடித்த - பற்றிய, தார் மன்-மலர்

மாலையணிந்த அரசன், மட அன்னமே-இளமையாகிய அன்னமே! அஞ்சல் - அஞ்சுதலொழி; பிடித்தது-உன்னைப் பிடிப்பித்தது, உன் தன் - உன்னுடைய, அணி நடையும் - அழகாகிய நடையும், வஞ்சி அனையார் - பூங்கொடியை ஒத்தவரது, மடநடையும் - மென்மையாகிய நடையும், (இவ்விரண்டில்) விஞ்சியது - சிறந்ததை, காண - காணுதற்கு ஆம், என்றான் - என்று சொல்லினான்.

(வி-ரை) இரண்டில், ஆம் என்பன எஞ்சி நின்றன. அஞ்சல்-ஏவலொருமை எதிர்மறைவினை; அஞ்சு-பகுதி, அல்-ஏவலொருமை எதிர்மறைவிகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; இது ஐம்பால் மூவிடங்களில் செல்லாமையால் வியங்கோளெனல் குற்றம். இளமையை யுணர்த்தும் மடமென்னும் பண்பு மென்மைக்காயிற்று. விஞ்சியது-ஒன்றன் படர்க்கை யிறந்தகால வினையாலணையும்பெயர். பிடிப்பித்தது - பிறவினையாகிய இறந்தகாலத் தொழிற்பெயர்; இதில் பிவ்விகுதி தொகுத்தலாயிற்று. காண் - முன்னிலையொருமை அசைச்சொல்; ஏவலொருமை எதிர்கால வினையெனக் கொண்டு, 'நீ அறி' என உரைக்கினும் பொருந்தும். இடைசசொல் பெயருளடங்கு மாதலாலும், இச்சொல் மிகுதிப்பொரு ளாதலாலும், 'மன்' என்பதைப் பண்பாகுபெயரென்க. (உஎ)

செய்ய கமலத் திருவை நிகரான
தையல் பிடித்த தனியன்னம்—வெய்ய
அடுமாற்ற மில்லா வரசன்சொற் கேட்டுத்
தடுமாற்றந் தீர்ந்ததே தான்.

(இ - ள்) செய்ய - சிவந்த, கமலம் - தாமரைமலரி லெழுந்தருளிய, திருவை நிகர் ஆன-திருமகளை ஒத்த, தையல்-பெண்ணால், பிடித்த-பிடிக்கப்பட்ட, தனி அன்னம்-ஒப்பற்ற அன்னம், வெய்ய-கொடிய, அடுமாற்றம்-கொலையை யுணர்த்துஞ்சொல்லை, இல்லாத-சொல்லுதலில்லாத, அரசன் சொல் கேட்டு - அரசனுடைய சொல்

லைக் கேட்டு, தடுமாற்றம் - (யாது செய்வனோ என்னும்) கலக்கம், தான் தீர்ந்தது - தான் நீங்கியது.

(வி - ரை) கமலம் - முதலாகுபெயர். தையல் - பண்பாகு பெயர். வெய்ய - பண்படியாகப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சம்; வெம்மை - பண்புப்பெயர்; பெயரெச்ச அகரவிகுதிப் பணர்ச்சியில் "ஈறுபோதல்" என்பதனால் மையீறுகெட்டு, "முன்னின்ற மெய்திரிதல்" என்பதனால் மகரமெய் யகரமெய்யாகத் திரிந்து, அது தனிக் குறின்முன் னொற்றாதலால் யகரம் இரட்டலாகிய சந்திபெற்று முடிந்தது. அடு - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். அடுமாற்றம் - இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகைநிலைத் தொடர்; வினைத்தொகைநிலைத் தொடராகவாவது எதிர்காலப் பெயரெச்சத் தொகைநிலைத் தொடராகவாவது கொள்ளினும் பொருந்தும்; வினைத்தொகை வினைச்சொல் பெயரெச்சத்து ளடங்குதலால், இப் பெயரெச்சம் காரியப்பொருளெனலாய் நின்று, தன்னை யுணர்த்தும் கருவியாகிய மாற்றமென்னும் பெயர்கொண்டதென்க. சொற்கேட்டு என்பதில் நிலைமொழி அஃறிணைச் சொல்லாயினும், குற்றொற்றடுத்த மொழியாதலால், [நன்-உருபு-கசு-கூ] இல் "விகாரத்தியல்பும்" என்கிற உம்மையை இறந்ததுதழீஇய இழிவுசிறப்பும்மையாகக் கொண்டு, [மெய்-உச-ஆம்] சூத்திரத்தின் பொதுவிதிப்படி லகரந் திரிந்தது. (உஅ)

திசைமுகந்த வெண்கவிகைத் தேர்வேந்தே! உன்றன்
இசைமுகந்த தோளுக் கிசைவாள்—வசையில்
தமையந்தி யென்றோதுந் தையலாண் மென்றோள்
அமையந்தி யென்றோ ரணங்கு.

(இ - ள்) திசை-எட்டுத்திக்கி லுள்ளாரையும், முகந்த - தன்னு ளடக்கிய, வெள் கவிகை - வெண்கொற்றக் குடையையும், தேர் வேந்தே - தேர்ச்சேனையையுமுடைய அரசனே! இசை-கீர்த்தியை,

முகந்த - நிரம்பப்பெற்ற, உன்தன் தோளுக்கு - உன்னுடைய தோள்களுக்கு, இசைவாள் - தருவாள், வசையில்-(அழகு, குணம், செயல் இவற்றால்) நிந்தையில்லாத, தமையந்தி என்று ஓதும் - தமயந்தியென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும், தையலாள் - பெண்ணாகிய, மெல் தோள்-மென்மையாகிய தோள், அமை அந்தி - மூங்கில்போலும் அழகுடையாள், என்ற ஓர் அணங்கு - என்று சொல்லப்பட்ட ஓர் மாது.

(வி - ரை) திசை - இடவாகுபெயர். கவிகை - தொழிலாகுபெயர். வேந்து - பண்பாகுபெயர். அணங்கு - உவமையாகுபெயர். தமையந்தி யென்பதில் யகாரமுன்நின்ற அகாரத்துக்கு ஐகாரம் போலி. முகத்தல் - மொள்ளுதல். 'கவிகை' என்றது ஆளுகையை. தோள் இசைமுகத்தலாவது - போரில் வெற்றிகொள்ளலும், ஈகை முதலியவற்றில் சிறத்தலும், அழகும் திண்மையு முடைமையும் ஆகிய இவற்றால் வரும் புகழைப் பெறுதல். அந்தி-பண்படியாகப் பிறந்த பெண்பாற் படர்க்கைப் பெயர்; அந்தம்-பகுதி (திசைச்சொல்), இ-பெண்பாற் படர்க்கை விகுதி, பகுதியீற்று அம்முக்கேடு கடைக்குறை. என் - பகுதி, ன் - சந்தி, அ - சாரியை, ப் - சந்தி, படு - செயப்பாட்டு வினைப்பொருண்மை விகுதி, அனைத்து மொருபகுதி, அ - பெயரெச்சவிகுதி, பகுதி ஒற்றிரட்டலும் உகரக்கேடும் சந்தி, இரட்டியதே காலம் காட்டியது; இவ்வாறு முடிந்து என்னப்பட்ட என நின்ற இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த இறந்தகாலச் செயப்பாட்டுப் பெயரெச்சம்; படு விகுதி தொகுக்கப்பட்ட என்ற என்னுஞ் சொல் அகரவிகுதி தொகுத்தலாய் நின்றது. (உக)

அன்ன மொழிந்த மொழிபுகா முன்புக்குக்
கன்னி மனக்கோயில் கைக்கொள்ளச்—சொன்னமயி
லார்மடந்தை? என்று னநங்கன் சிலைவளைப்பப்
யார்மடந்தை கோமான் பதைத்து.

(இ - ள்) அன்னம் மொழிந்த - அன்னஞ் சொல்லிய, மொழி புகாதமுன் - சொல் (முற்றும்) நுழையாதமுன், கன்னி - கன்னியாகிய தமயந்தி, மனக்கோயில்-மனமாகியகோயிலை, புக்கு-நுழைந்து, கைக்கொள்ள - வசமாக்கிக்கொண்டதினால், அநங்கன் - மன்மதன், சிலை வளைப்ப - வில்லெடுத்து வளைத்ததனால், பார் மடந்தை - பூமியாகிய பெண்ணுக்கு, கோமான் பதைத்து-அரசனாகிய நளன் பதறி, சொன்ன மயில் - நீ சொல்லிய மயிலை ஒத்தவள், ஆர் மடந்தை என்றான் - எவருடைய மகள்? என்று கேட்டான்.

(வி - ரை) மொழி - மொழியப்படுவதென்னும் பொருளில் மொழியென்னும் முதனிலை, செயப்படுபொருண்மை விகுதியாகிய ஐ புணர்ந்து கெட்டு நின்றது; தொழிலாகுபெயரெனினு மொக்கும். புக்கு - இறந்தகால வினையெச்சம்; புகு - பகுதி, உ - வினையெச்ச விகுதி, பகுதி முற்றியலுகரமாதலால் ககரமிரட்டியது விரித்தல் விகாரம், அதுவே காலங்காட்டியது, உகரக்கேடு சந்தி. கைக்கொள்ள- ஒரு சொல்லின் தன்மையது; இது சிலை வளைத்தலுக்குக் காரணமாதலால் இறந்தகால வினையெச்சம். வளைப்ப என்பது பதைத்தலுக்குக் காரணமாய் நிற்றலின் இதுவும் இறந்தகாலத்தது. அழகு நற்குண நற்செயலுடைய பெண்ணைப் பெற்றமை கருதி, 'ஆர் மடந்தை' என வினவினான்; இது உயர்வுபற்றிவந்த பால்வழுவமைதி. ஆர்-யாவரென்பதன் மரூஉ. மடந்தை-மகளென்பதன்மேலது. அநங்கன்-உருவமில்லானென்பது; இதன் செய்தி:—சிவன் செய்த யோகத்துக்கு விக்கினஞ்செய்த காரணத்தால் அம்மூர்த்திக்குக் கோபம் பிறந்து நெற்றிக்கண்ணால் எரித்தமையால் உருவில்லானென்பது. சொன்ன - இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்; சொல் - பகுதி, இன் - இறந்தகால இடைநிலை, அ - பெயரெச்ச விகுதி, இடைநிலை இகரக் கேடு முதற்குறை; லகரம் னகரமாதல் சந்தி. (௩௦)

எழுவடுகோண் மன்னா! விலங்கிழையீர் தூண்டக்
கொழுநுதியிற் சாய்ந்த குவளை—யுழுநர்

மடைமிதிப்பத் தேன்பாயு மாடொலிநீர் நாடன்
கொடைவிதர்ப்பன் பெற்றதோர் கொம்பு.

(இ - ள்) எழு-தூணை, அடு-வென்ற, தோள் மன்னு-தோள்களையுடைய அரசனே! இலங்கு இழை-விளங்குகின்ற ஆபரணங்களையணிந்த பெண், ஏர் தூண்ட-ஏரை தடத்துகையில், கொழுநுதியின்-கொழுவினது நுனியினால், சாய்ந்த குவளை-படிந்த குவளை மலர்களை, உழுநர்-உழவர், மடை மிதிப்ப - நீர்மடையினிடத்து மிதிப்பதினால், தேன் பாயும் - (அம்மலர்களினின்று) தேன் பாய்கின்ற,மாடு-பக்கத்தில், ஒலி நீர் - ஒலிக்கின்ற நீர்வளமுள்ள, நாடன்-விதர்ப்பநாட்டரசனாகிய, கொடை - கொடுக்குந் தொழிலையுடைய, விதர்ப்பன் - வீமராசனால், பெற்றது - பெறப்பட்டவளாகிய, ஓர் கொம்பு - ஒப்பற்ற பூங்கொம்பை ஒத்தவள்.

(வி - ரை) 'கொம்பு' என்றதற்கு ஏற்கப் 'பெற்றது' என்றார்; இது இறந்தகாலச் செயப்பாட்டு வினையாலணையும்பெயர்; படு விகுதி தொகுத்தலாயிற்று. எழு - தொழிலாகுபெயர். இலங்கிழை-வினைத் தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர். தூண்ட-நிகழ்காலச் செயவெனெச்சம். 'மிதிப்ப' என்னும் செயவெனெச்சம் பாய்தலுக்குக் காரணமாய் நிற்றலால் இறந்தகாலத்தது. கொழுநுதி-சினைத்தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர். மடை - தொழிலடியாகப் பிறந்தபெயர்; மடு-பகுதி, ஐ - வினைமுதற் பொருண்மை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; மடுத்தல்-உண்ணல்; அது நீரைத் தன்னில் அடக்கல். 'பாயும்' என்னும் பெயரெச்சம் நாடனென்னும் பெயரின் முதனிலையாகிய 'நாடு' என்னும் இடப்பெயர் கொண்டது; தேன் பாய்தலுக்கு நீரும் காரணமாதலால் பாயுமென்னும் பெயரெச்சம் நீரென்னும் காரணப்பெயர் கொண்டதெனினும் இழுக்காது. கொடை - ஐ விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். (கஉ)

நாற்குணமு நாற்படையா வைம்புலனு நல்லமைச்சா
வார்க்குஞ் சிலம்பே யணிமுரசா—வேற்படையும்
வாளுமே கண்ணா வதன மதிக்குடைக்கீ
ழாளுமே பெண்மை யரசு.

(இ - ள்) நாற்குணமும் ஏ-நான்கு குணங்களுமே, நாற்படை ஆக - நான்குவகைச் சேனையாகவும், ஐம்புலனும் ஏ - ஐம்பொறிகளுமே, நல் அமைச்சு ஆக - நல்ல மந்திரியாகவும், ஆர்க்கும் - (பாதத்தில்) ஒலிக்கின்ற, சிலம்பே-சிலம்புகளே, அணி முரசு ஆக - அழகிய முரசாகவும், கண் ஏ - கண்களே, வேல் படையும் வாளும் ஆக - வேலாயுதமும் வாளுமாகவும், வதனமதிக் குடைக்கீழ் - முக சந்திரனாகிய குடையின்கீழ், பெண்மை - பெண்தன்மையை, அரசு ஆளும் - அரசாள்வான்.

(வி - ரை) நாற்குணமாவன-அச்சம் (அன்பு காரணமாக உண்டாகும் பயம்), மடம் (அன்புடையார் கூறுவதைக் கேட்டும் தான் முன்கொண்ட கருத்தை விடாமை), நாணம் (கணவனிடத்து விருப்பக் குறிப்புத் தோன்றியபோது உண்டாகும் உள்ளத்தி னொடுக்கம்), பயிர்ப்பு (முன் கண்டறியாதவற்றைக் கண்டபோது மனம் பொருந்தாத கூச்சம்). நாற்படை - தேர், யானை, குதிரை, காலாள். புலன் - பண்பாகுபெயர். ஐம்பொறிகள் - மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி. 'சிலம்பே' என்னும் பிரிநிலை ஏகாரத்தைக் குணம் புலன் என்பவற்றுக்கும் கூட்டுக. 'வாளுமே' என்னும் ஏகாரத்தைக் கண்ணென்பதனோடு சார்த்துக. முகத்தைச் சந்திரனாக வுருவகஞ்செய்து, அதனையே குடையாக வுருவகஞ் செய்தமையால் உருவகவுருவகம். மற்ற ஏ - ஈற்றசை. பெண்ணுக்குரிய நாற்குணங்களையு முடையாளாகி, மனத்தைப் பொறியின்வழிப் போக்காமல் அடக்கிப், பெண்கள் நாயகமா யிருக்கின்றன ளென்பது கருத்து. இச்செய்யுள் சிறப்புருவகவணி. பெண்மையென்றது உயருந்திணைப் பெண்மையை. ஆக

என்னும் செயவெனெச்சத்திறு தொகுத்தல். புலம் என்பதில் இரு குறிலை யடுத்த மகரமாதலால், அம்மகரத்துக்கு னகரம் போலியாக வந்தது. (௩௨)

மோட்டிளங் கொங்கை முடியச் சுமந்தேற
மாட்டா திடையென்று வாய்விட்டு—நாட்டே
னலம்புவார் கோதை யடியிணையில் வீழ்ந்து
புலம்புமா நூபுரங்கள் பூண்டு.

(இ - ள்) மோடு - உயர்வாகிய, இளங்கொங்கை - இளமுலைகளை, முடியச் சுமந்து-முற்றும் தான் சுமப்பதினால், ஏறமாட்டாது-ஓங்கவலியிலது, இடை என்று - இடையென்று கருதி, நூபுரங்கள்-சிலம்புகள், நாள் தேன்-புதிய தேனால், அலம்பு-அலம்பப்படும், வார் கோதை - நீண்ட கூந்தலையுடையாளது, அடி இணையில் வீழ்ந்து - இரண்டு பாதங்களிலும் விழுந்து, பூண்டு - விடாமல்பற்றி, வாய் விட்டுப் புலம்பும் - வாய் திறந்து புலம்பாநிற்கும்.

(வி - ரை) சுமந்து - சுமக்க என்பதன் திரிபு; இது காரணப் பொருட்டாகிய இறந்தகால வினையெச்சம். ஏறல் - வளர்தல். மாட்டாது - ஒன்றன்படர்க்கை எதிர்மறை வினைமுற்று; மாட்டு - பகுதி, ஆ - எதிர்மறை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, அனைத்து மொருபதுதி, து-ஒன்றன்படர்க்கை விகுதி; மாட்டும் மாட்டுவான் என எதிர்காலத்தில் வினைமுற்றும், மாட்டாமல் மாட்டாத மாட்டாமை என எதிர் மறையில் வினையெச்சப் பெயரெச்சங்களும் தொழிற்பெயரும் வரும். மலரின் புதுமையைத் தேனின்மேலேற்றி 'நாட்டேன்' என்றார். வார்கோதை - வினைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர், இடை - பண்பாகுபெயர். இது தற்குறிப்பேற்றம். (௩௩)

என்று நுடங்கு மிடையென்ப வேழுலகு
நின்ற கவிகை நிழல்வேந்தே!—ஒன்றி
யறுகாற் சிறுபறவை யஞ்சிறகால் வீசுஞ்
சிறுகாற்றுக் காற்றாது தேய்ந்து.

(இ - ள்) ஏழு உலகும் - ஏழ் தீவுகளிலும், நின்ற - நிலைத்த, கவிகை நிழல் - குடையினது நிழலையுடைய, வேந்தே - அரசனே! அறுகால் - ஆறுகால்களையுடைய, சிறு பறவை-வண்டுகள், ஒன்றி - நெருங்கி, அஞ்சிறகால் - அகத்திலுள்ள சிறகினால், வீசும் - வீசப் படுகின்ற, சிறு காற்றுக்கு ஆற்றாது - மெல்லிய காற்றுக்குச் சகிக் காமல், தேய்ந்து - இளைத்து, என்றும் - எப்போதும், நுடங்கும் - துவளும், இடை என்ப - இடையென்று சொல்லுவார்கள் (கண் டோர்கள்).

(வி - ரை) உலகு - தீவின்மேலது; தீவு ஏழாவன:—நாவல், இறலி, குசை, கிரவுஞ்சம், புட்கரம், தெங்கு, கமுகு. ஏழுதீவுகளி லும் கவிகை நிழல் நிற்றலாவது அவை இவனது ஆளுகையின் கீழ் அமைந்துநிற்றல். 'அறுகால்'என்னும் விசேடணத்தால் சிறுபறவை வண்டை யுணர்த்தியது. பறவை - தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்ச் சொல்; பற - பகுதி, வ் - சந்தி, ஐ - வினைமுதற் பொருண்மை விகுதி. அறுகாற் சிறுபறவை - இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபும் பய னும் உடன்தொக்க தொகைநிலைத்தொடர்; அறுகாலென்பதைப் பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப் பெயராகக் கொண்டு, இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலை யெ னினுமொக்கும். அஞ்சிறகென்பதை அகம் சிறகெனப் பதம் பிரிக்க; நிலைமொழியி னிடையில் நின்ற ககாவுயிர்மெய் கெட்டது; [நன் - மெய்-கு - கக] இல் செவி எனச் சகாத்தை முன் கூறினமையால் என்க. 'ஆற்றாது' என்பதை வினைமுற்றென்றாயினும், வினைமுற்று

வினையெச்சமான தென்றாயினும் கொள்க; வினைமுற்றுக்குத் துவ் விகுதியெனவும், வினையெச்சத்துக்கு உகரவிகுதியெனவுங் கொள்க. ஒன்றி - ஒன்றென்னும் வறையறைப் பண்புப்பெயரினடியாகப் பிறந்த இறந்தகால வினையெச்சம்; ஒன்று - பகுதி, உகரத்தின் திரி யாகிய இ-இறந்தகால வினையெச்ச விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி. 'காற் றுக்கு' என்னும் நான்கனுருபு பகைப்பொருளது. (௩௪)

செங்தேன் மொழியாள் செறியளக பந்தியின்கீ
ழிந்து முறியென் றியம்புவார்—வந்தென்றும்
பூவாளி வேந்தன் பொருவெஞ் சிலைசார்த்தி
யேவாளி தீட்டு மிடம்.

(இ - ள்) பூவாளி - பூவாகிய அம்புகளையுடைய, வேந்தன்- மன்மதராசன், என்றும் வந்து-தினமும் வந்து, பொரு - போர்செய் தற்குரிய, வெம்சிலை-கொடுமையாகியவில்லை, சார்த்தி-சாரவைத்து, ஏவாளி-ஏவாகிய அம்புகளை, தீட்டும் இடம்-கூர்செய்யும் இடமாகிய நெற்றியை, செம் தேன்-செந்தேன்போன்ற, மொழியாள்-சொல்லை யுடைய தமயந்தியினது, செறி-அடர்ந்த, அளகபந்தியின்கீழ்-மயிர்க் குழற்சியினது வரிசையின்கீழ்நின்ற, இந்து முறி என்று - சந்திர னது துண்டமென்று, இயம்புவார் - (புலவர்) சொல்லுவார்கள்.

(வி - ரை) மயிர்க்குழற்சி - நெற்றியின் மேலிடத்துள்ள சுருண்டமயிர். 'தீட்டுமிடம்'என்றது தீட்டுங்கல்லை. 'சிலை' என்றது புருவத்தையெனவும், 'தீட்டுமிடம்' என்றது நெற்றியை எனவுங் கொள்க. பந்தி - வரிசை; அது பண்பாகுபெயராய்ப் பந்தியாயுள்ள பொருளை யுணர்த்திற்று. அளகபந்தி-ஒன்றன்கூட்டத் தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர். முறி - தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்; முறி - பகுதி, ஐ-செயப்படுபொரு ண்மை விகுதி புணர்ந்து கெட்டது. இந்துமுறி - சினைத்தற்கிழ

மைப்பொருள்தாகிய ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்; சினை முதற்பொருளின் ஏகதேசமென்பதை உணராத ஒருவர், குற்ற மென மயங்கிக் கூறுவர். பூவாளி, ஏவாளி - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; முதலிலுள்ள தொகைநிலைத்தொட ரை மூன்றும் வேற்றுமை யுருபும் பயனு முடன்தொக்க தொகை நிலைத்தொடரெனினும் பொருந்தும். ஏ-தொழிலாகுபெயர். வாளி - பண்படியாகப் பிறந்த பெயர்; வாள்-பகுதி, (பண்பு) இ - ஒன்றன் படர்க்கை விகுதி. (௩௫)

அன்னமே! நீயுரைத்த வன்னத்தை யென்னாவி
யுன்னவே சோரு முனக்கவளோ—டென்ன
அடைவென்றான் மற்றந்த வன்னத்தை முன்னே
நடைவென்றா டன்பா னயந்து.

(இ - ள்) அந்த அன்னத்தை - தமயந்தியைப்பற்றிப் பேசு கின்ற அன்னத்தை, முன்னே-நடக்கத்தொடங்கிய காலத்தே, நடை வென்றாள் தன்பால்-நடையால்வென்ற தமயந்தியினிடத்து, நயந்து- விருப்பங்கொண்டு, அன்னமே நீ உரைத்த அன்னத்தை-அன்னமே! நீ சொல்லிய அன்னத்தை ஒத்தவளை, உன்னவே - நினைக்கவே, என் ஆவி சோரும் - என் உயிர் சோர்கின்றது; உனக்கு அவளோடு-உன க்கு அவளிடத்தில், என்ன அடைவு என்றான் - யாது சம்பந்தம்? என்று வினவினான்.

(வி - ரை) காண என்பதினின்றும் உன்ன என்பதைப் பிரித் தமையால் ஏ பிரிநிலை; பின்னுள்ளதும் அது. ஒடுருபு ஏழாவத னிடப் பொருளது. என்ன - எவனென்பதன் மரூஉ ஆகிய வினை வினைக் குறிப்புமுற்று; இவ்வாறன்றி என் என்னும் வினைப்பெயரி னடியாகப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சமாகக் கொண்டு, இதை கொண்டு முடிந்த அடைவென்னும் எழுவாய் கொண்டு முடியும் உன

தென்பது சொல்லெச்சமாய் நின்றதென வைத்து, 'எப்படிப்பட்ட சம்பந்த முள்ளது?' என உரைப்பினும் பொருந்தும். நடை-தொழிற் பெயர்; நட-பகுதி, ஐ-புடைபெயர்ச்சி விகுதி, பகுதி யீற்று அகரக் கேடு கடைக்குறை. என்னுவி - ஒற்றுமைப்பொருளதாகிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர். (ருசு)

பூமனைவாய் வாழ்கின்ற புட்குலங்கள் யாமவடன்
மாமனைவாய் வாழு மயிற்குலங்கள்—காமன்
படைகற்பான் வந்தடைந்தான் பைந்தொடியாள் பாத
நடைகற்பான் வந்தடைந்தே நாம்.

(இ - ள்) காமன் - மன்மதன், (அவளுடைய கண்ணினிடத்தில்) படை - அம்புகளை எய்யுந்தொழிலை, கற்பான் - கற்கும்படி, வந்து அடைந்தான் - சென்று சேர்ந்தான்; பைந்தொடியாள் - அப்பசும்பொன் வளையணிந்தவளது, பாதம்-பாதத்தினிடத்தில், நடை - நடக்குந்தொழிலை, கற்பான் - கற்கும்படி, நாம் வந்து அடைந்தேம் - நாங்கள் சென்று சேர்ந்தோம்; பூமனைவாய் - தாமரைமலராகிய வீட்டில், வாழ்கின்ற புள் குலங்கள் யாம் - வாழ்கின்ற பறவைக் கூட்டங்களாகிய நாங்கள், (அது காரணத்தால் இப்போது) அவள்தன் - அவளுடைய, மா மனைவாய் - பெருமையாகிய மனையினிடத்து, வாழும் - வாழுகின்ற, மயில் குலங்கள் - மயிலின் கூட்டங்கள்போலாயினேம்.

(வி - ரை) எனவே அவளுக்கு விளையாட்டுப் பொருள்களில் ஒருவகைப் பொருளாயிருப்பதே எமக்குண்டாகிய சம்பந்தமென்றதாயிற்று. தன்னினத்தைத் தன்னொடுபடுத்தி 'யாம் அடைந்தேம்' என்றதாதலால் உயர்வு முதலிய காரணம் பற்றிவந்த பால்வழுவமைதியன்று. பூ - தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்ச்சொல்; பூ - பகுதி, இ-வினைமுதற்பொருண்மை விகுதி புணர்ந்து கெட்டது; இது

தலைமைபற்றி, மலர்களிற் சிறந்த தாமரைமலரை யுணர்த்திற்று; பூமனை - பண்புத் தொகைநிலைத்தொடர். நடைக்குப் பாதத்தைக் கூறினமையால் படைக்குக் கண்ணென்பது வருவிக்கப்பட்டது. "காமற், கேவெலாங் காட்டுகின்ற வினைநெடுங்கண் ணேரேழை" எனக் கம்பநாடர் கூறலுங் காண்க. படை-தன் தொழிலை யுணர்த்தலால் காரணவாகுபெயர். மயிற்குலங்கள்போலாகுதல்-ஊட்டி வளர்த்தற்கும், விளையாடற்கும் உரியவையாகுதல். கற்பான்: பான் விகுதி எதிகால வினையெச்சம். பசும்பொன்தொடி யென்பதைப் 'பைந்தொடி' என்றது ஓர் குறிப்பு. தொடி - தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்; தொடு - பகுதி, இ - செயப்படுபொருண்மை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி. (கஎ)

இற்றது நெஞ்ச மெழுந்த திருங்காத
லற்றது மான மழிந்ததுநாண்—மற்றினியுன்
வாயுடைய தென்னுடைய வாழ்வென்ருன் வெங்காமத்
தீயுடைய நெஞ்சுடையான் றேர்ந்து.

(இ - ள்) வெம் காமத்தீ உடைய - வெப்பமாகிய காமத்தீயை யுடைய, நெஞ்சு உடையான் - மனமுடைய நளன், தேர்ந்து - துணிந்து, நெஞ்சம் இற்றது-மனநிலை கெட்டது; இரு காதல்-மிக்க ஆசை, எழுந்தது - உயர்ந்தது; மானம் அற்றது - மானம் ஒழிந்தது; நாண் அழிந்தது - நாணம் இலதாயிற்று; (ஆதலால்) என்னுடைய வாழ்வு - எனது உயிர்வாழ்க்கை, இனி-மேல்வருங்காலத்தில், மற்று உன் வாய் உடையது - உனது வாயையுடையதா யிருக்கின்றது; என்ருன் - என்று (அன்னத்தை நோக்கிச்) சொல்லினன்.

(வி - ரை) தமயந்தியை அடைவதற்கு என் முயற்சியா லாவதொன்றில்லை; அவளைப் பெருவிடின் உயிர் நீங்குவேன் என்பான் 'என்னுடைய வாழ்வு உன் வாயுடையது' என்ருன். இற்றது - ஒன்

றன் படர்க்கை இறந்தகால வினைமுற்று; இறு - பகுதி, அ-சாரியை, து-ஒன்றன்படர்க்கை விகுதி, பகுதி முற்றியலுகர மாதலால் அதன் மெய் யிரட்டல் விரித்தம் விகாரம், அதுவே காலங்காட்டியது, உகரக்கேடு சந்தி; இம் முதனிலையோடு தல் விகுதி புணர்ந்து கெட்ட மாத்திரையில் ஈறு எனவரும்; இது முதனிலை திரிந்த தொழிற் பெயர்; இதுபோலப் பெறுதல் பேறு - உறுதல் ஊறு எனவும், விடுதல் வீடு - படுதல் பாடு எனவும் வரல் காண்க. ஈறென்பதினின்றும் இறு என்னும் முதனிலை பிறந்ததென்னில், பேறு முதலியன பிறந்தன எனல் வேண்டும்; ஆதலால் அது குற்றமென்க. மானம்-உயர் குடியில் பிறந்தவன் தன்னிலையில் தாழாமையும், தாழ்வு வந்தபோது உயிர் வாழாமையுமாம். நாண் - தனக்குக் தகாத கருமத்தில் மனம் கூசுதலுடையனுந் தன்மை; இது முதனிலைத் தொழிற்பெயர். 'என்னுடைய' என்பதில் உடைய என்பது ஆறுவதன் சொல்லுருபிடைச் சொல்; முதலிலுள்ள 'உடையது' என்பதும், ஈற்றிலுள்ள 'உடைய' என்பதும் முறையே குறிப்பு வினைமுற்றும், அப் பெயரெச்சமுமாம். உடையான் - அவ் வினைப்பெயரே; பண்படியாகப் பிறந்த பெயரன்று. மற்று - வினைமாற்றுப் பொருளது. (௫௮)

(மகளாம் மெல்லியலாள்

வீமன் திரு~~மடந்தை மென்முலையை~~ யுன்னுடைய
வாம நெடும்புயத்தே வைகுவிப்பேன்—சேம
நெடுங்குடையா யென்றுரைத்து நீங்கியதே யன்னம்
ஒடுங்கிடையா டன்பா லுயர்ந்து.

(இ - ள்) சேமம்-(தன்னிழலால் உயிர்களுக்கு) இன்பத்தைச் செய்கின்ற, நெடு குடையாய்-பெருங் குடையையுடைய அரசனே! வீமன் திருமடந்தை-வீமராசனுடைய செல்வப் புத்திரியினது, மெல் முலையை - மென்மையாகிய முலைகளை, உன்னுடைய வாமம் நெடு புயத்தே-உன்னுடைய அழகிய நீண்ட தோள்களினிடத்தே, வைகுவிப்பேன் - தங்குவிப்பேன், என்று உரைத்து - என்று சொல்லி,

அன்னம்-அன்னமானது, ஒடுங்கு இடையாள்தன்பால் - சுருங்கிய இடையையுடைய தமயந்தியினிடத்து, உயர்ந்து-உயரத்தில் பறந்து, நீங்கியது - சென்றது.

(வி - ரை) 'மடந்தை மென்முலையை யுன்னுடைய புயத்தே வைகுவிப்பேன்' என்பதற்கு 'அவள் உன்னையே மணஞ்செய்து கொள்ளும்படி செய்விப்பேன்' என்பது கருத்து. உயிர்களை முறை வழுவாமல் இனிது காக்கும் நீதியையுடையாய் ஆதலால் நீ எண்ணியது எளிதில் கைகூடுமென்னுங் கருத்தால் 'சேமநெடுங் குடையாய்!' என்றது. வைகுவிப்பேன் - பிறவினையாகிய தன்மை யொருமை எதிர்கால வினைமுற்று; வைகு - பகுதி, வி - பிறவினைப்படுத்தும் விகுதி, அனைத்து மொருபகுதி, ப் - எதிர்கால இடைநிலை, என் - தன்மை யொருமை விகுதி. (௩௧)

இவ்வளவிற் செல்லுங்கொ லிவ்வளவிற் காணுங்கொ
லிவ்வளவிற் காத லியம்புங்கொ—லிவ்வளவின்
மீளுங்கொ லென்றுரையா விம்மினான் மும்மதநின்
றாளுங்கொல் யானை யரசு.

(இ - ள்) மும்மதம் உம் நின்று-மூன்று மதங்களும் நிலைத்து, ஆளும்-ஆளுகின்ற, கொல் யானை-கொல்கின்ற யானைச் சேனையையுடைய, அரசு - நளன், (என்னினீங்கிய அன்னம்) இவ்வளவில் - இவ்வளவுக் காலத்தில், செல்லும்கொல்-(குண்டினபுரத்தில்) போயிருக்குமோ; இவ்வளவில் - இவ்வளவுக் காலத்தில், காணும் கொல் - (தமயந்தியைக்) காணுமோ; இவ்வளவில் - இவ்வளவுக் காலத்தில், காதல் - எனது ஆசையை, இயம்பும்கொல் - சொல்லுமோ; இவ்வளவில் - இவ்வளவுக் காலத்தில், மீளும்கொல் - திரும்புமோ, என்று உரையா - என்று சொல்லாநின்று, விம்மினான் - ஏங்கினான்.

(வி-ரை) மும்மதம் ஆளுதலாவது தம் வசப்படுத்திக்கொள்ளல். இவ்வளவென்றது தன்னால் குறித்துக் கொள்ளப்பட்ட காலம், அள

வென்னும் பண்புப்பெயர் காலத்துக் கானமையால் பண்பாகுபெயர். 'கொல்' என்பன ஐயப்பொருளன. உரையா-உரையாநின்றென்னும் நிகழ்கால வினையெச்சத்தின் திரிபு. கொல்யானை-முக்கால வினைத் தொகைநிலைத்தொடராகக் கொள்க. அரசு - பண்பாகுபெயர். மும் மதமென்பத னீற்றில் முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. (௩௦)

சேவல் குயிற்பெடைக்குப் பேசுஞ் சிறுகுரல்கேட்
டாவி யுருகி யழிந்திட்டான்—பூவி
னிடையன்னஞ் செங்கா லிளவன்னஞ் சொன்ன
நடையன்னந் தன்பா னயந்து.

(இ - ள்) பூவினிடை - செந்தாமரைமலரி லெழுந்தருளிய, அன்னம் - அன்னம்போலும் திருமகளை ஒத்தவளும், செம் கால் - சிவந்த காலையுடைய, இள அன்னம்-இளமையாகிய அன்னத்தினால், சொன்ன-சொல்லப்பட்ட, நடை அன்னந்தன்பால் - நடையில் சிறந்த அன்னத்தை யொத்தவளுமாகிய தமயந்தியினிடத்து, நயந்து - விருப்பங் கொண்டதனால், சேவல்-ஆண்குயிலானது, குயில் பெடைக்கு - பெண் குயிலினிடத்தில், பேசும் - பேசுகின்ற, சிறு குரல் கேட்டு - மெல்லிய ஓசையைக் கேட்டு, ஆவி உருகி - உயிருருகி, அழிந்திட்டான் - அறிவழிந்தான்.

(வி - ரை) சேவற்குயில் பெடைக் குயிலினிடத்துப் பேசு மொலியைக் கேட்டமாத்திரையில் தான் தமயந்தியை மணந்து இவ் வாறு பேசுவதற் கில்லையேயென்று கலங்கினா னென்பது கருத்து. ஆவி யுருகுதலுக்கும், அழிதலுக்கும், நயந்து கேட்டென்னும் இரண் டெச்சமும் காரணமாய் நின்றன. குரல் - கருவியாகுபெயர். முதலி லும் ஈற்றிலுமுள்ள அன்னம் உவமையாகுபெயர். உயிர்களைக் காக் குந் தொழில்பற்றி அரசனை இறைவனாகக் கூறல் மரபாதலால், நள னுக்கு இனித் தமயந்தி மனைவியாதலைக் கருதி, அவளைத் 'திருமகள்',

என்றார். 'இள அன்னஞ் சொன்ன நடை அன்னம்' என்றது 'பைந் தொடியாள் பாதநடை கற்பான் வந்தடைந்தோம்' என்றதைக் குறிப்பித்தற்கு. அழித்திட்டான் - ஆண்பாற்படர்க்கை இறந்தகால வினைமுற்று; அழி - பகுதி, த்-சந்தி, து - சாரியை, இடு-பகுதிப்பொருள் விகுதி, தகரம் நகரமாதல் மெலித்தல், உகரக்கேடு சந்தி, அனைத்துமொருபகுதி, ஆன் - ஆண்பால் படர்க்கைவிகுதி, பகுதி ஒற்றிரட்டலும் உகரக்கேடும் சந்தி, ஒற்றிரட்டலே காலங் காட்டியது. (சக)

அன்ன முரைத்த குயிலுக் கலசுவான்
மென்மயிறன் றோகை விரித்தாட—முன்னதனைக்
கண்டாற்றா துள்ளங் கலங்கினான் காமநோய்
கொண்டார்க்கி தன்றோ குணம்.

(இ - ள்) அன்னம் - அன்னத்தினால், உரைத்த - சொல்லப்பட்ட, குயிலுக்கு - குயிலினால், அலசுவான் - தளரும் நளன், மெல்மயில் - மென்மையாகிய மயிலானது, தன் தோகை - தனது கலாபத்தை, விரித்து ஆட - பரப்பி ஆடாநிற்க, அதனை முன் கண்டு - அம்மயிலை எதிரில் கண்டு, ஆற்றாது - சகிக்காமல், உள்ளம் கலங்கினான் - மனநிலை கலங்கினான்; காமநோய் கொண்டார்க்கு - காமநோயைக் கொண்டவர்க்கு, குணம் - தன்மை, இது அன்றோ - இப்படிக் கலங்குதலே ஆம்.

(வி - ரை) தன் பெடையைக் களிப்பிக்கும்பொருட்டு மயிற்சேவல் ஆடுவதைக் கண்டபோது, இவ்வாறு தான் தமயந்தியை மகிழ்விப்பதற் கில்லையேயென்று கலங்கினானென்பது கருத்து. 'குயிலுக்கு' என்னும் நான்கனுருபு மூன்றுவதன் ஏதுப்பொருளில் வந்தது. 'கொண்டார்க்கு' என்பது நேர்ச்சிப்பொருளது; ஆறுவதன் தற்கிழமைப் பொருளில் வந்ததெனினும் பொருந்தும். உள்ளங்கலங்கினான் - திணைவழுவமைதி [நன் - பொது - சூ - உசு] விரித்து -

பிறவினையாகிய செய்தேன் வாய்பாட் டிறந்தகால வினையெச்சம்; விரி - தன்வினை பிறவினைகளுக்குப் பொதுவாகிய பகுதியாயினும் இங்குப் பிறவினைக்குரியதாய் நின்றது; த் - சந்தி, த் - இறந்தகால இடைநிலை, உ - வினையெச்சவிகுதி. காமநோய் - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். அன்று - பண்படியாகப் பிறந்த ஒன்றன்படர்க்கைக் குறிப்புவினைமுற்று; அல் - பகுதி, று - ஒன்றன்படர்க்கை விகுதி, லகரம் றகரமாதல் சந்தி, அது னகரமாதல் மெலித்தல் விகாரம். ஓ - எதிர்மறை. இரண்டெதிர்மறை இணைந்து வருதல் தேற்றப்பொருள் தருதற்கென்க. இது வேற்றுப்பொருள் வைப்பென்னும் அணி. (சஉ)

வாரணியுங் கொங்கை மடவா ணுடங்கிடைக்குப்
பேருவமை யாகப் பிறந்துடையீர்!—வாரிர்
கொடியா ரெனச்செங்கை கூப்பினா னெஞ்சந்
துடியா நெடிதுயிராச் சோர்ந்து.

(இ - ள்) நெஞ்சம் - மனம், துடியா - துடித்து, நெடிது உயிரா - பெருமூச்சுவிட்டு, சோர்ந்து - தளர்ந்து, கொடியார் - பூங்கொடியாரே! வார் அணியும் - கச்சை அணிந்துள்ள, கொங்கை - ஸ்தனங்களையுடைய, மடவாள் - தமயந்தியினுடைய, நுடங்கு இடைக்கு - துவளுகின்ற இடைக்கு, பேர் உவமையாக - பெருமையாகிய உவமைப் பொருளாகும்படி, பிறந்து உடையீர் - பிறந்து (அப்பிறப்பின் பயனை) உடையீர்! வாரிர் என - வாருங்கோளென்று, செம்கை கூப்பினான் - அகங்கைகளைக் குவித்தான்.

(வி-ரை) 'உடையீர்' என்னும் பண்படியாகப் பிறந்த செயப்படுபொருள் குன்றாத முன்னிலைப் பன்மைக் குறிப்பு வினைமுற்றாதலால் பயனென்னும் செயப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது. 'கொடியார்' என்பது மடவாள் நுடங்கிடைக்கு உவமையாதலாகிய உயர்வு

பற்றி அஃறிணை உயர்திணையாக வந்த திணைவழுவமைதி. வாரீர் - ஏவற்பன்மை வினை; வா-பகுதி, ரு - விரித்தல் விகாரம், இர் - ஏவற் பன்மை எதிர்கால விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி. 'கை' என்பது 'செம்' என்னும் விசேடணத்தால் அகங்கைக்காயிற்று. மடவாள் - பண்படி யாகப் பிறந்த பெயர்; மடமை - பகுதி, (இளமை அல்லது கற்பு), ஆளென்னும் பெண்பாற்படர்க்கை விகுதிப்புணர்ச்சியில் மையீறுகெட்டு, வகரமெய் தோன்றி முடிந்தது. உவமை-பண்பாகுபெயர். கூப்பினான் - பிறவினையாகிய ஆண்பாற் படர்க்கை யிறந்தகால வினைமுற்று; கூம்பு-தன்வினைப்பகுதி, மெல்லொற்று வல்லொற்றுதலாகி நின்ற கூப்பு-பகுதி, இன் - இறந்தகால இடைநிலை, ஆன்-ஆன்பாற் படர்க்கை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி. நெடிது-குறிப்புவினையெச்சம்; நெடுமை - பகுதி, உகரவினையெச்ச விகுதிப்புணர்ச்சியில் மையீறு கெட்டு, உகரம் இகரமாதல் சந்தி, த் - எழுத்துப்பேறு. (௩௩)

கொங்கையிள நீராற் குளிர்ந்தவிளஞ் சொற்கரும்பால்
பொங்கு சுழியென்னும் பூந்தடத்தின்—மங்கைநறுங்
கொய்தாம வாசக் குழனிழற்கீ ழாறேனோ
வெய்தாமக் காம விடாய்.

(இ - ள்) மங்கை-மங்கைப்பருவத்தையுடைய தமயந்தியினது, கொங்கை இளநீரால்-முலைகளாகிய இளநீரினாலும், குளிர்ந்த இளஞ் சொல்-குளிர்ச்சியாயுள்ள மெல்லிய சொற்களாகிய, கரும்பால்-கருப் பஞ்சாற்றினாலும், பொங்கு - (அழகு) மிகுகின்ற, சுழி என்னும் - உந்தியென்று சொல்லப்படும், பூ தடத்தில் - தாமரைமலர்த் தடாகத்திலும், நறு - நல்ல, கொய் - (அப்போது) பறித்த, தாமம் - மலர் மாலை யணிந்த, வாசம் - மணமாகிய, குழல் நிழல் கீழ் - கூந்தலாகிய சோலை நிழலிலும், வெய்து ஆம் - வெப்பமுடையதாகிய, அக் காம விடாய் - தமயந்தியா லடைந்த காமத்தினது விடாயை, ஆறேனோ - ஆற்றிக்கொள்ளேனோ.

(வி - ரை) சுழி-தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்; சுழி-பகுதி, இ-வினைமுதற்பொருண்மை விகுதி புணர்ந்துகெட்டது; தொழிலாகு பெயரெனினும் பொருந்தும். 'நிழல்' என்பதனால் சோலையென்பது விளங்குதலால் 'குழனிழல்' என வாளா கூறினர். இளநீர் - பண்புத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர்; பொருள்: சுவை முதிராத நீரையுடைய காயென்பது. ஓ - இரக்கப் பொருளது. அ என்னுஞ் சுட்டு காமத்தின் கொடுமையைச் சிறப்பித் தற்கண் வந்தது. வெய்து-பண்படியாகப் பிறந்த ஒன்றன்படர்க்கைப் பெயர்; வெம்மை - பகுதி, து - ஒன்றன்படர்க்கை விகுதி, மையீறு கெட்டு, முன்னின்ற மெய்யாகிய மகரம் யகரமெய்யாகத் திரிந்து முடிந்தது. விடாயாறுதற்குரிய இளநீரும், கரும்பும், பூந்தடமும், குழனிழலும் தம்மு ளியைபுடையனவா யிருத்தலால் இது இயை புருவகம். (சச)

மன்னன் விடுத்த வடிவிற் றிகழ்கின்ற
அன்னம்போய்க் கன்னி யருகணைய—நன்னுதலுந்
தன்னுடல் விட்டுத் தனியிடஞ்சேர்ந் தாங்கதனை
யென்னுடல் சொல்லென்றா ளீங்கு.

(இ - ள்) மன்னன் விடுத்த - அரசன் அனுப்பிய, வடிவின் திகழ்கின்ற-அழகினால் விளங்குகின்ற, அன்னம் போய் - அன்னம் சென்று, கன்னி அருகு - தமயந்தியின் சமீபத்தில், அணைய-சேர, நல் நுதலும் - நல்ல நெற்றியையுடைய தமயந்தியும், தன் ஆடல் விட்டு - தன் விளையாட்டை விட்டு, தனி இடம் சேர்ந்து - ஒருவரு மில்லாத இடத்தில் போய், ஆங்கு - அவ்விடத்து, அதனை - அவ்வன் னத்தை, என் - எப்பொருளை, ஈங்கு நாடல்-இங்கே தேடுதல், சொல் என்றாள் - சொல்லென்று கேட்டாள்.

(வி - ரை) தமயந்தி தன் ஆடலை விடுதலுக்கும், தனியிடஞ் சேர்தலுக்கும் சிறந்த வடிவு காரணமென்பது விளங்க 'வடிவிற் றிகழ்

கின்ற அன்னம்' என்றார். உம்மை-ஒருபுடை யிறந்தது தழீஇய எச்ச வும்மை. நன்னுதல்-பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைக் காரணப்பெயர். என்-வினைப்பெயர். தனியிடம் - ஒருவரு மில்லாத இடம்; இது பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; விரிந்தால் தனிமையான இடமென விரியும். விடுத்த - தன்வினையாகிய இறந்த காலப் பெயரெச்சம்; விடு-பகுதி, த்-சந்தி, த்-இறந்தகால இடைநிலை, அ - பெயரெச்சவிகுதி; இடைநிலை பெறாமல் பகுதியொற் றிரட்டி விட்ட எனவும் வரும். 'ஆங்கு' என்னும் சுட்டடியாகப் பிறந்த பெயர்ப் பகுபதம் 'என்றாள்' என்னும் வினை கொண்டது. 'ஈங்கு' என்னும் அப்பெயர்ப்பகுபதம் 'நாடல்' என்னும் தொழிற்பெயர் கொண்டது. சுட்டுப்பெய ரிரண்டில் முன்னது கவிகூற்று; பின்னது இவன் கூற்று. 'நாடல்' என்பதனைத் தொழிலாகுபெயரெனக் கொண்டு 'நாடும் பொருள்' என உரைப்பினும் பொருந்தும். அவ்வாறு கொள் கையில் 'என்' குறிப்பு வினைமுற்று. 'என்னுடல்' என்பதற்கு 'என் னைக் குறிப்பாக நோக்குதலை' என உரைப்பினும் பொருந்தும். (சடு)

செம்மனத்தான் றண்ணளியான் செங்கோலான் மங்கையர்கள்
தம்மனத்தை வாங்குந் தடந்தோளான்—மெய்ம்மை
நளனென்பான் மேனிலத்து நானிலத்து மிக்கான்
உளனென்பான் வேந்த னுனக்கு.

(இ-ள்) உனக்கு வேந்தன்-உனக்குத் தலைவன், செம்மனத்தன்-நடுநிலைமையுள்ள மனமுடையானும், தண் அளியன்-குளிர்ச்சியாகிய கருணையுடையானும், செங்கோலான்-செங்கோலுடையானும், மங்கை யர்கள்தம் மனத்தை-மங்கைப்பருவமுடைய மாதர்களது மனத்தை, வாங்கும்-தம் வசப்படுத்திக்கொள்ளும், தடவுத்தோளான் - பெருமை யாகிய தோள்களை யுடையானுமாகிய, மெய்ம்மை - சத்தியத்தை யுடைய, நளன் என்பான் - நளனென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படு

வான், மேல் நிலத்தும் - சுவர்க்கலோகத்தாரிலும், நால் நிலத்தும் - பூமியிலுள்ளார்களிலும், மிக்கான்-சிறந்து, உளன்-இருக்கின்றனன்.

(வி - ரை) செம்மை - ஒருபக்கத்தில் சாய்தலின்மை; அது இங்கு நடுநிலைமைக்காயிற்று. 'வேந்தன்' என்றது ஆளுந்தலைவனை. உனக்கென்னும் நான்கனுருபு தகுதிப்பொருளது; பொருட்பிறிதின் கிழமைப்பொருளதாகிய ஆறும் வேற்றுமையெனின், ஆறுவதன் எச்சப்பெயர் முதலில் வாராதாதலால் உனக்கு வேந்தனெனக் கொண்டு கூட்டுக. செங்கோல் - செம்மையாகிய கோல்போலக் குடிகளை ஆளும் முறைமை. நிலம் - இடவாகுபெயர். என்பான்-செயப்பாட்டு வினைமுற்று; என் - பகுதி, ன் - சந்தி, அ - சாரியை, ப் - சந்தி, படு - செயப்பாட்டு வினைப்பொருண்மை விகுதி, அனைத்துமொருபகுதி, வ் - எதிர்கால இடைநிலை, ஆன்-ஆண்பாற்படர்க்கை விகுதி; இவ்வாறு முடிந்த சொல் 'படு' விகுதி தொகுத்தலாகியது. இவ்வினைமுற்றும், 'மிக்கான்' என்னும் இறந்தகால வினைமுற்றும் வினையெச்சமாயின. இரண்டாவது 'என்பான்' அசைநிலை;

"பற்றறப் படிப்பதன்றன்
பேரென்பானவன் செய்மாயப்பெரும் பிணக்கொருங்கு தேர்வான்
ஆரென்பா னமலமூர்த்தி"

எனக் கம்பநாடர் செய்யுளாலுங் காண்க. நானிலம் - பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர்; விரிந்தால் 'நான்காகிய நிலங்களையுடையது' என விரியும்; நிலம் ஐந்தனுள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் இவற்றில் நன்மக்கள் வசித்தலின், மறவர்க்கிடமாகிய பாலையை ஒழித்து, நில நான்கையே சிறப்பாகக் கொண்டன ராதலின், பூமி 'நானிலம்' எனப்பட்டது. (சசு)

அறங்கிடந்த நெஞ்சு மருளொழுகு கண்ணு
மறங்கிடந்த திண்டோள் வலியுர்—திறங்கிடந்த

செங்கண்மா லல்லனேற் றேர்வேந்த ரொப்பரோ
அங்கண்மா ஞாலத் தவற்கு.

(இ - ள்) அம் கண்-அழகிய இடமகன்ற, மா ஞாலத்தவற்கு-பெரிய பூமியையுடைய நளனுக்கு, அறம் கிடந்த - அறம் தங்கிய, நெஞ்சும்-மனத்தினாலும், அருள் ஒழுகு-கருணை பெருகி வழிகின்ற, கண்ணும்-கண்களினாலும், மறம் கிடந்த-வீரம் தங்கிய, திண் தோள்-வன்மையாகிய தோள்களினது, வலியும்-வலியினாலும், திறம் கிடந்த-இவ்வகைத்தன்மைகளுள்ள, செம் கண் மால் - செந்தாமரை மலர் போன்ற கண்களையுடைய திருமால் ஒப்பாவான்; அல்லன் எல் - ஒப்பாகானாயின், தேர் வேந்தர்-தேரரசர்கள், ஒப்பரோ-ஒப்பாவார்களோ?

(வி - ரை) நெஞ்சு, கண், வலி என்பவற்றி னீற்றில் மூன்றனுருபு தொகுத்தல்; தொகையன்று. செங்கண் - ஓர் குறிப்பு [நன் - பொது-சூ-௰௭]. மால்-பண்பாகுபெயர்; அடியார்பக்கல் மிக்க ஆசையுடையான்; 'எல்லாப் பொருள்களிலும் பெரியோன்' என்பன பொருள். எல்-எனிலென்பதன் மரூஉ; இது தானடுத்த வினைமுற்றை வினையெச்சமாக்கும். ஒப்பர்-உவமை யிடைச்சொலடியாகப் பிறந்த எதிர்கால வினைமுற்று; ஒ-பகுதி, ப்-சந்தி, ப் - எதிர்கால இடைநிலை, அர்-பல்லோர்படர்க்கை விகுதி. ஓ - எதிர்மறை. ஞாலத்தவன்-இடமடியாகப் பிறந்த பெயர்; ஞாலம்-பகுதி, அத்து, அ - சாரியை, அன் - ஆண்பாற் படர்க்கை விகுதி, பகுதியீற்று மகரமும், அத்துச் சாரியையின் முதல் அகரமும், ஈற்றுகரமும் கெடுதலும், வகரமெய் தோன்றலும் சந்தி. நளன் - சக்கரவர்த்திகளி லொருவனாதலால் 'ஞாலத்தவன்' என்றார். குவ்வுருவு ஒப்புப்பொருளது. நெஞ்சு - இடவாகுபெயர். (௬௭)

புள்ளின் மொழியினொடு பூவாளி தன்னுடைய
வுள்ளங் கவர வொளியிழந்த—வெள்ளை

மதியிருந்த தாமென்ன வாய்ந்திருந்தாள் வண்டின்
பொதியிருந்த மெல்லோதிப் பொன்.

(இ - ள்) வண்டின் பொதி - வண்டின் கூட்டம், இருந்த - தங்கிய, மெல் ஓதி - மென்மையாகிய கூந்தலையுடைய, பொன் - பொன்னையொத்த தமயந்தி, புள்ளின்-அன்னப்பறவையினது, மொழியினொடு - சொல்லோடு, பூ வாளி-(மன்மதனுடைய) மலராகிய அம்பு, தன்னுடைய உள்ளம் - தன் மனத்தை, கவர - கொள்ளை கொண்டதனுல், ஒளி இழந்த - ஒளியை இழந்துவிட்ட, வெள்ளை மதி - வெண்மையாகிய சந்திரன், இருந்தது என்ன - (அசைவற்று) இருந்ததுபோல, வாய்ந்து - (இளமை நிறம் இழத்தல்) அமைந்து, இருந்தாள் - அசைவற்று நின்றனள்.

(வி - ரை) மனம் நளன்மேற் கொண்ட ஆசையின் வசப்படுதலும் உடல் வாடி, செயலற்று ளென்பது கருத்து. கவர - காரணப் பொருட்டாகிய இறந்தகாலச் செயவெனெச்சம். ஆம்-அசைச்சொல். வாளி - பண்படியாகப் பிறந்த ஒன்றன் படர்க்கைப்பெயர்; வாள் - பகுதி, இ-ஒன்றன்படர்க்கை விகுதி. தன்னுடைய உள்ளம் -சினைத் தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆரும்வேற்றுமைத் தொகாநிலைத்தொடர்; 'உடைய' என்பது ஆரும்வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. 'அவனுடைய விறலியர்' என்பதை மூன்றுசொல், முன்னது எழுவாய்த் தொகாநிலைத்தொடரும், பின்னது குறிப்புப்பெயரெச்சத் தொகாநிலைத்தொடருமென இரண்டு சந்தி யென்பாருமுளர்; அவர்க்குத் தன்னுடைய வுள்ள மென்ப தியையாமை காண்க; இதில் 'தன்னையுடைய' எனப் பொருள் கொண்டு இரண்டாம் வேற்றுமைச் சந்தியெனின்,முதல் உடையதும்: சினை உடைமையுமாகக் கொள்ளுதலே மரபாதலால் என்னலாகாதென்க. உள்ளத்தைக் கவர்வதில் புள்ளின் மொழி முற்பட்டதாதலால், அதற்கு 'ஒடு' உருபு தந்து கூறினர். வெள்ளை - பண்புப்பெயர்; வெள் - பகுதி, ள் - சந்தி, ஐ - பகுதிப்

பொருள் விகுதி; பச்சை, தொல்லை என்பனவும் அவ்விகுதியன. பொதி - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; (பொதிதல்-நிறைதல்); அது தொழிலாகுபெயராய் நின்றது. பொன் - உவமையாகுபெயர். (சஅ)

மன்னன் மனத்தெழுந்த மையலோ யத்தனையும்
அன்ன முரைக்க வகமுருகி—முன்ன
முயங்கினாள் போற்றன் முலைமுகத்தைப் பாரா
மயங்கினா ளென்செய்வாண் மற்று.

(இ-ள்) மன்னன் மனத்து - (தமயந்தியைக்குறித்து) நளராசனது மனத்தில், எழுந்த - தோன்றிய, மையல் நோய் அத்தனையும் - ஆசைநோயவ்வளவையும், அன்னம் உரைக்க-அன்னம் சொல்லியதனால், அகம் உருகி-மனம்கரைந்து, முன்னம்-அன்னம் சொல்வதற்கு முன்னே, முயங்கினாள்போல-தழுவினவள்போல, தன் முலை முகத்தைப் பாரா - தன் முலைகளினது முனையைப் பார்த்து, மயங்கினாள்- அறிவு குலைந்தாள்; மற்று என் செய்வாள் - வேறு யாது செய்வாள்?

(வி - ரை) காதல் பெருகியதனால், இதற்குமுன் தழுவினவள் போல முலைமுகத்தைப் பார்த்து, அத் தழுவியகுறி சிறிதுங் காணப் படாமையால், இதற்குக் காரணம் யாதோவென்று மயங்குவாளாயினா ளென்க. உம்மை முற்றுப்பொருளதாதலால் 'அத்தனை' எஞ்சாமைப் பொருளது. போல - போலென்னும் உவமை யிடைச்சொலடியாகப் பிறந்த செயவெனெச்சம்; இதில் அகரவிகுதி தொகுத்தலாயிற்று. என் - எவனென்பதன் மரூஉ அன்று, வினைப்பெயர். மற்று - பிறிதென்னும் பொருளது. (சகூ)

வாவி யுறையு மடவனமே! என்னுடைய
ஆவி யுவந்தளித்தா யாதியாற்—காவினிடைத் [தாள்
தேர்வேந்தற் கென்னிலைமை சென்றுரைத்தி யென்றுரைத்
பார்வேந்தன் பாவை பதைத்து.

(இ - ள்) பார் வேந்தன் - குண்டினபுரத்து அரசனுடைய, பாவை - மகளாகிய தமயந்தி, பதைத்து - பதறி, வாவி உறையும் - தடாகத்தில் வசித்தலுள்ள, மட அன்னமே - இளமையாகிய அன்னமே! சென்று-நீ போய், காவினிடை - சோலையினிடத்தில், தேர் வேந்தற்கு-தேரையுடைய அரசனாகிய நளராசனுக்கு, என் நிலைமை-எனது இயல்புகளை, உரைத்தி-சொல்லு; (சொல்லுவாயானால்) என்னுடைய ஆவி - எனதுயிரை, உவந்து-மகிழ்ந்து, அளித்தாய் ஆதி - கொடுத்தாய் ஆகிறாய், என்று உரைத்தாள் - என்று சொல்லினாள்.

(வி - ரை) எனவே, 'என்னிலையை அரசனுக்குச் சொல்லாவிடின் என்னுயிரை விடுவேன்' என்பது குறிப்பெச்சம். நீ வசிக்குமிடத்துக்கு அவனிருக்குமிடம் தூரமான தன்றென்பாள் 'வாவியுறையு மடவனமே!' என்றாள். ஆதி - முன்னிலை யொருமை நிகழ்கால வினைமுற்று; ஆ - பகுதி, த் - நிகழ்கால இடைநிலை, இ - முன்னிலை யொருமை விகுதி, த்-எழுத்துப்பேறு, இகரவிகுதியே நிகழ்காலத்தையுங் காட்டியதென்பாருமுளர். உரைத்தி - ஏவலொருமை வினை; உரை - பகுதி, த் - சந்தி, த் - எழுத்துப்பேறு, இ - ஏவலொருமை எதிர்கால விகுதி. 'பார்' குண்டினபுரத்தை யுணர்த்திற்று. சென்று - இறந்தகால வினையெச்சம்; செல் - பகுதி, ற் - இறந்தகால இடைநிலை, உ-வினையெச்சவிகுதி, லகரம் றகரயாதல் சந்தி, அது னகரமாதல் மெலித்தல். (௫௦)

மன்னன் புயநின் வனமுலைக்குக் கச்சாகு
மென்ன முயங்குவிப்பே னென்றன்னம்—பின்னும்
பொருந்தவன்பா லோதிமலர்ப் பூங்கணைகள் பாய
இருந்தவன்பாற் போன தெழுந்து.

(இ - ள்) அன்னம் - அன்னமானது, மன்னன் புயம் - நளராசனுடைய தோள்கள், நின் வனம் முலைக்கு - உன்னுடைய அழ

கிய முலைகளுக்கு, கச்சு ஆகும் என்ன - அணிந்த கஞ்சுகமாகுமென்று சொல்லும்படி, முயங்குவிப்பேன் என்று - அணைவிப்பேனென்று சொல்லி, பின்னும் - மேலும், பொருந்த - (அவள் மனத்தில்) பதியும்படி, அன்பால் ஓதி - அன்பினால் சொல்லி, மலர் பூங்கணைகள் பாய - மலராகிய பொலிவுள்ள அம்புகள் பாய்வதினால், இருந்தவன்பால்-ஒரு முயற்சியுமில்லாமல் இருந்த நளராசனிடத்து, எழுந்துபோனது - பறந்துபோனது.

(வி - ரை) புயம் கச்சாகுதல்-நீங்காதிருத்தல். என்று-இடைச் சொலடியாகப் பிறந்த இறந்தகால வினையெச்சம்; என்-பகுதி, ற்-இறந்தகால இடைநிலை, உ-வினையெச்சவிகுதி. உம்மை-இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை. முயங்குவிப்பேன் - தன்மையொருமைப் பிறவினையாகிய எதிர்கால வினைமுற்று; முயங்கென்னும் தன்வினைப் பகுதியைப் பிறவினைப் படுத்தவந்த விகாரம் புணர்ந்த முயங்குவி - பகுதி, ப்-சந்தி, ப்-எதிர்கால இடைநிலை, ஏன்-தன்மையொருமை விகுதி.

கொற்றவன்றன் றேவிக்குக் கோமகடன் றோழியர்க
ளுற்ற தறியா வுளநடுங்கிப்—பொற்றொடிக்கு
வேறுபா டுண்டென்றார் வேந்தனுக்கு மற்றதனைக்
கூறினாள் பெற்ற கொடி.

(இ - ள்.) கொற்றவன்தன் தேவிக்கு-வீமராசனுடைய மனைவிக்கு, கோமகள்தன் தோழியர்கள்-இராசபுத்திரியாகிய தமயந்தியினுடைய தோழிமார்கள், உற்றது அறியா - (அவளுக்கு) நேரிட்ட காமநோயைத் தெரிந்து, உளம் நடுங்கி-மனம் நடுங்கி, பொற்றொடிக்கு - பொன்வளைய லணிந்த தமயந்திக்கு, வேறுபாடு உண்டு என்றார் - முன்னிலைமை மாறுதலுளதாயிற் றென்றார்கள்; அதனை - அச்செய்தியை, பெற்ற கொடி - தாயானவள், வேந்தனுக்குக் கூறினாள் - வீமராசனுக்குச் சொல்லினாள்.

(வி - ரை) தோழியர்கள் கன்னித்தன்மை யழியாதபடி காவ லிருப்பவராதலின் தமயந்தியினிடத்து உண்டாகிய வேறுபாட்டைக் கண்டு உள்ளம் நடுங்குவாராயினர். கணவன்மேல் கொண்ட விருப்ப மென்பதனைமறைத்து 'வேறுபாடு'என்றாராதலின் இது இடக்காடக் கலாமென்க. முதலிலும் ஈற்றிலுமுள்ள நான்கனுருபுகள் கொடைப் பொருளன. இடையிலுள்ளது ஏழாவதனிடப்பொருளது. 'தேவிக்கு' என்னும் நான்காவது 'என்றார்' என்னும் இடைச்சொலடியாகப் பிற ந்த இறந்தகாலப் பல்லோர்படர்க்கை வினைமுற்றைக் கொண்டது. தோழியர்கள் - பண்படியாகப் பிறந்த பல்லோர் படர்க்கைப் பெயர்; தோழமை - பகுதி, இ - பெண்பாற் படர்க்கை விகுதி, மையீறும், "இனையவும்" என்பதனால் அகரமும் கெட்டது சந்தி; இவ்வாறு முடி ந்துநின்ற தோழியென்னும் பெண்பாற்படர்க்கைப்பெயர், 'அர்' என் னும் பல்லோர்படர்க்கை விகுதி பெற்று, விகுதிமேல் விகுதியாகக் கள் விகுதி யேற்றது. உற்றது-ஒன்றன்படர்க்கை யிறந்தகால வினை யாலணையும் பெயர். பொற்றொடி-மூன்றும் வேற்றுமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர்; பண்புத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்ததெனினும் அமையும். வேறுபாடு - முத னிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்; வேறென்னும் பண்புப்பெயரை வினைப்படுத்தப் படு என்னும் வினை முதனிலை புணர்ந்த வேறுபடு - பகுதி, தல் விகுதி புணர்ந்து கெட்டமாத்திரையில் வேறுபாடென முதனீண்டது. கொடி - பண்படியாகப் பிறந்த பெயர்; கொடுமை - பகுதி (வளைவு), இ-ஒன்றன்படர்க்கை விகுதி, மகர ஐகாரக்கேடும், உகரக்கேடும் சந்தி; இது இங்குப் பூங்கொடியென்க; இது உவமை யாகுபெயராய்ப் பெண்ணை யுணர்த்திற்று. (௩உ)

கருங்குழலார் செங்கையினல் வெண்கவரிப் பைங்கால்
மருங்குலவ வார்முரச மார்ப்ப—நெருங்கு

புரிவளை நின்றேங்கப் போய்ப்புக்கான் பெற்ற
வரிவளைக்கை நல்லாண் மனை.

(இ - ள்) கருங்குழலார்-கருமையாகிய கூந்தலையுடைய மாதர்களது, செம் கையினால் - அகங்கையினால், வெள் கவரி - வெண்மையாகிய சாமரைகளினது, பைங்கால் - குளிர்காற்று, மருங்கு உலவ - இருபக்கங்களிலும் உலாவவும், வார் - வாரா லிறுகக்கட்டிய, முரசம் ஆர்ப்ப - முரசவாத்தியம் ஒலிக்கவும், நெருங்கு - நெருங்கிய, புரிவளை-சுழிந்துள்ள சங்குகள், நின்று ஏங்க-இடைவிடாமலொலிக்கவும், போய்-நடந்து, பெற்ற-தன்னால் பெறப்பட்ட, வரி வளைக்கை-சித்திரமைந்த வளையலணிந்த கைகளையுடைய, நல்லாள் மனை - நற்குண நற்செயல்களையுடைய தமயந்தியினது மாளிகையில், புக்கான்-புகுந்தான்.

(வி-ரை) முதலடியின் நான்கு சீர்களின் முதலிலும் முறையே கருமை, செம்மை, வெண்மை, பசுமைவரத் தொடுத்தமையால் தொடையில் முற்று முரண்; அணியில் விரோதாலங்காரத்தி லொரு வகை. மூன்றனுருபு ஏதுப்பொருளது. உலவ முதலிய மூன்று செயவெனெச்சத்துக்குப் போதலைக் காரணமாகக் கொள்ளின் அவை காரியப்பொருளனவாகிய எதிர்கால எச்சங்களென்க; உலவுதல் முதலிய அம்மூன்றும் நடக்கையில் போதலும் நடந்ததெனக் கொள்ளின் நிகழ்காலத்தனவென்க. பெற்ற - செயப்பாட்டு வினையாகிய இறந்தகாலப் பெயரெச்சம். (ருடு)

கோதை சுமந்த கொடிபோ லிடைநுடங்கத்
தாதை திருவடிமேற் றான்வீழ்ந்தாள்—மீதெல்லாம்
காந்தாரம் பாடிக் களிவண்டு நின்றரற்றும்
பூந்தாரம் மெல்லோதிப் பொன்.

(இ - ள்) களி வண்டு - (மதுவுண்டு) களிக்கின்ற வண்டுகள், மீது எல்லாம் - மேலிடமுழுதும், காந்தாரம் பாடி - காந்தாரமென்

னும் இசையைப் பாடாநின்று, நின்று ஆற்றும்-நீங்காமலொலிக் கின்ற, பூ தார்-மலர்மாலை யணிந்த, அம் மெல் ஓதி-அந்த மென்மை யாகிய கூந்தலையுடைய, பொன்-பொன்னையொத்த தமயந்தி, கோதை சுமந்த-பூமாலையைச் சுமந்த, கொடிபோல-பூங்கொடியைப்போல இடை நுடங்க - இடை துவளும்படி, தாதை திருவடிமேல்-தந்தையி னுடைய திருவடிமேல், தான் வீழ்ந்தாள்-தான்விழுந்து தொழுதாள்.

(வி-வா) 'தாதை' என்னும் பொதுப்பெயர் இங்குப் பொதுமை நீங்கி உயர்திணையாய் நின்றது; தாதை திருவடி: வருமொழித் தகரம் இயல்பானது [நன்-உயிர்-௬-௬]. 'கோதை சுமந்த' என்பதில் நிலை மொழி அஃறிணைப் பெயராதலாலும் இஃது இரண்டாம் வேற்று மைத்தொகை யாதலாலும், [நன்-உயிர்-௬-கடு] இன்படி மிகாமல், [உருபு-௬-கசு-இன்படி] விகாரத்தியல்பாயிற்று. மீது-பண்படியாகப் பிறந்த ஒன்றன்படர்க்கைப் பெயர்; மேலுள்ள இடமென்பது பொருள். மீதெல்லாம் - ஒருமையிற் பன்மைவந்த பால்வழுவமைதி; எல்லாம் - தனித்தனியாக எண்ணப்படும் பொருள்களின் பன்மை யை யுணர்த்துஞ் சொல்லாதலால் பால்வழுவமைதியாயிற்று. இஃ துணராத ஒருவர் உரிச்சொலென்பர். உரிச்சொல் பால்பகா அஃ றிணைப்பெயரா யிருத்தல்வேண்டு மாதலாலும், இருதிணைப் பொரு ளையு முணர்த்தின் ஆகுபெயராகல் வேண்டுமாதலாலும், எல்லா ஆசிரியர்களும் திணையிடங்களுக்குப் பொதுவாகிய பன்மைப் பெய ராகக் கொண்டதனாலும் உரிச்சொலெனல் குற்றமாம். பாடி-பாடா நின்றென்பதன் திரிபு. (௪௪)

X பேரழகு சோர்கின்ற தென்னப் பிறைநுதன்மேல்
நீரரும்பத் தன்பேதை நின்றாளைப்—பாராக்
குலவேந்தன் சிந்தித்தான் கோவேந்தர் தம்மை
மலர்வேய்ந்து கொள்ளு மணம்.

(இ - ள்) குலவேந்தன் - சிறந்த வீமராசன், பேர் அழகு - மிகுதியாகிய அழகானது, சோர்கின்றது என்ன - பெருகி வழிகின்றதுபோல, பிறை நுதல்மேல் - பிறைச்சந்திரனை ஒத்த நெற்றியில், நீர் அரும்ப - வேர்வைநீர் தோன்றித் துளிக்கும்படி, நின்றாள் தன் பேதையை-நின்றவளாகிய தன் குமாரத்தியை, பாரா-பார்த்து, கோ வேந்தர்தம்மை - கோவாகிய அரசர்களில், மலர் வேய்ந்து - (ஒருவனுக்குப்) பூமாலையைச் சூடி, கொள்ளும் மணம்-பெறுகின்ற மணத்தை, சிந்தித்தான் - நினைத்தான்.

(வி - ரை) நெற்றியில் அரும்பிய வேர்வையினால் 'இவளுக்குக் கணவன் விருப்பமுளதாயிற்று' என்பதை உணர்ந்து திருமணஞ் செய்தலைக் கருதினனென்பது கருத்து. நின்றாள் - பெண்பாற் படர்க்கை இறந்தகால வினையாலணையும்பெயர். நின்றான் பேதை - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; கோவேந்தரென்பதும் அது. கோ - உயர்திணை ஆண்பால் ஒருமை பன்மைகளுக்கு வழங்கும் பெயராயினும் இங்குப் பன்மையாய் நின்றது. வேந்தர் தம்மை யென்னும் ஐயுருபை ஏழாவதாகத் திரித்துக்கொள்க. 'நுதல் மேல் அரும்ப' என்றதனால் நீர் வேர்வைக்காயிற்று. பிறை-தொழிலடியாகப் பிறந்தபெயர்; பிற - பகுதி, ஐ-வினைமுதற் பொருண்மை விகுதி, பகுதியீற்று அகரக்கேடு கடைக்குறை; பொருள் காணப்படுதலுடையதென்பது. பேதை - பண்பாகுபெயர். மலர் - கருவியாகுபெயர்; சினையாகு பெயருமாம். (௫௫)

மங்கை சுயம்வரநா ளேழென்று வார்முரச
மெங்கு மறைகென் றியம்பினான்—பைங்கமுகின்
கூந்தன்மேற் கங்கைக் கொழுந்தோடு நன்னாடன்
வேந்தர்மேற் றூதோட விட்டு.

(இ - ள்) பைங்கமுகின் - பசுமையாகிய கமுகமரத்தினது, கூந்தல்மேல் - பாளைகளின்மேல், கங்கைக்கொழுந்து-கங்காநதியின்

நீர்க்கொழுந்து, ஓடு நல் நாடன் - ஓடுகின்ற நல்ல விதர்ப்பநாட்டை யுடையான், வேந்தர்மேல் - அரசர்களிடத்து, தூது - தூதுவர்கள், ஓடவிட்டு - விரைந்து செல்லும்படி அனுப்பி, மங்கை - தமயந்தியினது, சுயம்வரநாள் - சுயம்வரத்தைக் குறித்தநாள், எழ் என்று - ஏழாநாளென்று, வார் முரசம் - வாரால் இறுக்கிய முரசத்தை, எங்கும் - நகரமுழுமையும், அறைக என்று - கொட்டுங்கோளென்று, இயம்பினுன் - (வள்ளுவர்களுக்குச்) சொல்லினுன்.

(வி - ரை) சுயம்வரம் - ஒரு பெண் ஒருவனைக் கணவனுகக் கோரிக்கொள்ளுதல். எழ் - எண்ணலளவை யாகுபெயர்; 'எழென்று' என்பதை 'எழு என்று' என உகரவீற்றதாகப் பிரிப்பினும் பொருந்தும். கூந்தல், கொழுந்து - உவமையாகுபெயர்; கொழுந்து - ஓடு நீரின் முனை. தூது - பண்பாகுபெயர். 'எங்கும்' என்பதில் உம்மை முற்றும்மை யாதலால் எகரவினு எஞ்சாமைப் பொருளது. அறைக என்னும் வியங்கோளின் ஈறு தொகுத்தல். வேந்தர்களுக்குத் தூதுவரை யனுப்பியது தன் பெண்ணின்மேல் விருப்பங் கொண்ட அரசர்கள் வரவும், 'எங்கும் முரசு அறைக' என்றது நகரத்துள்ளார் நகரை அலங்கரிக்கவும் ஆம். (உசு)

X மாமுத்த வெண்குடையான் மால்களிற்ருன் வண்டிரைக்கும்
தாமத் தரிச்சந் திரன்சுவர்க்கி—நாமத்தார்
பாவேய்ந்த செந்தமிழா மென்னப் பரந்ததே
கோவேந்தர் செல்வக் குழாம்.

(இ - ள்) மா முத்தம் - பெருமுத்துகளாற் செய்யப்பட்ட, வெள் குடையான் - வெண்கொற்றக்குடையை யுடையானும், மால் களிற்ருன் - மதமயக்கத்தையுடைய யானைச்சேனையை யுடையானுமாகிய, வண்டு இரைக்கும் - வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற, தாமத்து - மலர் மாலையணிந்த, அரி - இந்திரனை ஒத்த, சந்திரன் சுவர்க்கி - சந்திரன்

சுவர்க்கியினது, நாமத்து ஆர் - பெயரைப் பொருந்திய, பா வேய்ந்த - செய்யுள்களை அழகாகச் செய்த, செந்தமிழ் என்ன - செந்தமிழைப் போல, கோ வேந்தர் - கோவாகிய அரசர்களது, செல்வக்குழாம் - சிறப்பாகிய கூட்டம், பரந்தது - பரவி எழுந்தது.

(வி - ரை) திருவேங்கடம், குமரியாறு, கீழ்கடல், குடகநாடு என்னும் நான்கெல்லைக்குள் சந்திரன் சுவர்க்கிமேல்செய்த செய்யுள் வழங்கும் செந்தமிழ் பெருகி யெழுந்தாற்போலச் சுயம்வரத்தைக் குறித்து அரசர்கூட்டம் எழுந்ததென்க. இது எடுத்துக்காட்டுவமை. பா - வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பாவை யுணர்த்தும் சிறப்புப் பெயராகாமல் செய்யுளென்னும் பொதுப்பெயராய் நின்றது;

"காட்டிய யாப்புத் தூக்குக் கவிசெய்யுள் கவிதை பாவே
பாட்டெனப் படும்"

என்னும் நிகண்டாலு முணர்க; இது முதனிலைத் தொழிலாகு பெயர்; தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயருமாம்; பா - பகுதி, (பாவுதல்), இ - வினைமுதற் பொருண்மை விகுதி புணர்ந்து கெட்டது; பாவுதலுடைய தென்பது பொருள். ஆம்-அசை. குழாம்-பண்பாகுபெயர். 'முத்தம்' என்பதில் அம்-சாரியை. 'முத்தவெண் குடை' என்பதற்கு 'முத்துக் குச்சுகளமைந்த வெண்குடை' எனினும் பொருந்தும்; முத்தம் - கருவியாகுபெயர். (௫௭)

செந்தடையும் வண்டுறைதார்ச் செய்யான் வளர்மார்மன்
கந்தடையும் வேழக் கடைத்தலைவாய்—வந்தடைந்த
பூவேந்தர் தங்கள்கிளை பொன்னகரி லீண்டிற்றே
கோவேந்தன் மாதைக் குறித்து.

(இ - ள்) செந்து அடையும் - புஷ்பத்தின் பராகம் படிகின்ற, வண்டு உறை - வண்டுகள் வசிக்கின்ற, தார் - மலர்மாலையணிந்த,

செய்யாள் - திருமகள், வளர் மார்பன் - தங்குகின்ற மார்பையுடைய விதர்ப்பராசனது, கந்து அடையும் - கட்டுத்தறியை அடைகின்ற, வேழம் - யானைகளையுடைய, கடைத்தலைவாய் - தலைவாயிலில், கோ வேந்தன் - கோவேந்தனுகிய அவ்வீமராசனது, மாதைக்குறித்து - மகளைக்கருதி, வந்தடைந்த - வந்துசேர்ந்த, பூ வேந்தர்தங்கள் கிளை - பூமியிலுள்ள அரசர்கூட்டம், (தலைவாயி லிடம்பெருமல் (பொன் நகரில் - அழகிய குண்டினபுரத்தில், ஈண்டிற்று - நெருங்கியது.

(வி-ரை) செந்து-அணு; அது பூந்துகளின்மேலது. செய்யாள்-பண்படியாகப் பிறந்த பெயர்; செம்மை - பகுதி, ஆள் - பெண்பால் விகுதி; "ஈறுபோதல்" என்பதனால் மைகெட்டு, "முன்னின்ற மெய் திரிதல்" என்பதனால் பகுதியீற்று மகரம் யகரமாகி, "தனிக்குறில் முன்னொற்று உயிர்வரின் இரட்டும்" என்பதனால் யகரம் இரட்டி முடிந்தது. செம்மை - நடுநிலைமை; 'நீமையுள்ள இடத்துச் சேராள்' என்பதுபொருள். கடைத்தலை - இலக்கணப்போலி. 'தார்' என்னும் விசேடணம் மார்புக்காக்குக. ஈண்டிற்று-ஒன்றன் படர்க்கை இறந்த கால வினைமுற்று; ஈண்டு - பகுதி, இன் - இறந்தகால இடைநிலை, று - ஒன்றன்படர்க்கை விகுதி, உகரக்கேடும் னகாத்திரிபும் சந்தி.

புள்ளுறையுஞ் சோலைகளும் பூங்கமல வாவிகளும்
உள்ளும் புறமு மினிதுறைந்தார்—தெள்ளரிக்கட்
பூமகளைப் பொன்னைப் பொருவேல் விதர்ப்பன்றன்
கோமகளைத் தம்மனத்தே கொண்டு.

(இ - ள்) தென் - குற்றமற்ற, அரி - செவ்வரிகளைப் பொருந்திய, கண் - கண்களையுடைய பூமகளை - திருமகளை ஒத்தவளை, பொன்னை - பொன்னை ஒத்தவளை, பொரு - போர் செய்கின்ற, வேல் - வேலைத்தாங்கிய விதர்ப்பன்தன் - விதர்ப்பராசனுடைய, கோமகளை-சிறந்த புத்திரியை, தம் மனத்துக்கொண்டே - தம்மனத்

தில் அடையப்பெற்றே, புள் உறையும் - பறவைகள் வசிக்கின்ற, சோலைகளும் - சோலைகளிலும், பூங்கமல வாவிகளும் - தாமரை மலர்களையுடைய தடாகங்களிலும், உள்ளும்-(சிலர்) உள்ளிடத்தும், புறமும் - (சிலர்) புறத்திடத்தும், இனிது உறைந்தார் - சுகமாய் வசித்தார்கள்.

(வி-ரை) சோலைகளில் உள்ளும், வாவிகளில் புறமும் உறைந் தாரென முறை நிரனிறையாகக் கொள்க. புள்ளுறைதலை வாவிக்குங் கொள்க. முன்னுள்ள உம்மைக ளிரண்டும் எண்ணுப்பொருளோடு இழிவுசிறப்பில் வந்தன; பின்னுள்ளன எண்ணுப்பொருளன. பற வைகள் வசிப்பதற்குரிய அவ்விரண்டிடங்களும் இனியன ஆதற்குக் காரணம் விதர்ப்பன்தன் கோமகளைத் தம்மனத்துக் கொண்டமை. 'பூமகளை, பொன்னை, கோமகளை' என ஒரு பொருண்மேல் வந்த பெயர்கள் கொண்டென்னும் ஒரு முடிக்குஞ் சொல்லைக் கொண்டன. 'மனத்தே' என்னுந் தேற்றேகாரத்தைக் 'கொண்டு' என்பதனோடு கூட்டுக. நகரத்திடம் போதாமையால் இவ்விடங்களிலும் சிற்சிலர் வசித்தனரென்க. கொண்டு - இறந்தகால வினையெச்சம்; கொள் - பகுதி, ட் - இறந்தகால இடைநிலை, உ-வினையெச்சவிகுதி, ளகாம் டகரமாதல் சந்தி, அது ணகரமாதல் மெலித்தல் விகாரம். இனிது - குறிப்பு வினையெச்சம்; இனி-பகுதி, த் - எழுத்துப்பேறு, உ-வினை யெச்சவிகுதி; இது இனிமை யென்னும் பண்புப் பெயரடியாகப் பிறந்தது; தெரிநிலை வினையெச்சம் 'இனித்து' என வரும். (௩௧)

வழிமேல் விழிவைத்து வாணுதலா ளுமை
மொழிமேற் செவிவைத்து மோகச்—சுழிமேற்றன்
னெஞ்சோட வைத்தயர்வான் கண்டா னெடுவானில்
மஞ்சோட வன்னம் வர.

(இ-ள்) வழிமேல்-அன்னஞ்சென்ற வழியில், விழி வைத்து- பார்வையை வைத்து, வாள் நுதலாள்-ஒளிதங்கிய நெற்றியையுடைய

தமயந்தியினது, நாம மொழிமேல் - பெயராகிய சொல்லில், செவி வைத்து-கேட்குந் தொழிலைவைத்து, மோகச்சுழிமேல்-மோகமாகிய நீர்ச்சுழியில், தன் நெஞ்சு ஓடவைத்து - தன் மனத்தை ஓடும்படி வைத்து, அயர்வான்-மயங்குகின்ற நளராசன், நெடு வானில்-பெரிய ஆகாயத்தில், மஞ்சு ஓட-(தன் சிறைக்காற்றால்) மேகங்கள் விலகிச் செல்லும்படி, அன்னம் வரக் கண்டான்-அன்னம் வரப்பார்த்தான்.

(வி-ரை) நாமமொழி-பண்புத்தொகைநிலைத்தொடராம். அன்னம் வந்து அவளது இணக்கமாகிய சொல்லைச் சொல்லவேண்டுவோனாதலால், 'வழிமேல் விழிவைத்து, நாமமொழிமேல் செவிவைத்து' எனக் காரணகாரிய முறையே வைத்தாரென்க. 'நாமமொழி' என்பதற்கு 'அச்சத்தைத் தருகின்ற சொல்' என வுரைப்பினும் பொருந்தும். தன்னை மணப்பளோ? மணக்காளோ? என ஐயப்பட்டுக்கொண்டிருப்பவனாதலால் மணப்பேனென்னுஞ் சொல்தரும் களிப்பினும் மணக்கேனென்னுஞ் சொல்தரும் துன்பம்பெரிதாகக் கொண்டவனாதல்பற்றி 'நாமமொழி' என்றார்; இது ஈறுதிரிந்த உரிச்சொற்றொடர் நிலைத்தொடர். 'விழி' என்னுங் கண்ணின்பெயர் அதன் காரியமாகிய பார்வைத்தொழிலுக் காதலால் காரணவாகுபெயர்; செவியும் இது. தன்னியல்பிற் செல்லுமனத்தை 'ஓடவைத்து' என்றது இலக்கணை.

முகம்பார்த் தருணோக்கி முன்னிரந்து செல்வர்
அகம்பார்க்கு மற்றோரைப்போல—மிகுங்காதல்
கேளா விருந்திட்டா னன்னத்தைக் கேளாரை
வாளால் விருந்திட்ட மன்.

(இ - ள்) கேளாரை - பகைவரை, வாளால் - தன் வாளினால், விருந்திட்ட - (பறவைகளுக்கு) விருந்துசெய்த, மன் - நளராசன், செல்வர் முகம் பார்த்து-செல்வருடைய இனிய முகத்தைப் பார்த்து, அருள் நோக்கி - அருள் காரணமாக உண்டாகும் இன்சொல்லை

ஆராய்ந்து, அகம் பார்த்து - உள்ளக் கருத்தைத் தெரிந்து, முன் இரக்கும் - எதிர் நின்று யாசிக்கும், அற்றோரைப்போல - பொருளில்லாரைப்போல, அன்னத்தை - அன்னத்தினிடத்து, மிகும் காதல்-(தன்மேல் தமயந்தி) மிகுகின்ற ஆசையை, கேளா-கேட்கா நின்று, இருந்திட்டான்-இருந்தனன்.

(வி-ரை) தூரத்தில் தம்மைக் கண்டபோது இனியமுகத்தை யுடையராதலைக் கண்டு நெருங்கிய அளவில், அருள் காரணமாக உண்டாகும் இன்சொல் சொல்லலை அறிந்து, இக்குறிகளால் உட் கருத்தைத் தெரிந்து இரக்க வுடன்படுதலால் 'முன்னிரந்து அகம் பார்க்கும்' என்பதில் தொடர்மொழிகளைப் பின்முன்னாக நிறுத்தி, விகுதி பிரித்துக் கூட்டி உரைக்க. உவமையில் கூறிய விசேடணத் தைப் பொருளுக்குங் கூட்டி, அன்னத்தினுடைய இனிய முகத்தைப் பார்த்து, தனக்கு இனிமையாகத் தேறுதல் சொல்லுதலை அறிந்து; இவைகளால் அதனது உட்கருத்தை அறிந்து, தன்மேல் தமயந்தி கொண்ட காதலைப் பலமுறை கேட்டுக்கொண் டிருந்தனனென்க. 'அருள்'தான் காரணமாக உண்டாகும் இன்சொல்லின்மேலது. அற்றோர் என்றது 'பொருளில்லாரை' முன்னே 'செல்வர்' என்றமை யால். கேளா-கேளாநின் றென்பதன் திரிபு. அன்னத்தை-உருபுமயக் கம். கேளார்-எதிர்மறை வினையாலணையும்பெயர்; இதில் கேட்டல் தன் காரணமாகிய மதித்தலின் மேலது. விருந்தை எற்றுக்கோடற் பொருள் ஊனுண்ணும் பறவைகளாதலால் அது வருவித் துரைக் கப்பட்டது. இருந்திட்டான் - ஆண்பாற் படர்க்கை இறந்தகால வினைமுற்று; இரு - பகுதி, த் - சந்தி, து - சாரியை, இடு-பகுதிப் பொருள் விகுதி, சந்தித் தகரம் நகரமாதல் மெலித்தல் விகாரம், உக ரக்கேடு சந்தி, அனைத்து மொருபகுதி, ஆன் - ஆண்பாற்படர்க்கை விகுதி, பகுதி ஒற்றிரட்டியது சந்தி, அதுவே காலங் காட்டியது, உகரக்கேடு சந்தி. (கூசு)

அன்னக் குலத்தி னரசே யழிகின்ற
என் னுயிரை மீள வெனக்களித்தாய்—முன் னுரைத்த
தேமொழிக்குத் தீதிலவே யென்றான் றிருந்தாரை
ஏமொழிக்கும் வேலா னெடுத்து.

(இ-ள்) திருந்தாரை-பகைவர்களை, ஏமம் ஒழிக்கும்-செருக்கை நீக்குகின்ற, வேலான் - வேலைத்தாங்கிய நளன், அன்னக்குலத்தின் அரசே - அன்னக்குலத்தினது அரசே!, அழிகின்ற என் உயிரை - (தமயந்தியை அடையப்பெறாமையால்) அழிகின்ற எனது உயிரை, மீள - அழியாது நிலைபெறும்படி, எனக்கு அளித்தாய் - எனக்குத் தந்தாய்; முன் உரைத்த-(மாதர்களுக்குள்) முதலில் சொல்லப்பட்ட, தே மொழிக்கு - தேன்போலுஞ் சொல்லையுடைய தமயந்திக்கு, தீது இலவே என்றான் எடுத்து - தீமைகள் இல்லனவாவென்று எடுத்து வினவினான்.

(வி-ரை) 'என் னுயிரை எனக்களித்தாய்' என்றது தன்மேல் தமயந்தியைக் காதல்கொள்ளும்படிச் செய்ததை. முன்னுரைத்தலாவது- அழகினாலும், நற்குண நற்செய்கையாலும் அறிவுடையோரால் மாதர்களுக்குள் முதன்மையாக எடுத்துச் சொல்லப்படுதல். உரைத்த - செயப்பாட்டு வினையாகிய இறந்தகாலப் பெயரெச்சம். தமயந்தியைக் காணா னாயினும் அவளுடைய சொல்லைக் கேட்டு உயிர் தரித்தானாதலால் 'தேமொழி' என்றான்; இது உவமைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர்; மெல்லின முதன்மொழி வந்தமையால் தேமொழியெனத் தேனென்னுஞ் சொல் ஈறு கெட்டது; 'தேன் மொழி' என ஈறு கெடாதும் வரும். தீது - பண்புப் பெயர்; து - பகுதிப்பொருள் விகுதி; இவ்விகுதியை முழுதென்பதிலுங் காண்க; இது பால்பகா அஃறிணைப் பெயராதலாகிய பொதுமை இல என்னும் பன்மை வினையால் நீங்கினது. 'தீதிலவே' என்றது 'க்ஷேமமா' என்றபடி. 'ஏமம்' என்பதில் 'அம்' என்பது தொகுத்

தல் விகாரம். திருந்தார் - எதிர்மறை வினையாலணையும் பெயர்; திருந்து-பகுதி, ஆ-எதிர்மறை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, அனைத்து மொருபகுதி, ஆர் - பல்லோர்படர்க்கை விகுதி, விகுதி ஆகாரக்கேடு முதற்குறை. திருந்தாரை - உருபுமயக்கம்; பசுவைப் பால்கறந்தா னென்பதிற்போல எமொழிக்கு மென்பதை ஒரு சொல்லாகக் கொள்ளின் திருந்தாரை யென்பது உருபுமயக்கமன்று. (௬௨)

கொற்றவன்ற னேவலினாற் போயக் குலக்கொடிபா
லுற்றதுவு மாங்கவடா னுற்றதுவு—முற்று
மொழிந்ததே யன்ன மொழிகேட் டரசற்
கழிந்ததே யுள்ள வறிவு.

(இ-ள்) கொற்றவன்தன் - நளராசனுடைய, ஏவலினால்-கட்டளையால், போய்-சென்று, அக்குலக் கொடிபால்-உயர்குடியிற் பிறந்த பூங்கொடியை ஒத்த அத்தமயந்தியினிடத்து, உற்றதுவும்-தான் சேர்ந்ததையும், ஆங்கு - (இவனுடைய அழகு முதலியவற்றைச்) சொல்லியகாலத்தில், அவள் உற்றதுவும் - அவளடைந்த காதற்றுன்பத்தையும், முற்றும் - முழுதும், அன்னம் மொழிந்தது - அன்னஞ் சொல்லியது; மொழி கேட்டு - அச்சொல்லைக் கேட்டு, அரசற்கு - நளராசனுக்கு, உள்ள அறிவும் - இருந்த அறிவும், அழிந்தது - கெட்டது.

(வி-ரை) ௬௩ - ஆம் செய்யுளில் தான் சென்ற காரியம் பயன் பட்டதென்பதற்குத் தமயந்தி கொண்ட மிக்காதலைக் கூறியது; இச் செய்யுளில் தான் போய் அவளைக் கண்டு பேசியதையும், இவன்மேற் கொண்ட காதலையும், அதனால் அவளடைந்த அவத்தையையும் கூறிய தென்க. உள்ள அறிவாவது-தமயந்தியினுடைய அழகைக் கேள்விப் பட்டகாலத்தில் ஒழிந்ததுபோக மிகுதியாயுள்ள அறிவு; அஃது ஐம் புலவுணர்வு; இதனீற்றில் இறந்ததுதழீஇயதனோடு இழிவுசிறப்பில் வந்த உம்மை தொகுத்தலாயிற்று. 'அன்னமொழி' என்பதை 'அன்

னம் மொழி' எனப் பிரித்துப் பொருளுரைத்தலே அன்றி, 'அன்ன மொழி' எனப் பிரித்து, 'அப்படிப்பட்ட சொல்லை' என உரைத்தலு மாம்; இங்ஙனம் கொள்கையில் அன்னம் தோன்றா எழுவாயென்க. கொற்றவன்-தொழிலடியாகப் பிறந்தபெயர்; கொற்றம்-பகுதி, அன்-ஆண்பாற் படர்க்கை விகுதி, மகரக்கேடும் வகரத்தோற்றமுஞ் சந்தி. கொற்றம்-தொழிற்பெயர்; கொல்-பகுதி, து-சாரியை, அம்-புடை பெயர்ச்சி விகுதி, லகர தகரங்கள் றகரமாதலும், உகரங் கெடுதலும் சந்தி. உற்ற தென்னும் இரண்டில் முன்னது இறந்தகாலத் தொழிற் பெயர்; பின்னது அக்கால வினையாலணையும் பெயர்; இவற்றினீற் றுக் குற்றிய லுகரம், [நன்-உயிர்-கூ-கச] இல் கெட்டே வருமென் னுமல் ஓடுமென்றமையால் கெடாமல், பொதுவிதியால் வகர உடம் படுமெய் பெற்றன. தன் - சாரியை. தான், ஏ - அசை. (சுஅ)

கேட்ட செவிவழியே கேளா துணர்வோட
வோட்டை மனத்தோ டுயிர்தாங்கி—மீட்டுங்
குழியிற் படுகரிபோற் கோமான் கிடந்தான்
தழலிற் படுதளிர்போற் சாய்ந்து.

(இ-ள்) கேட்ட- (தமயந்தியின் செய்தியைக்) கேள்விப்பட்ட; செவிவழியே-காதின்வழியே, உணர்வு கேளாது ஓட - அறிவு (தன்னைக்) கேளாமல் ஓடியதனால், கோமான்-நளராசன், ஓட்டை மனத்தோடு-உடைந்ததாகிய மனத்துடனே, உயிர் தாங்கி-உயிரைத்தாங்கி, மீட்டும் - மேலும், தழலில்- தீயில், படு தளிர்போல - விழுந்த தளிரைப்போல, சாய்ந்து - (படுக்கையிலே) சாய்ந்து, குழியில்-படுகுழியில், படு கரிபோல - அகப்பட்ட யானையைப்போல, கிடந்தான் - (செயலற்றுக்) கிடந்தனன்.

(வி-ரை) அன்னமொழிந்ததைக் கேட்டது செவியாதல்பற்றி மற்ற பொறிகளினின்றும் பிரிக்கப்பட்ட ததுவாதலால் ஏ பிரிநிலை;

'கேளாதோட' என்பது இலக்கணை; 'தன்வசத்தில் நில்லாமல் ஐம் புலவுணர்வும் தாமே நீங்க' என்பது கருத்து. 'மீட்டு' என்பது 'சாய்ந்து, கிடந்தான்' என்பவற்றைச் சார்ந்து நின்றமையால் வினைமாற்றுப் பொருளது. உம்மை இறந்தது தழீஇயது. உயிர் தாங்கப்பட்ட போது மனமும் தாங்கப்பட்டதெனக் கொள்ளின் ஒடுருபு உடனிகழ்ச்சிப் பொருளது; இவ்வாறு கொள்ளாக்கால் விசேடணப்பொருளதென்க. ஒட்டை - பண்பாகுபெயர். ஒட்டை மனம் - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். உணர்வு - சாதியொருமையாதலால், கேளாதென்பதை வினைமுற்று வினையெச்சமானதெனக் கொள்ளினும் அமையும்; வினையெச்சத்துக்கு உகரவிகுதி, த்-எழுத்துப்பேறு; வினைமுற்றுக்குத் துவ்விகுதி என்க. கரி - காமுடையதென்பது. (சுசு)

கோதை சுயம்வரநாள் கொற்றவனுக் குற்றுரைப்ப
ஏதமிலாக் காட்சியர்வந் தெய்தினர்—போதி அறிவுடைய
பெடையோடு வண்டுறங்கும் பேரொலிநீர் நாடன்
அடையாத வாயி லகம்.

(இ - ள்) கோதை-தமயந்தியினது, சுயம்வர நாள் - சுயம்வரத்துக் குரியநாளை, கொற்றவனுக்கு - அரசனுக்கு, உற்று உரைப்ப - நெருங்கிச் சொல்வதற்கு, ஏதம் இல்லாக் காட்சியார்-குற்றமற்ற அறிவுடைய தூதர்கள், போதில்-தாமரைமலரில், பெடையோடு வண்டு உறங்கும் - பெடையுடனே ஆண்வண்டு உறங்குகின்ற, பேர் ஒலி நீர் - பேரோசையையுடைய நீர்வளமுள்ள, நாடன் - நிடதநாட்டையுடையானது, அடையாத - மூடப்படாத, வாயிலகம் - வாசலில், வந்து எய்தினர் - சென்று சேர்ந்தார்கள்.

(வி-ரை) பகைவரில்லான், குறையிரப்போர் காணலுக்கு எளியனென்பதைக் குறிப்பிக்க 'அடையாத வாயில்' என்றார். கோதை -

சினையாகுபெயர். ஏதமில்லா - எழுவாய்த் தொகாநிலைத்தொடர். இல்லாக்காட்சி-பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; இதில் ஆ-சாரியை; உரையாசிரியர்களி லொருவர் அத்தொகைநிலை யென்று கூறி, இல்லாமையாகிய காட்சியென விரிப்பர்; இல்லாத என்னும் எதிர்மறைக் குறிப்புப் பெயரெச்சம் 'இல்லா' என ஈறு தொக்கதெனக் கொண்டு, இல்லாக்காட்சி குறிப்புப்பெயரெச்சத் தொகாநிலைத்தொட ரெனினு மமையும். காட்சியர்-தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர். பொழுதென் பதன் மரூஉவாகிய 'போது' தமக்குரிய பெரும்பொழுது, சிறு பொழுது தவறாமல் மலர்கின்ற மலர்களுக்குக் காலவாகுபெயராய் நின்றது; அது தலைமைபற்றித் தாமரைமலர்க்காயிற்று. தேர்க்குப் பேரொலி மதகு முதலியவற்றினின்றும் ஒழுகுதலால் உளதாவது.()

காவலன்றன் றூதர் கடைக்கா வலர்க்கறிவித்
தேவலிற்போ யீதென் றியம்புதலு—மாவிற்
பொலிந்ததேர் பூட்டென்றான் பூவாளி பாய
மெலிந்ததோள் வேந்தன் விரைந்து.

(இ - ள்) காவலன்றன் தூதர் - வீமராசனுடைய தூதர்கள், கடைக் காவலர்க்கு-வாயில் காப்பவர்க்கு, அறிவித்து-(தாங்கள் வந்த செய்தியைத்) தெரிவித்து, ஏவலின்-(நளராசனுடைய) கட்டளையி னால், போய்-உள்ளே சென்று, ஈது என்று- இன்னதென்று, இயம்புதலும் - சொல்லுதலும், பூவாளி - மலரம்புகள், பாய - பாய்ந்ததி னால், மெலிந்த - இளைத்த, தோள் வேந்தன் விரைந்து - தோள்களை யுடைய அவ்வரசன் விரைந்து, மாவின்-குதிரைகளினால், பொலிந்த- விளங்கிய, தேர் பூட்டு என்றான் - தேர் பூட்டென்று (சாரதிக்குக்) கட்டளையிட்டான்.

(வி-ரை) 'விரைந்து'என்பதற்கு நளன் வினைமுதலானால் அது 'என்றான்'என்னும் வினை கொண்டது; சாரதி ஆனால் 'பூட்டு'என்னும்

வினைகொண்டதென்க. கடைக்காவலர் - செயப்படுபொருளில்வந்த ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர் ஆதலால் ககரமிக்கது. இயம்புதலும்-இறந்தகால வினையெச்சம்; இதில் 'உம்' விகுதி காலத்தையும், வினையெச்சப்பொருண்மையையும் உணர்த்தியது. 'ஏவலின்' என்னும் ஐந்தனுருபு ஏதுப்பொருளது. 'மாவின்' என்பது செயப்படுபொருளில் வந்தது. பூட்டு-பிறவினையாகிய ஏவலொருமைவினை பூண் - தன்வினைப்பகுதி, டு - பிறவினைப்படுத்தும் விகுதி, ணகரம் டகரமாதல் சந்தி, இவ்வாறு முடிந்துநின்ற பூட்டு - பகுதி, ஆய் - ஏவலொருமை எதிர்கால விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, பூட்டாயென்பது விகுதி கெட்டு நின்றது. வாளி - பண்படியாகப் பிறந்த பெயர்; வாள் - பகுதி, (கூர்மை). (சுசு)

கெட்ட சிறுமருங்குற் கீழ்மகளிர் நீள்வரம்பி
விட்ட பசுங்குவளை யேரடித்த—கட்டி
கரையத்தே னூறுங் கடனாட னூர்க்கு
விரையத்தே ரூரென்றான் வேந்து.

(இ - ள்) கெட்ட-இளைத்த, சிறு மருங்குல்-சிறிய இடையையுடைய, கீழ்மகளிர்-இழிகுலப்பெண்களாகிய பள்ளப்பெண்கள், நீள் வரம்பில் - நீண்ட வரப்புகளில், இட்ட - (களைபிடுங்கி) எறிந்த, பசு குவளை - ஈரமாகிய குவளைமலர்கள், ஏர் அடித்த - (உழவர்) ஏரடித்ததனாலுண்டாகிய, கட்டி-மண்ணாங்கட்டிகள், கரைய - கரையும்படி, தேன் ஊறும்-தேன் சுரக்கின்ற, கடல் - கடலைச்சார்ந்த, நாடன் - விதர்ப்பதேசத்தரசனது, ஊர்க்கு - ஊருக்கு, விரைய - விரைவாக, தேர் ஊர் என்றான் - தேரை நடத்தென்று சொல்லினான், வேந்து - நளராசன்.

(வி-ரை) கீழ்-பண்பாகுபெயர். 'கீழ் மகளிர்' என்றது கடைசியரை. வரம்பும் அவ்வாகுபெயர். மக-பகுதி, அள்-பெண்பால் விகுதி,

பகுதி அகரங் கெட்டதெனின் கடைக்குறை; விகுதி அகரங் கெட்டதெனின் முதற்குறை; அல்லது ளகரமெய் பெண்பாற் படர்க்கை விகுதி; இங்ஙனம் முடிந்துநின்ற மகள், 'இர்' என்னும் பல்லோர் படர்க்கை விகுதிபெற்று நின்றது. 'எரடித்த' என்னும் இறந்தகாலப் பெயரெச்சம் 'சுட்டபுண்' என்பதுபோலச்செய்வதாதி அறுபொருட் பெயருளடங்காத 'கட்டி' என்னும் பிற பெயர் கொண்டது. குவளை-முதலாகுபெயர். (சுஎ)

சடைச்செந்நெல் பொன்விளைக்குந் தன்னாடு பின்னாக்
கடற்றானை முன்னாகக் கண்டான்—அடற்கமைந்த
வில்லியரும் பொற்றாம வீமன் றிருமகளாம்
நல்லுயிரும் வாழு நகர்.

(இ - ள்) சடைச் செந்நெல் - சடைபோலத் தாள்களடர்ந்த செந்நெற்பயிர், பொன் விளைக்கும் - பொன்போன்ற கதிர்களை விளைக்கின்ற, தன் நாடு பின் ஆக - தனது நிடதநாடு பின்னாகவும், கடல் தானை - கடலை ஒத்த சேனை, முன் ஆக-(தனக்கு) முன்னே செல்லவும், அடற்கு அமைந்த - போருக்குத் தகுந்த, வில்லியரும் - வில்வீரரும், பொன் தாமம் - அழகிய மலர்மாலையணிந்த, வீமன் திருமகள் ஆம்-வீமராசனுடைய செல்வப்புத்திரியாகிய,நல் உருயிம்-தன் உரிய உயிரும், வாழும் நகர்-வாழ்கின்ற நகரத்தை, கண்டான்-சென்று கண்டனன்.

(வி-ரை) வீமன் திருமகளையே தனதுண்மையாகிய உயிராகக் கருதியிருக்கின்றமையால் அவள் 'நல்லுயிர்' என்னப்பட்டாள். நல்லுயி ரென்பதில் நல் 'நற்றாய்' என்பதிற்போல உரிமையை யுணர்த்திற்று. விளைக்கும் - பிறவினையாகிய எதிர்காலப் பெயரெச்சம்; தன்வினை பிறவினைகளுக்குப் பொதுவாகிய 'விளை' என்னும் பகுதி இங்குப் பிறவினைக்குரியது, க்-சந்தி, கு-சாரியை, உம்-எதிர்காலப்

பெயரெச்சவிகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; தன்வினையில் 'விளையும்' என வரும். அடல் - தொழிற்பெயர்; அடு - பகுதி, அல்-புடைபெயர்ச்சி விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி. வில்லியர் - பல்லோர் படர்க்கைப் பெயர்; வில் - பகுதி, ல்-சந்தி, இ - ஆண்பாற்படர்க்கை விகுதி; இவ்வாறு முடிந்த வில்லி தன் பன்மையை யுணர்த்த 'அர்' என்னும் பல்லோர் படர்க்கை விகுதியும், அதுபற்றிவந்த சந்தியும் பெற்று நின்றது. ()

நெற்றித் தனிக்க ணெருப்பைக் குளிர்விக்குங்
கொற்றத் தனியாழ்க் குலமுனிவன்—உற்றடைந்தான்
தேனாடுந் தெய்வத் தருவுந் திருமணியும்
வானாடுங் காத்தான் மருங்கு.

(இ-ள்) நெற்றி-(சிவனது) நெற்றியிலுள்ள, தனி கண் நெருப்பை-ஒப்பற்ற கண்ணினது நெருப்பை, குளிர்விக்கும்-(தன்னிசையால்) குளிரச்செய்யும், கொற்றம்-வெற்றியமைந்த, தனி யாழ்-ஒப்பற்ற மகதியென்னும் யாழையுடைய, குலமுனிவன் - சிறந்த நாரத முனிவன், தேன் நாடும்-வண்டுகள் நாடிச்செல்கின்ற, தெய்வத்தருவும்-தெய்வத்தன்மையுள்ள கற்பகத்தருக்களையும், திரு உம்-சங்கநிதி பதுமநிதிகளையும், மணியும்-சிந்தாமணியையும், வான் நாடும்-சுவர்க்க லோகத்தையும், காத்தான் மருங்கு - ஆளுந்தொழிலமைந்த இந்திரன் பக்கத்து, உற்று - மனம் பொருந்தி, அடைந்தான் - சென்றனன்.

(வி - ரை) நெற்றிக்கண்ணி னெருப்பைக் குளிர்வித்தலாவது-தன்னிசையைக் கேட்டவளவில் உள்ள மகிழ்ச்சியால் அக்கண்ணினும் நீரரும்பல். 'குளிர்விக்கும்' என்னும் பிறவினையாகிய பெயரெச்சம் 'நின் முகங்காணு மருந்தினேன்' என்பதுபோலக் கொற்றமென்னும் செயற்பெயர் கொண்டது. 'திரு' என்றது சங்கநிதி பதுமநிதிகளை; இது காரணத்தைக் காரியமாக வுபசரித்தது. 'திருமணி' என்னும் உம்மைத் தொகைநிலைத்தொடர் ஒருமொழிபோல நின்று

என்னும்மை பெற்றது. கற்பகத்தருக்கள் ஐந்தாவன:—சந்தானம், அரிசந்தனம், மந்தாரம், பாரிசாதம், கற்பக மென்பன. (சுக)

'வீரர் விறல்வேந்தர் விண்ணாடு சேர்கின்றார்
ஆரு மிலர்' ஆலென் றையுற்று—நாரதனார்
நன்முகமே நோக்கினா னாகஞ் சிறகரிந்த
மின்முகவேற் கையான் விரைந்து.

(இ - ள்) நாகம் - மலைகளை, சிறகு அரிந்த - சிறகு வெட்டிய, மின் - பிரகாசிக்கின்ற, முகம் - கூர்மையையுடைய, வேல் - வச்சிராயுதத்தைத் தாங்கிய, கையான் - கையையுடைய இந்திரன், வீரர் விறல் வேந்தர்-வீரர் வெற்றியையுடைய அரசர் இருவரிலும், விண் நாடு-சுவர்க்கத்தில், சேர்கின்றார்-சேர்கின்றவர், ஆரும் இலர் என்று-ஒருவருமில்லை யென்று, ஐயுற்று - சந்தேகப்பட்டு, (வாயால் வினாவாமல்) நாரதனார் - நாரதமுனிவருடைய, நல் முகமே - நல்ல முகத்தையே, விரைந்து நோக்கினான் - விரைவாகப் பார்த்தான்.

(வி - ரை) 'வீரர் விறல்வேந்தர்' என்பதனீற்றில் இருவருமென்னுஞ் செவ்வெண்ணின் தொகையோடு முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. 'முகமே' என்னும் பிரிநிலை ஏகாரத்தால் வாயால் வினாவாமை பெறப்பட்டது. ஐயுற்று - ஒருசொல்லின் தன்மையது; இது இறந்தகால வினையெச்சம்; 'ஐயம்' என்னும் பெயர்ச்சொல்லை வினைப்படுத்த 'உறு' என்னும் உரியடியாகப்பிறந்த முதனிலை புணர்ந்தபோது, நிலைமொழி கடைக்குறையாய் நின்ற ஐயுறு - பகுதி, உ - வினையெச்சவிகுதி, பகுதி ஒற்றிரட்டலும், உகரக்கேடும் சந்தி. ஆர் - யாவரென்னும் வினாப்பெயரின் மரூஉ; உம்மை முற்றும்மை யாதலால் யா எஞ்சாமைப் பொருளது. 'நாரதனார்' என்றது உயர்வினால் வந்த பால்வழுவமைதி; இவ்வாறு உயர்திணைப் பெயரின் ஒருமை விகுதிமேல் பன்மை விகுதி வருதலையும், பன்மைவினையோடு முடிதலையும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

"இயற்பெயர் முன்னர் ஆரைக் கிளவி
பலர்க்குரி யெழுத்தின் வினையொடு முடிமே."

என்னுஞ் சூத்திரத்தில் 'ஒன்றென முடித்தல்' என்னும் உத்தியால் கொள்ளவைத்தார். 'நாகஞ் சிறகரிந்த' என்பதில் 'சிறகரிந்த' என்பதை ஒருவினையாகக் கொண்டால், 'நாகத்தை' என விரித்து, இரண்டாம் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி யென்க; 'சிறகையரிந்த' என இரண்டாவதை விரிக்கின் 'நாகத்தின்கண்' என ஏழாவதையும்; 'சிறகின் கண்' என ஏழாவதை விரிக்கின் 'நாகத்தை' என இரண்டாவதையும் விரிக்க; [நன்-பெய-சூ-டு அ]. வீரர் விறல் வேந்தர் விண்ணடு சேர்தல்-போர் முகத்தில் அஞ்சாது நின்று போர் செய்து உயிரை விடின் சுவர்க்கம் பெறுதல். (௭0)

''வீமன் மடந்தை மணத்தின் விரைதொடுத்த
தாமம் புனைவான் சுயம்வரத்து—மாமன்னர்
போயினர்'' என்றான் புரந்தரற்குப் பொய்யாத
வாயினான் மாதவத்தோர் மன்.

(இ - ள்) பொய்யாத வாயினன் - பொய்க்காத சொல்லை யுடையானும், மா தவத்தோர் மன் - பெருந்தவத்தின ராசனுமாகிய நாரதமுனிவன், புரந்தரற்கு - இந்திரனுக்கு, வீமன் மடந்தை - வீமராசன் புத்திரியினுடைய, மணத்தின் - கலியாணத்தினது, விரை தொடுத்த - வாசனையைச் சேர்ந்த, தாமம் புனைவான் - மாலையை அணிந்துகொள்ளும்படி, சுயம்வரத்து-சுயம்வரத்துக்கு, மா மன்னர் - பெருமையாகிய வெற்றியரசர், போயினர் என்றான் - போயினர்க ளென்று சொல்லினன்.

(வி - ரை) எனவே 'தமயந்தியினுடைய சுயம்வரத்தின் மாலை பெறும் முயற்சி யுடையாரன்றி, போரின் வெற்றிபெறும் முயற்சி யிலர்' என்று குறிப்பாக விடை கூறினன், மன்னர்களைக் கூறவே

அவர்களிடத்துள்ள வீரர்களைக் கூறவேண்டாதாயிற்று. வாய்-கருவி யாகுபெயர். அருளால் சொல்லினும், கோபத்தால் சொல்லினும், அவ்வப்பயனைத் தந்தேவிடுதலால் 'பொய்யாத வாய்' என்றார். 'பொய் யாத வாயினான்' என்பதைக் கருவிப்பொருளதாகிய மூன்றும் வேற் றுமை விரியென வைத்து, 'என்றான்' என்னும் வினைகொண்ட தெனினும் பொருந்தும். புரந்தரன்-பகைவருடலைச் சேதிப்பவன். சயம்வரம் - வடமொழித்திரிபு. (எக)

அழகு சுமந்திளைத்த வாகத்தாள் வண்டு
பழகு கருங்கூந்தற் பாவை—மழகளிற்று
வீமன் குலத்துக்கோர் மெய்த்தீப மற்றவளே
காமன் றிருவுக்கோர் காப்பு.

(இ-ள்) (வீமராசன் புத்திரி) அழகு சுமந்து-பேரழகைச் சுமப் பதினால், இளைத்த ஆகத்தாள்-இளைத்த உடலினள்; வண்டு-(மணத் தை விரும்பி) வண்டுகள், பழகு-விட்டு நீங்குதலில்லாத, கரு கூந் தல் பாவை-கருமையாகிய கூந்தலையுடைய பிரதிமை போன்றவள்; மழ களிறு - இளமையாகிய யானைச்சேனையுடைய, வீமன் குலத் துக்கு - வீமராசனுடைய குலத்துக்கு, ஓர் மெய்த்தீபம் - ஒப்பற்ற மெய்ம்மையாகிய தீபம்போன்றவள்; அவளே - அப்பெண்ணே, காமன் திருவுக்கு - மன்மதனுடைய செல்வத்துக்கு, ஓர் காப்பு - அழியாமல் சிறந்த காவலானவள் என்றனன்.

(வி-ரை) 'என்றனன்' என்பது சொல்லெச்சம். சுமந்தென்றத னால் அழகு பேரழகு என்பதும், வண்டு பழகு என்றதனால் 'இயற்கை மணமுள்ள கூந்தல்' என்பதும், 'அவளே' என்னும் பிரிநிலை ஏகாரத் தால் 'மங்கையர்களுக்கெல்லாம் சிறந்தவள்' என்பதும் விளங்குகின் றன. வீமராசன் குலத்தை இவளால் யாவரும் அறிதலால் 'தீபம்' என்றும், நெய்திரி குறையினும், காற்று வீசினும் இலதாகும் தீபம்

போலாமையால் 'ஓர் மெய்' என அடைகொடுத்துத் 'தீபம்' என்றும், அவளது கட்டழகைக் கண்டு புருடர்கள் யாவரும் காமனது வசப் படுதலால் 'காமன் திருவுக்கோர் காப்பு' என்றுங் கூறினான். சமந்து-காரணப்பொருட்டாகிய இறந்தகால வினையெச்சம். பாவை-உவமை யாகுபெயர். காப்பு - தொழிலாகுபெயர். (எஉ)

மால்வரையை வச்சிரத்தா லீர்ந்தானும் வானவரும்
கோல்வளைதன் மாலை குறித்தெழுந்தார்—சால்புடைய
விண்ணாடு நீங்கி விதர்ப்பன் றிருநகர்க்கு
மண்ணாடு நோக்கி மகிழ்ந்து.

(இ-ள்) (நாரதமுனிவன் சொல்லியதைக் கேட்ட) மால் வரை யை பெரிய மலைகளை, வச்சிரத்தால் - வச்சிராயுதத்தினால், ஈர்ந்தா னும் - சிறகரிந்த இந்திரனும், வானவரும் - அக்கினி யமன் வருண னாகிய தேவர்களும், கோல் வளை தன் - அழகிய வளையலணிந்த தம யந்தியினது, மாலை குறித்து - சுயம்வரமாலையைக் கருதி, சால்பு உடைய-(எல்லாச் செல்வமும்) நிறைதலையுடைய, விண் நாடு நீங்கி-சுவர்க்கத்தினின்று நீங்கி, விதர்ப்பன் திருநகர்க்கு - வீமராசனுடைய சிறப்பாகிய நகரத்திற் செல்லுதற்கு, மண் நாடு நோக்கி-மண்ணுலக த்தை நோக்கி, மகிழ்ந்து எழுந்தார் - களித்தெழுந்தார்கள்.

(வி-ரை) இந்திரன் அரசனாதலால் அவனை எடுத்துக் கூறி, அக் கினி முதலிய மூவரையும் அச்சிறப்பின்மை கருதி 'வானவர்' என் றார். 'கோலம்' என்பதில் 'அம்' தொகுத்தல், 'கோல்' எனத் தனித்து வழங்காமையால். வரை-பண்பாகுபெயராய்க் கணுவை யுணர்த்திற்ற; அது மூங்கிலுக்குச் சினையாகுபெயர்; அது மலைக்குத் தானியாகு பெயர். சால்பு - உரிச்சொலடியாகப் பிறந்த தொழிற்பெயர். 'நாடு' உலகத்தின்மேல் நின்றது. ஈர்ந்தான் - ஆண்பாற்படர்க்கை யிறந்த கால வினையாலணையும் பெயர்; வினைமுற்றுப் பெயரென்னலாகாதா

எனின், பெயரெச்சம் பெயராதலும், வினையெச்சம் பெயராதலும் உண்டாயின் என்னலாமென்க; இலக்கணக்கொத்தார் வினைமுற்றுப் பெயரென்றாரெனின், அவர் கருத்தறியாமல் வினவினாய்; வினை: முதனிலை, தொழிற்பெயர், வினைமுற்று, பெயரெச்சம், வினையெச்சமென ஐந்து வகைப்படுமென்று கூறி, முதனிலை இன்ன ஆகும், தொழிற்பெயர் இன்ன ஆகும், வினைமுற்றுப்பெயர் இன்ன ஆகுமெனக் கூறியதே அன்றி, வினையாலணையும் பெயரென்னலாகாது, வினைமுற்றுப்பெயரென்னுங் குறியீடே கூறல்வேண்டு மென்னாமையாலும், இந்நாள்வரையும் வினைமுற்றுப்பெயரென்பது ஒருவரும் வழங்காமையாலும் என்னலாகாதென்க; நம்போலியர் கூறினாலென்னெனின், "கங்கையாடி, ஊருணி, தேரோட்டி" என்பவற்றில் முறையே வினைமுதற்பொருண்மை, செயப்படுபொருண்மை, கருவிப்பொருண்மையாகிய பெயர்விகுதி யென்னாமல் அவர் கூறியபடி வினைமுற்றுப் பெயர்களினீறு இகரமாயினவென்ன உடம்படின் என்னலாமென்க; அவர் கூறியதும் பிறர்மத மென்க. (எஉ)

பைந்தெரியல் வேல்வேந்தன் பாவைபாற் போயினதன்
சிந்தை கெடுத்ததனைத் தேடுவான்—முந்தி
வருவான்போற் றேர்மேல் வருவானைக் கண்டார்
பெருவானிற் றேவர் பெரிது.

(இ - ள்) பைந்தெரியல் - பசுமையாகிய மலர்மாலையணிந்த, வேல் வேந்தன் - வேலைத்தாங்கிய வீமசேனனுடைய, பாவைபால்- புத்திரியாகிய தமயந்தியினிடத்து, போயின - சென்ற, தன் சிந்தை கெடுத்து - தன் சிந்தையை யிழந்து, அதனைத் தேடுவான்-அதைத் தேடும்படி, முந்தி வருவான் போல - முற்பட்டு வருபவனைப்போல, தேர்மேல் வருவானை - தேரின்மேல் வருகின்றவனை, பெருவானில்-பெருமையாகிய சுவர்கத்திலுள்ள, தேவர் பெரிது கண்டார் - (இந்திரன் முதலிய) தேவர்கள் மிகுதியாகக் கண்டார்கள்.

(வி - ரை) மாலைக்குப் பசுமையாவது-ஈரம் நீங்காமை. 'தேடுவான்'-'வான்'விகுதிக் காரியப்பொருட்டாகிய எதிர்காலவினையெச்சம்; வினைமுற்று வினையெச்சமானதெனக்கொண்டு, 'தேடுவானாகி' என உரைத்தலுமாம். முந்தி - பண்புப்பெயரடியாகப் பிறந்த இறந்தகால வினையெச்சம்; முந்து-பகுதி, உகரத்தின் திரிபாகிய இ-விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; பிந்தியென வினையெச்சமுண்டோ எனின், இது கிராமிய மாவதன்றி, உயர்ந்தோர் நூலுள் அருகியும் வாராமையால் அது குற்றமென்க. பெரிது-வினையெச்சக்குறிப்பு. (எச)

காவற் குடைவேந்தைக் கண்ணுற்று விண்ணவர்கோன்
''ஏவற் றொழிலுக் கிசை'' என்றான்—ஏவற்கு
மன்னவனு நேர்ந்தான் மனத்தினால் மற்றதனை
இன்னதென வோரா திசைத்து.

(இ - ள்) காவல் - (உயிர்களுக்குக்) காவலாகுதலையுடைய, குடை வேந்தை-குடையையுடைய நளராசனை, விண்ணவர் கோன் - தேவர்களரசன், கண்ணுற்று - கண்டு, ஏவல் தொழிலுக்கு - (எங்களால்) ஏவப்படுதலாகிய தொழிலுக்கு, இசை என்றான்-உடன்படென்று கேட்டுக்கொண்டனன்; மன்னவனும் - அரசனும், அதனை - இந்திரன் சொல்லியதை, இன்னது என-இப்படிப்பட்டதென்று, மனத்தினால் - தன் மனத்தில். ஓராது - ஆராய்ந்து துணியாமல், இசைத்து-(இசைவேனென்று) வாயாற் சொல்லி, ஏவற்கு - அத்தொழிலுக்கு, நேர்ந்தான் - உடன்பட்டான்.

(வி - ரை) மனத்தினால் - உருபுமயக்கம். ஏவற்றொழில் - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; இங்ஙனமன்றி, ஏவப்படுந் தொழிலைச்செய்வதற்கு என உரைப்பின், செயப்படுபொருளின்கண் வந்த ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடரொனினு மொக்கும். உம்மை-ஒருபுடை யிறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை. இன்னது -

இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த குறிப்புமுற்று; இன்-பகுதி, ன்-சந்தி, அ-சாரியை, து - ஒன்றன்படர்க்கை வினைமுற்றுவிகுதி; 'இன்ன' எனப் பெயரெச்சத்திலும் இன் என னகரம் நித்தியமாய் வருதலால் இ என்பது பகுதியன்று. ஓராது - எதிர்மறை வினையெச்சம்; ஓர் - பகுதி, ஆ - எதிர்மறை விகுதி, அனைத்துமொருபகுதி, த்-எழுத்துப் பேறு, உ - வினையெச்சவிகுதி. கண்ணுற்று - ஒருசொல்லின் தன்மையதாகிய இறந்தகால வினையெச்சம். (எஙு)

''செங்கண் மதயானைத் தேர்வேந்தே! தேமாலை
யெங்களிலே சூட்ட வியல்வீமன்—மங்கைபாற்
றூதாக! என்றானத் தோகையைத்தன் னாகத்தாற்
கோதாக வென்றானக் கோ.

(இ - ள்) செம் கண் - சிவந்த கண்களையுடைய, மதயானை - மதயானையையும், தேர் வேந்தே-தேரையுமுடைய அரசனே! தேன் மாலை - மணமமைந்த மாலையை, எங்களில் சூட்ட - எங்களில் (ஒருவருக்குச்) சூட்டும்படி, இயல் வீமன் மங்கைபால் - நற்குணமுள்ள வீமராசனது புத்திரியினிடத்து, தூது ஆக என்றான் - தூதுவனாகக்கடவை யென்று (இந்திரன்) சொல்லினான்; அக் கோ - அச் சொல்லைக் கேட்ட நளராசன், அத்தோகையை - தன்னுயிராகக் கருதியிருந்த தமயந்தியை, தன் ஆகத்தால்-தன் மனத்தால், கோதாக- கோதுபோல, வென்றான் - வெற்றிகொண்டான்.

(வி - ரை) தமயந்தியைக் கோதாக வென்றதாவது - அவளைத் தன் உயிர்போலக் கருதிச்செய்த காதலை ஒழித்தல்; 'கோதாகவென்றான்'என்பதைக் 'கோதாக என்றான்' எனப் பிரித்து, 'கோதுபோல ஆகக்கடவள்' என்று கருதினானெனினு மமையும். ஆகம் - இட வாகுபெயர். 'ஆக' இரண்டனுள் முன்னது வியங்கோள் வினை; பின்னது முறையே உவமவுருபாகிய செயவெனெச்சமும், மேலே

வினைமுற்றுமாம். தோகை - கலாபம்; அது மயிலுக்குச் சினையாகு பெயர்; அது பெண்ணுக்கு உவமையாகுபெயர். கோது - சாரம் நீக்கிய பொருள்; அதுபோலக் கருதலாவது - அவளுடைய அழகு முதலியவற்றையும், தன்மேல்கொண்ட காதலையும் மதியாமை. (எசு)

தேவர் பணிதலைமேற் செல்லுந் திரிந்தொருகால்
மேவுமிளங் கன்னிபான் மீண்டேகும்—பாவிற்
குழல்போல நின்றுழலுங் கொள்கைத்தே பூவி
னிழல்போலுந் தண்குடையா னெஞ்சு.

(இ - ள்) பூவின் - பூமியிலுள்ளோர்க்கு, நிழல் - நிழலைத் தருகின்ற, தண் குடையான் நெஞ்சு - தண்மையாகிய குடையை யுடைய நளனது மனம், தேவர் பணி-தேவர்களுடைய கட்டளையை, தலைமேல் - தலைமேல் தாங்கி, செல்லும் - போகும்; ஒருகால் - ஒரு முறை, திரிந்து - மாறி, மேவும் - (தன்னால்) விரும்பப்படும், இளங் கன்னிபால் - இளங்கன்னியாகிய தமயந்தியினிடம், மீண்டு ஏகும் - மீளச் செல்லும்; பாவில்-பாவினிடத்தில், குழல்போல - நெய்குழல் போல, நின்று - (அங்கங்கு) நின்று, உழலும் - திரிகின்ற, கொள் கைத்தே - செய்கையை யுடையதே.

(வி - ரை) 'தலைமேல்' என்பதனீற்றில் 'தாங்கி' என்னுஞ் சொல் எஞ்சி நின்றது. பூ, நெஞ்சு - இடவாகுபெயர். தலைமேல் தாங்குதலாவது - சிறப்பாக ஏற்றல். மீண்டு-இறந்தகால வினையெச்சம்; மீள் - பகுதி, ட் - இறந்தகால இடைநிலை, உ - வினையெச்ச விகுதி, ளகரம் டகரமாதல் சந்தி, அது ணகரமாதல் மெலித்தல்; இது மீள என்பதன் திரிபு. பணி - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; செயப்படு பொருண்மை விகுதியாகிய இகாரம் புணர்ந்து கெட்ட தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயரெனினும் பொருந்தும். 'அங்கங்கு' என்றது 'தேவர்களுடைய கட்டளையையும், தமயந்தியையும்'. எ -

இரக்கப்பொருளது. போலும் - அசைச்சொல். உடையானது தன்மையைக் குடையின்மேலேற்றிக் கூறியது ஓர் மரபுவழுவமைதி. ()

"ஆவ துரைத்தா யதுவே தலைநின்றேன்
தேவர்கோ னே! அத் திருநகரிற்—காவல்
கடக்குமா றென்?" என்றான் காமநீ ராழி
யடக்குமா றுள்ளத் தவன்.

(இ-ள்) காம நீர்ஆழி-ஆசையாகிய நீர்வளமுள்ள கடலை, அடக்கும் ஆறு-(பெருகாமல்) அடங்கச் செய்யும்படி, உள்ளத்தவன்-ஊக்கமுடைய நளன், தேவர்கோனே-தேவராசனே! ஆவது-(உங்களுக்கு) வேண்டியதை, உரைத்தாய் - சொல்லினாய்; அதுவே - அவ்வேவலிலேயே, தலைநின்றேன் - சிறப்பாக நின்றேன்; அத் திரு நகரில் - அந்த அழகிய நகரத்திலுள்ள, காவல்-காவலாளர்களை, கடக்கும் ஆறு-கடந்து செல்லும் விதம், என் என்றான் - யாது? என்று கேட்டான்.

(வி-ரை) ஆவது-ஒன்றன்படர்க்கை எதிர்கால வினையாலணையும்பெயர். 'அதுவே' என்பதில் ஏழாம்வேற்றுமையுருபு தொகுத்தல்; ஏ-பிரிநிலை; 'இதனால் அவளிடத்து விருப்பங்கொண்டு செல்லுதலொழிந்தேன்' என்னும் பொருள் போந்தது. 'தலைநின்றேன்' என்பது ஒருசொல்லின் தன்மையது. காவல் - தன்னைச் செய்பவருக்காதலால் காரியவாகுபெயர்; தொழிலாகுபெயருமாம். உள்ளத்தவன்-ஈறு திரிந்த குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். (எஅ)

வார்வெஞ் சிலையொழிய வச்சிரத்தான் மால்வரையைப்
போர்வெஞ் சிறகறுத்த பொற்றோளான்—"யாருமுனைக்
காணார்போய் மற்றவளைக் காண்!" என்றான் கார்வண்டின்
பாணாறுந் தாரானைப் பார்த்து.

(இ-ள்) வார் - நீண்ட, வெம் சிலை ஒழிய - கொடுமையாகிய வில்லினாலல்லாமல், வச்சிரத்தால்-வச்சிராயுதத்தால், மால் வரையை-

பெரிய மலைகளை, போர்-போர் செய்தற்குரிய, வெம் சிறகு அறுத்த-கொடுமையாகிய சிறகறுத்த, பொன் தோளான் - அழகிய தோளையுடைய இந்திரன், கார் வண்டின் - கருமையாகிய வண்டுகளினது, பாண் நாறும் - இசை தோன்றுகின்ற, தாரானைப் பார்த்து - மாலையணிந்த நளனைப் பார்த்து, உன்னை யாரும் காணார் - உன்னை எவர்களும் காணார்கள்; போய் அவளைக் காண் - நீ போய் அவளைக் காண்! என்றான் - என்று சொல்லினான்.

(வி-ரை) 'வார்வெஞ்சிலை' என்பதில் 'சிலை' முதனிலைத் தொழிற்பெயரெனக்கொண்டு, 'நீண்டகொடுமையாகிய ஓசை நீங்குபடி' எனவுரைப்பினும் பொருந்தும்; ஓசையாவது - மலைகள் அசுரருக்கும் அரக்கருக்கும் இடங்கொடுத்துப் பறந்து விழுவதினால் மக்கள் செய்யும் கூக்குரல்; இவ்வாறன்றிச் 'சிலை' என்பதைக் கருவியாகுபெயரெனக் கொண்டு, 'நீண்ட கொடுமையாகிய மைந்நாகமலை' என உரைத்தலுமாம். யார்-யாவரென்பதன் மரூஉ. 'யாருமுனைக் காணார்' என்றது 'எவர்களுக்கும் நீ தோன்றாய்' என்பதை. மற்று-அசை. ()

இசைமுகந்த வாயு மியறெரிந்த நாவுந்
திசைமுகந்தா லன்ன தெருவும்—வசையிறந்த
பொன்னாடு போந்திருந்தாற் போன்றதே போர்விதர்ப்ப
நன்னாடர் கோமா னகர்.

(இ-ள்) போர் - போரில் சிறந்த, விதர்ப்ப நல் நாடர்-விதர்ப்பமாகிய நல்ல தேசத்தாருக்கு, கோமான் நகர் - அரசனுடைய குண்டினபுரம், (தன்னிலுள்ள) இசை முகந்த வாயும் - கீர்த்தியை முற்றும் பெற்ற வாயிலாலும், இயல் தெரிந்த நாவும் - (சிற்பநூலில் சொல்லிய) இலக்கணந் தோன்றிய மத்திய பிரதேசத்தாலும், திசை முகந்தால் அன்ன-திக்குகளைத் தன்னுளடக்கினால் போன்ற, தெருவும் - பெருந்தெருக்களினாலும், வசை இறந்த - நிந்தையில்லாத,

பொன் நாடு - சுவர்க்கம், போந்து இருந்தால் போன்றது - வந்து தங்கியதுபோல (நளனுக்குக்) காணப்பட்டது.

(வி-ரை) போந்து-இறந்தகால வினையெச்சம்; புகு-என்பதன் மரூஉ ஆகிய போ-பகுதி, த் - சந்தி, த் - இறந்தகால இடைநிலை, உ - வினையெச்சவிகுதி, சந்தித் தகரம் நகரமானது மெலித்தல்; இயற்கையாகிய 'போ' என்பது 'போய்' எனவும், குச்சாரியை பெற்றுப்'போகி' எனவும் வரும். முகந்த-இறந்தகால வினையெச்சம்; முக-பகுதி, த்-சந்தி, த்-இறந்தகால இடைநிலை, அ - பெயரெச்சவிகுதி, சந்தித் தகரம் நகரமாதல் மெலித்தல் விகாரம். அன்ன - இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த செயப்படுபொருள் குன்றாத குறிப்புப்பெயரெச்சம்; அன்-பகுதி, ன் - சந்தி, அ - பெயரெச்சவிகுதி; இதற்குச் செயப்படு பொருள் 'முகந்தால்' என்னும் வினையெச்சத்திலுள்ள முகத்தல். தல் - மொள்ளல். (அ0)

தேங்குவளை தன்னிலே செந்தா மரைமலரப்
பூங்குவளை தாமரைக்கே பூத்ததே—ஆங்கு
மதுநோக்குந் தாரானும் வாணுதலுந் தம்மிற்
பொதுநோக் கெதிர்நோக்கும் போது.

(இ - ள்) ஆங்கு - அந்நகரத்துக் கன்னிகாமடத்தில், மது நோக்கும் - (வண்டுகள்) தேனைக்கருதிச் செல்லுகின்ற, தாரானும் - மலர்மாலையணிந்த நளனும், வாள் நுதலும்-ஒளிதங்கிய நெற்றியை யுடைய தமயந்தியும், தம்மில், - தங்களில், பொது நோக்கு - பொதுவாகிய பார்வையாக, எதிர் நோக்கும்போது - எதிரில் பார்த்தகாலத்தில், தேன் குவளை தன்னிலே - (தமயந்தியின் கண்களாகிய) மணமுள்ள குவளைமலர்களிலே, செந்தாமரை மலர - (நளனது கண்களாகிய) செந்தாமரைமலர்கள் மலர்ந்ததனால், பூ குவளை - அவ்வழகிய குவளைமலர்கள், தாமரைக்கே - (மேற்சொல்லிய) செந்தாமரை மலர்களிலே, பூத்தது - மலர்ந்தன.

(வி - ரை) பொதுநோக்கு-விருப்பத்தாலன்றி இயற்கையாய் நோக்கும் பார்வை. முன்னுள்ள ஏ இரண்டும் பிரிநிலை; பின்னது ஈற்றசை. 'பூங்குவளை' சாதியொருமையாதலால் 'பூத்தது' என்னும் ஒருமை வினை கொண்டது; தன் என் சாரியை ஒருமைப்பெயர்க்குரியதாதலால் 'தேங்குவளை' யும் அது. 'தாமரைக்கு' என்னும் நான்கனுருபு ஏழாவத னிடப்பொருளது. வாணுதல் - பண்புத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர். நோக்கு - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். (அக)

நீண்ட கமலத்தை நீலக் கடைசென்று
தீண்டு மளவிற் றிறந்ததே—பூண்டதோர்
அற்பின்றாழ் கூந்தலாள் வேட்கை யகத்தடக்கிக்
கற்பின்றாழ் வீழ்த்த கதவு.

(இ-ள்) தாழ்கூந்தலாள்-நீண்ட கூந்தலையுடைய தமயந்தியானவள், வேட்கை - விருப்பத்தை, அகத்து - உள்ளமாகிய (அறையில்), அடக்கி - வெளிப்படாமல் வைத்து, கற்பின் தாழ்-கற்பாகிய தாழக்கோலை, வீழ்த்த - பூட்டிய, கதவு - (நிறையாகிய) கதவு, நீண்ட கமலத்தை-(நளன் கண்களாகிய) நெடிய தாமரைமலர்களை, நீலக்கடை-நீலோற்பல மலர்போன்ற (தன் கண்களினது) கடைப்பார்வையானது, சென்று - போய், தீண்டும் அளவில் - தீண்டும்போதே, பூண்டது - தான் முன் கொண்டதாகிய, ஓர் அன்பின் - ஒப்பற்ற அன்பினாலே, திறந்தது - திறந்துகொண்டது.

(வி - ரை) நிறை - புறத்தே செல்லாமல் மனத்தை நிறுத்துங் குணம். 'அற்பின்' என்பதில் பெயரின் னகரம் றகரமானது வலித்தல், உருபின் றகரம் னகரமானது மெலித்தல்; இவ்விகாரங்கள் எதுகைத் தொடைநோக்கி வந்தன. 'கற்பின்றாழ்' உருவகமாதலால் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையென்க; இன்-சாரியை. வீழ்த்த-பிற

வினையாகிய இறந்தகால வினையெச்சம்; 'விழு' என்பதன் மரூஉ ஆகிய வீழ்-பகுதி; இது தன்வினை பிறவினைகளுக்குப் பொதுவாயினும் இங்குப் பிறவினையாய் நின்றது; தன்வினை 'வீழ்ந்த' என்பது. வேட்கை - தொழிற்பெயர்; வேள் - பகுதி, கை - புடைபெயர்ச்சி விகுதி, ளகாம் டகரமாதல் சந்தி; இம்முதனிலையடியாக 'வேட்ட, வேட்டு, வேட்டான்' என வினைவிகற்பங்கள் பிறக்கும். 'நீலம்' கண்ணுக்கு உருவகமாதலால் 'நீலக்கடை' சினைத்தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர். நீலம், கடை - பண்பாகுபெயர். (அஉ)

'உய்ஞ்சு கரையேற வொட்டுங்கொல்? ஒண்டொடியாள்
நெஞ்சு தடவு நெடுங்கண்கள்—விஞ்சவே
நீண்டதோ? அங்ஙனே யிங்ஙனே நீண்மலராள்
ஆண்டதோண் மன்ன னழகு'.

(இ-ள்) நெஞ்சு தடவு - (நளனுடைய) மார்பைப் பரிசிக்கின்ற, ஒள் தொடியாள்-ஒளியுள்ள வளையலணிந்த தமயந்தியினது, நெடு க்ண்கள் - நெடிய கண்கள், அங்ஙனே - அம்மார்பினிடத்தே, விஞ்சவே நீண்டதோ-மிகுதியாகவே பதிந்தனவோ? (அல்லதானால்) நீள் மலராள்- பெரிய தாமரைமலரிலுள்ள திருமகள், ஆண்ட - இடமாகச் செய்துகொண்ட, தோள் - தோள்களையுடைய, மன்னன் அழகு - அரசனுடைய அழகாகிய கடல், இங்ஙன்-இங்கே, உய்ஞ்சு- தப்பி, கரை ஏற ஒட்டும்கொல் - கரையேறுதற்கு இசையுமோ?

(வி - ரை) நளனுடைய மார்பை இடைவிடாது பார்த்துக் கொண்டே யிருந்தன ளென்பதை உணர்த்துதற்கு, 'அவளுடைய கண்கள் அவன் மார்பில் பதிந்தனவோ? அவனுடைய கட்டழகின் கடல் அவளுடைய கண்களைக் கரையேற விடுக்குமோ?' எனத் தாம் ஐயங் கொண்டனராகக் கூறினர். நளனுடைய பேரழகை வியந்த

கூறுகின்றமையால் 'இங்ஙன்' என்னுஞ்சுட்டுப்பெயர் நளன்மேலது. நீண்டது - பன்மையி னொருமை வந்த பால்வழுவமைதி. உய்ஞ்சு - இறந்தகால வினையெச்சம்; உய் - பகுதி, த் - சந்தி, த் - இறந்தகால இடைநிலை, உ - வினையெச்சவிகுதி, சந்தித் தகரம் நகரமாதல் மெலித்தல் விகாரம்; நகரத்துக்கு ஞகரமும், தகரத்துக்குச் சகரமும் போலியாக வந்தன; 'மஞ்சன், அஞ்சு' என்பவற்றிலுங் காண்க. 'அங்ஙன்' 'இங்ஙன்' என்பன கடைக்குறை. சொல், ஓ-ஐயப்பொருளன. ஏ-தேற்றம். (அ௩)

'மன்னாகத் துள்ளழுந்தி வாரணிந்த மென்முலையும்
பொன்னாணும் புக்கொளிப்பப் புல்லுவன்' என் — றுன்னா
எடுத்தபே ரன்பை யிடையே புகுந்து
தடுத்ததே நாணாந் தறி.

(இ - ள்) வார் அணிந்த - கச்சை அழகுபெறச்செய்த, மென் முலையும் - இள முலைகளும், பொன் நாணும் - (தரித்துள்ள) பொன் னாலும், மன் ஆகத்துள் - அரசனுடைய மார்பில், புக்கு - புகுந்து, அழுந்தி ஒளிப்ப - அழுந்தி மறையும்படி, புல்லுவன் என்று - அணைவேனென்று, உன்னா - நினைத்து, எடுத்த - தான் கொண்ட, பேர் அன்பை - பேராசையாகிய யானையை, நாண் ஆம் தறி - நாணமாகிய தறி, இடையே புகுந்து - நடுவே புகுந்து, தடுத்தது - தடுத்துவிட்டது.

(வி-ரை) 'தறி' என்றது யானையைத் தடுக்கு மரமாகிய கணையத்தை. தமயந்தி நளனை அணையும்படி கொண்ட ஆசைப்பெருக்கம் நாணத்தால் ஒழிந்ததென்பது கருத்து. இஃது ஏகதேச வுருவகம். தறி - தொழிலடியாகப் பிறந்தபெயர் தறி - பகுதி, ஐ - செயப்படு பொருண்மை விகுதி, புணர்ந்து கெட்டது. மென்மை - இளமை. ஒளிப்ப - காரியப்பொருட்டாகிய எதிர்காலச் செயவெனெச்சம்; ஒளி - பகுதி, ப் - சந்தி, ப் - விரித்தல் விகாரம், அ - எதிர்கால வினையெச்ச விகுதி. (அ௪)

"காவல் கடந்தெங்கள் கன்னிமா டம்புகுந்தாய்;
யாவனோ? விஞ்சைக் கிறைவனோ?—தேவனோ?
உள்ளவா சொல்!" என்றா ளூசற் குழைமீது
வெள்ளவா ணீர்சோர விட்டு.

(இ-ள்) ஊசல்-உஞ்சலைப்போல அசைகின்ற, குழைமீது-குண்டலத்தின்மேல், வெள்ள-கூர்மையாயுள்ள, வான் நீர்-வாள்போன்ற கண்ணினது தன்மையாகிய கருமை, சோரவிட்டு-விழும்படி விட்டு (அதாவது கடைக்கண்ணாற் பார்த்து), காவல் கடந்து - காவலைத் தாண்டி, எங்கள் கன்னிமாடம் - எங்களுடைய கன்னிமாடத்தில், புகுந்தாய் - உள் நுழைந்தாய்; யாவனோ - நீ எத்தன்மையனோ? விஞ்சைக்கு இறைவனோ-மந்திரங்களுக்குத் தலைவனோ? தேவனோ-தேவன்தானோ? உள்ள ஆறு சொல் என்றாள் - உள்ளபடி சொல்லென்று கேட்டனள்.

(வி - ரை) நாணத்தால் கடைக்கண்ணால் பார்த்து வினவுவாளாகி, தன் தோழியர்களையும் தன்னொடுபடுத்தி 'எங்கள்' என்றாள். 'ஓ' மூன்றனுள் முன்னது உயர்வுசிறப்பிலும், மற்ற இரண்டும் உயர்வுசிறப்போடு வினாவிலும் வந்தன. விஞ்சை - வடமொழிச் சிதைவு. 'ஆறு' என்பதில் 'று' தொகுத்தல். வெள்ள-பண்புப் பெயரடியாகப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சம்; 'வெண்மை' என்னும் பண்புப்பெயர், அகரப் பெயரெச்சவிகுதிப் புணர்ச்சியில், "ஈறுபோதல்" என்பதனால் மையீறு கெட்டு, தனிக்குறில் முன் ஒற்று இரட்டி முடிந்தது; வெண்மை-'வெள்வேல்' என்பதிற்போலக் கூர்மையை யுணர்த்திற்று. 'இறைவன்' என்பதில் வகரம் பெயரிடைநிலை. காவல் கடந்து-நிலைமொழி அஃறிணைப் பெயராதலாலும், இரண்டாம் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி யாதலாலும் [நன் - மெய் - கூ - உச] இன்படி லகரந் திரியாமல், [உருபு-கூ-கசு] இன்படி விகாரத் தியல்பாயிற்று. முன் பொதுமையாக 'யாவன்?' என்றும், காவல் கடப்பதற்குச் சாத

னம் விஞ்சையாதலால் 'விஞ்சைக் கிறைவன்' என்றும், அதனோடு பேரழகையும் உடைமைபற்றித் 'தேவன்' என்றும், முறையே விளி வப்பட்டான். (அ௫)

தீராத காமத் தழலைத்தன் செம்மையெனும்
நீரா லவித்துக் கொடுநின்று—வாராத
பொன்னாட ரேவலுடன் போந்தவா சொல்லித்தன்
நன்னாடுஞ் சொன்னா னளன்.

(இ - ள்) தீராத - தணியாத, காமத்தழலை - காமத்தீயை, தன் செம்மை என்னும் - தனது நடுநிலைமையென்று சொல்லப் படும், நீரால் அவித்துக் கொடுநின்று - நீரினாலவித்துக்கொண்டு நின்று, வாராத - வருதலருமையான, பொன் நாடர் - சுவர்க்கலோ கத்தாருடைய, ஏவலுடன்-ஏவிய செய்தியை யுடையானாகி, போந்த ஆறு சொல்லி - வந்த விதத்தைச் சொல்லி, தன் நல் நாடும் - தனது நல்ல நாட்டையும், சொன்னான் நளன் - சொல்லினன் நளராசன்.

(வி - ரை) செம்மை - இங்கு நடுநிலைமைக் காயிற்று; அதா வது, 'தேவர்களுக்குத் தூதுவனாக அமைந்து, தூது சொல்லவந்த காலத்தில் இவளை விரும்பிநிற்றல் முறைமை யன்று'என மனத்தை நிறுத்தல். "வாராவிருந்தான்" என்பதுபோல 'வாராத' என்பதில் எதிர்மறை'ஆ'அருமை குறித்து நின்றது. 'உடன்' என்னும் மூன்று வதன் சொல்லுருபு விசேடணப்பொருளது. ஏவல் - தொழிலாகு பெயர். உம்மை - இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை. (அசு)

"என்னுரையை யாதென் றிகழா திமையவர்வாழ்
பொன்னுலகங் காக்கும் புரவலனை—மென்மாலை
சூட்டுவாய்!" என்றான் றொடையிற்றேன் றும்பிக்கே
யூட்டுவா னெல்லா முரைத்து.

(இ - ள்) தொடையில்-(தனது தோளின்) பூமாலையிலுள்ள, தேன் - தேனை, தும்பிக்கே - வண்டுகளுக்கே, ஊட்டுவான் - உண்பிக்கின்ற நளராசன், எல்லாம் உரைத்து-(சொல்லவேண்டிய) யாவற்றையும் சொல்லி, என் உரையை - என்னுடைய சொல்லை, யாது என்று - எத்தன்மையதென்று, இகழாது - அவமதிக்காமல், இமையவர் - தேவர்கள், வாழ் பொன் உலகம் - வாழ்கின்ற சுவர்க்கத்தை, காக்கும் புரவலனை - ஆளுகின்ற அரசனாகிய இந்திரனை, மெல் மாலை சூட்டுவாய் என்றான் - மெல்லிய மலர்மாலை சூட்டென்று சொல்லினான்.

(வி-ரை) யமன், அக்கினி, வருணன் மூவரையு மொழித்து, இந்திரனை எடுத்துக் கூறியது, இவன் தன்னைத் தூதுக்கிசையும்படி கேட்டுக்கொண்டவனாதலாலும், தேவர்களுக்கு அரசனாதலாலும், இவனை இவள் விரும்பல் செய்யினுஞ் செய்யுமென் றெண்ணினனாதலாலுமென்க. யாது-வினாவடியாகப் பிறந்த ஒன்றன்படர்க்கைக் குறிப்பு வினைமுற்று. மாலையை என இரண்டாவதை விரிக்கின், 'புரவலனை' என்னும் இரண்டாவதை நான்காவதாகத் திரிக்க. ஏ - பிரிநிலை. சூட்டுவாய்-பிறவினையாகிய ஏவலொருமைவினை;சூடென்னுந் தன்வினைப் பகுதி, தன்னொற்றிரட்டி நின்ற சூட்டு-பகுதி, வ்-"உயிர் வரின் உக்குறள் மெய்விட்டுக் கெடும்" என்னுமல் ஓடுமென்றமையால் உகரங் கெடாமல், "இஈ ஐவழி"என் னும் பொதுவிதிப்படிவந்ததாகாமல், உடம்படு மெய்யல்லாததாய் வந்த வ்-சந்தி, ஆய்-ஏவலொருமை எதிர்கால விகுதி; 'சூட்டாய்' எனவும் வரும். ஊட்டுவான்-பிறவினையாகிய வினையாலணையும் பெயர்; உண் - பகுதி, டு - பிறவினை படுத்தும் விகுதி, ஆதி நீளலும், ணகரம் டகரமாதலும் சந்தி; இது இலக்கணை. இமையவர் - மங்கலவழக்கு. (அஎ)

"இயமரநின் றார்ப்ப வினவளைநின் றேங்க
வயமருதோண் மன்னா! வகுத்த—சுயம்வரந்தா

னின்பொருட்டா லென்று நினை'' கென்றா ணீள்குடையான்
றன்பொருட்டா னைவா டளர்ந்து.

(இ-ள்) நீள் குடையான் தன்பொருட்டு-வளர்கின்ற குடையை யுடைய நளனிமித்தம், நைவாள் - வருந்து மியல்பினளாகிய தமயந்தி, தளர்ந்து-மனந்தளர்ந்து, வயம் மரு-வெற்றியமைந்த, தோள் மன்னா-தோள்களையுடைய அரசனே! இயம் - தோற்கருவி முதலிய வாத்தியங்களும், மரம் - ஊதுகொம்பும், நின்று ஆர்ப்ப - நிலைத்து ஆரவாரிக்கவும், வளை இளம்-சங்கின் கூட்டம், நின்று ஏங்க - நிலைத் தொலிக்கவும், வகுத்த சுயம்வரந்தான்-செய்துள்ள சுயம்வரமானது, நின்பொருட்டுத்தான் என்று - உன்னிமித்தமேயென்று, நினைக என்றாள் - நினைக்கக்கடவாயென்று சொல்லினாள்.

(வி-ரை) 'ஆல்'இரண்டும்அசை.தேற்றப்பொருளதாகிய'தான்' என்னும் இடைச்சொல்லை 'நின்பொருட்டு' என்பதனோடு கூட்டுக. 'வளர்கின்ற குடை' என்றது 'இவனது வளரும் ஆளுகையை'. மரம்-கருவியாகுபெயர்; இயத்தைச் சாரநின்றமையால் இது ஊதுகொம்புக்காயிற்று. 'வளையினம்' என்னும் ஒன்றன்கூட்டத் தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர் பின் முன்னாக மாறி நின்றது. மருதோள் - வினைத்தொகைநிலைத் தொடர். (அஅ)

போதரிக்கண் மாதராள் ''பொன்மாலை சூட்டத்தான்
ஆதரித்தார் தம்மோ டவையகத்தே—சோதிச்
செழுந்தாள வெண்குடையாய்! தேவர்களு நீயும்
எழுந்தருள்க!'' என்றா ளெடுத்து.

(இ-ள்) போது - தாமரைமலர்போன்ற, அரி - செவ்வரி படர்ந்த, கண் மாதராள்-கண்களையுடைய தமயந்தி, சோதி-ஒளியமைந்த, செழு தாளம் - செழித்த முத்துகளால் சமைத்த, வெள் குடையாய்.

வெண்குடையையுடைய அரசனே!, பொன் மாலை சூட்டத்தான் - அழகிய மாலையைச் சூட்டுதற்கே, ஆதரித்தார்தம்மோடு - விரும்பிய அரசர்களோடு, தேவர்களும் நீயும் - அந்நான்கு தேவர்களும் நீயும், அவையகத்து - சபையினிடத்து, எழுந்தருள்க எடுத்து என்றாள் - எழுந்தருளக்கடவீரென்று எடுத்துச் சொல்லினாள்.

(வி-ரை) மாதராள்-காரியவாகுபெயராய் நின்ற மாது அர் போலிபெற்று 'மாதர்' என்றாகி, 'ஆள்'என்னும் பகுதிப்பொருள் விகுதி பெற்றது. 'மாது' என்பதே பெண்ணொருமையை யுணர்த்தலால் 'ஆள்' பகுதிப்பொருள் விகுதியாயிற்று. தான்-தேற்றப்பொருளது. ஏ-அசை. ஆதரித்தார்-இறந்தகால வினையாலணையும் பெயர். (அக)

வானவர்கோ னேவல் வழிச்சென்று வாணுதலைத்
தானணுகி மீண்டபடி சாற்றவே—தேன்முரலும்
வண்டார் நளன்போந்து வச்சிராயு தற்றொழுதா
கண்டா ருவப்பக் கலந்து.

(இ-ள்) தேன் முரலும் - பெண்வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற, வன் தார் - வளமாகிய மலர்மாலை யணிந்த, நளன் - நளராசன், வானவர் கோன் - தேவராசனாகிய இந்திரனது, ஏவல் வழி - ஏவலின்படி, சென்று - போய், வாள் நுதலை - ஒளியாகிய நெற்றியையுடைய தமயந்தியை, தான் அணுகி-தான் சேர்ந்து, மீண்டபடி - திரும்பின விதத்தை, சாற்ற - சொல்லுதற்கு, போந்து - வந்து, கண்டார் - (தேவர்கள்) கண்டவர்களாகி, உவப்ப - களிக்கும்படி, கலந்து - சேர்ந்து, வச்சிராயுதன் தொழுதான் - வச்சிராயுதத்தையுடைய இந்திரனைப் பணிந்தான்.

(வி-ரை) 'தானணுகி' என்பதைத் 'தான் நணுகி' எனவும் பிரிக்கலாம். 'கண்டார்' என்னும் வினைமுற்று வினையெச்சமானது; இவ்வினைக்குத் 'தேவர்கள்' தோன்றா எழுவாய். நளன் தமயந்தியி

னிடத்துப் பேசியதை இவன் சொல்லாமலே இன்னதென உணர வல்லவர்களாதலால் கண்டுவெப்பவர்க ளாயினார்கள். வாணுதல்-பண்புத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர். 'கோன்' என்பதில் னகரம் சாரியை. 'வச்சிராயுதற் றொழுதான்' என்பது நிலைமொழி உயர்திணைப் பெயராதலாலும், இது இரண் டாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொட ராதலாலும், [நன் - உயிர் - சூ-அ.] இன்படி நிலைமொழியீற்று னகரம் இயல்பாகாமல், [உருபு - சூ - கசு] இன்படி இயல்பின் விகாரமாயிற்று; வருமொழித் தகரந் திரிந்ததற்கு [மெய் - சூ - உச.] இங்கு இரண்டனுருபு தொகுதல் தகுதியாயிற்று. ஏ - ஈற்றசை. (கூ0)

விண்ணவர்த மேவ லுடன் வீமன் றிருமகள்பால்
நண்ணு புகழ்நள னு நன்குரைத்த—பெண்ணணங்கின்
வன்மொழியுந் தேவர் மனமகிழத் தான்மொழிந்த
மென்மொழியுஞ் சென்றுரைத்தான் மீண்டு.

(இ - ள்) வீமன் - வீமராசனுடைய, திருமகள்பால் - செல்வப் புத்திரியினிடத்தில், விண்ணவர்தம் - தேவர்களுடைய, ஏவலுடன்- ஏவலை யுடையானாகி, நண்ணு-சேர்ந்த, புகழ் நளனும்-புகழையுடைய நளராசனும், நன்கு உரைத்த - (தேவர் செய்தியைத் தான்) நன்றா கப் பேசிய, பெண் அணங்கின்-பெண்களுக்குள் தெய்வத்தை ஒத்த தமயந்தியினது, வல் மொழியும் - உறுதிச்சொல்லையும், தேவர் மன மகிழ - தேவர்கள் மனம் மகிழும்படி, தான் மீண்டு உம் மொழிந்த - தான் மீளவுஞ் சொல்லிய, மெல் மொழியும் - மெல்லிய சொல்லை யும், சென்று - நெருங்கி, உரைத்தான் - சொல்லினான்.

(வி - ரை) 'திருமகள்பால் நண்ணு புகழ்' ஆவது 'தன்னால் பிறர்க்குப் பேறு வருவதாயின் தன் பேற்றை எண்ணுதான்'என்னும் புகழ். 'நளனும்'என்ற வும்மை உயர்வுசிறப்பு. பெண்-சாதியொருமை.

'உரைத்த' என்னும் பெயரெச்சம் 'அணங்கு' என்னும் நிலப்பெயர் கொண்டது, பேசியது அவளிடத்தாதலால். அவள் மன மிளகும்படி பேசியமொழி யாதலால் அது 'மென்மொழி' ஆயிற்று. மீண்டு-'மீள' என்பதன் திரிபு; இதனீற்றில் இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை தொகுத்தலாயிற்று. தேவர் மனமகிழ்தல் இவனது மெய்ந்நிலைமையைக் கருதி. (கக)

"அங்கி யமுதநீ ரம்பூ வணியாடை
யெங்குநீ வேண்டினைமற் றவ்விடத்தே—சங்கையறப்
பெற்றாய்" எனவருண னாகண் டலன்றருமன்
மற்றோரு மீந்தார் வரம்.

(இ-ள்) வருணன் - வருணனும், ஆகண்டலன் - இந்திரனும், தருமன் -யமனும், மற்றோரும் - தீக்கடவுளும், அங்கி - நெருப்பையும், அமுதம் - அன்னத்தையும், நீர் - நீரையும், அம் பூ - அழகிய மலர்மாலையையும், அணி ஆடை - அழகிய வஸ்திரத்தையும், எங்கு - எவ்விடத்தில், நீ வேண்டினை - நீ விரும்பினாய், அவ்விடத்தே-அவ்விடத்திலே சங்கை அற-சந்தேகமில்லாமல், பெற்றாய் என-பெற்றாயென்று, வரம் ஈந்தார் - வரத்தைக் கொடுத்தார்.

(வி-ரை) "ஸ்ரீ மகா பாரதத்தில் வருணன்: 'நீரையும் நல்ல பூமாலையையு பெறுவாய்' என்றும்; இந்திரன்: 'நீ செய்யும் யாகத்தில் கண்ணுக்குத் தோன்றும்படி வந்து அவிபெறுவேன்' என்றும், 'உன் வாழ்நாட்முடிவில் உத்தம பதவியை அடைவாய்' என்றும், யமன்: 'மனதருமத்தில் நிலைத்திருப்பாய்' என்றும், 'வேண்டிய விடத்து அன்னசம் பெறுவாய்' என்றும்; அக்கினிதேவன்: 'விரும்பிய இடத்தில்நெருப்பைப் பெறுவாய்' என்றும், 'சோதிலோகம் பெறுவாய்' என்றும்,வரங்கொடுத்தனர்கள்" என்று உள்ளதென உபயகவிகள் கூறுவர்.ம்முடைய சொல் தவறாமல் பலித்தேவிடுமென்

னும் துணிவினால் 'பெற்றாய்' என்றனர்; இது எதிர்காலம் இறந்த காலமாகவந்த காலவழுவமைதி. இந்திரன் முதலானோர்க்கும் யாகத்தில் சொரிந்த அவியைச் சுத்தஞ்செய்து கொடுக்கும் உயர்வு கருதித் தீக்கடவுளை அவர்களோடு கூட்டாமல் 'மற்றோரும்' என்றனர்; 'மற்று' என்னும் பகுதி 'பிறிது' என்னும் பொருளது. (கஉ)

அங்கவர்கள் வேண்டும் வரங்கொடுக்கப் பெற்றவர்கள்
தங்களொடுந் தார்வேந்தன் சார்ந்தனன்மேல்—மங்கை
வயமருவு கின்ற மனக்கா வலர்க்குச்
சயம்வரந்தான் கண்டதோர் சார்பு.

(இ - ள்) அங்கு - அவ்விடத்தில், அவர்கள் - அத்தேவர்கள், வேண்டும்-தான் விரும்பத்தகும், வரம் கொடுக்கப்பெற்று-வரத்தைக் கொடுக்கப்பெற்று, மேல் - அதன்பின்பு, மங்கை வயம் - தமயந்தியினது வசத்தில், மருவுகின்ற - தங்குகின்ற, மன காவலர்க்கு - மனத்தையுடைய அரசர்கள் வந்து சேர்வதற்கு, சயம்வரம்தான் - சுயம்வரத்தை, கண்டது - தோற்றுவித்ததாகிய, ஓர் சார்பு ஒப்பற்ற இடத்தில், அவர்கள் தங்களொடும் - அத்தேவர்களோடு, தார் வேந்தன்-பூமாலையணிந்த நளன், சார்ந்தனன் - சேர்ந்தான்.

(வி-ரை) 'மேல் மங்கை' - 'மேன்மையாகிய மங்கை' எனப் பொருள்கொண்டு, பண்புத்தொகைநிலைத்தொடராக்கினும் பொருந்தும். கண்டது - பிறவினையாகிய அஃறிணை ஒன்றன்பாற்கை இறந்தகால வினையாலணையும் பெயர்; இதில் 'பிவ்' விகுதி தொகுத்தல்; இதனோடு 'சார்பு' என்னும் தொழிலாகுபெயர் இபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடராகப் புணர்ந்தது. ான் - அசை. இங்குக் காணல்-தோற்றல். காண்பித்தல்-தோற்றுவிதல். பெற்று-செய்தென் வாய்பாட் டிறந்தகால வினையெச்சம்; பெறு - பகுதி, உ - வினையெச்சவிகுதி, பகுதி முற்றியலுகர மாதல் தன்னொற்றிரட்டல் விரித்தல், உகரக்கேடு சந்தி. (கங)

தூதுவந்த காதலனைச் சொல்லிச் செலவிடுத்த
மாதுவந்து பின்போன வன்னெஞ்சால்—யாதும்
அயிர்த்தா ளுயிர்த்தா ளணிவதன மெல்லாம்
வியர்த்தா ளுரைமறந்தாள் வீழ்ந்து.

(இ - ள்) தூது வந்த - (தன்னிடத்துத்) தூதுவனாக வந்த, காதலனை - (தன்னால்) விரும்பப்பட்ட நளராசனை, சொல்லி - (சொல்லுதற் குரியவற்றைச்) சொல்லி, செல்லவிடுத்த - போம்படி விடுத்த, மாது-மாதாகிய தமயந்தி, வந்து பின்போன - (அவனோடு) வந்து (அவன்) பின்னே சென்ற, வல் நெஞ்சால் - வன்மையாகிய மனத்தினால், யாதும் - எதையும், அயிர்த்தாள் - சந்தேகித்தாள்; உயிர்த்தாள் - பெருமூச்சுவிட்டாள்; அணி வதனம் எல்லாம் - அழகிய முகமுழுமையும், வியர்த்தாள்-வெயர்த்தாள்; வீழ்ந்து - (மெய்ம் மறந்து) விழுந்து, உரை உம் மறந்தாள் - பேச்சையு மறந்தாள்.

(வி - ரை) நெஞ்சுக்கு வன்மையாவது - அன்னம் நளனைக் குறித்துச் சொல்லிய காலத்தில் தன்னை யுடையாளை விட்டு, நளனிடஞ் சென்று, அவன் வந்தபோது இவளிடம் வந்து, அவன் போனபோது அவனுடன் சென்றமை. யாதும் அயிர்த்ததாவது - நளன் தன்னிடம் வந்ததும், தாமிருவரும் ஒருவரை யொருவர் கண்டதும், ஒருவரோடொருவர் பேசியதும், 'கனவோ நனவோ' என எண்ணல். 'யாம்' என்னும் உம்மை இழிவுசிறப்போடு முற்றுப் பொருளது. 'உரை' என்பதனீற்றில் இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை தொகுத்தல். வதனமெல்லாம் - ஒருமையில் பன்மைவந்த பால்வழு வமைதி. 'எல்லாம்' என்பது தனித்தனியாக எண்ணப்படும் பொருட் பன்மையை யுணர்த்தும் பெயராய்த் திணையிடங்களுக்குப் பொது வாய் வருவது; இஃதுணராது இதனை உரிச்சொ லென்பா ருளரா யின், பால்பகா அஃறிணைப் பெயராய் வாராமையாலும், உரிச்சொல்

திணையிடப் பொருளை யுணர்த்தின் ஆகுபெய ரென்னல் வேண்டும்; அங்ஙனங் கூறுவா ரின்மையாலும் உரிச்சொலெனல் பெருங்குற்ற மென்க. (கச)

உள்ளம்போய் நாண்போ யுரைபோய் வரிநெடுங்கண்
வெள்ளம்போய் வேகின்ற மென்றளிர்போற்—பிள்ளைமீன்
புள்ளரிக்கு நாடன் றிருமடந்தை பூவாளி
உள்ளரிக்கச் சோர்ந்தா ளுயிர்.

(இ - ள்) பிள்ளைமீன் - சிறுமீன்களை, புள் - கொக்குப் பறவைகள், அரிக்கும் - உண்ணுதொழிக்கின்ற, நாடன் - விதர்ப்பராசனுடைய, திருமடந்தை - செல்வப்புத்திரி, பூவாளி - மலரம்புகள், உள்-தன்னும் (பாய்ந்து), அரிக்க - வருத்துதலால், உள்ளம் போய்-எண்ண நீங்கி, நாண் போய் - நாணம் நீங்கி, உரை போய் - பேசுதல் நீங்கி, வரி-செவ்வரி படர்ந்த, நெடு கண்வெள்ளம் போய்-நெடிய கண்ணீரிழந்து, வேகின்ற - (தீயில் விழுந்து) வேகின்ற, மெல் தளிர்போல - மென்மையாகிய தளிரைப்போல, உயிர் சோர்ந்தாள் - உயிர்ச்சோர்வை யடைந்தாள்.

(வி - ரை) நினைப்பென்ப தில்லாமையால் உடை சோர்தலை யறியாமல், பேசுதலொழிந்து, நளன் மறைந்தமையால் அழுது கொண்டிருந்த செயல் நீங்கி, மெய்ம்மறந்து கிடந்தாளென்பது கருத்து. ஈறு தொகுக்கப்பட்ட செயவெனெச்சமாகிய 'போல்' என்பது 'சோர்ந்தாள்' என்னும் வினை கொண்டது. 'உள்ளம்' என்பதில் அம் சாரியை; இது இடவாகுபெயர். வெள் - பகுதி, ள் - சந்தி, அம் - பகுதிப்பொருள் விகுதி, இவ்வாறு முடிந்துநின்ற 'வெள்ளம்' என்னும் பண்புப்பெயர் ஆகுபெயராய் 'நீரை' உணர்த்திற்று. 'அரித்தல்' என்பது 'வேண்டாதவற்றை யொழித்து வேண்டியவற்றைப் பெறுதற்குச் செய்யுந் தொழில்.' (கரு)

"பூவின்வாய் வாளி புகுந்த வழியேயென்
ஆவியார் போனாலு மவ்வழியே—பாவியேன்
ஆசைபோ கா"தென் றழிந்தா ளணியாழின்
ஓசைபோற் சொல்லா ளுயிர்த்து.

(இ - ள்) அணி - அழகிய, யாழின் ஓசைபோல - யாழின் இசையைப்போல, சொல்லாள் - பேசுதலையையுடைய தமயந்தி, பூவின்வாய்-பூவாலமைந்த, வாளி - அம்பு, புகுந்தவழியே-நுழைந்த வழியாகவே, என் ஆவியார் - என்னுயிர், போனாலும் - சென்றாலும், அவ்வழியே-உயிர்சென்ற வழியாகவே, பாவியேன் ஆசைபோகாது என்று - பாவியாகிய எனது ஆசை செல்லாதென்று சொல்லி, உயிர்த்து - பெருமூச்சுவிட்டு, அழிந்தாள் - (அறிவு) அழிந்தாள்.

(வி - ரை) நளனை அடையப்பெறுமைக் காரணத்தால் உயிர் நீங்கினும் நான் அவன்மேற்கொண்ட ஆசை யொழியேனென்பது கருத்து. உடலினும் சிறந்ததா யிருத்தலே யன்றி, நளன்மேல் விருப் பங்கொள்ளும் பாக்கியமு முடைமைபற்றி 'ஆவியார்' என்றது திணைவழுவமைதி. உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. ஈறு தொகுத்தலாய் நின்ற 'போல' என்னும் செயவென் வாய்பாட் டெதிர்கால வினை யெச்சம் 'சொல்லாள்' என்னும் தொழிலடியாகப் பிறந்த பெண்பாற் படர்க்கைப் பெயரின் பகுதியாகிய 'சொல்' என்னும் முதனிலைத் தொழிற்பெயர் கொண்டது. ஏ இரண்டும் பிரிநிலை. பாவியேன் - தன்மை யொருமைப் பெயர்; 'பாவி' என்னும் இருதிணை முக்கூற் றொருமைப் படர்க்கைப் பெயராகிய பாவி - பகுதி; திணை பாற் பொதுமையையும், படர்க்கை யிடச்சிறப்பையும் நீக்கும்படி 'என்' விகுதி புணர்ந்தது, ய் - சந்தி. 'தொண்டனேன்' 'பாணரேம்' என் பவற்றில் 'என்' 'எம்' விகுதிகள் படர்க்கையிடச் சிறப்பை ஒழித்தல் காண்க. என்று - என்னென்னும் இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த இறந்தகால வினையெச்சம். (கக)

வையம் பகலிழப்ப, வான மொளியிழப்பப்,
பொய்கையு நீள்கழியும் புள்ளிழப்பப்,—பையவே
செவ்வாய வன்றி றுணையிழப்பச், சென்றடைந்தான்
வெவ்வாய் விரிகதிரோன் வெற்பு.

(இ - ள்) வையம் - பூமி, பகல் இழப்ப - பகற்பொழுதை இழக்கவும், வானம்-ஆகாயம், ஒளி இழப்ப - ஒளி இழக்கவும், பொய்கையும் - தடாகங்களும், நீள் கழியும் - நீண்ட கழிகளும், புள் இழப்ப - பறவைகளை யிழக்கவும், செம் வாய - சிவந்த வாயுள்ள, அன்றில் - அன்றிற்பறவை, பைய - மெள்ள, துணை இழப்ப - சேவலை யிழக்கவும், வெம் வாய் - வெப்பம் அமைந்த, விரி கதிரோன் - விரிந்த கிரணங்களையுடைய சூரியன், வெற்பு - அஸ்தமயமலையில், சென்று அடைந்தான் - போய்ச் சேர்ந்தான்.

(வி-ரை) 'வையம் இழப்ப', 'வானம் இழப்ப,' ''பொய்கையும் கழியு மிழப்ப', 'அன்றிலிழப்ப' என்பது வினைச்செவ்வெண் ஆதலால் தொகையொடு முற்றும்மை பெறவில்லை. பைய-பண்படியாகப் பிறந்த உடன்பாட்டுக் குறிப்புவினையெச்சம்; இது 'துணையிழப்ப' என்னும் வினைகொண்டது. புட்களாவன: தாமரை வளையங்களை யுண்டு அம்மலர்களில் வசிக்கின்ற அன்னமும், மச்சங்களை யுண்ணும் கொக்கு முதலியனவும். வாய-சினையடியாகப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சம். செவ்வாய்-பண்புத் தொகைநிலைத்தொடர்; 'செம்மை' என்னும் பண்புப்பெயர் வாயென்னும் வருமொழிப் புணர்ச்சியில் மையீறு கெட்டு, "முன்னின்ற மெய்திரிதல்" என்பதனால் நிலைமொழியீற்று மகரம் வகரமாகத் திரிந்தது; உயிர் முதன்மொழிப் புணர்ச்சியிலும் செவ்வடியென இவ்வாறு திரியும்; 'வெவ்வாய்' என்பதும் இது; 'செம், வெம்' என்னும் முதனிலைகள் பெயர்களாதலால் "எகரம் மெய்யோடேலாது" "எ என வருமுயிர் மெய்யீறாகாது" என்

னவற்ளுேடு மாறுபடச் 'செ, வெ' என்பன முதனிலைகளென்னல் அறியாமைக் குற்றமே ஆம். பகல் - தொழிலாகுபெயர். (கஎ)

மாயிரு ஞாலத் துயிர்காண வானரங்கில்
பாயிரு ளென்னும் படாம்வாங்கிச்—சேய்நின்
றறைந்தா ரணம்பாட ஆடிப்போய் வெய்யோன்
மறைந்தான் குடபால் வரை.

(இ - ள்) வெய்யோன் - வெப்பமுடைய சூரியன், மா இரு ஞாலத்து - மிகப் பெருமையாகிய பூமியில், உயிர் காண - உயிர்கள் காணும்படி, வான் அரங்கில் - ஆகாயமாகிய நாடகசாலையில், பாய் - பரவுகின்ற, இருள் என்னும் - இருளென்று சொல்லப்படும், படாம் வாங்கி - திரைச்சீலையை நீக்கி, சேய் நின்று - தூரத்தில் நின்று, ஆரணம் - (அந்தணர்கள்) வேதங்களை, அறைந்து பாட - சொல்லிப் பாடாநிற்க, ஆடிப் போய் - ஆடிச்சென்று, குடபால் வரை - மேற்றிசை மலையில், மறைந்தான் - மறைந்தனன்.

(வி -ரை) மாயிரு - ஒருபொருட்பன்மொழி; இடையே யகர மெய்த்தோற்றம் [நன்-மெய் - சூ - ௩௪] ஆல் அமைந்தது. வெய்யோன் - பண்படியாகப் பிறந்த ஆண்பாற் படர்க்கைப்பெயர்; வெம்மை - பகுதி, ஆன் - விகுதிப் புணர்ச்சியில் மையீறு கெட்டதும், முன்னின்ற மகாம் யகாமானதும், யகாம் இரட்டியதும் சந்தி; ஆ: ஓ வானது செய்யுள் வழக்கு. 'பால்' என்பதை எழனுருபாகக் கொள்ளாமல், இடப்பெயராகக் கொள்ளின் 'குடபால்' என்பதை இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடராகக் கொள்க; விரிந்தால் 'குடக்காகிய பால்' என விரியும். வரை - தானியாகுபெயர். 'படாம்' என்னும் ஆடையின் பொதுப்பெயர் இங்குத் 'திரைச்சீலை'யின் மேலது. இது தற்குறிப்பேற்றவணி. (கஅ)

மல்லிகையே வெண்சங்கா வண்டூத வான்கருப்பு
வில்லி கணைதெரிந்து மெய்காப்ப—முல்லையெனும்
மென்மாலை தோளசைய மெல்ல நடந்ததே
புன்மாலை யந்திப் பொழுது.

(இ - ள்) மல்லிகையே - மல்லிகைப்போதே, வெள் சங்கு ஆக - வெண்மையாகிய சங்காக, வண்டு ஊத - வண்டுகள் ஊதவும், வான் கரும்பு - உயர்ந்த கரும்பாகிய, வில்லி - வில்லையுடைய மன்மதன், கணை தெரிந்து - அம்புகளை ஆராய்ந்தெடுத்து, மெய் காப்ப - (தன் உடம்பைக் காத்துவரவும், முல்லை என்னும் - முல்லைமலரென்று சொல்லப்படும், மெல் மாலை-மென்மையாகிய மலர்மாலை, தோள் அசைய-(தன்) தோள்களில் அசையவும், புல் மாலை - சிறிய மாலைக்காலமாகிய, அந்திப்பொழுது-அந்திப்பொழுதென்னும் அரசு, மெல்ல நடந்தது - மெள்ள நடந்தது.

(வி - ரை) மல்லிகை, முல்லை - பொருளாகுபெயர். ஏ இரண்டில் முன்னது பிரிநிலை; பின்னது ஈற்றசை. மெல்ல - பண்படியாகப்பிறந்த உடன்பாட்டுக் குறிப்புவினையெச்சம். பகலிரவுகளைப்போல நீண்டதல்லாமையால் அந்தியைப் 'புன்மாலை' என்றார். மாலை - பகல் இரவென உணரப்படாத மயக்கத்தைத் தருவதாதலால் காரியவாகுபெயர்; பகலும் இரவும் தம்மில் கலத்தலெனக் கொள்ளின் தொழிலாகுபெயருமாம்; மால் - பகுதி, ஐ - புடைபெயர்ச்சி விகுதி; மான்றன், மான்று, மான்ற என வினைவிகற்பங்கள் வரும். அந்தி - பகற்காலத்தின் முடிவானதென்பது. மாலையந்தி - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; இது ஒருமொழிபோல நிற்க, 'இதனோடு பொழுது' என்பதும் அத்தொகைநிலையாகப் புணர்ந்தது; இடைச்சொற்கிளவி யென்பதும் இது. கருப்புவில்லி: 'கரும்பாகிய வில்லி' எனின், பண்புத் தொகைநிலைத்தொடராகவும், 'கரும்பாற்

சமைத்த வில்லி'எனின், மூன்றும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடராகவுங் கொள்க. மென்றொடர் வன்றொடராதற்கு [நன்-உயி-சூ-கூச] இப்புணர்ச்சி வினையென்னும் பொருளடியாகப் பிறந்த பெயரின் 'வில்' என்னும் முதனிலையின் மாத்திரைக்கே கொள்க. (கக)

புற்கென்று ரந்தி புனைமலர்க்க ணீரரும்ப
நிற்கின்ற தந்தோ நிலங்காப்பான்—முற்கொண்
டடைகின்ற வேந்தர்க்கு மாண்டஞ்சி னோர்க்கும்
இடைநின்ற காலம்போ லின்று.

(இ-ள்) நிலம் காப்பான் - உலகத்தைக் காக்கும்படி, முற்கொண்டு - முற்பட்டு, அடைகின்ற-வருகின்ற, வேந்தர்க்கும் - அரசர்களுக்கும், ஆண்டு-அவர்கள் வருகையில், அஞ்சினோர்க்கும் - அஞ்சின சிற்றரசர்களுக்கும், இடைநின்ற காலம்போல - இடையில் நின்ற காலத்தைப்போல, இன்று - இத்தினத்தில், புற்கு என்ற -புற்கென்னும் நிறமுடையதாய், ஆர் அந்தி - நிறைந்த அந்திப்பொழுதானது, புனை - அலங்கரிப்பதற்குரிய. மலர்க்கண் - மலர்களாகிய கண்களில், நீர் அரும்ப – (தேனாகிய) நீருண்டாக, நிற்கின்றது - நிற்கின்றது, அந்தோ - ஐயோ.

பொன் நிறம்

(வி-ரை) போர்க்குவருகின்ற பேரரசர் நாம் வெற்றிகொள்வோமென்னும் துணிவாற் களிப்பும், அவர்களது வரவை யறிந்த சிற்றரசர்கள் 'இனி நிலவுரிமை யிழப்போம்' என்னும் அவலத்தால் துன்பமும் கொள்ள இடமாய், வெற்றிக்கும் தோல்விக்கும் இடையில்நின்ற காலத்தைப்போல ஒளியும் இருளுங் கலந்ததா யிருந்தமையால் 'புற்கென்றுரந்தி' என்றும், பகலுக்கும் இரவுக்கும் இடையில் சிறிது பொழுது இருப்பதாதலால் 'மலர்க்கணீரரும்ப' என்றும், 'அந்தோ' என்றும் கூறினர். புற்கெனு நிறம் - பொன்மையும் கருமையுங் கலந்த நிறம். அந்தோ - இரக்கக் குறிப்பிடைச்சொல். காப்பான் -

காரியப்பொருட்டாகிய பானீற்று எதிர்கால வினையெச்சம். 'நிலங் காப்பான்'என்றமையால் 'வேந்தர்-பேரரசர்' எனவும், 'அஞ்சினோர்-சிற்றரசர்' எனவுங் கொண்டாம். 'இன்று' என்றது 'தமயந்தி விரக நோயடைகின்ற காலத்தை'. (௧௦௦)

பைந்தொடியா ளாவி பருகுவா னிற்கின்ற
அந்தி முறுவலித்த தாமென்ன—வந்ததால்
மையார்வேற் கண்ணாள் வனமுலைமே லாரழலைப்
பெய்வா னமைந்த பிறை.

(இ-ள்) மை ஆர் - மை தங்கிய, வேல் கண்ணாள் - வேல்போலுங் கண்களையுடைய தமயந்தியினது, வன முலைமேல் - அழகிய முலைகளின்மேல், ஆர் அழலை - நிறைந்த நிலவாகிய நெருப்பை, பெய்வான் - சொரிவதற்கு, அமைந்த பிறை - ஏற்பட்ட பிறைச்சந்திரன், பைந்தொடியாள் - பசும்பொன் வளையணிந்த தமயந்தியினது, ஆவி பருகுவான் - உயிரையுண்ணும்படி, நிற்கின்ற அந்தி - நிற்கின்ற அந்திப்பொழுது, முறுவலித்தது ஆம் என்ன - சிரித்ததாமென்று சொல்ல, வந்தது - உதித்தது.

(வி - ரை) வேற்கண்ணாள் - சுட்டுப்பொருளது. முறுவலித்தது-இறந்தகாலத் தொழிற்பெயர்; முறுவலென்னும் பெயரடியாகப் பிறந்த முறுவலி-பகுதி, த் - சந்தி, த் - இறந்தகால இடைநிலை, அ-சாரியை, து - புடைபெயர்ச்சி விகுதி. ஆல் -சாரியை. பருகுவானென்பது வானீற்றுக் காரியப்பொருட்டாகிய எதிர்கால வினையெச்சம்; பெய்வானென்பதும் இது. பிறை - தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்; பிற - பகுதி, ஐ - வினைமுதற் பொருண்மை விகுதி, பகுதியீற்று அகரக்கேடு கடைக்குறை. (௧௦௧)

கூட்டுமை போற்சிறந்த கூரிருளைக் கூன்கோட்டால்
கோட்டுமண் கொண்ட குளிர்திங்கள்—ஈட்டுமணிப்

பூணிலா மென்முலைமேற் போதச் சொரிந்ததே
நீணிலா வென்னு நெருப்பு.

(இ - ள்) கூட்டு - கூட்டிய, மைபோல - மையைப்போல, சிறந்த - மிகக் கறுத்த, கூர் இருளை - பேரிருளை, கூன் கோட்டால்-வளைவாகிய நுனியினால், கோட்டு - சாயச்செய்து, மண் கொண்ட - பூமியை வசப்படுத்திக்கொண்ட, குளிர் திங்கள் - குளிர்ச்சியாகிய பிறைச்சந்திரன், (தமயந்தியினது) ஈட்டு - தேடத்தகுந்த, மணிப் பூண் - இரத்தினாபரணங்கள், நிலாம் - விளங்குகின்ற, மெல் முலை மேல் - மென்மையாகிய முலைகளின்மேல், நீள் நிலா என்னும் நெருப்பு - வளர்கின்ற சந்திரிகையாகிய நெருப்பை, போதச் சொரிந்தது- மிகுதியாகச் சொரிந்தது.

(வி - ரை) 'கோட்டு' என்னும் வினைமுதனிலை வினையெச்சப் பொருள்பட நின்றது. பிறை பூமியைக் கொள்ளல் - நிலாவை எங்கும் வீசுதல். 'கூரிருளைக் கூன்கோட்டால் கோட்டு மண்கொண்ட குளிர்திங்கள்' என்பதற்கு 'மிகுந்த இருளைக் கூனிய தந்தத்தினால் கிண்டிவிட்ட குளிர்ந்த பிறைச்சந்திரனாகிய யானை' எனவும் உரைக்கலாம். கோடு-தந்தம். 'கோட்டுமண்கொள்ளல்' ஒரு சொல்லின் தன்மையது; பொருள்: யானைமுதலியன மதர்த்துத் தரையைக் கிண்டல். 'கூட்டு, ஈட்டு' என்பன வினைத்தொகை வினைச்சொல்லாகக் கொள்ளலே அன்றி, 'கூட்டும், ஈட்டும்' என வைத்துப் பெயரெச்ச வினைச்சொல்லாகவுங் கொள்க. நிலாம் - இடையிலுள்ள உயிர்மெய் கெட்டது பூண்-தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்; பூண்-பகுதி, செயப்படுபொருண்மை விகுதியாகிய இகரம் புணர்ந்து கெட்டது; இவ்வாறு கொள்ளாமல் முதனிலைத் தொழிலாகுபெயராகவுங் கொள்ளலாம். 'பூணிலா மென்முலை' என்பதைப் 'பூண் இல்லாத மென்முலை' எனப் பதம் பிரித்து, 'பூண்கள் இல்லாத மென்முலை' என உரைத்தலுமாம்; விரகவேதனை படுகின்றவளாத

லால் ஓரணியும் அணிந்தில ளென்பது கருத்து. போர - செய வென் வாய்பாட் டெதிர்கால வினையெச்சம்; இச்சொல் 'போத' என்வும் வழங்கும். (கoஉ)

'அன்னங்காள்! நீங்களுமவ் வாதித்தன் றானும்போய்
மன்னும் படியகலா வல்லிரவின்—மின்னும்
மழைத்தாரை வல்லிருட்கும் வாடைக்கு நாங்கள்
பிழைத்தால்வந் தேனென்னும் பேர்.'

(இ - ள்) அன்னங்காள் - அன்னங்களே! நீங்களும் - நீங்களும், அவ்வாதித்தன்தானும் போய் - அச்சூரியனும்போக, மன்னும் படி - தான் நிலைபெறும்படி, அகலாத - நீங்குதலில்லாத, வல் இரவில் - வன்மையாகிய இராவில், மின்னும் - மின்னுகின்ற, மழை - மேகங்களினது, தாரைக்கும் - துளியினின்றும், வல் இருட்கும் - வலிய இருளினின்றும், வாடைக்கும் - வாடையினின்றும், நாங்கள் பிழைத்தால் - நாங்கள் தப்பியிருந்தால், வந்தேன் என்னும் - பிறந்தேனென்று சொல்லப்படும், பேர் - கீர்த்தியுண்டு.

(வி - ரை) தன்னைப்பற்றி வருந்துகின்ற உயிர்த்தோழியரை தன்னெடுபடுத்தி 'நாங்கள்' என்றும், அவர்கள் தன்னைப்போல விரகங் கொண்டவர்களல்ல ராதலால் நான் பிழையேனென்னுங் கருத்தால் 'வந்தேன்' என்றும், பிழைத்தலினருமை கருதிப் 'பேர்' என்றுங் கூறினள். 'பேர்' என்னும் எழுவாய்க்கு 'உண்டு' என்னும் பயனிலை குறைந்துநின்றது. ஆதித்தன் - அதிதி புத்திரன். 'அ' என்னுஞ் சுட்டு இருளைக் கடிகின்ற உயர்வைச் சுட்டி நின்றது. தாரை வல்லிருள் - அஃறிணை யும்மைத்தொகை யாதலால் பன்மையீறு பெற்றிலது. 'இருட்கும்' என்ற வும்மை வாடை யென்பதைக் குறித்து வந்த எண்ணும்மை. குவ்வுருபிரண்டும் ஐந்தாவத னீங்கற்பொருளன. போய் - போக என்பதன் திரிபு. 'அகலாத' என்னும் எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் ஈறு தொகுத்தலாய் நின்றது; இதனை,

"சாவவென் மொழியீற் றுயிர்மெய் சாதலும்விதி."

என்னும் விதியை உபலக்கணமாகக் கொண்டு, இப்பெயரெச்சத் தீறு கெட்டதெனின், தொல்:

"சாவ வென்னுஞ் செயவெ னெச்சத்
திறுதி வகாங் கெடுதலு முரித்தே."

என்னுஞ் சூத்திரத்துக்கு உரையாசிரியரும், நச்சினார்க்கினியாரும், நன்: "சாவவென் மொழியீற் றுயிர்மெய் சாதலும்விதி" என்பதற்கு உரைகாரரும், இவ்வாறு கொள்ளாமையாலும், நன்னூலுரைகாரர் "இப்புணர்ச்சி 'சாவக்குத்தினான்' என்பதுபோலச் சிறந்த தல்லாமையால் 'சாதலும் விதி' என்றார்" என்றமையாலும், இது 'சாவ' என்னும் சொல்லுக்கே கூறிய சிறப்புவிதியாதலாலும், 'சுழற்றாத்தடி' 'திரியாச்சக்கரம்' 'உடையாச்சட்டி' என எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் யாவும் ஈறு கெட்டுவரு மாதலாலும், 'சாவ' வினையெச்சம் அகலாத பெயரெச்ச மாதலாலும், அது உடன்பாடு-இது எதிர்மறை யாதலாலும், இது பிரயோகவிவேக விதியெனின், இந்நூல் தொல்காப்பிய வுரையினும், நன்னூ லுரையினுஞ் சிறந்ததன் றாதலாலும், இங்ஙனம் கொள்ளல் குற்றமென்க. (௪0௩)

"செப்பிளங் கொங்கைமீர்! திங்கட் சுடர்பட்டுக்
கொப்புளங் கொண்ட குளிர்வானை—இப்பொழுது
மீன்பொதிந்து நின்ற விசும்பென்ப தென்கொலோ?
தேன்பொதிந்த வாயாற் றெரிந்து."

ஐய்பு = பொறித்தல்

(இ-ள்) செப்பு-சிமிழ்போன்ற, இளங்கொங்கைமீர்-இளமையாகிய முலைகளையுடைய மாதர்களே! திங்கள் சுடர்-சந்திரனுடைய நிலா, பட்டு - பட்டதனால், கொப்புளங் கொண்ட - கொப்புளங்களைக் கொண்ட, குளிர் வானை - குளிர்ச்சியாகிய ஆகாயத்தை, இப்பொழுதும் - இப்போதும், தேன் பொதிந்த வாயால் - தேன்போ

லுஞ் சொற்கள் நிரம்பிய வாயினுல், தெரிந்து - துணிந்து, மீன் - விண்மீன்கள், பொதிந்து நின்ற - நிறைந்து நின்ற, விசும்பு என்பது - ஆகாயமென்று சொல்லுதல், என்னே - யாது காரணமோ?

(வி - ரை) 'இப்பொழுதும்' என்றது 'உமதருகிலுள்ள நான் நிலாவால் உடல் வெதும்புவதைக் கண்கூடாகக் காணுங்காலத்தும்' என்பதை. உம்மை - உயர்வுசிறப்போடு இறந்தது தழீஇயது. 'செப்பு' என்பதைப் பெயர்ச்சொலாகக் கொள்ளாமல், வினைத்தொகை வினைச்சொலாகக் கொண்டு, 'புகழப்படுகின்ற' என உரைப்பினும் பொருந்தும். பட்டு - செயவெனெச்சத்திரிபு. 'கொப்புளம்' என்னும் பெயரினடியாகக் 'கொப்புளி, கொப்புளித்தல், கொப்புளித்த, கொப்புளித்து, கொப்புளித்தான்' என வினைவிகற்பங்கள் பிறக்கும். 'குளிர்வான்' என்றது நிலாவின் வெப்பத்தைச் சிறப்பித்தற்கு. கொல் - அசை. ஓ - இரக்கப்பொருளது. (கoச)

"கானுந் தடங்காவுங் காமன் படைவீடு; படைக்கலம்
வானுந்தேர் வீதி; மறிகடலும்—மீனக் கொட்டிலம்
கொடியாடை; வையமெல்லாங் கோதண்ட சாலை;
பொடியாடி கொன்றதெல்லாம் பொய்."

(இ - ள்) கானும் - காடும், தடம் - தடாகங்களும், காவும் - சோலையும், காமன் படை வீடு - மன்மதனுடைய ஆயுதங்களுள்ள வீடு; வானும் - ஆகாயமும், தேர் வீதி - தேர் ஓடுகின்ற வீதி; மறி கடலும் - அலைகள் மடங்குகின்ற கடலும், மீனம் - மீனெழுதிய, கொடி ஆடை - கொடிச்சீலை; வையம் எல்லாம் - பூமிமுழுமையும், கோதண்ட சாலை - வில்லெடுத்துப் பழகுமிடம்; (ஆதலால்) பொடி ஆடி - மேனி முழுமையும் திருநீற்றையணிந்த சிவன், கொன்றது எல்லாம் - கொன்ற சரித்திர முழுமையும், பொய் - பொய்யாம்.

(வி-ரை) மன்மதனுடைய மலரம்புகளில் 'முல்லைமலர்' காட்டிலும், 'தாமரைமலர் நீலோற்பமலர்' குளத்திலும், 'மாமலர் அசோகமலர்'சோலையிலும் உள்ளன ஆதலால் அவை மூன்றையும் படைவீடாகவும், அவன் தேராகிய தென்காற்று உலாவுவதாகையால் ஆகாயத்தைத் தேரோடும் வீதியாகவும், மகாமீன் உலாவுகின்றதாகையால் கடலைக் கொடிச்சீலையாகவும், எல்லா வுயிர்களையும் எய்பவனுதலால், அவற்றுக் கிடமாகிய பூமியை வில்லெடுத்துத் திரியுமிடமாகவுங் குறித்தனள். 'தடம்' பெரும்பாலும் காவைச் சார்ந்தே யிருத்தலால் 'காவோடு' எண்ணப்பட்டது. 'தடங்கா' என்பதற்குப் பொருட் புணர்ச்சி யிலக்கணம் ௧0௩-ம் செய்யுளில் 'தாரைவல்லிருள்' என்பதற் குரைத்தாங் குரைத்துக்கொள்க. வையம்:

"ஒருமொழி யொழிதன் இனங்கொளற் குரித்தே."

என்பதனுல் மற்ற புவனங்களையுங் கொள்ளநின்றது; 'வையமெல்லாம்' 'கொன்றதெல்லாம்' என்பன ஒருமையில் பன்மை வந்த வழுவமைதி. 'பொடியாடி' என்பதில் இகாவிகுதி வினைமுதற் பொருண்மை விகுதி. (௧0௫)

"கொள்ளைபோ கின்ற துயிர்"என்னும்; "கோளரவின்
முள்ளெயிறே? மூரி நிலா" என்னும்;—"உள்ளம்
கொடிதிரா" என்னும்; குழையுந் தழல்போல்
நெடிதிரா வாய்புலரா நின்று.

(இ - ள்) நெடிது-நெடுநேரம், இரா-உட்கார்ந்து, வாய் புலரா நின்று - வாய் உலராநின்று, உயிர் - என்னுயிர், கொள்ளை போகின்றது - கொள்ளைபோகாநின்றது, என்னும் - என்கின்றுள்; மூரி - வலியமைந்த, நிலா - பிறைச்சந்திரன், கோள் அரவின் - இராகுக் கோளாகிய பாம்பினது, முள் எயிறே - முள்போன்ற பல்லோ?, என்னும் - என்கின்றுள்; (என்பாலிரங்கிச் செல்லாமையால்) இரா-

இராப்பொழுது, உள்ளம் கொடிது - மனம் கொடியது, என்னும் - என்கின்றாள்; தழல்போல - தீயில் விழுந்தாற்போல, குழையும் - சோர்கின்றாள்.

(வி - ரை) 'தழல்போல் நெடிதிரா' என்பதற்கு, 'தழல்போல்-தீயிலிருப்பதுபோல, நெடிது இரா - (பூவணையில்) நெடுநேரம் இருந்து' என உரைத்தலுமாம். 'கொள்ளைபோகின்ற துயிர்' என்பது முதலியனவற்றைத் தனித்தனிப் பலமுறை கூறுகின்றன ளென்ப துணர்த்தற்கு ஆங்காங்கு 'என்னும்' என முடித்துக் கூறினர். 'என்னும்' 'குழையும்' என்னும் செய்யுமென் வாய்பாட்டு நிகழ்கால வினைமுற்றில் 'உம்' விகுதி காலங் காட்டியது. நிலா - பண்பாகுபெயர். இரா உள்ளங்கொடியது [நன் - பொது - சூ - உசு] இல், "சொற்றொறு மிற்றிதன் பெற்றி" என்பதனால் வந்த பால் வழுவமைதி. ஓ - உயர்வு சிறப்போடு ஐயப்பொருளது. 'இரா' என்னும் 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டிறந்தகால வினையெச்சத்தால் 'நெடிது' காலத்தின்மேலது; இது பண்படியாகப் பிறந்த ஒன்றன் படர்க்கைப் பெயர்; நெடுமை - பகுதி, து - ஒன்றன் படர்க்கை விகுதி, மையீறு கெட்டதும், பகுதி யீற்றுகாம் இகாமாதலும் சந்தி. 'புலராநின்று' என்னும் நிகழ்கால வினையெச்சமாகிய சினைவினை 'என்னும்' என்னும் முதல்வினைகளைக் கொண்டது. (க0சு)

"வெங்கதிரோன் றன்னை விழுங்கிப் புழுங்கியோ,
கொங்கை யனலிற் கொளுந்தியோ,— திங்கள்
விரிகின்ற வெண்ணிலவால் வேகின்ற தேயோ'
எரிகின்ற தென்னே? இரா."

(இ - ள்) இரா - இராப்பொழுதானது, வெம் கதிரோன் தன்னை - வெப்பமாகிய கிரணங்களையுடைய சூரியனை, விழுங்கிப் புழுங்கியோ - விழுங்கி (அவனால்) கொதிப்பெடுத்தோ; கொங்கை அனலின் - என் முலைகளின் வெப்பத்தால், கொளுந்தியோ - எரிச்

கப்பட்டோ; திங்கள் - சந்திரனது, விரிகின்ற - பரவுகின்ற, வெள் நிலவால் - வெண்மையாகிய நிலாவினுல், வேகின்றதோ - வேகா நின்றதினுலோ, எரிகின்றது-எரிகின்றதற்குக் காரணம், என்னே-யாதோ? (அறியேன்).

(வி - ரை) 'புழுங்கி' 'கொளுந்தி' என்னும் காரணப் பொருளன ஆகிய வினையெச்சம் இரண்டடுக்கி 'எரிகின்றது' என்னும் வினை கொண்டன. ஏ-ஈற்றசை. முதலிலுள்ள 'ஓ' மூன்றும் ஐயப் பொருளன; மற்றது இரக்கப்பொருளது. கொளுந்தி - செயப்பாட் டிறந்தகால வினையெச்சம்; கொளுந்து - பகுதி, அ - சாரியை, பட - செயப்பாட்டு வினைப்பொருண்மை விகுதி, உகரக்கேடும் பகரத் தோற்றமுஞ் சந்தி, அனைத்து மொருபகுதி, உ-வினையெச்ச விகுதி. பகுதி ஒற்றிரட்டலும் உகரக்கேடும் சந்தி, ஒற்றிரட்டலே காலங் காட்டியது, இதில் 'பட' விகுதி தொகுத்தலாயிற்று. என்-எவனென் னும் வினுவினைக் குறிப்புமுற்றின் மரூஉ. நிலவு - நிலா என்பதன் விகாரமொழி, 'இரா' என்பதும் 'இரவு' என வரும். (௧௦௭)

'ஊழி பலவோ ரிரவாயிற் றோ?' என்னும்;
'கோழி குரலடைத்த தோ?' என்னும்—'ஆழி
துயிலாதோ?' என்னும்; சுடர்மதியங் கான்ற
வெயிலா லுடலுருகா வீழ்ந்து.

(இ - ள்) சுடர் மதி - ஒளியுள்ள சந்திரன், கான்ற - வீசிய, வெயிலால் - வெப்பமாகிய நிலவால், உடல் உருகா-உடல் மெலிந்து, வீழ்ந்து - விழுந்து, பல ஊழி - பல ஊழிகாலத்தால், ஓர் இரவு-இவ் வோரிராத்திரிப்பொழுது, ஆயிற்றோ - சமைந்ததோ?, என்னும் - என்னுநின்றுள்; கோழி - (சாமமறிந்து கூவுகின்ற) சேவற்கோழி, குரல் அடைத்ததோ-குரல் அடைக்கப்பட்டதோ?, என்னும்-என்னு நின்றுள்; ஆழி - கடல், துயிலாதோ-நித்திரிக்காதோ?, என்னும் - என்னுநின்றுள்.

(வி - ரை) மறுநாள் நளனுக்கு மாலைசூடு நாளாதலால் விடியலை நோக்கி யிருப்பவளுக்கு இரா நீண்டதாகத் தோன்ற, 'பலவூழி இராவாயிற்றே' என்றும்; எண்ணம் அவன்மே லிருத்தலால் கோழியின் குரல் கேளாதவளாய்க், 'கோழிகுர லடைத்ததோ' என்றும், கடல் இரவில் இடைவிடாது ஒலிக்கும் பேரொலியைத் தன் எண்ணம் போந்தபோதெல்லாம் கேட்கின்றவளாய், அது 'துயிலாதோ' என்றும் கூறுகின்ற ளாயினள். 'பல ஊழி' என்பது 'ஊழிபல' என்று பின்முன்னாக நிற்றலால் இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகைநிலைத்தொடரில் தழாத்தொடரென்க; இதனீற்றில் மூன்றனுருபு தொகுத்தலாயிற்று. பல - பண்படியாகப் பிறந்த பலவின் படர்க்கைப்பெயர். கோழி - சாதியொருமை. ஆழி - ஆழமுடையதென்னும் பொருளில் ஆழ் - பகுதி, இ-வினைமுதற் பொருண்மை விகுதி; வட்டமா யிருப்பதென்னும் பொருளில் பண்பாகுபெயர். 'மதியம்' என்பதில் 'அம்' சாரியை. கான்ற-காரியப்பொருளதாகிய இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்; கால் - பகுதி, ற் - இறந்தகால இடைநிலை, அ - பெயரெச்சவிகுதி, லகரம் றகரமாதல் சந்தி, அது னகரமாதல் மெலித்தல்; இது இலக்கணை. வெயில் - பண்புப்பெயர்; வெம் - பகுதி, இல் - பகுதிப்பொருள் விகுதி, மகரம் யகரமாதல் சந்தி; இது பண்பாகுபெயராய்ச் சூரியனொளியை உணர்த்திற்று; இவ்வில் விகுதியைக் குறில், நெடி லென்பவற்றிலுங் காண்க. நிலவு தமயந்தியின் உடலை வெதுப்புதலால் அதனை 'வெயில்' என்றார். ஓ மூன்றும் வினாவோடு இரக்கப்பொருளன. (௧௦அ)

ஆடி வரிவண் டருகே பறக்கவே
வாடி மெலிவாள், வனமுலைமேல்—ஓடிப்
பொறையாகச் சோர்வாள், பொறுக்குமோ? சேமத்
துறைவா யடங்காத் துயர்.

(இ - ள்) வரி வண்டு - கீற்றுகளமைந்த வண்டுகள், ஆடி - ஆடிக்கொண்டு, அருகு - தன்பக்கத்தில், பறக்கவே - பறத்தலினாலேயே வாடி - உடல்வாடி, மெலிவாள் - மெலிகின்றவளும், வன முலை - அழகிய முலைகள், மேலே ஓடி - மேலே உயர்ந்து, பொறை ஆக - சுமையாகுதலால், சோர்வாள் - தளர்ச்சி யடைபவளுமாகிய தமயந்தி, காமத் துறைவாய் - காமமாகிய துறையில், (உண்டாகிய) அடங்காத துயர் - தணியாத துன்பத்தை, பொறுக்குமோ - சகிக்க வல்லவளோ?

(வி - ரை) பறக்கவே வாடி மெலிதலாவது - பறத்தலா லுண்டாகும் காற்றுக்குப் பொறுக்காமல் வாடிமெலிதல். முதலிலுள்ள 'ஏ' ஈற்றசை; மற்றது பிரிநிலை. பொறை - தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்; பொறு - பகுதி, ஐ - செயப்படு பொருண்மை விகுதி, உக ரக்கேடு சந்தி. 'பறக்க' 'ஆக' என்னும் இரண்டெச்சமும் காரணப் பொருளனவாகிய இறந்தகாலச் செயவெனெச்சம். ஓ-எதிர்மறை.

"ஈர மதியே! இளநிலவே யிங்ஙனே
சோர்குழலின் மீதே சொரிவதெவன்?—மாரன்
பொரவளித்தான் கண்ணி யுனக்குப் புலரா
இரவளித்தா னல்லனோ வின்று."

(இ - ள்) ஈர மதியே - குளிர்ச்சியாகிய சந்திரனே! மாரன் - மன்மதன், இன்று - இத்தினம், பொர - போர்செய்யவே, கண்ணி - தும்பைமாலையை, உனக்கு அளித்தான் (அல்லனோ) - உனக்குக் கொடுத்தான்; புலராத - விடியாத, இரவு அளித்தான் அல்லனோ - இரவையே கொடுத்தான்; (அவ்விரண்டும் பெற்று) இளநிலவே - மென்மையாகிய நிலாவையே, இங்ஙனே - என்னிடத்திலேயே, சோர் குழலின்மீது - அவிழ்ந்த கூந்தலின் மேலிடத்து, சொரிவது எவன் - பொழிவது யாது காரணம்?

(வி - ரை) சந்திரனே! போர்செய்தற்காகத் தும்பைமாலையையும், அப்போர் நெடும்பொழுது செய்வதற்கு விடியாத இராவையும் மன்மதனால் கொடுக்கப்பெற்று வந்த நீ வேறு கன்னிகளிடத்திலும் செல்லாமல் என்னொருத்தியி னிடத்திலேயே நின்று போராடுவ தென்னவென்றா னென்பது கருத்து. அம்மாலையையும், காலத்தையும் பெறுவிடின் என்னொருத்தியையே பொருதல் தகுதியென்பது குறிப்பெச்சம். முன்னுள்ள 'ஏ' இரண்டும் பிரிநிலை; பின்னதொன்றும் ஈற்றசை. 'அல்லனோ' என இரண்டெதிர்மறையாற் கூறல் தேற்றப்பொருள்படுதற் காதலால் அத்தேற்றத்தைப் 'பொர, இரவு' என்பவற்றோடு சேர்த்துப் பொருள் கூறினும். (௧௧0)

தாங்கு நிலவின் றழல்போய்த் தலைகொள்ளத்
தேங்குழல்சேர் வண்டு சிறைவெதும்ப,—ஓங்குயிர்ப்பின்
தாமங் கரியாத், தனியே தளர்கின்றாள்
யாமங் கரியாக வின்று.

(இ - ள்) தாங்கு - தான் ஏற்கின்ற, நிலவின் தழல் - நிலாவாகிய தீ, போய் - மேலெழுந்து, தலை கொள்ள - தலையைப் பற்றியதனால், தேன் குழல் - மணமமைந்த கூந்தலில், சேர் வண்டு - மொய்த்த வண்டுகள், சிறை வெதும்ப - சிறைகள் வேகவும், ஓங்கு உயிர்ப்பின் - நீளுகின்ற சுவாசத்தால், தாமம் கரியா - பூமாலைகள் கரிந்து போகவும், இன்று - இத்தினம், யாமம் கரி ஆக - இராப்போது சாட்சியாக, தனியே தளர்கின்றாள் - ஒன்றியாகவே தளர்கின்றாள்.

(வி-ரை) 'கரியா' என்னும் 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் 'கரிய' என்பதன் திரிபு. 'தாமம்' புறத்துறுப்பு ளொன்றாதலால், அதன் வினையாகிய 'கரியா' என்னுஞ் சினைவினை 'தளர்கின்றாள்' என்னும் முதல்வினை கொண்டதெனினும் பொருந்தும். 'யாமங் கரியாத் தனியே தளர்கின்றாள்' என்றமையால்,

'தோழியர் துயின்றனர்கள்' என்பது விளங்கிற்று. ஏ - பிரிநிலை, தாங்கு நிலவு-வினைத்தொகைநிலைத்தொடர்; 'தாங்கும் நிலவு' எனப் பதம் பிரிக்கின் பெயரெச்சத் தொகாநிலைத்தொடரென்க. (கககூ)

மையுற்ற கண்ணருவி வார, வளைசோரக்,
கையிற் கபோலத் தலம்வைத்து—மெய்வருந்தித்
தேனிருந்த பூங்கணையே தீயாகத் தேமொழியாள்
தானிருந்து செய்வா டவம்.

(இ-ள்) தேன் மொழியாள் - தேனி னினிமைபோலும் இனிமையாகிய சொல்லையுடையாள், மை உற்ற-மை தங்கிய, கண் அருவி - கண்களினது நீர்ப்பெருக்கு, வார - ஒழுகவும், வளை சோர - (உடல் மெலிந்ததனால்) வளையல்கள் கழலவும், கையில்-உள்ளங்கையில், கபோலத்தலம் வைத்து - கன்னத்தினது இடத்தை வைத்து, தேன் இருந்த-வண்டுகள் மொய்த்த, பூ கணையே-புஷ்பபாணங்களே, தீயாக - தீயைப்போல, தான் இருந்து - தான் அதிலிருந்து, மெய் வருந்தி - உடல் வருந்தி, தவம் செய்வாள் - தவத்தைச் செய்வாள்.

(வி - ரை) மன்மதனுக்கு அம்புகள் மலராதலால் அணையிற் பரப்பிய மலர் 'பூங்கணை' என்னப்பட்டது. கருதிய ஒன்றை அடையும்படி தீயிலிருந்து, கண்களில் ஆநந்தக் கண்ணீர் வடிய உடல் மெலியாநின்று தவஞ் செய்வாரைப்போல, நளனை அடையுங் கருத்துடையாளாய்ப் பூவணையிலிருந்து கண்ணீர் வடிய, கையினின்றும் வளையல்கள் கழலும்படி உடல் இளைத்து வருந்துகின்றனளாதலால், அவளிருப்பைத் தவச்செயலாகக் குறித்தனர். கபோலத்தலம் - ஒற்றுமைப்பொருளதாகிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர். பூங்கணை - மூன்றும் வேற்றுமை யுருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகைநிலைத்தொடராகவும், பண்புத்தொகைநிலைத்தொடராகவும் கொள்ளக் கிடந்தது; விரிந்தால் 'பூவாற் சமைத்த கணை' 'பூவாகிய கணை' என முறையே விரியும். (கஉ0)

அள்ளிக் கொள்லா யடையத் திரண்டொன்றாய்க்
கொள்ளிக்கும் விள்ளாத கூரிருளாய்—உள்ளம்
புதையவே வைத்த பொதுமகளிர் தங்கள்
இதயமே போன்ற திரா.

(இ - ள்) இரா - இராக்காலமானது, அள்ளிக்கொளல் ஆய் - அள்ளிக்கொள்ளுதற்குத் தகுதியுடையதாகி, அடைய - உலகமுற்றும், ஒன்றாய்த் திரண்டு - ஒரு தன்மையதாய்த் திரண்டு, கொள்ளிக்கும் - தீக்கொள்ளியினாலும், விள்ளாத - பேதிக்கப்படாத, கூர் இருளாய் - மிக்க இருளையுடையதாகி, பொதுமகளிர் - வேசியர்கள், தங்கள் உள்ளம் - தங்கள் கருத்தை, புதையவே வைத்த - பிறருக்குத் தோன்றாமலே வைத்த, இதயமே போன்றது - மனத்தையே ஒத்திருந்தது.

(வி - ரை) பொதுமகளிர் இதயம்போலுதலாவது - அவர்களுடைய மனம் இன்னதென யாவருக்கும் அறியக்கூடாததுபோல, உலகப்பொருள்களில் ஒருபொருளுந் தோன்றாதபடி இருளடர்ந்ததாயிருந்ததென்பது. 'கொளலாய்' 'ஒன்றாய்' 'இருளாய்' என்பன குணியைக் குணமாகக் கூறுவதோர் மரபுவழுவமைதி. 'அடைய' என்பது செயவெனெச்சமாயினும் இங்கு எஞ்சாமைப்பொருளது. கொள்ளி - தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்ச்சொல்; கொள் - பகுதி, ள் - சந்தி, இ - செயப்படுபொருண்மை விகுதி; பொருள்: 'தீயால் கொள்ளப்பட்டது' என்பது. நான்கனுருபு மூன்றாவதன் கருவிப் பொருளில் வந்தது. உள்ளம் - இடவாகுபெயர். 'ஏ' இரண்டில் முன்னது தேற்றம்; பின்னது பிரிநிலை. (கக௩)

ஊங்கிய சொல்லர், ஒலிக்குந் துடிக்குரலர்,
வீங்கிய கச்சையர், வேல்வாளர்,—காக்க
இடையாமங் காவலர்கள் போந்தா ரிருளின்
புடைவா யிருள்புடைத்தாற் போன்று.

(இ - ள்) இடை யாமம் காவலர்கள் - நடுச்சாமத்தில் காவல் செய்வோர், ஊக்கிய சொல்வர்-உரத்த சொல்லையுடையாராய், ஒலிக்கும் - ஒளிக்கின்ற, துடிக்குரலர் - பறையினது ஓசையையுடையாராய், வீக்கிய கச்சையர் - இறுகக்கட்டிய கச்சையுடையாராய், வேல் வாளர் - வேலையும் வாளையுமுடையாராய், காக்க - (நகரத்தைக்) காவல் செய்யும்படி, இருளின்புடை - இருளில், வாய் - அமைந்த, இருள் புடைத்தால் போன்று - இருள் தடித்து உருக்கொண்டாற் போன்று, போந்தார் - வந்தார்கள்.

(வி - ரை) புடைத்தல் - பருத்தலாதலால், அதற்குத் 'தடித்து உருக்கோடல்' என்றும். இடையாமங் காவலர்கள் கறுப்புச்சட்டை அணிந்தவராதலால் 'இருள்புடைத்தாற் போன்று' என்றார். இவ்வாறன்றி, 'இருளின் வாய்ப்புடை - வந்த இருளினது தாடையில், இருள் புடைத்தால் போன்று - வேறு இருள் அறைந்தாற்போன்று' என உரைப்பினும் பொருந்தும். அக்காவலர்கள் பறையடிக்குமொலி, வந்த இருள் தமயந்தியை வருத்துவதைச் சகிக்காமல் வேறிருளானது அவ்விருளின் தாடையில் அறையும் ஒலிபோல இருந்ததென்பது கருத்து. 'வாய்ப்புடை' என்னும் பண்புத்தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடராக நின்ற சொற்றொடர் 'புடைவாய்' என நிற்றலால், அவ்வேற்றுமைத் தொகையில் தழாத்தொடராய், இலக்கணப்போலியாயிற்று. புடை - பக்கம். 'சொல்லர்' முதலிய நான்கு குறிப்பு வினைமுற்றுக்களும் வினையெச்சமாய்ப் 'போந்தார்' என்னும் வினை கொண்டன. (கக௬)

சேமங் களிறுபுகத், திம்பாலின் செவ்வழியாழ்
தாமுள் ளுறைபுகுதத், தார்வண்டு—காமன்றன்
பூவாளி யைந்திற் புகத், துயில் புக்கதே
யோவாது முந்நீ ருலகு.

கடல்:= ஆர்கலி,
= உவரி,
வேலை.

(இ - ள்) களிறு - யானைகள், சேமம் புக - காவலிடத்திற் சேர; தீம்பாலின் - மதுரமாகிய பால்போலும் இனிமையினை யுடைய, செவ்வழி யாழ் - செவ்வழி என்னும் இராகத்தினைப் பாடுதற்கிசைந்த வீணைகள், உறை உள் புகுத - உறையிற் சேர; தார் வண்டு - (மாந்தர் அணிந்துள்ள) மாலையிற் படிந்திருந்த வண்டுகள், காமன்றன் - மன்மதனுடைய, ஐந்து - ஐந்தாகிய, பூவாளியில் புக - புஷ்பாணங்களிற் சேர; முந்நீர்-கடலாற் சூழப்பட்ட, உலகு - உலகத்தி லுள்ளவர்கள், ஓவாது - (தூங்குதற்குரிய காலந்) தவறாமல், துயில் புக்கது - தூக்கத்தில் அமர்ந்தனர்.

(வி - ரை) 'புக, புகுத' என்னும் அகரவீற்று வினையெச்சங்கள் உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் வந்தமையின் நிகழ்காலங் குறித்தன. 'புகுத' என்பதில் புகு - பகுதி. தீம்பாலின்: இதில் 'இன்' ஐந்தனுருபு ஒப்புப்பொருளது. இனிமை என்னும் பொதுத்தன்மை தொக்கு நின்றமையின் இது தொகையுவமமாம். 'உள் உறை' என்பதை 'உறையுள்' என மாற்றுக. உள் - ஏழனுருபு. 'பூவாளி ஐந்தில்' - 'ஐந்து பூவாளியில்' என இயைக்க. ஐந்துவாளி, பூவாளி எனக் கூட்டுக; இவற்றுண் முன்னது பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர், பின்னது இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். காமனுக்குரிய பூவாளி ஐந்தாவன — தாமரை, மா, அசோகம், முல்லை, நிலோற்பலம் என்பவை; இவையாமென்பதை,

"குடைகவித்த நன்கஞ்சங் கோதறு சூதப்பூ
கடியுமசோகந் தளவு காவி—படையெடுத்து
வாங்காச் சமர்விளைக்கு மாரனுக்கெப்போது மங்கை
நீங்காக் கணையா நினை."

என்றதனாலறிக.

முந்நீர் - மூன்றாகிய நீர்மையை (தன்மையை) யுடையது என்றதலின் பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை

காரணப்பெயர்; கடலுக்கு மூன்றாகிய நீர்மை: ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல் என்பன; 'மூன்றாவகையாகிய நீரையுடையது' என்றுங் கூறுவர்; மூன்றுவகை நீராவன—ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வேற்றுநீர் என்பன. உலகு - இடவாகுபெயர், 'உலகு' என்று கூறியதற்கேற்பப் 'புக்கது' என்று கூறினர். 'புகுதல்' ஈண்டு 'அமர்தல்'; இஃது இலக்கணை. (கசடு)

ஊன்றின் றுவகையா லுள்ள வுயிர்புறம்பே
தோன்றுங் கழுதுந் துயின்றதே—தான்ற
னுரைசோரச் சோர, உடல்சோர, வாயி
னிரைசோரக், கைசோர, நின்று.

(இ - ள்) ஊன் தின்று - மாமிசத்தைப் புசித்து, உவகையால்- (அதனாலான) சந்தோஷத்தினால், உள்ள உயிர் - அகத்தில் உள்ள மூச்சு, புறம்பே - வெளியில், தோன்றும் கழுதும்-காணும்படியுள்ள பேயும், தன் உரை - தன்சொல், சோரச் சோர - மிகவுந் தளரவும், உடல் சோர-தேகந்தளரவும், வாயின் - வாயினின்று, இரை சோர - உணவு விழவும், கை சோர - கை சோரவும், நின்று துயின்றது - நின்று தூங்கியது.

(வி - ரை) 'புறம்பே தோன்ற' என்றமையால் 'உள்ள உயிர்' என்றதற்கு 'அகத்தேயுள்ள உயிர்' எனப் பொருள் கூறப்பட்டது. உயிர்-முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; இதனடியாக 'உயிர்த்த, உயிர்த்து, உயிர்த்தான்' என வினை விகற்பங்களுண்டாதலறிக. 'புறம்பு' என்பது பலபொருள் ஒரு மொழியாகிய பெயர்ச்சொல்; இது 'புறம்' என்பதற்குரிய பொருளினும் வேறான பொருள்களை யுடையதாதலின் புறம் என்பதனோடு பகுதிப்பொருள் விகுதியாகிய பகரவுகரஞ் சேர்ந்துவந்ததன்று. 'கழுதும்' என்பதிலுள்ள உம்மை, 'இரவெல்லாம் துயிலாமல் திரியுங் கழுதுந் துயின்றது' என்னும் பொருளை

யும், 'மற்றப் பிராணிகள் துயின்றதே யன்றிக் கழுதுந் துயின்றது' என்னும் பொருளையுந் தருதலின் உயர்வுசிறப்போடுகூடிய எச்சப் பொருளது. ஈண்டு உயர்வுசிறப்புக் 'குறவரு மருளுங்குன்று' என்பதிற் போன்றது. கழுது மற்றைய பிராணிகளைப்போல் இரவில் துயிலாமல் திரிவதாயிருத்தலாற்றான் அதன் துயிலை மேலைச்செய்யுளில் 'முந்நீருலகுதுயில் புக்கது' என்றதனுள் அடக்காமல் வேறாகக் கூறினர். 'சோரச்சோர' என்னும் அடுக்கு மிகுதிப்பொருளது. வாயின் இரை-ஐந்தன்றொகை. கழுதும் நின்று துயின்றது என்க.()

'அன்றி லொருகண் டுயின்றொருக ணார்வத்தா
லின் றுணைமேல் வைத்துறங்கும்' என்னுஞ்சொ—லின்று
தவிர்ந்ததே போலரற்றிச் சாம்புகின்ற போதே
யவிழ்ந்ததே கண்ணீ ரவட்கு.

(இ - ள்) அன்றில் - ஆண் அன்றில், ஒருகண் துயின்று - ஒரு கண்ணால் தூங்கி, ஆர்வத்தால் - அன்பினால், இன்துணைமேல் - தனக்கினிய(வாழ்க்கைத்)துணையாகிய பெட்டையின்மீது, ஒருகண் - மற்றொருகண்ணை, வைத்து உறங்கும் - வைத்துக்கொண்டு உறக்கங் கொள்ளும், என்னும் சொல்-என்ற உலகத்தவர் சொல்லும்சொல்லை, இன்று தவிர்ந்ததேபோல - இப்பொழுது நீங்கியதையே ஒப்ப, (துணை) அரற்றி - (அப் பெட்டையன்றில்) கூவி, சாம்புகின்ற போதே - ஒடுங்குகின்ற அக் கணத்திலேயே, அவட்கு-அத்தமயந்திக்கு, கண் நீர் அவிழ்ந்தது - கண்களினின்று நீர் பெருகிற்று.

(வி - ரை) அன்றிற் பறவைகளில் ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றைவிட்டொன்று பிரிதலைச் சகியா; ஆகையால், அப் பெடையன்றில் தன் காதற்சேவல் தன்னைப் பிரிந்தாற்போ லாற்றியதனால் தமயந்திக்குத் தன் காதலன் தன்னிட முற்றப் பிரிந்த நினைவுண்டாய்க் காதன் மிகுதியினால் அவட்குக் கண்ணீர் பெருகியது. அன்

றில் சொல்லைத் தவிர்ந்ததேபோல என்க. சொல்லைத் தவிர்தலாவது- 'அன்றில் ஒரு கண்ணைத் தன் பெடையின்மீது வைத்துக்கொண்டே உறங்கும்' என்று உலகத்தவர்கள் அதன் இயற்கையை யுணர்ந்து சொல்லுஞ் சொல்லின்படியன்றி விலகியிருத்தல். 'தவிர்ந்ததேபோல' என்றமையின் ஆண் அன்றில் அங்ஙனந் தவிரவில்லை எனவும், பெட்டையன்றில் அச்சத்தாலோ மற்றைக் காரணத்தாலோ ஆற்றியது ஆண் அன்றில் அச்சொல்லைத் தவிர்ந்தாற்போல் தோன்றிற்றெனவுங் கொள்க; இங்ஙனமன்றிச் 'சொல்' என்றதை எழுவாயாக்கி (அன்றி லொருகண் டயின்றொருகண் ணார்வத்தால், இன்றுணைமேல் வைத்துறங்கும் என்று உலகத்தவர்கள் சொல்லும்) 'சொல் தவிர்ந்ததேபோல-சொல் பிழைத்துப்போனதே ஒப்ப' என்றுரைப்பினுமாம். சொல் பிழைத்தலாவது - அச்சொற்குக் காரணமாகிய அன்றிலின் இயல்பு தவிர்தல்; இது காரியத்தைக் காரணமாகக் கூறிய உபசார வழக்கு. வேறு அச்ச முதலியவற்றாலன்றிச் சொல் தவிர்ந்ததேபோல என்னும் பொருள் தருதலின் 'தவிர்ந்ததே' என்பதிலுள்ள ஏகாரமும் சிறிது நேரம் பொறுத்தன்றி 'அப்பொழுதே' என்னும் பொருள் தருதலின் 'போதே' என்பதிலுள்ள ஏகாரமும் பிரிநிலைப் பொருளன. 'அவிழ்ந்ததே' என்பதிலுள்ள ஏகாரம் அசை. 'சொல்லும்' என்னும் எதிர்காலப் பெயரெச்சம் எதிர்காலங் காட்டாமல் ஈண்டுத் தமிழ் வழக்குப்பற்றி முக்காலத்திற்குப் பொதுவாய் நின்றது; என்னெனின், அச்சொல் எப்பொழுதுஞ் சொல்லப்படுகின்றமையின். (கசஎ)

'ஏழுலகுஞ் சூழிருளா யென்பொருட்டால் வேகின்ற
ஆழ்துயர மேதென் றறிகிலேன்;—பாழி
வரையோ வெனுநெடுந்தோண் மன்னவோ! இன்னு
மிரையோ? இரவுக் கியான்.'

(இ - ள்) ஏழ் உலகும்-ஏழுலகங்களும், சூழ் இருளாய்-சூழ்ந்த இருளை யுடையனவாய், என் பொருட்டால் - எனக்காக, வேகின்ற-வேகின்றதனாலாகிய, ஆழ் துயரம் - மிக்க துன்பத்திற்குக் காரணம், ஏது என்று - ஏதுவென்று, அறிகிலேன் - அறியேன்; பாழி - பலமுடைய, வரையோ - மலையோ, என்னும் என்று ஐயப்படும்படியான, நெடுந்தோள்-நீண்ட தோள்களையுடைய, மன்னா-மன்னனே! யான் - நான், இரவுக்கு - (இந்த) இராத்திரிக்கு, தின்னும் - தின்னுதற்குரிய, இரையோ - தீனியோ?

(வி - ரை) 'ஏழுலகும்' என்றது உபலக்ஷணத்தாற் பதினான்கு உலகையும் உணர்த்தியது; இதில் உம்மை முற்றுப்பொருளது. 'இருள் ஆய்' என்றதற்கு 'உடையன' என்னுஞ் சொல் எச்சமாக வருவித்து இரண்டனுருபை இடையிற் பெய்து பொருளுரைக்கப் பட்டது. 'என்பொருட்டால்'என்பதில் 'பொருட்டால்' என்பது குவ்வுருபும் 'ஆக' என்பதுஞ் சேர்ந்து 'எனக்காக, அவனுக்காக' என்று வருவதுபோலப் 'பொருட்டு' என்னுஞ் சொல்லுருபும், 'ஆல்' என்பதுஞ் சேர்ந்துவந்த நான்கனுருபு; இது ஏதுப்பொருளது. 'வேகின்ற ஆழ் துயரம்' என்பதில் 'வேகின்ற' என்பது காரணப்பொருளில் வந்த நிகழ்காலப் பெயரெச்சம். 'ஆழ் துயரம்' என்பது வினைத்தொகைநிலைத்தொடர். 'அறிகிலேன்' என்பதில் அறி - பகுதி, கு - சாரியை, உகரக்கேடு சந்தி, இல்-எதிர்மறைவிகுதி, அனைத்துமொரு பகுதி, ஏன்-தன்மையொருமை வினைமுற்றுவிகுதி. தமயந்தி தனக்குத் தீச்சுடர்போலத் தோன்றும் சந்திரகிரணங்கள் எங்கும் பரவியிருத்தலைக் கண்டு, பதினான்கு உலகமும் அவற்றால் வேகின்றதாக எண்ணி 'ஏழுலகும் வேகின்ற' என்றும், தன்னை எரித்தற்காக வந்த சந்திரகிரணங்களாகிய தீச்சுடரில் ஏழுலகும் வேகின்றதாகவெண்ணி 'என்பொருட்டால் வேகின்ற' என்றும், வேகின்ற துன்பத்தினின்றுந் தப்பமுடியாமல் இருள் சூழ்ந்தமை துன்பமிகுதற்குக் காரண

மாயிற்றென்பாள் 'சூழ் இருளாய் வேகின்ற ஆழ் துயரம்' என்றுங் கூறினுள் என்க. 'வரையோ' என்பதில் 'ஓ' ஐயப்பொருளது. 'மன்னுவோ' என்பதில் 'ஓ' இரக்கப்பொருளது. 'இரையோ' என்பதில் 'ஓ' வினப்பொருளது. (கக௮)

கருவிக்கு நீங்காத காரிருள்வாய்க் கங்கு
லுருவிப் புகுந்த தாலூதை—பருகிக்கார்
வண்டுபோ கட்ட மலர்போன் மருண்மாலை
யுண்டுபோ கட்ட வுயிர்க்கு.

(இ - ள்) கார் வண்டு - கருமையாகிய வண்டுகள், பருகிப் போகட்ட - குடித்துவிட்டுப் போய்விட்ட, மலர்போல - பூவைப் போல, மருள் மாலை-மயக்கத்தைச் செய்யு மாலைப்பொழுது, உண்டு- உண்ண, போகட்ட-(சாரம்) நீங்கிய, உயிர்க்கு-என் உயிரைக் குடித் தற்கு, கருவிக்கும் - ஆயுதங்களுக்கும், நீங்காத - போகாத, கார் இருள்வாய் - கருமையாகிய இருட்டில், ஊதை - காற்று, கங்குல் - இருட்டை, உருவி - ஊடுருவிக்கொண்டு, புகுந்தது - வந்தது.

(வி - ரை) இக்காலத்திற் 'போய்விட்ட' என்பதுபோல அக் காலத்திற் 'போகட்ட' என்பது வழக்காறுடையதா யிருந்தது; போ- பகுதி, கு-சாரியை, உகரக்கேடு சந்தி, அடு-பகுதிப்பொருள் விகுதி, போகடு - அனைத்துமோர் பகுதி. 'மருள்மாலை' என்பது 'மருளைச் செய்யுமாலை' என்றுதலால் இரண்டனுருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகைநிலைத்தொடர்; 'எல்லாப் பிராணிகளு மயங்கு மாலை' எனக் கொண்டால் காரணப்பொருளதாகிய காலங் கரந்த பெயரெச்சத் தொடர். உண்டு - எதுப்பொருளதாகிய செயவென்னெச்சத்திரிபு. 'கருவிக்கு' இதில் 'கு' என்னு நான்கன் உருபு எதுப்பொருளது. 'காரிருள், கார்வண்டு' என்பன அல்வழிப்புணர்ச்சிப் பண்புத்தொகை நிலைத்தொடர். (கக௯)

எழுந்திருக்கும்; ஏமாந்து பூமாந் தவிசின்
விழுந்திருக்கும்; தன்னுடம்பை மீளச்—செழுந்தாளத்
தூணோடு சேர்க்கும்; துணையேது மில்லாதே
நாணோடு நின்றழியு நைந்து.

(இ - ள்) பூ மாந்தவிசின் - பூக்களையும் மாந்தளிர்களையும் பரப்பிய ஆசனத்தினின்று, ஏமாந்து - (நளமகாராஜனது உருவெளித் தோற்றத்தைக் கண்டு) சந்தோஷித்து, எழுந்திருக்கும்-எழுந்திருப்பாள்; விழுந்து இருக்கும் - (அம்மன்னனைக் காணாமையால்) மீண்டும் அதில் விழுந்து கிடப்பாள்; மீள - மறுபடியும் எழுந்து, தன் உடம்பை - தன் தேகத்தை, செழும் தாளம் - செழுமையாகிய முத்துக்களைப் பதித்த, தூணோடு - தூணிற்பொருந்த, சேர்க்கும்-சேர்ப்பாள்: நாணோடு - (அங்ஙனஞ் செய்த தன் செய்கையினால் தனக்குண்டான) வெட்கத்தினால், நின்று - அசையாமல் நின்று, ஏதும் துணை இல்லாது-ஒரு துணையும் இல்லாமையால், நைந்து அழியும் - மிகுதியும் வருந்துவாள்.

(வி - ரை) தன்னுடம்பைத் தூணிற் பொருந்தச் சேர்த்து அதனாலுற்ற நாணத்தினால் அசைவற்று நின்று துணையேது மில்லாமையினால் நைந்து அழிவாள் என இயைத்துக்கொள்க. 'நைந்து அழிவாள்' என்னும் இவ்வொருபொருட் பன்மொழி மிகுதிப்பொருளன. 'எழுந்திருக்கும், விழுந்திருக்கும், சேர்க்கும்' என்பன பலர்பாலொழிந்த மற்றைய நாற்பாற் படர்க்கையில் வரும் செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்று; "செய்யுமென் கிளவி யாடூஉப் படர்க்கை மெய்யொடுஞ் செல்லாது" ... "செய்யுநிகழ் பெதிர்வும்" என்றபடி நிகழ்காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் உணர்த்தும் இவற்றின் 'உம்' விகுதியும், 'அழிவாள்' என்பதிலுள்ள எதிர்கால முணர்த்தும் வகர இடைநிலையும், அந்நிகழ்கால எதிர்காலங்களை யுணர்த்தாமல் அச்சமயந் தனக்குண்டாயிருந்த தன்மையினால் தமயந்தி அங்ஙனம் பல்காற் புரிந்த

னள் என்னும் பொருளை யுணர்த்தினவென்க. அச் செய்கைகளால் நாணமுற்றாள் மீண்டும் அங்ஙனம் புரிந்த தென்னெனின், காதன் மீக்கூர்ந்தார்க்கு அக்கால் ஒரு நிமிடமும் ஒன்றும் ஞாபகத்தில் நில்லாமை இயல்பன்றே? ஆகையினால், அவளும் அன்னதன்மை யெய்திய அக்கால் புரிந்தனள் என்க. 'தூணோடு' என்பதில் மூன்றனுருபு ஏழனுருபோடு மயங்கியது. 'மீள' என்பது 'மறுபடி' என்னும் பொருளதாதலின் இடைச்சொல். ஈண்டு 'எழுந்துநின்று' என்றது இசையெச்சம். காதன்மீக்கூர்ந்தார்க்குப் புத்தி மயக்கத்தினால் எழுதல் விழுதன் முதலியன இயல்பாகலின் 'எழுந்திருக்கும்' என்றதற்கு அங்ஙனம் பொருள் கூறாது 'உருவெளித்தோற்றங் கண்டு எழுந்திருக்கும்' என்று பொருள் கூறிய தென்னெனின், 'ஏமாந்து' என்றதனாற் கூறப்பட்டதென்க. ஏமாப்பு - மகிழ்ச்சி. அச்சமயம் அவளது மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம் உருவெளித்தோற்றமேயாம். தாளத்தூண் - இரண்டனுருபும்பயனு முடன்றொக்க தொகைநிலைத்தொடர். 'நாணோடு' என்பதில் உடனிகழ்ச்சிப் பொருளதாகிய 'ஓடு' உருபு ஈண்டு ஏதுப்பொருளில் வந்தது. (கஉ௦)

விரிகின்ற மெல்லமளி வெண்ணிலவின் மீதே
சொரிகின்ற காரிருள்போற் சோரும்—புரிகுழலைத்
தாங்கும்; தளரும்; தழலே நெடிதுயிர்க்கும்;
ஏங்குந் துயரோ டிருந்து.

(இ-ள்) வெண்ணிலவின்மீது - வெண்மையாகிய சந்திரிகையின்மேல், சொரிகின்ற - சொரியப்படுகின்ற, காரிருள்போல் - கருமையாகிய இருட்டைப்போல, விரிகின்ற - நாள்தோறும் பரப்பப்படுகின்ற, மெல் அமளி - மென்மையாகிய படுக்கையின்மேல், சோரும் - அவிழ்ந்து விழுகின்ற, புரி குழலை - சுருண்ட கூந்தலை, தாங்கும் - கையிலேந்துவாள்; தளரும் - சோர்வாள்; தழலே - நெரு

ப்பே என்னும்படி, நெடிது உயிர்க்கும் - பெருமூச்செறிவாள்; துயரோடு இருந்து - துயரத்துடன் உட்கார்ந்து, ஏங்கும் - வருந்துவாள்.

(வி - ரை) படுக்கையின்மேல் கூந்தல் அவிழ்ந்து விழுதல் வெள்ளிய சந்திரிகையின்மேல் இருட்டைச் சொரிந்தாற்போ லிருந்த தென்றமையின் 'அமளி' என்றது 'மேலே வெண்டுகில் பரப்பப் பெற்ற படுக்கை' என்க. 'மெல்லமளி' என்றமையின் 'இலவம் பஞ்சு மெத்தை' என்க. 'விரிகின்ற' என்பது 'விரிக்கப்படுகின்ற' என்னுஞ் செயப்பாட்டு வினைப்பொருளில் வந்த செய்வினை; ஈண்டு நிகழ்காலம் நாடோறும் விரிக்கப்படுதலை யுணர்த்திற்று. 'தாங்கும், தளரும், ஏங்கும்' என்பனவு 'முற்கூறியபடி இங்ஙனம் பன்முறை புரியாநின்றனள்' என்னும் பொருளைத் தந்தனவென்க. புரிகுழல் - வினைத்தொகைநிலைத்தொடர்; 'புரிவாகிய குழல்' எனின், பண்புத் தொகைநிலைத்தொடர்; இப்பொருளில் 'புரி' என்பது முதனிலைத் தொழிற்பெயர். 'தழலே' என்றவிடத்துப் 'போல' என்னும் சொல்லைத் தந்துரைத்தது சொல்லெச்சம். (கஉக)

'உடைய மிடுக்கெல்லா மென்மேலே யோச்சி
விடிய மிடுக்கின்மை யாலோ,—கொடியன்மேல்
மாகாதல் வைத்ததோ, மன்னவர்த மின்னருளோ,
ஏகாத தென்னோ? இரா.'

(இ - ள்) உடைய - தனக்குள்ள, மிடுக்கு எல்லாம் - வன்மை முழுவதையும், என்மேல் ஓச்சி - என்மீது செலுத்தி, (அதனால்) விடிய - விடிதற்கு, மிடுக்கு இன்மையாலோ - வன்மையில்லாமற் போய்விட்டதனாலோ, கொடியன்மேல் - கொடியவனாகிய மன்மதன்மீது, மா காதல் - மிக்க காதலை, வைத்ததோ - வைத்திருக்கின்றதோ, மன்னவர்தம் - நளமகாராஜனது, இன் அருளோ -

இனிய அருளினுலோ, இரா - இராவானது, ஏகாதது - போகாத தற்குக் காரணம், என்னே - இவற்றுள் யாதோ?

(வி-ரை) உடைய - குறிப்புப்பெயரெச்சம்; உடை - பகுதி. 'ஓச்சி' என்னும் இறந்தகால வினையெச்சம் ஈண்டுக் காரணப்பொருளதாய் நின்றது. ஓகாரங்கள் நான்களுள் முன்னுள்ள மூன்றும் ஐயப்பொருளன. மற்றொன்று அசை. (கஉஉ)

மயங்கும்; தெளியும்; மனநடுங்கும்; வெய்துற்
றுயங்கும்; வறிதே யுலாவும்;—வயங்கிழைபோய்ச்
சோரும்; துயிலுந் துயிலாக் கருநெடுங்க
ணீருங் கடைசோர நின்று.

(இ-ள்) மயங்கும் - மருளுவாள்; தெளியும் - தெளிவுகொள்ளுவாள்; மனம் நடுங்கும் - மன நடுங்குவாள்; வெய்து உற்று-(தேகத்திற்) கொதிப்பேறப்பெற்று, (அதனுல்) உயங்கும் - வாடுவாள்; வறிது - வீணாக, உலாவும் - (சுற்றித்) திரிவாள்; வயங்கு - பிரகாசிக்கின்ற, இழை - ஆபரணங்கள், போய் - (தேகமெலிவால்) நீங்க, (அது கண்டு) சோரும்-தளருவாள்; துயிலாத - (தான் துயிலவெண்ணினும்) துயில் கொள்ளாத, நெடு - விசாலமாகிய, கரும் கண் - கருவிழியையுடைய கண்ணினது, கடை - கடையில், நீர் சோர நின்று - நீரொழுகநின்று, துயிலும் - உறங்குவாள்.

(வி - ரை) மனநடுங்கும்-இணைவழுவமைதி. 'வெய்து' என்பதில் து-'அரிது' என்பதிற்போலப் பகுதிப்பொருள் விகுதி. 'வெய்துற்று' என்பதற்குத் 'தேகம் வெப்பமுடையதாக' என்று பொருள் கொள்ளுதலுமாம்; இப்பொருளில் து - ஒன்றன்படர்க்கை விகுதி. 'கருமை' என்னும் பண்பு பண்பியை யுணர்த்தியது இலக்கணை. 'நீரும்' என்பதிலுள்ள உம்மை அசை. துயிலாத நெடுங்கருங்கட் கடைநீர் சோர நின்று துயிலுமென இயைக்க. (கஉங)

விழுது படத்திணிந்த வீங்கிருள்வாய்ப் பட்டுக்
கழுதும் வழிதேடுங் கங்குற்—பொழுதிடையே
நீருயிர்க்குங் கண்ணோடு நெஞ்சுருகி வீழ்வார்த
மாருயிர்க்கு முண்டோ? அரண்.

(இ - ள்) கழுதும் - பிசாசும், விழுதபட - விழுதுதோன்றும் படி, திணிந்த - வன்மையுற்ற, வீங்கு இருள்வாய்-பெருகிய இருட்டில், பட்டு - அகப்பட்டு (அதனால்), வழி தேடும் - வழியைத் தேடுகின்ற, கங்குல் பொழுதிடை - இராக்காலத்தில், நெஞ்சுருகி - மனங்கரைந்து, நீர் உயிர்க்கும் - நீரைச் சொரிகின்ற, கண்ணோடு - கண்களுடன், வீழ்வார்தம் - அழிகின்ற காதலருடைய, ஆருயிர்க்கும் - அருமையாகிய உயிர்க்கும், அரண் உண்டோ - காத்தற்குரிய பொருள் உள்ளதோ?

(வி - ரை) பலநாட்பட நின்று முதிர்ந்த ஆலமரங்கள் விடுதல் போல விழுதுவிட்ட வீங்கிருளென்க. ஆலமரங்கள் விட்ட விழுது பூமியிலூன்றி அவை வன்மை யுறுதற்குக் காரணமாதல்போல, அவ் விருள் விட்ட விழுதும் பூமியிற் பதிந்து அது வன்மை யுறுதற்குக் காரணமாயிற் றென்பார் 'விழுதுபடத் திணிந்த இருள்' என்றார். 'இரவிற் றடையின்றித் திரியுங் கழுதும்' என்னும் பொருள் தர வின் 'கழுதும்' என்பதிலுள்ள உம்மை உயர்வுசிறப்புப் பொருளது. 'கங்குற்பொழுது' என்பது 'கங்குலாகிய பொழுது' என்றுதலின் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். கங்குற்பொழு திடை நெஞ்சுருகி நீருயிர்க்குங் கண்ணோடு வீழ்வார் என இயைக்க. 'கண்ணோடு' என்பதில் 'ஓடு' உருபு அடைமொழிப் பொருளது. அரண்-முதனிலை பெறாத் தொழிற்பெயர்; 'காவல்' என்பது பொருள்; அது தொழிலாகுபெயராய்க் காத்தற்குரிய பொருளை யுணர்த் திற்று. காத்தற்குரிய தென்னும் பொருள் தருதலின் 'உயிர்க்கும்' என்பதிலுள்ள உம்மையும் உயர்வுசிறப்புப் பொருளது. புன்னெறி

யினலன்றி நன்னெறியினலான காதலுடையார்தம் உயிரென்பார் 'ஆருயிர்' என்ருர். (கஉச)

பூசுரர்தங் கைம்மலரும் பூங்குமுத மும்முகிழ்ப்பக்,
காசினியுந் தாமரையுங் கண்விழிப்ப,—வாச
மலர்ந்ததேங் கோதையா ளாழ்துயரத் தோடு
புலர்ந்ததே யற்றைப் பொழுது.

(இ - ள்) பூசுரர்தம் - பிராமணர்களுடைய, கைம்மலரும் - கையாகிய மலர்களும், பூங்குமுதமும் - அழகாகிய ஆம்பன்மலர்களும், முகிழ்ப்ப - குவியவும்; காசினியும் - பூமியிலுள்ளோரும், தாமரையும் - தாமரைப்பூவும், கண் விழிப்ப - கண் திறக்கவும்; அற்றைப் பொழுது - அன்றைய இராக்காலம், வாசம் - நல்லமணம், அலர்ந்த - பரவின, தேங்கோதையாள் - தேனையுடைய மாலையையணிந்த தமயந்தியினது, ஆழ் துயரத்தோடு - மிக்க துன்பத்தோடு, புலர்ந்தது - நீங்கிற்று.

(வி - ரை) பூசுரர் - பூதேவர்கள்; பூமியிலுள்ளவர்களில் தேவர்களைப்போற் கல்வி முதலியவற்ருற் சிறந்தவர்கள்; அங்ஙனம் பண்டைக்காலந்தொட்டுச் சிறந்து விளங்கினவர்கள் பிராமணர்களாதலின் அவர்களைப் பூதேவரென்றல் பண்டைய வழக்கு;

"ஒருகோடி பூதேவருங் கைதொழுங் கோவை"

என்றதுங் காண்க. சுரர்-சுராவை (அமுதத்தை) உண்பவர்கள் தேவர்கள். 'குமுதம், தாமரை' என்பன முதலாகுபெயர்கள். முகிழ்ப்ப: முகிழ் - பகுதி, ப் - சந்தி, ப் - விரித்தல் விகாரம், அ - விகுதி. 'கண்விழிப்ப' என்றதற்கு 'மனிதர் கண்திறக்கவும்', 'தாமரைப்பூ மலரவும்' எனப் பொருள் கொள்க. பரசுராமரால் காசிப முனிவருக்குத் தானஞ் செய்யப்பட்டதாகலின் பூமிக்குக் 'காசினி' என்னும் பெய ருண்டாயிற்று. 'இரவுப்பொழுது நீங்கிற்று' என்பதைப் 'பொ

ழுது விடிந்தது' என்பது உலகவழக்காதலின், 'பொழுது புலர்ந்தது' என்றதற்கு 'இராப்பொழுது நீங்கிற்று' எனப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. 'பொழுது விடிந்தது; இனி நாம் விரைவில் நமது காதலராகிய நளச்சக்கரவர்த்தியை அடைவோம்' என்று தமயந்தி மகிழ்ந்தாள் என்பது கருத்து. பூசுரர்தங் கைகள் எதற்காகக் குவிந்தனவெனின், காலைச்சந்தியில் சூரிய நமஸ்காரஞ் செய்தற்பொருட்டென்க. 'குமுதமும் முகிழ்ப்ப' என்றதில் மகரம் விரித்தல் விகாரமாய்த் தோன்றி நின்றது. (கஉ௫)

வில்லி கணையிழப்ப, வெண்மதியஞ் சீரிழப்பத்,
தொல்லை யிருள்கிழியத், தோன்றினான்;—வல்லி
மணமாலை வேட்டிடுதோள் வாளரசர் முன்னே
குணவாயிற் செங்கதிரோன் குன்று.

(இ - ள்) வல்லி - கொடியை யொத்தவளாகிய தமயந்தியினது, மணமாலை - கலியாண மாலையை, வேட்டிடு - விரும்பிய, தோள் - தோள்களினுடைய, வாள் அரசர்முன் - ஒளியையுடைய அரசர்களுக்கு முன்பாக, செங்கதிரோன் - செம்மையாகிய கிரணங்களையுடைய சூரியன், வில்லி - சிறந்த வில்லாளியாகிய மன்மதன், கணை இழப்ப - தனக்குரிய பாணங்களை யிழக்கவும்; வெண்மதியம் - வெண்மையாகிய நிறத்தினையுடைய சந்திரன், சீர் இழப்ப - தனது சிறப்பை இழக்கவும்; தொல்லை - (தமயந்தியின்) துன்பத்திற்குக் காரணமாகிய, இருள் கிழிய - இருள் பிளவுபடவும் (ஒழியவும்); குணவாயில் குன்று - கிழக்குத் திசையிலுள்ள மலையில், தோன்றினான் - உதயமானான்.

(வி - ரை) இணைவிழைச்சுக்குரிய இரவு நீங்கியபின் மன்மதன் செய்யத்தக்கது யாதொன்று மின்மையின் 'வில்லி கணையிழப்ப' என்றார். கவிபாடுதலிற் சிறந்தோனையே 'கவிஞன்' என்பது

போல விற்போரிற் சிறந்தோனையே 'வில்லி' என்பர்; ஆகையினால் 'வில்லி' என்றதற்குச் 'சிறந்த வில்லாளியாகிய மன்மதன்' என்று பொருள் கூறப்பட்டது. 'தொல்லை இருள்' என்றதற்குச் 'சூரியன் தான் உதித்தற்குமுன் இருந்த இருள்' என்றுரைப்பினுமாம். வேட்டு: வேள் - பகுதி, து - சாரியை, ளகர தகரங்கள் டகரமானது சந்தி, உகரக்கேடு சந்தி, இடு-துணைவினை விகுதி, அனைத்துமோர்பகுதியாய் நின்ற 'வேட்டிடு' என்பது 'தோள்' என்பதோடு கூடி வினைத்தொகைநிலைத்தொடராயிற்று. 'தோள் வாளரசர்' என்றதற்குத் 'தோளையும், வாளையு முடைய அரசர்' என்றுரைத்தலுமாம். (கஉசு)

முரைசெறிந்த நாளேழு முற்றியபின், கொற்ற
வரைசெறிந்த தோண்மன்னர் வந்தார்;—விரைசெறிந்த
மாலை துவள, முடிதயங்க, வால்வளையுங்
காலை முரசுங் கலந்து.

(இ - ள்) முரசு எறிந்த - (மங்கை சுயம்வர நாளேழென்று பேரிகை அடித்துத் தெரிவிக்கப்பட்ட, ஏழுநாளு முற்றிய - ஏழு நாளுமுடிந்த, பின் - பின்னாளில், கொற்றம் வரை செறிந்த - வெற்றியினையுடைய மலையையொத்த, தோள் மன்னர் - தோள்களையுடைய அரசர்கள், விரை செறிந்த - வாசனை பொருந்திய, மாலை துவள - மாலைகள் அசையவும், முடி தயங்க - (தங்கள் சிரங்களிலுள்ள) கிரீடங்கள் பிரகாசிக்கவும், வாள் வளையும் - வெண்மையாகிய சங்குகளின் ஒலியும், காலை முரசும் - காலைவேளைகளில் அடிக்கப்படும் பேரிகைகளின் ஒலியும், கலந்து - ஒன்றோடொன்று கலந்து ஒலிக்கவும், வந்தார் - (சுயம்வரமண்டபத்திற்கு) வந்தனர்.

(வி - ரை) 'வளை, முரசு' என்பன பொருளாகுபெயர்களாய் அவற்றின் ஒலிகளை யுணர்த்தின. 'கலந்து' என்றவிடத்து 'ஒலிக்கவும்' என்னுஞ் சொல்லை வருவித்தது சொல்லெச்சமென்க. (கஉஎ)

அ.

மன்றலந்தார் மன்னர் நடுவணைய வந்திருந்தான்;
கன்று குதட்டிய கார்நீல—முன்றிற்
குறுவிழிக்கு நேர்நாடன் கோதைபெருங் கண்ணின்
சிறுவிழிக்கு நோற்றிருந்த சேய்.

(இ - ள்) கன்று - ஆண்கன்றுகள், குதட்டிய - (வாயிற்கொண்டு) குதப்பியுமிழ்ந்த, கார் நீலம் - கருங்குவளைமலர்கள், முன்றில்- வாசலில், குறு விழிக்கும் - (நன்றாக மலர்ந்து பாராமல்) சிறிதே விழித்துப் பார்க்கும், நேர் நாடன் - தன்மையையுடைய நாட்டையுடையவனாகிய, கோதை - தமயந்தியினுடைய, பெருங்கண்ணின் - விசாலமாகிய கண்ணினது, சிறு விழிக்கு-கடைக்கண்பார்வையைப் பெறுதற்கு, நோற்றிருந்த - முற்பிறப்பில் தவம் புரிந்த, சேய் - (வீரத்தினாற்) சுப்பிரமணியனை யொத்தவனாகிய நளமகாராசன், வந்து - (அச்சுயம்வர மண்டபத்துக்கு) வந்து, அம் - அழகினையும், மன்றல் - வாசனையினையுமுடைய, தார் - மாலையினையணிந்த, மன்னர் நடு - அரசர்களின் நடுவில், அணைய, இருந்தான் - யாவர்க்குஞ் சமீபமாக வீற்றிருந்தான்.

(வி - ரை) 'நாடன் சேய்' எனக் கூட்டி இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர் என்க. கண்ணின் கடையைக் 'கடைக்கண்' என்பது மரபாகலின் 'கண்ணின் சிறுவிழி' என்றதற்குக் 'கண்ணினது கடைக்கண்' எனப் பொருள் கூறப்பட்டது; அது உறுப்புத் தற்கிழமையாகிய ஆறன்றொகை. சிறுவிழி - கடைக்கண்; இதில் 'விழி' என்பது முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; இது தொழிலாகுபெயராய்க் கண்ணை யுணர்த்தியது. 'சிறு' என்பது அவ்வாகுபெயர்ப் பொருளாகிய கண்ணை விசேஷித்துநின்றது; ஆகையால், அது பண்புத்தொகைநிலைத்தொடராய் ஒருசொற்றன்மை யெய்திக் கண்ணின் கடையை யுணர்த்தியது. குதட்டிய: குதட்டு - பகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, இன் - இறந்தகால இடைநிலை,

இதில் னகரமெய் கெட்டது கடைக்குறை, யகரமெய் தோன்றிய தும் சந்தி, அ - விகுதி. நோற்றிருந்த: நோல் - பகுதி, து - சாரியை, லகர தகரங்கள் றகரமானது சந்தி, உகரக்கேடு சந்தி, இரு - துணைவினை விகுதி, த்-சந்தி, அது 'ந்' ஆனது மெலித்தல் விகாரம், த்-இறந்தகால இடைநிலை, அ - விகுதி. சேய்போல்வானைச் 'சேய்' என்றது ஓர் உபசார வழக்கு. (கஉஅ)

நித்திலத்திற் பொற்றோடு நீலமணித் தோடாக
மைத்தடங்கண் செல்ல வயவேந்தர்—சித்த
மருங்கே வரவண்டின், பந்தர்க்கீழ் வந்தா
ளருங்கேழ் மணிப்பூ ணணங்கு.

(இ-ள்) வயவேந்தர்-வெற்றியையுடைய அரசர்களுடைய, நித்திலத்தின் பொன் தோடு-முத்துக்களையுடைய அழகிய காதணிகள், நீல மணித்தோடு ஆக-நீலமணிகளைப் பதித்த காதணிகளைப்போலக் கறுத்துத் தோன்றும்படி, மைத்தடங்கண் - (தன்) மையைத் தீட்டப்பெற்ற விசாலமாகிய கண்கள், செல்ல - (அவர்கள்பாற்) போக, சித்தம் - அவ்வரசர்களுடைய மனங்கள், மருங்கே - தன்பக்கத்தில், வண்டின் வர - வண்டுகளைப்போலத் (தன்னைத் தொடர்ந்து) வர, அருங்கேழ் - மற்றவற்றிற்கில்லாத ஒளியினையுடைய, மணி - இரத்தினங்களைப் பதிக்கப்பெற்ற, பூண் அணங்கு - ஆபரணத்தினை அணிந்த தமயந்தி, பந்தர்க் கீழ்-(அங்கு இடப்பட்டிருந்த) பந்தலின் கீழ், வந்தாள்-வந்தனள்.

(வி-ரை) கண் செல்ல, சித்தம் வர, அணங்கு பந்தர்க்கீழ் வந்தாள் என்க. தமயந்தி அங்கு வந்த அரசர்களைப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தனள் என்பார் 'நித்திலத்தின் பொற்றோடு நீலமணித் தோடாக, மைத்தடங்கண் செல்ல' என்றார். நித்திலத்தின் தோடுகள் நீல மணித்தோடுகளாகத் தோற்றுதற்குக் காரணம் அவளது கருவிழி

யின் ஒளி அவற்றிற் பாய்ந்தமை. 'ஆக, வர' என்பவற்றுள் அகர விகுதி காரியப்பொருளில் வந்தமையின் எதிர்காலத்தையும், 'செல்ல' என்பதில் அகரம் காரணப்பொருளில் வந்தமையின் இறந்தகாலத் தையு முணர்த்திற்றென்க. (கஉசு)

'பேதை மடமயிலைச் சூழும் பிணைமான்போற்
கோதை மடமானைக் கொண்டணைந்த—மாதர்
மருங்கின் வெளிவழியே மன்னவர்கண் புக்கு
நெருங்கினவே மேன்மே னிறைந்து.

(இ - ள்) பேதை - எளிமையினையுடைய, மடம் - இளமை யாகிய, மயிலை - மயிலை, சூழும் - சுற்றுகின்ற, பிணை மான்போல் - பெண் மான்களைப்போல, கோதை - (கையிலே) மாலையினையுடைய, மடம் - இளமையினையுடைய, மானை - தமயந்தியை, கொண்டு அணைந்த - அழைத்துக்கொண்டுவந்த, மாதர் - பெண்களினுடைய, மருங்கின் - இடுப்பினது, வெளி வழியே - வெளியான இடத்தின் வழியாக, மன்னவர்கண் - அரசர்களுடைய கண்கள், மேல்மேல் - (முந்திப் பார்க்கவேண்டி) ஒருவர் கண்களின்மேல் ஒருவர் கண்களாக, புக்கு - சென்று, நிறைந்து - அவ்விடை வெளிகளில் நிரம்பி, நெருங்கின - நெருக்கமுற்றன.

(வி - ரை) மயிலை மான்கள் சூழ்தல்போலத் தமயந்தியைத் தோழியர்கள் சூழ்ந்தனர்கள் என்பது முன் இரண்டடியின் கருத்து. கார்கால முற்றவாறே களிகொண்டு தன் அழகிய கலாபங்களால் தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு தன் இயல்பான அழகிய சாயலு டன் செல்லு மயிலைப்போலத் தன் காதற்குரிய காலமுற்றமையால் தமயந்தி தன் இயற்கை யழகு விளங்கக் களிகூர்ந்து, அழகிய ஆடை யாபரணங்களை யணிந்துகொண்டு, இயல்பான தன் அழகிய சாயலு டன் சென்றனள் என்பார், அவளுக்கு மயிலை யுவமையாகவும், அன்று

அவள் கொண்ட பொலிவு என்றும் அவளோடு பழகியுள்ள தோழியர்களுரு மருண்டு மருண்டு பார்க்கும்படி இருந்தது என்பார், அவர்களுக்குப் பெண்மானை யுவமையாகவுங் கூறினர். அன்று தன் இயல்பான அழகிய சாயலுடன் சென்றன ளென்றதென்? அதற்குமுன் அவ்வியற்கைச் சாயலை யிழந்திருந்தனளோ வெனின், ஆம், இழந்திருந்தனள். அதனை 'மயங்குந் தெளியும்' என்னும் 123-ம் செய்யுளில் 'வறிதே யுலாவும்' என்றதனுல் அறிக. மான்களுடன் மானன்றி மயில் செல்லாதாகையினுல், 'மடமானைக் கொண்டணைந்த' என்ருர். "மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்பாரைப்போல்" என்னும் பழமொழியையும் ஈண்டுக் கவனிக்க. ஒரு கன்னிகையானவள் சுயம்வரத்தில் தான் விரும்பிய புருடனது மார்பை அலங்கரிக்க ஒரு மாலைகொண்டு செல்லுதல் வழக்கம். ஆகலின், ஈண்டுக் 'கோதை' என்றது அன்று தமயந்தி அவ்வாறு கையிலேந்திச் சென்ற மாலையை என்க. சிறந்த பெண்களுக்கு மார்பும், புட்டமும் அகன்று இடை சிறுத்திருக்கு மாகலின் அவ்விதமாதர்கள் ஒருவரோடொருவர் நெருங்கிச் செல்கையில் அவர்களின் இடைகளின் பக்கத்திற் சந்தாக இடைவெளி தோன்றும். அவ்வித இடை வெளிகளின் வழியாக அரசர்கள் தமயந்தியைப் பார்த்தார்கள் என்பதும், அவ்விடைவெளியானன்றி அவளைப் பார்க்க முடியாவண்ணந் தோழியர்கள் நெருக்கமாகச் சூழ்ந்திருந்தனர் என்பதும், இதன் கருத்து. இவ்விரு மாதர்களின் இடை வெளியின் வழியாக அநேக அரசர் நெருங்கிப் பார்த்தனர் என்பார் 'மன்னவர்கண் மேன்மேல்புக்கு நெருங்கின' எனவும், ஒருபாலுள்ளார் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் இடைவெளியின் வழியாக மற்ருெருபாலார் வந்து அங்ஙனம் நெருங்கிப்பார்க்க வெண்ணினும் இடம் பெற்றிலர் என்பார் 'நிறைந்து' எனவுங் கூறினர். 'மருங்கின் வெளி' என்றதும், 'வெளிவழி' என்றதும், ஆறன்ருெகைகள். 'ஆக' என்பது சொல்லெச்சமாகத் தொக்குநின்றது. 'மருங்கின் வெளி' என்றதில் 'இன்' அல்வழிக்கண்வந்த சாரியை எனவும், அது பண்புத்

தொகைநிலைத்தொடர் எனவுங் கொண்டு, அதற்கு 'மருங்காகிய வெளி' எனப் பொருள் கூறலாகாதோவெனின், மருங்கெல்லாம் வெளியாயிருப்பின் மன்னவர் கண்கள் மேல்மேல் புக்கு நெருக்குண்ண வேண்டியதின்று; ஈண்டு மன்னவர் கண்கள் மேன்மேற் புக்கு நெருக்குண்டனவெனக் கூறியிருத்தலின், ஈண்டு மருங்கை வெளியாகக் கூறுதல் பொருத்த முடைத்தன்று; ஆகலின் அங்ஙனம் பொருள் கூறலாகாதென்க. (கடுo)

மன்னர் விழித்தா மரைபூத்த மண்டபத்தே
பொன்னின் மடப்பாவை போய்ப்புக்காள்—மின்னிறத்துச்
செய்யதாள் வெள்ளைச் சிறையன்னஞ் செங்கமலப்
பொய்கைவாய்ப் போவதே போன்று.

(இ - ள்) மின் நிறத்து - மின்னலினது நிறத்தையொத்த, செய்ய-செந்நிறத்தினையுடைய, தாள்-கால்களையும், வெள்ளைச்சிறை-வெண்மையாகிய இறகுகளையுமுடைய, அன்னம் - அன்னப்பறவையானது, செங்கமலம் - (மலர்ந்த) செந்தாமரைப் பூக்களையுடைய, பொய்கைவாய் - தடாகத்தில், போவதே போன்று - செல்லுதலையே யொக்க, பொன்னின் - (அழகினால்) இலக்ஷ்மியைப் போன்ற, மடம் - இளமைப் பருவத்தினையுடைய, பாவை-தமயந்தி, மன்னர்-அரசர்களது, விழித்தாமரை-கண்களாகிய தாமரைகள், பூத்த - மலர்ந்துள்ள, மண்டபத்து - சுயம்வர மண்டபத்தில், போய்ப் புக்காள் - சென்று புகுந்தனள்.

(வி - ரை) மின்னிறத்து - ஆறன் றொகைநிலைத்தொடர்; 'மின்னல்போன்ற நிறத்தினையுடைய' என்று பொருள் கூறுவது பொருத்த முடைத்தன்று; என்னெனின், மின்னல்போன்ற நிறத்தினையுடைய என்பது 'செய்ய' என்பதைத் தழுவாமல் 'தாள்' என்பதைத் தழுவி 'மின்னல்போன்ற செந்நிறத்தினையுடைய தாள்'

என்று பொருளாம்; ஆகவே, 'செய்ய' என்றது மிகையாமாகலின். 'மின்னலினது நிறம்போன்ற' எனின், அது 'செய்ய' என்பதைத் தழுவிஅக்குற்றம் படாமல் நேரே பொருள்படுதல் காண்க. செய்ய தாள் - குறிப்புப் பெயரெச்சத்தொடர். வெள்ளைச்சிறை - பண்புத் தொகைநிலைத்தொடர்; 'வெள்ளை நிறத்தினையுடைய சிறை' எனின், இரண்டனுருபும் பொருளுந் தொக்க தொகையாம். 'பொய்கைவாய்' என்பதில் 'வாய்' ஏழனுருபு. 'போவதே' என்பதில் 'ஏ' பிரிநிலை. 'மண்டபத்தே' என்பதில் 'ஏ' அசை. போன்று - வினையெச்ச வுவம வுருபு; இதனை, இச் சகம் புகழு நச்சினார்க்கினியார், தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் உவமவியலில், "அவைதாம், அன்னவேய்ப்ப" என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் "அவை இடைச்சொல்லாகித் தொக்குவருவனவும், தொகாதே நிற்பனவும், வினைச்சொல்லாகி வேறுபட நிற்பனவுமெனப் பலவாம்' என்றதனாற் கண்டுகொள்க. விழித்தாமரை - உருவகமாகலின் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைதொடர். மடம்-இளமை; இது இளம்பருவத்தினை யுணர்த்தலின் பண்பாகுபெயர். 'பொன்னின்' என்பதிலுள்ள ஐந்தனுருபாகிய 'இன்' உவமப் பொருளது. பாவை போல்வாளைப் 'பாவை' என்றது உவமையாகு பெயர். 'பொன்னிற் பாவை' என்பதற்குப் 'பொன்னினாற் செய்த பாவைபோல்வாள்' எனப் பொருள் கூறி அன்மொழித் தொகைப் பெயர் என்னலாகாதோ எனின், ஆகாது; என்னெனின், 'பொன்' என்னு நிலைமொழி வருமொழியாகிய பாவை என்பதை விசேடித்து நிற்பினும் அப்பாவை என்பது தனிநின்றும் ஆகுபெயரான் பெண்களை யுணர்த்தலினென்பது. (௧௩௪)

வடங்கொள் வனமுலையாள் வார்குழன்மே லோடு
நெடுங்கட் கடைபார்த்து நின்று—னிடங்கண்டு
பூவாளி வேந்தன்றன் பொன்னுவம் பின்னேயிட்
டேவாளி நாணின்மே லிட்டு.

(இ - ள்) பூவாளி - (ஐந்துவகைப்) பூக்களாகிய பாணங்களை யுடைய, வேந்தன் - (மன்மதனாகிய) அரசன், தன் பொன் ஆவம் - தனது அழகிய அம்பறாத்தூணியை, பின் இட்டு - முதுகின் பக்கந் தொங்கக்கட்டி, ஏ - பாணங்களை, வாளி - ஒளியினை யுடையதாகிய நாணின்மேல் - (வில்லிற் பூட்டிய) கயிற்றின்மேல், இட்டு - இட்டு வைத்து, இடம் கண்டு - (தக்க) இடத்தினைத் தெரிந்துகொண்டு, வடம் கொள் - முத்துமாலையை அணிந்த, வனமுலையாள் - அழகாகிய கொங்கைகளையுடைய தமயந்தியினது, வார் குழன்மேல் - நீண்ட கூந்தலின்மீது, ஓடும் - விரைந்து செல்கின்ற, நெடும் - விசாலமாகிய, கட்கடை - கண்களின் கடைகளை, பார்த்து நின்றான் - எதிர் நோக்கி நின்றான்.

(வி - ரை) தமயந்தி எவர்மீது தன் கட்கடையைச் செலுத்து கின்றாளோ அவர்மீது பாணங்களை யெய்ய மன்மதன் சித்தமாயிருந் தான் என்பது கருத்து. 'பூவாளிவேந்தன் இவளது கட்கடை பார்த்து நின்றான்' என்றமையின், இவள் பெண்சக்கரவர்த்தினி என்ற வாறாயிற்று. முலையாள் கண் என இயைக்க. 'வார்குழன்மேல் ஓடும்' என்றதும், 'நெடும்' என்றதும் இடைப்பிறவரல். கட்கடை - உறுப் புத்தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறன்றொகை. 'வார்குழைமேல்' என்றும் பாடமுண்டு; இப்பாடத்திற்கு, 'மேன்மையாகிய குண்ட லங்களை யணிந்த காதுகளின்மேல்' என்று பொருள் கொள்க. 'நாணி ன்மேல்' என்பதில் 'இன்' சாரியை; மேல் - ஏழனுருபு. (கநஉ)

மன்னர் குலமும் பெயரும் வளநாடு
மின்ன பரிசென் றியலணங்கு—முன்னின்று
தார்வேந்தன் பெற்ற தனிக்கொடிக்குக் காட்டினாள்
டேர்வேந்தர் தம்மைத் தெரிந்து.

(இ - ள்) இயல் - நல்ல லக்ஷணங்களையுடைய, அணங்கு - தெய்வப் பெண்போல்வாள் ஒரு தோழி, தேர் வேந்தர்தம்மை -

(அங்கு வந்துள்ள) தேர்ச்சேனையையுடைய அரசர்களை, தெரிந்து- (நன்ருய்த் தனக்குள் முன்னே) தெரிந்துகொண்டு, (பிறகு) தார் வேந்தன் - வெற்றிமாலையினையுடைய அரசனுகிய வீமன், பெற்ற - ஈன்ற, தனிக்கொடிக்கு - ஒப்பற்ற பூங்கொடி போல்பவளாகிய தமயந்திக்கு, முன் நின்று - முன்னே நின்று, மன்னர் - அவ்வரசர்களுடைய, குலமும் - வமிசங்களும், பெயரும் - புகழும், வளநாடும் - நீர்நில வளப்பத்தினையுடைய நாடுகளும், இன்ன பரிசு - இத்தன்மையையுடையன, என்று - என்று சொல்லி, காட்டினுள் - முறையாகக் காட்டினுள்.

(வி - ரை) ஈண்டுக் 'குலம்' என்றது சூரிய சந்திர வமிசங்களை, சாதியையன்று; அதனைப் பின் ஒவ்வோ ரரசரையும்பற்றித் தனியே கூறுஞ் செய்யுட்களா லுணர்க. 'பெயர்' என்றது 'புகழை'; இவர்க்கிது பெயர் என்பதன்று; இதனையும் பின்வருஞ் செய்யுட்களா லுணர்க. 'இயல் அணங்கு' என்பதற்குச் 'சாஸ்வதி' என்றும் சிலர் பொருள் கூறுவர். அஃது இக்காண்டத்தின் 150-ம் செய்யுளில் "காவலரைத் தன் சேடிக் காட்டக்கண்டு" என்றதனேடு மாறுகொள்ளுதலின் பொருந்தாது. சிலர் அதற்குஞ் சமாதானமாகச் சாஸ்வதி சேடியின் உருவங்கொண்டு வந்திருந்தனள் என்பர். அக்கூற்றுக்கு இந்நூலில் ஆதாரமின்மையின் அஃது அன்னேரால் பிறிதோர் கற்பனையை இந்நூலிற் புகுத்தக் கூறப்படுங் கூற்றே யன்றி நூலிற்குத் தகக் கூறப்படுவதன்றெனை விடுக்க. பரிசையுடையனவற்றைப் பரிசு என்றது "இல்லதெனில்லவண் மாண்பாலுல்" என்பதிற்போலக் குணியைக் குணமாகக் கூறியதோ ருபசார வழக்கு. 'சொல்லி' என்றது சொல்லெச்சம். இயலணங்கு 'தேர்வேந்தர் தம்மைத் தெரிந்து தனிக்கொடிக்கு இன்ன பரிசென்று காட்டினுள்' என்றதனுல், "ஒருவர் ஒரு விஷயத்தைத் தாமுன் னுணர்ந்து பிறகு பிறர்க்குணர்த்தப் புகுதல்வேண்டும்" என்னு நீதி தோன

றுத லறிக. 'தெரிந்து' என்பது தெரிவித்து என்னும் பிறவினைப் பொருளது எனக் கொள்வார்க்கு செய்யுண் முழுதும் இடர்ப்பா டின்றிப் பொருள் கொள்ள லியையாமையும், அங்ஙனங் கொள்ளும் பொருளும் இத்துணைச் சிறவாமையு முய்த்துணர்க. பெற்ற கொடி, தனிக்கொடி என இயைக்க. (கஙடு)

"பொன்னி யமுதப் புதுக்கொழுந்து பூங்கமுகின்
சென்னி தடவுந் திருநாடன்—பொன்னிற்
சுணங்கவிழ்ந்த பூண்முலையாய்! சூழமரிற் றுன்னார்
கணங்கவிழ்ந்த வேலனிவன் காண்."

[இதுமுதல் பதினாறு செய்யுட்களால் அரசர்களைப்பற்றித் தமயந்தியின் சேடி கூறுவதாகக் கூறத்தொடங்கிய இவ்வாசிரியர் தமது தேசாபிமானத்தால் தமிழ்நாட்டு வேந்தரை முன்னரே கூறவெண்ணிச் சூரிய வமிசத்தரசரை முன்னே கூறு மாபின்படி அவ்வமிசத்தரசனாகிய சோழனை முற்கூறி, அதற்கடுத்த வமிசமாகிய சந்திர வமிசத்திற் பிறந்தவனும் தமிழை வளர்த்தவனுமாகிய பாண்டியனை அச்சோழனுக்குப் பின்னரும், அச்சந்திர வமிசத்திற்குப் பிந்தியதாகிய அக்கினி வமிசத்திற் றோன்றிய சேரனைப் பாண்டியனுக்குப் பின்னருங் கூறிப், பிறகு வடநாட்டு மன்னரைக் கூறத்தொடங்கிக் கதாநாயகனும், அக்காலத்து எவரினு மேலான சக்கரவர்த்தியாய் விளங்கியவனுமாகிய நளன் சந்திரவமிசத்தா னாகையால் அம்மேன்மை தோன்ற முன்னே சந்திரவமிசத்து அரசர்களைக் கூறக்கருதி, அச்சந்திரவமிசத்திற் றோன்றிய யயாதிக்குச் சுக்கிரனுடைய பெண்ணாகிய தேவயானை என்பவள் வயிற்றிற் பிறந்த யது, துருவசு என்னும் இருவரும், விடவருவா என்னும் அசுரவேந்தன் மகள் சன்மிட்டை என்பவள் வயிற்றிற் பிறந்த குரு, அநு, பூரு என்னு மூவருமாகிய ஐவர் மைந்தர்களில் கண்ணன் திருவவதரித்த யதுமரபை முன்னும், அவனருள் வழிப்பட்ட பாண்டவர்கள் தோன்றி விளங்

கிய பூருமரபை அதன் பின்னுமாக முறையே கூறி, மற்றைய அர சர்களை இவ்வரையறையின்றிக் கூறுகின்றனர்.]

(இ - ள்) பொன்னின் - பொன்போல, சுணங்கு அவிழ்ந்த - தேமல் படர்ந்த, பூண் - ஆபரணங்களை யணிந்த, முலையாய் - கொங்கைகளையுடைய இளவரசியே! இவன் - இம்மன்னன், சூழ் அமரில் - நெருங்கிய போரில், துன்னார் கணம் - பகைவர்களது கூட்டம், கவிழ்ந்த - அழிதற்குக் காரணமாகிய, வேலன் - வேலையுடையவனாகிய, பொன்னி - காவேரியாற்றினது, புது - புதிய, அமுதம் - (உயிர்களைப் பேணலில்) அமுதம்போல்வதாகிய வெள்ளத்தினது, கொழுந்து - கலைகள், பூங்கமுகின் - அழகிய பாக்குமரத்தினது, சென்னி - உச்சியை, தடவும் - தொடுகின்ற, திருநாடன் - செல்வத்தினையுடைய சோழநாட்டைத் தனக்குரிமையாக வுடையவன்.

(வி-ரை) 'சுணங்கவிழ்ந்த' எழுவாய்த்தொடர். பூண்-பூணப்படு என்னுஞ் செயப்பாட்டு வினைப்பொருளதாகிய முதனிலைத் தொழிற் பெயர்; அஃது அவ்வாகுபெயராய்ப் பூணப்படும் ஆபரணங்களை யுணர்த்தியது. சூழ் அமர்-வினைத்தொகைநிலைத்தொடர். அமர்-முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; 'நெருங்கல்' என்பது பொருள்; அஃது ஒருவரையொருவர் நெருங்கி (எதிர்ந்து) பொருதலை யுணர்த்தியது. துன்னார் - பகைவர்; அஃது 'ஒருவரோடொருவர் பொருந்தாமல் மாறுபட்டவர்' என்னும் பொருளது. துன்னார்கணம் - ஒன்றன் கூட்டத் தற்கிழமைப்பொருளதாகிய ஆறன்றொகை. 'வேலன் நாடன் என இயைக்க; இஃது இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை நிலைத்தொடர்; 'வேலனாகிய நாடன்' என்றும். இவன் நாடன் என இயைந்து வாக்கிய முடிதல் காண்க. காண் - முன்னிலையசை. 'அமுதப் புதுக்கொழுந்து' என்பது 'புது அமுதக்கொழுந்து' என இயைக்கப்பட்டது. காவேரியில் வெள்ளம் வருகையில் அதன் அலைகள் பாக்குமரத்தின் உச்சியைத் தடவும்படி அவ்வளவு உயர்

ந்து வரும் என்பது முதலிரண்டடியின் கருத்து. இச்செய்யுளிற் சோழனது பராக்கிரமத்தையும், சோழநாட்டின் நீர்வளப்பத்தையுங் கூறினர். முன்னிரண்டடியில் 'எத்தகையினரையுந் தனக்குக் கீழ்ப் படுத்துஞ் செல்வப்பெருக்கினையுடையவன்' என்னும் பொருள் குறிப்பதாகத் தோன்றுதல் அறிக. 'பொன்னில்'' என்பதைப் 'பூண்' என்பதற்கேனும், 'முலையாய்' என்பதற்கேனும் விசேஷணமாக்கிப் பொருள் கூறுதலுமாம். 'முலையாய்' என்பதற்கு விசேஷணமாக் குங்கால் 'லக்ஷ்மி' எனப் பொருள் கொள்க. (கஙச)

"போர்வாய் வடிவேலாற் போழப் படாதோருஞ்
சூர்வாய் மதராரிக்கட் டோகாய்! கேள்—பார்வாய்ப் [ற்
பருத்ததோர் மால்வரையைப் பண்டொருகாற் செண்டா
றிரித்தகோ விங்கிருந்த சேய்."

(இ - ள்) போர்வாய் - அமரில், வடி வேலால் - கூரிய வேலினாலும், போழப்படாதோரும் - பிளக்கப்படாத திறலமைந்த வீரரும், சூர்வாய் - (கண்டமாத்திரத்தில்) அச்சத்தையடையும், மதர் - மதர்த்த, அரி - செவ்வரியினையுடைய, கண் - கண்களை யுடைய, தோகாய்-இளவரசியே! கேள் - நான் சொல்வதைக் கேள்: இங்கிருந்த சேய் - இங்கு வீற்றிருக்கின்ற அரசகுமாரன், பார் வாய் - பூமியில், பண்டொருகால் - முன்னொரு காலத்தில், பருத்தது - பருமையாகியதாகிய, ஓர் - ஒப்பற்ற, மால்வரையை - பெரிய மேருமலையை, செண்டால் - செண்டினால், திரித்த - சுழலச்செய்த, கோ - அரசனவன்.

(வி - ரை.) சூர் - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; 'அஞ்சுதல்' என்பது பொருள். இதனடியாகச் 'சூர்தல், சூர்ந்த, சூர்ந்து, சூர்ந் தது' என வினைவிகற்பங்க ளுண்டாம். சூர்வாய் - இரண்டன் றொகை. 'வாய்' என்பதைக் 'கண்' என்பதனோடு இயைக்க; இது

காரியப்பொருளதாகிய காலங்கரந்த பெயரெச்சத்தொடர். 'மனி தர்' என்பதனைக் 'கண்' என்பதனோ டியைத்து வினைத்தொகை நிலைத்தொடரெனக் கொள்க; அதனை முதனிலைத் தொழிற்பெயரா கக் கொள்ளின், 'மதர்ப்பினையுடைய கண்' என்றும்; இப்பொரு ளில் அத்தொடர் இரண்டனுருபும் பொருளு முடன்றொக்க தொகை. 'போர்வாய்' 'பார்வாய்' என்பவற்றுள் 'வாய் ஏழனுருபு. 'தோகை' என்னுஞ் சினைப்பெயர் அவ்வாகுபெயராய் மயிலை யுணர் த்த, அஃது உவமையாகுபெயராய் அதுபோலுஞ் சாயலையுடைய 'பெண்ணை' யுணர்த்திற்று; அது விளிவேற்றுமையை யேற்றுத் 'தோகாய்' என்றாயிற்று. 'இருக்கின்ற' என்பது 'இருந்த' என இயல்பினல் நிகழ்காலம் இறந்தகாலமாயிற்று. 'சேய்' என்பதற்குச் 'சுப்பிரமணியர்' எனக் கொண்டு வீரத்தினற் சுப்பிரமணியரைப் போன்ற பாண்டியனைச் சேய் என்றது உபசாரவழக்கு என்பது மாம். 'வேலாலும்' என்னும் உயர்வுசிறப்பும்மை செய்யுள் விகார மாகத் தொக்குநின்றது.

மேருமலையைச் செண்டால் திரித்தபாண்டியன் உக்கிரகுமார பாண்டியன் என்பர். இவன் நளன் காலத்திருந்த பாண்டியனுக்கு வெகுகாலம் பிற்பட்டவனேனும் இந்நூலாசிரியருக்கு முற்பட் டவனுகலின் இங்ஙனங் கூறினர். ஓரரசனைப் புகழுங்கால் அவன் மரபில் முன்னிருந்தோர் புகழையும் பின்னிருந்தோர் புகழையும் அவன் புகழாக வைத்துக் கூறுவது புலனெறி வழக்கு.

உக்கிரகுமாரபாண்டியன், செண்டால் மேருமலையைத் திரித்த கதை வருமாறு:—ஒருகால் பாண்டிநாட்டில் மாரிவறந்து பஞ்ச முண்டாயிற்று. அதனாற் குடிகள் மிக வருந்தித் தம்மரசனாகிய உக்கிரகுமாரபாண்டியனுக்குத் தெரிவித்தனர். அவன் மிகுகியுங் கவலைகொண்டு அந்நகரில் திருக்கோயில்கொண் டெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக்கடவுளின் சந்நிதியிற் சென்று அவர் திருமுன் தன்

குறையை விண்ணப்பித்து மீண்டு தன் அரண்மனை யடைந்து அன்றிரவு வருத்த மிகுதியினால் தரையிற் படுத்துத் தூங்கினன். அப்போது சோமசுந்தரக்கடவுள் அவன் கனவில் ஒரு சித்தராகித் தோன்றி, "இப்பொழுது ஒருவருடம் வரையினும் மழை பெய்யாது" எனவும், "மேருமலையில் ஒரு பெருங்குகையில் மிக்கதோர் சேமநிதி இருக்கின்றது; நீ யங்குச் சென்று மேருமலையின் செருக்கை நின் கைச்செண்டா லடக்கி அந்நிதியைக் கொண்டுவந்து நின் நாட்டுக் குடிகளின் வறுமையைப் போக்குவாய்" எனவுங் கூறி மறைந்தனர். உடனே அரசன் விழித்தெழுந்து நாற்பாற் சேனைகளும் தன்னைச் சூழ்ந்து, அம்மலையை அணுகி அம்மலையாசனை விளித்தனன். அவன் உடனே வருதலைத் தவிர்ந்து தாமதிக்க, அரசன் சினமிகுந்து தன் கைச்செண்டால் அம்மலையைப் புடைக்க, உடனே, அம்மலையாசன் விரைந்து வணங்கித் தன் குற்றத்தைப் பொறுக்கும்படி வேண்டி, அந்நிதியுள்ள இடத்தைக் காட்டி, அந்நிதியைக் கொண்டுபோகும்படி கூறினன். அரசன் மகிழ்ந்து அந்நிதியைக் கொண்டுவந்து அதனால் தன் குடிகளின் துன்பத்தைப் போக்கி மகிழ்வித்தனன் என்பது திருவிளையாடற்புராணக் கதை (கரு௫)

"வென்றி நிலமடந்தை மென்முலைமேல் வெண்டுகில்போ
குன்றருவி பாயுங் குடநாட—னின்றபுகழ் [ற்
மாதே! இவன்கண்டாய் மானத் தனிக்கொடியின்
மீதே சிலையுயர்த்த வேந்து."

(இ-ள்) நின்ற புகழ் - நிலையாகிய கீர்த்தியினையுடைய, மாதே- இளவரசியே!, இவன் - இவ்வரசன், வென்றி-வெற்றியினையுடைய, நிலமடந்தை - பூதேவி, மெல் முலைமேல் - தன் மென்மையாகிய கொங்கைகளின்மீது போட்டுக்கொண்ட, வெள் துகில்போல் - வெண்மையாகிய மேலாடையைப்போல, குன்று - குன்றுகளினின்று, அருவி பாயும் - அருவி பாயப்பெற்ற, குடநாடன் - மேல்

நாட்டை யுடையவனாகிய, மானம் - மேன்மையாகிய, தனி - ஒப்பற்ற, கொடியின்மீது - கொடியின்மேல், சிலை உயர்த்த - வில்லை எற்றிய, வேந்து - (சேர) அரசனாவான்.

(வி - ரை) 'நாடன் வேந்து' என இயைத்து இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடரெனக் கொள்க; இது 'நாடனாகிய வேந்து' என்றாம். 'நிலமடந்தை' என்பது 'நிலமாகியமடந்தை' என்றாதலின் இதுவும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையாம். நிலமடந்தைக்கு வென்றியாவது-மாந்தர் அகழ்தன்முதலாக எவ்வகைத் துன்பங்களை இயற்றினும் அவற்றையெல்லாம் பொறுத்து அவர்களைக் காத்தல்; இதனை, "அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்போல்" என்றதனாலறிக. சிலை எற்றுதலாவது - வில்லின் உருவத்தை எழுதி வைத்தல். வில்லின் உருவத்தை 'வில்' என்றது பொருளாகுபெயர். 'எழுதிய' என்பதனை 'உயர்த்த' என்றது இலக்கணை. (கஙசு)

"ஆழி வடிம்பலம்ப நின்றானும், அன்றொருகா
லேழிசைநூற் சங்கத் திருந்தானும்,—நீள்விசும்பி
னற்றேவர் தூது நடந்தானும், பாரதப்போர்
செற்றானுங், கண்டாயிச் சேய்."

(இ - ள்) ஆழி - முந்நீர்க்கண், வடிம்பலம்ப நின்றானும் - வடிம்பலம்ப நின்றவனும்; அன்று ஒருகால் - முன்னொருநாள், ஏழ் இசை - எழுவகையாகிய சுரங்களைப்பற்றிக் கூறும், நூல் சங்கத்து - நூலை வல்லவர்களுடைய சபையில், இருந்தானும் - தலைவனாக இருந்தவனும்; நீள் விசும்பின் - விசாலமான விண்ணுலகிலுள்ள, நல் தேவர் - நல்ல தேவர்களின் அமிசமாய்த் தோன்றிய பாண்டவர்களுக்கு, தூது நடந்தானும் - தூதாக நடந்தவனும்; பாரதப்போர் - பாரத யுத்தத்திலே, செற்றானும் - பகைவர்களை அழித்தவனும்; இச் சேய் - வீரத்தினாற் சுப்பிரமணியனை யொத்த இந்த அரசனே யாவன்.

(வி - ரை) இம்மன்னன் யதுவமிசத்திற் றோன்றியவன். ஆழி வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியனைப்பற்றிப் பத்துப்பாட்டில் மதுரைக்காஞ்சியில்

"பொலந்தார் மார்பி னெடியோ னும்பல்"

என்னும் அறுபத்தோராம் அடிக்குப் "பொன்னாற் செய்த தாரை யணிந்த மார்பினையுமுடைய வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன் வழி யில் வந்தோனே" என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறிய உரையா னும்; புறநானூற்றில்,

"ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாக்களும்",

என்னும் ஒன்பதாஞ் செய்யுளிலுள்ள "முந்நீர் விழவி னெடியோன்" என்பதற்குக் கூறப்பட்ட விசேஷ உரையில் "முந்நீர்க்கண் வடிம் பலம்ப நின்றானென்ற வியல்பால் நெடியோ னென்றானென்ப" என்று கூறியதனாலும் அறிக. இதிற் பொதிந்த கதையை வல்லார் வாய் கேட்டுணர்க.

"ஆழிவடி யம்பலம்ப நின்றானும்" எனவும் பாடமுண்டு. இப் படத்திற்கு, 'ஆழி - கடலில், வடி அம்பு - கூர்மையாகிய தன் பாணங்களை, அலம்ப - கழுவும்படி, நின்றானும் - வெற்றிபெற்று நின்றவனும்' என்று பொருள் கொள்க.

இதிற் குறித்த கதையாவது - இந்த வமிசத்திற் றோன்றிய கீர்த்திமானான கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் தன்னாற் சிறையிலிடப்பட்ட இராவணனை மீட்கும்படி நருமதை யாற்றங்கரையில் தன்னை வந்து எதிர்த்த இராக்ஷதர்களை அழித்து அவர்களை யழித்த பாணங்களைக் கடலிற் கழுவினான் என்பது.

ஏழிசைநூற் சங்கத்திருந்த கதையாவது - அக்கார்த்தவீரி யார்ச்சுனன் தேவவிருடியாகிய நாரதருக்கும், விசுவாவசு என்னுங்

கந்தருவனுக்கும் இசைப்போர் நடந்தபோது சபைத்தலைவனாக வீற்றிருந்தான் என்பது.

தூது நடந்த கதையாவது-கண்ணன் பாண்டவர்களின் பொருட்டுத் துரியோதனன்பால் தூது சென்றமை.

பாரதப்போர் செற்ற கதையாவது-அப்பாண்டவர்களுக்கும் துரியோதனாதிகளுக்கு நடந்த போரில் கண்ணன் பாண்டவர்களின் பக்க மிருந்து அவர்களின் பகைவர்களாகிய துரியோதனாதியரை யழித்தமை.

இசைநூல் - இரண்டனுருபும் பயனு முடன்றொக்கதொகை. நூலை யறிந்தவர்களை 'நூல்' என்றதோருபசாரம். தேவர்களின் அமிசமானவர்களைத் 'தேவர்கள்' என்றது காரியத்தைக் காரணமாகக் கூறிய உபசாரவழக்கு. 'ஆக' என்பது சொல்லெச்சம். 'பாரதப்போர்' என்பது 'பாரதநூலிற் சொல்லப்பட்ட போர்' ஆதலின் ஏழாம்வேற்றுமை யுருபும் பயனு முடன்றொக்கதொகை; 'பாரதர்களது (பரதனது வமிசத்திற் பிறந்த பாண்டவ துரியோதனாதியரது) போர்' எனக் கொள்ளின், ஆறன்றொகை என்க; இப்பொருளில் அத்தொடர் 'பாரதர் போர்' எனப் பிரிக்கப்படும்; அது "சிலவிகாரமா முயர்திணை" என்றதனால் நிலைமொழியீற்று ரகரவொற்றுக் கெட்டு, வருமொழி முதலொற்று மிக்கது. 'செற்றான்' என்பதிற் 'செறு' பகுதி. (கஎ)

"தெரியி லிவன்கண்டாய் செங்கழுநீர் மொட்டை
யரவின் பசுந்தலையென் றஞ்சி—யிரவெல்லாம்
பிள்ளைக் குருகிரங்கப் பேதைப்புட் டாலாட்டும்
வள்ளைக் குருநாடர் மன்."

(இ - ள்) தெரியில் - நீ அறியவேண்டின், இவன் - இந்த மன்னன், பிள்ளைக்குருகு - நாரைக்குஞ்சு, செங்கழுநீர் மொட்

டை - செங்கழுநீரினது அரும்பை, அரவின் - பாம்பினது, பசுந் தலை என்று - பசுமையாகிய தலை என்று எண்ணி, அஞ்சி இரங்க - பயந்து வருந்த, பேதைப்புள் - பெண் நாரையானது, இரவு எல்லாம் - இரா முழுதும், தாலாட்டும் - தாலாட்டுகின்ற, வள்ளை - வளப்பத்தினையுடைய, குருநாடர் - குருநாட்டினருக்கு, மன் - அரசனுவன்.

(வி-ரை) பிள்ளைக்குருகு-பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். முற் 'பிள்ளைக்குருகு' என்றதனுற் 'பேதைப்புள்' என்றதற்குப் 'பெண் நாரை' என்று பொருள் கூறப்பட்டது. வள்ளை - பண்புப்பெயர்; இதில் ஐ - பகுதிப்பொருள் விகுதி; இதனை 'வள்+ஐ' எனப் பிரித்து 'வளப்பத்தினையும் அழகினையுமுடைய' என்று கூறுதலு மாம்; 'வள்ளை' என்பது ஒருவகைப் பாட்டினையுங் குறிக்கும்; அதற்கு 'உலக்கைப் பாட்டு' என்றும் பெயர்; ஆகையால், 'வள்ளைப் பாட்டின் ஒலிமிக்க' என்றும் பொருள் கூறலாம்; இப்பொருளில் 'வள்ளை' என்பது அப்பாட்டுப் பாடுதலா லுண்டாகும் ஒலியைக் குறித்தலாற் காரணவாகுபெயர். குருநாடர்மன் - நான்கன்றொகை. கண்டாய் - முன்னிலையசை. (கஅ)

"தேமருதார்க் காளை யிவன்கண்டாய் செம்மலர்மேற்
காமருசங் கீன்ற கதிர்முத்தைத்—தாமரைதன்
பத்திரத்தா லேற்கும் படுகர்ப் பழனஞ்சூழ்
மத்திரத்தார் கோமான் மகன்."

(இ - ள்) தேன் மரு - தேன் பொருந்திய, தார் - மாலையினை அணிந்த, காளை இவன் - காளையாகிய இந்த மன்னன், சங்கு-சங்குகள், செம்மலர் மேல் - செந்தாமரை மலர்மீது, ஈன்ற - பெற்ற, காமம் மரு - (யாவரும்) விரும்புதல் பொருந்திய (விரும்புகின்ற), கதிர் முத்தை - பிரகாசத்தினையுடைய முத்துகளை, தாமரை -

தாமரைக்கொடி, தன் பத்திரத்தால் - தன் இலையினால், எற்கும் - எற்றிக்கொள்ளுகின்ற, படுகர் - பள்ளமாகிய, பழனம் - வயல்கள், சூழ் - சூழ்ந்த, மத்திரத்தார் - மத்திரதேசத்தவர்களுடைய, கோமான் - அரசனுடைய, மகன் - பிள்ளை.

(வி - ரை) தேன் - வாசனை என்பதுமாம்; 'தேன்' என்பது,

"தேன்மொழி மென்மை மேவினிறுதி யழிவும்."

என்றதனால் னகரமெய் கெட்டு 'மரு' என்பதோடு கூடித் 'தேமரு' என்றாயிற்று. 'தேம்' என்பதற்கு 'வாசனை' என்னும் பொருளுண்மையின் அப்பொருளில் அச்சொல்லின் ஈற்று மகரங்கெட்டுத் 'தேமரு' என்றாயிற்று என்பதுமாம். 'தேம்' என்பதற்கே 'தேன்' என்னும் பொருள் உண்டென்பர்; அங்ஙனமாயின், "தேன்மொழி மென்மைமேவி னிறுதி யழிவும்" என்றது பயனில் கூற்றாம். காளை போல்வானைக் 'காளை' என்றது உவமையாகுபெயர். காளை இவன் - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். 'காமம்' என்பது கடைக்குறைந்து 'காம்' என நின்று,

"மவ்வீ றொற்றழிந் துயிரீ றொப்பவும்"

என்றதனால் ஈற்று மகரங் கெட்டுக் 'கா' என நின்று, 'மரு' என்னும் வருமொழியின் முதலெழுத்து மென்மையாதலின்,

"எண்மூ வெழுத்திற் றெவ்வகை மொழிக்கு
முன்வரு ஞநமய வக்க றியல்பும்"

என்றதனால் இயல்பாய்க் 'காமரு' என்றாயிற்று; இது எழுவாய்த்தொடர். (கக)

"அஞ்சாயன் மானே! இவன்கண்டா யாலைவாய்
வெஞ்சாறு பாய விளைந்தெழுந்த—செஞ்சாலிப்
பச்சைத்தாள் மேதிக் கடைவாயிற் பாலொழுகும்
மச்சத்தார் கோமான் மகன்.

(இ - ள்) அம் சாயன் - அழகாகிய சாயலையுடைய, மானே - இளவரசியே!, இவன் - இந்த மன்னன், ஆலைவாய் - ஆலையிலுள்ள, வெம் - (யாவரும்) விரும்புதலையுடைய (விரும்புகின்ற), சாறு - (கரும்பினது) சாறானது, பாய - பாய்தலால், எழுந்து விளைந்த - ஓங்கி வளர்ந்த, செஞ்சாலி-செந்நெற்பயிரினது, பச்சைத்தாள்பால்- பசுமையாகிய தாள்களினின்று வரும் பாலானது, மேதி - எருமைக ளுடைய, கடைவாயில் - கடைவாயிலே, ஒழுகும் - ஒழுகுகின்ற, மச்சத்தார் - மச்சநாட்டாருடைய, கோமான் - அரசனுடைய, மகன்- புதல்வன்.

(வி - ரை) வெம் - விருப்பம்; வெஞ்சாறு - இரண்டனுருபும் பொருளு முடன்றொக்கதொகை. 'பாய' என்பது காரணப்பொருள தாதலின் இறந்தகால முணர்த்தியது. செஞ்சாலி - செந்நெற்பயிர்; இது பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். செஞ்சாலித்தாள், பச்சைத்தாள் என இயைக்க. 'வாய்க்கடை' என்பது 'கடைவாய்' என நின்றமை யின் இலக்கணப்போலி; இது தழாத்தொடராகிய ஆறும்வேற்று மைத்தொகை. வாயில் - இதில் 'இல்' ஏழனுருபு. தாள்பால் மேதிக் கடைவாயில் ஒழுகும் என இயைக்க. தாள்பால் - ஐந்தனுருபும் பொருளு முடன்றொக்கதொகை; இது விரியின் 'தாளினின் றொ ழுகும்பால்' என்றாம். தனது தாளினின்றும் வரும்பால் எருமை யின் கடைவாயில் ஒழுகும்படி செந்நெற்பயிர் உயர்ந்து வளர்ந்திருக் கின்றது என்பது கருத்து. இதனால் அந்நாட்டின் நீர் நில வளப்பங் கள் கூறப்பட்டனவென வறிக. (கசுo)

"வண்ணக் குவளை மலர்வெளவி வண்டெடுத்த
பண்ணிற் செவிவைத்துப் பைங்குவளை—யுண்ணு
தருங்கடா நிற்கு மவந்திநா டாளு
மிருங்கடா யானை யிவன்."

(இ - ள்) இவன் - இம்மன்னன், அருங்கடா - அருமையாகிய எருத்துமாடு, வண்ணம்-அழகினையுடைய, குவளை மலர்-நீலோற்பல மலரை, வெளவி - கௌவி, வண்டு - (அதிலிருந்த) வண்டுகள், எடுத்த-பாடத்தொடங்கிய, பண்ணில் - இராகத்தில், செவி வைத்து-காதைவைத்து, பைங்குவளை-அப்பசுமையாகிய நீலோற்பலமலர்களை, உண்ணாது நிற்கும் - உண்ணாமல் நிற்கின்ற, அவந்திநாடு - அவந்தி நாட்டை, ஆளும் - ஆளுகின்ற, இரும்-மிகுதியாகிய, கடா யானை-மதத்தினையுடைய யானையைப் போன்றவன்.

(வி - ரை) அருங்கடா-உணர்ச்சியிலும், உழுதல் முதலிய செய்தொழிலிலும் பிறநாட்டுக் கடாக்களுக்கில்லாத மேன்மையினையுடைய கடா. அருங்கடா குவளை மலரைவவ்விப் பண்ணிற் செவியைவைத்து அப் பைங்குவளையை யுண்ணாதுநிற்கும் நாடு என்க. வண்ணக்குவளை-இரண்டனுருபும் பொருளும் உடன்றொக்க தொகைநிலைத்தொடர். இதனைப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர் எனக் கொண்டு 'வண்ணமாகிய குவளை' என்பதுமாம். 'பைங்குவளை' என்பது 'பசுமையாகிய குவளை'என்றாம்; இதிற் 'பசுமை'-'ஈரம்புலராமை'யை யுணர்த்திற்று. 'குவளை மலர்' என்பதற்குக் 'குவளையினது மலர்' என்பது பொருள். இஃது உறுப்புத்தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறன்றொகை; இதிற் 'குவளை' என்பது முதலின் பெயர். 'பைங்குவளை' என்பதிற் குவளை முதலாகுபெயராய் மலரை யுணர்த்திற்று. 'செவியாற் பண்ணைக் கேட்டு' என வேண்டுவதனைப் 'பண்ணிற் செவிவைத்து' என்றது ஒரு பொருளைப்பற்றி மிகுதியும் எண்ணுகின்றவனை 'அவன் அவ் விஷயத்திலேயே மனம் வைத்திருக்கின்றான்' என்பதிற் போன்றதோர் உலகவழக்கு. கடாயானை-இரண்டனுருபும்பொருளு முடன்றொக்கத் தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. (கசக)

"விடக்கதிர்வேற் காளை யிவன்கண்டாய் மீனின் [ன்
றொடக்கொழியப் போய்நிமிர்ந்த தூண்டின்—மடற்கமுகி

செந்தோடு பிறித்தேன் செந்நெற் பசுந்தோட்டில்
வந்தோடு பாஞ்சாலர் மன்.

(இ - ள்) விடம் - விஷத்தினையும், கதிர் - பிரகாசத்தினையு முடைய, வேல்-வேலை ஏந்திய, காளை-காளைபோல்வானாகிய, இவன்-இம்மன்னன், மீனின் தொடக்கு-மீனினது இரை, ஒழிய-தன்னிடத்திலிருந்து நீங்க, போய் நிமிர்ந்த-மிகவுநிமிர்ந்த, தூண்டில்-தூண்டிலானது, மடல் கமுகின் - மடலையுடைய பாக்குமரத்தினது, செந்தோடு - செம்மையாகிய (பூ) இதழ்களை, பிறி - கிழிக்க, தேன்-(அப்பூவிலுள்ள) தேனானது, செந்நெல் - செந்நெற் பயிர்களினுடைய, பசுந்தோட்டில் - பசுமையாகிய இதழ்களில், வந்து ஓடும் - வந்து பாயும், பாஞ்சாலர் மன் - பாஞ்சால நாட்டினர்களுடைய அரசன்.

(வி - ரை) மீனின் தொடக்கு - பொருட்பிறிதின்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறன்றொகை; 'மீனினது இரை' என்பது பொருள். 'தொடக்கு' என்பது 'தொடக்கப்படுதல்' என்னும் செயப்பாட்டு வினைப்பொருளில் வந்த செய்வினையாகிய முதனிலைத் தொழிற் பெயர்; இது விகுதி பெறின் 'தொடக்கல், தொடக்குதல்' என்றும்; 'கட்டுதல்' என்பது அதன் பொருள்; ஈண்டு அது 'பொருத்தப்படுதல்' என்னும் பொருளது. 'தொடங்கல்' என்பதற்கு 'ஆரம்பித்தல்' என்பது பொருளாகலின், 'தொடக்கல்' என்பதற்கும் 'தொடங்கல்' என்பதற்கும் வேறுபாடுண்மையறிக; ஈண்டு அது தொழிலாகுபெயராய் இரையை யுணர்த்தியது; 'மீனுக்காகப் பொருதப்படுதலை யுடையது' என நான்கன் றொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகைப்பெயராய் மீனுக்காகத் தூண்டிலிற் பொருத்தப்படும் இரையை யுணர்த்திற்றென்பதுமாம். 'போய் நிமிர்ந்த' என்பது 'மிகவு நிமிர்ந்த' என்னும் பொருளது. கமுகின்தோடு, செந்தோடு என இயைக்க. பிறி - காரணப்பொருளதாகிய செயவெனெச்சத் திரிபு. (கசஉ)

"அன்னந் துயிலெழுப்ப வந்தா மரைவயலிற்
செந்நெ லரிவார் சினையாமை—வன்முதுகிற்
கூனிரும்பு தீட்டுங் குலக்கோ சலநாடன்
றேனிருந்த சொல்லாயிச் சேய்."

(இ - ள்) தேன் இருந்த-இனிமை பொருந்திய, சொல்லாய் - சொல்லையுடைய இளவரசியே! இச்சேய்-சுப்பிரமணியனைப்போல்வானுகிய இம்மன்னன், அன்னம் - அன்னப்பறவையானது, துயில் எழுப்ப - தூக்கத்தினின்று எழச்செய்ய, (எழுந்து) அம் தாமரை - அழகாகிய தாமரைக்கொடிகளையுடைய, வயலில்-கழனிகளில், செம் நெல் அரிவார்-செந்நெற்பயிர்களை அறுக்கின்றவர்கள், சினை ஆமை - சினையையுடைய ஆமையினது, வன் முதுகில் - வலிவாகிய முதுகிலே, கூன் இரும்பு - (அறுப்பறுக்கும்) கத்தியை, தீட்டும் - தீட்டுகின்ற, குலம்-மேன்மையாகிய, கோசல நாடன் - கோசலநாட்டையுடையவன்.

(வி - ரை) எழுப்ப எழுந்து அரிவார் என்க. எழுப்ப-காரணப் பொருளதாகிய செயவெனெச்சம். எழுந்து என்பது சொல்லெச்சம். அரிவார் - வினையாலணையும் பெயர்; இதிலுள்ள வகரவொற்றிடைநிலை எதிர்காலத்தை யுணர்த்தாமல் முக்காலத்தினு மொத்தியல் பொருளை யுணர்த்தியது; இது 'தீட்டும்' என்னும் பெயரெச்சத்தோ டியையும். ஆமை முதுகு, வன்முதுகு என இயைக்க. கூன் இரும்பு - கூனலாகிய இரும்பினுலாகியது என்றுதலின் பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர். தேனினது இனிமை என்பது குணப்பண்புத் தற்கிழமைப்பொருளதாகிய ஆறும் வேற்றுமையாகலானும், குணகுணிகளுக்குக் காரிய காரண சம்பந்தம் (அதாவது குணங் காரியமும், குணி காரணமுமாகுஞ் சம்பந்தம்) உடைமையானும், 'தேன்' என்பது காரணவாகுபெயராய் அதனது இனிமையை யுணர்த்தியது என்க. 'மணியின்கண்

ஒளி, என்பதிற்போலத் 'தேனின்கண் இனிமை' எனக் கொள்ளின் இனிமைக்குத் தேன் தற்கிழமையிலான இடமாய் நிற்றலின் தேன் என்பது இடவாகுபெயராய் இனிமையை யுணர்த்தியது என்பது மாம். (கசங)

"புண்டரிகந் தீயெரிவ போல்விரியப் பூம்புகைபோல்
வண்டிரியுந் தெண்ணீர் மகதயர்கோ—னெண்டிசையிற்
போர்வேந்தர் கண்டறியாப் பொன்னுவம் பின்னுடைய
தேர்வேந்தன் கண்டாயிச் சேய்."

(இ - ள்) இச்சேய் - சுப்பிரமணியனைப் போன்ற இந்த மன்னன், புண்டரிகம் - செந்தாமரைப் பூக்கள், எரிவ தீபோல்-எரிந்து கொண்டிருப்பனவாகிய நெருப்புக்களைப்போல, விரிய - மலர, பூம் புகைபோல் - (அவற்றினின்று எழும்) அழகிய புகையைப்போல, வண்டு - (அம்மலர்களின்மேல் மொய்த்துக்கொண்டிருந்த) வண்டுகள், இரியும் - பறந்தோடும், தெள் நீர் - தெளிவாகிய நீரையுடைய, மகதயர் - மகதநாட்டி லுள்ளவர்களுடைய, கோன் - அரசனாகிய, எண்டிசையில் - எட்டுத்திக்கிலுமுள்ள, போர் வேந்தர் - போரில் வல்ல அரசர்களும், கண்டு அறியா - பார்த்திராத, பொன் ஆவம் - அழகாகிய அம்பறாத்தூணியை, பின் உடைய - தன் பின்பக்கத்தே தொங்கவிட்டுள்ள, தேர் வேந்தன் - தேர்ச்சேனையையுடைய மன்னன்.

(வி - ரை) பொன்னுவம் பின்னுடைய வேந்தன், தேர்வேந்தன் என இயைக்க. இச்சேய் மகதயர் கோனாகிய வேந்தன் எனக் கூட்டுக. 'புண்டரிகம்' என்பது வெண்டாமரையின் பெயராமேனும் 'தீயெரிவபோல்' என்ற குறிப்பாற் செந்தாமரையை யுணர்த்தியது; அது முதலாகுபெயராய் அதன் பூவை யுணர்த்தியது. 'போர் வேந்தர் கண்டறியாப் பொன்னுவம் பின்னுடைய, தேர்வேந்தன்' என்றது 'அவன் போர்க்களத்திற் புறங்காட்டி யோடாத வீரன்' என்

பதைக் குறித்தற்கு; 'எத்த அரசர்களும் பார்த்தறியாத அவ்வளவு அழகான அம்பருத்தூணியை யுடையவன்' என்பதுமாம். 'மகதயர்' என்பதில் யகரமெய் விரித்தல் விகாரம்; 'மகதர்' எனவும் பாடமுண்டு. பலவிடங்களில் தீ எரிதல்போல என்பார் 'தீ எரிவபோல்' என்றார்; அதனை எரிவ தீ என இயைக்க; அது தழாத்தொடராகிய அல்வழிப்புணர்ச்சி இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். எரிவ - வினையாலணையும் பெயர். எண்டிசையிலும் என்பதன் முற்றும்மை தொக்கது விகாரம். உள்ள - சொல்லெச்சம். வேந்தர்களும் என்பதன் உயர்வு சிறப்பும்மை தொக்கதும் அவ்விகாரமே என்க

"கூன்சங்கின் பிள்ளை கொடிப்பவளக் கோடிடறித்
தேன்கழியில் வீழத் திரைக்காத்தால்—வான்கடல்வந்
தந்தோ வெனவெடுக்கு மங்கநா டாளுடையான்
செந்தேன் மொழியாயிச் சேய்."

(இ - ள்) செந்தேன் மொழியாய் - செவ்விய தேன்போலும் இனிய மொழியையுடைய இளவரசியே! இச்சேய் - சுப்பிரமணியனைப் போன்ற இம்மன்னன், கூன் - கூனலாகிய, சங்கின் பிள்ளை - சங்குகளின் பிள்ளைகள், கொடி - கொடியாகிய, பவளக்கோடு - பவளங்களின் நுனிகளால், இடறி - தடுக்கப்பட்டு, தேன் கழியில் - (புஷ்பமுதலிய அவற்றினின்றும் பெருகிவருந்) தேனையுடைய கழியில், வீழ - விழ, வான் கடல் வந்து - மேன்மையாகிய கடலானது வந்து, அந்தோ என - ஐயோ என் றிரக்கமுற்று, திரைக்காத்தால் - (தன்) அலைகளாகிய கைகளால், எடுக்கும் - எடுக்கின்ற, அங்கநாடு - அங்கதேசத்தை, ஆள் உடையான் - ஆளுதலையுடையவன் (ஆள்கின்றவன்).

(வி - ரை) சங்கின்பிள்ளை கழியில் வீழ வான்கடல் வந்து திரைக்காத்தால் எடுக்கும் என்றமையின் இந்நாடு கடலின் சமீபமானதென்று தோன்றுகின்றது. இந்நாட்டுக்குக் கூறிய இவ் விசேஷ

ணத்தால் இந் நாட்டிலுள்ள செல்வர்கள் துன்பத்துட்பட்டு வருந்தும் எளியார்களிடம் இரக்கங்காட்டி ஆதரிக்கும் பெருந்தகைமையாளர் என்பது தோன்றுதல் அறிக. இவ்வாசிரியர் இந் நாட்டைப்பற்றிக் கூறக் கருதியபோது பாரதப்போர் வீரர்காலத்து இந் நாட்டின் அரசனுயிருந்த கர்னனது வள்ளன்மை ஞாபகத்துக்குவர இங்ஙனம் இக் கற்பனையைக் கூறியிருப்பரெனத் தோன்றுகின்றது. அந்தோ-இரக்கக் குறிப்பிடைச்சொல். 'இடறி' என்பது இடறப்பட்டு என்னுஞ் செயப்பாட்டு வினைப்பொருளில் வந்த செய்வினையாகிய வினையெச்சம். திரைக்கரம்-இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்.

"வெள்வாளைக் காளைமீன் மேதிக் குலமெழுப்பக்
கள்வார்ந்த தாமரையின் காடுழக்கிப்—புள்ளோடு
வண்டிரியச் செல்லு மணிநீர்க் கலிங்கர்கோன்
றண்டெரியற் றேர்வேந்தன் றான்."

(இ - ள்) தண் தெரியல் - குளிர்ச்சியாகிய மாலையினையும், தேர்-தேர்ச்சேனையையுமுடைய, வேந்தன்-(இந்த) அரசன், காளை-எவ்வன பருவத்தினையுடைய, வெள் வாளைமீன் - வெண்மையாகிய வாளைமீன்கள், மேதிக்குலம்-எருமைகளின் கூட்டங்களை, எழுப்ப-எழச்செய்ய (அவை), கள் வார்ந்த-தேன் ஒழுகுகின்ற, தாமரையின் காடு - தாமரைக் கொடிகளின் கூட்டத்தை, உழக்கி - அழித்து, புள்ளோடு - பறவைகளும், வண்டு (ஓடு) - வண்டுகளும், இரிய-பறந்தோடும்படி, செல்லும் - செல்லுதற்குக் காரணமாகிய, மணி நீர் - முத்துகளைக் கொழிக்கு நீரினையுடைய, கலிங்கர்கோன் - கலிங்க நாட்டினருடைய அரசன்.

(வி - ரை) வாளைமீன் - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். மேதிக்குலம்-ஒன்றன்கூட்டத் தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறன்றொகை. எழுப்ப - காரணப்பொருளில்வந்த செயவெனெச்சம். கள்வார்ந்த-எழுவாய்த்தொடர். 'தாமரையின் காடு' என்ப

தும் ஒன்றன்கூட்டத் தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறன்ருெகை. புள்ளோடு வண்டோடு என்க. ஒடு - எண்ணிடைச்சொல்; 'பறவைக ளும் வண்டுகளும்' என்பது பொருள். 'மணிநீர்' என்பதும் 'நீர்க்க லிங்கம்' என்பதும் இரண்டனுருபும்பயனுமுடன்ருெக்கதொகைகள். 'நீர்க்கலிங்கர்' என்பதில் தொக்க இரண்டனுருபு அங்குத் தொக்க உடைய என்பதையும், அது வருமொழியாகிய 'கலிங்கர்' என்பதன் பகுதியாகிய கலிங்கம் என்னும் இடப்பெயரையுங் கொண்டு முடிந் தன. 'எழுப்ப' என்பது வேறு வினைமுதல் வினையாகிய 'உழக்கி' என்பதையும், அது 'நீர்' என்பதையுங் கொண்டு முடிந்தன. இவ் விதச் செய்கைகளெல்லாம் உண்டாதற்குக் காரணமாகிய நீர்வளப்பத் தினையுடையது அந்நாடு என்பது கருத்து. மேதிக்குலம் எழுப்ப வாளைமீன் அங்ஙனம் செல்லும் என்பதுமாம். (கசகூ)

"அங்கை வரிவளையா யாழித் திரைகொணர்ந்த
செங்கண் மகரத்தைத் தீண்டிப்போய்க்—கங்கையிடைச்
சேல்குளிக்குங் கேகயர்கோன் றெவ்வாடற் கைவரைமேல்
வேல்குளிக்க நின்ருனிவ் வேந்து."

(இ - ள்) அம் கை-அழகாகிய கையிலணிந்த, வரி-கீற்றுகளை யுடைய, வளையாய் - வளையலையுடைய இளவரசியே! இவ்வேந்து - இம்மன்னன், சேல் - சேல்மீன்கள், ஆழித்திரை - கடலின் அலைக ளால், கொணர்ந்த - (கரைக்குக்) கொண்டுவரப்பட்ட, செம் கண் - செந்நிறமாகிய கண்களையுடைய, மகரத்தை - முதலையை, தீண்டிப் போய் - தீண்டிச்சென்று, கங்கையிடை - கங்கையில், குளிக்கும் - மூழ்கும், கேகயர்கோன்-கேகயநாட்டி லுள்ளாருடைய அரசனுகிய, தெவ் - பகைவருடைய, ஆடல் - வல்லமையினையுடைய, கைவரை மேல்-கைகளாகிய மலைகளின்மீது, வேல் குளிக்க-தன் ஆயுதங்கள் பதிய, நின்ருன் - (போர்க்களத்தில் வெற்றியுடன்) நின்றவன்.

(வி - ரை) ஆழித்திரை-உருப்புத்தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறன்ருெகை. திரைகொணர்ந்த - மூன்ரும்வேற்றுமைத் தொகை நிலைத்தொடர்; கொணர்ந்த - செயப்பாட்டு வினைப்பொருளில் வந்த செய்வினைப் பெயரெச்சம். செங்கண் - பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். தெவ்-பகை; அது பண்பாகுபெயராய்ப் பகைவர்களை யுணர்த்தியது. கையை வரையாக உருவகஞ் செய்தமையின் 'கைவரை' என்பது இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். வேந்து - இறைமை; அதுவும் பண்பாகுபெயராய் அரசனை உணர்த்தியது. ()

"மாநீர் நெடுங்கயத்து வள்ளைக் கொடிமீது
தானேகு மன்னந் தனிக்கயிற்றிற்—போநீள்
கழைக்கோ தையரேய்க்குங் காந்தார நாடன்
மழைக்கோதை மானேயிம் மன்."

(இ - ள்.) மழை - மேகத்தையொத்த, கோதை - கூந்தலையுடைய, மானே - இளவரசியே! இம்மன்-இவ்வரசன், மா நீர்-மிக்க நீரினையுடைய, நெடு கயத்து - விசாலமாகிய குளத்தில், வள்ளை கொடிமீது - வள்ளைக் கொடியின்மேல், ஏகும் அன்னம்-போகின்ற அன்னப்பறவை, தனிக்கயிற்றில்-தனிமையாகிய கயிற்றின்மேலே, போம் - போகின்ற, நீள் - நீண்ட, கழைக்கோதையர் - மூங்கிலில் ஏறியாடும் தொம்பரச்சிகளை, ஏய்க்கும் - ஒக்கும், காந்தார நாடன் - காந்தார நாட்டையுடைய மன்னன்.

(வி - ரை) மாநீர் - உரிச்சொற்ருெடர். கயத்து ஏகும், கொடிமீது ஏகும் என்க. போகும் என்பது ஈற்றுயிர்மெய் கெட்டுப் 'போம்' என்ருயிற்று; அது 'கோதையர்' என்னும் பெயரைக் கொண்டது என்க. கழைக்கோதையர்-கழையிலேறியாடுங் கோதையர் என்ருதலின் ஏழனுருபும்பொருளு முடன்ருெக்க தொகைநிலைத்தொடர். கழை-மூங்கில். மழை-குளிர்ச்சி; அது பண்பாகுபெயராய் நீர்த்திவலைகளை யுணர்த்த, அது காரியவாகுபெயராய் மேகத்தை யுண

ர்த்தியது. மேகத்திஞற் பொழியப்படுவது நீர்த்திவலையாதலின், மேகம் காரணமும், நீர்த்திவலை காரியமுமாமென்க. 'மான்' என்பது முதலாகுபெயராய் அதன் கண்ணை யுணர்த்த, அது உவமையாகு பெயராய் பெண்ணின் கண்ணை யுணர்த்த, அது சினையாகுபெய ராய்ப் பெண்ணை உணர்த்தியது. (கசஅ)

"அங்கை நெடுவேற்க ணுயிழையாய்! வாவியின்வாய்ச்
சங்கம் புடைபெயரத் தான்கலங்கிச்—செங்கமலப்
பூச்சிந்து நாட்டேறல் பொன்விளக்குந் தண்பணைசூழ்
மாச்சிந்து நாட்டானிம் மன்."

(இ - ள்) அம் கை-(வீரர்களுடைய) அழகிய கையிலேயுள்ள, நெடு-நீண்ட, வேல் கண்-வேலைப்போன்ற கண்களையும், ஆய் இழை யாய்-ஆய்ந்து செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களையுமுடைய இளவரசியே! இம்மன் - இந்த அரசன், வாவியின்வாய் - தடாகங்களில், சங்கம் - சங்குகள், புடைபெயர - (தானிருந்த) இடத்தை விட்டுப்போக, செங்கமலப்பூ-செந்தாமரைப் பூக்களால், சிந்தும்-சொரியப்படுகின்ற, நாள் தேறல் - புதியதேனனது, பொன் விளக்கும் - நெற்பயிரை விளக்கின்ற, தண் பணை - குளிர்ச்சியாகிய வயல்கள், சூழ் - சூழ் ந்த, மா - மேன்மையாகிய, சிந்துநாட்டான் - சிந்துநாட்டையுடைய அரசன்.

(வி - ரை) 'வாவியின்வாய்' என்பதில் 'வாய்' எழனுருபு. புடைபெயர - ஐந்தன்ருெகை. 'பெயர' என்பது காரணப்பொருள தாதலின் இறந்தகால முணர்த்தியதென்க. 'சிந்தும்' என்பது சிந்தப் படும் என்னும் செயப்பாட்டு வினைப்பொருளதாகிய செய்வினைப் பெயரெச்சம்; ஈண்டு இது முக்காலத்திற்கும் பொதுவாய் நின்றது. நாள் - பொழுது. 'நாட்டேறல்' என்பது 'அப்பொழுதே உண்டான தேறல்' என்னும் பொருளைத் தருதலின் எழனுருபும் பொருளு

முடன்தொக்கதொகை. பொன் உண்டாதற்குக் காரணமாகிய நெல்லைப் 'பொன்' என்றது இலக்கணை. (கசக)

காவலரைத் தன்சேடி காட்டக்கண் டீரிருவர்
தேவர் நளனுருவாச் சென்றிருந்தார்—பூவரைந்த
மாசிலாப் பூங்குழலாள் மற்றவரைக் காணுநின்
றூசலா டுற்றா ளுளம்.

(இ - ள்) ஈர் இருவர் தேவர் - (இந்திரன்முதலிய) நான்கு தேவர்கள், நளன் உருவா (க) - நளனது உருவத்தைப்போன்ற உருவத்தை யுடையவர்களாய், சென்று-போய், இருந்தார் - (அச் சுயம்வரமண்டபத்தில்) வீற்றிருந்தனர்; பூ வரைந்த - மலர்களை யணியப்பெற்ற, மாசு இலாத-குற்றமில்லாத, பூங்குழலாள்-அழகாகிய கூந்தலையுடைய தமயந்தி, காவலரை - அரசர்களை, தன் சேடி - தன்னுடைய தோழி, காட்ட-(இங்ஙனம் இன்னார் இன்ன மாண்பினர் என்று சொல்லிக்) காண்பிக்க, கண்டு-(அவர்களைப்) பார்த்து, மற்று-பிறகு, அவரை - (நளனுருக்கொண்டு வீற்றிருந்த) அத்தேவர்களை, காணு-கண்டு, நின்று-(திகைத்து) நின்று, உளம்-மனமானது, ஊசல் ஆடு-ஊசலாடுதலை, உற்றாள் - பொருந்தினாள்.

(வி - ரை) பூங்குழலாள் காவலரைத் தன் சேடி காட்டக் கண்டு (அங்கு) நளனுருவாச் சென்றிருந்தாராகிய ஈருவர் தேவர்களாகிய அவரைக்கண்டு என்றியைத்துப்பொருள்கோடலுமாம். இங்ஙனங் கொள்ளுங்கால் 'அவரை' என்பதற்கு 'முன்னம் தமயந்தியின்பால் நளனைத் தூதாக அனுப்பியவர்களை' என்க. ஆக என்பது ஈறுதொகுத்ததாய் 'ஆ' என நின்றது. பூவரைந்த - இரண்டன்றொகை. காணு-செய்யா என்னும் வாய்பாட் டிறந்தகால வினையெச்சம்; இதில் ஆ-விகுதி. உளம் ஊசலாடுற்றாள் என இயைக்க; இது அஃறிணை உயர்திணையோடு மயங்கிய திணைவழுவமைதி. (கருo)

பூணுக் கழகளிக்கும் பொற்றொடியைக் கண்டக்கா
ணுணுக்கு நெஞ்சுடைய நல்வேந்தர்—நீணிலத்து
மற்றெவர் வாராதார் வானவரும் வந்திருந்தார்
பொற்றேர் நளனுருவாய்ப் போந்து.

(இ - ள்) வானவரும் - தேவர்களும், பொன் தேர் - அழகாகிய தேரையுடைய, நளன் உருவாய் - நளனது உருவம்போன்ற உருவ முடையவர்களாய், வந்து - (தேவலோகத்தினின்றும்) வந்து, போந்திருந்தார் - அச்சுயம்வர மண்டபத்தினுட்புக்கு வீற்றிருந்தனர் (என்றால்), பூணுக்கு-ஆபரணங்களுக்கு, அழகு அளிக்கும்-அழகைக் கொடுக்கும், பொற்றொடியை - (அத்) தமயந்தியை, கண்டக்கால் - கண்டால் (உடனே), நாண் உகும்-வெட்கங்கெடும், நெஞ்சு உடைய - மனமுடையவர்களாகிய, நீள் நிலத்து - பெரிய பூமியில் உள்ள, நல்வேந்தர்-எவ்வன பருவமுடைய அரசர்களில், வாராதார் எவர்-வாராதவர் எவர்?

(வி - ரை) அவள் மற்றைய மாதரைப்போலச் செயற்கையழகை வேண்டாத போலிவினையுடையாள் என்பார் 'பூணுக் கழகளிக்கும் பொற்றொடி' என்றார். பொற்றொடி - பொன்னாலாகிய தொடியையுடையாள் என்றுதலின் மூன்றன் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர். பூண்கள் அவளை யடையின் அவளது இயற்கையழகைத் தாம் பெற்று அவளது உருவமாகவே விளங்கும் என்பதை உதாரணமுகத்தால் விளக்குவார்போலப் பொன்னாலாகிய வளையலின் பெயராகிய 'பொற்றொடி' என்பதை அன்மொழித் தொகையாய் அவள் பெயரே யாகும்படி 'பூணுக்கழகளிக்கும்' என்பதன் பக்கத்தில் வைத்தார். உகும் என்பது எதுகை நோக்கி விரித்தல் விகாரம் பெற்று 'உக்கும்' என்றுயிற்று. 'கண்டக்கால் நாண் உக்கு நெஞ்சுடைய நல்வேந்தர்' என இயைத்துக் 'கண்டால் உடனே வெட்கங்கெட்டு வெற்று மனமுடையவர்களாகும் எவ்

வன பருவமுள்ள வேந்தர்' என்பதுமாம்; இப்பொருளில் உகு என்பது ஒற்றிரட்டி இறந்தகால வினையெச்ச மாயிற்றெனக் கொள்க. ஈண்டு நன்மை என்பது கலவியில் தோன்றும் இன்பத்தை யுணர்த்தியதோ ராகுபெயர்; அது கலவியில் அவ்வின்பந் தோன்றுதற்குக் காரணமாகிய எவ்வனபருவத்தை யுணர்த்தியது இலக்கணை. நீணிலத்து வேந்தர் என இயைக்க. 'வேந்தர் எவர்' என்பது 'வேந்தரில் எவர்' என்னும் பொருளது ஆகலின் எழன்றொகை. மற்று - அசை. வானவரும் வந்து போந்திருந்தார் என இயைக்க. 'போந்து' என்பதில் புகு என்மதன் மரூஉவாகிய போ - பகுதி. (கடுக)

"மின்னுந்தார் வீமன்றன் மெய்ம்மரபிற் செம்மைசேர்
கன்னியா னாகிற் கடிமாலை—யன்னந்தான்
சொன்னவனைச் சூட்டவருள்''என்றாள் சூழ்விதியின்
மன்னவனைத் தன்மனத்தே வைத்து.

(இ - ள்) சூழ் விதியின் - (எல்லா உயிர்களையுஞ்) சூழ்ந்த ஊழினுக்கு, மன்னவனை - இறைவனாகிய கடவுளை, தன் மனத்தே வைத்து - தனது உள்ளத்திலே தியானித்துக்கொண்டு, (அக்கடவுளை நோக்கி) யான் - நான், மின்னும் - பிரகாசிக்கின்ற, தார் - மாலையை யணிந்த, வீமன்தன் - வீமராஜனுடைய, மெய் மரபில் - சத்தியத்தினையுடைய குலத்திலுதித்த, செம்மை சேர்-செம்மையாகிய குணங்கள் பொருந்திய, கன்னியாகில் - கன்னியாயிருந்தால், அன்னம் சொன்னவனை - அன்னப்பறவை சொல்லிய அந்த நளமகாராஜனுக்கு, கடி மாலை - வாசனையினையுடைய (இச்சுயம்வர) மாலையை, சூட்ட - சூடும்படி, அருள் - அருள்புரிவாய், என்றாள் - என்று வேண்டினாள்.

(வி - ரை) விதியின் மன்னவன் - நான்கன்றொகை. முன்னைப் பிறப்பில் ஒருவனாற் செய்யப்பட்ட நல்வினை தீவினைகள் அவ

னைத் தம்பயனை நுகர்விற்பான் அதற்கேற்ற வகைகளிற் செலுத்துத லின் அவற்றை 'விதி' என்ப; இதனை,

"ஊழ்கூட்டும் படியன்றிக் கூடாவாம்"

என்றதனுலறிக.

ஒருவன் முற்பிறப்பில் எம்முறையில் அவற்றைச் செய்கின்ருனே அம்முறையே அவை தம் பயனை அவன் மறுபிறப்பில் நுகரும்படி செய்தலின் அவற்றை 'ஊழ்' என்றுங் கூறுவர். ஈண்டு ஒருவன் என ஆண்பான்மேல்வைத்துக் கூறியவற்றை

"ஒருமொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குறித்தே."

என்னு முபலக்ஷணத்தால் மற்றைய பால்களுக்குங் கொள்க. ஊழ் - முறைமை. வைத்து என்ருள் என்க. மெய்ம்மரபு - இரண்டன் உருபும் பொருளுந் தொக்க தொகை. 'யான் தோன்றியதுஞ் சத்தியமுடைய குலமாகவும், யானுஞ் சத்தியமுதலிய நற்குணங்கள் உடையவளாகவும் இருப்பின், இவர்களில் உண்மையான நளனை யறிந்து அவனுக்கே யான் மாலைசூட்ட அருள்வாய்' என்று கடவுளை வேண்டினுள் என்பது இதன் கருத்து. 'செம்மை' என்பது செம்மையாகிய குணங்களை யுணர்த்தியது இலக்கணை. கடிமாலை - உரிச்சொற்ருெடர். தான் - அசை. சொன்னவன் - வினையாலணையும் பெயர். 'ஐ' என்னும் இரண்டனுருபு நான்கனுருபோடு மயங்கியது. (கஙஉ)

கண்ணிமைத்த லானடிகள் காசினியிற் ருேய்தலால்
வண்ண மலர்மாலை வாடுதலால்—எண்ணி
நறுந்தா மரைவிரும்பு நன்னுதலே யன்னு
ளறிந்தா ணளன்றன்னை யாங்கு.

(இ - ள்) நறுந்தாமரை-அழகாகிய தாமரைமலர்களால், விரும்பும் - (தம்மிடம் பொருந்தியிருக்கவேண்டுமென்று) விரும்பப்படும், நல் நுதலே அன்னுள் - திருமாமகளையே ஒத்தவளாகிய தமயந்தி,

ஆங்கு - அவ்விடத்திலேயே, எண்ணி - (இவர்களுள் நளன் இன்னுன் என்று எப்படித் தெரிந்துகொள்வதென) யோசித்து, கண் இமைத்தலால்-கண்கள் இமை கொட்டுதலாலும், அடிகள்-பாதங்கள், காசினியில் - பூமியில், தோய்தலால் - படிதலாலும், வண்ணம் - அழகாகிய, மலர் மாலை - மலராலாகிய மாலைகள், வாடுதலால் - வாடுதலாலும், நளன் தன்னை அறிந்தாள் - நளனை அறிந்தனள்.

(வி - ரை) தமயந்தி, "நான் உத்தமக் குடியிற் பிறந்தவளாயும், உத்தம குணங்களை யுடையவளாயு மிருப்பின் நளனை நானறியும்படி அருள் புரிதல்வேண்டும்" என்று விதியின் மன்னவனுகிய கடவுளை வேண்ட அவரருளால் அவளுக்கு உண்டான இந்த யூகத்தினுல் நளனை யறிந்தாள் என்பது இதன் கருத்து. தேவர்களுக்குக் கண்ணிமைத்தலும், அடிகள் காசினியிற் றோய்தலும் இல; அவை மாந்தர்க்கே யுளவாம். கண் இமைத்தல், அடிகள் தோய்தல், மாலை வாடுதல் என்பன எழுவாய்த் தொடர்கள். இவற்றுள் தொழிற்பெயர்கள் பயனிலைகளாயின. இப்பெயர்களேற்ற 'ஆல்' உருபுகள் ஏதுப்பொருளன. நறுந்தாமரை-பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; இவை விரியின் 'நறுமையாகிய தாமரை' என்றும். திருமாமகள் தம்பால் வந்து வீற்றிருக்க வேண்டுமென விரும்புதல் அவள் வீற்றிருத்தலால் தமக்குப் பெருமையுஞ் செவ்வியு மிகுமென்பது கருதி.

"கேட்குந போலவுங் கிளக்குந போலவும்
இயங்குந போலவு மியற்றுந போலவும்
மஃறிணை மருங்கினு மறையப் படுமே."

என்பதுபற்றி 'நறுந்தாமரை விரும்பும்' என்றார்; இது செய்யாததைச் செய்ததுபோலச் சொன்னது. நன்னுதல்-பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர்; இது விரியின் 'நன்மையாகிய நெற்றியையுடையாள்' என்றும். நுதல்-நெற்றி. ஏ - பிரிநிலைப்பொருளது. (கஞ௩)

விண்ணரச ரெல்லாரும் வெள்கி மனஞ்சுளிக்கக்
கண்ணகன் ஞாலங் களிகூர—மண்ணரசர்
வன்மாலை தம்மனத்தே சூட வயவேந்தைப்
பொன்மாலை சூட்டினாள் பொன்.

(இ - ள்) பொன்-திருமாமகளைப் போன்றவளாகிய தமயந்தி, விண் அரசர் எல்லாம்-விண்ணாடுகளின் அரசர்கள் யாவரும், வெள்கி-வெட்கமுற்று, மனம் சுளிக்க-(வெளித்தோன்றாமல்) மனதிலேயே சினங்கொள்ளவும், கண் அகல்-இடம் அகன்ற, ஞாலம்-பூமியிலுள்ளவர்கள், களிகூர - மிக்க களிப்பினையடையவும், மண் அரசர் - மண் நாடுகளின் அரசர்கள் யாவரும், தம் மனத்து - தம்முடைய மனங்களில், வன்மாலை - வலியமயக்கத்தை, சூட - கொள்ளவும், வயம் வேந்தை - வெற்றியையுடைய நளச்சக்கரவர்த்திக்கு, பொன் மாலை-(தன் கையிலிருந்த) அழகாகிய சுயம்வரமாலையை, சூட்டினாள் - (கழுத்திற்) போட்டாள்.

(வி - ரை) முன் நளன் தமக்குத் தூதாகச் சென்றதனாலும், தமது கோபம் அவனிடம் செல்லாதென் றுணர்ந்தவர்களாதலாலும் தம்மனத்தெழுந்த சினத்தைப் புறந்தோன்றாமல் மறைத்துக்கொண்டனர் என்பார், 'விண்ணரசர் மனஞ்சுளிக்க' என்றார். 'எல்லாம்' என்றது அங்கு வந்தவர்களேயன்றி வாராத விண்ணரசர்களையுங் குறித்தது என்பதுமாம். ஞாலம் - பூமி; அது இடவாகுபெயராய்ப் பூமியிலுள்ள மனிதர்களைக் குறித்தது. (கஙச)

திண்டோள் வயவேந்தர் செந்தா மரைமுகம்போய்
வெண்டா மரையாய் வெளுத்தவே—யொண்டாரைக்
கோமாலை வேலான் குலமாலை வேற்கண்ணாள்
பூமாலை பெற்றிருந்த போது.

(இ - ள்) ஒள் - ஒளியையும், தாரை - கூர்மையையுமுடைய, கோ - சிறந்த, மாலை-மாலையினை அணிந்த, வேலான்-வேலையுடைய நளச்சக்கரவர்த்தி, குலமாலை - (வீமமகாராஜனது) குலத்துக்குப் பூமாலையையொத்த, வேல் கண்ணாள்-வேல்போன்ற கண்ணையுடைய தமயந்தியினது, பூமாலை-பூக்களாலாகிய மாலையை, பெற்று இருந்த போது - அடைந்து (அங்கு) வீற்றிருந்தபோது, திண் தோள்-வலி வாகிய தோளாலாகிய, வயம்-வெற்றியினையுடைய, வேந்தர்-அரசர்களுடைய, செந்தாமரை முகம் - செந்தாமரை போன்றிருந்த முகங்கள், போய்-மாறி, வெண்டாமரையாய்-வெண்டாமரையைப்போல, வெளுத்த - வெண்ணிறமடைந்தன.

(வி-ரை) 'மாலை' என்னுஞ்சொற்கள் மூன்றுஞ் சொற்பொருட் பின்வருநிலையணி; அது முன்வந்த சொல்லே பின்னும் வந்து முன் வந்த சொல்லின் பொருளையே தருவது. 'வேலான் வேற்கண்ணாள் பூமாலை பெற்றிருந்தபோது' என்றதற்கு 'வேலானாகிய நளன் (தன்) வேல்போலுங் கண்ணையுடைய தமயந்தியினது பூமாலை பெற்று வீற்றிருந்தபொழுது' என்றுரைப்பதுமாம். போது-பொழுது என்பதன் மரூஉ. 'தோள்வயம்' என்பது தோளினாலாகிய வயம் என்றுதலின் மூன்றனுருபும்பொருளு முடன்தொக்கதொகை. தாமரைமுகம் - உவமைத்தொகைநிலைத்தொடர். 'போய்' என்பது 'மாறி' என்னும் பொருளைத் தந்தது இலக்கணை. 'வெண்டாமரையாய்' என்பது வெண்டாமரையைப்போல் என்றுதலில் அதில் 'ஆய்' உவமையுருபு. 'வெளுத்த' என்பது சாரியை பெறின் வெளுத்தன என்றும். ()

மல்லன் மறுகின் மடநா குடனாகச்
செல்லு மழவிடைபோற் செம்மாந்து—மெல்லியலாள்
பொன்மாலை பெற்றதோ ளோடும் புறப்பட்டா
னன்மாலை வேலா னளன்.

(இ - ள்) நன்மாலை - அழகாகிய (வெற்றி) மாலையையணிந்த, வேலான்-வேலையுடையவனாகிய, நளன்-நளச்சக்கரவர்த்தி, மல்லல் மறுகில் - (மாடமாளிகைகளின்) வளப்பத்தினையுடைய வீதியில், மடம் நாகு-இளமைப் பருவத்தினையுடைய பசு, உடன் ஆக-உடன் வர, செல்லும்-போகின்ற, மழவிடைபோல்-இளமைப் பருவத்தினை யுடைய எருதைப்போல (காளையைப்போல), மெல் இயலாள்-மென்மையாகிய தன்மையினையுடைய தமயந்தியினது, பொன் மாலை - அழகாகிய மாலையை, பெற்ற தோளோடும்-அடைந்த தோளுடனே, செம்மாந்து - களிப்புற்று, புறப்பட்டான் - (தமயந்தி உடன்வரச் சுயம்வர மண்டபத்தினின்றும்) வெளியிற் போந்தான்.

(வி-ரை) 'மாலை' என்னுஞ் சொல்லிரண்டுஞ் சொற்பொருட் பின் வருநிலையணி. 'மல்லன்மறுகு, மடநாகு' என்பன இரண்டன் உருபும் பொருளுந் தொக்க தொகைகள். மழவிடை - உரிச்சொற்றொடர்; இது 'இளமைப் பருவத்தினையுடைய எருது' எனப் பொருள் படினும் இதில் 'மழ'என்பது உருபேலாமையின் உரிச்சொல்லெனப் பட்டது. 'ஆக' என்பது ஈண்டு'வர'என்னும்பொருளை யுணர்த்தியது. 'மடநாகுடனாக' என்ற உவமையால் தமயந்தி உடன்வந்தாள் என்பது பெறப்பட்டது. 'வேலான் நளன்' என்பது இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; இது 'வேலானாகிய நளன்' என்றாம். ()

வேலை பெறுவமுதம் வீமன் றிருமடந்தை
மாலை பெறுதகலும் வானாடர்—வேலை
பொருங்கலிநீர் ஞாலத்தைப் புன்னெறியி லாக்கு
மிருங்கலியைக் கண்டா ரெதிர்.

(இ - ள்) வேலை பெறு அமுதம்-கடல் பெற்ற அமுதமாகிய, வீமன் திருமடந்தை-வீமனுடைய செல்வப்புத்திரியாகிய தமயந்தியி னுடைய, மாலை பெறாது - மாலையைப் பெறாமல், அகலும்-(பூமியை

விட்டுப்) போகும், வான்நாடர் - தேவர்கள், வேலை - கரையை, பொரும் - மோதுகின்ற, கலிநீர் - ஓசையையுடைய (அலை) நீரை யுடைய கடலாற் சூழப்பட்ட, ஞாலத்தை - பூமியிலுள்ளாரை, புல் நெறியில் - இழிவான வழிகளில், ஆக்கும் - (வறுமையினாற்) புகச் செய்கின்ற, இரும் கலியை - பெருமையினையுடைய கலிபுருடனை, எதிர் கண்டார் - எதிரே பார்த்தார்கள்.

(வி - ரை) 'வேலை பெறுவமுதம்' என்பது தண்டியலங்காரத் தின்படி விலக்குருவகத்தின்பாற்படும்; இதனைத் துறையதன் செய் கை யுருவகம் எனக் கூறுவர் பிறர். அமுதம்போல்வாளை 'அமுதம்' என்றது ஆகுபெயர். அமுதம் மடந்தை என இயைக்க; இருபெய ரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; விரியின் 'அமுதமாகிய மடந்தை' என்றாம். 'வீமன் திருமடந்தை' என்பதற்கு 'வீமராஜ னுடைய அழகிய புத்திரி' என்பதுமாம். கலிநீர் - இரண்டனுருபும் பொருளும் உடன்தொக்க வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர்; இது 'கலியையுடைய நீரை யுடையது' என்றாம். 'வேலைபொருங் கலிநீர் ஞாலம்' என்பதைப் 'பொருங்கலிநீர் வேலை ஞாலம்' என இயைத்து, '(கரையை) மோது கின்ற ஒலியினையுடைய கடலாற் சூழப்பட்ட பூமி' என்று கூறுதலு மாம். இப்பொருளில் 'வேலை' என்பதற்குக் 'கடல்' என்பது பொ ருள். இதில் 'பொரும்' என்ற இடத்துக் கரையை என்பது வரு விக்கப்பட்டதென்க. பொருநீர், ஒலிநீர் என்றியையும். 'நீர்' என் பது வேலை என்பதோடியையும். புன்னெறியி லாக்குதலாவது-மனி தர்களுக்கு வறுமையினை யுண்டாக்கி அவர்களைத் தாழ்ந்த தொழில் களையேனும், தீத்தொழில்களையேனுஞ் செய்வித்தல். 'இருங்கலி' என்றது பிறகுறிப்பு; என்னெனின், ஞாலத்தைப் புன்னெறியிலாக் கும் பெருமையையுடைய கலி என்றமையினால் அச்சிறுமையாகிய செயலையுடைய கலி என்னும் பொருள் தோன்றலின். இருங்கலி -

உயிர்களுக்குத் துன்பத்தைத் தருங்கலி என்பதுமாம். இருமை - பெருமை, துன்பம். (கடுஎ)

"ஈங்குவர வென்?" என் றிமையவர்தங் கோன்வினவத்
தீங்கு தருகலியுஞ் செப்பினான்—"நீங்கள்
விருப்பான வீமன் றிருமடந்தை யோடு
மிருப்பான் வருகின்றேன் யான்."

(இ - ள்) ஈங்கு வரவு - இங்கே வருதற்குக் காரணம், என் என்று - யாது என்று, இமையவர்தம்கோன் - தேவர்களுக்கு அரசனாகிய இந்திரன், வினவ - கேட்க, தீங்கு தரும் - தீமையை விளைவிக்கின்ற, கலியும் - கலிபுருடனும், நீங்கள் விருப்பான - நீங்கள் விரும்பிய, வீமன் திருமடந்தையோடு - வீமமகாராஜனுடைய அழகிய புத்திரியாகிய தமயந்தியுடன், இருப்பான் - (அவளது சுயம்வரமாலையைப் பெற்று) இருக்க, யான் வருகின்றேன் - (இங்கு) நான் வருகின்றேன், செப்பினான் - (என்று) சொன்னான்.

(வி - ரை) இங்கு என்பது சுட்டெழுத்து நீண்டு 'ஈங்கு' என்றாயிற்று. தீங்குதரும்-இரண்டன்றொகை. விருப்பான-ஒரேசொல்; இதில் 'விருப்பு' என்னு முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயரோடு அதனை வினைத்தன்மை யடைவிக்க வந்த 'ஆ' என்னுந் தெரிநிலைப் பகுதி சேர்ந்த 'விருப்பா' பகுதியாயிற்று. செப்பினான்-திசைச்சொல்; தெலுங்குமொழி; செப்பு - பகுதி. இருப்பான்-எதுப்பொருளதாகிய எதிர்கால வினையெச்சம்; இதிற் 'பான்' விகுதி. வருகின்றேனியான்- இதன் இடையிலுள்ள இகரம்,

"தன்னொழி மெய்ம்முன் யவ்வரி னிகரந்
துன்னு மென்று துணிநரு முளரே."

என்ற நன்னூல் மெய்யிற்றுப்புணரியல் மூன்றாஞ் சூத்திரத்தின்படி தோன்றியது. என்று என்பது சொல்லெச்சம். (கடுஅ)

"மன்னவரில் வைவே னளனே மதிவதனக்
கன்னி மணமாலை கைக்கொண்டா—னுன்னுடைய
வுள்ளக் கருத்தை யொழித்தே குதி" என்றான்
வெள்ளைத் தனியானை வேந்து.

(இ - ள்) தனி-ஒப்பற்ற, வெள்ளை யானை வேந்து-(ஐராவதம் என்னும்) வெள்ளை யானையையுடைய அரசனாகிய இந்திரன், மன்னவரில்-அரசர்களுக்குள், வை வேல்-கூரியவேலையேந்திய, நளனே-நளமகாராஜனே, மதிவதனம்-சந்திரனைப்போன்ற முகத்தையுடைய, கன்னி - (அந்தத்) தமயந்தியின், மணமாலை - மணமாலையை, கைக்கொண்டான்-பெற்றான்; உன்னுடைய - உனது, உள்ளக்கருத்தை-மனவிருப்பத்தை, ஒழித்து ஏகுதி-விட்டுப்போ, என்றான் - என்று அக்கலிபுருடனை நோக்கிச் சொன்னான்.

(வி - ரை) 'நளனே' என்பதில் ஏகாரம் பிரிநிலைப்பொருளது. ஒழுக்கத்தினும் வீரத்தினுஞ் சிறந்தவனாகிய நளன் கைக்கொண்ட பின் மற்றவர் எத்துணை முயற்சிசெய்யினும் பயன்படாது என்பான் 'மன்னவரில் வைவே னளனே கைக்கொண்டான்' என்றான். வேந்து-இறைமை; அது பண்பாகுபெயராய் அரசனை யுணர்த்தியது.

"விண்ணரசர் நிற்க வெறித்தேன் மணமாலை
மண்ணரசற் கீந்த மடமாதி—னெண்ணங்
கெடுக்கின்றேன் மற்றவடன் கேள்வனுக்குங் கீழ்மை
கொடுக்கின்றேன்" என்றான் கொதித்து.

(இ - ள்) கொதித்து - (கலிபுருடன் அதைக் கேட்டு) மிக்க கோபமுடையவனாய், விண்ணரசர் நிற்க - விண்ணுக்கு அரசர்களாகிய நீங்கள் இருக்க, வெறி தேன்-வாசனையையும் தேனையுமுடைய, மணமாலை - மணமாலையை, மண் அரசற்கு - மண்ணரசனாகிய நளனுக்கு, ஈந்த - சூட்டிய, மடமாதின் - (அந்த) அறிவின்மையை

யுடைய தமயந்தியின், எண்ணம் - விருப்பத்தை, கெடுக்கின்றேன்- அழிக்கின்றேன்; மற்று - பின்னும், அவள்தன் - அவளுடைய, கேள்வனுக்கும்-நாயகனுகிய நளனுக்கும், கீழ்மை கொடுக்கின்றேன்- தாழ்வை யுண்டாக்குகின்றேன்.

(வி - ரை) மணமாலை-ஈண்டு மணத்தலைத் தெரிவிக்கு மாலை என்றுதலின் இரண்டனுருபும்பயனு முடன்றொக்கதொகை; இது 'மணத்தில் (கலியாணத்தில்) இடுமாலை' என்றுமாம். ஈந்த-தெலுங்க நாட்டுச் சொல்லாகிய திசைச்சொல். கொடுக்கின்றேன்-உண்டாக்கு கின்றேன். 'கேள்வன்' என்பதிற் கேள் - பகுதி; இதற்குச் 'சுற்றம்' என்பது பொருள். கேள்வன் - சுற்றமுடையோன்; பெண்களுக்குத் தந்தை முதலிய எவரினு நாயகனே சிறந்த சுற்றமுடையனுதலின் அவனே கேள்வன் எனப்படுவன்; இதனைக்,

"கொண்டானிற் றுன்னிய கேளிர் பிறரில்லை."

என்றதனுலறிக. (கசுO)

வாய்மையுஞ் செங்கோல் வளனு மனத்தின்கட்
டூய்மையு மற்றவன் றோள்வலியும்—பூமான்
நெடுங்கற்பும் மற்றவற்கு நின்றுரைத்துப் போனு
னடுங்கொற்ற வச்சிரத்தா னுங்கு.

(இ - ள்) அடும் - (பகைவரைக்) கொல்லுகின்ற, கொற்றம் - வெற்றியினையுடைய, வச்சிரத்தான் - வச்சிராயுதத்தினையுடைய இந்திரன், ஆங்கு நின்று-அவ்விடத்தில் நின்று, அவன்-அந்த நளச்சக்கரவர்த்தியினுடைய, வாய்மையும் - சத்தியத்தையும், செங்கோல் - நீதியாகிய ஆளுகையினுலாகிய, வளனும்-செல்வப்பெருக்கையும், மனத்தின்கண் - அவனது மனத்திற் பொருந்திய, தூய்மையும் - பரிசுத்தமான எண்ணங்களையும், தோள் வலியும் - அவனுடைய புயங்களின் வன்மையையும், பூ மான்-செந்தாமரைப்பூவில் வீற்றிருக்குந் திருமா

மகளைப் போன்றவளாகிய தமயந்தியினுடைய, நெடுங்கற்பும் - மேன்மையாகிய கற்பையும், அவற்கு - அக்கலிபுருடனுக்கு, உரைத்து - சொல்லி, போனான் - சென்றான்.

(வி-ரை) 'செங்கோல்வளன்' என்பது 'செங்கோலினாலாகிய வளன்' என்றாதலின் மூன்றனுருபும் பொருளு முடன்றொக்க தொகை. வளன்-செழுமை; அது காரணவாகுபெயராய்ச் செழுமைக்குக் காரணமாகிய செல்வத்தை யுணர்த்தியது; இதனைப் பண்பாகு பெய ரென்னலாகாது; என்னெனின், நீலம் என்னும் பண்பு பண்பியாகிய மலரில் இருப்பதுபோல 'வளம்' என்னும் பண்பு செல்வத்திலிராமல் செல்வத்தினா லுண்டாவதா யிருத்தலின் என்பது. செழும் பொருள், வளநிதி என்பன பண்புத்தொகையாகக் கொள்ளப்படுமே எனின், அவற்றுள் 'செழுமை, வளம்' என்பன 'மிகுதி' என்னும் பொருள் தந்து எண்ணலளவைப் பண்பாய் அவை 'மிகுதியாகிய பொருள்' 'மிகுதியாகியநிதி' என்றாம்; இஃது அன்னதன்மையின் அது வினாவன்றென்க. வளம் என்பதில் மகாரத்துக்கு னகாரம் போலியாய் 'வளன்' என்றாயிற்று. 'தூய்மை' என்பது பண்பாகு பெயராய்த் தூய்மையாகிய எண்ணங்களை யுணர்த்தின; தூய்மையாகிய எண்ணங்களாவன-நல்ல எண்ணங்கள். 'மற்றவன்' என்பன இரண்டனையும் மற்று+அவன் எனப் பிரித்து அவற்றுள் 'மற்று' என்பனவற்றை அசை எனக் கொள்க. இரண்டாவதை ஒரு சொல்லாகவே கொண்டு, 'மற்றவனுக்கு - நளனுக்கு விரோதியாகிய அக்கலிபுருஷனுக்கு' என்று பொருள் கூறுதலுமாம். தோள்வலி-ஆறன்றொகை. பூமான் - பூவில் வீற்றிருக்கு மான் என்றாதலின் எழன்றொகை. 'மான்' என்பது மும்மடியாகுபெயராய்ப் பெண்ணை யுணர்த்தியது; இதன் விளக்க முன்னே கூறப்பட்டது; அது 'பூ' என்னுங் குறிப்பால் 'திருமாமகளை' யுணர்த்தியது; இது உவமையாகு பெயராய்த் திருமாமகள் போன்ற தமயந்தியை யுணர்த்தியது;

'நெடுங்கற்பு' என்பதில் 'நெடுமை' என்பது 'மேன்மை' என்னும் பொருளது. 'கற்பு' என்பது 'கற்பித்தல்' என்னும் பிறவினைப் பொருளதாகிய செய்வினைத் தொழிற்பெயர்; அது தொழிலாகு பெயராய்க் கற்பிக்கப்படுகின்ற நெறியை யுணர்த்த, அது இடவாகு பெயராய் அந்நெறியில் ஒழுகும் ஒழுக்கத்தினை யுணர்த்தியது; இத னைத் தொல்காப்பியம், கற்பியலில், "கற்பெனப் படுவது" என்னு முதற் சூத்திரவுரையில் "அது கொண்டானிற் சிறந்ததெய்வ மின் றெனவும், அவனை இன்னவாறே வழிபடுகவெனவும் இருமுதுகுர வர் கற்பித்தலானும், அந்தணர் திறத்துஞ் சான்றோர் தேஎத்தும், ஐயர்பாங்கினும் அமரர்ச் சுட்டியும் ஒழுகும் ஒழுக்கந் தலைமகன் கற் பித்தலானுங் கற்பாயிற்று" என்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறி னமையான் அறிக. வச்சிரத்தான் ஆங்கு நின்றுரைத்துப் போனான் என இயைக்க. (கசுக)

"செருக்கதிர்வேற் கண்ணியுடன் றேர்வேந்தன் கூட
விருக்கத் தரியே னிவரைப்—பிரிக்க
வுடனாக" என்றான் றுடனே பிறந்த
விடநாக மன்னான் வெகுண்டு.

(இ - ள்) உடனே பிறந்த - (தான் தோன்றுகையில்) தன் னுடன் தோன்றிய, விடம் - விஷத்தினையுடைய, நாகம் அன்னான்- பாம்பை யொத்தவனாகிய கலிபுருடன், வெகுண்டு-(அதைக்கேட்டுக்) கோபித்து, செரு - போர்செய்தலையுடைய, கதிர் - பிரகாசமாகிய, வேல் - வேலைப்போன்ற, கண்ணியுடன் - கண்களையுடைய இத் தமயந்தியோடு, தேர் வேந்தன்-தேர்ச்சேனையையுடைய இந்நளமகா ராஜன், கூட இருக்க - சேர்ந்திருக்க, தரியேன் - (நான் அதைப் பார்த்துப்) பொறுத்துக்கொண்டிரேன்; இவரைப் பிரிக்க - (நான்) இவர்களைப் பிரித்துவிடுதற்கு, உடனாக - நீங்கள் சம்மதிப்பீர்களாக, என்றான் - என்று சொன்னான்.

(வி - ரை.) செரு-போர்; செருவெல், கதிர்வேல் என இயைக்க. வேற்கண்-உவமைத்தொகை. இருக்கத்தரியேன் - இருத்தலைக் கண்டு தரியேன்; இதில் 'இருக்க' என்பது தொழிற்பெயர்ப் பொருளில் வந்த செயவென் வினையெச்சம். உடனாக - ஒருசொல்; 'சம்மதிப்பீர்களாக' என்பது; இஃது இருதிணை ஐம்பால்களுக்கும் பொதுவாமேனும் ஈண்டுயர்திணைப் படர்க்கைப் பலர்பாலின் மேலது. நாகங்களுக்கு விஷம், பிறந்த சில தினங்களின் பிறகு சூரிய கிரணங்களின் உஷ்ணத்தால் உண்டாம் என்பவேனும், அவ்விஷத்திற்குக் காரணமாகிய பொருள் அவற்றின் உடலில் அவை பிறக்கையில் உடனுண்டாகியே இருக்கின்றது; அது சில தினங்களின்பின் சூரியனது உஷ்ணத்தால் வெளிப்படுதலையே அங்ஙனங் கூறுகின்றனர். அது எதுபோலுமெனின், குழந்தைகளுக்குப் பல் சில தினங்களின் பின் உண்டாயினும் அதற்குக் காரணமாகிய பொருள் குழந்தைகளின் உடலில் உடன் தோன்றியிருக்கும்; அதுபோலு மென்பது. அது தோன்றவே 'உடனே பிறந்த விடநாகம்' என்றார். நாகமன்னான் - இரண்டன்தொகை. அன்னான் வெகுண்டு - எழுவாய்த் தொடர். 'வெகுண்டு' என்பதில் வெகுள்-பகுதி. அன்னான் வெகுண்டு என்றான் என இயைக்க. (கசூஉ)

வெங்கதிரோன் றானும் விதர்ப்பன் றிருமடந்தை
மங்கலநாள் காண வருவான்போற்—செங்குமுதம்
வாயடங்க மன்னற்கும் வஞ்சிக்கு நன்னெஞ்சிற்
றீயடங்க வேறினான் றேர்.

(இ - ள்.) வெங்கதிரோன் - சூரியன், தானும் - தானும், நாள் எவற்றினும் புதுமையாகிய, விதர்ப்பன்-விதர்ப்பராஜனுடைய, திருமடந்தை - செல்வபுத்திரியாகிய தமயந்தியின், மங்கலம் காண-கலியாணமாகிய சுபகாரியத்தைப் பார்க்க, வருவான்போல் - வருகின்றவனைப்போல, செங்குமுதம்-செவ்வல்லிப் பூக்களின், வாய் அடங்க-

இதழ்கள் குவியவும், மன்னற்கும் - நளச்சக்கரவர்த்திக்கும், வஞ்சிக்கும்-தமயந்திக்கும், நல் நெஞ்சில்-நன்மையாகிய மனத்தில் தோன்றியுள்ள, தீ அடங்க - விரகமாகிய தீத்தணியவும், தேர் ஏறினன்-தேரில் ஏறிப் புறப்பட்டான்.

(வி - ரை.) சூரியன் நளனுக்கும் தமயந்திக்கும் நன்மை செய்யக்கருதி, அது தன் குமாரனாகிய கலிபுருடனுக்குத் தோன்றாவண்ணம் மற்றஅரசர்களைப்போலக் கலியாணத்தைப் பார்க்க வருகின்றவனைப்போல வந்து, அக் கலிபுருடனுடைய கருத்துக்கிணங்க நளனுக்கு ஒரு தீங்கிழைப்பவனைப்போல அவன் குலமுதல்வனாகிய சந்திரனுடைய நாயகியாகும் செவ்வல்லியாகிய மங்கையின் வாயை யடக்கித் தன் கருத்தின்படி அந்நள தமயந்திகளுக்கு விரகதாபத்தை நீக்குதலாகிய நன்மையைப் புரியவெண்ணித் தேரிலேறிப் புறப்பட்டான் என்பார் 'வெங்கதிரோன் றானும் திருமடந்தை, மங்கலங் காண வருவான்போல் - செங்குமுதம், வாயடங்க மன்னற்கும் வஞ்சிக்கு நன்னெஞ்சிற், றீயடங்கத் தேரேறினான்' என்றார். செங்குமுதம் வாயடங்கும்படி செய்ய வெண்ணியதும்,

"ஈர மதியே யிளநிலவே யிங்ஙனே
சோர்குழலின் மீதே சொரிவதெவன்?"

என்று தமயந்தி தனக்கு இன்சொற்கூறி வேண்டி வருந்தும்படி செய்த சந்திரனுக்கு வருத்த முண்டாக்குதற் பொருட்டேயாகலின் அதுவும் அந்நள தமயந்திகளுக்குத் தன் கருத்தின்படி நன்மைசெய்தற் பொருட்டேயா மென்க. தமயந்தியானவள் தளர்ச்சி நீங்கிச் சுகத்தில் மன்னுதற்குப் பற்றுக்கோடாயினன் என்பார் 'மன்னற்கும் வஞ்சிக்கும்' என்றார். வஞ்சி - ஓர்கொடி; கொடிகள் பற்றுக்கோடின்றேல் தளர்ச்சியுறுமென்க. 'மன்னன்' எனபதற்கு 'உலக மன்னுதற்கு (மாந்தர் துன்பத்தினின்று நீங்கி நிலைபெறுதற்கு)க் காரணமானவன்' என்பது பொருள்; ஈண்டுத் 'தமயந்தி சுகத்தில் மன்னு

தற்குக் காரணமானவன்' என்க. 'மன்னன்' என்பதற்குத் 'தமயந்தியை அடையப் பெற்றதனால் தன் அரசச்செல்வம் உலகில் பரம்பரையாக மன்னப் பெற்றவன்' என்றலுமாம்; என்னை, சந்ததி யின்றேல் அச்செல்வம் அவனோடு முடியுமாகலின். இப்பொருளில் 'வஞ்சி' என்பதற்கு 'அவனது அவ்வரசச் செல்வம் உலகிற் பரம்பரையாகப் படர்ந்து விளங்குதற்குக் காரணமானவள்' என்று பொருள் கொள்க. என்னை, அவனது அவ்வரசச் செல்வம் உலகில் மன்னுதற்குக் காரணமான சந்ததி யுண்டாதல் இவள் மூலமாகவாகலின். இப் பொருள்களெல்லாம் அவர்தம்மை வேறுவகைக் குறியீடுகளாற் கூறாமல் 'மன்னற்கும் வஞ்சிக்கும்' என்று கூறிய குறிப்பாற் கொள்ளப் பெற்றனவென்க.

இச்செய்யுளாற் சூரியோதயங் கூறினார்; ஆகலின், தமயந்தி நளச்சக்கரவர்த்திக்குச் சுயம்வரமாலை சூடினதும், கலிபுருடன் சபதங்கூறிச் சென்றது முன்னாள் நிகழ்ந்த செய்திகள் என்க. இந்திரன் நளச்சக்கரவர்த்தியைக் கண்டதும், நளச்சக்கரவர்த்தி இந்திரன் முதலிய தேவர்பொருட்டுத் தமயந்தியிடந் தூது சென்றதும் அதற்கு முன்னாட் செய்தி என்க. அதனை,

> "நண்ணுபுகழ் நளன் பெண்ணணங்கின்
> வன்மொழியுந் தேவர் மனமகிழத் தான்மொழிந்த
> மென்மொழியுஞ் சென்றுரைத்தான்" என்றதன்பின்

> "வையம் பகலிழப்ப வெவ்வாய் விரிகதிரோன்
> வெற்புச்சென் றடைந்தான்."

என்றமையாலும், பிறகு அவ்விரவில் தமயந்தியடைந்த விரகவேதனையைக் கூறிப்,

> "பூசுரர்தங் கைம்மலரும்"

என்னுஞ் செய்யுளாற் சூரியோதயங் கூறுதலாலு மறிக. அங்ஙன மாயின் பூசுரர்தங் கைம்மலர் என்னுஞ் செய்யுளுக்குப் பின் உள்ள,

"முரைசெறிந்த நாளேழு முற்றியபின் கொற்ற
வரைசெறிந்த தோண்மன்னர் வந்தார்."

என்னுஞ் செய்யுளின் கருத்து யாதெனில், அந்நாளின் முன்னு ளோடு முரசறைந்த எழுநாள் முற்றின வென்பதே. அது எதனாற் பெற்ற பொருளெனின்,

"வாசமலர்ந்ததேங் கோதையா ளாழ்துயரத் தோடு
புலர்ந்ததே யற்றைப் பொழுது."

என்றதனாற் பெற்றதென்க. இஃது இன்னும் விரிக்கிற் பெருகு மென விடப்பட்டது.

'தானும்' என்பதிலுள்ள உம்மை உயர்வுசிறப்போடு இறந்தது தழீஇநின்ற எச்சப்பொருளது. விதர்ப்பன் திருமடந்தை நாண் மங்கலங்காண வருவான்போல் என இயைக்க. 'மங்கலங்காண நாள் வருவான்போல்' என இயைத்து, 'மங்கலங் காண விடியற்காலத்தே வருவான்போல்' என்றுரைத்தலுமாம். மதுரைக்காஞ்சியில் 223-வது அடியில் "நாள் ஈண்டிய' என்றதற்கு 'விடியற்காலத்தே வந்து திரண்ட' என்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் பொருள் கூறியிருப் பதை ஈண்டுக் கவனிக்க. வருவான் - வினையாலணையும் பெயர். 'அடங்க' என்னும் அகரவீற்று வினையெச்ச மிரண்டும் காரியப் பொருளனவாகலின் எதிர்கால முணர்த்தின. செங்கதிரோன் தானும் வருவான்போல் செங்குமுதம் வாயடங்க, மன்னற்கும் வஞ் சிக்கு நெஞ்சிற் றீயடங்கத் தேரேறினான் என இயைக்க. (கசங)

இன்னுயிர்க்கு நேரே யிளமுறுவ லென்கின்ற
பொன்னமுகைத் தாமே புதைப்பார்போன்—மென்மலருஞ்
சூட்டினார் சூட்டித் துடிசே ரிடையாளைப்
பூட்டினார் மின்னிமைக்கும் பூண்.

(இ - ள்.) இளமுறுவலே - இவளுடைய புன்னகையே, இன் உயிர்க்கு - (எங்களுடைய) இனிய உயிர்க்கு, நேர் - சமமாகும், என்கின்ற - என்று ஆடவர்கள் சொல்கின்ற, பொன் - திருமாமகளை யொத்த தமயந்தியினது, அழகை - அழகினை, தாமே புதைப்பார் போல் - தாமாகவே புதைக்க உற்றவர்போல, துடி சேர் இடையாளை - உடுக்கையைப்போன்ற இடையையுடைய அத் தமயந்திக்கு, மெல் மலரும் - மென்மையாகிய மலராலாகிய மாலையையும், சூட்டினர் - (தோழியர்கள்) சூட்டினார்கள்; சூட்டி - அங்ஙனஞ்சூட்டி, மின் இமைக்கும் - மின்னலைப்போலப் பிரகாசிக்கின்ற, பூண் - ஆபரணங்களையும், பூட்டினர் - (பிறகு) பூட்டினார்கள்.

(வி - ரை.) நேரே என்பதிலுள்ள ஏகாரத்தைப் பிரித்து இளமுறுவல் என்பதன் ஈற்றிற் கூட்டி இளமுறுவலே இன்னுயிர்க்கு நேர் என இயைக்க. மலர் என்பது கருவியாகுபெயராய் மாலையை யுணர்த்தியது. மலரும் என்பதன் உம்மை எதிரதுதழுவிய எச்சப் பொருளது. சூட்டினர், சூட்டி என்பன பிறவினைகள்; இவற்றிற்குத் தன்வினைகள் சூடினர், சூடி என்பன. இடையாளை - நான்கனுருபோடு இரண்டனுருபு மயங்கியது. தோழியர்கள் தமயந்திக்கு மலர்மாலைகளையும் ஆபரணங்களையும் அணிவித்தமை அவளுக்குக் கண்ணெச்சிற் படாமல் (திருஷ்டிதோஷந் தாங்காமல்) தாமாகவே அவளது அழகை மறைத்தாற்போலிருந்தது என்பது இதன் கருத்து. இயற்கையழகிற் சிறந்தார்க்கு மிகுதியாக ஆபரணங்களைப் பூட்டுதலால் அவ் வியற்கையழகு மறைபடும் என்பதை இதனால் விளக்கினர்; இதனை,

"உமிழ்சுடர்க் கலன்கணங்கை யுருவினை மறைப்பதோரார்."

என்று கவிச்சக்கரவர்த்தியார் பாலகாண்டத்திற் கோலங்காண் படலத்தில் அருளியதனாலறிக. பூண் - பூணப்படுத்தல் என்னும் செயப்பாட்டு வினைப்பொருளதாகிய செய்வினை முதனிலைத் தொழிற்

பெயர்; இது தொழிலாகுபெயராய்ப் பூணப்படும் ஆபரணங்களை யுணர்த்தியது. (கசுச)

கணிமொழிந்த நாளிற் கடிமணமுஞ் செய்தா
ரணிமொழிக்கு மண்ண லவற்கும்—பணிமொழியார்
குற்றேவல் செய்யக் கொழும்பொன் னறைபுக்கார்
மற்றெவரு மொவ்வார் மகிழ்ந்து.

(இ - ள்) கணி - சோதிடனால், மொழிந்த - குறித்துச் சொல்லப்பட்ட, நாளில் - நாளாகிய அன்றைத்தினத்தில், அணி மொழிக்கும் - அழகாகிய மொழியினையுடைய தமயந்திக்கும், அண்ணலவற்கும் - ஈகைக்குணமுடைய நளச்சக்கரவர்த்திக்கும், கடிமணமும் - கலியாணமும், செய்தார் - செய்தார்கள்; மற்று எவரும் - வேறு யாரும், ஒவ்வார் - தமக்கு ஒப்பாகாத அவ்விருவரும், பணி மொழியார் - வணக்கமான மொழியையுடைய தோழிப்பெண்கள், குற்றேவல் - சிறிய ஏவல் தொழில்களை, செய்ய-செய்து பின்வர, கொழும் பொன் - மிக்க அழகாகிய, அறை புக்கார் - அறையிற் சென்றார்கள்.

(வி - ரை) சோதிட சுயம்வரத்தின் மறுதினமே நாள் குறித்தனர் எனவும், அத்தினமே அவர்களுக்கு வீமராஜர் கடிமணம் புரிவித்தனர் எனவுங் கொள்க. அங்ஙனம் என் கொள்ளவேண்டுமெனின், அங்ஙனங் கொள்ளாவிடின் சுயம்வரம் நடந்தபிறகு அஸ்தமனங்கூறி உதயங் கூறுவார் 'விதர்ப்பன் திருமடந்தை மங்கலநாள் காண வருவான்போல்' என்றது பயனில் கூற்றென வேண்டிவருமாகலின் என்பது. கணிமொழிந்த - மூன்றன்றொகை. மொழிந்த-மொழியப்பட்ட என்னுஞ் செயப்பாட்டு வினைப்பொருளில் வந்த செய்வினை. கடிமணமும் என்பதன் உம்மை இறந்ததுதழீஇய எச்சப்பொருளது, சுயம்வரம் புரிவித்ததே யன்றிக் கடிமணமுஞ் செய்தார் என்றுதலின். செய்தார் - யார்செய்தார் எனின், பெற்றோரும்,

மற்றைய சுற்றத்தாரும், ஏனைச் சான்றோரும் என்பது. அண்ணலவன்: அண்ணல் - பகுதி, அ-சாரியை; மற்றைச் சந்திவிகுதிகளையறிந்துகொள்க. பணிமொழி - பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; இதிற் பணி என்பது முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; அதனை முதனிலையாகக் கொள்ளின் வினைத்தொகைநிலைத்தொடராம்; இங்ஙனங் கொண்டால் அத்தொடர்க்குப் 'பணிந்த மொழியையுடையார்' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். குற்றேவல் - குறுமையாகிய ஏவல் என்றுதலின் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். ஏவல் என்பது விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர்; அது ஏவுதலாற் செய்யப்படுந் தொழில்களை யுணர்த்தலின் காரணவாகுபெயர்; என்னை, ஏவுதல் காரணமும், ஏவியவற்றைச் செய்தல் காரியமுமாகலின். செய்ய - இது உடனிகழ்ச்சிப் பொருளதாதலின் நிகழ்கால முணர்த்தியது. கொழும்பொன் - பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; ஆயின் மிக்க அழகு என்று பெயரெச்சத் தொடராகப் பொருள் கூறிய தென்னையெனின், சொற்சுருங்குதல் வேண்டிக் கூறப்பட்டதென்க; இங்ஙனமே, பரிமேலழகர் 'நற்றாள்' 'பெருங்கடல்' என்பனவற்றிற்கு 'நல்லதாள்' 'பெரியகடல்' எனப் பெயரெச்சமாகப் பொருள் கூறுதல் காண்க. கொழுமை - வளமை; அஃதீண்டு மிகுதியின்மேலது. கொழும் பொன்னறை-நிறஞ்சிறந்த பொன்னாற் செய்த அறை எனின் உயர்வுநவிற்சியாம். ஒவ்வார் - ஒவ்வாத அவ்விருவருமெனச் சுட்டை யிடைப்பெய்துரைக்க. 'மற்றெவரு மொவ்வார் மகிழ்ந்து அறை புக்கார்' என்க. (ககரு)

செந்திருவின் கொங்கையினுந் தேர்வேந்த னாகத்தும்
வந்துருவ வார்சிலையைக் கால்வளைத்து—வெந்தீயு
நஞ்சுந் தொடுத்தனைய நாம மலர்வாளி
யஞ்சுந் தொடுத்தா னவன்.

(இ - ள்) செந்திருவின் - அழகாகிய திருமாமகளையொத்த தமயந்தியினுடைய, கொங்கையினும்-தனங்களினும், தேர் வேந்தன்

தேர்ச்சேனையையுடைய நளமகாராஜனது, ஆகத்தும் - மார்பினும் வந்து உருவ - புகுந்து ஊடுருவிச் செல்லும்படி, வார் சிலையை-நீளமாகியவில்லை, கால் வளைத்து - நுனியைப்பற்றி வளைத்து, வெம் தீயும் - வெப்பமாகிய தீயையும், நஞ்சும் - விஷத்தையும், தொடுத்தனைய - தொடுத்தாற்போன்ற, நாமம் - அச்சத்தைத் தருகின்ற, மலர் வாளி அஞ்சும்-(ஐந்துவகை) மலர்களாகிய பாணங்கள் ஐந்தையும், தொடுத்தான் - (அவ்வில்லிற்) பூட்டி எய்தான், அவன் - அந்த மலர்வாளிகளுக் குரியவனாகிய மன்மதன்.

(வி - ரை) செந்திரு-பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். செம்மை-ஈண்டு அழகை யுணர்த்தியது. வந்து என்பது ஈண்டுப் புகுந்து என்னும் பொருளைத் தந்தது இலக்கணை. வெந்தீயும் நஞ்சுந் தொடுத்தனைய வாளி, மலர்வாளி என இயைக்க. அஞ்சு என்பது ஐந்து என்பதன் போலி. அவன் என்பதன் அகரச்சுட்டு மலர்வாளிகளைச் சுட்டியது. (கசுசு)

ஒருவ ருடலி லொருவ ரொதுங்கி
யிருவ ரெனுந்தோற்ற மின்றிப்—பொருவெங்
கனற்கேயும் வேலானுங் காரிகையுஞ் சேர்ந்தார்
புனற்கே புனல்கலந்தார் போன்று.

(இ - ள்) பொரு - போர்புரிகின்ற, வெம் கனற்கு - வெப்பமாகிய நெருப்பை, ஏயும் - ஒத்திருக்கும், வேலானும்-வேலையுடைய நளச்சக்கரவர்த்தியும், காரிகையும்-தமயந்தியும், புனற்கே-நீரிலேயே, புனல் கலந்தாற்போன்று - நீர் கலந்ததுபோல, ஒருவர் உடலில் - ஒருவர் தேகத்தில், ஒருவர் ஒதுங்கி - ஒருவர் மறைந்து, இருவர் எனும் தோற்றம் - இருவர் என்று சொல்லுதற்குரிய தோற்றம், இன்றிச் சேர்ந்தார் - இல்லாமற் கலந்தார்கள்.

(வி-ரை) அப்போடு உப்புச் சேரின் உப்புரு மறைந்து ஒன்றுபட்டுத் தோன்றுமேனுஞ் சுவை மாறுபடும். நீரோடு பால் சேரின்

சுவை மாறுதலோடு நிறமு மாறுபடும். பிறவும் அன்ன தன்மையவே யாம். புனலோடு புனல் சேரின் அங்ஙனம் ஒருவகையினும் வேறு படாமல் ஒன்றுபட்டுத் தோன்றும். நன்னீரோடு உவர்நீர் சேரின் சுவை வேறுபடாதோ வெனின், 'புனற்கே புனல்கலந்தாற்போன்று' என்றமையின் அங்ஙனங் கொள்ளுதற் கிடனின்றென்க. அன்றியும் புனற்குச் சுவை வேறுபாடு மண்முதலிய பொருள்களின் சேர்க் கையா லுண்டாவனவேயாம்; அதனை,

"நிலத்தியல்பா னீர்திரிந் தற்றாகும்"

என்றதனலறிக. புனற்கு இன்சுவை யொன்றுமே யுளதென்பார்; ஆங்கிலர் புனற்குச் சுவை யின்றென்பர்; அன்றியும் புனலிற் புனல் கலக்கையில் எதனில் எது கலந்தது என்பது தோற்றாது; புனலில் மற்றையபொருள் கலக்கிற் றோற்றுமென்க. குணம், ஒழுக்கம் அன்பு முதலியவற்றாற் சிறிதும் வேறுபாடில்லாதாரது கூட்டமே ஒரு சிறிதும் வேறுபாடின்றித் தோன்றும். எவ்வகையிலாயினுஞ் சிறிதேனும் வேறுபட்டவராயின் அவரது இயைபு வேறுபட்டுத் தோன்றிச் சுவை மாறுபடுமென்பது; இதனை,

"அதுவே, தானே யவளே"

என்னும் இறையனா ரகப்பொருள் இரண்டாஞ் சூத்திரத்தானும் அதன் உரையானு முணர்க. நளதமயந்திகள் எவ்வகையினும் வேறு பாடின்றி யொத்தவர்களாதலின் அங்ஙனமே வேறுபாடின்றிக் கூடினார்கள் என்பார் 'புனற்கே புனல்கலந்தாற் போன்று, ஒருவ ருடலி லொருவ ரொதுங்கி, இருவரெனுந் தோற்றமின்றிச்......... சேர்ந்தார்' என்றார். இவர் இவருடலிற் கலந்தார் என்பதுந் தோன் றாமற் றம்மிற் கலந்தார் என்பார் 'ஒருவருடலி லொருவ ரொதுங்கி' என்றார். ஒருவருடல் - ஆறன்றொகை. கனற்கு என்பதில் இரண்ட னுருபோடும், புனற்கு என்பதில் ஏழனுருபோடு நான்கனுருபு மயங் கியதென்க. (கசுஎ)

இழை = ஆபரணம்.

குழைமேலுங் கோமா னுயிர்மேலுங் கூந்தன்
மழைமேலும் வாளோடி மீள—இழைமேலே
யல்லோடும் வேலா னகலத் தொடும்பொருதாள்
வல்லோடும் கொங்கை மடுத்து.

(இ - ள்) குழைமேலும் - காதுகளின்மீதும், கோமான் - நளச் சக்கரவர்த்தியினுடைய, உயிர்மேலும் - உயிரின்மீதும், கூந்தல் - கூந்தலாகிய, மழைமேலும் - மேகத்தின்மீதும், வாளோடி மீள - தன் கண்ணாகிய வாள் விரைந்து சென்று திரும்பும்படி, இழைமேல் - நூலேணியின்மீது, அல் ஓடும் - மதிலின்மேல் ஏறி விரைந்து செல்ல வல்லவனாகிய, வேலான் - வேலாயுதத்தையுடைய அந் நளச் சக்கரவர்த்தியினுடைய, அகலத்தோடு - மார்பில், வல் ஓடும் - சொக் கட்டான் காய் தோற்றோடும்படியான, கொங்கை - ஸ்தனங்களை, மடுத்து - நிறைத்து, பொருதாள் - அவனுடன் (கலவிப்) போர் புரிந் தாள்.

(வி - ரை) வாள்போன்ற கண்ணை வாளென்றது உவமையாகு பெயர். கண்கள் காதளவு கடைபரந்து நின்றன வென்பார் 'குழை மேல் வாளோடி மீள' எனவும், நளச்சக்கரவர்த்தியைக் காதன்மீக் கூற்றால் அவனது உயிரையே பருகிவிடுபவள்போலப் பார்த்தனள் என்பார் 'கோமான் உயிர்மேல் வாளோடி மீள' எனவும், கலவிப் போரில் அவிழ்ந்து தொங்குங் கூந்தலை யடிக்கடி பார்த்துக்கொண்ட னள் என்பார் 'கூந்தன் மழைமேல் வாளோடிமீள' எனவும், அக்கால த்து மலர்களணியப்பெற்றிருந்த அக்கூந்தலினின்று தேன் திவலை கள் துளித்துக்கொண்டிருந்தன என்பார் 'கூந்தன்மழை' என்றுங் கூறினர். வீரர் பகைவர்களின் கோட்டை மதிலின்மேல் ஏறுதலை 'எயிற்பாசி' என்பர்; இஃது உழிஞைத்திணையின் துறைகளுள் ஒன்று; இதனைப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை உழிஞைப்படலத்தி லுள்ள,

இரவு

"உடல்சினத்தார் கடியரண, மிடல்சாய மேலிவர்ந் தன்று"

என்னுங் கொளுவினாலும் அதனுரையாலு மறிக. இழைமேல் என்ற விடத்து எறி என்னுஞ் சொல்லை வருவித்தது சொல்லெச்சமென்க. இழை - நூல்; அது காரணவாகுபெயராய் நூலேணியை யுணர்த்தியது. அகலத்தொடும் என்பதில் உம்மை சாரியை எனவும், ஒடு என்னு மூன்றனுருபு நான்கனுருபோடு மயங்கியதெனவுங் கொள்க; தமயந்தி என்னும் எழுவாய் தொக்குநின்றது. மடுத்துப் பொருதாள் என்க. (கசஅ)

வீரனக லச்செறுவின் மீதோடிக் குங்குமத்தி
னீர விளவண்ட லிட்டதே—நேர்பொருத
காராரு மெல்லோதிக் கன்னியவள் காதலெனு
மோரா றுபாய வுடைந்து.

(இ - ள்) நேர் பொருத-நேர்நின்று கலவிப்போர் புரிந்த, கார் ஆரும் - மேகத்தையொத்த, மெல் ஓதி - மென்மையாகிய கூந்தலை யுடைய, கன்னி அவள் - இளமைத்தன்மையை யுடையவளாகிய அத் தமயந்தியினுடைய, காதல் எனும் - ஆசையாகிய, ஓர் ஆறு - ஒப்பற்ற ஆறானது, உடைந்து-(நாணமாகிய) மடையுடைய, பாய- பாய்தலால், வீரன் - வீரனாகிய நளமகாராஜனுடைய, அகலச்செறுவின்மீது - மார்பாகிய வயலில், ஓடி - (அவ்வாற்றின் வெள்ளம் பெருகி) ஓடி, குங்குமத்தின் - குங்குமமாகிய, ஈரம் - குளிர்ந்த, இளவண்டல் - இளம்பதமாகிய கஞ்சல், இட்டது - உண்டாயிற்று.

(வி - ரை) அகலச்செறு - உருவகம்; இது இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை, 'அகலமாகிய செறு' என்றும். ஓடி என்னும் வினையெச்சத்தின் கர்த்தாவாகிய வெள்ளம் என்பது அவாய்நிலையான் வருவிக்கப்பட்டது. குங்குமத்தின் என்பதில் இன் சாரியை தவிர் வழி வந்தது. குங்குமமாகிய வண்டல் என்க; இதுவும் இருபெய

றொட்டுப் பண்புத்தொகை என்க. சர்க்கரையினாலாகிய பாகு, மணலாலாகிய மேடு என்பவற்றிற்போலக் குங்குமத்தினாலாகிய வண்டல் எனக் கொண்டு குங்குமத்தின் வண்டல் என்பதை மூன்றனுருபும் பயனும் முடன்றொக்கதொகை என்பதுமாம். வண்டலிடல்-வண்டலுண்டாதல். 'இட்டது' என்பது ஈண்டு இலக்கணையால் 'உண்டாயிற்று' என்னும் பொருளைத் தந்தது. 'கன்னியவள்' என்பதும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையே, 'கன்னியாகிய அவள்' என்றாதலின்; இதிற் 'கன்னி' என்பது 'கலியாணமாகாதவள்' என்னும் பொருளைத் தராமல் 'இளமைத் தன்மையை யுடையவள்' என்னும் பொருளைத் தந்ததென்க. நளச்சக்கரவர்த்தியினிடத்துத் தமயந்திக் குண்டான காதலானது ஒப்பில்லாதது என்பார் 'காதலெனுமோராறு' என்றார். ஓராறு-ஒப்பற்ற ஆறு. 'பாய' என்பது காரணப்பொருளில் வந்தமையின் இறந்தகால முணர்த்தியது. உடைந்து - செயவென்னெச்சத்திரிபு. ஈண்டும் நாணமாகிய மடை என்பது அவாய்நிலையான் வருவிக்கப்பட்டது. என்னை யிது அவாய்நிலை யாமாறெனின், எது உடைந்தது என்பார்க்கு ஈதுடைந்தது என்னும் விடைவேண்டி நிற்றலின் என்பது. (கசுக)

கொங்கை முகங்குழையக் கூந்தன் மழைகுலையச்
செங்கயற்க ணோடிச் செவிதடவ—வங்கை
வளைபூச லாட மடந்தையுடன் சேர்ந்தான்
விளைபூசற் கொல்யானை வேந்து.

(இ - ள்) விளை பூசல் - உண்டாகின்ற போரில், கொல்-பகைவர்களைக் கொல்லுகின்ற,யானை-யானைச் சேனையையுடைய, வேந்து-நளச்சக்கரவர்த்தி, கொங்கைமுகம் - (தமயந்தியினுடைய) தனங்களினுடைய நுனிகள் (காம்புகள்), குழைய-குழையவும், கூந்தல்மழை-(அவளது) கூந்தலாகிய மேகங்கள், குலைய-குலையவும், கயல்-கயன் மீனையொத்த, செம் கண் - செவ்வரிபாந்த கண்கள், ஓடி - விரை

ந்து சென்று, செவி தடவ - காதைத் தடவவும், அம் கை - (அவளு டைய) அழகிய கைகளில் அணியப்பெற்றுள்ள, வளை - வளையல்கள், பூசல் ஆட-மிகவும் ஒலிக்கவும், மடந்தையுடன்-அத்தமயந்தியுடன், சேர்ந்தான் - கூடினன்.

(வி - ரை) கொங்கைமுகம் - உறுப்புத்தற்கிழமைப் பொருள தாகிய ஆறன்றொகை. குழைய, குலைய, தடவ, ஆட என்பன செவ் வெண்; இது வினையொடு வந்த செவ்வெண்; இது வினைச்செவ் வெண் ஆகலின் தொகை பெறவில்லை; பெயர்ச் செவ்வெண்ணு யின் "சாத்தனுங் கொற்றனு மிருவரும் வந்தார்" என்பதிற்போலத் தொகை பெறுமெனக் கொள்க. மேற்காட்டிய செயவென் வாய் பாட் டகரவீற்று வினையெச்சங்கள் காரியப்பொருளில் வந்தமையின் எதிர்காலங் காட்டின. கயற்கண் - உவமைத்தொகை. செம்மை என்பது ஈண்டுப் பண்பாகுபெயராய்ச் செவ்வரியை யுணர்த்தியது. கைவளை - உருபும் பயனு முடன்றொக்க ஏழன்றொகை. பூசலாடல்- பேரொலி செய்தல்; 'ஆடல்' என்பது ஈண்டுச் 'செய்தல்' என்னும் பொருளைத் தந்தது இலக்கணை. விளைபூசல், கொல்யானை - வினைத் தொகைநிலைத்தொடர்கள். 'கொல்' என்பது செயப்படுபொருள் குன்றுவினை யாதலின் அங்குப் பகைவரை என்னுஞ் செயப்படு பொருள் வருவிக்கப்பட்டது. வேந்து - பண்பாகுபெயர். (௧௭0)

தைய றளிர்க்கரங்க டன்றடக்கை யாற்பற்றி
வைய முழுது மகிழ்தூங்கத்—துய்ய
மணந்தான் முடித்ததற்பின் வாணுதலுந் தானும்
புணர்ந்தான் நெடுங்காலம் புக்கு.

(இ - ள்) வையம் முழுதும் - பூமியிலுள்ளார் யாவரும், மகிழ் தூங்க - களிப்படைய, தான் - நளச்சக்கரவர்த்தி, தையல்-தமயந்தி யுடைய, தளிர்க்கரங்கள் - தளிரையொத்த கைகளை, தன் - தன்னு

டைய, தடக்கையால் பற்றி - விசாலமாகிய கைகளாற் பிடித்து, துய்ய - குற்றமற்ற, மணம் முடித்ததன்பின் - கலியாணஞ் செய்து கொண்டபிறகு, வாள் நுதலும்-ஒளிபொருந்திய நெற்றியையுடைய தமயந்தியும், தானும்-தானும், நெடுங்காலம் - பலநாள்வரையிலும், புக்கு-(அக்குண்டினபுரியிலே)தங்கி, புணர்ந்தான்-இன்பநுகர்ந்தான்.

(வி - ரை) தான் தையல் தளிர்க்கரங்கள் பற்றித் துய்ய மண முடித்ததற்பின் என்று இயைக்க. தளிர்க்கரம் - உவமைத்தொகை. மகிழ் தூங்க - இரண்டன்தொகை; அன்றி எழுன்தொகையாகக் கொண்டு 'மகிழ்ச்சியிற் பொருந்த' என்றுரைத்தலுமாம். மணத்திற் குத் தூய்மையாவது-மணத்தற்குரிய இருவரில் ஒருவரேனும், அவ் விருவருமேனுங் காதலற்றவராயிராமல் இருவரும் ஒத்த காதலுடை யவரா யிருத்தல். 'வாணுதலும்' என்னும் பெண்பாலும், 'தானும்' என்னும் ஆண்பாலும் விரவிப் பன்மை முடிபை யேற்காமல்,

'திணைபால் பொருள்பல விரவின'

என்னுஞ் சூத்திரத்தின்படி ஈண்டுச் சிறப்பினால் 'புணர்ந்தான்' என் னும் ஆண்பால் முடிபை யேற்றன. புணர்ந்தார் எனப் பன்மை முடி பாகப் பாடங் கூறுவாருமுளர்; அது புணர்ந்தான் எனப் பின்னடியை யமைக்கக் கருதியே 'மணந்தான்' என முன்னடியை யமைத்தனர் என்பதை நோக்காமையாற் கூறப்படும் பாடபேதமென்க. புது மணப்பிள்ளைகள் தங்கள் வீட்டிலிருந்து இன்பநுகர்தலைவிடத் தங் கள் மாமியார் வீட்டிலிருந்து இன்ப நுகர்தலை அதிகமாக விழைதல் இயல்பு; அதனை விளக்குவார் 'தான் கரங்கள் பற்றி மணமுடித்ததற் பின் வாணுதலுந் தானு நெடுங்காலம் புக்குப் புணர்ந்தான்' என்றார்.

சுயம்வரகாண்டம் முற்றிற்று.

ஆ வெண்பா ௧௭௧.

இரண்டாவது

* கலிதொடர் காண்டம்

[கலி - வடமொழிப் பெயர்ச்சொல், தொடர் - வினைத்தொகை வினைச்சொல், காண்டம் - சமூகத்தை யுணர்த்தும் வடமொழிப் பெயர்ச்சொல் என மூன்றுசொல் இரண்டு சந்தியாய் முன்னது எழுவாய்த் தொகாநிலைத்தொடராய்த் தொடரென்னும் வினைத்தொகையோடும், பின்னது வினைத்தொகைநிலைத்தொடராய்க் காண்டமென்னும் பெயரோடும் முடிந்தன. பொருள் யாதோ எனின், கலிபுருடன் நளராசனைப் பற்றுகின்ற செய்திக்கூட்டத்தை யுடையதென்பது பொருள். எனவே, கலிதொடர்காண்டம் என்பது வினைத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகைநிலைத்தொடராய் இப்படலத்துக்குக் காரணக்குறியாயிற்றும். தொடரென்பதை வினைத்தொகை வினைச்சொல்லாகக் கொள்ளாமல் முதனிலைத் தொழிற்பெயராகக் கொண்டு கலிபுருடன் தொடர்தலை யுணர்த்துங் காண்டமென வுரைக்கலாகாதோ எனின், தொடரென்பது முதனிலைத் தொழிற்பெயராயின் தொடர்க்காண்டமென வருமொழிக் ககர மிகுதல்வேண்டும்; அஃதில்லாமையால்-அவ்வாறுரைத்தல் குற்றமென்க.]

மூந்தை மறைநூன் முடியெனலாந் தண்குருகூர்ச்
செந்தமிழ் வேத சிரமெனலா—நந்தும்
புழைக்கைக்கு நேயப் பொதுவர் மகளிர்க்கு
மழைக்கைக்கு முன்செல் லடி.

(இ - ள்.) நந்தும்-(முதலையினால்) வருந்திய, புழைக்கைக்கும்-யானைக்கும், நேயம் - அன்பினையுடைய, பொதுவர் - இடையர்களு

* இத்தொடரின் இலக்கணக்குறிப்பு, மகாவித்துவான் கோ. இராஜகோபாலப்பிள்ளையவர்களால் எழுதப்பட்டதே.

டைய, மகளிர்க்கும்-பெண்களுக்கும் (எதிரில்), அழைக்கைக்குமுன்-(அந்த யானையும் அப்பெண்களும்) தம்மைக் கூப்பிடுதற்கு முன்னே, செல் அடி-சென்ற திருவடிகளை, முந்தை-(எல்லாக் கலைகளுக்கும்) முதன்மையாகிய, மறை நூல்-வேதமாகிய கலையினது, முடி எனல் ஆம் - முடி என்று சொல்லுதல் தகுதியாம்; தண் - குளிர்ச்சியை யுடைய, குருகூர்-திருக்குருகூரில் தோன்றிய, செந்தமிழ்-செவ்விய தமிழ்ப்பாவினாலாகிய, வேதம் - வேதத்தினது, சிரம் எனல் ஆம் - சிரம் என்று சொல்லுதல் தகுதியாம்.

(வி - ரை.) அவ்வடிகளை இங்ஙனம் அவ்விரு வேதங்களின் முடிகளென்று கூறுதலன்றி வேறு வகையாகக் கூறுதலாகாது என்பார் 'முடி எனல் ஆம்,' 'சிரம் எனலாம்' என்றார். இங்ஙனம் கூறுதலாம் எனவே 'வேறுவகையாகக் கூறுதலாகாது' என்னும் பொருள் தானே போதருதல் அறிக. முற்கூறப்பட்டது வடமொழி வேதமும், பிற்கூறப்பட்டது தென்மொழி வேதமுமாம் என்பது அவற்றிற்குக் கூறப்பட்ட அடைமொழிகளாலேயே நன்கு விளங்கும். அவற்றுள் வடமொழி வேதம் தன்னகத்துப்பொருளைப் பிறர் எளிதில் ஓதியுணராதபடி மறைத்துக்கொண்டிருப்பது என்பார் அதனை 'மறை' என்றார். தென்மொழிவேத மங்ஙனமன்றி எளிதில் ஓதியுணர்தற் குரியதாம் என்பார் 'வேதம்' என்றார். அன்றியும் வடமொழி வேதம்: தர்க்கம் வியாகரண முதலியவற்றைப்போல வருந்தி யோதுதற்குரியதாம் என்பார் 'மறைநூல்' என்றார். தென்மொழிவேதம் அங்ஙனமன்றி எளிதில் ஓதுதற்குரியதாம் என்பார் 'செந்தமிழ்வேதம்' என்றார். ஈண்டுச் செம்மை என்னும் அடை எளிதிற் பொருளுணர்தலாம் என்பதனை யுணர்த்தவந்ததென்க. அன்றியும் வடமொழிவேதம் இப்பொழுது வழக்காறற்ற மொழியில் இருப்பதாம் என்பார் 'முந்தைமறை' என்றார். தென்மொழிவேதம் இப்பொழுது வழக்காற்றிலுள்ள மொழியிலிருப்பதாம் என்பார் 'தமிழ்வேதம்' என்றார். வட

மொழி வேதம் இன்ன இடத்தில் இன்னார்க்குச் சொல்லப்பட்டது என்பதை அறிதற்குக் கூடாததாம் என்பார் 'முந்தைமறை' என்றார். தென்மொழி வேதம் இன்ன இடத்தில் இன்னரால் இன்னார்க்குச் சொல்லப்பட்டது என்பதை அறிதற்குக் கூடியதாம் என்பார் 'தண் குருகூர் - வேதம்' என்றார். இங்ஙனமாயினும் அவ்விரு வேதங்களா லுங் கூறப்படும் பொருள் ஒன்றேயாம் என்பார் 'அடி மறை முடி' எனவும், 'அடி தண்குருகூர் வேதசிரம்' எனவுங் கூடினர். அவ்விரு மறைகளிலுமுள்ள மொழிகளிரண்டுந் தம்முள் ஒத்தனவாம் என்பார் வடமொழி வேதத்தையும் அதன் பொருளையும் 'மறை' எனவும், 'முடி' எனவும் தமிழ்ச் சொற்களாலும், தென்மொழி வேதத்தையும் அதன் பொருளையும் 'வேதம்' எனவும், 'சிரம்' எனவும் சம்ஸ்கிருத சொற்களாலுங் கூறினர். இத்துணையும் அவ்விரு வேதங்களாகிய நூலைப்பற்றியும், அவற்றை யாக்கியோரைப்பற்றியும், அவை தோன் றிய இடத்தைப்பற்றியும், அவை வந்த முறைமையைப்பற்றியும், அவற்றா லெய்தும் பயனைப்பற்றியும் கூறப்பட்டனவாம்.

இனி அவற்றை யோதுதற்குரிய அதிகாரிகளைக் கூறத்தொ டங்கி 'நந்தும்புழைக்கை' எனவும், 'நேயப்பொதுவர் மகளிர்' என வும் முறைநிரனிறைப் பொருள்கோளாகக் கூறினர்; இங்ஙனங் கூறியதனால் நந்தும் புழைக்கையை (கஜேந்திரனென்னும் யானை யைப்) போன்றவர்கள் வடமொழி வேதத்தை ஓதுதற்கும், நேயப் பொதுவர் மகளிரைப் போன்றவர்கள் தென்மொழி வேதத்தை யோதுதற்கும் உரிய அதிகாரிகளாவார் என்பது விளங்குமாறறிக. நந்தும் புழைக்கையைப் போன்றவர் வடமொழி வேதமோதற்கு அதிகாரிகள் என்றமையின் சமுசாரமாகிய தடாகத்தில் ஆசையா கிய முதலையின் வாயில் அகப்பட்டு வருந்தி அவ்வருத்தத்தைத் தம் மால் ஆற்றொணுமையால் அதனைப் போக்கிக்கொள்ளுதற் குரிய வழி யாதெனத் தேடுவோர் அவ்வேத மோதுதற்குரிய அதிகாரி

களா யிருப்பார்கள் என்பதும், நேயப்பொதுவர் மகளிரைப்போன்ற வர்களே தென்மொழிவேத மோதற்குரிய அதிகாரிகள் என்றமை யின் 'கருவிலே திருவுடையார்' என்றபடி ஈசுவரனிடத்தில் இயல்பி னமைந்த அன்பினால் அவனையடைய விரும்புவோர் தென்மொழி வேதமோதுதற்குரிய அதிகாரிகளாயிருப்பர் என்பதும் பெறப்படமோ றறிக. யானையை வேறு பெயராற் கூறுமல் 'புழைக்கை' எனக் கூறினமையின் அத்துதிக்கையிலுள்ள துவாரங்களைப்போல இரண் டாயுள்ள கர்மவயப்பட்டவர்கள் வடமொழிவேத மோதுதற் குரியவர் கள் என்பதும், நேயமகளிர் என்றமையால் அன்பின் வயப்பட்டவர் கள் தென்மொழிவேத மோதுதற் குரியவர்கள் என்பதும் பெறப்படு தல் அறிக. தம்மை ரக்ஷிக்கப்படு பொருளாகவும், ஈசுவரனை ரக்ஷக னாகவும் நினைப்பவர்களும், அவ் வீசுவரனிடமிருந்து ஒரு பயனை விரும்புகின்றவர்களுமாகிய அதிகாரிகளே வடமொழிவேத மோது தற் குரியவர்களா யிருப்பவர்கள் என்பார் 'நந்தும் புழைக்கை' என் றார். தம்மை நாயகிகளாகவும் ஈசுவரனை நாயகனாகவும் கருதுகின்ற வர்களும், ஈசுவரனிடத்து வேறு பயனொன்றையுங் கருதாது அவ னது அன்பு ஒன்றையே கருதுகின்றவர்களும் ஆகிய அதிகாரிகளே தென்மொழிவேத மோதுதற்குரிய அதிகாரிகளா யிருப்பவர்கள் என் பார் 'நேயமகளிர்' என்றார். நம்மை நாமே ரக்ஷித்துக்கொள்ளுதற் குரிய தோளாற்றல் முதலிய நம்மிடத்தேதான் இருக்கின்றன என்று முன்னே மயங்கிப் பிறகு ஓராபத்தினின்றுந் தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் தம்மா லாகாதபோழ்து ஈசுவரனைப்பற்றி யுய்யக் கருது வோரே வடமொழி வேதமோதும் அதிகாரிகளா யிருப்பர் என்பார் 'புழைக்கை' என்றார். நாம் எப்பொழுதும் ஈசுவரன் வயப்பட்டவர் கள், நமக்கென ஆற்றலொன்றில்லை என்றிருப்பவர்களே தென் மொழிவேத மோதுதற் குரியவர்கள் என்பார் 'மகளிர்' என்றார். விலங்குகளுக்கு மக்களுக்குமுள்ள வாசி வடமொழி வேதமோதும் அதிகாரிகளின் ஞானத்துக்கும், தென்மொழி வேதமோதும் அதி

காரிகளின் ஞானத்துக்கும் உண்டென்பார், 'புழைக்கைக்கும்' 'மக ளிர்க்கும்' என்றார். இத்துணையும் வடமொழி வேதமோதும் அதிகா ரிகளுக்கும் தென்மொழி வேதமோது மதிகாரிகளுக்கும் உள்ள வாசி யைப்பற்றிக் கூறப்பட்டனவாம். வடமொழி வேதம்போலத் தென் மொழிவேதம் 'இன்னார் ஓதுதலாம், இன்னார் ஓதுதலாகாது' என் னும் வரம்புடைய தன்றென்பார் 'மகளிர்க்கும்' என்றார். மகளிரு மோதுதலாம் எனவே ஆடவரைப்பற்றி வேறு கூற வேண்டாமன் றே. இப்பொருளில் மகளிர்க்கும் என்பதன் உம்மை எச்சப்பொரு ளோடுகூடிய இழிவு சிறப்புப்பொருளதாமென்க. இதனால் அவ்வதி காரிகளுக்கு வரம்புண்மையும், வரம்பின்மையுங் கூறப்பட்டது.

முந்தைமறை - பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். மறைநூல் - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். நூன்முடி, வேத சிரம் என்பன உறுப்புத் தற்கிழமைப் பொருளனவாகிய ஆறன் றொகைநிலைத் தொடர்கள். புழைக்கைக்கும், மகளிர்க்கும் என்பவற் றுள் உம்மைகள் எண்ணுப்பொருளன. புழைக்கை என்பது புழை யையுடைய கையையுடையது என்றுதலின் இரண்டனுருபும் பொரு ளுந் தொக்க வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைக் காரணப்பெயர். அடிமுடி எனலாம், அடிசிரம் எனலாம் என இயைக்க. (க)

மற்றொரு பிரதி

செக்கர் நெடுவானிற் றிங்க ணிலாத்துளும்பி
யுக்க தெனச்சடைமே லும்பர்நீர்—மிக்கொழுகும்
வெள்ளத்தான் வெள்ளி நெடுங்கிரியான் மெய்யன்ப
ருள்ளத்தா னெங்கட் குளன்.

(இ - ள்) நெடு - பெரிய, செக்கர் - செந்நிறத்தினையுடைய, வானில்-ஆகாயத்திலே, திங்கள்-சந்திரனாகிய குடத்திலுள்ள, நிலா-

சந்திரிகையாகிய நீர், துளும்பி - தளும்பி, உக்கது என - ஒழுகினாற் போல, சடைமேல்-(செந்நிறத்தினையுடைய) சடையின்மீது, மிக்கு ஒழுகும் - மிகுந்து ஒழுகுகின்ற, உம்பர்நீர் - வானத்தி னின்றுவந்த நீரினது (கங்கை நீரினது), வெள்ளத்தான்-பெருக்கினை யுடையவனும், நெடு-பெரிய, வெள்ளிக்கிரியான்-வெள்ளிமலையை யுடையவனும், மெய் அன்பர் - உண்மையாகிய அன்புடைய அடியவர்களுடைய, உள்ளத்தான் - மனத்தின்கண் எழுந்தருளி யிருப்பவனுமாகிய சிவபெருமான், எங்கட்கு உளன்-எங்களுக்கென்றும் ரக்ஷகனாக இருக்கின்றனன்.

(வி - ரை) செக்கர் - பண்புப்பெயர், இதிற் செம்மை - பகுதி, 'ஈறு போதல்' என்றதனால் மையும், 'இனியவும்' என்றதனால் மகர மெய்யுங் கெட்டதும், ககர ஒற்று தோன்றியதுஞ் சந்தி, (இக் ககர வொற்று வருமெழுத்தை நோக்கிவந்ததாதலின் இதனை 'முன்னின்ற மெய் திரிதல்' என்றதனால் மகரவொற்று திரிந்துவந்தது என்னுதல் தவறும் என்க. செய்ய, சேதாம்பல் என்பவற்றிற்போல வருமெழுத்தை நோக்காது வருவனவற்றையே அங்ஙனங் கூறுதல் வேண்டும்), கு - சாரியை, உகாக்கேடு சந்தி, அர் - பகுதிப்பொருள் விகுதி. 'துளும்பி' என்றதனால் நிலா நீராகவும், திங்கள் குடமாகவும் உருவகஞ்செய்து கூறப்பட்டன. பூரணசந்திரனையன்றே குடமாகக் கூறுவது; சிவபிரானது சடைமேலிருக்கும் பிறைச்சந்திரனைக் குடமாகக் கூறுதலாமோ எனின், குடத்தில் நீர் குறைந்திருத்தல்போலக் கலை குறைந்திருப்பதன்றி அக் கலையையுடைய மண்டலங் குறைந்திருப்பதில்லை ஆகையால் கூறுதலாம் என்க. சடைமேல் மிக்கொழுகும் உம்பர்நீர் வெள்ளத்தான் என்றியைத்துப் பொருள்கொள்க. உம்பர்-வானுலகம். உம்பர் நீர்-ஐந்தனுருபும் பொருளும் உடன்தொக்கதொகை. நீர் வெள்ளம்-ஒன்றன் கூட்டத் தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறன்றொகை. (உ)

தவளத் தனிக்குடையின் வெண்ணிழலுந் தையல்
குவளைக் கருநிழலுங் கொள்ளப்—பவளக்
கொழுந்தேறிச் செந்நெற் குலைசாய்க்கு நாடன்
செழுந்தேரி லேறினன் சென்று.

(இ - ள்) பவளக்கொழுந்து - பவளக்கொடிகளின் கொழுந்துகள், ஏறி-ஏறி, செந்நெல்-செந்நெற் பயிர்களினுடைய, குலை சாய்க்கும் - கதிர்களைச் சாய்க்கின்ற, நாடன் - நிடதநாட்டையுடைய நளச்சக்கரவர்த்தி, தனி-ஒப்பற்ற, தவளக் குடையின்-வெண்மையாகிய குடையினது, வெண்ணிழலும்-வெண்மையாகிய நிழலும், தையல்-தமயந்தியினுடைய, குவளை - (கண்களாகிய) குவளை மலர்களினுடைய, கரு நிழலும்-கருமையாகிய நிழலும், கொள்ள - (தன்னைச்) சூழ்ந்துகொள்ள, சென்று - போய், செழுந்தேரில் - செழுமையாகிய தேரில், ஏறினன்—.

(வி - ரை) தேருக்குச் செழுமையாவது விரைந்து செல்லுதற்குரிய குதிரைகள் பூட்டப்பெற்றிருத்தலும், வீற்றிருத்தற்குரிய ஆசனங்கள் செவ்விதி னமைந்திருத்தலும், போரினுஞ் சிதைவுறாத உறுதியுடைய உறுப்புக்களை யுடையதாதலும், மற்றும் போர்முதலியவற்றிற்குரிய பொருள்கள் அமைக்கப்பெற்றிருத்தலுமாம். நளச்சக்கரவர்த்தி, பணியாளன் வெண்கொற்றக் குடையைப் பிடித்துவரவும், தன்னிடம் ஆராத காதலையுடைய தமயந்தி தன்னையே நோக்கிக்கொண்டு தன்னுடன் வரவும் சென்று தேரில் ஏறினன் என்பார் 'தவளத் தனிக்குடையின் வெண்ணிழலுந் தையல், குவளைக் கருநிழலுங்கொள்ள, நாடன், செழுந்தேரி லேறினன்.' என்றார்.

பகைவரைத் தன்னாட்டிலிருந்து வெல்லுதலேயன்றி அவர்களுடைய நாட்டினுஞ் சென்று அவர்களை வென்று தன்னை வணங்கும்படி செய்யவல்ல வீரன் இவன் என்பார் 'பவளக், கொழுந்தேறிச் செந்நெற் குலைசாய்க்கு நாடன்' என்றார். இன்னும் 'பவளக்கொழு

ந்து' என்கிற குறிப்பால் இவனுக்குறுஞ் சிறிது கோபமும், பகைவரை வணங்கச்செய்யும் என்னும் பொருளுந் தோன்றுதல் அறிக. 'நாடன் வெண்ணிழலும், கருநிழலுங் கொள்ளச் சென்று செழுந் தேறி லேறினன்' என்க. குவளை என்றது உருவகம். (ங)

“மங்கையர்கள் வாச மலர்கொய்வான் வந்தடையப்
பொங்கி யெழுந்த பொறிவண்டு—கொங்கோ
டெதிர்கொண் டணைவனபோ லேங்குவன முத்தின்
கதிர்கொண்ட பூண்முலையாய்! காண்.”

(இ-ள்) முத்தின்-முத்துமாலையினுடைய, கதிர் கொண்ட-ஒளியினையுடைய, பூண் முலையாய் - ஆபரணங்களை யணிந்த பெண்ணே! மங்மையர்கள் - மாதர்கள், வாசம் மலர் - (நல்ல) மணத்தினையுடைய பூக்களை, கொய்வான் - பறிக்கும்பொருட்டு, வந்து அடைய - (அருகில்) வந்து சேருதலால், பொங்கி எழுந்த - உயர்ந்து கிளம்பின, பொறி வண்டு-புள்ளிகளையுடைய வண்டுகள், கொங்கோடு-தேனோடு, எதிர்கொண்டு அணைவனபோல் - (அவர்களை வரவேற்க அவர்கள்) எதிரே சென்று அவர்களைக் கிட்டுவனபோல, ஏங்குவன-ஒலிக்கின்றன, காண் - (அவற்றைப்) பார்.

(வி - ரை) முத்து - கருவியாகுபெயராய் மாலையை யுணர்த்திற்று. முத்தின்கதிர் - பண்புத்தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறன்றொகை. முத்துமாலையின் ஒளி தம்மீது படப்பெற்ற பூண் என்க. பூண் - மற்றைய ஆபரணங்கள். அடைய: இதில் அகரவிகுதி காரணப்பொருளதாதலின் இறந்தகாலத்தில் வந்ததென்க. கொங்கு - ஈண்டுத் தேன். (ச)

“பாவையர்கை தீண்டப் பணியாதார் யாவரே
பூவையர்கை தீண்டலுமப் பூங்கொம்பு—மேவியவர்

பொன்னடியிற் றாழ்ந்தனவே பூங்குழலாய்! காண்'' என்றான்
மின்னெடுவேற் கையான் விரைந்து.

(இ - ள்) மின் - ஒளியினையுடைய, நெடு - நீண்ட, வேல் கையான்-வேலையேந்திய கையையுடைய நளன், பூங்குழலாய்-மலர்களையணிந்த கூந்தலையுடைய தமயந்தியே! பாவையர் - பெண்கள், கை தீண்ட - கையால் தொட்டால், பணியாதார் - வணங்காதவர்கள், யாவர்-எவருளர்? பூவையர்கள்-பெண்கள், கை தீண்டலும்-கையால் தொட்டவுடன், அப்பூங்கொம்பு-அப்பூக்களையுடைய கிளைகள், அவர்-அப்பெண்களினுடைய, பொன் அடியில் - அழகாகிய பாதங்களில், மேவி - விரும்பி, தாழ்ந்தன - வணங்கின, விரைந்து காண் - விரைவாகப் பார், என்றான் - என்று கூறினான்.

(வி - ரை) 'பாவை' 'பூவை' என்பன உவமவாகுபெயர்களாய்ப் பெண்களை யுணர்த்தின. அர் - பலர்பால்விகுதி. ஆடவர் என்பதிற் போன்ற ஆண் பன்மையையும், மகளிர் என்பதிற்போன்ற பெண் பன்மையையும், மாந்தர் என்பதிற்போன்ற அவ்விருபாற்கும் பொதுவாகிய பன்மையையும் தமிழிலக்கண நூலார் பலர்பால் என்றே கூறுபவாகலின் 'பாவையர், பூவையர்' என்பன பெண் பன்மைப் பெயர்களே யாயினும் அவற்றைப் பலர்பால் என்றே கூறுதல் வேண்டும். (6)

''மங்கை யொருத்தி மலர்கொய்வாள் வாண்முகத்தைப்
பங்கயமென் றெண்ணிப் படிவண்டைச்—செங்கையாற்
காத்தாளக் கைம்மலரைக் காந்தளெனப் பாய்தலுமே
வேர்த்தாளைக் காண்!'' என்றான் வேந்து.

(இ - ள்) வேந்து - நளச்சக்கரவர்த்தி, மலர் கொய்வாள்-மலர்களைப் பறிப்பவளாகிய, மங்கை ஒருத்தி - ஒரு மாதினது, வாள் முகத்தை - ஒளியையுடைய முகத்தை, பங்கயம் என்று-தாமரைப்பூ

என்றெண்ணி, படி வண்டை-(தன்முகத்திற்) படிகின்ற வண்டினை, செம் கையால் - (அவள் தன்) செம்மையாகிய கையினால், காத்தாள்-(படியாதபடி தடுத்தாள்; அக் கை மலரை - அத்தாமரைப் பூவை யொத்த கையை, காந்தள் என - காந்தட்பூவென்றெண்ணி, பாய்தலும் - (அவ்வண்டு அக்கையிற்) பாய்ந்தவுடன், வேர்த்தாளை - (அச்சத்தினால் தேகத்தில்) வெயர்வரும்பப் பெற்றாள் அவளை, காண் என்றான் - நீ பார் என்று தமயந்தியை நோக்கிக் கூறினான்.

(வி - ரை) கொய்வாள் மங்கை யொருத்தி என இயைக்க; இது கொய்வாளாகிய மங்கை, மங்கையாகிய ஒருத்தி என்றும்; ஆதலின் இதிலுள்ள சந்திகள் இரண்டும் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைகள். ஒருத்திமுகம் வாண்முகம் எனக் கூட்டுக. இவற்றுண் முன்னது உறுப்புத்தற்கிழமைப் பொருளாகிய ஆறன்றொகை; பின்னது இரண்டனுருபும் பொருளு முடன்தொக்கதொகை, செங்கையால் என்பதில் 'ஆல்' துணைக்கருவிப் பொருளதாகிய மூன்றனுருபு. கையைக் காந்தள் என்று கூறலின் 'கைம்மலரை' என்றது மலர்க்கை என மாற்றி உவமையாக்கிப் பொருள் கூறப்பட்டது. வேந்து - தலைமை; இது பண்பாகுபெயராய் அரசனை யுணர்த்தியது.

"புல்லும் வரிவண்டைக் கண்டு புனமயில்போற்
செல்லு மடந்தை சிலம்பவித்து—மெல்லப்போ
யம்மலரைக் கொய்யா தருந்தளிரைக் கொய்வாளைச்
செம்மலரிற் றேனே! தெளி."

(இ - ள்) செம்மலரில் தேனே - செம்மையாகிய மலர்களில் உள்ள தேன் போன்றவளே! புனம் மயில்போல - காட்டிலுள்ள மயிலைப்போல, செல்லும் மடந்தை - செல்லுகின்ற ஒரு மாது, புல்லும் - கலவிபுரிகின்ற, வரி வண்டை கண்டு - கீற்றுகளையுடைய வண்டுகளைப் பார்த்து, சிலம்பு அவித்து - (தன் கால்களிலுள்ள)

சிலம்புகளின் ஓசையை அடக்கி, மெல்லப் போய் - மெதுவாகச் சென்று, அம்மலரைக் கொய்யாது - (அவ்வண்டுகளுள்ள) மலரைப் பறிக்காமல், அருந்தளிரை-அருமையாகிய தளிர்களை, கொய்வாளை- பறியாநின்றாள் அவளை, தெளி - தெளிவாகப் பார்.

(வி - ரை) கலவிக்கு இடையூறுண்டாதலால் நேரிடும் துன்ப மிகுதியை யுணர்ந்தவளாதலின் அங்ஙனம் புரிந்தனள். சிலம்பு என்றது ஈண்டுச் சிலம்பின் ஓசையை யுணர்த்தியது. ஓசை குணமாதலாலும், குணத்துக்கும் குணிக்குங் காரணகாரிய சம்பந்த முண்மையாலும், இதனைக் காரணவாகுபெய ரென்க. 'மலர்களிலுள்ள தேன் போலும் எனக்கினியாய்' என்பான், 'செம்மலரிற்றேனே' என்றான். அன்றி, 'மலர்களிலுள்ள தேன் பக்குவமறிந்து வருத்தாமற் கொள்ளுதற் குரியதாயிருப்பது போன்றவள் நீ' என்பான் அங்ஙனங் கூறினன் என்பதுமாம்; அன்றி, 'அழகினால் திருமாமகளை யொப்பவள் நீ' என்பான் அங்ஙனங் கூறினன் என்றலுமாம். 'அங்ஙனந் தளிர் கொய்வாளது மென்மைத் தன்மையான மன இயல்பை நன்றாய்க் கவனித்துப்பார்' என்பான் 'தெளி' என்றான். (எ)

கொய்த மலரைக் கொடுங்கையி னாலணைத்து
மொய்குழலிற் சூட்டுவான் முன்வந்து—தையலாள்
பாதார விந்தத்தே சூட்டினான் பாவையிடைக்
காதார மின்மை யறிந்து.

(இ - ள்) கொய்த மலரை - தான் பரித்த மலர்களை, கொடுங் கையினால் அணைத்து - வளைவாகிய அகங்கையாற்பற்றி, மொய் குழலில் - (தன் நாயகியினுடைய) அடர்ந்த கூந்தலில், சூட்டுவான்- சூட்டுதற்கு, முன் வந்து - (அவள்) முன்னேவந்து நின்று, பாவை இடைக்கு-பதுமையைப் போன்ற அம்மாதினது இடையைத் தாங்குதற்கு, ஆதாரம் இன்மை அறிந்து - ஆதாவு ஒன்றும் இல்லாமையை

யுணர்ந்து, தையலாள் - அப்பெண்ணினுடைய, பாத அரவிந்தத்தில்- அடியாகிய தாமரையிலே, சூட்டினன்—.

(வி - ரை) சூட்டுவான் - வான் ஈற்று எதிர்கால வினையெச்சம். பாவை போல்வாளைப் பாவை என்றது உவமையாகுபெயர். இடையானது மிகவுஞ் சிறியதாய் இருத்தலாலும், முன்னே அது கொங்கைகளாகிய சுமையைச் சுமத்தப்பெற் றிருத்தலாலும், அந்தச் சுமையினுல் ஒடிந்துவிடாவண்ணந் தாங்கும் ஆதாரப்பொருள் அதற் கின்மையாலும், இம்மலராகிய சுமையையுங் குழலில் ஏற்றிவைப் பின் அது ஒடிந்துவிடும் என்பது கருதிப் பாதத்திற் சூட்டினன் என்பது இதன் கருத்து. 'மலரோடு மலரைச் சேர்த்தான்' என் பான் 'பாதாரவிந்தத்தே சூட்டினன்' என்றான். (அ)

ஏற்ற முலையார்க் கிளைஞ ரிடும்புலவித்
தோற்ற வமளியெனத் தோற்றுமாற்—காற்றசைப்ப
வுக்க மலரோ டுகுத்தவளை முத்தமே
யெக்கர் மணன்மே லிசைந்து.

(இ - ள்) காற்று அசைப்ப - (மரங்களைக்) காற்று அசைத்த லால், உக்க-(அம்மரங்களிலிருந்து) சிந்தின, மலரோடு-பூக்களோடு, வளை உகுத்த - சங்குகள் சொரிந்த, முத்தம்-முத்துகள், எக்கர் மணல் மேல் - குவியலாகிய மணலின்மீது, இசைந்து - பொருந்தி, ஏற்றம் முலையார்க்கு-வளர்ச்சியையுடைய கொங்கைகளையுடைய மாதருக்கு, இளைஞர்-இளம்வயதுடைய புருடர்கள், இடும் - உண்டாக்கும், புல வித்தோற்றம் - ஊடலினது விளக்கத்துக்கு (புலவியை அறிதற்குக்) காரணமாகிய, அமளி என - படுக்கையைப்போல, தோற்றும் - விளங்கும்.

(வி-ரை) ஆல் - அசை. ஏற்றம் - தொழிற்பெயர்; 'ஏறுதல்' என்பது பொருள்; அஃது ஈண்டு 'வளர்ச்சி' என்னும் பொருளைத்

தந்தது; அதற்கு 'மேன்மை' எனப் பொருள்கொண்டு 'எற்ற முலையார்' என்பதற்கு 'மேன்மையாகிய முலையார்' என்று பொருள் கூறுதலுமாம்; இங்ஙனங் கொள்ளுங்கால் அது தொழிற்பண்புப் பெயராமென்க. 'இடும்' என்பது ஈண்டு 'உண்டாக்கும்' என்னும் பொருளது. புலவித்தோற்றம் என்பது தொழிற்பண்புத்தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறன்றொகை; இங்ஙனந் தொடரின்படி அதை ஆறன்றொகையாகக் கொண்டு பொருள் கூறியிருப்பினும் அம்மாதரது ஊடலைப் பிறர் அறிதற்கு என்பதை அதன் கருத்தாகக் கொள்க. தோற்றவமளி-இதில் தோற்றம் என்பது தோற்றத்தின் காரணத்தை யுணர்த்தியது இலக்கணை என்க. தம்மீது மலர்களும் முத்துகளுஞ் சிந்தப்பெற்றுள்ள மணற்குவியல்கள், ஊடிய மாதர்கள் தாமணிந்திருந்த மலர்களையு முத்துக்களையும் எறிந்துவிட்டுச் சென்ற படுக்கையைப்போலத் தோன்றிற்று என்பது முதல் இரண்டடிகளின் கருத்து. உக்க - தன்வினையாகிய பெயரெச்சம்; இதிற் பகுதி உகு; இதன் வினைமுதல் மலர். உகுத்த - பிறவினையாகிய பெயரெச்சம்; இதில் பகுதி உகுத்து; இதன் வினைமுதல் வளை. (கூ)

அலர்ந்த மலர்சிந்தி யம்மலர்மேற் கொம்பு
புலர்ந்தசைந்து பூவணைமேற் புல்லிக்—கலந்தொசிந்த
புல்லென்ற கோலத்துப் பூவையரைப் போன்றதே
யல்லென்ற சோலை யழகு.

(இ - ள்) கொம்பு-மரக்கிளைகள், அலர்ந்த மலர் சிந்தி-மலர்ந்த பூக்களைச்சிந்தி, அம்மலர் மேல்-அந்தப்பூக்களின்மீது, புலர்ந்து அசைந்து-வாடி அசைதலால், அல் என்ற-இருள் என்னும்படி அமைந்த, சோலை அழகு-சோலையினது அழகானது, பூ அணைமேல்-பூக்களைப் பரப்பிய படுக்கையின்மீது, புல்லிக்கலந்து-கட்டியணைத்துப் புணர்ந்து, ஒசிந்த-அதனால் தளர்ச்சியெய்திய, புல் என்ற கோலத்து-ஒளி

மழுங்கின அழகினையுடைய, பூவையரை - பெண்களினுடைய அழகை, போன்றது - ஒத்திருந்தது.

(வி-ரை) 'அசைந்து' என்பது ஏதுப்பொருளில் வந்த செயவெனெச்சத்திரிபு. 'புல்லிக்கலந்து' என்பதைக் கலந்து புல்லி என மாற்றி, 'மனமொத்துக் கூடி' என்றுரைப்பினுமாம். பூவையைப் போன்ற பெண்ணைப் 'பூவை' என்றது உவமையாகுபெயர்; அதன் மேல் அர் விகுதி பலர்பா லுணர்த்த வந்தது. 'பூவையர்' என்பது பூவையாது அழகை யுணர்த்தலின் பொருளாகுபெய ரென்க. சோலையினது அழகு பூவையாது அழகைப்போன்றது என்க. (௬௦)

"கொங்கை முகத்தணையக் கூட்டிக் கொடுங்கையா
லங்கணைக்க வாய்நெகிழ்ந்த வாம்பற்பூக்-கொங்கவிழ்தேன்
வார்க்கின்ற கூந்தன் முகத்தை மதியென்று
பார்க்கின்ற தென்னலாம் பார்!"

(இ-ள்) கொங்கு அவிழ் - (எங்கும்) மணம் பரவும்படியான, தேன் வார்க்கின்ற-தேனை ஒழுகவிடுகின்ற, கூந்தல்-கூந்தலையுடைய ஒரு பெண், கொங்கை முகத்து - (தன்) தனமுகட்டில், அணைய - பொருந்தும்படி, கூட்டி - சேர்த்து, கொடுங்கையால் - (தன்) வளைவாகிய அகங்கையால், அங்கு-அத்தனமுகட்டில், அணைக்க-அணைத்ததால், வாய் நெகிழ்ந்த - இதழ் விரிந்த, ஆம்பல் பூ - அல்லிக்கொடியினது பூவினது தோற்றம், முகத்தை-(அப்பெண்ணினது) முகத்தை, மதி என்று - சந்திரன் என்று எண்ணி, பார்க்கின்றது என்னல் ஆம்-(அப்பூ) பார்க்கின்றது என்று சொல்லலாம்படி யிருக்கின்றது, பார் - (நீ)நோக்கு!

(வி - ரை) அணைக்க - காரணப்பொருளதாகிய செயவென் வாய்பாட் டிறந்தகால வினையெச்சம். ஆம்பற்பூ - உறுப்புத்தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறன்றொகை. 'பூ' என்றது ஈண்டுப் பூவி

னது தோற்றத்தை யுணர்த்தியது இலக்கணை. 'கூந்தல்' என்றது தோகை என்பதன் மறுபெயராய்ச் சினையாகுபெயராய்ப் பெண்ணை யுணர்த்திற்று. (கக)

"கொய்த குவளை கிழித்துக் குறுநுதன்மே
லெய்தத் தனிவைத்த வேந்திழையாள்—வையத்தா
ருண்ணாக் கடுவிடத்தை யுண்ட வொருமூன்று
கண்ணானைப் போன்றனவே காண்!"

(இ - ள்) கொய்த - பறித்த, குவளை கிழித்து - கருநெய்தற் பூவின் இதழைக் கிழித்து, குறு நுதல்மேல்-சிறிய நெற்றியின்மீது, எய்த - சேரும்படி, தனி வைத்த - தனிமையாக வைத்த, ஏந்து இழையாள் - அணிதற்குரிய ஆபரணங்களை அணிந்த ஒருமாது, வையத்தார் - உலகத்திலுள்ளவர்களால், உண்ணா - உண்ணமுடியாத, கடு விடத்தை - கொடிய விஷத்தை, உண்ட - உட்கொண்டருளிய, ஒரு மூன்று கண்ணானை - மூன்று கண்களையுடைய சிவபிரானை, போன்றனள் - ஒத்தவளானாள், காண் - நீ பார்!

(வி - ரை) 'குவளை' என்னுங் கொடியின் பெயர் முதலாகு பெயராய்ப் பூவை யுணர்த்த அதுவும் இலக்கணையால் இதழை யுணர்த்தியது. 'வையம்' என்பது 'பூமி' என்னும் பொருளை யுணர்த்தாமல் பொதுவாக 'உலகம்' என்னும் பொருளை யுணர்த்திநின்றது. கடு விடம் - பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். (கஉ)

"கொழுநன் கொழுந்தாரை நீர்வீசக் கூசிச்
செழுமுகத்தைத் தாமரைக்கே சேர்த்தாள் - கெழுமியவக்
கோமகற்குத் தானினைந்த குற்றங்க ளத்தனையும்
பூமகட்குச் சொல்லுவாள் போல்."

(இ - ள்) கொழுநன் - (ஒருபெண்) தன்நாயகன், கொழுந் தாரை - பெரிய நீர்த்தாரைகளை, வீச - (தன்மேல்) எறிய, கூசி -

அஞ்சி, கெழுமிய - (தன்பால் அன்பு) மிக்க, அக்கோமகற்கு - சிறந்தவனாகிய அப்புருடனிடத்து, தான் நினைந்த - தான் கருதியறிந்த, குற்றங்கள் அத்தனையும் - குற்றங்களை யெல்லாம், பூமகட்கு - தாமரைப்பூவில் வீற்றிருக்கும் திருமாமகளுக்கு, சொல்லுவாள்போல் - சொல்லுகின்றவள்போல, செழு முகத்தை-(தன் அழகினது) வளப்பத்தினையுடைய முகத்தை, தாமரைக்கே சேர்த்தாள்-(தாங்கள் நீராடுங் குளத்திலுள்ள) தாமரைப்பூவிற் சேர்த்தனள்.

(வி-ரை) செழுமுகம் - பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; ஈண்டுச் 'செழுமை' என்பது அழகினது வளப்பத்தினை யுணர்த்தியது. 'தாமரைக்கு' என்பதில் நான்கனுருபு ஏழனுருபோடு மயங்கியது. தாமரை முதலாகுபெயராய்ப் பூவை யுணர்த்தியது. அவள் தன் நாயகன் வீசிய நீர்த்தாரைகள் படாதபடி தன் முகத்தைத் தாமரைப் பூவிற் பொருந்தச் சேர்த்தது அப்பூவில் வீற்றிருக்கும் உலக மாதாவாகிய திருமாமகளிடந் தன் நாயகனுடைய குற்றத்தைச் சொல்லுதல்போன்றிருந்தது என்பது பின்னிரண்டடியின் கருத்து. (கரு)

"பொய்தற் கமலத்தின் போதிரண்டைக் காதிரண்டிற்
பெய்து முகமூன்று பெற்றாள்போ—லெய்த
வருவாளைப் பார்!" என்றான் மாற்றாரை வென்று
செருவாளைப் பார்த்துவக்குஞ் சேய்.

(இ-ள்) செரு - போரில், மாற்றாரை - பகைவரை, வென்று - ஜெயித்து, வாளை - வாளாயுதத்தை, பார்த்து - நோக்கி, உவக்கும் - சந்தோஷிக்கும், சேய் - வீரத்தினால் முருகனைப் போன்றவனாகிய நளச்சக்கரவர்த்தி, பொய்தல் - மகளிர் விளையாட்டுக்குரிய, கமலத்தின் போது இரண்டை-தாமரைக் கொடியினது இரண்டு பூக்களை, காது இரண்டில்-இரண்டு காதுகளில், பெய்து - வைத்துக்கொண்டு, முக மூன்று பெற்றாள்போல்-மூன்று முகங்களை யுடையவள்போல,

எய்த வருவாளை-நமக்குச் சமீபமாக வருகின்றவளை, பார் என்றான்-பார் என்று சொன்னான்.

(வி - ரை) பொய்தற்கமலம் - நான்கனுருபும் பயனும் உடன் தொக்கதொகை. கமலத்தின்போது - உறுப்புத்தற்கிழமைப் பொருளில்வந்த ஆறன்தொகை. பெற்றாள்-வினையாலணையும்பெயர். சேய்-உவமையாகுபெயர். (கச)

"பொன்னுடைய வாசப் பொகுட்டு மலரலையத்
தன்னுடனே மூழ்கித் தனித்தெழுந்த—மின்னுடைய
பூணு டிருமுகத்தைப் புண்டரிக மென்றயிர்த்துக்
காணா தயர்வானைக் காண்!"

(இ - ள்) பொன்னுடைய - மகரந்தங்களினுடைய, வாசம் - வாசனையினையும், பொகுட்டு-கொட்டையினையுமுடைய, மலர் அலைய-தாமரைமலர்கள் அலையும்படி, தன்னுடன் மூழ்கி - (குளத்து நீரில்) தன்னோடு முழுகி, தனித்து எழுந்த - (தனக்கு முன்) தனியாய் எழுந்த, மின் உடைய - ஒளியினையுடைய, பூணாள் திருமுகத்தை - ஆபரணத்தினை யணிந்த (தன்னாயகியின்) அழகியமுகத்தை, புண்டரிகம் என்று அயிர்த்து - தாமரை என்று ஐயங்கொண்டு, காணாது - (தன்னாயகியைக்) காணாமையால், அயர்வானை - தளர்கின்றவனை, காண் - பார்!

(வி-ரை) பொன்னினுடைய என்பது இன்சாரியை தொகுத்தலாய்ப் 'பொன்னுடைய' என்றாயிற்று. பொன் - உவமையாகுபெயராய்ப் பொன்போன்ற மகரந்தங்களை யுணர்த்தியது. வாசத்தையும், பொகுட்டையும் உடைய மலர் என்க. ஒருவன் தன்னோடு நீரில் மூழ்கித் தனக்கு முன்னெழுந்த தன்னாயகியின் முகத்தைத் தாமரையென்று ஐயமுற்றுத் தன் மனைவியைக் காணப்பெறாமல் வருந்தி

ஞன் என்பது இதன் கருத்து. இதனுல் அவள் முகம் தாமரையோடு சிறிதும் வேறுபடாமல் ஒத்திருந்தது என்பது விளங்குதல் அறிக. வெண்டாமரையின் பெயராகிய புண்டரிகம் என்பது ஈண்டுச் செந்தாமரையை யுணர்த்தியது. நீரில் மூழ்கி உடனே எழுந்தமையி ஞல் அவள் முகம் நீரினுல் வெளுத்து வெண்டாமரையைப்போன் றிருந்தது என்னலாகாது. (கரு)

"சிறுக்கின்ற வாண்முகமுஞ் செங்காந்தட் கையான்
முறுக்குநெடு மூரிக் குழலுங்—குறிக்கிற்
கரும்பாம்பு வெண்மதியைக் கைக்கொண்ட காட்சி
யரும்பாம் பணைமுலையா யாம்."

(இ - ள்) அரும்பு ஆம் - அரும்பையொத்த, பணை முலையாய்- பருத்த ஸ்தனங்களையுடைய தமயந்தியே! சிறுக்கின்ற - சிறுத்திருக் கின்ற, வாள் முகமும்-ஒளியையுடையு முகத்தையும், செம் காந்தள் கையால் - செந்நிறத்தினையுடைய காந்தட்பூப்போன்ற கையினுல், முறுக்கும் - முறுக்கப்படும், நெடு - நீளமாகிய, மூரி - நெரிவினை யுடைய, குழலும் - கூந்தலையும், குறிக்கின் - மதித்துப்பார்த்தால், கரும்பாம்பு - கருமையாகிய நிறத்தினையுடைய பாம்பாகிய இராகு, வெள் மதியை-வெண்மையாகிய நிறத்தினையுடைய சந்திரனை, கைக் கொண்ட-தன்னுட்கொண்ட, காட்சியாம்-தோற்றத்தினை யொக்கும்.

(வி - ரை) 'சிறுக்கின்ற' என்பது 'சிறுத்திருக்கின்ற' என்ற பொருளில் வந்தது. நீராடிய பின்னர் நீரைப் போக்குதற்பொருட்டு மயிரை முறுக்காநின்ருள் என்க. காந்தட்கை - உவமைத்தொகை நிலைத்தொடர். குறிக்கின் என்பதில் குறி - பகுதி, கு-சாரியை; மற் றைய உறுப்புகளை உய்த்துணர்க. கைக்கொள்ளல் - தன்வசமாக்கிக் கொள்ளல். காட்சி - தொழிற்பெயர்; இதில் காண் பகுதி. அரும்பு தனத்தின் வடிவத்திற்கு உபமானமென்க. (கசு)

"சோர்புனலின் மூழ்கி யெழுவாள் சுடர்நுதன்மேல்
வார்குழலை நீக்கி வருந்தோற்றம்—பாராய்
விரைகொண் டெழுந்தபிறை மேகத் திடையே
புரைகின்ற தென்னலாம் பொற்பு."

(இ - ள்) சோர் புனலில்-ஓடுகின்ற நீரில், மூழ்கி எழுவாள் - மூழ்கி எழுகின்ற ஒருமாது, சுடர் நுதல்மேல்-பிரகாசமாகிய நெற்றியின்மீது, வார் குழலை படிந்து தொங்குகின்ற கூந்தலை, நீக்கிவரும் தோற்றம்-விலக்கிக்கொண்டு வருகின்ற அவள் நெற்றியின் தோற்றமானது, மேகத்திடை - மேகத்தினடுவில், விரைகொண்டு எழுந்த-விரைதலைக்கொண்டு எழுந்த (விரைவினுதித்த), பிறை - பிறைச் சந்திரனை, புரைகின்றது என்னல் ஆம் - ஒத்திருக்கின்றது என்று சொல்லும்படியான, பொற்பு - அழகினையுடையதா யிருக்கின்றது, பாராய் - காண்.

(வி - ரை) சோர் புனல் - ஓடுகின்ற நதியினீர் என்க. வார் குழல் - வினைத்தொகைநிலைத்தொடர்; அது வார்ந்தகுழல் என்றும். பாராய் - ஏவலொருமை வினைமுற்று. விரை-முதனிலைத் தொழிற் பெயர்; விரைவுஎன்பது பொருள். 'மேகத்திடை' என்பது உறப்புத் தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறன்றொகை; மேகத்தினது நடுவிடம் என்பது பொருள். உடையதாயிருக்கின்றது என்பது இசையெச்சம்.

செழுநீல நோக்கெரிப்பச் செங்குவளை கொய்வாண்
முழுநீல மென்றயிர்த்து முன்னர்க்—கழுநீரைக்
கொய்யாது போவாளைக் கோல்வளைக்குக் காட்டினான்
வையாரும் வேற்றடக்கை மன்.

(இ - ள்) வை ஆரும் - கூர்மை பொருந்திய, வேல் தடக்கை மன்-வேலை எந்திய கையையுடைய நளமகாராஜன், கோல் வளைக்கு- அணிந்த வளையலையுடைய தமயந்திக்கு, செங்குவளை கொய்வாள் -

செங்கழுநீர்மலரைப் பறிப்பவளாகி, நோக்கு-(தன்) கண்கள், செழு நீலம் - செழுமையாகிய நீல நிறத்தை, எறிப்ப - வீசுதலால், முன்னர்க் கழுநீரை - (தன்) முன்னேயுள்ள செங்கழுநீர்ப்பூவை, முழு நீலம் என்று அயிர்த்து-முழுமையாகிய நீலப்பூ என்று சந்தேகித்து, கொய்யாது போவாளை - கொய்யாமல் செல்கின்றவளாகிய ஒரு மாதை, காட்டினன் - காண்பித்தான்.

(வி - ரை) செழுநீலம் - பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். நோக்கு - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; இது காரியவாகுபெயராய் நோக்குதற்குக் காரணமாகிய கண்ணையுணர்த்திற்று. கருவிப்பொருள் விகுதியாகிய அம் என்பதைப் பெற்று நோக்கம் என்று வரும். நோக்கு செழுநீலம் எறிப்ப என்க. ஈண்டு நீலம் என்றது நீல நிறத்தை. கொய்வாள் - முற்றெச்சம். முழுநீலம் என்பதும் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடரே. இதில் 'முழு' என்றது மலரும் பதத்தை யுணர்த்தியது. ஈண்டு 'நீலம்' என்றது பண்பாகுபெயராய்ப் பூவை யுணர்த்தியது. கோல்வளை - வினைத்தொகைநிலைத்தொடர். மன் - தலைமை; இதுவும் பண்பாகுபெயராய் அரசனை யுணர்த்தியது. (கஅ)

"காவி பொருநெடுங்கட் காதலியுங் காதலனும்
வாவியு மாறுங் குடைந்தாடித்—தேவிற்
கழியாத சிந்தையுடன் கங்கைநதி யாடி
யொழியா துறைந்தா ருவந்து."

(இ - ள்) காவி பொரும் - நீலோற்பலத்தையொத்த, நெடும் கண் - விசாலமாகிய கண்களையுடைய, காதலியும் - அன்புடைய நாயகியாகிய தமயந்தியும், காதலனும் - அன்புடைய நாயகனாகிய நளச்சக்கரவர்த்தியும், வாவியும் ஆறும்-குளங்களிலும் ஆறுகளிலும், குடைந்தாடி - திளைத்து நீராடி, தேவின்-கடவுளிடத்து, கழியாத சிந்தையுடன் - நீங்காத மனத்தோடு, கங்கை நதியாடி-கங்கைநதியில்

மூழ்கி, ஒழியாது - ஒருவரை ஒருவர் விட்டுப் பிரியாமல், உவந்து இருந்தார் - களித்திருந்தனர்.

(வி-ரை) 'வாவியும் ஆறும்' என்றவற்றுள் எழனுருபைச் சேர்க்க. கங்கைநதி - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். நிடதநாட்டை நோக்கிச்செல்வோர் இங்ஙனங் குளங்களிலும், கங்கையிலும், பிற நதிகளிலும் நீராடி ஒருவரை யொருவர் பிரியாமல் களிப்புற்றவராயினர் என்பது இதன் கருத்து. (கக)

"நறையொழுக வண்டுறையு நன்னகர்வாய் நாங்க
ளுறையு மிளமரக்கா வொக்கு—மிறைவளைக்கைச்
சிற்றிடையாய்! பேரல்குற் றேமொழியாய்! மென்முறுவற்
பொற்றொடியாய்! மற்றிப் பொழில்."

(இ-ள்) இறை வளை கை - மேன்மையாகிய சங்கு வளையலையணிந்த கையையும், சிறு இடையாய் - சிறிய இடையையும் உடையவளே! பேர் அல்குல் - பெரிய அல்குலையும், தேம் மொழியாய் - இனிமையாகிய மொழியையும் உடையவளே! மெல் முறுவல் - புன்னகையையும், பொன் தொடியாய் - பொன்னாலாகிய வளையலையும் உடையவளே! இப்பொழில் - இச்சோலை, நறை ஒழுக - தேன் ஒழுகும்படி, வண்டு உறையும் - (மலர்களில்) வண்டுகள் வசிக்கின்ற, நல் நகர்வாய் - பல நலங்களையுமுடைய மாவிந்தநகரில், நாங்கள் உறையும் - நாங்கள் இருக்கும், இளமரக்கா ஒக்கும் - இளமையாகிய மரங்களையுடைய சோலையை ஒப்பாகும்.

(வி-ரை) என்று கூறினன் என்பது இசையெச்சம். ஈண்டு நளன் தங்கள் மரபினரையுங் குறிக்க 'நாங்கள்' என்று கூறினன். தமயந்தி நளன் தன்னோடு தன் காதன் மங்கையரைக் கூட்டி நாங்கள் என்று கூறினன் என்று கொண்டு ஊடல் கொள்கின்றாள். அதனை

அடுத்துவரு மூன்று செய்யுட்களால் உணர்க. ஒழுக-காரியப்பொருள தாதலின் எதிர்கால முணர்த்தியது. மற்று-அசை. (உ0)

கன்னியர்தம் வேட்கையே போலுங் களிமழலை
தன்மணிவா யுள்ளே தடுமாற—"மன்னவனே!
இக்கடிகா நீங்க ளுறையு மிளமரக்கா
ஒக்குமதோ" என்று ளுயிர்த்து.

(இ-ள்) தன் மணி வாயுள் - (தமயந்தி) தன்னுடைய அழகாகிய வாயில், களி மழலை - (கேட்போர்க்குக்) களிப்பைத்தரு மழலைச்சொற்கள், தடுமாற-குழற, மன்னவனே-அரசனே! இக் கடிகா - இந்த வாசனையையுடைய சோலை, நீங்கள் உறையும் - நீங்கள் வசிக்கும், இளமரக்கா-இளமையாகிய மரங்களையுடைய சோலையை, ஒக்குமதோ - ஒப்பதுவோ, கன்னியர்தம் வேட்கையேபோலும் - (நீர் இங்ஙனங் கூறியதற்குக் காரணம் முன்னம் உம்மால் அடையப்பட்ட) பெண்களிடத்து உமக்கு உள்ள ஆசைதான்போலும், என்றுள் உயிர்த்து - என்று சொல்லிப் பெருமூச்செறிந்தாள்.

(வி-ரை) புகழேந்தியார் தமது புகழைப் புலவர்தம் மனங்களெல்லாம் ஏந்திப் புகழும்படி இச்செய்யுளைச் செய்திருக்கின்றனர். இவர் இதில் தமயந்தியின் உரையாக உரைத்த 'மன்னவனே! இக் கடிகா நீங்க ளுறையு மிளமரக்கா ஒக்குமதோ' என்றதில் 'இக்கடிகா நீங்களுறையு மிளமரக்கா வொக்குமதோ' என்றதனுல் தமயந்தியின் ஆற்றுமையை யெல்லாம் ஒருங்கே எவ்வளவு அழகாய் விளக்கியிருக்கின்றனர் என்பதை யுய்த்துணர்க. இதனுற் றேன்றும் குறிப்புப்பொருளின் இன்பம் இத்தன்மையதாமென்று புறத்தார்க்கு விளங்கப் புகலற்கரியதா மாகலின் அஃது அகப்பொருளாம் இன்பமேயாகும். பலர்க்கும் பொதுவி னமைந்திருத்தலன்றி ஒருபா லமைந்திருத்தல் மன்னர்க்குத் தகுதியன்றுமாகலின் நீர் என்னொருத்தி

யின்பாலே அமைந்த அன்பினராயில்லாமல் பல பெண்களிடத்தும் பொதுவினமைந்த அன்பினரா யிருக்கின்றீர் என்பாள் 'மன்னவனே' என்றாள். வெளிப்படைப் பொருளினதா மிச்சொல் ஈண்டு இக்குறிப்புப் பொருளைத் தன்கண் எவ்வளவு அழகாகக் கொண்டிருக்கின்ற தென்பதைக் கவனிக்க. சொற்களிற் பொற்றொடி என்றாற்போல்வன குறிப்பாகப் பொருளுணர்த்துவன எனவும், மன்னன் என்றாற்போல்வன வெளிப்படையாகப் பொருளை யுணர்த்துவன எனவுங் கொள்க. என்னெனின், பொற்றொடி என்பது வந்தாள் என்னும் வருமொழியின் குறிப்பால் பொன்னாலாகிய தொடியினை யுடையாள் என்னும் பொருளை யுணர்த்தலானும், மன்னன் என்பது அங்ஙனம் யாதொரு குறிப்பும் வேண்டாது அரசன் என்னும் பொருளை யுணர்த்தலானும், முறையே இவை குறிப்பும் வெளிப்படையு மாயினவென்க. இயற்சொல், திரிசொல் என்னும் இருவகைச் சொற்களிலும் இக்குறிப்பும் வெளிப்படையுமாகிய சொற்களுண்டு. இவற்றின் விரிவைப் பெரிய சொல்லிலக்கண நூற்களைக் கண்டுணர்க. தமயந்தி தன் காதலனுக்குத் தன்னிடமேயன்றி மற்றுஞ் சில கன்னியரிடத்தும் வேட்கையுற்றுளதுபோலும் என்று தனக்குள் எண்ணிய மாத்திரத்தில் அவளுக்குண்டான வருத்தத்தினால் அவள் வாயிற்சொற்கள் தடுமாறினவென்பார் 'களிமழலை, தன் மணிவா யுள்ளே தடுமாற' என்றார். அம்மொழிகளை அவர் 'கனி மொழிகள்' என்று கூறியிருக்கலாம்; அங்ஙனங் கூறாமல் 'களிமழலை' என்று கூறியது இவ்விடத்து மிகவும் மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. களிமழலை - இரண்டனுருபும்பயனு முடன்றொக்கதொகை. கடிகா - உரிச்சொற்றொடர். மரக்கா - இரண்டனுருபும் பொருளும் உடன் தொக்கதொகை. (உ௬)

தொண்டைக் கனிவாய் துடிப்பச் சுடர்நுதன்மேல்
வெண்டாள மென்ன வியர்வரும்பக்—கெண்டைக்

கடைசிவப்ப நின்றாள் கழன்மன்னர் வெள்ளைக்
குடைசிவப்ப நின்றான் கொடி.

(இ - ள்) கழல் மன்னர்-வீரக்கழலையணிந்த அரசர்களுடைய, வெள்ளைக்குடை - வெண்மையாகிய குடைகள், சிவப்ப - (அவர்தம் உதிரவெள்ளத்திற் றோய்ந்து) சிவக்கும்படி, நின்றான் கொடி-(வெற்றியுடன்) நின்றவனாகிய வீமராசனுடைய பெண்ணாகிய தமயந்தி, தொண்டைக் கனிவாய் - கொவ்வைக் கனியைப்போன்ற இதழ்கள், துடிப்ப - துடிக்கவும், சுடர் நுதல்மேல் - ஒளியினையுடைய நெற்றியின்மீது, வெள் தாளம் என்ன - வெண்மையாகிய முத்துகளைப் போல, வியர்வு அரும்ப - வியர்வைநீர் தோன்றவும், கெண்டைக் கடை - கயல்மீன்களைப்போன்ற கண்களின் கடைகள், சிவப்ப - சிவக்கவும், நின்றாள் - (கோபத்துடன் அசைவற்று) நின்றாள்.

(வி - ரை) ஈண்டுத் தமயந்தியைத் தன்னோடு மாறுபட்ட பகை யரசர்களுடைய குடை முதலியனவும் தமது தன்மையின் மாறும்படி செய்யவல்ல வீரனாகிய வீமனது புத்திரி என்ற பொருளின் ஆற்றலால் அவள் தன் சினத்தால் நளச்சக்கரவர்த்தியின் மனத்தின் வன்மைத்தன்மையை மாற்றித் தளர்விக்கவல்ல எழில் நலமுடையாள் என்னுங் குறிப்புப்பொருள் தோன்றுதல் காண்க. தமயந்தி நளனைக் கோபத்தோடு கடைக்கண்ணாற் பார்த்து நின்றனள் என்பார், 'கெண்டைக் கடைசிவப்ப நின்றாள்' என்றார். தொண்டைக்கனி - தொண்டைச் செடியினது கனி. கனிவாய் - உவமைத்தொகை. வாய் - முதலாகுபெயராய் இதழை யுணர்த்தியது. 'துடிப்ப, அரும்ப, சிவப்ப' என்னும் செயவெனெச்சங்கள் ஈண்டுக் காரியப்பொருளன; ஆதலின், இவை எதிர்காலங் குறித்தன. இவற்றின் காரணமாகிய கோபம் என்பது இசையெச்சமாய்த் தொக்குநின்றது. 'கொடி' என்பது உவமையாகுபெயராய்க் கொடி போல்வாளை யுணர்த்தியது. கொடிபோலுந் தளருமியல்பினையுடைய

அவள், கோபத்தினுல் தளர்வின்றி அசைவற்று நின்றனள் என்பார் 'கொடி நின்ருள்' என்ருர். இதனுல் மென்மையாகிய இயல்பினை யுடையவர்களுக்கும் கோபமுற்றகாலத்தில் வன்மையாகிய இயல் புண்டாய்விடும் என்னும் பொருள் தோன்றுதலறிக; இதுவும் பொரு ளாற்றலாற் ருேன்றிய குறிப்புப்பொருளே. (உஉ)

தங்கள் புலவித் தலையிற் றனித்திருந்த
மங்கை வதன மணியரங்கி—லங்கண்
வடிவாண்மேற் கால்வளைத்து வார்புருவ மென்னுங்
கொடியாடக் கண்டானோர் கூத்து.

(இ - ள்) தங்கள் புலவித்தலையில்-தங்களது ஊடற்காலத்தில், தனித்து இருந்த-(நளனைவிட்டுச் சிறிது விலகித்) தனியாய் நின்ற, மங்கை-தமயந்தியின், வதனம் - முகமாகிய, மணி அரங்கில் - (முத்துப்பவழமுதலிய) மணிகளா லலங்கரிக்கப்பட்ட சபையில், அம்கண்-அழகிய கண்களாகிய, வடி வாள்மேல் - கூர்மையாகிய வாள்களின் மீது, வார் புருவம் என்னும் - நீண்ட புருவங்களாகிய, கொடி - பூங்கொடி (பெண்), கால் வளைத்து - நுனியை வளைவுபடுத்தி (காலை வளைத்து), ஓர் கூத்து-ஒரு கூத்தை, ஆடக்கண்டான்-ஆடப் பார்த்தான்.

(வி - ரை) புலவித்தலை-ஆறன்ருெகை; தலை என்பது ஈண்டுக் காலத்தை யுணர்த்தியது இலக்கணை. 'புலவித்தலையில்' என்பதைத் தலைப்புலவியில் என மாற்றித் 'தங்களுக்குண்டான முதல் ஊடலில்' என்றுரைப்பினுமாம்; இப்பொருளில் இது பண்புத்தொகைநிலைத் தொடராம் எனவும், தலைப்புலவி என்னுந் தொடரின் மொழிகள் நிலைமாறிப் புலவித்தலை என்ருயின எனவுங்கொள்க. வதன அரங்கு, மணியரங்கு என இயைக்க; இவற்றுள் முன்னது பண்புத்தொகை நிலைத்தொடர், பின்னது மூன்றனுருபும் பொருளும் உடன்ருெக்க

தொகை; இரண்டனுருபும்பொருளு முடன்தொக்க தொகையாகக் கொண்டு மணிகளையுடைய அரங்கு என்று பொருள் கூறுதலுமாம். ஈண்டு மணிகளாவன - பற்களாகிய முத்துக்களும், இதழ்களாகிய பவழமும், கண்களாகிய நீலமுமாகும். ஈண்டுக் கண்கள் ஒருவகையில் நீலமணிகளாகவும் ஒருவகையில் வாள்களாகவுங் கொள்ளப்பட்டன. ஈண்டுக் கால், கொடி என்பன சிலேடைப் பொருள் பயந்து நின்றன. (உஉ)

சில்லரிக் கிண்கிணிமென் றெய்வமலர்ச் சீறடியைத்
தொல்லை மணிமுடிமேற் சூட்டினான்—வல்லை
முழுநீலக் கோதை முகத்தே மலர்ந்த
செழுநீல மாறுச் சிவப்பு.

(இ - ள்) சில் அரி - சில்லென்னும் ஒலியையும் பருக்கைக் கற்களையுமுடைய, கிண்கிணி - சதங்கையை யணிந்த, தெய்வம் - தெய்வத்தன்மையினையுடைய, மெல் மலர் சீறடி - மென்மையாகிய தாமரைமலரைப்போன்ற (தமயந்தியினது) சிறிய அடிகளை, தொல்லை-பழமையாகிய, மணி முடிமேல் - இரத்தினங்களைப்பதித்த தன் கிரீடத்தின்மீது, சூட்டினான் - (நளன்) சூட்டிக்கொண்டான்; வல்லை - உடனே, முழுநீலக் கோதை - முழுதுங் கருமையாகிய நிறத்தினையுடைய கூந்தலையுடையவளாகிய அத்தமயந்தியினுடைய, முகத்து-முகத்தில், செழு நீலம் - செழுமையாகிய கண்கள், சிவப்பு மாறு - (கோபத்தினா லுண்டான) சிவப்பு நிறம் நீங்கி, மலர்ந்த - மலர்ந்தன.

(வி - ரை) நளன் தமயந்தியின் கோபத்தைக் கண்டு அவளடியில் வணங்குதலும் அவள் உடனே கோபம் நீங்கி அவனைஅன்புடன் பார்த்தாள் என்பது இதன் கருத்துப்பொருள். கூந்தல் என்னும் பொருளதாகிய 'கோதை' என்பது ஈண்டுச் சினையாகுபெயராய்ப்

பெண்ணை யுணர்த்தியது. 'நீலம்' என்பது ஈண்டு உவமையாகுபெயராய் நீலமலர்போன்ற கண்களை யுணர்த்திற்றென்க. சில் - ஒலிக்குறிப்பு. கிண்கிணி - கிண்கிண் என்னும் ஓசையையுடையது என்னும் பொருள்து. சீறடி - பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; இது விரியின் சிறுமையாகிய அடி என்றாம். நீலம் என்பதற்கேற்ப மலர்ந்த என்றது ஒருவகைச் சொல்நயமென்க. (உச)

அங்கைவேன் மன்ன னகல மெனுஞ்செறுவிற்
கொங்கையேர் பூட்டிக் குறுவியர்நீ—ரங்கடைத்துக்
காதல் வரம்பொழுக்கிக் காமப் பயிர்விளைத்தாள்
கோதையரின் மேலான கொம்பு.

(இ - ள்) கோதையரின் - பெண்களுக்குள், மேலான - மேன்மையை யுடையவளான, கொம்பு - பூங்கொம்பு போன்றவளாகிய தமயந்தி, அம் கை - அழகிய கையிலேந்திய, வேல் - வேலையுடைய, மன்னன் - நளச்சக்கரவர்த்தியினுடைய, அகலம் என்னும் - மார்புகள் என்று சொல்லப்படும், செறுவில் - (இரண்டு) வயல்களில், கொங்கை ஏர் பூட்டி - தன் ஸ்தனங்களாகிய (இரண்டு) ஏர்களைச் செலுத்தி, குறுவியர் நீர் - சிறு வியர்வையாகிய நீரை, அங்கு அடைத்து - அவ்வயல்களிற் பாய்ச்சி, காதல் வரம்பு - காதலாகிய வரம்பை, ஒழுக்கி - ஒழுங்குபடுத்தி, காமப்பயிர் விளைத்தாள் - காமமாகிய பயிரை விளைத்தனள்.

(வி - ரை) பிறகு தமயந்தி நளனுடன் கூடி யின்ப நுகர்ந்தனள் என்பது இதன் கருத்து. பூட்டி என்பது ஈண்டுச் செலுத்தி என்னும் பொருளைத் தந்தது இலக்கணை. ஒழுக்கி-பிறவினை; இது தன்வினையில் ஒழுகி என்றாம். 'விளைத்தாள்' என்பதும் பிறவினையே. கொம்பு - உவமையாகுபெயர். (உ௫)

வேரி மழைதுளிக்கு மேகக் கருங்கூந்தற்
காரிகையுந் தானும்போய்க் கண்ணுற்ருன்—மூரித்
திரையேற மென்கிடங்கிற் சேலேற வாளை
கறையேறுங் கங்கைக் கரை.

(இ-ள்) வேரி மழை - தேனுகிய மழையை, துளிக்கும்-பெய்கின்ற, கருமேகக்கூந்தல் - கரியமேகம்போன்ற கூந்தலையுடைய, காரிகையும் - தமயந்தியும், தானும் போய் - தானுஞ்சென்று, மெல் கிடங்கில் சேல் - மென்மையாகிய அகழியிலுள்ள சேல்மீன்கள், மூரித்திரை ஏற - வலிய திரைகள் மிகும்படி, ஏற - (தன்கண்வந்து) பாய்தலால், வாளை - (தன்கண்உள்ள) வாளைமீன்கள், கறை ஏறும் - கரையில் ஏறும்படியான, கங்கைக்கரை - கங்கைநதியின் கரையை, கண்ணுற்ருன் - பார்த்தான்.

(வி - ரை) அகழியில் உள்ள சேல்மீன்கள் வலியதிரை மிகும்படி கங்கையிற் பாய்தலால் கங்கையிலுள்ள வாளைமீன்கள் கரையில் ஏறுகின்றவென்க. தேன் மழையைப் பெய்யும் கரியமேகம் ஒன்றிருந்தால் அதைப்போன்ற கூந்தல் என்ருர் என்க; இஃது இல்பொருளுவமை; நீர் மழைத்துளிக்கு மேகம் வானிடை யிருத்தலால் வேரி மழைத்துளிக்குக் கரிய மேகமொன்று தமயந்தியின் கூந்தலின் வடிவமாய் அமைந்தது என்பார் 'வேரி மழைத்துளிக்கு மேகக் கருங்கூந்தல்' என்ருர் என்பதுமாம். இப்பொருளில் 'மேகக்கூந்தல்' என்றதற்கு 'மேகமாகிய கூந்தல்' என்று பொருள் கூறுக. இவ்விரு பொருளினு மேகக் கருங்கூந்தல் என்பதை கருமேகக்கூந்தல் எனவே இயைக்க; முற்பொருளில் மேகக்கூந்தல் என்பது உவமத்தொகை; பிற்பொருளில் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை.'திரையேற' என்பதில் ஏறவென்பது காரியப்பொருளதாகிய செயவெனெச்சம். 'சேலேற' என்பதில் ஏற என்பது காரணப்பொருளதாகிய செயவெனெச்சம், (உசு)

சூதக் கனியூற லேற்ற சுருள்வாழை
கோதி னறவேற்குங் குப்பியெனமாதரார்
ஐயுற்று நோக்கு மகன்பொழில்சென் றெய்தினான்
வையுற்ற வேற்றானை மன்.

(இ - ள்) வை உற்ற - கூர்மை பொருந்திய, வேல் தானை மன் - வேலையேந்திய சேனைகளையுடைய நளச்சக்கரவர்த்தி, சூதம் - மாமரங்களினுடைய, கனி ஊறல் - பழங்களின் சாற்றை, ஏற்ற - ஏற்றுள்ள, சுருள் வாழை - சுருளாகிய வாழைக் குருத்துகளை, கோதில் - குற்ற மில்லாத, நறவு ஏற்கும் - தேனையேற்றுள்ள, குப்பி என - குப்பி என்று, மாதரார் - பெண்கள், ஐயுற்று நோக்கும் - சந்தேகமுற்றுப் பார்க்கின்ற, அகன் பொழில் - விசாலமாகிய சோலையை, சென்று எய்தினான் - போயடைந்தான்.

(வி - ரை) ஊறல் - தொழிற்பெயர்; இது தொழிலாகு பெயராய்த் தேனை யுணர்த்தியது. சுருள் - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; இது விகுதி பெறின் சுருட்சி என்றும்; இதனடியாகச் சுருண்ட, சுருண்டு, சுருண்டது என வினைவிகற்பங்க ளுண்டாதலறிக. சுருள் வாழை - சுருட்சியாகிய வாழை என்றுதலாற் பண்புத்தொகை நிலைத்தொடர். வாழை என்பது ஈண்டுக் குருத்தை யுணர்த்தியது இலக்கணை. குப்பி-ஒருவகை ஏனம். அகல்பொழில் அகன்பொழில் என்றாயிற்று; இதனை நன்னூல் மெய்யீற்றுப் புணரியலில் "குறி செறியாலள" என்னும் உகூ-ம் சூத்திரத்தில் "பிற" என்கிற மிகையில் அடக்குக; இங்ஙனமே அகன்பரப்பு, விழன்காடு எனப் பிறவும் வருதல் காண்க. ஐயம் என்பதில் அம் கெட்டது நீல் என்பதிற் போன்ற கடைக்குறை விகாரம் என்க. (உஎ)

"வான்றோய நீண்டுயர்ந்த மாடக் கொடிநுடங்கத்
தான்றோன்று மற்றித் தடம்பதிதான்—வான்றோன்றி

வில்விளக்கே பூக்கும் விதர்ப்பனா டாளுடையா
னல்விளக்கே! எங்க ணகர்.''

(இ - ள்) வான் தோன்றி - மேன்மையாகிய செங்காந்தட்பூ, வில் விளக்கே பூக்கும்-ஒளியையுடைய விளக்கேபோலப் பூக்கின்ற, விதர்ப்பநாடு - விதர்ப்பநாட்டை, ஆளுடையான் - ஆளுதலையுடைய (ஆள்கின்றவனாகிய) வீமராஜனுடைய, நல் விளக்கே - நன்மை யாகிய விளக்குப்போன்ற புத்திரியே! எங்கள் நகர் - எங்கள் பட்ட ணம், வான் தோய - ஆகாயத்தை யளாவ, நீண்டு உயர்ந்த - மிகவு முயர்ந்த, மாடக்கொடி - மாடங்களிலுள்ள கொடிகள், நுடங்கத் தோன்றும் - அசைந்தாடாநிற்கக் காணப்படுகின்ற, இத்தடம்பதி தான் - இந்த விசாலமாகிய பதியேயாகும்.

(வி - ரை) 'தான்றோன்று' என்பதிலுள்ள தான் என்பதும், 'மற்று' என்பதும் அசைகள். 'தடம்பதிதான்' என்பதில் தான் தேற் றப்பொருளது. 'வான்றோய நீண்டுயர்ந்த' என்பதை மாடத்துக்கே னும், கொடிக்கேனும், அவ்விரண்டுக்குமேனும் அடையாக்குக. 'விளக்கே பூக்கும்' என்றவிடத்துப் போல என்னும் சொல் இசை யெச்சமாக வருவிக்கப்பட்டது. பூக்கும் விதர்ப்பநாடு என்க. ஆளு டையான் - இரண்டன்தொகை. ஆள் - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; விகுதி பெறின் ஆளுதல், ஆளல் என்றாம். தமயந்தி தன் கற்புமுத லிய குணங்களால் வீமராஜனுடைய புகழை என்றும் விளங்கச் செய்தலால் 'விதர்ப்பநா டாளுடையா னல்விளக்கே' என்றானென் பது. நகர் பதியேயாகும் என வினை முடிக்க. (உஅ)

பொய்கையும் வாசப் பொழிலு மெழிலருவிச்
செய்குன்று மாறுந் திரிந்தாடித்—தையலுட
னிரண்டாண் டெல்லை கழித்தா னடையலரைக்
கூறிரண்டாக் கொல்யானைக் கோ.

(இ - ள்) அடையலரை - பகைவர்களை, கூறு இரண்டு (ஆக)- இரண்டு துண்டாகும்படி, கொல் - கொல்லுகின்ற, யானைக்கோ - யானைச் சேனையையுடைய நளச்சக்கரவர்த்தி, தையலுடன்-தமயந்தியோடு, பொய்கையும் - குளங்களிலும், வாசப்பொழிலும் - வாசனையினையுடைய சோலைகளிலும், எழில் அருவி - அழகினையுடைய அருவிகளிலும், செய் குன்றம்-மனிதர்களாற் செய்யப்பட்ட குன்றுகளிலும், ஆறு - ஆறுகளிலும், திரிந்து ஆடி - சென்று விளையாடி, ஆறு இரண்டாண்டு எல்லை - பன்னிரண்டு வருஷத்தின் எல்லையை, கழித்தான் - போக்கினான்.

(வி - ரை) நளச்சக்கரவர்த்தி, கலியாணமான பிறகு தமயந்தியுடன் பன்னிரண்டு வருஷம் வரையிலும் இங்ஙனங் களிப்புடன் யாதொரு துன்பமுமின்றி வாழ்ந்திருந்தான் என்பது கருத்து. செய் குன்று - இயற்கையாகத் தோன்றுங் குன்றுகளைப்போலன்றி மனிதராற் செய்யப்படுவது. அரசர்கள் தாங்கள் சென்று விநோதமாகக் காலங் கழித்தற்பொருட்டுச் சோலைமுதலிய இடங்களில் இங்ஙனஞ் செய்விப்பர். கோ - பண்பாகுபெயர். (உகூ)

கோல நிறம்வளர்ப்பக் கொங்கை முகங்கருக
நீல நிறமயிர்க்கா னின்றெறிப்ப—நூலென்னத்
தோன்றாத நுண்மருங்கு றோன்றச் சுரிகுழலா
ளீன்றாள் குழவி யிரண்டு.

(இ - ள்) சுரி குழலாள் - சுருண்ட கூந்தலையுடைய தமயந்தி, கோலம் நிறம் விளர்ப்ப-(தன் தேகத்தில்) அழகாகிய நிறம் வெளுப்படையவும், கொங்கை முகம் - தனங்களின் முனை, கருக - கருநிறமடையவும், மயிர்க்கால் - தேகத்திலுள்ள மயிரின் அடிகள், நீலநிறம் நின்று - நீலநிறத்தை யடைந்து, எறிப்ப - (அந்நீலமாகிய) ஒளியை வீசவும், நூல் என்ன - நூலைப்போல, தோன்றாத - (சிறிது தூரம்

இருப்பார் கண்ணுக்குப்) புலப்படாத, நுண் மருங்குல்-சிறிய இடை, தோன்ற - யாவர் கண்ணுக்கும் புலப்படவும் (கருவுற்றிருந்து), இரண்டு குழவி ஈன்றாள் - இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றாள்.

(வி - ரை) இங்குக் கூறியனவெல்லாங் கருப்பச் சின்னங்கள். கோலநிறம் - பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். சுரிகுழலாள் - வினைத்தொகைநிலைத்தொடர். 'விளர்ப்ப, கருக, எறிப்ப, தோன்ற' என்னும் செயவென் எச்சங்கள் காரியப்பொருளன. இவற்றுக்குக் காரணம் கருவுற்றிருந்தமை யாகலான் கருவுற்றிருந்து என்னுஞ் சொற்கள் இசையெச்சமாக வருவிக்கப்பட்டன. (௩௦)

ஆண்டிரண்டா றெல்லை யளவுந் திரிந்தேயுங்
காண்டகைய வெங்கலியுங் காண்கிலா—னீண்டபுகழ்ச்
செந்நெறியாற் பார்காத்த செங்கோ னிலவேந்தன்
றன்னெறியால் வேறோர் தவறு.

(இ-ள்) காண் தகைய-(எவரிடத்தும் எளிதில் குற்றங்)காணுந் தன்மையினையுடைய, வெம் கலியும்-கொடுமையையுடைய கலியும், ஆண்டு இரண்டு ஆறு எல்லையளவும் - பன்னிரண்டு வருஷங்களின் முடிவுவரையினும், திரிந்தும் - (சுற்றித்) திரிந்தும், நீண்ட புகழ் - மிகுந்த புகழினையும், செம் நெறியால் - தருமமாகிய வழியினால், பார் காத்த-பூமியை ஆண்ட, செங்கோல்-செங்கோலினையுமுடைய, நிலவேந்தன் தன்-நிடதநாட்டரசனாகிய நளச்சக்கரவர்த்தியினுடைய, நெறியால் - முறையான ஒழுக்கத்தில், வேறு ஓர் தவறு - பிற்கூறப்படுங் குற்றத்தினும் வேறான ஒரு குற்றத்தையும், காண்கிலான் - பார்த்திலன்.

(வி - ரை) காண்தகைய-ஈண்டு எவரிடத்தும் எளிதிற் குற்றம் என்னுஞ் சொற்கள் இசையெச்சமாக வருவிக்கப்பட்டன. 'வெங்கலியும்' என்பதில் உம்மை உயர்வுசிறப்புப் பொருளது. என்னெனின்,

எவரிடத்தும் எளிதிற் குற்றங் காணும் ஆற்றலுள்ள கலியும் எனக் கலிபுருடனது ஆற்றலின் உயர்வைச் சிறப்பித்து நிற்றலின் என்பது. இங்ஙனமன்றி நல்லோர்கள் அவனிடங் குற்றங் காணாமையே யன்றி எவரிடத்துங் குற்றங் காணும் இயல்பினையுடைய கலிபுருடனுங் கண்டிலன் எனக் கொள்ளின் அஃது இழிவுசிறப்பாம் என்க. 'திரிந்தும்' என்பதில் உம்மையும் அங்ஙனம் இருவகைச் சிறப்பாகவுங் கொள்ளற்குரியதே. கொள்ளுமாறு:—"குறவரு மருளுங் குன்று" என்பதற்கு 'மலைகளில் அஞ்சாமல் வசிக்குங் குறவரு மருளுங் குன்று' எனப் பொருள் கொள்ளுதல்போல எவரிடத்தும் எளிதிற் குற்றங் காணும் ஆற்றலுடைய கலிபுருடன் பன்னிரண்டு வருடங்கள் திரிந்துங் கண்டிலன் எனப் பொருள் கொள்ளின் உயர்வு சிறப்பாம் எனவும், "அவன் அங்குச் சென்றும் உணர்ந்திலன்" என்பதிற்போலக் கலிபுருடன் பன்னிரண்டு வருடங்கள் திரிந்துங் கண்டிலன் எனக் கொள்ளின் இழிவுசிறப்பாம் எனவுங் கொள்க. இரண்டு ஆறு - பண்புத் தொகைநிலைத்தொடர், இரண்டாகிய ஆறு என நிற்றலின். ஓர் தவறு என்பதில் இழிவுசிறப்பும்மை தொக்கு நின்றதென்க. (௩௧)

சந்திசெயத் தாள்விளக்கத் தாளின்மறுத் தான்கண்டு
புந்தி மகிழப் புகுந்துகலி—சிந்தையெலாந்
தன்வயமே யாக்கித் தமைப னுடனிருந்தான்
பொன்னசல மார்பற் புகைந்து.

(இ - ள்) சந்தி செய - சந்தியாவந்தனத்தைச் செய்தலுக்காக, தாள் விளக்க-பாதத்தைக் கழுவுகையில், தாளில்-அப்பாதத்தில், மறு-(உண்டாகிய) குற்றத்தை, புந்தி மகிழ - மனங்களிக்கும்படி, தான் கண்டு - தான் பார்த்து, புகுந்து-(நளராசனிடத்துச்) சேர்ந்து, கலி-கலிபுருஷன், சிந்தை எல்லாம் - (அவனது) எண்ணங்களை யெல்லாம், தன்வயமே ஆக்கி - தன் வசமாகவே செய்து, பொன் அசல

மார்பன்-பொன்மலைபோலும் மார்பையுடையானாகிய அந்நளராசனை, புகைந்து - கோபித்து, தமையனுடன் இருந்தான்-(நளனுக்கு) மூத்தோனாகிய புஷ்கராராசனோடு இருந்தான்.

(வி - ரை) புட்கரனைத் 'தமையன்' என்றது முறையைப்பற்றியன்று; மூத்தவனாதலைப்பற்றி. நளனிடஞ் சார்தற்குப் பன்னிரண்டு வருடங் காத்தும் அவனொழுக்கத்தில் ஓர் குற்றமுங் காணாமல் துன்பமுற்றிருந்தவனாதலால் 'புந்திமகிழக் கண்டு' என்றார். 'செய, மகிழ' இவ்வெச்சங்கள் காரியப்பொருளனவாய் நின்றமையால் எதிர்காலத்தை யுணர்த்தின. 'விளக்க' என்னும் எச்சம் காரணப்பொருட்டும் காரியப்பொருட்டும் அல்லாமையால் நிகழ்காலத்தை யுணர்த்தியது. ஏ - பிரிநிலை. ஆக்கி - பிறவினையாகிய இறந்தகால வினையெச்சம்; ஆக்கு - பகுதி, உகரத்தின் திரிபாகிய இ விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, ஆ என்னும் தன்வினைப்பகுதியைப் பிறவினை படுத்தும் விகுதி கு, க்-சந்தி; இவ்வாறன்றிக் குச் சாரியை பெற்று நின்ற ஆகு என்னுந் தன்வினைப்பகுதி, நெடிற்றொடர் குற்றியலுகரமாதலால் கூடு கூட்டு, ஏறு ஏற்று என்பனபோலப் பகுதி ஒற்று இரட்டிப் பிறவினைப்பகுதியானதெனினும் பொருந்தும். சிலர் ஆக்கு என்பதே தன்வினைப்பகுதியென்பர். 'சந்திசெய, மார்பற் புகைந்து' என்பன இரண்டாம்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்கள். முன்னதில் நிலைமொழி அஃறிணைச் சொல்லாதலால் அத்தொகையில் நன்-உயிர்-பு - இ-கடு-ஆம் சூத்திரப்படி வருமொழிச் சகரம் மிகாமல் உருபு - பு - இ - கசு - ஆம் சூத்திரப்படி விகாரத்தில் இயல்பாயிற்று; பின்னதில் நிலைமொழி உயர்திணைச் சொல்லாதலால் அத்தொகையில், உயிர் - பு - இ - கூ-ஆம் சூத்திரப்படி ஈற்று னகரம் இயல்பாகாமல், உருபு-பு-இ-கசு-ஆம் சூத்திரப்படி இயல்பின் விகாரமாயிற்று. 'மறுத்தான்' என்னுந் தொடரில் நிலைமொழி அஃறிணைச் சொல்லாயினும் குறிவினை மொழியாதலால், "இயல்பினும் விதியினும்" என்ற பொது

விதியை, உருபு-பு-இ-கச-ஆம் சூத்திரத்தில் விகாரத்தியல்புமென்ற எண்ணின்கணின்ற இழிவுசிறப்பும்மையால் பெற்று விகாரத்தில் விகாரமாயிற்று. சிந்தை எல்லாம் - ஒருமையிற் பன்மை வந்த வழுவமைதி. அசலம் - அசைதலிலது என்பது பொருள். சந்தி- சந்தித்தல்; அது இரவும் பகலும், பகலும் இரவும் ஒன்று ஒன்றைச் சந்திக்குங் காலத்துக் கானமைபற்றித் தொழிலாகுபெயரெனப்படும். அச்சந்தி என்னும் காலத்தின் பெயர் அக்காலத்தில் செய்யப்படும் வந்தனத்துக்காதலால் காலவாகுபெயர். (கஉ)

நாராய ணாய நமவென் றவனடியிற்
சேராரை வெந்துயரஞ் சேர்ந்தாற்போற்—பாராளுங்
கொற்றவனைப், பார்மடந்தை கோமானை, வாய்மைநெறி
கற்றவனைச், சேர்ந்தான் கலி.

(இ - ள்) நாராயணாயநம என்று - நாராயணாயநம என்னும் மந்திரத்தைச் சொல்லி, அவன் அடியில் - அம்மந்திரத்துக்குரிய இறைவனது பாதங்களில், சேராரை - சரணடையாதவரை, வெம் துயரம் - கொடிய பிறவித்துன்பங்கள், சேர்ந்தால்போல் - அடைந்தாற்போல, கலி - கலிபுருடன், பார் ஆளும்-தன்னிலத்துள்ளாரை இனிதாகக் காக்கும், கொற்றவனை - அரசனை, பார் மடந்தை - பூமிதேவிக்கு, கோமானை - நாயகனை, வாய்மை நெறி - உண்மையாகிய நல்வழியை, கற்றவனை - தெரிந்தவனை, சேர்ந்தான் - அடைந்தான்.

(வி - ரை) 'நாராயணாயநம' என்பதற்குப் பொருள் 'நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம்' என்பது. உலகபாலருருவாய் நின்று உலகங் காத்தலால் அரசனை அனைவோர்க்குந் தெய்வமென்பர்; அதுபற்றிப் 'பார் மடந்தை கோமான்' எனவும், கலிசேர்தற்குக் காரணமாகிய தாளின் மறு அவனறிந்து செய்ததன்றென்பார் 'வாய்மைநெறி கற்றவன்' எனவும் கூறினர். என்று - இடைச்சொலடியாகப்பிறந்த இறந்தகால

வினையெச்சம்; என் - பகுதி, ற் - இறந்தகால இடைநிலை, உ-வினையெச்சவிகுதி; இச்சொல்லினிடையே சொல் என்னுஞ் சொல் குறைந்து நிற்பதினால் இதைச் சொல்லெச்ச மென்னலுமாம். இதைப் பொன்னென்று நினைத்தேன், நீ வந்தாயென்று நினைத்தேன் இவற்றில் முறையே பெயரையும் வினையையும் அடுத்துவந்த என்று மேலதுபோல வினையெச்சப்பொருள் தாராமையால் இடைச்சொல்லாம்; இவ்விடைச்சொற்குப் பொருள் தானடுத்துவந்த பெயர் வினைகளின் பொருளே ஆம்; தனக்கென வேறு பொருளிலது. சேரார் - எதிர்மறை வினையாலணையும் பெயர்; சேர் - பகுதி, ஆ - எதிர்மறை விகுதி, அனைத்தும் ஒரு பகுதி, ஆர் - விகுதி, விகுதி ஆகாரக் கேடு முதற்குறை. முதலிலுள்ள பார் இடவாகுபெயர். பார்மடந்தை- இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. கோமானென்பதில் மான் விகுதி. 'கொற்றவனை, கோமானை, கற்றவனை' என ஒரு பொருண்மேல் வந்த பலபெயர்கள் 'சேர்ந்தான்' என இறுதியில் வந்த ஒரு வினை கொண்டது [நன் - பொது-இ - சுக - ஆம் சூத்திரம்.] (கக)

"நன்னெறியில் சூதா னளனைக் களவியற்றித்
தன்னரசு வாங்கித் தருகின்றேன்—மன்னவனே!
போதுவா யென்னுடனே'' என்றான் புலைநரகுக்
கேதுவாய் நின்றா னெடுத்து.

(இ - ள்) புலை நரகுக்கு - (உயிர்கள்) இழிவாகிய நரகடைவதற்கு, ஏதுவாய் நின்றான்-காரணமாய் நிலைத்த கலிபுருடன், மன்னவனே - அரசனே! நல் நெறி இல்-நல்வழியில் (சேர்தல்) இல்லாத, சூதால் - சூதாட்டத்தால், நளனை - நளராசனை, களவு இயற்றி-வஞ்சனைசெய்து, தன் அரசு - அவனது ஆளுந்தன்மையை, வாங்கி - (அவனினின்றும்) வாங்கி, தருகின்றேன் - ஈகின்றேன் (ஐயப்பட வேண்டுவதில்லை); என்னுடனே போதுவாய் - என்னோடு வாராய் என்றான் எடுத்து - என்று எடுத்துச் சொல்லினான்.

(வி - ரை) ஐயப்பட வேண்டுவதில்லை யென்பது 'என்' என்றுஞ் சொல்லாற்றலாற் போந்த பொருள். களவு - தொழிற்பெயர்; கள் - பகுதி, இ - சாரியை, வு - தொழிற்பெயர் விகுதி. களவை என இரண்டாம் வேற்றுமை ஏற்றிக் கூறின் நளனை என்பதிலுள்ள ஐயுருபை நளன்கண் என ஏழாவதாகத் திரித்துக்கொள்க. தன்னரசு-பண்புத்தற்கிழமைப் பொருளில் வந்த ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை நிலைத்தொடர். 'தருகின்றேன்' என்பது துணிவுபற்றி எதிர்காலம் நிகழ்காலமாய் வந்த காலவழுவமைதி. போதுவாய் - ஏவலொருமை வினைமுற்று; போ - பகுதி (புகு என்பதன் மரூஉ), து - சாரியை, வ் - சந்தி, ஆய் - ஏவலொருமை விகுதி; இவ்விகுதியே எதிர்காலங் காட்டுகின்றமையால் வ் - எதிர்கால இடைநிலையன்று. சந்தி வ் எதிர்கால இடைநிலையானால் போதுவா யென்பது முன்னிலை யொருமை எதிர்கால வினைமுற்றும். புலைநாகு - பண்புத்தொகை நிலைத்தொடர். புலை - பண்புப்பெயர்; புல் - பகுதி, ஐ - பண்புப் பெயர் விகுதி. நான்கனுருபு நிமித்தகாரண காரியப்பொருளது. நெறி இல் - எழுவாய்த் தொகாநிலைத்தொடர்; இல் சூது - பண்புத் தொகாநிலைத்தொடர்; இன்மையாகிய சூதென விரியும். (௩௪)

புன்னை நறுமலரின் பூந்தா திடைபொ துங்குங்
கன்னி யிளமேதிக் காற்குளம்பு—பொன் னுரைத்த
கல்லேய்க்கு நாடன் கவராடப் போயினான்
கொல்லேற்றின் மேலேறிக் கொண்டு.

(இ - ள்) புன்னை - புன்னைமரத்தினது, நறுமலரின் - மணமாகிய மலர்களினது, பூந்தாதிடை - பொலிவாகிய பராகங்களின் மேல், (பராகங்கள் சிந்திய நிலத்தில்) ஒதுங்கும்-நடக்கின்ற, கன்னி இளமேதி-மிகுதியும் இளமையாகிய எருமையினது, கால் குளம்பு - கால்களினது குளம்புகள், பொன் உரைத்த-(வணிகரால்) பொன்னை உரைக்கப்பெற்ற, கல் ஏய்க்கும் - உரைகல்லை ஒத்திருப்பதற்கிடமா

கிய, நாடன் - நாட்டை யுடையானாகிய புட்கரன், கொல் - (யாவ ரையும்) வருத்துகின்ற, ஏற்றின்மேல்-(கலியாகிய) எருதின்மேல், ஏறிக்கொண்டு - ஏறிக்கொண்டு, கவறு ஆடப் போயினான் - சூதாட (நிடதேசத்தை நோக்கிப்) போயினான்.

(வி - ரை) 'ஏய்க்கும்' என்னும் காரியப்பொருட்டாகிய பெய ரெச்சம் 'நாடன்'என்னும் பெயரின் பகுதியாகிய நிலப்பெயர் கொண் டது. புன்னை நறுமலர். மலரின் பூந்தாது, மேதிக்கால், காற்குளம்பு என்பன உறுப்புத் தற்கிழமைப்பொருளின்கண் வந்த ஆறும் வேற் றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்கள். 'நறுமலர், பூந்தாது, இளமேதி' என்பன பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்கள். 'கன்னி யிளமேதி' என் பதில் கன்னி இள என்பன ஒருபொருட் பன்மொழி [நன்-பொது - இ-சஎ-ஆம் சூத்திரம்]. புன்னையையும், மேதியையுங் கூறவே அவ னது நாட்டை நெய்தலும் முல்லையும் நெருங்கி யிருக்கின்றன என்பதாயிற்று. மலர்-தொழிலடியாகப்பிறந்தபெயர்; மலர்-பகுதி, இ- வினைமுதற் பொருண்மை விகுதி புணர்ந்து கெட்டது; இதுபோல் வன சொன்னிலையாற் பகாப்பதமும், பொருணிலையாற் பகுபதமு மாம், ஏறுகக் கலிபுருடன் நின்றானென நைடதத்தில் சொல்லி யிருக்கின்றது. இதைக் குறிப்பிக்கவே ஏற்றுக் கியைபில்லாத கொல் என்னும் அடை கொடுத்துக் 'கொல்லேறு' என்றார். (௩௫)

வெங்கட் சினவிடையின் மேலேறிக் காலேறிக்
கங்கைத் திரைநீர் கறையேறிச்—செங்கதிர்ப்பைம்
பொன்னொழியப் போதும் புறம்பணைசூழ் நன்னாடு
பின்னொழியப் போந்தான் பெயர்ந்து.

(இ - ள்) வெம் கண்-(உயிர்களுக்குக்) கொடுமையைச் செய் கின்ற, சினவிடையின்மேல் ஏறி - (நளனிடத்துக்) கோபமமைந்த எருத்தின் மேலேறி, பெயர்ந்து - தன்னாட்டினின்று நீங்கி, கால்

எறி - காற்று வீசுதலால், கங்கைத் திரைநீர் - கங்கையினது அலை நீரானது, கரை எறி - கரைகடந்து, செம் கதிர்-சிவந்த கிரணங்களை (வெயில்) வீசுகின்ற, பைம்பொன்-பசும்பொன், ஒழிய - (கரையில்) தங்கும்படி, போதும் - (புகுகின்ற) பாய்கின்ற, புறம் பணை சூழ் - புறத்தில் வயல்களால் சூழப்பட்ட, நல் நாடு - நன்மையாகிய (நிடதமென்னும்) நாடு, பின் ஒழிய - பின் ஆக, போந்தான் - மாவிந்த நகரத்தில் புகுந்தான்.

(வி-ரை) ௩௨-ம் பாட்டில் 'பொன்னசல மார்பற் புகைந்து' என்பதற்கியையச் 'சினவிடை' எனக் கூறியது கலியே விடையாயினு னென்பதைக் குறிப்பித்தற்கென்க. கங்கைத்திரை நீர்போதும் பணைசூழ் நாடு என்றமையானும், அந்நாட்டை 'நல்' என்னும் அடைகொடுத் தோதினமையானும், நாடென்றது நிடதநாட்டை எனக் கொள்க. நிடதநாடு பின்னொழியப் போந்தான் என்றது நாட்டெல்லை பின்னாகப் புகுந்தா னென்றபடி. பின் என்பது 'சந்திசெய' என்னும் பாட்டில் நளனுக்குப் புட்கரனைத் தமையனென்பதற் கேற்கப் பண்பாகுபெயராய் நளனை யுணர்த்துவதாகக் கொண்டு 'நன்னாடு பின்னொழிய' என்பதற்கு 'நல்ல நிடதநாட்டைத் தம்பியாகிய நளன் சூதில் ஒழியும்படி' எனப் பொருள் கூறினும் பொருந்தும். முன்னுள்ள 'எறி' செயவெனெச்சத்திரிபு; இவ்வெச்சம் காரணப்பொருட்டு. 'காலேறி' என்பதற்கு 'வாய்க்காலிலேறி' எனப் பொருள் கொள்ளின், அதைப் பொன்னொழிய என்பதன் பின் கூட்டுக. 'பைம்பொன்' என்பதைப் பதம் பிரிக்கின் பசுமை பொன் எனப் பிரிக்க. திரை - தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர். வினைமுதற் பொருண்மை விகுதியாகிய இ புணர்ந்து கெட்டது. 'போந்தான்' என்பதில் போ என்னும் பகுதி புகு என்பதன் மரூஉ; இம்மரூஉ முகடு மோடு, துவடு கோடு எனப் பெயரிலும் உண்டு. இவ்வாறன்றிச் செல் என்னும் பொருள்படும் போ என்பது பகுதி எனக் கொள்ளின் அது போயி

னன், போனன், போயான் என வருமேயன்றிப் போந்தானெனை வாராமையால் குற்றமாம். (௩௪)

அடற்கதிர்வேன் மன்ன னவனேற்றின் முன்போய்
"எடுத்தகொடி யென்னகொடி?" என்ன—"மிடற்சூது
வெல்லுங் கொடி" என்றான் வெங்கலியா லங்கவன்மேற்
செல்லுங் கொடியோன் றெரிந்து.

(இ - ள்) கதிர்-கிரணங்களைப்பெற்ற, அடல் வேல் மன்னன்-வலிவாகிய வேலைத்தாங்கிய நளராஜன், அவன் எற்றின் முன்போய்-அப் புட்கரனுடைய எருதுக்கு முன்சென்று, எடுத்த கொடி - (புட்கரனே! நீ) உயரப் பிடித்த கொடி, என்ன கொடி என்ன - எதைக் குறித்த கொடியென்று கேட்க, வெம் கலியால் - கொடுமையாகிய கலிபுருடனால், அங்கு-அம்மாவிந்த நகரத்தில், அவன்மேல் செல்லும்-அந்நளனைக் குறித்துச் சென்ற, கொடியோன்-கொடுமையையுடைய புட்கரன், தெரிந்து - ஆராய்ந்து, மிடல் - வலியமைந்த, சூது - சூதாட்டத்தில், வெல்லும் - (பிறரை) வெல்லுகின்ற, கொடி என்றான் - கொடி ஈதாகுமென்று சொல்லினன்.

(வி-ரை) தெரிதலாவது எவ்வாறு சொல்லின் இவன் சூதாடுதலில் உடன்படுவானென ஆராய்தல். 'எற்றின்' என்பதில் இன் உருபு எல்லைப்பொருளது; இன் என்பதை உருபாகக் கொள்ளாமல் சாரியையாகக் கொண்டு, 'எற்றின்முன்' என்பதை இடப்பிறிதின் கிழமைப் பொருளில் வந்த ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடரெனினும் பொருந்தும்; எற்றினது முன்னிடமென்பது பொருள். முன்னுள்ள என்ன என்பது எவனென் வினவினைக் குறிப்புமுற்றின் மரூஉ; என்னையெனவும், என்னெனவும், எனெனவும் மரீஇ வழங்கும். பின்னுள்ள என்ன செயவென் வினையெச்சம். ஆடுவோரது வலியைச் சூதின்மேலேற்றி 'மிடற்சூது' என்றார்; இது ஓர்

மாபுவழுவமைதி. 'வெல்லும்' என்னும் பெயரெச்சம் செய்வதாதி அறுபொருட் பெயருமல்லாத வேறு பொருட்பெயராகிய 'கொடி' என்பதைக் கொண்டது. மூன்றனுருபு ஏதுப்பொருளது; இவ் வுருபு செல்லுமென்னும் வினை கொண்டது. 'செல்லும்' என்னும் பெயரெச்சம் இயல்பினால் இறந்தகாலம் எதிர்காலமாக வந்த கால வழுவமைதி. (௩௭)

"என்றோ மிதுவாயின் மெய்ம்மையே யெம்மோடு"
வான்றோய் மடற்றெங்கின் வான்றேற—றான்றேக்கி
மீதாடி வாளைவயல் வீழ்ந்துழக்கு நன்னாடன்
"சூதாட வென்றான்" துணிந்து.

(இ - ள்) வான் - மேகத்தை, தோய்-பொருந்துகின்ற, மடல்-மடல் வளத்தையுடைய, தெங்கின்-தென்னையினது, வான் தேறல்-மிக்கமதுவை, தான் தேக்கி - தான் நிறம்பவுண்டு, மீது ஆடி - (அக் களிப்பால் குதித்து) ஆகாயத்தில் விளையாடி, வாளை - வாளைமீன், வயல் வீழ்ந்து-வயலில் விழுந்து, உழக்கும்-(நீரைக்) கலக்குகின்ற, நல் நாடன்-மிக்கவளமுள்ள நிடதநாட்டையுடையான், இது மெய்ம் மையே ஆயின் - இச்சொல் மெய்ம்மையே ஆனல், என்றோம் - எற் றுக்கொண்டோம்; எம்மோடு - எம்முடனே, சூது ஆட - சூதாடக் கடவாய், என்றான் துணிந்து - என்று துணிந்து சொல்லினான்.

(வி-ரை) 'இது' என்பதைச் சுட்டுப்பெயராகக் கொள்ளாமல் குறிப்பு வினைமுற்றாகக் கொண்டு, 'இது ஆயின்-(நீ பிடித்த கொடி) இத்தன்மையுடையது ஆனல், எம்மோடு சூதாட-எம்மோடு சூதாடுக! மெய்ம்மையே - (யான் ஆடுவேனென்றது) உண்மையே, (மாறு படேன்)' எனப் பொருள் கூறினும் பொருந்தும். 'என்றோம், எம்' என்பன உயர்வினால் ஒருமைப்பால் பன்மைப்பாலாய் வந்த பால்வழு வமைதி. கேட்போன் தன்னி னிழிந்தோ னாதலால் 'என்றோம்'

என்றும், 'எம்மோடு' என்றுங் கூறினன். ஏ - தேற்றம். வான் - இடவாகுபெயராய் மேகத்தை யுணர்த்தியது. ஒருமொழி தானோர் அடைபெறாமல் வந்ததானல் தன் மிகுதியை யுணர்த்து மாதலால் மடல் என்பதற்கு 'மடல் வளம்' எனப் பொருள் கூறப்பட்டது; இவ்வாறே சிறைப்பறவை என்பது சிறை வளப்பமுடைய பறவை எனவும், எறிதிரை என்பது மிகுதியும் எறிகிற திரை எனவும் பொருள் படுதல் காண்க. 'வான்றேறல்' என்பதை வால் தேறல் எனப் பதம் பிரித்து 'வெண்மையாகிய மது' எனப் பொருளுரைக்கிலும் இழுக்காது. வால் என்பது உரிச்சொல்லாதலால், அகன் குளம் என்பது போல வல்லினத்தின் முன்னும் லகரம் னகரமாகத் திரிந்ததென்க. தேறல் - தெளிவை யுடையதென்னும் பொருள்படுதலால் தொழிலாகுபெயர். முன்னின்ற தானென்பதை நோக்கி 'வாளை' என்பதை ஒரு வாளையெனக் கொள்ளற்க; அது சாதியொருமை. 'ஆட' என்பது வியங்கோள் வினைமுற்று; ஆடு - பகுதி, அ - விகுதி, உகரக் கேடு சந்தி. "விண்ணிடை மதியினை மிகையிதென்னவே" என்னுங் கம்பநாடர் செய்யுளில் என்ன என்பது என்க எனப் பொருள்படுதல் காண்க. என்றேம்: ஏல் - பகுதி, ற் - இடைநிலை, ஓம் - தன்மைப் பன்மை விகுதி, லகரம் றகரமானது சந்தி, அந்த றகரம் னகரமானது மெலித்தல் விகாரம். (ரு அ)

"காதல் கவறாடல் கள்ளுண்டல் பொய்ம்மொழிதல்
ஈதன் மறுத்த லிவைகண்டாய்—போதில்
சினையாமை வைகுந் திருநாடா! செம்மை
நினையாமை பூண்டார் நெறி.".

(இ - ள்) போதில் - தாமரைப் பூக்களில், சினை ஆமை - சூல் கொண்ட ஆமைகள், வைகும் - தங்குகின்ற, திருநாடா - செல்வ மிக்க நிடதநாட்டை யுடையானே! காதல் - (அயல்மாதர்மேல்) மோகங் கொள்ளுதலும், கவறு ஆடல்-சூதாடுதலும், கள் உண்டல் -

கள்ளுண்ணுதலும், பொய் மொழிதல் - பொய்சொல்லுதலும், ஈதல் மறுத்தல்-(ஒருவர்க்குக்) கொடுத்தலை விலக்கலும், இவை - ஆகிய இவையைந்தும், செம்மை - நடுவுநிலைமையை, நினையாமை - நினையாமையை, பூண்டார் - மேற்கொண்டாரது, நெறி - ஒழுக்கங்களாம்.

(வி - ரை) 'இவை' என்பதனீற்றில் ஐந்து மென்னுஞ் செவ்வெண்ணின் தொகையோடு முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. கண்டாய் - முன்னிலை யசைச்சொல். போது - தத்தமக்குரியகாலம் பிறழாமல் அவ்வக்காலங்களில் மலரும் மலர்களுக் காயினமையால் காலவாகுபெயர்; அது தலைமைபற்றித் தாமரைமலரை யுணர்த்திற்று. காதல் - ஒன்றின்மேற் சென்று தாக்கும் அவா; இப்பெயரடியாகக் காதலி, காதலித்தல், காதலித்தான், காதலித்த, காதலித்து என வினைவிகற்பங்களும்; காதலன், காதலி, காதலார் எனப் பெயரும் பிறக்கும். நினையாமை - எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர்; நினை-பகுதி, ய் - சந்தி, ஆ - எதிர்மறைவிகுதி, அனைத்து மொருபகுதி, மை - தொழிற்பெயர்விகுதி; இவ்விகுதி நினைத்தமை, நினைக்கின்றமை என இறப்பு நிகழ்வு உடன்பாட்டுத் தொழிற்பெயர்களிலும் வரும். இது முதலிய நான்கு பாடல்களும் அமைச்சர்கள் கூற்று. (௩௧)

"அறத்தைவேர் கல்லும், அருநரகிற் சேர்க்கும்,
திறத்தையே கொண்டருளைத் தேய்க்கும்,—மறத்தையே
பூண்டுவிரோ தஞ்செய்யும், பொய்சூதை மிக்கோர்கள்
தீண்டுவரோ" என்றார் தெரிந்து.

(இ - ள்) அறத்தை - அறத்தினை, வேர் கல்லும் - வேர் பறிக்கும் (முற்றுமழிக்கும்); அரு நரகில் சேர்க்கும் - மீளாத நரகத்தில் (ஆடினோனைச்) சேர்க்கும்; திறத்தையே கொண்டு-(வெற்றிபெறும் வகையையே (தன்னில்) கொண்டு, அருளை தேய்க்கும் - அருளைச் சிதைக்கும்; மறத்தையே பூண்டு - கோபத்தையே மேற்கொண்டு, விரோதம் செய்யும் - (நட்பினரைப் பிரியும்படி) பகையை யுண்

டாக்கும்; (சூதென்பது) பொய் சூதை - (ஆதலால்) பொய் நிகழ்வதற் கிடமாகிய சூதாட்டக் கருவிகளையும், மிக்கோர்கள் - அறிவில் மிகுந்தோர்கள், தீண்டுவரோ - தொடுவார்களோ தொடார்கள், என்றார் தெரிந்து - என்று ஆராய்ந்து சொன்னார்கள் (மந்திரிகள்).

(வி-ரை) அறத்தை முற்றும் விட்டு, நரகடைதற் குரியனாகி, வெற்றிப் பொருட்டாக அருளை ஒழித்துக், கோபத்தைக் கொண்டு, நட்பைக் கெடுத்துப், பொய் பேசுதற்கு நாணாமல் நிற்பவனாகும் ஆடுவோனது தொழிலைச் சூதின்மேலேற்றி இவ்வாறு கூறினார். 'வேர் கல்லும்' என்பதை ஒரு வினைச்சொல்லாகக் கொள்ளாமல் வேரைக் கல்லுமென இரு சொல்லாகக் கொண்டு இரண்டனுருபை விரிக்கின் 'அறத்தை' என்னும் இரண்டனுருபை ஆறனுருபாகவாவது ஏழனுருபாகவாவது திரித்துக்கொள்க. 'சேர்க்கும், தேய்க்கும்' இவ் வினைமுற்றுகளின் பகுதிகள் தன்வினைக்கும் பிறவினைக்கும் பொதுவாயினும் பிறவினையில் குச்சாரியையும், அதுபற்றிவரும் சந்தியையும் பெற்றுவரும். 'கல்லும்' என்பது முதலிய நான்கு வினைமுற்றுகள் வேறுபல அடுக்கிச் சூதென்னும் ஒருபெயர்ப் பயனிலை கொண்டது. அது எஞ்சிநின்றது. ஓ - எதிர்மறை. ஏ - இரண்டும் பிரிநிலை. (௪0)

"உருவழிக்கும், உண்மை யுயர்வழிக்கும், வண்மைத்
திருவழிக்கு(ம்,) மானஞ் சிதைக்கும்,—மருவும்
ஒருவரோ டன்பழிக்கும், ஒன்றல்ல சூது
பொருவரோ தக்கோர் புரிந்து.''

(இ-ள்) ஒன்று அல்ல - (சூது செய்யும் செய்கை) ஒன்று அல்லவையாம்; உரு அழிக்கும் - (ஆடுவோனை) அழகழிக்கும் (அதாவது வேற்றுருவமாக்கும்); உண்மை - மெய்ம்மையையும், உயர்வு - உயர்வாகிய அறிவையும், அழிக்கும் - கெடுக்கும்; வண்மை திரு அழிக்கும் - மிகுதியாகிய செல்வத்தை ஒழிக்கும்; மானம்

சிதைக்கும் - பெருமையை அழியச்செய்யும்; மருவும் - நட்புக்கொள்ளும், ஒருவரோடு-ஒருவரிடத்திலுள்ள, அன்பு அழிக்கும்-அன்பை நீங்கச்செய்யும்; (ஆதலால்) தக்கோர் - உயர்ந்தோர், புரிந்து - விரும்பி, சூது பொருவரோ - சூதாடுவரோ ஆடார்.

(வி-ரை) மேலைச் செய்யுளில் 'அறத்தை வேர்கல்லும்' என்பது முதல் இச் செய்யுளில் 'அன்பழிக்கும்' என்பதீறாக் கூறிய வினைகளைச் சூது செய்வதாகக் கூறியது ஓர் மாபுவழுவமைதி; [நன்-பொதுவியல்-ரூ-ங்அ],

"கேட்குந போலவுங் கிளக்குந போலவும்
இயங்குந போலவு மியற்றுந போலவும்
அஃறிணை மருங்கினும் அறையப் படுமே."

உயர்வு - அறிவின்மேனின்றது. சூதாடலுற்றார் வயிறாரவுண்ணாராதலால் அது 'உருவழிக்கும்' என்றார். மூன்றனுருபு எழாவதனிடப்பொருளது. 'ஒன்று' என்பது எண்ணை யுணர்த்தாமல் செய்கையை யுணர்த்தலால், எண்ணலளவை யாகுபெயர்; அது 'அல்ல' என்னும் பண்படியாகப் பிறந்த குறிப்புவினைமுற்றின் பகுதியோடு எழுவாய்த் தொகாநிலைத்தொடராக நின்றது; இத்தொடரை அல்வழிப்புணர்ச்சி பதினுன்கின் புறத்ததென்னலுமொன்று. சூதாட்டத்தில் தன் பக்கமாயுள்ள கருவியைக் கொண்டு எதிரியினுடைய கருவிகளை அடித்து ஆடுதலால் பொருதலென்பது அதற்குரிய வினையாயது. ஓ - எதிர்மறை. தக்கோர் - இறந்தகால வினையாலணையும் பெயர்; தகு - பகுதி, ஆர் - விகுதி, பகுதி ஒற்று இரட்டியது விரித்தல் விகாரம், அதுவே காலங் காட்டியது, உகரக்கேடு சந்தி, விகுதி ஆ, ஓவானது செய்யுள் வழக்கு. (சக)

"ஆபம் பிடித்தாரும், அல்லற் பொதுமகளிர்
நேயம் பிடித்தாரு(ம்,) நெஞ்சிடையே—மாயம்

பிடித்தாரின் வேறல்ல ரென்றுரைப்ப தன்றே
வடித்தாரி னூலோர் வழக்கு.''

(இ - ள்) ஆயம் - சூதாடுகருவியை, பிடித்தாரும் - பற்றினவரும், அல்லல்-துன்பத்துக்குக் காரணமாகிய, பொதுமகளிர்-வேசியரிடத்தில், நேயம் பிடித்தாரும் - சிநேகத்தைக் கொண்டவர்களும், நெஞ்சிடை - (புறத்தே தோன்றாமல்) மனத்தில், மாயம் பிடித்தாரின்-வஞ்சனையைக் கொண்டவர்களினும், வேறு அல்லர்-வேறாயினுரல்லர், என்று உரைப்பது அன்றே - என்று சொல்லுதலன்றோ, வடித்தாரின் - முனிவராற் சொல்லப்பட்ட, நூலோர் - நூல்களைக் கற்றவரது, வழக்கு - ஒழுக்கம்.

(வி - ரை) முனிவர்கள் உறுதிப் பொருள்களை உள்ளபடி தெளிய உணர்த்தவல்லா ராதலால் அவர்களை 'வடித்தார்' என்றார். ஆயம் - காரியவாகுபெயர். அல்லற் பொதுமகளிர் - அல்லலைத் தருகின்ற பொதுமகளிரென இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகைநிலைத்தொடர். மகளிர்: மக - பகுதி, ள் - பெண்பால் விகுதி, அல்லது அள் - விகுதி, விகுதி அகரக்கேடு முதற்குறை, பகுதி அகரங் கெட்டதாகக் கொண்டால் கடைக்குறை, இவ்வாறு நின்ற மகளென்பது இர் பலர்பால் விகுதிபெற்று நின்றது; இப்படி வருவதனை நச்சினார்க்கினியார் ஒருமையில் பன்மை வந்த வழுவமைதி யென்பர்; இராமாநுச காண்டிகையாரு மவ்வாறே கொள்வர்; பெண்டிர், புத்தேளிர் முதலியனவும் இர் விகுதி பெற்றவையாம். 'பொதுமகளிர் நேயம்' என்பதைப் பண்புத்தற்கிழமைப் பொருள்பட நின்ற ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத் தொடராகவுங் கொள்க. நெஞ்சு - இடவாகுபெயர். வடித்தாரினூலோர் - பொருட்பிறிதின்கிழமைப் பொருட்டாகிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்; இத்தொடரின் இடையே 'இன்' சாரியை

16

விரித்தல் விகாரம்; இவ்வாறுவது வருமொழிப் பகுதியோடு முடிந்தது. வழக்கு - முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். (சஉ)

"தீது வருக, நலம்வருக, சிந்தையாற்
சூது பொரவிசைந்து சொல்லினேம்;—யாதும்
விலக்கலிர்நீர்!" என்றான், வராலேற மேதி
கலக்கலைநீர் நாடன் கனன்று.

(இ - ள்) வரால் ஏற - வரால் மீன்கள் (தம்மேல்) ஏறினதினால், மேதி - எருமைகள், கலக்கு - கலக்குகின்ற, அலை நீர் - அலைகளை எறிகின்ற நீர் வளப்பமுடைய, நாடன்-நிடதநாட்டரசன், (மந்திரிமார்களை நோக்கிச்) கனன்று - கோபித்து, சூது பொர-சூதாட, சிந்தையால் - மனத்தில், இசைந்து - உடன்பட்டு, சொல்லினேம் - சொல்லிவிட்டோம்; (ஆதலினால்) தீது - தீமையே, வருக - வரக்கடவது; நலம்-நன்மையே, வருக - வரக்கடவது; யாதும்-யாதொன்றினாலும், நீர் விலக்கலிர் என்றான் - நீங்கள் விலக்காதிருமென்று சொல்லினான்.

(வி - ரை) தீது - பண்புப்பெயர்; தீ - பகுதி, து - பகுதிப்பொருள் விகுதி; இவ்விகுதி முழுது முதலிய சொற்களிலுங் காண்க. வருக - வியங்கோள் வினைமுற்று; வா - பகுதி,ரு - விரித்தல் விகாரம், க - விகுதி, பகுதி ஆ அவ்வானது குறுக்கல் விகாரம்; ர்-விரித்தல் விகாரம், உகரம் சாரியை எனினும் ஒக்கும். சிந்தையால்- உருபுமயக்கம். 'யாதும்' என்பதில் மூன்றனுருபு தொகுத்தல் விகாரம் பெற்றது. உம்மை - இழிவுசிறப்பு. விலக்கலிர்: விலக்கு - பகுதி, அல்-எதிர்மறை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, அனைத்து மொரு பகுதி, இர் - முன்னிலைப்பன்மை வினைமுற்று விகுதி. கனன்று: கனல் - பகுதி, ற் - இறந்தகால இடைநிலை, உ - வினையெச்சவிகுதி, லகரம் றகரமானது சந்தி, அது னகரமானது மெலித்தல் விகாரம்.

"நிறையில் கவருட னீநினைந்தா யாகின்
திறையிற் கதிர்முத்தஞ் சிந்தும்—துறையில்
கரும்பொடியா மள்ளர் கடாவடிக்கு நாடா!
பொரும்படியா'' தென்றான் "னிப் போது."

(இ - ள்) திறையின்-(பகைவர் இடுகின்ற) கப்பத்தைப்போல, கதிர் முத்தம் - கிரணங்களமைந்த முத்துகளை, சிந்தும் - (அலைகள்) சிந்துகின்ற, துறையில் - நீர்த்துறையில், கரும்பு ஒடியா - கரும்பை ஒடித்து, மள்ளர் - உழவர், கடா அடிக்கும் - (உழுகிற) ஆணெரு மைகளை அடித்தோட்டும், நாடா-நிடதநாட்டை யுடையானே! நிறை இல் - எல்லையில்லாத, கவறு ஆடல் - சூதாடுதலை, நீ நினைத்தாய் ஆகின் - நீ கருத்துக்கொண்டாயானால் (நினைந்தால்), இப்போது - இப்பொழுது, பொரும்படி - ஆடும் விதம், யாது - எதைக்குறித்தது, என்றான் - என்று கேட்டான்.

(வி - ரை) பொருளை இழக்குந்தோறும் ஆடுவோர்க்கு அவா எல்லையில்லாததன்க ணேடுதலால் 'நிறையில் கவருடல்' என்றான். நிறை: நிறு - பகுதி, ஐ - செயப்படுபொருண்மை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; இப்பகுதிக்குத் தன்வினைப்பகுதி நில் என்பது; இதைப் பிற வினைப்படுத்தியது றுவ்விகுதி. பகுதி அவ்விகுதியைப் பெற்றபோது ஈற்று லகரம் கெட்டது; 'நிறை' என்பதைத் தொழிற்பெயராகக் கொண்டு, 'இடையே நிறுத்தலில்லாத கவருடல்' எனப் பொருள் கூறினும் பொருந்தும்; அப்போது விகுதியைத் தொழிற்பெயர் விகுதி என்க. 'இல் கவறு' என்னுந் தொடர் பண்புத்தொகைநிலைத் தொடராகிய அல்வழிப்புணர்ச்சியாதலால் நிலைமொழியீற்று லகரம் இயல்பாயிற்று. 'ஆகின்' என்னும் எதிர்கால வினையெச்சம் ஏவல், வியங்கோள் வினைமுற்றொழிந்த மற்ற வினைமுற்றுகளோடு புணர்ந் தால், அவற்றை எதிர்கால வினையெச்சமாக்கும். ஒடியா - செய்யா என்னும் வாய்ப்பாட்டிறந்தகால வினையெச்சம்; ஒடி-பகுதி, ய்-சந்தி,

ஆ-வினையெச்சவிகுதி. யாது - வினாவிடைச்சொ லடியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினைமுற்று. 'போது' என்பது பொழுதென்பதன் மரூஉ; போழ்தெனவும் வழங்கும். (௪௪)

"விட்டொளிர்வில் வீசி விளங்குமணிப் பூணாரம்
ஒட்டினேன், உன்பணைய மோ" தென்ன—மட்டவிழ்தார்
மல்லேற்ற தோளானும் வான்பணைய மாகத்தன்
கொல்லேற்றை வைத்தான் குறித்து.

(இ - ள்) விட்டு - இடையிட்டு, ஒளிர்-ஒளிர்கின்ற, வில் வீசி- ஒளியை வீசி, விளங்கு - தோன்றுகின்ற, மணி - இரத்தினங்களால் கோக்கப்பட்ட, பூண் ஆரம் - பூணுகிய ஆரத்தை, ஒட்டினேன் - பந்தயப்பொருளாக வைத்தேன்; உன் பணையம் - உனது பந்தயப் பொருளை, ஓது என்ன-சொல் என்று கேட்க, மட்டு-தேன், அவிழ்-சிந்துகின்ற, தார்-மலர்மாலையணிந்த, மல்-மல்லுயுத்தத்தை, ஏற்ற-தாங்கிய, தோளானும்-தோளையுடைய புட்கரனும், தன்-தன்னுடைய, கொல் ஏற்றை - (உயிர்களை) வருத்துகின்ற எருதை, வான் பணையம் ஆக - உயர்வாகிய பந்தயப்பொருளாக, குறித்து வைத்தான் - சொல்லி வைத்தான்.

(வி-ரை) 'விட்டொளிர்' என்பதற்கு நிலைமொழி விண்டென்பது வலித்தலாய் நின்றதெனக் கொண்டு, 'மலர்ந்து (விரிந்து) ஒளிர்கின்ற' என வுரைப்பினும் பொருந்தும். வில்-சிற்றொளி. பூண - தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்ச்சொல். பூண்-பகுதி, ஐ-செயப்படுபொருண்மை விகுதி புணர்ந்து கெட்டுநின்றது; அன்றிப் பூணென்னு முதனிலைத் தொழிற்பெயர் பூணப்படுதலாகிய பொருளுக்குத் தொழிலாகுபெய ரானதெனினும் பொருந்தும்; பொருதல் சூதாடலுக்கு உரிய தொழிலாய் நின்றாற்போல, ஒட்டுதல் பந்தயம் வைத்தலுக்கு உரிய தொழிலாம். 'ஓது' என்னும் ஏவலொருமை வினைமுற்றில்

ஆய் விகுதி புணர்ந்து கெட்டது. 'அவிழ்' என்னும் வினைத்தொகை யாகிய காலங்கரந்த பெயரெச்சம் 'தார்' என்னும் இடப்பெயர் கொண்டது. உம்மை-இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை. (சு0)

காரேயுங் கூந்தலாள் கொங்கைமேற் காதலித்த
தாரேயுந் தோளான் றனிமனம்போல்—நேரே
தவறுய்ப் புரண்ட தமையனொடுங் கூடிக்
கவறுய்ப் புரண்டான் கலி.

(இ - ள்) நேரே-நேராக, தவறு ஆய்-(வேதநெறிக்கு) மாறாகி, புரண்ட-தீயநெறியிற் சென்ற, தமையனொடுங் கூடி-மூத்தோனாகிய புட்கரன் பக்கத்தில் நின்று, கார் ஏயும் - மேகத்தை ஒத்திருக்கின்ற, கூந்தலாள் கொங்கைமேல்-கூந்தலையுடைய தமயந்தியினது ஸ்தனங் களின்மேல், காதலித்த - விருப்பம் வைத்த, தார் ஏயும் - மலர்மாலை தங்குகின்ற, தோளான்-தோளையுடைய அப்புட்கரனது, தனி மனம் போல்-(தீமையில்) உவமையில்லாத மனம் புரண்டாற்போல, கவறு ஆய் - பாய்ச்சிகையினுருவமாக நின்று, புரண்டான் - உருண்டான், கலி - கலிபுருஷன்.

(வி-ரை) 'போல்' என்பது போல என்னுஞ் செயவெனெச்சத் திறு தொக்குநின்றது; அன்றி, இடைச்சொலடியாகிய முதனிலை செயவெனெச்சப்பொருள் படுதலால் அவ்வெச்சமாயிற் றெனவுங் கொள்ளலாம்; அது 'புரண்டான்' என்னும் வினைமுற்றைக் கொண் டது. 'தோளான்'என்பது சுட்டுப்பொருளதாய் நின்றது. 'கார்' என் பது பண்புப்பெயர் பண்பியாகிய மேகத்துக் காயினதாதலால் பண் பாகுபெயர். 'ஏயும்' என்னும் இரண்டு பெயரெச்சங்களில் முன்னது இடைச்சொலடியாகப் பிறந்தது; குச் சாரியை பெற்று ஏய்க்கு மெனவும் வரும்; பின்னது வினையடியாகப் பிறந்தது; இது சாரி யை பெறாது. அரசரில் புட்கரனைப்போலத் தீயவொழுக்க முடை

யார் பிறரின்மையால் அவன் மனத்தைத் 'தனிமனம்' என்ருர்; காரேயுங் கூந்தலாள் கொங்கைமேற் செல்லுதலால் அவன் மனத்தைக் கவற்றுக் குவமையாக்கினர். 'மனம்' தொழிலுவமமாதலால் தொழில் வருவிக்கப்பட்டது. ஏ-தேற்றம். மூன்றனுருபு ஏழாவதனிடப்பொருளது. உம் - சாரியை. கலிபுருடன் தமயந்தியினது கொங்கைமேற் காதலித்தவனுதலால் தோளாளென்பதை அவன்மேலேற்றினும் இழுக்காது. (சசு)

"வைத்த மணியாரம் வென்றேன், மறுபலகைக்
கொத்த பணைய முரை"என்ன—வைத்தநிதி
நூரு யிரத்திரட்டி நூறுநூ ருயிரமும்
வேருகத் தோற்ருனவ் வேந்து.

(இ - ள்) வைத்த மணி ஆரம் - (நீ பந்தயமாக) வைத்த இரத்தினமாலையை, வென்றேன் - செயித்தேன்; மறு பலகைக்கு - மறு பலகை ஆட்டத்துக்கு, ஒத்த பணயம் - தக்க பந்தயப்பொருளை, உரை என்ன - சொல்லென்று கேட்க, அவ்வேந்து - அந்நளராசன், வைத்த - (அப்போது) வைத்த, நூராயிரத்து இரட்டி - இரண்டு லக்ஷமாகிய, நிதி - பொன்னுக்கு, நூறும் - நூறுபங்கும், நூருயிரமும் - (அவற்றிற்கு) நூருயிரம் பங்கும், வேருக - தனித்தனியாக, தோற்ருன் - தோற்றனன்.

(வி - ரை) பலகை-சூதாடுகருவியை வைக்க அறை கீறிய பலகை. 'மறு பலகைக்கு' என்ற மாத்திரத்தில் ஆட்டமென்பது தானே வந்திசைதலால் ஆட்டத்துக்கென மிகைபடக் கூருமல் விட்டனர். மறு பலகை-பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். 'நூருயிரத்திரட்டி நிதி' என்பது நிதி நூருயிரத்திரட்டி எனப் பின் முன்னுகத் தொக்க பண்புத் தொகைநிலைத்தொடராகிய தழாத்தொடர். நூருயிரம் - பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். ஆயிரத்திரட்டி - ஒன்றன்கூட்டத்

தற்கிழமைப் பொருட்டாகிய ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத் தொடர். 'ஆயிரத்தினிரட்டி' என எல்லைப்பொருளில் வந்த ஐந்தாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடராகவுங் கொள்ளலாம். இரட்டி - இரண்டுடைய தென்னும் பொருளில் பண்படியாகப் பிறந்த பெயர்; இரண்டு-பகுதி, இ - ஒன்றன்பால் விகுதி, ணகரம் டகாமானது வலித்தல் விகாரம், உகரக்கேடு சந்தி. எண்ணைப் பொருளினு ளடக்குவர் நன்னூலார். இரண்டாகுத லுடையதென்னும் பொருளில் இரட்டு - பகுதி, இ - வினைமுதற் பொருண்மை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; இப்பகுதி இரண்டென்னும் பெயரடியாகப் பிறந்தது. நூறும், நூறாயிரமும் என்பன எண்ண ளவையாகுபெயர். நிதி நூறும், நிதி நூறாயிரமும் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்ளின் மேலே சொன்ன முன்பின்னாகத் தொக்க தழாத்தொடராகிய பண்புத்தொகைநிலைத் தொடர்களாம். வேந்து - பண்பாகுபெயர். (௬௭)

பல்லா யிரம்பரியும் பத்துநூ றாயிரத்துச்
சொல்லார் மணித்தேருந் தோற்றதற்பின்—வில்லாட்கள்
முன்றோற்று வானின் முகிறோற்கு மால்யானை
பின்றோற்றுத் தோற்றான் பிடி.

(இ - ள்) பல் ஆயிரம் பரியும் - பலவாகிய ஆயிரம் குதிரைகளையும், பத்துநூறு ஆயிரத்து - பத்துலட்சமாகிய, சொல் ஆர் - புகழ் நிறைந்த, மணித்தேரும் - மணிகளையுடைய தேர்களையும், தோன்றதன்பின் - தோற்றதற்குப்பின், வில் ஆட்கள் - விற்போரில் வல்ல படைவீரர்களை, முன் தோற்று-முன்னே தோற்று, வானின்- ஆகாயத்தில் உலாவுகின்ற, முகில் தோற்கும் - மேகங்கள் தோற்கின்ற, மால் யானை-மதமயக்கமுடைய யானைகளை, பின் தோற்று - (அதன்) பின்னே தோற்று, பிடி - பெண்யானைகளை, தோற்றான்- தோற்றனன்.

(வி - ரை) 'தோற்றதன்பின்' என்பதைத் தோற்றது அன்பின் எனப் பிரித்துத் தோற்றதனின்பின், தோற்றதற்குப்பின், தோற்றத னதுபின் என மூன்று பொருளால் மயங்கியதெனக்கொள்க; மூவழி யும் தோற்றதென்பது இறந்தகாலத் தொழிற்பெயர்; தோற்று அதன் பின் எனப் பிரித்து இறந்தகால வினையெச்சத் தொகாநிலைத்தொட ராகவும் கொள்ளலாம். னகரம் றகரமானது வலித்தல் விகாரம். பல் லாயிரம் - பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; விரிந்தால் பன்மையாகிய ஆயிரமென விரியும். நன்னூலார் பல என்பதன் ஈற்று அகரம் பல என்ப தொழிந்த வருமொழிப் புணர்ச்சியால் கெட்டதென்றபடி கொள்ளின் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; விரிந் தால் பலவாகிய ஆயிரமென விரியும். பல என்பது அஃறிணைப் பன் மைப்பெயர். முகிலேற்றல் இவ் யானைகள் மேகங்களின் நிறத்தின் மிக்க கருமையையும், மழை பெய்கையின் மிக்க மதம் பெய்கையை யும், குமுறலின் மிக்க பிளிறலையு முடையன ஆதலால் ஒப்பாகாமை. மணித்தேர் - இரத்தினங்களை இழைத்த தேரெனவும் உரைக்கலாம். தோற்றது: தோல்-பகுதி, ற்-இறந்தகால இடைநிலை, அ-சாரியை, து - பகுதிப்பொருள் விகுதியாகிய தொழிற்பெயர் விகுதி, லகரம் றகரமானது சந்தி; இத் துவ்விகுதி தோற்கிறது, தோற்பது என நிகழ்கால எதிர்கால இடைநிலைகளையும் பெற்று உடன்பாட்டிலும், தோலாதது என எதிர்மறையிலும், பாய்ந்து, முயற்று எனக் கால இடைநிலை பெறாமல் உடன்பாட்டிலும் வரும். (சஅ)

"சாதுரங்கம் வென்றேன், தரும்பணைய மே" தென்ன
மாதுரங்கம் பூணு மணித்தேரான்—சூதாங்கில் [குழற்
பாவையரைச் செவ்வழியாழ்ப் பண்ணின்மொழிப் பின்னு
பூவையரைத் தோற்றான் பொருது.

(இ - ள்) சாதுரங்கம்-நால்வகைச் சேனையையும், வென்றேன்- செயித்தேன்; தரும் பணையம் - (இனி உன்னால்) கொடுக்கப்படும்

பந்தயப்பொருள், எது என்ன - யாதென்று (புட்கரன்) கேட்க, மா துரங்கம் - பெருமையாகிய குதிரைகளால், பூணும்-பூணப்படும், மணி தேரான்-மணிகளையுடைய தேரையுடைய நளராசன், அரங்கில்-சூதாட்டத்துக்கு வகுத்ததானத்தில், சூது பொருது-சூதாடி, பாவையரை - பதுமையை ஒத்தவரை, செவ்வழி யாழ்ப் பண்ணின் - செவ்வழிக்குரிய யாழினிசையை ஒத்த, மொழி - சொல்லையும், பின்னு குழல் - பின்னிய கூந்தலையுமுடைய, பூவையரைத் தோற்றான் - நாகணவாய்ப் புள்ளையொத்த மாதர்களைத் தோற்றான்.

(வி-ரை) 'சதுரங்கம்' என்பது சாதுரங்கமென நீட்டல் பெற்றது; இது பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த விட்டவன்மொழித்தொகை; விட்டவன்மொழித்தொகையை வடநூலார் அதற்குணகம் விஞ்ஞான வெகுவிரீகி என்பர். துரங்கம் - வேகமான நடையையுடையது. 'பாவையர், பூவையர்' என்பனவற்றில் பாவை பூவை என்பன உயர்திணைப் பெண்பாலொருமைக்கு உவமையாகு பெயர்களாய் அர் விகுதி பெற்று அப்பாலின் பன்மையை யுணர்த்தின. செவ்வழி யாழ்ப்பண் - நால்வகைப் பண்ணிலொன்று;

"உரவிய பாலை யாழே யுலவிய குறிஞ்சி யாழே
மருதஞ்செவ் வழியா ழென்ன வகுத்தநா லிசையு நாற்பண்."

என்பது நிகண்டு. 'பாவையரை, பூவையரை' என்னும் ஒரு பொருண்மேல்வந்த பல பெயர்கள் 'தோற்றான்' என்னும் ஒரு பயனிலை கொண்டன. 'பண்ணின்' என்பதில் இன் ஐந்தனுருபன்று, சாரியை; இன்னை ஐந்தனுருபாகக் கொள்ளின் மொழியை முதனிலைத் தொழிற்பெயராகக் கொண்டு 'பண்போல் மொழிதலையும்' எனவுரைக்க. பண்போன்ற, பண்ணைப்போன்ற என உவமைத் தொகைநிலைத்தொடர், இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத் தொடராகிய அல்வழி வேற்றுமைப் புணர்ச்சியாகக் கொள்க. அன்றி 'இன்'

என்பதைப் பண்புப்பெயராகக் கொண்டு 'பண்ணையொத்த இனிமை யாகிய மொழி' என்வும் உரைக்க. (சகூ)

கற்பின் மகளிர்பா னின்றுங் கலையல்குல்
விற்கு மகளிர்பான் மீண்டான்போல்—நிற்கும்
நெறியானை மெய்ம்மைவாய் நின்றானை நீங்கிச்
சிறியானைச் சேர்ந்தா டிரு.

(இ - ள்) கற்பின் - கற்பையுடைய, மகளிர்பால்நின்றும் - மாதர்களிடத்திலிருந்து, கலை அல்குல் - மேகலையணிந்த அல்குலை, விற்கும் - விலைப்படுத்தும், மகளிர்பால் - வேசையரிடத்தில், மீண்டான்போல்-மீண்டு சென்ற அறிவிலியைப்போல, திரு - திருமகள், நிற்கும் நெறியானை - நன்னெறியில் நிற்பவனை, மெய்ம்மைவாய் - சத்தியத்தில், நின்றானை-தவறுதலில்லாதவனாகிய நளராசனை, நீங்கி-பிரிந்து, சிறியானை-சிறுமைக்குணமுடைய புட்கரனை, சேர்ந்தாள்-அடைந்தாள்.

(வி - ரை) 'கைத்தலம்' என்பது ஆறும்வேற்றுமைத் தொகை நிலைத்தொடராயினும் உடையதும் உடைமையும் வேறாகாமைபோல் மகளிர்பால் என்பது ஒற்றுமைப் பொருளில் வந்த ஆறும் வேற்று மைத் தொகைநிலைத்தொடர். 'பால்' என்னும் இடப்பெயரேற்று நின்ற 'நின்று' என்பது ஐந்தாவதன் சொல்லுருபு. உம் - சாரியை. மீண்டாற்போல் எனப் பாடமானால் ஒருவனென்பதைத் தோன்றா எழுவாயாக வருவிக்க. மீண்டான் - இறந்தகால வினையாலணையும் பெயர்; மீள் - பகுதி, ட் - இறந்தகால இடைநிலை, ஆன் - ஆண்பால் விகுதி, பகுதி யீற்று ளகரம் டகரமானது சந்தி, அது ணகரமானது மெலித்தல் விகாரம். கொடிச்சேவலோ யென்பதைச் சேவற்கொடி யோயெனக் கூட்டிப் பொருள்கொள்ளல்போல, நிற்கும் நெறியானை என்பதில் நெறி நிற்பானை எனக் கூட்டிப் பொருள் கூறுக. திருமக

ளென்பது இங்கே செல்வத்தை யாதலால் நளராசன் எல்லாப் பொருளையுந் தோற்றானென்பது கருத்து. (௫०)

"மனைக்குரியா ரன்றே வருந்துயரந் தீர்ப்பார்;
சினைச்சங்கின் வெண்டலையைத் தேனால்—நனைக்கும்
குவளைப் பணைப்பைந்தாட் குண்டுநீர் நாடா!
இவளைப் பணையந்தா வின்று."

(இ - ள்) சினைச் சங்கின் - (தன்னைத் தாக்கிய) சூல்கொண்ட சங்கினது, வெள் தலையை-மிக்க வெண்மையாகிய தலையை, தேனால் - (தன் மலரினது) தேனினால், நனைக்கும் - நனைக்கின்ற, குவளை - குவளையினது, பணை - பருமையாகிய, பைந்தாள் - பசுந்தண்டுகளை யுடைய, குண்டு நீர் நாடா - ஆழமாகிய நீர்வளமுள்ள நிடதநாட்டை யுடையானே! வரும் துயரம் - (நாயகர்க்கு) வருகின்ற துன்பங்களை, தீர்ப்பார் - நீக்குதற்கு உரியோர், மனைக்கு உரியார் அன்றே - இல் லறத்துக்குரிய மாதரே ஆவார்; (ஆதலால்) இன்று - இப்போது, இவளை - இத் தமயந்தியை, பணையம் - பந்தயப்பொருளாக, தா என்றான் - தாராயென்றான்.

(வி-ரை) 'நனைக்கும்' என்னும் பெயரெச்சம் 'தாள்' என்னும் செய்வதன் பெயர் கொண்டது. 'அன்று' என்பது இங்கு 'அல்லர்' என்று பொருள்படுதலால் இது உண்டென்பதுபோல இருதிணை யைம்பால் மூவிடங்களுக்கும் பொதுவாய் வழங்கும் குறிப்புவினை முற்று. ஏ - எதிர்மறை. அன்றே: அன்றினது ஈற்றில் நின்ற ஏ தெளிவுப்பொருள் தந்ததென்னலு மொன்று. தீமை செய்தார்க்கும் நன்மைசெய்யு மியல்புடையாயென்பான் 'சங்கின் வெண்டலையைத் தேனால் நனைக்கும்' என்றும், மனைக்குரியார் நாயகரோடு ஒக்க இன்ப துன்பங்களை அநுபவித்தற் குரியாராவ ரென்பதைக் குறிப்பிப்பான் 'குவளைப் பணைப்பைந்தாட் குண்டுநீர்' என்றும், நிடதநாட்டின்மே

லேற்றி 'நாடா' எனவும், நாயகனருகு நிற்கின்றமையால் தமயந்தியை அண்மைச்சுட்டால் 'இவளை' எனவும், நளராசன் எல்லாச் செல்வங்களையும் இழந்தமையால் அவனைச் சிற்றரசனாகிய தன்னோடொப்போனாகக் கருதித் 'தா' எனவுங் கூறினான். (௬௧)

"இனிச்சூ தொழிந்தோ மினவண்டு கிண்டிக்
கனிச்சூத வார்பொழிலின் கண்ணே—பனிச்சூதப்
பூம்போ தவிழ்க்கும் புனனாடன் பொன்மகளே!
நாம்போதும்" என்றா னளன்.

(இ - ள்) நளன் - நளராசன், (அதற்கு நேரே உத்தரம் சொல்லாமல்) கனி - கனிகளையுடைய, சூதம் - மாமரங்களினது, வார் - ஓங்கி வளர்ந்த, பொழிலின்கண்-சோலையில், இனம்-கூட்டத்தினது, வண்டு-வண்டானது, கிண்டி-(காலால்) கிண்டி, பனி சூதம்-குளிர்ச்சியாகிய அம் மாமரங்களினது, பூ போது - பொலிவாகிய போதை, அவிழ்க்கும் - மலர்த்தும், புனல் நாடன் - நீர்வளமுள்ள விதர்ப்ப நாட்டையுடைய வீமராசனுக்கு, பொன் மகளே - பொன்போன்ற மகளே! இனி சூது ஒழிந்தோம் - இனிச் சூதாடுதலினின்றும் நீங்கினோம்; நாம் போதும் என்றான் - நாம் போவோமென்றான்.

(வி - ரை) 'இனி' என்பது காலப்பொருள் தரும் இடைச்சொல். இனத்தினது வண்டென்பதில் ஆறுவது உறுப்புத்தற்கிழமைப் பொருளது. வண்டினது இனமென்றால் அது ஒன்றன்கூட்டத் தற்கிழமைப்பொருளது, தன் தேவியை நோக்கிக் கூறினானதலால் 'ஒழிந்தோம், போதும்' என்னும் இரண்டும் முன்னிலையிடத்துப்பொருளைத் தன்னோடுளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை வினைமுற்று; நாமென்பதும் அவ்வாறு நின்றபெயர்; இது உலக வழக்கு. விதர்ப்பன் பொன்போலப் போற்றி வளர்த்த நினக்கு என்னோடு நாடு செல்ல நேர்ந்ததே என்னுங் கருத்தால் 'புனனாடன் பொன்

மகளே' என்றான். 'சூதப்பொழில்' ஒன்றன்கூட்டத் தற்கிழமைப் பொருளினும், 'சூதப்போது' உறுப்புத் தற்கிழமைப் பொருளினும் வந்த ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை. போதும்: போ - பகுதி, தும் - தன்மைப்பன்மை விகுதி, இதுவே எதிர்காலங் காட்டியது. 'அவிழ்க்கும்' பிறவினை, அவிழும் தன்வினை; அவிழ் - பகுதி, க்-சந்தி, கு - சாரியை, உம்-எதிர்காலப் பெயரெச்சவிகுதி. இன்று-காலப்பெயர்; இ-பகுதி (சுட்டு), ற்-சந்தி, று-காலத்தை யுணர்த்தும் விகுதி, றகரம் னகரமானது மெலித்தல் விகாரம். 'போது' என்பது 'கிண்டி அவிழ்க்கும்' என்ற குறிப்பால் மலராதற்கு முன்னுள்ள நிலைமை யுடைய பேரரும்பை யுணர்த்தியது; அதனை,

"காலை யரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி
மாலை யரும்புமிந் நோய்."

என்னுங் குறளாலு முணர்க. (கூஉ)

மென்காற் சிறையன்னம் வீற்றிருந்த மென்மலரைப்
புன்காகங் கொள்ளத்தான் போனாற்போல்—தன்கால்
பொடியாடத் தேவியொடும் போயினா னன்றே
கொடியானுக் கப்பார் கொடுத்து.

(இ - ள்) மெல் கால் - மென்மையாகிய காலையும், சிறை அன்னம்-சிறை வளப்பத்தையுமுடைய அன்னமானது, தான் வீற்றிருந்த-தான் பெருமையாக இருந்த, மெல் மலரை-மென்மையாகிய தாமரை மலரை, புல் காகம் - இழிந்த இயல்பையுடைய காகமானது, கொள்ள - தனதாக்கிக்கொள்ள, போனல் போல் - (அம்மலரினின்றும்) நீங்கினாற்போல, அன்றே-தோற்ற அப்பொழுதே, கொடியானுக்கு - கொடுமையையுடைய புட்கரனுக்கு, அப்பார் - அந்நிடத நாட்டை, கொடுத்து - கொடுத்துவிட்டு, தன் கால் - தன் காலில், பொடி ஆட-புழுதி படியும்படி, தேவியொடும்-மனையாளோடு, போயினான் - சென்றான்.

(வி - ரை) 'அன்னம் வீற்றிருந்த' என்றதனால் 'மென்மலர்' தாமரை மலரென்பது விளங்கியது. தோலடியாதலால் 'மென்கால்' என்றார். இப்பெருஞ் செல்வத்தை ஆளுதற்குத் தக்கவன் நளனே யன்றிப் புட்கரனல்ல னென்பார் நளனுக்கு மென்கா லன்னத்தையும், புட்கரனுக்குப் புன்காகத்தையும் உவமையாக்கினார். மூன்றனுருபை அடுத்துவந்த'உம்'சாரியை. ஏ-தேற்றம். 'அன்று'என்பதை காலப்பெயராகக் கொள்ளாமல் அசையாகக் கொண்டு, ஏ இரக்கப் பொருட்டெனினும் ஒக்கும். 'பார்' இடத்தையும், இடத்திலுள்ள பொருளையும் உணர்த்தியது; தன்னிலுள்ள பொருளை யுணர்த்தும்போது இடவாகுபெயர். கால்-எண்ணலளவை யாகுபெயர். மலர் - தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்; மலர்-பகுதி, இ-வினைமுதற் பொருண்மை விகுதி புணர்ந்து கெட்டது; 'மலர்' என்னும் முதனிலைத் தொழிற்பெயர் ஆகுபெயராய் மலர்தலையுடைய பொருளை யுணர்த்தியதெனினும் பொருந்தும். 'அ' என்னுஞ் சுட்டு நிடத நாட்டின் உயர்வைச் சுட்டிநின்றது. (௩௫)

கடப்பா ரெவரே கடுவினையை வீமன்
மடப்பாவை தன்னுடனே மன்னன்—நடப்பான்
வனத்தே செலப்பணித்து மாயத்தாற் சூழ்ந்த
தனைத்தே விதியின் வலி.

(இ - ள்) கடு வினையை - (செய்தவனிடத்து) விரைந்து செல்கின்ற வினைப்பயனை, கடப்பார் - கடக்கவல்லவர், எவர் - ஒருவருமிலர்; விதியின் வலி-ஊழினது வன்மை, வீமன்-வீமராசனுடைய, மடம் - மடமென்னுங் குணமுடைய, பாவைதன்னுடன் - பதுமையையொத்த புத்திரியோடு, மன்னன்-நளராசன், நடப்பான்-நடையினால், வனத்து - காட்டில், செல-போம்படி, மாயத்தால் - வஞ்சனையால், சூழ்ந்து - ஆராய்ந்து, பணித்தது - தனக்கடங்கச் செய்தது, அனைத்தே - அவ்வளவினதா இன்னும் பலவுண்டு.

(வி - ரை) விதிவலி நளனைத் தன்னுடிழக்கச்செய்து, தேவியோடு காடுசெலச் செய்ததேயன்றித் தன் தேவியை விட்டுப் பிரிதல்முதலிய தீங்குகளையுந் தந்ததென்பார் 'அனைத்தே' என்னும் வினவுக்குப் பயனிலையாகிய விடைகொடுத்து முடிக்கா தொழிந்தனர். 'கடு' என்பது கடி என்னும் உரிச்சொல்லின் இகரம் உகரமாகத் திரிந்தது; கடுமையென்னும் பண்பு ஈறு கெட்டுப் புணர்ந்ததெனினும் குற்றமன்று. பணித்துச் சூழ்ந்தது என்னும் நிலைமொழி வருமொழிகளை முன்பின்னாக மாற்றிச் சூழ்ந்து பணித்ததென விகுதிகளைப் பிரித்துக் கூட்டிப் பொருள் கூறுக. மடமென்னுங் குணமாவது அறிந்தும் அறியாமைபோலிருத்தல். நடப்பு - தொழிற்பெயர்; நட - பகுதி, ப் - சந்தி, பு - தொழிற்பெயர் விகுதி; மூன்றுவதாகிய ஆனுருபேற்று நடப்பானென நின்றது; நடப்பானென்ற குறிப்பு தேர்முதலிய வாகனத்தாற் செல்லாமையை யுணர்த்தியது. 'அனைத்தே' என்னுங் குறிப்பு வினைமுற்றின் ஈற்றில் நின்ற ஏவை வினவாகக் கொள்ளுதலே அன்றித் தேற்றமாகக் கொண்டு 'அவ்வளவினதே, நளனை இனி வேறென்ன செய்யமாட்டும்' என விதிவலியைக் கவி இழித்துக் கூறியதாகக் கொள்ளினும் அமையும். (௫௪)

"ஆருயிரின் றாயே! அறத்தின் பெருந்தவமே!
பேரருளின் கண்ணே! பெருமானே!—பாரிடத்தை
யார்காக்கப் போவதுநீ யாங்''கென்றார் தங்கண்ணின்
நீர்வார்த்துக் கால்கழுவா நின்று.

(இ - ள்) தம் கண்ணின் - தங்களுடைய கண்ணினது, நீர் வார்த்து - நீரைச்சிந்தி, கால் கழுவாநின்று - (நளராசனுடைய) அடிகளைக் கழுவிக்கொண்டே, ஆர் உயிரின் தாயே - அருமையாகிய உயிர்களினது தாயே! அறத்தின் - அறத்தினது, பெரு தவமே - உயர்ந்த தவப்பயனே! பேர் அருளின் கண்ணே - மிக்க கருணையினது கண்ணே! பெருமானே - நற்குண (நற்செய்கையால்) பெரி

யோனே! பார் இடத்தை - பூமியாகிய இடத்தை (நிடதநாட்டை), யார் காக்க-யாவர் காக்கும்படி, நீ போவது யாங்கு-(எம்மை விட்டு) நீ செல்வது எவ்விடம், என்றார் - என்று புலம்பினார்.

(வி - ரை) காலின்மேல் விழுந்து அழுகின்றாராதலால் 'கண்ணீர் வார்த்துக் கால்கழுவாநின்று' என்றார். தன் மகவைத் தாய் காப்பதுபோலக் குடிகளைக் காத்தலினால் 'ஆருயிரின்றாயே' எனவும், ஒருவனது மேலைத்தவப்பயனாகிய செல்வம் அவனாகுதற்குக் காரணமாய் நின்றாற்போல அறம் ஆகுதற்குக் காரணமாய் நின்று அதனை ஆக்குதலால் 'அறத்தின் பெருந்தவமே' எனவும், ஒருவன் வழியறிந்து நடத்தலுக்குக் கண் இன்றியமையாததுபோல உலகில் அருள் வழங்குதற்கு இவன் இன்றியமையாமையின் 'அருளின் கண்ணே' எனவும், நற்குண நற்செய்கைகளில் சிற்சிலவே மற்றவரிடத்துண்டு இவனிடத்து அவையெல்லா முண்டாயிருத்தலால் 'பெருமானே' எனவும், இப் பெருங்குணம் உடையார் பிறரில்லாமையால் 'யார் காக்க' எனவும் அந்நகரத்தார் கூறினார்கள். அருளின்கண்ணே-மிக்க கருணையினது இருப்பிடமே எனவும் உரைக்கலாம். பிறப்பின தருமையை உயிரின்மேலேற்றி 'ஆருயிர்' என்றார். அருமை என்பதில் மை கெட்டு அகரம் ஆகாரமாய் முதல் நீண்டு, "இனையவும்" என்பதனால் உகரங் கெட்டு நின்றது; "முற்றும் அற்றொரோவழி" என்பதனால் உகரங் கெட்டதெனின் ஆர் பொருள், கார்க்குழல் என மெய்ம்முதன் மொழி புணரும்போதும் அவ்வுகரங் கெட்டு நிற்றலால் அது பொருந்தாது. 'பெருள்' என்பதில் பெருமை அவ்வாறு நின்றதெனக் கொள்க. 'பெருமான்' என்பதில் மான் விகுதி, அல்லது ஆன் விகுதியெனின் மகரம் விரித்தல் விகாரமென்க. பெருமன் என்பதில் ஈற்றயல் அகரம் ஆகாரமாகி, எ மிகுந்த விளியுருபெனினும் ஒக்கும். 'யார்' என்பது யாவர் என்னும் வினைப்பெயரின் மரூஉ. ஆரெனவும் மரூஉவாய் வரும்; யாவரென்பதின் மரூஉவாகிய

யாரென்னும் வினுப்பெயர்க்கும் யாரென்னும் வினுவினைக் குறிப்பு முற்றுக்கும் வேற்றுமை என்னெனில், பெயர் வினுவப்படும் பலர்பாற்பொருளை உணர்த்தி விளியொழிந்த வேற்றுமைகள் சார்தற் கிடமாய் நிற்கும்; குறிப்புமுற்று குறிப்பாகக் காலத்தை யுணர்த்திப் பெரும்பான்மை ஆண் பெண் பலரென்னும் படர்க்கை முப்பால்களில் ஒன்றற்கும், சிறுபான்மை நான் யார், நீ யார், உள்ளம் யாரெனத் தன்மை முன்னிலை ஒருமைக்கும், படர்க்கை அஃறிணை யொருமைக்கும் பயனிலையாய் நிற்கும்; இவையே தம்முள் வேற்றுமை; இக் குறிப்பு முற்றும் ஆரென மரூஉவாய் வரும். போவது-வினைமுதல் வினையை இடத்தின்மே லேற்றிக் கூறும் எதிர்கால வினையாலணையும் பெயர்; இது 'யாங்கு' என்னும் வினுப்பெயர் கொண்டது; யா-பகுதி, க் - சந்தி, கு - இடப்பொருண்மை யுணர்த்தும் விகுதி, ககரம் ஙகரமானது மெலித்தல் விகாரம்; மற்ற வினுவோடும், சுட்டுகளோடும் இவ்விகுதி வருமென்க. (௫௫)

“வேலை கரையிழந்தால் வேத நெறிபிறழ்ந்தால்
ஞால முழுது நடுவிழந்தால்—சீலம்
ஒழிவரோ செம்மை யுரைதிறம்பாச் செய்கை
அழிவரோ செங்கோ லவர்.”

(இ - ள்) வேலை - கடல், கரை இழந்தால் - கரையைக் கடந்து பொங்கினுலும், வேதநெறி - வேதங் கூறிய ஒழுக்கம், பிறழ்ந்தால் - (பயன் தருவதில்) மாறினுலும், ஞாலம் முழுதும் - பூமியிலுள்ளார் யாவரும், நடுவு இழந்தால்-நடுவு நிலைமையை விட்டாலும், செங்கோலவர்-ஆளுகை முறைமையுடைய அரசர், சீலம் ஒழிவரோ-(தமது) நல்லொழுக்கத்தினின்றும் நீங்குவரோ (நீங்கார்); செம்மை-நடுவுநிலைமையும், உரை-(சொல்லிய) சொல்லும், திறம்பாச் செய்கை-தவறுதலில்லாத செய்கை, அழிவரோ - கெடுவரோ (கெடார்).

(வி - ரை) இழந்தால், பிறழ்ந்தால், இழந்தால் என்பவற்றி னீற்றில் உயர்வுசிறப்போடு எண்ணின்கணின்ற உம்மைகள் தொக்கு நின்றமையால் இது வினைச்செவ்வெண்; இழந்தாலும் முதலிய உம்மைகள் இழவாது, பிறழாது, இழவாது என எதிர்மறைப் பொருள் தருவனவாகக் கொள்ளின் எதிர்மறை யும்மைகளுமாம். வேலையென்னும் கடற்கரையின் பெயர் கடலுக்கானமையால் சினை யாகுபெயர். ஞாலம் - இடவாகுபெயர். ஓகாரமிரண்டும் எதிர்மறை. செங்கோலவர்-பொருளடியாகப் பிறந்த பெயர்ச்சொல்; செங்கோல்-பகுதி, அ - சாரியை, வ் - சந்தி, அர்-பலர்பால் விகுதி; 'செங்கோல் அவர்' என இருசொல்லாகப் பிரித்துச் 'செங்கோலையுடைய அவ்வர சர்' என வுரைப்பினும் பொருந்தும். ஆளுகை முறைமை செம்மை யாகிய கோலைப்போலுதலால் அதனைச் செங்கோலென்றது உவமை யாகுபெயர். செங்கோலவர் செய்கை யழிவரோ என்றது திணைவழு வமைதி. செங்கோலவர் (தமதாளுகையின் கீழுள்ள) பூமி முழுதை யும் இடையிலே இழந்துவிட்டால், வேலை கரை யிழந்தாலும் வேத நெறி பிறழ்ந்தாலும் சீலம் ஒழிவரோ செய்கை யழிவரோ எனக் கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்ளலு மொன்று. இச்செய்யுள் அந் நகர சனங்கள் ஒருவருக்கொருவர் தம்மில் பேசியதாகச் செய்யப் பட்டது. (௯௬)

"வடியேறு கூரிலைவேன் மன்னுவோ! உன்றன்
அடியேங்கட் காதரவு தீரக்—கொடிநகரில்
இன்றிருந்து நாளை யெழுந்தருள்க!'' என்றுரைத்தார்
வென்றிருந்த தோளான்றாள் வீழ்ந்து.

(இ - ள்) வென்று-(பகைவரை முற்றும்) வென்று, இருந்த-(போர் பெறுமல்) சோம்பியிருந்த, தோளான்-தோளையுடைய நள ராசனது, தாள் வீழ்ந்து - பாதங்களில் விழுந்து, வடி - வடிக்குந் தொழில், ஏறு - மிக்க (மிகுதியும் வடித்த), இலை - வெற்றிலையை

ஒத்த, கூர் வேல் - கூர்மையாகிய வேலைத்தாங்கிய, மன்னவோ - அரசனே! உன்தன் - உன்னுடைய, அடியேங்கட்கு - அடியேங்களுக்கு, ஆதரவு தீர - (நீ இருக்கவேண்டுமென்னும்) ஆசை முடிவு பெற, கொடி நகரில் - கொடிகளை நாட்டிய நகரத்தில், இன்று இருந்து - இத்தினம் தங்கி, நாளை எழுந்தருள்க என்று - நாளைத் தினம் செல்லக்கடவா யென்று, உரைத்தார் - சொன்னார்கள் (அந் நகரத்துள்ளார்).

(வி-ரை) 'வடியேறு கூர் என்பதற்கு, வடி - வடிக்குந்தொழிலால், ஏறு கூர் - உண்டாகின்ற கூர்மை' எனவும் உரைக்கலாம். வெற்றிலைக்கு 'இலை' என்னும் பெயர் தலைமைபற்றி வந்தது; "இலைநட்டு வாழும்" என்னும் ஆகுபெய ருதாரணத்தாலு முணர்க; இது மெய்யுவமம். அடியேங்கள் - பண்படியாகப் பிறந்த பெயர்; அடிமை - பகுதி, மகர வைகாரக்கேடும் யகரமெய்த் தோற்றமும் சந்தி, எம் - தன்மைப் பன்மை விகுதி, கள் - விகுதிமேல் விகுதி, இது தன்மையில் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதி. எழுந்தருள்க-வியங்கோள் வினைமுற்று; எழு-பகுதி, த் - சந்தி, து - சாரியை, அருள்-கூறுவோனுடைய தாழ்வையும், கூறப்படுவோனுடைய உயர்வையும் உணர்த்தும் விகுதி, சாரியை உகரக்கேடு சந்தி, தகரம் நகரமானது மெலித்தல் விகாரம், அனைத்து மொருபகுதி, க - வியங்கோள் விகுதி. மன்னவோ - விளியுருபேற்ற மன்னன் என்பதில் ஈற்றயல் அகர நீண்டு ஈறு கெட்டு ஓகார மிகுந்தது; ஓகாரமிகுதல் புலம்பலுக் குரியகுறி. (ஙஎ)

மன்றலிளங் கோதை முகநோக்கி மாநகர்வாய்
நின்றுருகு வார்கண்ணி னீர்நோக்கி—"இன்றிங்
கிருத்துமோ" என்று னிளங்குதலை வாயாள்
வருத்தமோ தன்மனத்தில் வைத்து.

(இ - ள்) மா நகர்வாய் - பெரிய மாவிந்த நகரத்தில், நின்று - (தாம் செல்ல வழியில்லாமல் நெருங்கி) நின்று, உருகுவார் - மன முருகுகின்றவர்களுடைய, கண்ணின் நீர் நோக்கி - கண்ணினது நீரைக் கருதி (அழுகையைக் கருதி), மன்றல் - (இயற்கையாகிய) வாசனையமைந்த, இளங்கோதை - மென்மையாகிய கூந்தலையுடைய தமயந்தியினது, முகம் நோக்கி - முகத்தைப் பார்த்து, இள குதலை வாயாள் - மென்மையாகிய மழலைச் சொல்லைக் கூறும் வாயை யுடைய அவளது, வருத்தமோ - வருத்தத்தையோ, தன் மனத்தில் வைத்து - தன்மனத்தில் (புறத்தே தோன்றாமல் புதைய) வைத்து, இன்று - இத்தினம், இங்கு - இந் நகரத்தில், இருத்துமோ - இருப் போமா, என்றான் - என்று (நளராசன்) வினவினான்.

(வி-ரை) 'மனத்தில் வைத்து' என்றதனால் புறத்தே தோன்றா மல் என்பது வருவிக்கப்பட்டது; மனத்தில் புதைய வையானாயின் நகரத்தாரைப்போலத் தானும் புலம்புவானென்பது குறிப்பெச்சம். 'இளங்கோதை, இளங்குதலை' என்பவற்றில் "வேயிளந்தோளி" என் பதிற்போல இளமை மென்மையை உணர்த்திநின்றது. இளங் கோதை - பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. கண்ணினீர் - பொருட்பிறிதின்கிழமைப் பொருட்டாகிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர். ஓகாரம் இரண்டில் முன்னது வினா; பின்னது உயர்வுசிறப்போடு பிரிநிலைப்பொருளது. இருத்தும்- தன்மைப் பன்மை எதிர்கால வினைமுற்று; இரு - பகுதி, த் - சந்தி, தும் - விகுதி, இவ்விகுதியே இடப்பன்மையையும், காலத்தையும் உணர்த்தியது; இறந்தகாலத்தில் இருந்துமோ எனவரும். கோதை முகம், உருகுவார்கண்-உருப்புத்தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்கள். குதலைவாயாள் வருத்தம் - தொழிற்பண்புத் தற்கிழமைப்பொருளதாகிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர். 'இளங்குதலை வாயாள்' என்பது சுட்டின்கண்

வந்தது. அவளது வருத்தமாவது மெல்லடிகள் கொப்புளிக்கப் புழுதியை மிதித்து வெயிலில் நடந்து வருவதினாலுண்டாகும் வருத்தம். வருத்தம் - தொழிற்பெயர்; வருந்து - பகுதி, அம் - தொழிற்பெயர் விகுதி, நகரம் தகரமானது வலித்தல் விகாரம், உகரக்கேடு சந்தி; இவ் விகுதி புணரும்போது வருத்தமென மென்றொடரும், பெருக்கமென உயிர்த்தொடரும், நாட்டமென வெடிற்றொடரும், ஒற்கமென இடைத்தொடரும் ஆகிய குற்றியலுகரப் பகுதிகளும், செற்றமென முற்றுகரப்பகுதியும் விகாரப்பட்டே வரும். (௰அ)

"வண்டாடுந் தார்நளனை மாநகரில் யாரேனும்
கொண்டாடி னார்தம்மைக் கொல்வமெனத்—தண்டா
முரசறையா யாங்''கென்றான் முன்னே முனிந்தாங்
கரசறியா வேந்த னழன்று.

(இ - ள்) அரசு-அரசுத்தன்மையை, அறியா-தெரியாத, வேந்தன்-புட்கராசன், அழன்று-(மனம்)புழுங்கி, வண்டு-(தேனையுண்ண வந்த) வண்டுகள், ஆடும் - சுற்றுகின்ற தார் நளனை-மலர்மாலையணிந்த நளனை, மா நகரில் - பெரிய மாவிந்தநகரத்தில், யார் எனும்-எத்தன்மையராயிருப்பினும், கொண்டு - மேன்மையாக அழைத்து, ஆடினார் தம்மை-இனிய மொழிகளைப் பேசினவர்களை, கொல்வம் என-(நாம்) கொல்லுவோமென்று, முனிந்து-கோபித்து, தண்டா-(யாம் சொன்ன கட்டளையில்) நீங்காமல், ஆங்கு-அவ்விடத்தில், (நனைச் சனங்கள் சூழுமிடத்தில்), முரசு - பேரிகையை, முன்னே அறையாய் என்றான் - எதிரே கொட்டென்றான்.

(வி - ரை) பின்னுள்ள ஆங்கு அசை. யார் - யாவரென்னும் வினாப்பெயரின் மரூஉ. என் - எனின் என்பதன் மரூஉ. உம்மை உயர்வுசிறப்பு. 'கொண்டாடினார்' என்பதை ஒரு சொல்லாகக் கொள்ளின், 'நன்குமதிப்பவரை'என உரைக்க. தம்-சாரியை. தண்டாமல்

என்னும் எதிர்மறை வினையெச்சத்திறு தொகுத்தலாய்த் 'தண்டா' என நின்றது. அழன்று-பெயரடியாகப் பிறந்த இறந்தகால வினையெச்சம்; அழல்-பகுதி, ற்-இறந்தகால இடைநிலை, உ வினையெச்ச விகுதி, லகரம் றகரமானது சந்தி, அது னகரமானது மெலித்தல் விகாரம், வேந்தன் - பண்படியாகப் பிறந்தபெயர்; வேந்து (அரசத் தன்மை) - பகுதி, அன்-ஆண்பால் விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி. 'முன்னே அரசறியா' என்றதனால் வேந்தனென்றது சாதிபற்றி வந்த பெயரென்க. தன்னை யுயர்த்திக் 'கொல்வம்' என்றான். "கொல்" என்றும் பாடமுண்டு. (௬௬)

அறையும் பறையரவங் கேட்டழிந்து நையும்
பிறைநுதலாள் பேதைமையை நோக்கி—முறுவலியா
"இந்நகர்க்கீ தென்பொருட்டாவந்த" தெனவுரைத்தான்
மன்னகற்றுங் கூரிலைவேன் மன்.

(இ - ள்) மன் - (பகையாகிய) அரசரை, அகற்றும் - (போர்க்களத்தினின்று நீக்கும், இலை-வெற்றிலையை ஒத்த, கூர் வேல் மன்-கூர்மையாகிய வேலைத்தாங்கிய நளராசன், அறையும்-கொட்டப்படும், பறை அரவம் - முரசினது ஒலியை, கேட்டு-கேட்டு, அழிந்து-(மன நிலை) கெட்டு, நையும்-துன்பப்படுகின்ற, பிறை-மூன்றாம் பிறையை ஒத்த, நுதலாள்-நெற்றியையுடைய தமயந்தியினது, பேதைமையை-அறியாமையை, நோக்கி - பார்த்து, முறுவலியா-நகைத்து, இந்நகர்க்கு - இந்த நகரத்துக்கு, என் பொருட்டு ஆ - என்னிமித்தமாக, ஈது வந்தது என - இப்பறையறைதல் நேரிட்டதென்று, உரைத்தான் - சொல்லினான்.

(வி-ரை) எனவே இன்றொருநாளும் இங்கிருத்தல் தகுதியன்றென்றானென்பது குறிப்பெச்சம். பறையரவம் - பண்புத்தற்கிழமைப்பொருட்டாகிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்

தொடர். முறுவலியா - முறுவலென்னும் பெயரடியாகப் பிறந்த செய்யா என்னும் வாய்பாட் டிறந்தகால வினையெச்சம்; முறுவலி-பகுதி, ய்-சந்தி, ஆ-வினையெச்ச விகுதி; ஆக என்பதில் ஈறு தொகுக்கப்பட்டு ஆ என நின்றது. அகற்றும் செய்யுமென் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சம்; இது பிறவினை; தன்வினை அகலும்; தன்வினைப் பகுதி அகல், அவனோடு றுவ்விகுதி சேர்ந்து அகற்றெனப் பிற வினைப்பகுதி யாக்கியது. (கூ௦)

தன்வாயின் மென்மொழியே தாங்கினா னோங்குநகர்ப்
பொன்வாயில் பின்னாகப் போயினான்—முன்னாளில்
பூமகளைப் பாரினொடும் புல்லினான் றன்மகனைக்
கோமகளைத் தேவியொடுங் கொண்டு.

(இ - ள்) முன் நாளில் - (தான் தோற்றதற்கு) முற்பட்ட நாளில், பூ மகளை - தாமரைப்பூவி லெழுந்தருளிய திருமகளை, பாரினொடும் - பூமிதேவியோடு, புல்லினான்-தழுவினவனாகிய நளராசன், தன் மகனை-தன் புத்திரனையும், கோமகளை-(தன் மகளாகிய) இராசகன்னிகையையும், தேவியொடும் கொண்டு-மனையாளாகிய தமயந்தியோடு அழைத்துக்கொண்டு, தன் வாயில் - தனது வாயிலே, மெல் மொழியே - மென்மையாகிய சொல்லையே, தாங்கினான்-கொண்டவனாகி, ஓங்கு - உயர்ந்த, நகர் - நகரத்தினது, பொன் வாயில் - பொன்னாகிய கோபுரவாசல், பின் ஆக-பிற்பட, போயினான் - போனான்.

(வி - ரை) தன்னைக் கொண்டாடினாரைக் கொல்வமென முரசறைவித்தமையைக் குறித்து ஈது என்பொருட்டா வந்ததென யுரைத்ததே யன்றி யாதொரு கடுஞ்சொல்லு முரைத்தில னென்பார் 'மென்மொழியே தாங்கினான்' என்றும், இறைவன் உலகபாலருருவாய் நின்று உலகக் காப்பனென்ப ராதலின் 'பூமகளைப் பாரினொடும் புல்லினான்' என்றும், அப்புல்லுதல் இப்போது இலனென்

பார் 'முன்னுளில்' என்றுங் கூறினுர். ஏ-பிரிநிலை. 'ஓங்குநகர்' என்பதை வினைத்தொகைநிலைத்தொடராகக் கொள்ளலேயன்றி ஓங்கும் நகர் எனக்கொண்டு பெயரெச்சத் தொகாநிலைத்தொடராகவுங் கொள்ளலாம். இல்வாயென்னும் உறுப்புத்தற்கிழமைப் பொருட்டாகிய ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர், சொல் பின் முன்னுக மாறி 'வாயில்'என வழங்கலால் இது இலக்கணப்போலி. வாய்-உவமையாகுபெயர். ஒரு உருபை யடுத்து நின்ற உம்மைகள் சாரியை. (சுக)

கொற்றவன்பாற் செல்வாரைக் கொல்வான் முரசறைந்து
வெற்றியொடு புட்கரனும் வீற்றிருப்ப—முற்றும்
இழவுபடு மாபோ லில்லங்க டோறும்
குழவிபா லுண்டிலவே கொண்டு.

(இ - ள்) கொற்றவன்பால்-நளராசனிடத்தில், செல்வாரை - போவாரை, கொல்வான்-கொல்ல, முரசு அறைந்து - பேரிகையைக் கொட்டுவித்து, புட்கரனும்-புட்கராசனும், வெற்றியொடு-வெற்றியை யுடையவனுய், வீற்றிருப்ப-பெருமையாயிருக்க, முற்றும்-நகர முழுமையும், இழவுபடும் ஆ போல் - இழவு விளையும் விதம்போல, இல்லங்கள் தோறும் - வீடுகளிளெல்லாம், குழவி - குழந்தைகளும், கொண்டு - (தாயின் முலையைப்) பிடித்து, பால் - பாலை, உண்டில - உண்ணுதலொழிந்தன.

(வி-ரை) கொல்வான்-எதிர்கால வினையெச்சம்; வான்-விகுதி. அறைவித்து என்பதில் விவ் விகுதி தொகுத்தலாய் 'அறைந்து' என நின்றது. மூன்றனுருபு விசேடணப் பொருளில் வந்தது. வீற்றிருப்ப - நிகழ்கால வினையெச்சம்; வீற்றிரு - பகுதி, ப் - சந்தி, ப் - விரித்தல் விகாரம், அ-விகுதி. உம்மைகள் முற்றம்மை. இழவு-உலகவழக்கு; இது தொழிற்பெயர்; விகுதி வு. நளராசன் செல்வத்தை யிழந்து காட்டிற் செல்வதை நினைத்து நினைத்துத் துக்கித்

இன்று ராதலால் 'இழவு படுமோபோல்' என்றார்; ஆறென்பது று தொகுத்தலாய் ஆ என நின்றது. 'முற்றும்' என்பது பொதுப்பட நின்றமையால் 'முற்றும் இழவுபடும் ஆபோல்' என்பதற்கு 'எல்லாப் பொருளையும் இழக்கின்ற விதம்போல' எனவும் உரைக்கலாம். 'தோறு' என்னும் இடைச்சொல் தான் சார்ந்த சொல்லினது பன்மையையும் இடப் பொருண்மையையு முணர்த்தும்; இது தொறு என்பது விகாரப்பட்டு நின்றது. குழவி என்பத னீற்றில் உயர்வு சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. அரசன் காட்டுக்குச் செல்லுத லால் உண்டாகுந் துன்பத்தை உணர மதியாதது குழந்தை யாதலால் அதுவு மதித்ததென்னும் பொருள் படுகின்றமையின் அவ்வும்மை உயர்வுசிறப்பாயிற்று. குழவி-பண்படியாய்ப் பிறந்த பெயர்ச்சொல்; குழ (இளமை)-பகுதி, வ்-சந்தி, இ-ஒன்றன்பால் விகுதி; இது சாதி யொருமை. 'குழவி உண்டில' என்பதற்கு 'யாவரும் துன்பத்தால் கலங்குகின்றமையால் தாயர்கள் தங்கள் தங்கள் குழந்தைகளுக்கும் பால் உண்பித்திலர்' என்பது கருத்தாகக்கொள்க. குழவிபால்உண்டில எனவே மற்றவர்கள் ஐம்புலனுகர்ச்சியு மிலராயினா ரென்பது கூற வேண்டாதாயிற்று. உண்டில: உண்-பகுதி, ட்-இறந்தகால இடை நிலை, இல் - அவ்விரண்டையும் மறுக்கவந்த எதிர்மறை விகுதி, அனைத்து மொருபகுதி, அ - பலவின்பால் விகுதி. (சுஉ)

சந்தக் கழற்று மரையுஞ் சதங்கையணி
பைந்தளிரு நோவப் பதைத்துருகி—"எந்தாய்!
வடங்கோய் களிற்றாய்! வழியான தெல்லாம்
கடந்தோமோ?" என்றார் கலுழ்ந்து.

(இ - ள்) சந்தம் - அழகாகிய, கழல் தாமரையும் - வீரகண்டை யைத் தரித்த (பாதமாகிய) தாமரைமலர்களும், சதங்கை அணி - பாதசாலத்தை அணிந்த, பைந்தளிரும் - (பாதங்களாகிய) இளந்தளி ரும், நோவ - நொந்ததினால், பதைத்து - துடித்து, உருகி - மனங் கரைந்து, எந்தாய் - பிதாவே! வடம் தோய் - (புரோசை யென்னும்) கயிறு (கழுத்தில்) பொருந்திய, களிற்றாய் - யானைச் சேனையுடைய அரசனே! வழி ஆனது எல்லாம் - வழியென்பதை முழுமையும், கடந்தோமோ - கடந்துவந்தோமோ? என்றார் கலுழ்ந்து - என்று அழுது கேட்டார்கள் அவன் குமாரர்கள்.

(வி - ரை) முன்னெல்லாம் தாய் அந்தப்புரத்திலேயே இருந் தனளாதலால் அவளை யொழித்துத் தந்தையைக் கேட்டனர். கழற் றாமரை மகனையும், சதங்கையணி பைந்தளிர் மகளையும் உணர்த்து கின்றமையால் மகன் மகளென மிகைபடக் கூறாதொழிந்தார். பசுமை - பைங்குழவி என்பதிற்போல இளமையை யுணர்த்தியது. எந்தை என்னும் பொருளடியாகப் பிறந்த பொதுப்பெயர் விளியுரு பேற்று ஈற்றைகாரம் ஆ யெனத் திரிந்து நின்றது. யாம் - பகுதி, த் - எழுத்துப்பேறு, ஐ-முறைப்பெயர் விகுதி, யா - இடப்பிறப்பா லொத்த எவ்வானது குறுக்கல் விகாரம். அங்கங்கள் நான்கனுள் யானையும் தேரும் சிறந்த அங்கமாதலால் களிற்றான், தேரினன் என அரசனுக்குப் பெயரிட்டு வழங்குதல் மரபு. களிற்றான்-பொரு ளடியாகப் பிறந்த பெயர்; களிறு-பகுதி, ஆன் - ஆண்பால் விகுதி, பகுதி தன்னொற்றிரட்டியது விரித்தல் விகாரம், உகரக்கேடு சந்தி. இப்பெயர் விளியுருபேற்று ஈற்று னகரம் யவ்வானது. ஆனது - வினையிலக்கணப்பெயர்; எழுவாயுருபென்பாருமுளர். வழியெல்லா மென்பது ஒருமையிற் பன்மை வந்த வழுவமைதி. கடந்தோம்-முன் னிலையையும் படர்க்கையையும் தன்னொடுபடுத்த உளப்பாட்டுத் தன் மைப்பன்மை வினைமுற்று. ஓ-வினா. 'எந்தாய்' என்பதை ஒருமொழி

யாகக் கொள்ளாமல் தொடர்மொழியாகக் கொண்டு 'எம்முடைய தாயே!' எனத் தமயந்தியை விளித்ததாகக் கூறினும் பொருந்தும்.()

தூயதன் மக்க டுயர்நோக்கிச் சூழ்கின்ற
மாய விதியின் வலிநோக்கி—யாதும்
தெரியாது சித்திரம்போ னின்றிட்டான் செம்மை
புரிவான் றுயராற் புலர்ந்து.

(இ - ள்) செம்மை புரிவான் - நடுவுநிலைமையை விரும்புவோனாகிய நளராசன், தன்-தன்னுடைய, தூய மக்கள்-(துன்பத்தோடு) பொருந்துதலில்லாத மக்களுடைய, துயர் நோக்கி - துன்பத்தைப் பார்த்து, சூழ்கின்ற - நீங்காமல் நிற்கின்ற, மாயம் - வஞ்சனையையுடைய, விதியின் வலி - ஊழினது வன்மையை, நோக்கி-எண்ணி, துயரால் - (உண்டாகிய) துன்பத்தினால், புலர்ந்து - வாடி, யாதும்-(அத்துன்பத்தை நீக்குதற்கு) யாதொரு செயலும், தெரியாது - விளங்காமல், சித்திரம்போல் - சித்திரத்தைப்போல, நின்றிட்டான்- (அசைதலில்லாமல்) நின்றான்.

(வி - ரை) தூய்மை தூயமனத்தார் என்பதிற்போலக் கலப்பின்மையை உணர்த்தியது; தூய - பண்படியாகப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சம்; தூய்மை - பகுதி, பகுதி யீற்று மகர வைகாரக்கேடு சந்தி, அ - பெயரெச்சவிகுதி, மக்க டுயரென்பதை ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடராகக் கொள்ளுதலே அன்றி எழுவாய்த் தொகாநிலைத் தொடராகவுங் கொள்ளலாம்; அவ்வாறு கொள்ளின் துயர் துயர்தலென்னும் பொருள்படும் முதனிலைத் தொழிற்பெயரென்க. உம்மை இழிவுசிறப்பில் வந்த முற்றும்மை. செம்மையை விரும்புதலாவது தோற்ற செல்வங்கள் யாவற்றையும் புட்கரனுக்குக் கொடுத்தல் மறுக்க நினையாமை. 'செம்மை புரிவான்' இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடராதலாலும், நிலைமொழி அஃ

றிணைப் பெயராதலாலும், வருமொழிப் பகரம் மிகாது, நன் - உரு - பு - இ - கசு - ம் சூத்திரத்தின்படி விகாரத்தியல்பாயிற்று. நின்றிட்டான் - ஆண்பாற்படர்க்கை யிறந்தகால வினைமுற்று; நில் - பகுதி, று - சாரியை, இடு - பகுதிப்பொருண்மை விகுதி, லகர தகரத் திரிபும், உகரக்கேடும் சந்தி, அனைத்து மொருபகுதி, ஆன் - ஆண்பால் விகுதி, பகுதி ஒற்றிரட்டியது விரித்தல் விகாரம், உகரக்கேடு சந்தி; இவ்வாறே நின்றிடுகின்றான், நின்றிடுவானென வேனைக் காலங்களினும் இவ்விகுதி வருதல் காண்க; நின்றிட்டான் எனத் தலைமை பற்றித் தந்தையாகிய செம்மைபுரிவானைக் கூறித் தாய் நின்றிட்டாளென்பதை "ஒருமொழி யொழிதன் இனங்கொளற் குரித்தே" என்பதனாற் கொள்ளவைத்தார். (சுச)

"காத லிருவரையுங் கொண்டு கடுஞ்சுரம்போக்
கேத முடைத்திவரைக் கொண்டுநீ—மாதராய்!
வீமன் றிருநகர்க்கே மீள்" என்றான் விண்ணவர்முன்
தாமம் புனைவானைத் தான்.

(இ - ள்) விண்ணவர் முன் - தேவர்களுக்கு முன்னே, தாமம் புனைவானை - (அவர்களை மதியாமல்) மாலையணிந்த தமயந்தியை, மாதராய் - பெண்ணே! காதல் இருவரையும் - மக்களிருவரையும், கொண்டு - உடன்கொண்டு, கடு சுரம் - கடுமையாகிய பாலைவனத்தில், போக்கு - போகுதல், ஏதம் உடைத்து - துன்பமுடையதாகும்; இவரைக் கொண்டு - (ஆதலால்) இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு, வீமன் திரு நகர்க்கே-(நின் தந்தையாகிய) வீமராசனுடைய செல்வமிக்க நகரத்துக்கே, நீ மீள் என்றான் தான் - நீ திரும்பிச் செல்லென்று தான் சொல்லினான்.

(வி - ரை) கடுஞ்சுரம் போதலால் இவள்படும் துயரத்தைக் காணச் சகியாமல் இவளையும் பிரிதல் தக்கதெனக் கருதி 'இவரைக்

கொண்டு மீள்' என்றான். தன் மக்களைப் பிரிதலினும் இவளைப் பிரியும் பிரிவு அவனுக்கு மிகுதியும் துன்பந்தருவ தென்பார் 'விண்ணவர்முன் தாமம் புனைவாளை' என்றார். 'காதல்' என்னும் பால்பகா அஃறிணைப் பண்புப்பெயர் பன்மைப்பாலை யுணர்த்தி மக்களுக்காகி நின்றது; அதனோடு 'இருவர்' என்னும் வருமொழி தொக்கதொடர் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். உம்மை - முற்றும்மை. காதல்-ஆகுபெயராதல் "சூரியன் காதலே சொல்லி யென்பல" என்னுங் கம்பநாடர் செய்யுளாலு முணர்க. போக்கு - தொழிற்பெயர்; போ - பகுதி, க் - சந்தி, கு - தொழிற்பெயர் விகுதி. மாது- பெண்பாற்பெயர்; இது குற்றியலுகர மாதலால் அர் என்பதைப் போலியாகப் பெற்று மாதர் என நின்று, தையலாள்-அங்கனையாள் என்பனபோலப் பகுதிப்பொருள் விகுதியாகிய ஆள் விகுதி பெற்று மாதராள் என நின்றபெயர் விளியுருபேற்று ளகரம் யகரமாய்த் திரிந்தது. ஆண்மகன் பெயர் இந்திரசேனன், பெண்மகள் பெயர் இந்திரசேனை. 'புனைவாள்' என்பது இறந்தகாலம் எதிர்காலமாக இயல்பினால் வந்த காலவழுவமைதி. (சுடு)

"குற்றமில் காட்சிக் குதலைவாய் மைந்தரையும்
பெற்றுக் கொளலாம் பெறலாமோ?—கொற்றவனே!
கோக்கா தலனைக் குலமகளுக்" கென்றுரைத்தாள்
நோக்கான் மழைபொழியா நொந்து.

(இ - ள்) நோக்கால் - (அது கேட்ட தமயந்தி) கண்களினால், மழை பொழியா-மிகுதியும் நீரைச் சொரியாநின்று, கொற்றவனே - அரசனே! குலமகளுக்கு - குலத்தில் மணஞ்செய்த பெண்ணுக்கு, குற்றம் இல் - (பிறரால் பழிக்கப்படும்) குற்றமில்லாத, காட்சி - அறிவினையும், குதலை வாய்-மழலைச்சொல்லைப் பேசுகின்ற வாயையுமுடைய, மைந்தரையும் - குமாரர்களையும், பெற்றுக்கொளல் ஆம்-

(இழந்தால் பின்னே) பெற்றுக்கொள்ளுதல் இசையும்; கோக்காத லனை - ஆண்மகனாகிய நாயகனை, பெறல் ஆமோ என்று - பெறு தல் இசையுமோவென்று, நொந்து உரைத்தாள் - வருத்தத்தோடு சொன்னாள்.

(வி - ரை) எனவே யான் மக்களைப் பாராட்டி நின்னைப் பிரியேனென்பது குறிப்பெச்சம். உம்மை உயர்வுசிறப்பும்மை; மற்ற சிறந்த பொருள்களையும் பெற்றுக்கொளலாமெனப் பொருள் கொள் ளின் எதிரது தழீஇய எச்சவும்மையுமாம். 'மைந்தர்' என்றது சாதிப்பன்மை; இது பண்படியாகப் பிறந்த பெயர்; மைந்து - பகுதி, அர் - பலர்பால்விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; பொருள்: தாய் தந்தை முதலியோரைத் தாங்கும் வலிவுடையார்; இது பெண்பாலுக் கேலாமை அறிக. ஓ-எதிர்மறை. 'காதலன்' என்பது கணவனுக்கும் மகனுக்கும் பொதுவாகிய பெயராதலால் 'கோக்காதலன்' என்றாள்; இது இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர். பொழியா என்னும் இறந்தகால வினையெச்சம் பொழியாநின்றென்னும் நிகழ் கால வினையெச்சத்தின் திரிபு. குவ்வுருபு எழுவா யுருபிற்குரிய கர்த்தாப்பொருளில் வந்தது. (சுசு)

"கைதவந்தா னீக்கிக் கருத்திற் கறையகற்றிச்
செய்தவந்தா னெத்தனையுஞ் செய்தாலும்—மைதீர்
மகப்பெறு மானிடர்கள் வானவர்த மூர்க்குப்
புகப்பெறார் மாதராய்! போந்து."

(இ - ள்) (தமயந்தி சொன்னதைக் கேட்ட நளன்) மாதராய்-பெண்ணே! கைதவம் - (புறத்தே பிறரை) வஞ்சிப்பதை, நீக்கி-ஒழித்து, கருத்தில் - மனத்திலுள்ள, கறை - (காமம் வெகுளி மயக் கம் ஆகிய) அழுக்கை, அகற்றி - நீக்கி, எத்தனையும் - எவ்வளவு மிகுதியாயினும், செய் தவம்தான் - செய்தற்குரிய தவத்தையே,

செய்தாலும் - செய்தவர்களாயினும், மை தீர் - குற்றமில்லாத, மக - ஆண்மக்களை, பெறு மானிடர்கள் - பெறுதமனிதர்கள், வானவர்தம் - தேவர்களுடைய, ஊர்க்கு - ஊராகிய சுவர்க்கத்தில், போந்து - பிரவேசித்து, புக - (அவ்வுலகத் தின்பம்) தம்மிடத்து வர, பெறார் - பெறுதவராவர்.

(வி - ரை) கணவனிலும் மக்களையே பாதுகாத்தல் வேண்டுமென்பது இதுமுதலிய மூன்று செய்யுளும். 'புக' என்னும் வினைக்குக் கருத்தா வருவிக்கப்பட்டது. தந்தை தாயருடைய தீவினை வளராமல் தேய்வதற்குக் காரணமாகிய நல்வினைகளைச் செய்ய வல்லோர் ஆண்மக்களே ஆதலால் இங்கு 'மக' என்பது ஆண்மகனை யுணர்த்திற்று. மகப்பெறுதவர் புத்தென்னும் நரகத்தைப் பெறுவரென்பது குறிப்பெச்சம். தான் இரண்டனுள் முன்னது அசை; பின்னது தேற்றம்; இது உலக வழக்கு. உம்மைக ளிரண்டும் உயர்வுசிறப்பு. கறை - தொழிலடியாகப் பிறந்தபெயர்; கறு-பகுதி (இப்பகுதி பண்படியாகப் பிறந்தது), ஐ - வினைமுதற் பொருண்மை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி. மானிடர்-வடமொழி; இது மானுடரெனவும் வழங்கும். நான்கனுருபு ஏழாவத னிடப்பொருளில் வந்தது. பெறார் - பல்லோர் படர்க்கை எதிர்மறை வினைமுற்று; பெறு-பகுதி, ஆ-எதிர்மறை விகுதி, உகரக்கேடு-சந்தி, அனைத்து மொருபகுதி, ஆர்-விகுதி, விகுதி ஆ கெட்டது முதற்குறை விகாரம். (சுஎ)

"பொன்னுடைய ரேனும் புகழுடைய ரேனுமற்
றென்னுடைய ரேனு முடையரோ?—இன்னடிசில்
புக்களையுந் தாமரைக்கைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய்
மக்களையிங் கில்லாத வர்.''

(இ - ள்) புக்கு - அருகே வந்து, இன் அடிசில் - இனிமையான சோற்றை, அளையும் - அளைகின்ற, தாமரைக்கை - தாமரை

மலரைப்போன்ற கைகளையும், பூ நாறும் - (குமுதத்தின்) மலர்போலத் தோன்றுகின்ற, செய்ய வாய் - சிவந்த வாயையுமுடைய, மக்களை - பிள்ளைகளை, இங்கு - இவ்வுலகத்தில், இல்லாதவர் - இல்லாத மனிதர், பொன் உடையர் எனும் - மிகுதியும் செல்வத்தை உடையவர்களாயினும், புகழ் உடையர் எனும் - மிக்க புகழுடையவர்களாயினும், மற்று என் உடையர் எனும் - வேறு எதை யுடையவர்களாயினும், உடையரோ-உடையவர்களாவரோ? ஆகார்.

(வி - ரை) அளைதலாவது சோற்றில் இட்டும், எடுத்தும், கௌவியும், துழாவியும், உண்ணுந் தந்தை தாயருடைய உடலிற்பட இறைத்தலாம். உம்மைகள் எண்ணுப்பொருளோடு உயர்வு சிறப்பின்கண் வந்தன. எனென்பது எனினென்பதன் மரூஉ. ஓ-எதிர்மறை. தாமரை - பொருளாகுபெயர். 'பூநாறும்' என்பதற்குக் 'குமுதமலர் போல மணக்கின்ற' எனினும் பொருந்தும். செய்ய - பண்படியாகப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சம்; செம்மை- பகுதி, மை - கெட்டதும் மகரம் யகரமானதும் - யகா மிரட்டியதும் சந்தி; அ-விகுதி. மற்று-பிறிதென்னும் பொருட்டாகிய இடைச்சொல். என் - வினாப்பெயர்; இது "என்னுக் கின்னும் பெருக்கின்றதே" என நான்கனுருபேற்றலுங் காண்க. புக்கு - இறந்தகால வினையெச்சம், புகு - பகுதி, உ - வினையெச்சவிகுதி, பகுதி ஒற்று இரட்டியது விரித்தல் விகாரம், பகுதியீற்றுகரக்கேடு சந்தி; பகுதி விகாரமே காலங் காட்டியது. இல்லாதவர்-செயப்படுபொருள் குன்றியும், குன்றாமலும் வருகிற ஈறு திரிந்த குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். செயப்படுபொருள் குன்றி வருவதற் குதாரணம்: அவர் இங்கு இலர்; குறிப்பு வினைமுற்று. ()

"சொன்ன கலையின் றுறையனைத்துந் தோய்ந்தாலும்
என்னபய னுடைத்தாம்? இன்முகத்து—முன்னம்
குறுகுதலைக் கிண்கிணிக்காற் கோமக்கள் பால்வாய்ச்
சிறுகுதலை கேளாச் செவி."

(இ - ள்) முன்னம்-(ஒருவர்) தமக்கு எதிரில், இன் முகத்து-இனிய முகத்தையும், குறுகு - குறுகிய, தலை - தலையையுடைய, கிண்கிணிக்கால் - கிண்கிணியென்னும் அணியை அணியப்பெற்ற பாதங்களையும் உடைய, கோ மக்கள் - சிறந்த மக்களுடைய, பால் வாய் - முலைப்பாலின் மணத்தையுடைய வாயாற்பேசும், சிறு குதலை - நிரம்பாத மெல்லிய சொல்லை, கேளாச் செவி - கேளாத காது, சொன்ன - (அறிவுடையோரால்) சொல்லப்பட்ட, கலையின் துறை அனைத்தும் - சாத்திரங்களினது வகை முழுமையும், தோய்ந் தாலும் - நிரம்பப்பெற்றாலும் (கேட்கப்பெற்றாலும்), என்ன பயன் உடைத்து ஆம் - என்ன பயனுடையதாகும்?

(வி - ரை) மக்கள்: தாய் தந்தையர்கள் முன்னே இன் முகத்தைக் காட்டிக் குறுகுறு நடந்துவந்து பேசுதலால் இவ்வாறு கூறினான். தம் மனத்துட் டோன்றிய கவலையைத் தான் நீக்குதலால் முகத்துக்கு இனிமை அடை கொடுக்கப்பட்டது. உம்மைக ளிரண்டில் முன்னது முற்றுப்பொருளது; பின்னது உயர்வுசிறப்புப்பொருளது. கிண்கிணி - கிண்கிண் எனல் உடையதென்பது பொருள்; தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்ச்சொல்; கிண்கிண் - பகுதி, (இசை பற்றிவந்த இரட்டைக்கிளவி), இ-வினைமுதற் பொருண்மை விகுதி. என்ன - எவனென்னும் வினாவினைக் குறிப்பின் மரூஉ. குதலைச் சொல்லி னளவு கலையின்றுறை செவிக்கு இன்பந் தராதென்பது கருத்து. அன்றி மக்களை யில்லாதவர் புத்தென்னு நரகடைவ ரென்பதை வற்புறுத்தற்குச் செவியின்மேலேற்றி என்ன பயனுடைத்தாமெனக் கூறினா ரென்பதும் பொருந்தும். (சுகூ)

"போற்றரிய செல்வம் புனனாட் டொடும்போகத்
தோற்றமையும் யாவர்க்குந் தோற்றாதே—ஆற்றலாய்!
எம்பதிக்கே போந்தருளு" கென்று ளெழிற்கமலச்
செம்பதிக்கே வீற்றிருந்த தேன்.

(இ-ள்) ஏழில் - அழகாகிய, செம் கமலம் - செந்தாமரை மலராகிய, பதிக்கு - இடத்தில், வீற்றிருந்த - பெருமையா யெழுந்தருளிய, தேன் - திருமகளாகிய தமயந்தி, ஆற்றலாய் (பகைவரசரைப் போர்முகத்தில் வெல்லுதல் முதலிய) வலியையுடையானே! எம் பதிக்கே - எம்முடைய புரமாகிய குண்டினபுரத்துக்கே, போந்தருளுக - புகக்கடவாய்! (புகுவாயானால்) போற்று அரிய-புகழ்தல் அரிய (புகழ்தற்கு அடங்காத), செல்வம் - செல்வங்கள், புனல் - நீர் வளத்தையுடைய, நாட்டொடும்-நிடததேசத்தோடு, போக-(புட்கரனிடத்தில்) சேர, தோற்றமையும்-(நாம் அவற்றைத்) தோற்றதும், யாவர்க்கும் - (நம்) எல்லோருக்கும், தோற்றாதே - தோன்றமாட்டாது, என்றாள் - என்று சொல்லினாள்.

(வி - ரை) தோற்றமையும் தோற்றாமையாவது தோற்றமையால் வரும் வறுமைத் துன்பம் நலியாமல் எல்லாச் செல்வங்களையும் அநுபவித்துச் சுகமுறுதல். போற்று அரிய போற்றென்னும் முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; எழுவாய்த் தொகாநிலைத்தொடராக அரிய என்னும் பண்படியாகப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சங் கொண்டது; நான்காம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடரெனினும் ஒக்கும்; போற்ற அரிய எனப் பதம் பிரித்துப் போற்ற என்னுஞ் செயவெனெச்சத்திறு தொகுத்தலாய் நின்றதெனக் கொண்டு அத்தொடரை வினையெச்சத் தொகாநிலைத்தொடரென்னலுமாம். 'யாவர்க்கும்' என்றது தன்மையில் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதி. வினவடியாகப் பிறந்த பன்மைப்பெயர் முற்றும்மை ஏற்றால் வினப்பொருளை விட்டு எல்லாமென்னும் பொருளைத் தரும். மூன்றனுருபை அடுத்துவந்த உம்மை சாரியை. "வீமன் திருநகர்க்கே மீள்" என்ற குறிப்பால் தான் படும் வருத்தத்தையுங் கருதிக் கூறினளென 'யாவர்க்கும்' என்றாளாதலால் 'தோற்றமையும்' என்ற வும்மை என் வருத்தமும், மக்கள் வருத்தமும், நின் வருத்தமுமே அன்றி எனப் பொருள் தரு

தல்பற்றி இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை. ஏ மூன்றனுள் முன்னையது தேற்றம், அடுத்தது பிரிநிலை, பின்னையது ஈற்றசை. தன் தாய் தந்தையரையும் தன்னொடுபடுத்தி 'எம்பதி' என்றான். 'போந்தருளுக' என்பதனீற்றில் அகரம் தொகுக்கப்பட்டது. கமலம்-முதலாகுபெயர். 'தேன்' 'திருமகளுக்கு உவமையாகுபெயர். அரசனை இறைவனென்றுதல்பற்றி அவன் மனைவியைச் 'செங்கமல பதிக்கே வீற்றிருந்த தேன்' என்றார். (எ0)

"சினக்கதிர்வேற் கண்மடவாய்! செல்வர்பாற்-சென்றீ
எனக்கென்னு மிம்மாற்றங் கண்டாய்—தனக்குரிய
தானந் துடைத்துத் தருமத்தை வேர்பறித்து
மானந் துடைப்பதோர் வாள்."

(இ - ள்) சினம் - கோபமாகிய, கதிர் வேல் - கிரணங்களைப் பெற்ற வேல்போலும், கண் மடவாய்-கண்களையுடைய பெண்ணே! செல்வர்பால் சென்று - செல்வரிடத்திற் போய், எனக்கு - (ஒரு பொருளு மில்லாத) எனக்கு, ஈ என்னும் - ஈவாயென் றிரக்கும், இம்மாற்றம் - இச்சொல், தனக்கு உரிய - தனக்குரியதாக நிலைத்த, தானம் - ஈகையால் வந்த புகழை, துடைத்து-அழித்து, தருமத்தை- இல்லறத்தை, வேர் பறித்து-முற்றுங்கெடுத்து, மானம் துடைப்பது- மானத்தைக் கெடுக்கவல்லதாகிய, ஓர் வாள் - ஒருவித வாளாம்.

(வி-ரை) உடையானது சினத்தை வேலென்னும் உடைமையின்மே லேற்றிக் கூறியது ஓர் மாபுவழுவமைதி. ஈயா என்னும் ஏவலொருமை வினைமுற்று விகுதி குன்றி 'ஈ' என நின்றது. தனக்குரியதாக்கிக் கூறப்பட்டமையால் தானம் ஈகையால் வரும் புகழெனப்பட்டது. புகழ் பெரும்பாலும் ஈகையால் வருதலால் அதனைக் காரணவாகுபெயரால் 'தானம்' என்றார். தானத்தையும் மானத்தையுஞ் சாரவைத்தமையால் 'தருமம்' என்பது இல்லறத்தை யெனக்

கொள்ளப்பட்டது. மானம் - உயர்குடியிற் பிறந்தோன் தான் நின்ற நிலையிலிருந்து தாழாமையும், ஊழால் தாழ்வு வந்தபோது உயிர் வாழாமையுமாகிய தன்மை. செல்வர்பாற் சென்று இரத்தல் இழிந்தோன் செய்கை யென்பான் 'ஈ என்னு மாற்றம்' என்றும், அது தான முதலிய மூன்றையும் அழித்தலால் 'வாள்' என்றும், அம் மூன்றாகிய அருவப்பொருளை அழித்தலால் 'ஓர்வாள்' என்றுங் கூறினான். கண்டாய் - முன்னிலை யசைச்சொல். (எக)

"மன்னவராய் மன்னர் தமையடைந்து வாழ்வெய்தி
இன்னமுதந் தேக்கி யிருப்பரேல்—சொன்ன
பெரும்பே டிகளலரேற் பித்தரே யன்றே
அரும்பேடை மானே! அவர்."

(இ - ள்) அரு பேடை மானே - உயர்வாகிய பெண்மானை ஒத்தவளே! மன்னவராய் - தாம் அரசராயிருந்து, மன்னர்தமை - வேறு அரசர்களை, அடைந்து - (வறியராய்ச்) சேர்ந்து, வாழ்வு எய்தி - (அவர்களால் தரப்படும்) செல்வத்தை அடைந்து, இன் அமுதம் - (நாவுக்கு) உரிசையாகிய உணவை, தேக்கி - நிரம்பவுண்டு, இருப்பரேல்-உயிர்வாழ்வாரேயானால், அவர்-அத்தன்மையானவர், சொன்ன- (உலகத்தாரால்) இழித்துச் சொல்லப்பட்ட, பெரு பேடிகள் - ஆண்மைவிட்டுப் பெண்மை அவாவும் சிறந்த பேடிகளாவர்; அலரேல் - அல்லாராயின், பித்தரே அன்றே - பித்தங்கொண்டவரே யாவர்.

(வி - ரை) 'இருப்பரேல்' என்பது இரார்களென்பதை விளக்கி நின்றது; 'எல்' இரண்டும் எனிலென்பதன் மரூஉ. 'பெரும்பேடிகள்' என்றது பேட்டிலக்கண முற்றுமமைந்த பேடிகளை. பேடிகள்: பேடு-பகுதி, (பேடியின்றன்மை), இ-ஆண்பெண் இரண்டுக்கும் பொதுமை யுணர்த்தும் ஒருமை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, கள் - ஒருமை யொழித்துப் பன்மை யுணர்த்தும் விகுதி, இவ்வாறு வருதலை ஒரு

மையிற் பன்மை வந்த வழுவமைதி யென்பர்; பண்பாகுபெயராகப் பேடெனவும் வழங்கும். ஏ-தேற்றம். ஓ-எதிர்மறை. பேடைமான் - பேடையாகிய மானென்பது பொருளாதலால் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; இது மான் முதலிய சில மிருகத்தின் பெண்ணுக்கு வழங்கு மரபுப்பெயர். ஐகாரச்சாரியை யிறுதியில் பெற்ற நெடிற்றொடர்க் குற்றுகரமொழி பெட்டையெனவும் மரூஉவாய் வழங்கும். மரபென்பதற்கு நிகண்டு,

"ஒட்டகங் கழுதை வாசி யுறுசிங்க மரையிவ் வைந்தும்
பெட்டையாம்"

என்பது. வாசி-குதிரை. தேக்கி-இறந்தகால வினையெச்சம். தேங்கு என்னுந் தன்வினைப் பகுதியி னிடையில் நின்ற மெல்லொற்று வல்லொற்றாதலாகிய விகாரம் பெற்ற தேக்கு - பகுதி, உகாத்தின் றிரிபாகிய இகரம் விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி. (எஉ)

"செங்கோலாய்! உன்றன் றிருவுள்ள மீதாயின்
எங்கோன் விதர்ப்ப னெழினகர்க்கே—நங்கோலக்
காதலரைப் போக்கி யருள்" என்றாள் காதலருக்
கேதிலரைப் போல வெடுத்து.

(இ - ள்) (அச் சொல்லைக் கேட்ட தமயந்தி) காதலருக்கு - தன் ஆசைக்குரிய மக்களுக்கு, ஏதிலரைப்போல-யாதோருரிமையும் இல்லார் சொல்வதைப்போல நின்று, செங்கோலாய்-முறைசெய்யும் அரசனே! உன்தன் திருவுள்ளம் - உன்னுடைய திருவுள்ளக்குறிப்பு, ஈது ஆயின் - இத்தன்மையதானால், நம் - நம்முடைய, கோலக்காதலரை - அழகிய மக்களை, எம் கோன் - எம் அரசனாகிய, விதர்ப்பன்-விதர்ப்பதேசத்து அரசனுடைய, எழில் நகர்க்கே - அழகாகிய நகரத்துக்கே, போக்கி அருள்-போக்கும்படி செய்யாய்! என்றாள் எடுத்து-என்று குறித்துச் சொன்னாள்.

(வி - ரை) 'எம்' என்றது தாயை தன்னொடுபடுத்தி, 'நம்' என்றது கணவனைத் தன்னொடுபடுத்தி என்றறிக. 'மைந்தரையும் பெற்றுக்கொளலாம் குலமகளுக்குக் கோக்காதலனைப் பெறலாமோ' என்ற சொல்லின்படி நின்றனளாதலால் 'காதலருக் கேதிலரைப் போல' என்றார். ஈது - சுட்டடியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினைமுற்று. ஏ-பிரிநிலை. 'திரு' என்பது தானடைந்த மொழிப்பொருளின் உயர்வை உணர்த்தும் பண்புச்சொல்; இது எங்கும் தன்னால் உயர்வாகக் கருதப்படும் பொருளையும் அப்பொருளைச் சார்ந்த பொருளையும் பற்றியே வரும். கடவுள், ஆசான், தந்தை முதலியோரது பாதுகையைத் திருவடிநிலை யென்னுதலன்றித் தன்னி னிழிந்தோரது பாதுகையை அவ்வாறு சொல்லாமை வழக்கத்திலுங் காண்க. "கண்டோரால் விரும்பப்படுந் தன்மை நோக்கமாகிய அழகு" என்னலுமாம். ஏதிலர் - யாதொரு சம்பந்தமு மில்லாதவ ரென்பது பொருள்; ஏது என்னும் வினாப்பெயரொடு இல் என்னும் பண்படி புணர்ந்தபோது நிலைமொழி யீற்றில் இழிவு சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொகுக்கப் பட்டு ஒரு சொல்லின் தன்மையதாய் நின்ற ஏதில்-பகுதி, அர் - டல்லோர் படர்க்கை விகுதி; இம்முதனிலை மை விகுதி பெற்று ஏதின்மை எனப் பண்புப்பெயராயும், குறிப்புத் தொழிற்பெயராயும் வழங்கும். (எஙு)

"பேதை பிரியப் பிரியாத பேரன்பின்
காதலரைக் கொண்டுபோய்க் காதலிதன்—தாதைக்குக்
காட்டுநீ" என்றான் கலங்காத வுள்ளத்தை
வாட்டுநீர் கண்ணிமேல் வைத்து.

(இ - ள்) கலங்காத உள்ளத்தை - (எக்காலத்திலும்) கலங்குதலில்லாத மனத்தை, வாட்டும் - (பிரிவானது) கலங்கச்செய்தலினாலுண்டாகின்ற, நீர் - நீரை, கண்ணில் வைத்து - கண்ணில் வையாநின்று, பேதை பிரிய - பேதைமைத் தன்மையையுடைய தமயந்தி

(தம்மைப்) பிரியும்படி நினைக்க, பிரியாத - (அவளினின்றும்) பிரிதலைப் பொறுக்கமாட்டாத, பேர் அன்பின் - மிக்க அன்பினையுடைய, காதலரை-மக்களை, கொண்டுபோய் - அழைத்துப்போய், காதலிதன்- இவளுடைய, தாதைக்கு - பிதாவாகிய வீமராசனுக்கு, நீ காட்டு என்ருன்-நீ காட்டாயென்று (ஓரந்தணனைப் பார்த்துச்) சொல்லினன்.

(வி - ரை) பேதை - பண்பாகுபெயர். காதலி - பண்படியாகப் பிறந்த பெயர்; இது இங்கே சுட்டுப்பொருட்டாய் நின்றது; காதல்- பகுதி, இ-விகுதி; இந்த விகுதி ஆண் பெண் ஒன்றென்னும் ஒருமைகட் குரியதாயினும் இங்கே பெண்பாலுக் குரியதாகி வந்தது. வில்லி என ஆண்பாலுக்கும், பாசி என ஒன்றன்பாலுக்கும் வரும். 'வாட்டும்' என்னும் வினைக்கு எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது. காரணப்பொருட்டாய் நின்ற பெயரெச்சம் செய்வதாதி முதலிய பொருட்பெயரைக் கொள்ளாமல் உண்ட இளைப்பென்பதுபோல நீரென்னும் பிறபெயர் கொண்டது. 'வாட்டும்' என்பதன் ஈற்று மகரம் தன்னேடு மயங்காத நகரம் புணர்ந்தமையால் கெட்டது; நிலைமொழி வாட்டெனக் கொள்ளின் அத்தொடரை வினைத்தொகைநிலைத்தொட ரென்னலாம். ()

தந்தை திருமுகத்தை நோக்கித், தமைப்பயந்தாள்
இந்து முகத்தை யெதிர்நோக்கி,—"எந்தம்மை
வேருகப் போக்குதிரோ" என்ருர் விழிவழியே
ஆருகக் கண்ணீ ரழுது.

(இ - ள்) விழி வழி-கண்களின் வழியாக, கண்ணீர் - கண்ணீரானது, ஆறு ஆக அழுது - ஆறுபோலப் பெருகும்படி அழுதுகொண்டு, தந்தை திரு முகத்தை - பிதாவினது அழகிய முகத்தை, நோக்கி - பார்த்து, தமைப் பயந்தாள்-தம்மைப் பெற்றவளது, இந்து முகத்தை-சந்திரனை ஒத்த முகத்தை, எதிர் நோக்கி-எதிரில் பார்த்து, வேறு ஆக - (நாங்கள்) வேரிடத்திலிருக்க, எம்தம்மை - எங்களைப் போக்குதிரோ-போக்குகின்றீர்களோ, என்ருர்-என்று கேட்டார்கள்.

(வி - ரை) 'தந்தை முகத்தைப், பயந்தாள் முகத்தை நோக்கி' என ஒரு வினைகொடுத்து முடிக்காமல் தனித்தனியே நோக்கி யென வினை கொடுத்து முடித்தது அவ்விருவர் முகத்தையும் பலமுறை நோக்கி யென்பதுணர்த்தற்கு என்க. 'எந்தம்மை' என்பதில் தம் சாரியை; அது தன்மையில் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதி. தந்தை - ஆண்பால் முறைப்பெயர்; தாம்-பகுதி, த்-எழுத்துப்பேறு, ஐ-முறைப் பொருண்மை விகுதி, பகுதி ஆ அவ்வானது குறுக்கல் விகாரம், மகரம் தகரமானது சந்தி, பகுதி ஒருமையில் பன்மை வந்த பால்வழுவமைதி. பயந்தாள்: பயமென்னும் பெயரடியாகப் பிறந்த பய-பகுதி, த்-சந்தி, த்-இறந்தகால இடைநிலை, ஆள்-பெண்பால் விகுதி, சந்தித் தகரம் நகரமானது மெலித்தல் விகாரம். பயமென்பதில் மகரத்துக்கு னகரம் போலியாய்ப் பயனெனவும் வரும். போக்குதிர்-முன்னிலைப் பன்மை நிகழ்கால வினைமுற்று; இது பிறவினை; தன்வினை போகுதிர்; போக்கு - பகுதி, த் - நிகழ்கால இடைநிலை, இர் - முன்னிலைப்பன்மை விகுதி. இர் - விகுதி காலம் காட்டுமேல் எதிர்காலங் காட்டும்; எதிர்காலங் காட்டின் ஏவற்பன்மை வினைமுற்று, த்-எழுத்துப்பேறு, ஓ - வினா, ஏ - ஈற்றசை. ஆறு - யாறென்பதன் மரூஉ. இவ்வாறே யாடு ஆடு, யானை ஆனை என வழங்கும். 'கண்ணீர்' ஒரு சொல்லின் தன்மையது. (௭௫)

அஞ்சனந்தோய் கண்ணி லருவிநீ ராங்கவர்க்கு
மஞ்சனநீ ராக வழிந்தோட—நெஞ்சுருகி
வல்லிவிடா மெல்லிடையாள் மக்களைத்தன் மார்போடும்
புல்லிவிடா நின்றாள் புலர்ந்து.

(இ - ள்) வல்லி-பூங்கொடியானது, விடா-(நட்பை) விடாத, மெல் இடையாள் - மென்மையாகிய இடையையுடைய தமயந்தி, அஞ்சனம் தோய் - மை பொருந்திய, கண்ணில் - கண்களினின்றும் வடிகின்ற, அருவி நீர் - அருவியை ஒத்த நீர், ஆங்கு - அங்கே, மக்க:

ளுக்கு - பிள்ளைகளுக்கு, மஞ்சன நீர் ஆக - குளிப்பாட்டு நீர்போல, வழிந்து ஓட-(அவர்கள் உடலில்) வழிந்து ஓடும்படி, நெஞ்சு உருகி-மனம் உருகி, அவர்களை - அப்பிள்ளைகளை, தன் மார்போடு - தன் மார்புடனே சேர, புல்லி - தழுவி, விடா - (அத்தழுவுதலை) விட்டு, புலர்ந்து - வாடி, நின்றாள் - மெய்ம்மறந்தனள்.

(வி - ரை) முதலடியில் 'அவர்க்கு' என்பதை மக்களுக்கு என்றும், மூன்றாமடியில் 'மக்களை' என்பதை அவர்களை என்றும் கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்க. 'மார்பு' என்பது இங்கு இடக்கரடக்கலாய் நின்றது. பின்னின்ற விடா - செய்யா என்னும் வாய்பாட் டிறந்த கால வினையெச்சம். மூன்றனுருபை அடுத்த உம் சாரியை. நெஞ்சு - இடவாகுபெயர். (எசு)

இருவ ருயிரு மிருகையால் வாங்கி
ஒருவன்கொண் டேகுவா னொத்து—வருமறையோன்
கோமைந்த னோடிளைய கோதையைக்கொண் டேகினான்
வீம னகர்க்கே விரைந்து.

(இ - ள்) வரு மறையோன் - (தம்மைப் பிரியாமல்) வந்த அந்தணன், இருவர் உயிரும் - (நளன் தமயந்தியாகிய) இருவருடைய உயிர்களையும், இரு கையால் வாங்கிக்கொண்டு - (அவர்கள் தரத் தன்) இரண்டு கைகளாலும் வாங்கிக்கொண்டு, ஏகுவான் - போவானாகிய, ஒருவன் ஒத்து - ஒருவனைப்போன்று, கோ மைந்தனோடு - இராசகுமாரனோடு, இளைய கோதையை - இளம் பருவமுடைய பெண்ணை, கொண்டு - (அவர்கள் தரப்) பெற்று, வீமன் நகர்க்கே - வீமராசனுடைய நகரத்துக்கே, விரைந்து ஏகினான் - விரைந்து சென்றான்.

(வி - ரை) எனவே தாய் தந்தைய ரிருவரும் உயிர் நீங்கிய உடல்போல வாடினரென்பது குறிப்பெச்சம். ஏகுவா னொருவனை

னக் கூட்டுக. உம்மை முற்றும்மை. 'இருகையால்' என்றவிடத்து முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. 'வாங்கி' என்றதனால் அவர் தர என்பது பெற்றும். மறை - இறைவனுடைய குணப்பெருமையைக் கூடமாகச் சொல்வது; இது தொழிலாகுபெயர்; இவ்வாறன்றிச் சில வருணத்தாருக்கு மறுக்கப்படுவ தென்பது பொருளெனக் கொள்ளின், மறு - பகுதி, ஐ - செயப்படு பொருண்மை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி எனக் கொள்க. 'மறையோன்' என்பதில் ஆ, ஓ வானது செய்யுள் வழக்கு. கோதையைக் கொண்டகாலத்தில் கோமைந்தனும் அவ்வினைக்குச் செயப்படுபொருளாய் உடனிகழ்தலால் ஒடுருபு உடனிகழ்ச்சிப் பொருளது. ஏ-பிரிநிலை. வருமறையோன்- இறந்தகால வினைத்தொகைநிலைத்தொடர். (எஎ)

காதலவர் மேலே கண்ணோட விண்ணோடும்
ஊதையெனநின் றுயிர்ப்போட—யாதும்
உரையாடா துள்ள மொடுங்கினான் வண்டு
விரையாடுந் தாரான் மெலிந்து.

(இ - ள்) வண்டு - வண்டுகள், விரை ஆடும் - மணமாகிய தேனில் முழுகுகின்ற, தாரான் - மலர்மாலையணிந்த நளராசன், காதலவர்மேல் - மக்களின்மேல், கண் ஓட - கண்ணினது பார்வை ஓடவும், விண் ஓடும் - ஆகாயத்தில் விரைந்து செல்லும், ஊதை என - காற்று ஓடுவதுபோல, உயிர்ப்பு - பெருமூச்சு, நின்று ஓட - பொறுத்தோடவும், மெலிந்து - தளர்ந்து, யாதும் உரை ஆடாது - எந்தச் சொல்லும் பேசாமல், உள்ளம் ஒடுங்கினான் - மனம் அழிந்தான்.

(வி - ரை) ஒரு விடயத்தில் மனஞ்சென் றழுந்தியபோது மூச்சுச் சிறிது நேரம் பொறுத்தே வரலால், இவன் மனம் மக்களின் மேல் சென்றழுந்திய தென்பார் 'நின்றுயிர்ப்போட' என்றார். தலைமைபற்றி இவன்மே லேற்றிக் கூறினாராயினும் இவன் மனைவியும்

அவ்வாறு அடைந்து நின்றனவெனக் கொள்க. உம்மை இழிவு சிறப்போடு முற்றின்கண் வந்தது. விரை - பண்பாகுபெயர். ஏ - ஈற்றசை; பிரிநிலையெனினும் பொருந்தும். கண்-பொருளாகுபெயர்.

சேலுற்ற வாவித் திருநாடு பின்னொழியக்
காலிற்போய்த் தேவியொடுங் கண்ணுற்றான்—ஞாலஞ்சேர்
கள்ளிவே கத்தரவின் கண்மணிக டாம்பொடியாய்த்
துள்ளிவே கின்ற சுரம்.

(இ - ள்) சேல் உற்ற - சேல்மீன்கள் உள்ள, வாவி - தடாகங்களையுடைய, திரு நாடு - செல்வமிகுந்த நிடதநாடு, பின் ஒழிய-பின்னாக, தேவியொடும் - மனைவியோடு, காலின் போய்-காலால் நடந்து சென்று, ஞாலம் சேர்-பூமியைச் சேர்ந்த, கள்ளி - கள்ளிமரங்களும், வேகத்து-(வெப்பம் பொறுக்கமாட்டாமல்) ஓடும் வேகத்தையுடைய, அரவின்-பாம்புகளினது, கண் - கண்களும், மணிகள் - மாணிக்கங்களும், பொடி ஆய் - சாம்பராகும்படி, துள்ளி - (வெப்பங்கொண்டு) பொரிந்தெழுந்து, வேகின்ற - வேகுதற்கிடமாகிய, சுரம் - பாலை நிலத்தை, கண்ணுற்றான் - பார்த்தான்.

(வி - ரை) அந்நிலவெப்பத்தை உற்றறியும் ஓரறிவுயிராயினும் நின்ற நிலைவிட்டுப்பெயராத தன்மையதாதலால் 'ஞாலஞ்சேர் கள்ளி' என்றார். கள்ளி: கள் (பால்) - பகுதி, ள் - சந்தி, இ - ஒன்றன்பால் விகுதி, இது மிகுதிபற்றி வந்தபெயர்; இது சாதி ஒருமை. கண் மணிகள் இவ்விரண்டும் பாம்பினிடத்தனவாதலால் உடனெண்ணப்பட்டன; இது அஃறிணை உம்மைத்தொகை யாதலால் கள் விகுதி பெறாமல் கண்மணி யெனவும் வரும்; இரண்டு சொல் தொக்கு உம்மைத் தொகையாய் நின்ற கண்மணி கள்ளி யென்பதனோடு உம்மைத்தொகையாய் நின்றமையின் கள்ளி கண்மணிகளென அம்மூன்றின் பன்மையை யுணர்த்தியதெனினும் பொருந்தும். ஆய் - ஆக என்பதன்

திரிபு. வேகின்ற-காரியப்பொருட்டாகிய பெயரெச்சம் 'சுரம்' என்னுங் காரணப்பெயர் கொண்டது. (எகூ)

கன்னிறத்த சிந்தைக் கலியுமவன் முன்பாகப்
பொன்னிறத்த புள்வடிவாய்ப் போந்திருந்தான்—நன்னெ
அஞ்சிப்பா ரீந்த வரசனையுந் தேவியையும் [றிக்கே
வஞ்சிப்பான் வேண்டி வனத்து.

(இ - ள்) நல் நெறிக்கே - நன்மையைத் தருவதாகிய நீதியின் பொருட்டே, அஞ்சி - பயந்து, பார் ஈந்த - பூமியைக் கொடுத்த, அரசனையும் - நளராசனையும், தேவியையும்-அவன் மனையாளையும், வஞ்சிப்பான் வேண்டி - வஞ்சிக்க விரும்பி, வனத்து - அப்பாலைவனத்தில், கல் நிறத்த - கல்லினது வன்மைக்குணமுள்ள, சிந்தை - மனத்தையுடைய, கலியும்-கலிபுருடனும், அவன் முன்பு ஆக - அவனுக்கு முன், பொன் நிறத்த - பொன்னிறமுள்ள, புள் வடிவு ஆய் - பறவையின் உருவங்கொண்டு, போந்து - வந்து, இருந்தான் - (விரும்பும்படி) இருந்தனன்.

(வி - ரை) நன்னெறிக்கு அஞ்சுதலாவது ஒழுகல் தவறினால் இம்மையில் பழியையும், மறுமையில் நரகத்துன்பத்தையும் அந்நெறி தருமென்று அஞ்சுதல். நாட்டையும் செல்வத்தையும் இழக்கச் செய்ததுமன்றி உடுத்த ஆடையையும் இழக்கச் செய்யவேண்டுமென்னுங் கருத்தால் வந்தவனாதலால் 'கன்னிறத்த சிந்தைக் கலி' என்றார். கன்னிறத்த-பண்புத்தற்கிழமைப் பொருட்டாகிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்; இவ்வாறுவது 'நிறத்த' என்னும் பண்படியாகப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சத்தின் முதனிலை கொண்டது; கல்போலுங் குணமுள்ள என உவமைத்தொகையாகவும், கல்லைப்போலுங் குணமுள்ள என இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலையாகவுங் கொள்ளலாம்; 'பொன்னிறத்த' என்பதும் அது. சுரத்தில் நளன்

போந்ததே அன்றி எனப் பொருள் தாலால் 'கலியும்' என்ற உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை. 'ஆக' என்பது அசை நிலை; தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்து நச்சினார்க்கினியா ருரையா லுணர்க. 'நெறிக்கு' என்னுங் குவ்வுருபு மூன்றாவதன்பொருட்டாகிய ஏதுப்பொருளின்கண் வந்தது. புட்கரனுடைய வலிக்கு அஞ்சி அன்றெனப் பொருள் படலால் ஏ பிரிநிலை. (அ௦)

தேன்பிடிக்குந் தண்டுழாய்ச் செங்கட் கருமுகிலை
மான்பிடிக்கச் சொன்ன மயிலேபோல்—தான்பிடிக்கப்
''பொற்புள்ளைப் பற்றித்தா'' என்றாள் புதுமழலைச்
சொற்கிள்ளை வாயா டொழுது.

(இ - ள்) புது மழலைச் சொல் - (கேட்குந்தோறும்) புதுமையைத் தருகின்ற மழலைச் சொல்லைப் பேசுகின்ற, கிள்ளை - கிளி போல் பேசுகின்ற, வாயாள்-சொல்லையுடைய தமயந்தி, தொழுது - (நளனைக்) கும்பிட்டு, தேன் பிடிக்கும் - வண்டுகள் பற்றுகின்ற, தண் துழாய் - குளிர்ந்த துளசிமாலை யணிந்த, செம் கண் - சிவந்த கண்களையுடைய, கரு முகிலை - கருமையாகிய சிராமபிரானை, மான் பிடிக்கச் சொன்ன - பொன்மானைப் பிடித்துத் தாக்கேட்ட, மயிலே போல் - மயில்போலும் மேம்பாட்டையுடைய சீதாபிராட்டியாரைப் போல், தான் பிடிக்க - தான் கையில் வைத்திருக்க, பொன் புள்ளை - பொன்னிறமாகிய பறவையை, பற்றித் தா - பிடித்துத் தாராய், என்றாள் - என்று கேட்டாள்.

(வி - ரை) 'மயிலேபோல் பற்றித்தா' என்றது, பஞ்சவடியில் ஸ்ரீராமபிரான் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் மாரீசன் வஞ்சத்தால் பொன்மா னுருக்கொண்டு வந்தகாலத்து அதை வஞ்சமென் றுணராமல் 'பிடித்துத்தா' என்று சீதாபிராட்டியார் ஸ்ரீ ராமபிரானைக் கேட்டதுபோலக் கேட்டா ளென்றபடி; அதனாலேயே அவர்களுக்குப் பின் துன்பம் நேரிட்டதுபோல இவர்களுக்கும் ஆடை

யிழத்தலாலாகிய துன்பம் நேரிட்டதென்பது உணர்த்துதற்கு 'மயிலேபோல்' என்றார்; இது தொழிலுவமம். மயில் பெண்ணுக்கு உவமையாகுபெயர்; அது இங்கே சீதாபிராட்டியாரை உணர்த்தியது; அன்றிக் காதல்பற்றி வந்த பெயரெனினும் பொருந்தும். ஏ - பிரிநிலை. 'வாயால்' என்பதில் வாய் கருவியாகுபெயர். இவ்விருவரும் தம்மில் உருவும், திருவும், பருவமும், குலமும், குணமும், அன்பும் முதலியவற்றால் ஒத்தவராதலால் 'தா வென்றாள்' என்றும், அங்ஙனமாயினும் இவள் அவனுடைமை யாதலால் 'தொழுது' என்றுங் கூறினர். (அ௯)

பொற்புள் ளதனைப் பிடிப்பா னளன்புகுதக்
கைக்குள்வரு மாபோற் கழன்றோடி—எய்க்கும்
இளைக்குமா போல விருந்ததுகண் டன்றே
வளைக்குமா றெண்ணினான் மன்.

(இ - ள்) நளன் - நளராசன், பொன் புள் அதனை - பொன் பட்சியாகிய அதை, பிடிப்பான் - பிடிக்கும்படி, புகுத - வருகையில், கைக்குள் - கையினுக்கு உள்ளே (அகங்கையில்), வரும் ஆ போல் - (அது) அகப்படும் விதம்போன்று, கழன்று ஓடி - (இருந்த இடத்தினின்று) நீங்கிப்போய், எய்க்கும் - (இனி பறக்க வலியிலதுபோல) இளைத்து நிற்கும், இளைக்கும் ஆ போல - (அவ்வாறு) இளைக்கும் விதம்போல, இருந்தது கண்டு - பறவாமலிருந்தது கண்டு, மன் - அரசன், அன்றே - அப்போதே, வளைக்கும் ஆறு - (ஆடையால்) வளைத்துப் பிடிக்கும் வகையை, எண்ணினான் - துணிந்தான்.

(வி - ரை) புள்ளது - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை நிலைத்தொடர்; இருசொல்லாகக் கொள்ளாமல் ஒரு சொல்லாகக் கொள்ளின் புள் - பகுதி, ன் - சந்தி, அ - சாரியை, து - பகுதிப்பொருள் விகுதி. பிடிப்பான் - எதிர்கால வினையெச்சம், பிடி-பகுதி,

ப்-சந்தி, பான்-எதிர்கால வினையெச்ச விகுதி. புகுத - நிகழ்கால வினையெச்சம்; புகு - பகுதி, து - சாரியை, அ - நிகழ்கால வினையெச்சவிகுதி, உகரக்கேடு சந்தி. 'கைக்குள்'என்பதில் உள் என்பதை ஏழனுருபாகக் கொண்டால் கு சாரியை என்க. 'ஆபோல' என்பதை 'எய்க்கும்' என்பதனோடுங் கூட்டுக. 'போல்' என்னும் இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த முதனிலை இறந்தகால வினையெச்சப் பொருள்பட நின்றது. ஆறென்பது ஈறு தொகுத்தலாய் 'ஆ' என நின்றது. 'இளைக்கும்' என்பது இளமை யென்னும் பெயரடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சம். இருந்தது - இறந்தகால வினையாலணையும் பெயர். ஏ - பிரிநிலை. மன் - பண்பாகுபெயர். (அஉ)

"கொற்றக் கயற்கட் கொடியே! இருவோரும்
ஒற்றைத் துகிலா லுடைபுனைந்து—மற்றிந்தப் [தான்
பொற்றுகிலாற் புள்வளைக்கப் போதுவோம்'' என்றுரைத்
பற்றகலா வுள்ளம் பரிந்து.

(இ - ள்) பற்று அகலா - (மனைவிமேல்) ஆசை நீங்குதலில்லாத, உள்ளம் - மனம், பரிந்து - அன்பு மிகுந்து, கொற்றம்-வெற்றியையுடைய, கயல் கண் - சேல்மீன்போலுங் கண்களையுடைய, கொடியே - பூங்கொடியை ஒத்தவளே! இருவோரும் - நாமிருவரும், ஒற்றை துகிலால் - ஓராடையால், உடை புனைந்து - உடை தரித்துக்கொண்டு, இந்த பொன் துகிலால் - என்னுடைய இவ்வழகிய வஸ்திரத்தினால், புள் வளைக்க - பறவையை வளைத்துப் பிடிக்க, போதுவோம் என்று-புகுவோமென்று, உரைத்தான்-சொல்லினான்.

(வி - ரை) கண்ணுக்கு வெற்றியாவது தன்னைக் கண்டவருடைய ஊக்கமுதலியவற்றை அழித்தல். கொடி-உவமையாகுபெயர். 'இருவோரும்' என்றது தன்மையில் படர்க்கை வந்த வழுவமைதி; இருவேமும் என வரின் வழாநிலையாம். ஒற்றை - ஒன்றென்னும் மென்றொடர்க் குற்றுகரம் தன்னியல்பிலேதானே ஐகாரச்சாரியை

பெற்று இடையில் நின்ற மெல்லொற்று வல்லொற்ருகத் திரிந்து நின்றது. உடை - தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர். உடு - பகுதி, ஐ - செயப்படு பொருண்மை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி. மற்று - உடுக்கப்படாத இத்துகில் எனப் பொருள் தரலால் பிறிதென்னும் பொருளது. 'இந்த' இ என்னுஞ் சுட்டின் மரூஉ. பற்று-முதனிலைத் தொழிலாகுபெயர். 'பற்று அகலா' என்பதற்கு ('அப்பறவையைப்) பிடிக்குந் தொழிலை விடாமல்' எனப் பொருள் கொள்ளின் 'பற்று' முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; அகலா - ஈறு தொகுத்தலாய் நின்ற எதிர்மறை வினையெச்சம் எனக்கொள்க. 'பரிந்து' என்னுஞ் சினை வினை 'உரைத்தான்' என்னும் முதல்வினை கொண்டது. (அரு)

எற்றித் திரைபொரநொந் தேறி யிளமணலில்
பற்றிப் பவளம் படர்நிழற்கீழ்—முத்தீன்று
வெள்வளைத்தா யோடுநீர் வேலைத் திருநாடன்
புள்வளைத்தா னுடையாற் போந்து.

(இ - ள்) திரை - அலை, எற்றி - எறிந்து, பொர - மோதினதினல், நொந்து - வருந்தி, இள மணலில் - சிறு மணலில், ஏறி - தவழ்ந்து சென்று, பவளம்-பவளக்கொடிகள், பற்றி-(தாழையைப்) பற்றிக்கொண்டு, படர் - படர்தலா லுண்டாகிய, நிழல் கீழ் - நிழலின்கீழ், முத்து ஈன்று - (கருவாகிய) முத்துகளைப்பெற்று, வெள் வளைத் தாய் - வெள்ளிய சங்காகிய தாய், ஓடும்-(மீண்டு) ஓடுகின்ற, நீர் வேலை - நீர்வளமுள்ள சமுத்திரத்தைச் சார்ந்த, திரு நாடன்- செல்வமிக்க நிடதநாட்டை யுடையவன், போந்து - (சமீபத்தில்) பிரவேசித்து, ஆடையால் - வஸ்திரத்தினல், புள் வளைத்தான் - அப்பறவையை வளைத்துக்கொண்டான்.

(வி-ரை) 'பற்றி' என்னும் செயப்படுபொருள் குன்றுத வினைக்குத் தாழை என்னும் செயப்படுபொருள் அவாய்நிலையால்

வந்தது, கரையின்கணுள்ளது பெரும்பாலும் அதுவேயாதலால். திரை-தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்; திரை-பகுதி, இ-வினைமுதற் பொருண்மை விகுதி புணர்ந்து கெட்டது. இளநகை (புன்சிரிப்பு) என்பதிற் போல 'இளமணல்' என்பதில் இளமை சிறுமையை உணர்த்தியது. 'பவளம்' என்பது பிரவாளமென்னும் ஆரியமொழிச் சிதைவு; இவ்வாறு வருவதனைத் தற்பவ மென்பர். பொர - செய வென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் காரணப்பொருளதாய் நின்ற மையால் இறந்தகால முணர்த்தியது. 'படர்' என்னுங் காலங்கரந்த பெயரெச்சமுங் காரணப் பொருட்டாதலால் படர்ந்த, படர்கின்ற என இறப்பையாவது நிகழ்வையாவது உணர்த்தியதெனக் கொள்க. வளை - தொழிலாகுபெயர்; தொழிலும் பண்பினு ளடங்குமாதலால் பண்பாகுபெயருமாம். இதுபற்றியே சங்குக்குக் கூன் என்னும் அடை கொடுத்துக் கூன் சங்கெனக் கூறுதல். வேலை - சினையாகு பெயர். (அ௬)

கூந்த லிளங்குயிலுங் கோமானுங் கொண்டணைத்த
பூந்துகில்கொண் டந்தரத்தே போய்நின்று—"வேந்தனே!
நன்னாடு தோற்பித்தோ னானேகாண்" என்றதே
பொன்னாடு மாநிறத்த புள்.

(இ-ள்) பொன் - பொன்னனது, நாடும் - (விரும்புந் தொழி லுடையதாயின்) விரும்புதற்குரிய, மா நிறத்த - மிக்க ஒளியை யுடைய, புள் - பறவை, கூந்தல் - கூந்தலையுடைய, இள குயிலும் - இளமையாகிய குயிலையொத்த தமயந்தியும், கோமானும் - நளராச னும், கொண்டு அணைத்த - பற்றி நெருங்கிய, பூ துகில் கொண்டு - பூந்தொழில் செய்யப்பெற்ற ஆடையைக்கொண்டு, அந்தரத்தே - அந்தரத்திலே, போய் நின்று - பறந்து நின்று, வேந்தனே - அரச னே! நல் நாடு - நல்ல நிடதேசத்தை, தோற்பித்தோன் - (நின்

னைத்) தோற்கும்படி செய்தவன், நானே - நானே, காண் - அறி, என்றது - என்று சொல்லிப்போனது.

(வி - ரை) 'அந்தரத்தே' என்ற ஏகாரம் 'நிலத்தில் மரத்தில் போய் நின்றிலது, அந்தரத்தில் நின்றது' என்னும் பொருள் தரலால் பிரிநிலை. அந்தரமென்றது ஆகாயத்தில் உயர்ந்தவிடத்தை, 'என்றதே' என்னும் ஏ ஈற்றசை. 'பொன்னுடும்' என்பதற்குப் 'பொன்னைப்போல (யாவரும்) விரும்புகிற' எனவுரைப்பினும் பொருந்தும். 'தோற்பித்தோன்' இப்பிறவினை நின்னை நாட்டைத் தோற்பித்தோனென இரண்டு செயப்படுபொருளை ஒருங்கு கொள்ளும்; இப்பிறவினை வினையாலணையும் பெயராய் நின்றது. 'நானே' என்னும் ஏகாரமும் பிரிநிலை. 'காண்' என்பதை முன்னிலையசையாகக் கொள்ளினும் பொருந்தும். (அ)

காவிபோற் கண்ணிக்குங் கண்ணியந்தோட் காளைக்கும்
ஆவிபோ லாடையுமொன் றானதே—பூவிரியச்
கள்வேட்டு வண்டுழலுங் கானத் திடைக்கனகப்
புள்வேட்டை யாதரித்த போது.

(இ-ள்) பூ விரிய - (கள்ளி முதலியவற்றின்) மலர்கள் மலர, கள் வேட்டு - தேனை விரும்பி, வண்டு - வண்டுகள், உழலும் - திரிகின்ற, கானத்திடை - பாலைவனத்தில், கனகப்புள் - பொன்னிறமாகிய பறவையை, வேட்டை-வேட்டையாடுதலை, ஆதரித்தபோது - விரும்பிச் செய்தகாலத்தில், காவிபோல் - நீலோற்பலத்தைப் போல் கின்ற, கண்ணிக்கும் - கண்களையுடையாளுக்கும், கண்ணி - பூமாலையணிந்த, அம் தோள்-அழகிய தோள்களையுடைய காளைக்கும் (நடையால்) இடபத்தை ஒத்த நளராசனுக்கும், ஆவிபோல் - (தமக்கு ஒன்றாய்நின்ற) உயிர்போல், ஆடையும்-உடையும், ஒன்று ஆனது - ஒன்றாகியது.

(வி - ரை) 'போல்' என்பத னீற்று லகரம் சந்த இன்பப்பொருட்டு றகரமாகத் திரிந்து நின்றது. போல்கண்ணி - வினைத்தொகை நிலைத்தொடர்; இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த போலென்னு முதனிலை பெயரெச்சப் பொருள் தந்ததெனினு மொக்கும். காளை - உவமையாகுபெயர். உம்மை இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை. வேட்டு - இறந்தகால வினையெச்சம்; வேள் - பகுதி, ட் - இறந்தகால இடைநிலை, உ-விகுதி, ளகரம் டகரமானது சந்தி. 'புள்வேட்டை' என்பதில் வேட்டையென்பது முதனிலை யில்லாத் தொழிற்பெயராதலால் புள்ளை என இரண்டாவது விரித்தபோது வேட்டையாடலென இயைந்த ஒரு தொழிற்பெயர் வருவிக்கப்பட்டது. உலகப்படைப்பு என்பதுபோலப் புள்ளினது வேட்டை என ஆறுவதன்றொகை எனினும் அவ்வாறுவதும் இரண்டாவதன் பொருளில் வந்ததேயாம். கள்ளி முதலியவற்றின் மலர்த்தே னுண்டும் அந்நில வெப்பத்தாலுண்டாகிய விடாய் தணியாமையால் 'கள்வேட்டு' என்றும், வேறு நன்மலர்களைப் பெருமையால் 'உழலும்' என்றுங் கூறினர். (அசு)

"அறம்பிழைத்தார், பொய்த்தார், அருள்சிதைத்தார், மான
திறம்பிழைத்தார், தெய்வ மிகழ்ந்தார்,-புறங்கடையில் [த்
சென்றார், புகுநரகஞ் சேர்வாய்கொல்" என்றழிபா
நின்றாள் விதியை நினைந்து.

(இ-ள்) அறம் பிழைத்தார் - (தமக்குரிய) அறத்தைத் தவறி நடந்தவர்களும், பொய்த்தார் - பொய்ச்சாட்சி சொன்னவர்களும், அருள் சிதைத்தார் - தயையைக் கெடுத்தவர்களும், மானத் திறம் பிழைத்தார்-மானமாகிய வகையை விட்டவர்களும், தெய்வம் இகழ்ந்தார் - கடவுளை நிந்தித்தவரும், (ஆகிய இவர்களுடைய) புறம் கடையில் - தலைவாயிலில், சென்றார் - (நட்பு முதலியவற்றைக் கருதிச்) சென்றவர்கள், புகு நரகம் - புகுதற்குரிய நரகத்தை, சேர்வாய் - (நீ) சேர்தற்கு உரியை யாவாய், என்று - எனச் சொல்லி, அழியா-மனம்

தளர்ந்து, விதியை - (இதற்குக் காரணமாகிய) போகூழை, நினைந்து நின்றாள் - எண்ணிக்கொண்டு அசைவற்றிருந்தாள்.

(வி - ரை) அறம் பிழைத்தல் முதலியவற்றைச் செய்தவருடைய தலைவாயிலிற் சென்றவர்கள் நரகம் புகுவார்களென்பதைக் கூறவே 'அறம்பிழைத்தார்' முதலானவர் நரகம் புகுவதைச் சொல்ல வேண்டாதாயிற்று. உயர்குடியிற் பிறந்த ஆண்மகனுக்குரிய குண வகைகளுள் மானம் ஒன்றாதலால் 'மானத்திறம்' என்பதை இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையென்க. புறங்கடை - இலக்கணப்போலி. 'பிழைத்தார்' முதலிய பலர்பாலீற்றுச்சொற்கள் இறந்தகால வினையாலணையும் பெயர்கள். கொல்-அசை. இது பறவையுருவாக வந்த கலி புருடனை நோக்கிச் சொன்னது. (அஎ)

"வைபங் துயருழப்ப மாயம் பலசூழ்ந்து
தெய்வங் கெடுத்தாற் செயலுண்டோ—மெய்வகையே
சேர்ந்தருளி நின்றதனிச் செங்கோலாய்! இங்கொழியப்
போந்தருளு" கென்றாள் புலர்ந்து.

(இ - ள்) புலர்ந்து-வருந்தி, மெய் வகையே - உண்மையினது பக்கத்திலே, சேர்ந்து - சார்ந்து, அருளி - (உயிர்களிடத்து) அருள் செய்து, நின்ற - சலியாமல் நிலைத்த, தனி செங்கோலாய் - ஒப்பற்ற செங்கோலை யுடையானே! வையம் துயர் உழப்ப-(நினது பிரிவைக் குறித்து) உலகத்தார் துன்பப்படும்படி, மாயம் பல - பல வஞ்சனைகளை, சூழ்ந்து - ஆராய்ந்து, தெய்வம் - ஊழானது, கெடுத்தால் - கெடுக்கப் புகுந்தால், செயல் உண்டோ - (அதைத் தடுக்கத்தக்க) முயற்சியுளதோ இலது; (ஆதலால்) இங்கு ஒழிய - இவ்விடத்தினின்று நீங்கும்படி, போந்தருளுக-வரக்கடவாய், என்றாள்-என்று சொல்லினாள்.

(வி - ரை) வையம்-இடவாகுபெயர். பலமாய மெனற்பாலது 'மாயம் பல' எனச் சொல் பின்முன்னாக மாறிநின்ற இத்தொடர்

இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடரில் தழாத்தொடர்; விசேடணத்தால் விசேடிக்கப்படும் பொருளுக்கு அவ்விசேடணம் முன்னிற்க வேண்டியது முறை; இது அவ்வாறு நில்லாமையால் தழாத்தொட ரெனப்பட்டது. ஓ - எதிர்மறை. எ - பிரிநிலை. 'இங்கு' என்னும் பெயர் ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருளுடையதாய் வந்தது; இதுபோன்ற சொற்கள் ஏழாவத னிடப்பொருளில் பெரும்பாலும், ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருளில் சிறுபான்மையும் வருமெனக் கொள்க. 'போந்தருளுக' என்னும் வியங்கோ ளீற்றி னகரம் தொகுக்கப்பட்டது. (அஅ)

அந்த நெடுஞ்சுரத்தின் மீதேக வாங்கழலும்
வெந்தழலை யாற்றுவான் மேல்கடற்கே—எந்தை
குளிப்பான்போற் சென்றடைந்தான் கூரிருளாற் பாரை
ஒளிப்பான்போற் பொற்றே ருடன்.

(இ - ள்) எந்தை - (உயிர்களுக்குத்) தந்தையாகிய சூரியன், அந்த நெடு சுரத்தின் - அத்தன்மையதாகிய நெடிய பாலைவனத்திற்கு, மீது ஏக - மேலிடத்தில் செல்லுகையில், ஆங்கு - அவ்விடத்தில், அழலும் - கொதித்தெழுகின்ற, வெம் தழலை - மிக்க சூட்டை, ஆற்றுவான்-(தன் உடலில்) ஆற்றிக்கொள்ளும்படி, மேல் கடற்கு - மேற்குக் கடலில், குளிப்பான் போல் - சென்று குளிப்பவன் போலவும், கூர் இருளால்-மிகுந்த இருளாகிய உறையில், பாரை-பூமியை, ஒளிப்பான் போல் - ஒளித்துவைப்பவன்போலவும், பொன் தேருடன் - பொன்னாலாக்கிய தேரோடு, சென்று அடைந்தான் - போய் முழுகினான்.

(வி - ரை) உலகத்துயிர்களுக்கு ஒளியைத் தந்தும், காலத்தை வரையறுத்தும், உணர்வு முதலியவாகப் பயன்படும் பைங்கூழ் முதலியவற்றையும் அவ்வுயிர்களையும் வளர்த்தும் உபகரித்து வருவதால் சூரியனை 'எந்தை' என உபசரித்தும், தான் செய்மைக்க ணீங்குழித்

தன் மக்கட்குத் தீங்கு வாராமற் காக்குங் கடன் தந்தையதாதலால் எந்தை யென்றதற்கேற்பக் 'கூரிருளாற் பாரை யொளிப்பான் போல்' என்றுங் கூறினர். 'அந்த' அ என்பதன் மரூஉ, மேல்கடல்-ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்; விரிந்தால் 'மேற்கின்கணுள்ள கடல்' என விரியும். கூரிருள் - உரிச்சொற் றொகாநிலைத் தொடர். இருளால் - உருபுமயக்கம். ஆற்றுவான் - எதிர்கால வினையெச்சம். (அக)

பானு நெடுந்தேர் படுகடலிற் பாய்ந்ததற்பின்
கான வடம்பின் கவட்டிலைகள்—மானின்
குளம்பேய்க்கு நன்னாடன் கோதையொடுஞ் சென்றான்
இளம்பேய்க்குந் தோன்றா விருள்.

(இ - ள்) கானல் - கடற்கரைச் சோலையிலுள்ள, அடம்பின் - அடம்பங் கொடியினது, கவடு - பிளவாகிய, இலைகள் - இலைகள், மானின் குளம்பு - மானினுடைய குளம்புகளை, ஏய்க்கும் - ஒத்திருக்கின்ற, நல் நாடன்-வளமாகிய நிடதநாட்டையுடைய நளன், பானு - சூரியனுடைய, நெடு தேர் - பெருந்தேர், படு கடலில் - ஒலிக்கின்ற கடலில், பாய்ந்ததற்பின் - பாய்ந்ததற்குப்பின், இளம் பேய்க்கும் - இளமையாகிய பேய்க்கும், தோன்றா - (வழி) தோன்றாத, இருள் - இருளில், கோதையொடும் - தமயந்தியோடு, சென்றான்-நடந்தான்.

(வி - ரை) 'அடம்பினிலை மான்குளம்பேய்க்கு நாடு' என்றமையால் நெய்தலு முல்லையும் நெருங்கிய நாடென்பதாயிற்று. இரவில் திரியும் இயல்புடையதாகலால் 'பேய்க்கு' என்றும், அவற்றுளும் மூப்பால் கண்ணின் பார்வையில் வழுவிலதென்பார் இளமையென்னு மடைகொடுத்து 'இளம்பேய்' என்றுங் கூறினர். உம்மை உயர்வு சிறப்பு. மூன்றனுருபை யடுத்துநின்ற வும்மை சாரியை. (கூ0)

'எங்காம் புகலிடம்' என் றெண்ணி யிருள்வழிப்போய்
வெங்கா னகத்திரியும் வேலைதனில்—அங்கேயோர்
பாழ்மண்ட பங்கண்டான் பால்வெண் குடைநிழற்கீழ்
வாழ்மண் டபங்கண்டான் வந்து.

(இ - ள்) பால்-பால்போலும், வெள் குடை நிழல் கீழ்-வெண் கொற்றக் குடையினது நிழலின் கீழ், வாழ் - வாழ்கின்ற, மண் - உலகத் துயிர்களினது, தபம் - தவத்தை, கண்டான் - (குற்றமின்றி நடக்கக்) கண்ட செங்கோலையுடையான், புகல் இடம் - புகுதற்குரிய இடம், எங்கு ஆம் என்று-எங்கிருக்குமென்று, எண்ணி - நினைத்துக் கொண்டு, இருள் வழி போய் - இருளிற்போய், வெம் கானகம் - வெவ்விய காட்டினிடத்தில், திரியும் வேலைதனில் - திரிகின்ற, போது, அங்கு-அவ்விடத்தில், வந்து ஓர் பாழ் மண்டபம் கண்டான்-வந்து ஒரு பாழாகிய மண்டபத்தைக் கண்டான்.

(வி - ரை) குடைநிழற்கீழ்வாழ் மண்டபத்தைக் கண்டானென்றது தன் குடைக்கீழ் வாழு முயிர்கள் தீயவழியிற் செல்லாமல் நல்வழியி லொழுகும்படி செய்தானென்றபடி. மண் - இடவாகுபெயர். மக்களுக்குத் தாய் முலைப்பால்போல இனிமை யுடையதாய் நின்று காத்தலும், வெண்மையு முடையதாகலால் குடைக்குப் 'பால்' உவமையாயிற்று; இது பயனும் உருவும் பற்றிவந்த வுவமை. குடை: வெயின் முதலியவற்றைத் தானேற்றுக்கொண்டு தன்கீழ்நின்றோர்க்கு இனிய நிழலைத் தருதல்போல, இவனது ஆளுகையும் பகைவர் முதலானோரால் உண்டாகுந் தீமையைத் தானேற்றுக்கொண்டு தன்கீழ் நின்ற குடிகளை இனிது காத்தலால் ஆளுகையைக் 'குடை' என உவமையாகுபெயரால் கூறினர். ஆரிய மொழிகளிற் சில கோபமெனவும் கோவமெனவும், தபமெனவும், தவமெனவும் தமிழில் வழங்கும். போய் என்பதில் யகரவிகுதியே இறந்த காலத்தைக் காட்டியது; இகரவிகுதிபோல இவ்விகுதியும் உகரத்தின் திரிபென்றே கொள்க,

எதிர்மறையில் போகாது என உகரமேற்றலால். வானக மென்றாற் போலக் 'கானகம்' கானாகிய அகம் எனக் கொள்ளின் இருபெய ரொட்டுப் பண்புத் தொகைநிலைத்தொடராகவும், கானினது அக மெனக் கொள்ளின் ஒற்றுமைப் பொருளில் வந்த ஆறும வேற்று மைத் தொகைநிலைத்தொடராகவுங் கொள்க. 'மண்டபம்' நிலைமொழி யீறு திரியாமை,

"சாதிகுழூஉப் பரண்க வண்பெய ரிறுதி
இயல்பாம் வேற்றுமைக் குணவெண் சரண்பிற
டவ்வாக லும்ஆம் அல்வழி யும்மே."

என்பதில் 'பிற' என்ற மிகையாற் கொள்க. (௬௧)

"மூரி யிரவும்போய் முற்றிருளாய் மூண்டதால்
சாரு மிடமற்றுத் தானில்லை—சோர்கூந்தல்
மாதராய்! நாமிந்த மண்டபத்தே கண்டுயிலப்
போதராய்!" என்றான் புலர்ந்து.

(இ - ள்) மூரி இரவும் - வலியையுடைய இராக்காலமும், போய் - நாழிகைசென்ற, முற்று - முதிர்கின்ற, இருள் ஆய் - இரு ளுடையதாகி, மூண்டது - பெருகியது; சாரும் - (நாம்) சார்தற் குரிய, மற்று இடம் - வேறு இடமும், இல்லை - இலது; சோர் கூந்தல் - அவிழ்ந்து வீழ்ந்த கூந்தலையுடைய, மாதராய்-பெண்ணே! நாம்-நாம், இந்த மண்டபத்து - இந்த மண்டபத்தில், கண் துயில - கண்ணுறங்கும்படி, போதராய் - வாராய், என்றான் புலர்ந்து-என்று வருத்தத்தோடு சொல்லினான்.

(வி-ரை) வழி முதலியவற்றை நல்ல தீயவென் றுணரக்கூடா மையால் 'மூரியிரவு' என்றான். 'இருளாய்' என்றது உடையதை உடைமையாகக் கூறவதோர் மரபுவழுவமைதி; இவ்வாறு வரல் "இல்லவன் மாண்பானல்"என்னுங் குறளிலுங் காண்க. ஆல், தான்-

அசை. 'இரவும்' என்ற உம்மை எதிரதுதழீஇய எச்சவும்மை. மற்றிடமெனக் கூட்டுக; இதனிறுதியில் இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை தொகுக்கப்பட்டது. போதராய் - ஒருமை ஏவல் எதிர்கால வினைமுற்று; போ நடத்தல்) [முதனிலைத் தொழிற்பெயர்], தா (கொடு) இவ்விரண்டுஞ் சேர்ந்து 'போதலைக் கொடு' என்னும் பொருளுள்ளதாய் நின்ற போதா-பகுதி, ஆய் - ஏவலொருமை எதிர்கால விகுதி, பகுதியீற்று ஆ அவ்வானது குறுக்கல் விகாரம், ரு-விரித்தல் விகாரம், உகரக்கேடு சந்தி, ர்-விரித்தல் விகாரம், உ-சாரியை எனினும் பொருந்தும். 'போ' என்பது நடத்தலை யுணர்த்துதற்கு நிகண்டு:

"கடத்தலே படர்தல் சேரல் கழிதலே யிவற லேகல்
விடுத்திட லிறத்தல் போகன் மெல்லென வழங்கி னீங்கல்
தடத்தினிற் செலவே யில்ல றணத்தலே யியங்கல் தீர்தல்
நடத்தலின் பேரீ டெட்டா மொதுக்கமு நாட்டு மப்போர்."

என்பது. போ என்பதைப் புகு என்பதன் மரூஉ எனினும் பொருந்தும். (கஉ)

'வைய முடையான் மகரயாழ் கேட்டருளும்
தெய்வச் செவிகொ துகின் சில்பாடல்—இவ்விரவில்
கேட்டவா' என்றழுதாள், கெண்டையங்க ணீர்சோரத்
தோட்டவார் கோதையாள் சோர்ந்து.

(இ-ள்) வையம்-பூமியை, உடையான்-(தன்வசத்தில்) உடைய அரசனது, மகர யாழ் - மகரயாழினிசையை, கேட்டருளும் - (முன்னெல்லாம்) கேட்டருளுகின்ற, தெய்வச்செவி-தெய்வத்தன்மையையுடைய காதுகள், கொதுகின் சில் பாடல் - கொதுகுகளினது சிறுமையான பாட்டுகளை, இவ்விரவில் - இன்றிராத்திரியில், கேட்டவா என்று-கேட்க இசைந்தனவாவென்று, தோட்ட-மலர்மாலையணிந்த, வார் கோதையாள் - நீண்ட கூந்தலையுடைய தமயந்தி, கெண்டை -

சேலை ஒத்த, அம் - அழகிய, கண் நீர் சோர - கண்களினின்றும் நீர் வடிய, அழுது சோர்ந்தாள் - அழுது (தன்னை) மறந்தாள்.

(வி - ரை) மகரயாழ் - மகரமீனின் வடிவாய்ச் செய்யப்பட்ட யாழ். செவிக்குத் தெய்வத்தன்மையாவது யாழினோசை முதலிய இனிய வோசைகளைக் கேட்கும் பாக்கிய முடையதாதல். யாழ்-கருவி யாகுபெயர். சிறுபாடலென்பதைச் 'சில்பாடல்' என்றது தகுதி வழக்கென்பர் தொல்காப்பியவுரைகாரர். ஆ - இரக்கப்பொருளது; இது புதியன புகுதல். 'அழுதாள் சோர்ந்து' என்பனவற்றைப் பின்முன்னாக மாற்றி விகுதி பிரித்துக் கூட்டிப் பொருளுரைக்க. ஞண்டு ஞெண்டென வருவதுபோலக் கண்டை 'கெண்டை' என வந்தது; அம் சாரியையாக்கி விரித்தல் விகார மென்பாரு முளர். தோட்ட - பொருளடியாகப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சம்; தோடு-பகுதி, அ- பெயரெச்சவிகுதி, பகுதி ஒற்று இரட்டியது விரித்தல் விகாரம், உகரக்கேடு சந்தி. தோடு - சினையாகுபெயராய் மலரை யுணர்த்த, அதுவும் அவ்வாகுபெயராய் மாலையை யுணர்த்தினமையால் இருமடியாகு பெயர். (கூ)

"பண்டை வினைப்பயனைப் பாரிடத்தி லார்கடப்பார்?
கொண்டை நிழலிற் குழைதடவும்—கெண்டை
வழியனீர்" என்றான், "மனநடுங்கி வெய்துற்
றழியனீ" என்றா னரசு.

(இ - ள்) பார் இடத்தில்-பூமியினிடத்தில், பண்டை வினை - முன்னைத் தீவினையினது, பயனை - பயனாகிய துன்பத்தை, கடப்பார் ஆர் - கடக்க வல்லவர் யார்? (ஒருவருமில்லை); கொண்டல் நிழலில் - கூந்தலாகிய மேகத்தினிழலில், குழை - காதணியை, தடவும் - (பார்வையால்) தீண்டுகின்ற, கெண்டை - சேலை ஒத்த கண்களில் நின்று, நீ நீர்வழியல்-நீ நீர் பெருகாதே, என்றான் - என்று

சொன்னான்; மனம் நடுங்கி - மனம் நடுக்கமுற்று, வெய்து உற்று - புழுக்கமடைந்து (புழுங்கி), நீ அழியல் - நீ தளராதே, என்றான் அரசு - என்று சொன்னான் அரசன்.

(வி - ரை) அங்ஙனமாக நம்மால் கடக்கலாமோ என்பது குறிப்பெச்சம். 'பண்டை' என்பதில் ஐ சாரியை. பண்டைவினை-பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; 'வினை' என்றது இங்கே தீவினையை; இது அதிகாரத்தாற் பெற்றும். ஆர் - யாவரென்னும் வினைப்பெயரின் மரூஉ. நீ என்பதை முன்னுங் கூட்டுக. நீ நீர்வழியல், நீ மனமழியல் என்பனவற்றில் நீ பொதுமை நீங்கி உயர்திணைக் குரியதாய் இங்கு நிற்றலால் திணைவழுவமைதி. இவ்வினையிரண்டும் ஏவ லொருமை எதிர்மறை வினைமுற்றுகள். வழியல்: வழி - பகுதி, ய்-சந்தி, அல்- ஏவலொருமை எதிர்மறை விகுதி; அழியல் என்பதையும் இவ்வாறே பிரிக்க. மனையாளோடு அரசன் பேசுவதாக இச்செய்யுள் செய்யப்பட்டதாதலால் 'கெண்டைவழிய னீரென்றான், மனமழிய னீயென்றான்' எனத் தனித்தனியாக முடித்தார். அரசு-பண்பாகுபெயர். (கச)

"விரைமலர்ப்பூ மெல்லணையு மெய்காவல் பூண்ட
பரிசனமும் பள்ளி யறையும்—அரசே!நான்
காணேனிங்'' கென்னக் கலங்கினாள், கண்பனிப்பப்
பூணேர் முலையாள் புலர்ந்து.

(இ - ள்) பூண் - ஆபரணம்போல, ஏர் - அழகையுடைய, முலையாள் - முலைகளையுடைய தமயந்தி, விரை - (நினக்கு) மணமாகிய, மலர் - மலர்களாற் சமைத்த, பூ - பொலிவாகிய, மெல் அணையும் - மெல்லிய சயனத்தையும், மெய் காவல் - உடலைக் காக்குந்தொழிலை, பூண்ட - மேற்கொண்ட, பரிசனமும் - ஏவலாளர்களையும், பள்ளி அறையும்-(அம்மெல்லணையைப் பெற்று மெய்க்காப்பாளரால் சூழப்பெற்ற) படுக்கை அறையையும், அரசே - அரசனே! இங்கு - நினக்

திருக்க, நான் - (அக்காலத்தில் நினக்கு உபசரித்து நின்ற) நான், காணேன் என்று-காண்கின்றிலேனென்று சொல்லி, கண் பனிப்ப-கண் நீரைத் துளிக்க, புலர்ந்து கலங்கினாள் - வாடிக் கலங்கினாள்.

(வி-ரை) பள்ளியறைக்கு அகத்திலிருப்பதாதலால் 'அணையை' முன்னும், புறத்திலிருப்பதாதலால் 'பரிசன'த்தை அதன் பின்னும், இவ்விரண்டையும் அது உடையதாதலால் அதனை அவற்றின் பின்னும் வைத்தாள். அக்காலத்து நினக்கு உபசரித்து நின்ற என்பது நானென்னுஞ் சொல்லாற்றலால் போந்த பொருள். 'மெய்காவல்' இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடராதலால் வருமொழிக் ககர மிகாமல் இயல்பாயிற்று; மெய்க்காவல் என வரின் ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடரெனக் கொள்க. சேய் நிலத்தை நோக்க அணி நிலம் இங்கெனப்படுமாதலால் இங்கென்பது முன்னிலையானை யுணர்த்தியது. காணேன்-ஒருமைத்தன்மை எதிர்மறை வினைமுற்று; காண்-பகுதி, ஆ-எதிர்மறை விகுதி, அவ்வாகாரக்கேடு தொகுத்தல், என் - தன்மை ஒருமை விகுதி. என்று - இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த செய்யா என்னும் வாய்பாட்டிறந்தகால வினையெச்சம். பெண்மைக்குப் பூண்போலச் சிறந்த அசுத்துறுப் பாதலால் 'பூணோர் முலையாள்' என்றார்; இங்ஙனங் கூறிய குறிப்பால் மாராப்பில்லா ளாயினாள் என்பது விளங்கியது. (கூ௫)

"தீய வனமுந் துயின்று, திசைதுயின்று,
பேயுந் துயின்றதாற் பேர்யாமம்—நீயுமினிக்
கண்மேற் றுயில்கை கடன்" என்றான், கைகொடுத்து
மண்மேற் றிருமேனி வைத்து.

(இ - ள்) தீய வனமும் - கொடுமையாகிய வனத்திலுள்ள மறவரும் மிருக முதலானவைகளும், துயின்று - உறங்க, திசை - திக்கிலுள்ளவர்களும், துயின்று-உறங்க, பேயும்-(இரவில் திரிதலையுடைய)

பேய்களும், துயின்றது - உறங்கினது, (ஆதலால்) பேர் யாமம் - (இந்த நேரம்) நடுச்சாமமாகும்; நீயும் - (மெல்லிய தன்மையளாகிய) நீயும், இனிமேல்-இனி, மண்மேல்-புழுதியில், திருமேனி வைத்து-அழகிய உடலைக் கிடத்தி, கண் துயில்கை - கண்ணுறங்குதல், கடன் என்றான் கை கொடுத்து-கடமையென்று சொல்லி (தேவி தலைக்கு அணையாகக்) கை கொடுத்தான்.

(வி - ரை) 'துயின்று' என்னும் இரண்டும் செயவெனெச்சத் திரிபு. துயின்றது - இறந்தகால வினைமுற்று; இவ்வாறன்றித் துயின்றதால் என்னும் இறந்தகாலத் தொழிற்பெயர்க்கும் மூன்றனுருபுக்கும் இடையே அன் சாரியை தொகுக்கப்பட்டதெனக் கொண்டு துயின்றதினாலென உரைப்பினும் பொருந்தும். 'யாமம்' என்னும் பெயர்ப் பயனிலைக்கு இந்நேரமென்பது தோன்றா எழுவாய். 'மேல்' என்பதை 'இனி' என்பதனோடு கூட்டி ஒருபொருட் பன்மொழியென்க. 'என்றான், கைகொடுத்து' என்னுஞ் சொற்களிலுள்ள விகுதிகளைப் பிரித்து என்று கைகொடுத்தானெனக் கூட்டுக. வனம், திசை - இடவாகுபெயர். உம்மை மூன்றனுள் முன்னது இழிவுசிறப்பு, நடுநின்றது உயர்வுசிறப்பு, பின்னது இறந்தது தழீஇயதனோடு உயர்வுசிறப்புப்பொருளது. இருளின் பெருமையுடைய யாமம் நடுச்சாமமாதலால் அதனைப் 'பேர் யாமம்' என்றார். பேய் துயின்றதை ஏதுவாகக் கூறினமையாலும் பேர்யாமமென்பது நடுச்சாமமெனக் கொள்க; "கழுது கண்படுக்கும் பானாள்" எனப் பிறர் கூறுதலுங் காண்க. (கூசு)

புன்கண்கூர் யாமத்துப் பூழிமேற் றான்படுத்துத்
தன்கண் டுயில்வாளைத் தான்கண்டும்—"என்கண்
பொடியாதால், உள்ளாவி போகாதால், நெஞ்சம்
வெடியாதால்" என்றான் விழுந்து.

(இ - ள்) புன் கண் கூர் - (எம்போல்வார்க்குத்) துன்பமிகு, கின்ற, யாமத்து - நடு இராத்திரியில், தான் பூழிமேல் படுத்து-தான் புழுதியின்மேல் படுத்து, தன் கண் துயில்வாளை - தன் கண்களை தூங்குகின்றவளை, தான் கண்டும் - தான் பார்த்தும், கண் பொடி, யாது - கண் பொடியாகா திருக்கின்றது; உள் ஆவி - (கண்வழியாக அறிந்த) உள்ளிருக்கிற உயிர், போகாது-(உடலைவிட்டுப்) போகாம லிருக்கின்றது; நெஞ்சம் - (கண்ணுக்குத் துணையாக நின்ற) மனம், வெடியாது - பிளவாமலிருக்கிறது, என் - என்ன ஆச்சரியம், என், றுன் விழுந்து - என்று சொல்லி விழுந்தான்.

(வி - ரை) 'துயில்வாளை' என்னும் வினையாலணையும்பெயரில் வ் இடைநிலை நிகழ்காலங் காட்டியது; இது நச்சினார்க்கினியாருடைய மதம். உம்மை உயர்வுசிறப்பு. என்-எவனென்பதன் மரூஉ. கண் - சாதியொருமை. ஆல் மூன்றும் அசை. நெஞ்சம் - இடவாகுபெயர். கண் இயங்குந்தன்மை யிலதாதலால் 'பொடியாது'என்றும், ஆவி நித்தியமாயும் இயங்குந்தன்மை யுடையதாயு மிருத்தலால் அழியாதென் னுமல் 'போகாது' என்றும், நெஞ்சம் அவள் நிலைமையை எண்ணுதலா லளவுகடந்து பெருகுந் துன்பம் தன்னு ளடங்கப்பெறுமையால் 'வெடியாது' என்றுங் கூறினன். (கூள)

"முன்றிறனின் மேற்படுக்க முன்றானையுமின்றி
இன்று துயில விறைவனுக்கே—என்றனது
கைபுகுந்த தென்னுடைய கால்புகுந்த" தென்றழுதாள்
மைபுகுந்த கண்ணீர் வர.

(இ - ள்) இறைவனுக்கு - அரசனுக்கு, இன்று துயில - இன்றிராத்திரி நித்திரைசெய்ய, முன்றில்தனில் - (இம்மண்டபத்தின்) முன்னிடத்தில், மேல் படுக்க - (அணைக்கு மாறாக) மேலே விரிப்பதற்கு, முன்றானையும் இன்றி - ஆடையின் முன்பக்கு மில்லாமல்,

என் தனது கை புகுந்தது - என்னுடைய கைகள் உடன்பட்டன, என்னுடைய கால் புகுந்தது-என்னுடைய கால்கள் உடன்பட்டன, என்று-என்று சொல்லி, மை புகுந்த - மை தங்கிய, கண் நீர் வர - கண்களில் நின்று நீர் மிகுதியும் வரும்படி, அழுதாள்-அழுதனள்.

(வி-ரை) முன் பாட்டில் தமயந்தி துயின்றதாகவும் இப்பாட்டில் நளராசன் துயின்றதாகவுங் கூறினமையால், அவள் சிறிது துயில் செய்தபின் இவன் சிறிது துயில் செய்தானென விளங்குகிறது. பின்வருஞ் செய்யுளாலும் தமயந்தி துயில்வதாகக் கவி கூறுவது இவ்வாறு பலமுறை துயின்று புலம்பினரென் றுணர்த்துதற்கென்க. 'கை புகுந்தது, கால் புகுந்தது' என்றமையால் அவள் கைம்மேல் தலை வைத்துக் கால்களின்மேற் படுத்துத் துயின்றன னென்பது. இல்முன் 'முன்றில்' எனவும், தானைமுன் 'முன்றானை' எனவுஞ் சொல் பின்முன்னாகமாறி வழங்கலால் இவை இலக்கணப்போலி. வீட்டின் முன்னிடத்தின் பெயராகிய முன்றிலென்பது வேறோரிடப்பொருளின் முன்னிடத்துக்கும் இலக்கணையாய் வழங்கிவரும். இங்கு மண்டபத்தின் முன்னிடத்தை யுணர்த்தியது;

> "பிறங்குஞ் சிகரப்படர் முன்றிறொறும் பிணவோ
> டுறங்கும் மகரங்கள்"

என மலையின் முன்னிடத்துக்கும்,

> "முயங்கினர் முலைமுன்றில் இறுகு சாந்தமு
> மெழுதுசாற் குறிகளும்"

என உடலின் முன்னிடத்துக்கும் ஆனமை கம்பநாடர் செய்யுளிலுணர்க. உம்மை இழிவுசிறப்பு. 'என்றனது' என்னும் உருபு புணர்ச்சியில் தன்னென்னுஞ் சாரியை வந்தது தன்மையில் படர்க்கை வந்த வழுவமைதி. 'கால்' என்னும் எண்ணலளவைப்பெயர் உடலின் காற்பக்காகிய உறுப்புக்கு ஆனமையால் எண்ணலளவையாகுபெயர்;

அது இங்கு உடலின் காற்பங்கும் தொடையுஞ்சேர்ந்த உறுப்புக்காதலால் சினையாகுபெயர். கை, கால்-சாதியொருமை. (கூஅ)

"வீமன் றிருமடந்தை, விண்ணவரும் பெற்றிலாத்
தாம மெனக்களித்த தையலாள்—யாமத்துப்
பாரே யணையாப் படைக்கண் டுயின்றாண்மற்
றாரே துயரடையா ராங்கு?"

(இ-ள்) வீமன் திருமடந்தை - வீமராசனுடைய செல்வப் புத்திரி, விண்ணவரும் - (இந்திரன் முதலிய) தேவரும், பெற்றிலா - பெறாத, தாமம் - மாலையை, எனக்கு - (வீரம் செல்வ முதலியவற்றில் சிறந்த) எனக்கு, அளித்த-(மானுடனென்று இகழாமல்) அருளிய (தந்த), தையலாள் - அலங்காரமுடையாள், யாமத்து-இரவில், பாரே - பூமியே, அணையா - மெத்தையாக, படைக் கண் - வேல் போலுங் கண்கள், துயின்றாள் - நித்திரித்தாள்; ஆங்கு - முன்னை வினைப்பயன் விளைவில், மற்று ஆர் - வேறே யாவர், துயர் அடையார் - துன்பத்தை அடையாதவர்.

(வி - ரை) இந்திரன் முதலிய தேவராவர்: இந்திரன், அக்கினி, வருணன், யமன். பிறந்த அகம் செல்வ முதலியவற்றில் குறைவில தென்பார் 'வீமன் திருமடந்தை' எனவும், புகுந்த அகமும் அவ்வாறு குறைவில தென்பான் 'எனக்கு' எனவும், சிறந்த கட்டழகுடையா ளென்பான் 'விண்ணவரும் பெற்றிலாத் தாமம்' எனவும், என்பால் மிக்க விருப்பமுடையா ளென்பான் 'எனக்களித்த' எனவும், இவள் பாரே யணையாகத் துயின்றமை பிரத்தியட்சப் பிரமாணமா யிருத்தலால் வினைப்பயன் ஒருவரையும் விடாதென்பதற்கு ஆகமப்பிரமாணம் வேண்டா என்பான் 'மற்றாரே துயரடையார்' எனவுங் கூறினான். வீமன் - பகைவர்களுக்குப் பயத்தை உண்டாக்குவோன். உம்மை உயர்வுசிறப்பு. பெற்றிலாத

என்பது ஈறு தொகுத்தலாய்ப் 'பெற்றிலா' என நின்றது; பெறு - பகுதி, பகுதி ஒற்றிரட்டியது விரித்தல் விகாரம், அதுவே இறந்த காலங் காட்டியது, இல் அச்செயலையும், காலத்தையும் மறுக்கவந்த எதிர்மறை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, அனைத்து மொருபகுதி, ஆ - சாரியை, த் - விரித்தல் விகாரம், அ - பெயரெச்சவிகுதி; இல் என்பதைச் சாரியையாகக் கொண்டு ஆ எதிர்மறை விகுதியாகக் கொள்ளின் அது பெற்றிலனென்னும் எதிர்மறை வினைமுற்றுக்குப் பொருந்தாமை அறிக. 'அளித்த' என்னும் இறந்தகாலப் பெயரெச்சத்தில் அளி என்னும் பகுதி கருணைக்குரிய சொல். முன்னுள்ள ஏ பிரிநிலை; பின்னுள்ள ஏ ஈற்றசை. 'மற்று' பிறிதென்னும் பொருளது. அணையாக என்பது விகுதியும் அதுபற்றி வந்த சாரியையும் தொகுக்கப்பட்டு 'அணையா' என நின்றது. 'திருமடந்தை, தையலாள்' என்னும் ஒரு பொருண்மேல் வந்த பலபெயர் 'துயின்றாள்' என்னும் ஒரு வினை கொண்டது. (கக)

பெய்ம்மலர்ப்பூங் கோதை பிரியப் பிரியாத
செம்மை யுடைமனத்தான் செங்கோலான்—பொய்ம்மை
விலக்கினா னெஞ்சத்தை வேறாக்கி நின்று
கலக்கினான் வஞ்சக் கலி.

(இ - ள்) வஞ்சக்கலி - வஞ்சனைத் தொழிலையுடைய கலிபுருடன், பிரியாத - (தன்னைவிட்டு) நீங்குதலில்லாத, செம்மை உடை - நற்குணமுடைய, மனத்தான்-மனத்தையுடையான், செங்கோலான்- செங்கோலை யுடையான், பொய்ம்மை-பொய்யொழுக்கத்தை, விலக்கினான் நெஞ்சத்தை - நீக்கினானென்னும் தன்னுடைய மனத்தை, மலர் பெய்-மலர்களை யணியப்பெற்ற, பூ கோதை-அழகாகிய கூந்தலையுடைய தமயந்தியை, பிரிய - பிரியும்படி, வேறு ஆக்கி - வேறுபடுத்தி, நின்று - அம் முயற்சியை விடாமல், கலக்கினான் - கலங்கச் செய்தான்.

(வி - ரை) பூங்கோதை - பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைப்பெயர். உடைய என்னும் குறிப்புப் பெயரெச்சத்தி னீறு தொகுத்தலாய் 'உடை' என நின்றது. (௯00)

வஞ்சக் கலிவலியான் மாகத் தராவளைக்கும்
செஞ்சுடரின் வந்த கருஞ்சுடர்போல்—விஞ்ச
மதித்ததேர்த் தானை வயவேந்த னெஞ்சத்
துதித்ததே வேறோ ருணர்வு.

(இ - ள்) மாகத்து - ஆகாயத்தில், அரா - இராகுவாகிய பாம்பால், வளைக்கும் - சூழ்ந்துகொள்ளப்பட்ட, செம் சுடரின் - சிவப்பாகிய சூரியனில் நின்று, வந்த - தோன்றிய, கரு சுடர்போல் - கருமையாகிய ஒளியைப்போல, விஞ்ச-மிகுதியாக, மதித்த-(வீரர்களால்) மதிக்கப்பட்ட, தேர்த்தானை-தேர்ச்சேனையையுடைய, வயம்-வெற்றியாகிய, வேந்தன் - அரசனுடைய, நெஞ்சத்து - மனத்தில், வஞ்சம் - வஞ்சத்தொழிலையுடைய, கலி வலியால் - கலிபுருடனது வல்லமையால், வேறு ஓர் உணர்வு - (முன்னுள்ளதற்கு) மாறாகிய ஓரெண்ணம், உதித்தது - தோன்றியது.

(வி - ரை) கலிவலி - பண்புத்தற்கிழமைப் பொருட்டாகிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர். வேந்தனெஞ்சம்-சினைத் தற்கிழமைப் பொருட்டாகிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத் தொடர். மூன்றனுருபு கருவிப்பொருட்டன்று, ஏதுப்பொருட்டு. 'அரா' என்னும் குறிலின் கீழ் ஆகாரம் பெற்ற பெயர் அர எனக் குறுகலும், அரவு என அக்குறுகலோடு உகரம் பெறுதலுஞ் செய்யுள் வழக்காம்;

"குறியதன் கீழாக் குறுகலும் அதனோ
டுகரம் ஏற்றலும் இயல்பும்ஆம் தூக்கின்."

[நன்-உயிரீற்று-௬-௨௨]. அரா வளைக்கும் - எழுவாய்த் தொகாநிலைத் தொடராகவும், அராவினால் வளைக்கும் என மூன்றும் வேற்றுமைத்

தொகைநிலைத்தொடராகவும் கொள்ளலாம். சுடர் - பண்பாகுபெயர்; அது செம்மையென்னும் பிறிதினியைபு நீக்கிய விசேடணத்தால் 'செஞ்சுடர்' என விசேடிக்கப்பட்டுச் சூரியனை உணர்த்திற்று. ஐந்தனுருபு நீங்கற்பொருளது. (சoக)

காரிகைதன் வெந்துயரங் காணு மனீத்தந்தக்
கூரிருளிற் போவான் குறித்தெழுந்து—நேரே
இருவர்க்கு மோருயிர்போ லெய்தியதோ ராடை
அரிதற் கவனினைந்தா னங்கு.

(இ - ள்) காரிகைதன்-மிக்க அழகையுடைய தமயந்தியினது, வெம் துயரம்-மிகுதியாகிய துன்பத்தை, காணாமல் - காணப்பொறாக் காமல், நீத்து - நீக்கி, அந்தக் கூர் இருளில் - அந்த மிக்க இருளில், போவான்-போக, குறித்து - துணிந்து, எழுந்து - (படுக்கைவிட்டு) எழுந்து, இருவர்க்கும்-இருவருக்கும், ஓர் உயிர்போல-உயிரொன்றுயிருப்பதுபோல, எய்தியது - பொருந்தியதாகிய, ஓர் ஆடை-ஓராடையை, நேரே அரிதற்கு-சரியாக அரிவதற்கு, ஆங்கு - அவ்விடத்தில், அவன் நினைந்தான் - அவன் நினைத்தான்.

(வி - ரை) காரிகை - பண்பாகுபெயர். வெம்மை: "வெங்காம நோய்" என்பதிற்போல மிகுதியை யுணர்த்தியது. நீத்து - இறந்தகால வினையெச்சம்; நீ-பகுதி, த்-சந்தி, த் - இறந்தகால இடைநிலை, உ - வினையெச்சவிகுதி, போவான் - வானீற்று எதிர்கால வினையெச்சம். உம்மை முற்றும்மை. எய்தியது - இறந்தகால வினையாலணையும் பெயர்; எய்து - பகுதி, இன் - இறந்தகால இடைநிலை, இடைநிலையீற்று னகரக்கேடு கடைக்குறை, ய் - சந்தி, அ-சாரியை, து - ஒன்றன்பால் விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, இதனோடு ஆடையென்பது இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகைநிலைத்தொடராகத் தொக்கன. (சoஉ)

எண்ணிய வெண்ண முடிப்ப விகல்வேந்தன்
கண்ணி யதையறிந்து காய்கலியும்—பண்ணினுக்குக்
கேளான தேமொழியை நீக்கிக் கிளரொளிசேர்
வாளாய் மருங்கிருந்தான் வந்து.

(இ - ள்) இகல் வேந்தன் - போரில் மிக்க நளராசன், கண்ணியதை - குறித்ததை, அறிந்து - தெரிந்து, பண்ணினுக்கு-இசைக்கு, கேள் ஆன-நட்பாகிய, தேன் மொழியை-இனிமையாகிய சொல்லையுடைய தமயந்தியை, நீக்கி - (நளனில் நின்று) நீங்கச்செய்து, எண்ணிய-(ஆதியில் தான்) ஆலோசித்த, எண்ணம்-ஆலோசனையை, முடிப்ப - முடிக்கும்படி, காய் கலியும் - (நளனைத் தமயந்தி, மாலையிட்ட நாள் முதற்கொண்டு) கோபந்தணியாத கலிபுருடனும், கிளர்-விளங்குகின்ற, ஒளி சேர் - ஒளியைச் சேர்ந்த, வாள் ஆய்-வாளுருவமாகி, மருங்கு வந்து - (அவன்) பக்கத்தில் வந்து, இருந்தான் - கிடந்தான்.

(வி - ரை) ஆதியில் கலி எண்ணிய எண்ணமாவது,

'விண்ணரசர் நிற்க வெறித்தேன் மணமாலை
மண்ணரசற் கீந்த மடமாதின் - எண்ணம்
கெடுக்கின்றேன்' எனவும்,

"செருக்கதிர்வேற் கண்ணியுடன் நேர்வேந்தன் கூடி
இருக்கத் தரியே னிவரைப் - பிரிக்க
உடலுக" எனவும்

அவன் கொண்ட எண்ணம்; அது பன்னிரண்டாண்டாகியும் ஆதியில் கொண்ட கோபந் தணியாமையால் 'காய்' என்பதற்கு அவ்வாறு பொருளுரைக்கப்பட்டது. வாளாய்க் கிடந்தது ஆடையைத் துணிப்பதற்கு. கிளரொளிசேர் வாளாயது நள்ளிராத்திரியாதலால் நளனது கண்ணுக்குப் புலப்படவெண்ணி. 'இகல்' என்பதைப் பண்புப்பெய

ராகக் கொள்ளலே அன்றி இகல்கின்ற என நிகழ்கால வினைத்தொகைநிலைத்தொடராக வினைச்சொல்லாகவுங் கொள்ளலாம். கண்ணியது - இறந்தகால வினையாலணையும்பெயர். தேமொழி - பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. வந்து - படர்க்கையில் தன்மை வந்த வழுவமைதி (நன்-பொது-சூ-௩௦);

"தரல்வரல் கொடைசெலல் சாரும் படர்க்கை
எழுவா யிரண்டு மெஞ்சிய வேற்கும்." (௯௦௩)

ஒற்றைத் துகிலு முயிரு மிரண்டாக
முற்றுந்தன் னன்பை முதலோடும்—பற்றி
அரிந்தா னரிந்திட் டவணிலைமை நெஞ்சில்
தெரிந்தா னிருந்தான் றிகைத்து.

(இ - ள்) ஒற்றைத்துகிலும் - ஒன்றாகிய ஆடையும், (ஒற்றை) உயிரும் - ஒன்றாகிய உயிரும், இரண்டு ஆக - இரண்டாகும்படி, முற்றும் - (நாளுக்கு நாள்) முதிர்கின்ற, தன் அன்பை - (தான் அவளிடத்து வைத்த) தனது அன்பை, முதலோடும்-வேரோடும், பற்றி- (வாளைப்) பிடித்து, அரிந்தான் - அரிந்தனன்; அரிந்திட்டு-அரிந்து, அவள் நிலைமை - அவளது (தனித்திருக்கும்) நிலைமையை, நெஞ்சில் - தன் மனத்தில், தெரிந்தான் - தெரிந்து, திகைத்து இருந்தான் - (ஒன்றுந் தோன்றாமல்) பிரமித்து உட்கார்ந்தான்.

(வி - ரை) 'ஒற்றை' என்பதை உயிரென்பதற்குங் கூட்டுக.

"காவிபோற் கண்ணிக்குங் கண்ணியந்தோட் காளைக்கும்
ஆவிபோ லாடையுமொன் றானதே"

என்பதற்கியைய 'ஒற்றைத் துகிலும் ஒற்றை யுயிரும்' என்றும், பிரிந்துபோகக் கருதி அத்துகிலை அரிந்தானாதலால் 'துகிலும் உயிரும் இரண்டாக' என்றும், துகிலும் உயிரும் தனித்தனி ஒன்றான தற்குக் காரணம் அன்பேஆதலால் அவ்வன்பு கெட்டவழி அவ்விரண்

டும் ஒன்றுகுந்தன்மை கெடுதலின் 'அன்பை வேரோ டரிந்தான்' என்றுங் கூறினர். தெரிந்தான் - வினைமுற்று வினையெச்சமானது. ஒற்றை - ஒன்றென்னும் மென்றொடர்க் குற்றியலுகரம் வருமொழி நோக்கியன்றித் தன்னியல்பிலேயே ஐகாரச்சாரியை யேற்று வன்றொடராயது. (க0ச)

போயொருகான் மீளும், புகுந்தொருகான் மீண்டேகும்,
ஆயர் கொணர்ந்த வடுபாலின்—தோயல்
கடைவார்தங் கைபோலு மாயிற்றே காலன்
வடிவாய வேலான் மனம்.

(இ - ள்) காலன் - (பகைவர்களுக்குக்) காலனுடைய, வடிவு ஆய - உருவுபோலாகிய, வேலான் மனம் - வேலைத்தாங்கிய நளராசனது மனம், ஒருகால் - ஒருமுறை, போய்-(அவளிடம்) சென்று, மீளும் - (தன்பால்) வரும்; ஒருகால் - ஒருமுறை, புகுந்து - (தன்பால்) வந்து, மீண்டு - (அந்நிலையில்) மாறி, ஏகும் - (அவளிடம்) செல்லும்; (ஒரு நிலையில் நில்லாமையால்) ஆயர் - ஆயர்கள், கொணர்ந்த - (கறந்து) கொண்டுவந்த, அடு பாலின் - காய்ச்சிய பாலினது, தோயல் - தயிரை, கடைவார்தம் - கடைகிற பெண்களது, கைபோலும் - கைபோல, ஆயிற்று - ஆனது.

(வி - ரை) போதல், ஏகுதல் - பிரிதற்கிசையாமை, மீளுதல் - பிரிதற்கிசைதல். கொணர்ந்த-இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்; கொணு - பகுதி, த் - சந்தி, த்-இறந்தகால இடைநிலை, அ-பெயரெச்ச விகுதி, பகுதி யீற்று ஆ அவ்வானது குறுக்கல் விகாரம், ர் - விரித்தல் விகாரம், சந்தித் தகரம் நகரமானது மெலித்தல் விகாரம். அடுபால்-இறந்தகால வினைத்தொகைநிலைத்தொடர். பாலின் தோயல் - திரிபினுக்கத்தற்கிழமைப் பொருட்டாகிய ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத் தொடர். தோயல்-தொழிலாகுபெயர். 'போலும்' என்பதில் உம் சாரியை. ஏ-ஈற்றசை. வேலான் மனம்-உறப்புத் தற்கிழமைப்பொருள

தாகிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர். கை-தொழிலுவமம். (௪0௫)

சிந்துரத்தாற் றெய்வ முனிவர் தெரிந்துரைத்த
மந்திரத்தாற் றம்பித்த மாநீர்போல்—முந்த
ஒலித்ததேர்த் தானை யுயர்வேந்த னெஞ்சம்
வலித்ததே தீக்கலியால் வந்து.

(இ - ள்) சிந்துரத்தால் - ஐராவதமென்னும் யானையினால், தெய்வ முனிவர் - தெய்வத்தன்மையுடைய நாரதமுனிவர், தெரிந்து உரைத்த - ஆராய்ந்து சொல்லிய, மந்திரத்தால் - மந்திரத்தினால், தம்பித்த - நிலைபெயராமல் நின்ற, மா நீர்போல - (கங்கையினது) வெள்ளம்போல, முந்த-(பகை அரசர்களுடைய தேர்களில்) முதன்மைபெற, ஒலித்த-ஆரவாரித்த, தேர்த்தானை - தேர்ச்சேனை, உயர்-மிக்க, வேந்தன் - அரசனது, நெஞ்சம்-மனம், தீக்கலியால்-தீமைக் குணமுடைய கலிபுருடனால், வந்து - (அவனிடத்தினின்று தன்னிடம்) வந்து, வலித்தது - வன்மைத்தன்மை யடைந்தது.

(வி - ரை) நாரதமுனிவர் ஐராவதத்தால் தெரிந்து சொல்லிய மந்திரத்தால் கங்கை வெள்ளம் தம்பித்த தென்பது - ஒரு காலத்தில் நாரத முனிவர், முனிவர் கூட்டத்தோடு ஸ்ரீ ஹரிநாம சங்கீர்த்தனஞ் செய்துகொண்டு நிலாவில் கங்கைக்கரையண்டை வந்து ஆநந்த பரவசராயிருக்கையில், தனக்கு அவர் வணக்கஞ் செய்திலரென்று மனம் பொறாமல் அவரும் அம்முனிக்கூட்டமும் அமிழும்படி அடங்காப் பெருவெள்ளமாய் அக்கங்கை பெருகிவருதலை அம்முனிவர்கள் அறியாமையால், ஐராவதம் வந்து நீர் குடிக்கும் பாவனையாகத் தன் கையால் நீரை வாரி அவர்கள் மேல் இறைத்தது. இறைக்கவே, அம்முனிவர் அம்பெருக்கை யுணர்ந்து மந்திரமொன்றைச் செபித்தமையால் கங்கை பெருக்கடங்கி அசைய வலியில்லாமல்

தம்பித்து அம் முனிவரை வேண்டி அவரது அருள்பெற்றுப் பழைய நிலைமையில் நின்றன வென்பது. இது ஜைமினி பாரதத்தி லுண் டெனத் தமிழிலக்கண விலக்கியங்களுக்கு இலக்கானவரும், வடநூற் கரைகண் டுணர்ந்தவரும், ஹைஸ்கூல் தமிழ்த்தலைமைப் புலவரும் ஆகிய ஈ. ஸ்ரீநிவாச ராகவாசாரிய ரவர்கள் கூறினர். முனிவர்-உயர் வினால் வந்த பால்வழுவமைதி. நாரதர் - அஞ்ஞானத்தைச் சேதிப் பவர், அல்லது பகவன் சம்பந்தமான ஞானத்தை யுடையவர். முனி வர் - இறைவனை மனனஞ் செய்பவர். 'சிந்தூரத்தாட் டெய்வமுனி வர்' என்று பாடமாயின், 'சிந்தூரம்-சிவப்பாகிய, தாள் - பாதங்களை யுடைய, தெய்வ முனிவர் - தெய்வத் தன்மையையுடைய முனிவர் கள், தெரிந்து-(இன்ன பயனைத் தருவது இன்னதென்று) ஆராய் ந்து, உரைத்த - சொல்லிய, மந்திரத்தால்-மந்திரத்தினால், தம்பித்த மா நீர்போல் - அசைவற்று நின்ற பெருமையாகிய நீரைப்போல' என்று பொருளுரைக்க. முன்னே முனிவர்கள் சொல்லிய மந்திரங்க ளுள் நீரைக் கட்டுதற்குரிய மந்திரத்தை ஒருவன் செபித்தால் நீர் கட்டப்படுவதுபோல என்பது கருத்து. தாம் வேண்டியவற்றை வேண்டியபடி அடையும்படி வணங்குவோருடைய முடி படுந்தோ றுஞ் சிவப்பேறுதலால் 'சிந்தூரத்தாள்' என்றார். துப்பார்க்குத் துப் பாக்கித் தானும் துப்பாய் நிற்கும் பெருமையுடையதாதலால் 'மாநீர்' என்றார். 'நெஞ்சம் வலித்தது' என்றது 'பிரியத் துணிந்தது' என்ற படி. ஏ-ஈற்றசை. மூன்றனுருபு மூன்றும் ஏதுப்பொருள. (கoசு)

"தீக்கா னகத்துறையுந் தெய்வங்காள்! வீமன்றன்
கோக்கா தலியைக் குறிக்கொண்மின்!—நீக்காத
காதலன்பு மிக்காளைக் காரிருளிற் கைவிட்டின்
றேதிலன்போற் போகின்றேன் யான்."

(இ - ள்) நீக்காத - (எவ்வகையாலும்) நீக்கப்படாத, காதல் அன்பும்-ஆசையும் அன்பும், மிக்காளை-(என்னிடத்து) மிகுந்தாளை,

கார் இருளில் - மிக்க இருளிலே, ஏதிலன்போல - யாதொரு சம்பந்தமு மில்லான்போல, யான் - (நாயகனாகிய) நான், கை விட்டு - பற்றற விட்டு, இன்று - இப்போது, போகின்றேன்-இதோ போகாநின்றேன்; (ஆதலால்) தீ கானகத்து - கொடுமையாகிய காட்டினிடத்தில், உறையும்-வசிக்கும், தெய்வங்காள்-தேவதைகளே!, வீமன்றன் - (என்போல மனையாளைக் கைவிடாத) வீமராசனுடைய, கோக்காதலியை - சிறந்த புத்திரியை, குறிக்கொண்மின்-யாதொரு தீங்கும் வாராமல் குறித்துக்கொண்டு காவுங்கோள்!

(வி - ரை) காதலன்பு மிக்காளை மிக்க இருளில் கைவிட்டு அயலான்போலப் போகின்றமையால் என்னைக் குறித்து இவளைக் காக்க உங்களுக்குக் கடமை இன்றாயினும், இவ்வாறு மனையாளைக் கைவிடாதவன் புத்திரி என்பதைக் கொண்டு காத்தல் கடனென்பான் 'வீமன் கோக்காதலி' என்றான். (௩0௭)

ஏந்து மிளமுலையா ளின்னுயிருந், தன்னருளும்,
பூந்துகிலும் வேறாகப் போயினான்—தீந்தேன்
தொடைவிரவு நாண்மாலை சூட்டினா டன்னை
இடையிருளிற் கானகத்தே யிட்டு.

(இ - ள்) தீ தேன்-மதுரமாகிய தேனினது, தொடை-தாரையையுடைய, விரவு - (மலரும் பச்சிலையும்) கலந்த, நாள் மாலை-புதிய மாலையை, சூட்டினாள் தன்னை-சூட்டிய நாயகியை, இடை இருளில்-நடுராத்திரியில், கானகத்து - காட்டில், இட்டு - (தனியாக) வைத்து, ஏந்தும்-சுமக்கின்ற, இள முலையாள்-இளமையாகிய ஸ்தனபாரத்தையுடைய அவளது, இன் உயிரும்-இனிமையாகிய உயிரும், தன் அருளும் - தன்னுடைய அருளும், பூ துகிலும் - பூந்தொழில் செய்யப்பெற்ற ஆடையும், வேறு ஆக - வேறாகும்படி, போயினான் - சென்றான்.

(வி - ரை) 'ஏந்தும்' என்றமையால் 'முலை' என்பதற்கு 'முலைச்சுமை' எனப் பொரு ளுரைக்கப்பட்டது. உயிரின் மிக்க இனிமையுடையது ஒருவருக்கு வேறின்மையின் உயிரை, 'இன் னுயிர்' என்றார். (கoஅ)

தாருவெனப் பார்மேற் றருசந் திரன்சுவர்க்கி
மேருவரைத் தோளான் விரவார்போல்—கூரிருளில்
செங்கா னகஞ்சிதையத் தேவியைவிட் டேகினான்
வெங்கா னகந்தனிலே வேந்து.

(இ - ள்) வேந்து - நளராசன், பார்மேல் - பூமியில், தாரு என-(கற்பகமாகிய) மரம்போல, தரு-(ஏற்றவற்றைத்) தருகின்ற, சந்திரன் சுவர்க்கி - சந்திரன் சுவர்க்கியென்னும் பெயரையுடைய, மேருவரைத் தோளான் - மேருமலையை ஒத்த தோள்களை யுடையா னது, விரவார் போல - பகைவரைப்போல, வெம் கானகம்தனில் - வெம்மையாகிய காட்டிலே, கூர் இருளில்-மிகுந்த இருளில், தேவி யை விட்டு - மனையாளை (தனியாக) விட்டு, செம் கால் - சிவந்த பாதங்களும், நகம் - (விரல்களின்) நகங்களும், சிதைய-(தம் உரு) அழியும்படி, ஏகினான் - நடந்து சென்றான்.

(வி - ரை) சந்திரன் சுவர்க்கியின் விரவார் அவனை எதிர்த்துப் பொருது புறங்கொடுத்துத் தம் மனைவி முதலியோரையும் நாட்டை யும் துறந்து, தம்மின் னுயிரைக் காத்தலே பெரிதாக நினைத்துக் காட் டிற் புகுவாராதலால் அவர் உவமையாயினார்; இது தொழிலுவமை. தேவர்களுக்கு முன் மாலை சூட்டினவளும், காதலன்பு மிக்காளுமா கிய மனையாளை விட்டுப் பிரியுங் கொடுமையைக் கருதி அவரை இவனுக்கு உவமை கூறினார். 'தாரு' என்பது தரு என்ற குறிப் பால் விண்ணுலகத் தருவை யுணர்த்தியது; இவ்வுவமையும் அது. 'வரை' மெய்யும், பயனும் பற்றிவந்த வுவமை. வேந்து - சொல்லா லஃறிணை யாயினும் பொருளா லுயர்திணை யாதலால் 'ஏகினான்'

என்றார்; இது பண்பாகுபெயர். 'கால்' என்னும் எண்ணலளவையாகு பெயர் தன்னா லுணர்த்தப்படும் பொருளுக்கு உறுப்பாகிய அடியை இங்கே உணர்த்தலால் முதலாகுபெயர். 'தரு' என்பது இடவழு வமைதி. 'சந்திரன் சுவர்க்கி' இந்நூலாசிரியர்க்கு உதவிசெய்தவன்.()

நீல மளவே நெகிழ நிரைமுத்தின்
கோல மலரின் கொடியிடையாள்—"வேல்வேந்தே!
எங்குற்றாய்?" என்னா வினவளைக்கை நீட்டினாள்
அங்குத்தான் காணா தயர்ந்து.

(இ-ள்) அளவே - (நளன்) ஏகினவளவிலேயே, நீலம் - கண்களாகிய நீலோற்பலமுகை, நெகிழ - மலர (விழிக்க), நிரை - முறையாகக் கோத்த, முத்தின் - முத்துமாலைபோன்ற, கோலம் - அழகுள்ள, மலரின் - மலர்களையுடைய, கொடி இடையாள் - கொடி போலு மிடையையுடைய தமயந்தி, அங்கு - அவ்விடத்தில், தான் காணாது-தான் (நாயகனைக்) காணமல், அயர்ந்து-சோர்ந்து, வேல் வேந்தே - (வேலைத் தாங்கிய) அரசனே! எங்கு-(என்னைவிட்டு) எவ் விடத்தில், உற்றாய்-சேர்ந்தாய்? என்னா - என்று சொல்லி, இனம் - ஓரினமாகிய, வளை - பொன்வளை அணிந்த, கை - கைகளை, நீட்டினாள் - நீட்டித் தடவினாள்.

(வி-ரை) பின்னே 'நெகிழ' என்றமையாலும், நித்திரிக்கின்ற கண்ணை நீலமென உருவகப்படுத்திக் கூறினமையாலும் அந் 'நீலம்' என்பதற்கு அதன் 'முகை' எனப் பொருள் சொல்லப்பட்டது. ()

[இச்செய்யுள் சில பிரதிகளில் மாத்திரம் காணப்படுகிறது]

உடுத்த துகிலரிந்த தொண்டடியாள் கண்டு
மடுத்த துயிலான் மறுகி—யடுத்தடுத்து
மன்னே யெனவழைப்பாண் மற்றுமவ னைக்காணா
தென்னையிஃ தென்னென் றெழுந்து.

(இ - ள்) மடுத்த-(தன்னைத்) தனக்குட்படுத்திய, துயிலான்-(தனது) தூக்கத்தின் உதவியினால், உடுத்த - தான் உடுத்தியிருந்த, துகில்-தன் வஸ்திரத்தை, அரிந்தது-நளனால் அரியப்பட்டிருப்பதை, ஒள் தொடியாள் - அழகிய வளையலையணிந்த தமயந்தி, கண்டு - பார்த்து, மறுகி-வருந்தி, மற்றும்-அரியப்பட்டிருப்பதேயன்றி, அவனை-தன்னாயகனை, காணாது - காணாமையால், இஃது என்னே என்னே-இஃது என்ன காரணத்தினால் நேர்ந்தது என்ன காரணத்தினால் நேர்ந்தது, என்று - என்று பலகாலும் எண்ணி, எழுந்து - எழுந்து, அடுத்தடுத்து - உடனுக்குடன், மன்னே - அரசனே! என அழைப்பாள் - என்று அழைப்பாளாயினள்.

(வி - ரை) ஆதரவின்றி யிருப்பவரை ஆதரித்தற்குரிய அரசனாகிய நீ உன் காதல் மனைவியாகிய என்னை இங்ஙனம் தனியே விட்டுச் செல்லுதல் தகுமா என்பாள் 'மன்னே' என்றழைத்தாள் என்க. இவளது துயில் இவளது துகிலை அரிந்துகொள்ள நளனுக்கு உதவிற்று என்க. (கககக)

வெய்ய தரையென்னு மெல்லமளி யைத்தடவிக்
கையரிக்கொண் டெவ்விடத்துங் காணாமல்—'ஐயகோ!'
என்னப்போய் வீழ்ந்தா ளினமேதி மென்கரும்பைத்
தின்னப்போ நாடன் றிரு.

(இ - ள்) மேதி இனம் - எருமைக்கூட்டம், மெல் கரும்பை - மென்மையாகிய கரும்புகளை, தின்ன-தின்னுதற்கு, போம் - (விளை நிலத்தில்) செல்லுகின்ற, நாடன் - நிடதநாட்டையுடைய நளராசனது, திரு - செல்வமாகிய தமயந்தி, வெய்ய தரை என்னும்-(உடலுக்கு) இனிமையாயிராத தரையாகிய, மெல் அமளியை-மெல்லிய படுக்கையை, தடவிக் கையரிக்கொண்டு - தடவித்தேடி, எவ்விடத்தும் - (அம்மண்டபத்தின்) இடமெங்கும், காணாமல் - காணப்பெறா

மல், ஐயகோ என்ன போய்-(தன் வாய்) ஐயகோ என்று சொல்லப் போய், வீழ்ந்தாள் - விழுந்தாள்.

(வி - ரை) 'மெல்லமளி' என்பதில் மென்மை சாதிபற்றிய அடை; மேற்பாட்டில் 'வேல்வேந்து' என்பதும் இது. அறிவில்லாரை நோக்கி 'நீர் பெரிதும் அறிவீர்' என்றாற்போல, வெய்ய தரையை 'மெல்லமளி' என்று சொன்னலுமாம். (கக௨)

அழல்வெஞ் சிலைவேட னம்புருவ வாற்று
துழலுங் களிமயில்போ லோடிக்—குழல்வண்
டெழுந்தோட வீழ்ந்தா ளிருகுழைமேற் கண்ணீர்க்
கொழுந்தோட வீமன் கொடி.

(இ - ள்) வீமன் கொடி - வீமராசன் பெற்ற பூங்கொடியானவள், வெம் சிலை - (விலங்குமுதலிய உயிர்களுக்குத்) தீமையைச் செய்கின்ற வில்லைப்பிடித்த, வேடன் - வேடனது, அழல் - தீயையொத்த, அம்பு உருவ - அம்பானது தைத்துருவ, ஆற்றாது - ஆற்றாமல், உழலும்-இங்குமங்குமாய்ப் பறந்து விழுகின்ற, களி மயில்போல ஓடி - களித்த மயில்போல ஓடி, குழல் வண்டு - கூந்தலில் மொய்த்த வண்டுகள், எழுந்து - (அதை விட்டு) எழுந்து, ஓட-ஓடவும், இரு குழைமேல்-இரண்டு காதுகளின்மேலும், கண் நீர்க்கொழுந்து-கண்ணீர்த் தாரை, ஓட - ஓடவும், வீழ்ந்தாள் - விழுந்தாள்.

(வி - ரை) தீ ஒருவரைச் சுட்டு வருத்தம் உண்டாக்குதல் போல அம்பு ஓருயிரின் மேற்பட்டுத் துன்பஞ் செய்தலால் 'அழல்' பயனுவமை. 'களிமயில்' என்றது 'வேடனம்பு உருவதற்கு முன் தன் துணையோடு கூடிக் களித்திருந்த மயில்' என்றபடி. (ககங)

வான்முகிலு மின்னும் வறுநிலத்து வீழ்ந்ததுபோல்
தானுங் குழலுந் தனிவீழ்ந்தாள்—ஏனம்
குளம்பான் பணிகிளைக்குங் குண்டுநீர் நாடன்
இளம்பாவை கைத்தலமே விட்டு.

(இ - ள்) ஏனம் - பன்றிகள், (தம் மூக்கால் கிழங்கு கிண்டிய மண்ணில்) குளம்பால் - குளம்பினால், மணி - இரத்தினங்களை, கிளைக்கும் - சீக்கின்ற, குண்டு நீர் - ஆழமாகிய நீருள்ள, நாடன் - விதர்ப்பநாட்டரசனுடைய, இளம்பாவை - இளமையாகிய பெண், கை தலைமேல் இட்டு - கைகளைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு, வான் - ஆகாயத்தின்கணுள்ள, முகிலும் - கார்மேகமும், மின்னும் - மின்னலும், வறு நிலத்து - வெற்றுத்தரையில், வீழ்ந்ததுபோல - வீழ்ந்ததுபோல, தானும் குழலும் - தானும் கூந்தலும், தனி வீழ்ந்தாள் - துணை ஒருவரு மில்லாமல் (தரையில்) விழுந்தாள்.

(வி - ரை) முகிலுக்குக் குழலும், மின்னுக்குத் தானும் உபமேயமாகலால் 'வான்முகிலு மின்னும்' என்கிற முறைக்கிசையக் குழலுந் தானுமென நில்லாமல் தானுங் குழலுமென நிற்கின்ற பெயர்ப் பயனிலைகளைக் குழலுந் தானுமென மாற்றிப் பொருள் கொள்ள வேண்டுதலால் இது பெயரெதிர் நிரனிறைப் பொருள்கோள்; [நன் - பொது - கூ - ஆம் - சூ];

“பெயரும் வினையுமாஞ் சொல்லையும் பொருளையும்
வேறு நிரனிறீஇ முறையினு மெதிரினும்
நேரும் பொருள்கோ ணிரனிறை நெறியே.”

என்பது. தானுங் குழலும் வீழ்ந்தாள் என்பது [நன்-பொது-சூ-உஎ-இல்] பன்மை யொரு முடிபின வென்றுமல் ஒரு முடிபின எனக் கூறினதினால் சிறப்புப்பற்றிவந்த திணைவழுவமைதி. கிளைத்தல் இங்கே சீத்தல்; “குப்பை கிளைப்போவா” என்னும் நாலடிச் செய்யுளாலு முணர்க. பன்றிகள் கிண்டியவிடத்து மணிகளிருந்தன என்றது அந்நாட்டின் சிறப்புக் கூறியபடி;

“வள்ளி கொள்பவர் கொள்வன மாமணி”

எனக் கம்பநாடர் கூறலுங் காண்க. (கக௪)

தைய றுயர்க்குத் தரியாது தஞ்சிறகாம்
கையால் வயிறலைத்துக் காரிருள்வாய்—வெய்யோனை
"வாவுபரித் தேரேறி வா!" என் றழைப்பனபோல்
கூவினவே கோழிக் குலம்.

(இ - ள்) கோழிக்குலம் - கோழிக்கூட்டங்கள், தையல் துயர்க்கு - தமயந்தினது துன்பத்தை, தரியாது - ஆற்றாமல், தம் சிறகு ஆம் - தம்முடைய சிறகுகளாகிய, கையால் - கைகளால், வயிறு அலைத்து - வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு, வெய்யோனை - சூரியனை, வாவு - தாவி ஓடுகின்ற, பரித்தேர் - குதிரை கட்டிய தேரில், ஏறி வா என்று - ஏறிவாராயென்று, அழைப்பன போல - அழைக்கின்றனபோல, கார் இருள்வாய் - கரிய இருளில், கூவின-(பலமுறை) கூவின.

(வி - ரை) குவ்வுருபு செயப்படுபொருளில் வந்தது. தைய றுயர் - பண்புத்தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்; [நன் - மெய் - சூ - ௩௬ - இல்] பிற என்கிற மிகையால் நிலைமொழியீற்று லகரம் வருமொழிமுதல் தகரந் திரியுமிடத்துக் கெட்டது. வருமொழித் தகரத் திரிபுக்கு [மெய் - சூ - ௩௪] தையல் என்பது உயர்திணைப்பெயராதலால் [உயி - சூ - ௯ - இல்] "சிலவிகாரமா முயர்திணை" என்னும் விதியில் அடங்காதோ எனில், இது மயக்கவிதி இல்லாமையால் வந்த விகாரமாதலால் அடங்காது. (௧௪௫)

வான நெடுவீதி செல்லு மணித்தேரோன்
தான மடந்தைக்குத் தார்வேந்தன்—போனநெறி
காட்டுவான் போலிருள்போய்க் கைவாங்கக் கானூடே
நீட்டுவான் செங்கரத்தை நின்று.

(இ - ள்) வானம் - ஆகாயமாகிய, நெடு வீதி-நீண்ட வீதியில், செல்லும் - (எக்காலத்தும்) செல்லுகின்ற, மணித் தேரோன் தான் - மணிகள் கட்டிய தேரையுடைய சூரியன், நின்று - (உதயகிரியில்) மன்று, அம்மடந்தைக்கு-அத்தமயந்திக்கு, தார் வேந்தன் - (வெற்றி) மாலையணிந்த நளராசன், போன நெறி - போன வழியை, காட்டு வான்போல் - காட்டுகின்றானைப்போல, இருள் - (அவ்வழியை மறைத்துவைத்த) இருளானது, போய்க் கைவாங்க - பற்றுவிட்டுப் போகும்படி, கானூடு - காட்டினடுவே, செம் காத்தை - சிவந்த கிரணமாகிய கையை, நீட்டுவான் - நீட்டுவானாயினான்.

(வி - ரை) 'காட்டுவான்' என்பதில் வகர[illegible] நிகழ்காலங் காட்டியது. பகர வகரங்கள் நிகழ்காலங் காட்டல் சிறுபான்[illegible]மயென அறிக. உதயகிரணம் நீளத் தோன்றுதலால் 'நீட்டுவான்' என்றார். அம்மடந்தை என்பதில் மகரந் தொகுத்தலாய் 'அமடந்தை' என நின்றது. 'காம்' என்னும் வடமொழி கிரணத்துக்கும் கைக்கும் பெயராதலால் செங்காத்தை நீட்டுவா னென்றது சிலேடை யுருவகம். (ககசு)

"செய்தபிழை யே"தென்னுந், "தேர்வேந்தே!" என்றழைக்கும்;
"எய்துதுய ரக்கரைகாணேன்" என்னும்-பையவே
"என்னென்ன தென்?" என்னும், "இக்கானின் விட்டேகு
மன்" என்று வாடு மயர்ந்து.

(இ - ள்) செய்த பிழை-(நான்) செய்தகுற்றம், ஏது என்னும்-எத்தன்மையதென்பாள்; தேர் வேந்தே - தேர்விடுதலில் வல்ல அரசனே! என்று அழைக்கும் - என்று அழைப்பாள்; எய்து - (என்னிடம்) வருகிற, துயர் அக்கரை - துன்பக்கடலினது அக்கரையை, காணேன் என்னும் - கண்டிலே னென்பாள்; பைய - மெள்ள, என் என்னது - (துன்பப்படுதல்) யாது காரணமென்று கேளாமை, என் என்னும் - என்னவென்பாள்; இக்கானின் - இக்கொடிய காட்டில்,

விட்டு - (என்னைத் தனியாக) விட்டு, ஏகு - சென்ற, மன் என்று - அரசனே! என்று சொல்லி, மயர்ந்து வாடும் - மயங்கி வாடுவாள்.

(வி-ரை) ஏது - வினவிடைச்சொலடியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினைமுற்று. 'என்னும்' இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த செய்யுமென் முற்று பொதுமை நீங்கி உயர்திணைப் பெண்பாலுக்காயிற்று. (கக௭)

அல்லியந்தார் மார்ப னடித்தா மரையவடன்
நல்லுயிரு மாசையும்போ னாறுதலும்—"மல்லுறுதோள்
வேந்தனே!" என்னு விழுந்தாள், விழிவேலை
சாய்ந்தநீர் வெள்ளத்தே தான்.

(இ - ள்) அல்லி - அகவிதழாற்றொடுத்த, அம் - அழகிய, தார் - மாலையணிந்த, மார்பன் - மார்பையுடைய நளராசனது, அடித்தாமரை - பாதமாகிய தாமரைமலரினது சுவடு, அவள்தன் - அத்தமயந்தியினது, நல் உயிரும் - சிறந்த உயிரும், ஆசையும்போல - ஆசையும் உருக் கொண்டு தோன்றுதல்போல, நாறுதலும் - தோன்றுதலும், (அதைக் கண்டு) மல் - மல்லுப்போரில், உறு - மிக்க, தோள் வேந்தனே - தோள்களையுடைய அரசனே! என்னு - என்று சொல்லி, விழி வேலை - கண்ணாகிய கடலினின்றும், சாய்ந்த - பெருகின, நீர் வெள்ளத்து - நீரினது பெருக்கில், வீழ்ந்தாள் - விழுந்தாள்.

(வி - ரை) புல்லி-புறவிதழ். அல்லி அம் தார்-அழகிய அல்லி மலர்மாலை எனினும் பொருந்தும். அல்லி, தாமரை-முதலாகுபெயர். அடியினா லுண்டாகிய சுவட்டை 'அடி' என்றது காரணவாகுபெயர். நன்பகல், நல்லம்மான் என்பதிற்போல 'நல்லுயிர்' என்பதில் நல் சிறப்பை உணர்த்தியது. வேலை - சினையாகுபெயர். தான் - கட்டு ரைச் சுவைபட நின்ற அசை. ஏ - ஈற்றசை. (கக௮)

"வெறித்த விளமான்காள்! மென்மயில்காள்! இந்த
நெறிக்க ணெடிதூழி வாழ்வீர்—பிறித்தெம்மைப்

போனாரைக் காட்டுதிரோ!'' என்னாப் புலம்பினாள்
வானாடர் பெற்றிலா மான்.

(இ - ள்) வான் நாடர் - சுவர்க்கலோகத்து இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், பெற்றிலா மான்-பெறாத மானை ஒத்தவள், வெறித்த-மயங்கின, இள மான்காள் - இளமையாகிய மான்களே! மெல் மயில்காள் - மென்மையாகிய மயில்களே! இந்த நெறிக்கண் - இவ் வழியில், எம்மை பிரித்து - எம்மை வேறுபடுத்தி, போனாரை - போயினாரை, காட்டுதிர் - காட்டுங்கோள்! ஊழி - ஊழிகாலமட்டும், நெடிது வாழ்வீர் - மிகுதியும் வாழ்ந்திருப்பீர்கள், என்னா - என்று சொல்லி, புலம்பினாள் - அழுதாள்.

(வி - ரை) நடையினது மென்மையை மயிலின்மேலேற்றி 'மென்மயில்' என்றது மரபுவழுவமைதி. மானும், மயிலும் இவளது பார்வையையும், சாயலையுங் கண்டு மயங்கலும் மெல்ல நடத்தலு முடைமையைக் கண்டு 'வெறித்த மான்காள்' என்றும், 'மென் மயில்காள்' என்றும் விளித்தாள். தன் மக்களைத் தன்னொடுபடுத்தி 'எம்மை' என்றாள். 'போனார்' என்பதில் காலங்காட்டும் யகரம் தொகுத்தல்; சாரியையின் முதலெழுத்தாகிய இகரம் முதற்குறை விகாரம். காலங்காட்டும் இடைநிலை தொகுத்தலுண்டோ எனின்,

"அந்தமில் சிலதிய ராற்ற குப்பைகள்"

என்பதில் இன் இடைநிலை தொகுத்தது காண்க. காட்டுதிர் - ஏவற் பன்மை; காட்டு-பகுதி, த்-விரித்தல் விகாரம், இர்-ஏவற்பன்மை எதிர்கால விகுதி. மான் - உவமையாகுபெயர். 'வானாடரும்' என்ற உயர்வு சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. இந்த - இ என்னுஞ் சுட்டின் மரூஉ. 'பிரித்து' என்பது இறந்தகால வினையெச்சம்; பிற என்னும் இடைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த பிறி - பகுதி, த்-சந்தி, த் - இறந்தகால இடைநிலை, உ - வினையெச்ச விகுதி, பகுதி யீற்று அக

ரக்கேடு கடைக்குறை விகாரம், இ - சாரியை; இது பிறவினை; பிறிந்து எனத் தன்வினையில் வரும். ஓ இரக்கப்பொருட்டு. (கககூ)

வேட்ட கரியை விழுங்கிப் பெரும்பசியால்
மோட்டு வயிற்றரவு முன்றோன்ற—மீட்டதனை
ஓரா தருகணைந்தா ளுண்டே னறற்கூந்தற்
போரார் விழியாள் புலர்ந்து.

(இ - ள்) வேட்ட - விரும்பிய, கரியை - பெரிய வுருவினதாகிய யானையை, பெரு பசியால் - மிக்க பசியினால், விழுங்கி - உண்டு, மோட்டு வயிற்றரவு - மோடாகிய வயிற்றையுடைய பாம்பு, முன் தோன்ற - தனக்கெதிரில் வர, உண்-தேனை உண்ணுகின்ற, தேன்-வண்டுகள் மொய்த்த, அறல் - கருமணலை ஒத்த, கூந்தல் - கூந்தலையும், போர் - (காதணியோடு செய்யும்) போரை, ஆர் - பொருந்திய, விழியாள் - கண்களையு முடையாள், புலர்ந்து - வாடி, அதனை - அப்பாம்பின் தன்மையை, மீட்டு ஓராது - அறியாமல், அருகு அணைந்தாள் - சமீபத்தில் சேர்ந்தாள்.

(வி - ரை) முன் தோன்றிய தன்மையை ஓரவேண்டியிருக்க, அதற் கெதிர்மறையாகிய ஓராதென்னும் வினையைச் சார்ந்துவந்ததாதலால் 'மீட்டு' வினைமாற்றின்கண் வந்த இடைச்சொல். "இரதமுடைய" என்னுந் திருச்சிற்றம்பலக்கோவைச் செய்யுளில் "மீட்டதன்றேல்" என்பதில் மீட்டு வினைமாற்றின்கண் வந்த இடைச்சொலெனப் பேராசிரியர் உரைத்தலுங் காண்க. வேட்டு - இறந்தகால வினையெச்சம்; வேள் - பகுதி, ட்-இறந்தகால இடைநிலை, உ-வினையெச்சவிகுதி, ளகரம் டகரமானது சந்தி. இப்பகுதியில் நின்று வேட்டு, வேட்க, வேட்ப என இறந்தகால நிகழ்கால வினையெச்சமும்; வேட்கின், வேட்டால், வேட்டக்கால் என எதிர்கால வினையெச்சமும்; வேட்கின்ற, வேட்கும் என இருகாலப் பெயரெச்சமும் பிறத்தல் காண்க. (கஉ०)

அங்கண் விசும்பி னவிர்மதிமேற் சென்றடையும்
வெங்க ணரவுபோன் மெல்லியலைக்—கொங்கைக்கு
மேலெல்லாந் தோன்ற விழுங்கியதே வெங்கானின்
பாலெல்லாந் தீயுமிழும் பாம்பு.

(இ - ள்) அம் கண் - அழகிய இடமகன்ற, விசும்பின் - ஆகாயத்தில், அவிர் - விளங்குகின்ற, மதி மேல் - பூரணசந்திரன்மேல், சென்று-போய், அடையும் - (அச்சந்திரனை உண்ணப்) பெறுகின்ற, வெம் கண் - இரக்க மில்லாமையுடைய, அரவு போல - இராகு என்னும் பாம்புபோல, வெம் கானின் - வெம்மையாகிய காட்டினது, பால் எல்லாம் - இடமெல்லாம், தீ உமிழும் பாம்பு - (விடமாகிய) தீயைக் கக்குகின்ற பாம்பு, கொங்கைக்கு-முலைக்கு, மேல் எல்லாம் - மேலிடமெல்லாம், தோன்ற - காணும்படி, மெல்லியலை - மென்மையாகிய தன்மையுடையாளை, விழுங்கியது - உண்டது.

(வி-ரை) 'சென்றடையும் அரவு' என்றமையால் மதி முழுமதியென்பது பெற்றும். மதி-மதுவை யுடையதென்பது பொருளதாதலால் பொருளடியாகப் பிறந்த பெயரென்க; மது (அமுதம்)-பகுதி, இ-ஒன்றன்படர்க்கை விகுதி. உகரக்கேடு சந்தி. மெல்லியல் - பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. நான்கனுருபு எல்லைப்பொருளில் வந்தது. 'எல்லாம்' என்பன ஒருமையிற் பன்மை வந்த வழுவமைதி. 'கானின்பால்' ஒற்றுமைப் பொருளதாகிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர். மேல் - பண்பாகுபெயர். ()

"வாளரவின் வாய்ப்பட்டு மாயாமுன் மன்னவ! நின்
தாளடைந்து வாழுந் தமியேனைத்—தோளால்
விலக்காயோ" என்றழுதாள், வெவ்வரவின் வாய்க்கிங்
கிலக்காகி நின்றா ளெடுத்து.

(இ - ள்) இங்கு - இக்காட்டில், வெம் அரவின் வாய்க்கு - வெவ்விய பாம்பினது வாய்க்கு, இலக்கு ஆகி நின்றாள் - குறியாய்

நின்ற தமயந்தி, மன்னவ - அரசனே! வாள் அரவின் - ஒளியை யுடைய அரவினது, வாய்ப்பட்டு - வாயிலகப்பட்டு, மாயா முன்-இறவாத முன், நின் தாள் - உன்னுடைய பாதங்களை, அடைந்து - சேர்ந்து, வாழும் - வாழ்கின்ற, தமியேனை - தனியேனை, தோளால் - உன் கைகளால், விலக்காயோ - (பாம்பின் வாயினின்று) விலகச் செய்யாயோ, என்று எடுத்து-என்று எடுத்துச்சொல்லி, அழுதாள் புலம்பினள்.

(வி - ரை) தமியேன் - பண்படியாகப் பிறந்த பெயர்ச்சொல்; தமி (தனிமை) - பகுதி, ய்-சந்தி, என் - ஒருமைத்தன்மை விகுதி.

"வென்றிச் சினவரவின் வெவ்வா யிடைப்பட்டு
வன்றுயராற் போயாவி மாள்கின்றேன்;—இன்றுன்
திருமுகநான் காண்கிலேன் றேர்வேந்தே!'' என்றாள்,
பொருமுகவேற் கண்ணாள் புலர்ந்து.

(இ - ள்) பொரு - போர் செய்தற்குரிய, முகம் - முனையை யுடைய, வேல் - வேல்போலும், கண்ணாள் - கண்களை யுடையாள், புலர்ந்து - வாடி, வென்றி - வெற்றிபெறத்தக்க, சினம் - கோபத்தை யுடைய, அரவின் - பாம்பினது, வெம் வாயிடைப்பட்டு - கொடுமை யான வாயில் அகப்பட்டு, வல் துயரால்-(நின்னைப் பிரிந்ததனா லுண் டாகிய) போக்கப்படாத துன்பத்தோடு, ஆவி போய் - உயிர் நீங்கி, மாள்கின்றேன் - முடிகின்றேன்; இன்று - இப்போதும், தேர் வேந்தே - தேர்ச்சேனையையுடைய அரசனே!, உன் திருமுகம் - உன் அழகிய முகத்தை, நான் காண்கிலேன்-நான் காணப்பெற்றிலேன், என்றாள் - என்று புலம்பினள்.

(வி - ரை) வென்றி-தொழிற்பெயர்; வெல்-பகுதி, றி-புடை பெயர்ச்சி விகுதி, லகரமும் தகரமும் றகரமானது சந்தி, பகுதியீற்று றகரம் னகரமானது மெலித்தல் விகாரம்; அது பெருமல் வெற்றி

எனவும் வழங்கும். அரவின் சினத்துக்கு வெற்றியாவது ஒருயிரைச் சினந்து தீண்ட முயலின் அதனைத் தீண்டியேவிடல். முன்னே ஆவிபோய் என்றமையால் மாளுதல் முதலின்மேலதென்க. உயிரும் உடலுமொன்ருய் நின்ற பொருள் ஒருவனெருத்தி யெனப்படுதலால் அப்பொருளுக்கு அவை யிரண்டும் சினையாதல் வேண்டுமென்றே அவ்வாருதலால் 'ஆவிபோய்' என்னுஞ் சினைவினை 'மாள்கின்றேன்' என்னும் முதல்வினை கொண்டது. 'இன்று' என்பதனீற்றில் இழிவு சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. காண்கிலேன் - தன்மை யொருமை எதிர்மறை வினைமுற்று; காண் - பகுதி, கு - சாரியை, இல் - எதிர்மறை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, அனைத்துமொருபகுதி, என் - தன்மையொருமை விகுதி. (கஉந)

"மற்றெடுத்த தோள்பிரிந்து மாயாத வல்வினையேன்
பெற்றெடுத்த மக்காள்! பிரிந்தேகும்—கொற்றவனை
நீரேனுங் காண்குதிரோ'' என்றழுதா ணீள்குழற்குக்
காரேனு மொவ்வாள் கலுழ்ந்து.

(இ - ள்) நீள் குழற்கு - நீண்ட கூந்தலுக்கு, கார் எனும் - கார் மேகமாயினும், ஒவ்வாள் - ஒப்பாகாளாகிய தமயந்தி, கலுழ்ந்து - அழுது, மல் - மல்லுப்போரால், தொடுத்த-அணியப்பெற்ற, தோள்-(நினது) தோளை, பிரிந்து - பிரியப்பெற்றும், மாயாத - (இதுவரை யும்) இறவாமல் பிழைத்திருந்த, வல் வினையேன்-நீக்கப்படாத தீவினையையுடைய நான், பெற்று எடுத்த-பெற்றுச் சீராட்டின, மக்காள்-பிள்ளைகளே!, பிரிந்து ஏகும் - (என்னைப்) பிரிந்து போகின்ற, கொற்றவனை - அரசனை, நீரேனும் - நீங்களாயினும், காண்குதிரோ-காண்கின்றீர்களா, என்று அழுதாள் - என்று சொல்லி அழுதாள்.

(வி - ரை) பிரிவு உயிர்மாய்தற் குரியதாதலால் 'பிரிந்தும்' என்கிற வும்மையும், 'காரேனும்' என்கிற வும்மையும் உயர்வு சிறப்

பும்மைகள். 'நீரேனும்' என்கிற வும்மை இழிவு சிறப்பும்மை. 'மாயாத' என்னுங் காரியப்பொருளதாகிய எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் 'வல் வினையேன்' என்னும் தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயரின் முதனிலை யோடு முடிந்தது. வினை - முதனிலையில்லாத தொழிற்பெயர். மக்காள் - ஈற்றயல் அகரம் ஆகாரமான விளியடைந்த பெயர். காண்குதிர் - முன்னிலைப் பன்மை நிகழ்கால வினைமுற்று; தகரம் நிகழ் கால முணர்த்தியது. ஒ - வினு. 'நீரேனும், காரேனும்' என்பவற்றி லுள்ள என் இரண்டும் எனின் என்பதன் மரூஉ. எனில் என்பது எல் எனவும், ஆயின் என்பது ஆன் எனவும், ஆயில் என்பது ஆல் எனவும் மரூஉவாய் வழங்கும். கருமை என்பதன் விகாரமாகிய 'கார்' என்னும் பண்புப்பெயர் அந்நிறமுள்ள மேகத்துக்காதலால் பண்பாகுபெயர். ஒவ்வாள் - இடைச்சொ லடியாகப் பிறந்த எதிர்மறை வினையாலணையும் பெயர்; ஒ - பகுதி, உடன்படு மெய்யாகிய வ் - சந்தி, "தனிக்குறின் முன்னொற் றுயிர்வரி னிரட்டும்" என்பதனல் இரட்டிய வகரமும் சந்தி, ஆ - எதிர்மறை விகுதி, அனைத்துமொரு பகுதி, ஆள் - பெண்பாற்படர்க்கை விகுதி, முதலாகாரக்கேடு முதற் குறை விகாரம். குழல் அவிழ்ந்து கிடத்தலால் 'நீள்குழல்' என்றார்.

"அடையுங் கடுங்கானி லாடரவின் வாய்ப்பட்
டுடையுமுயிர் நாயகனே! ஓகோ—விடையெனக்குத்
தந்தருள்வாய்!" என்றுத்தன் றுமரைக்கை கூப்பினள்,
செந்துவர்வாய் மென்மொழியா டேர்ந்து.

(இ - ள்) செம் துவர் வாய் - சிவந்த பவளம்போன்ற வாயில், மெல் மொழியாள் - மென்மையாகிய சொல்லையுடையாள், தேர்ந்து - துணிந்து, அடையும் - புகுந்த, கடு கானில் - கடுமையாகிய காட்டில், ஆடு அரவின் - ஆடுகின்ற பாம்பினது, வாய்ப்பட்டு - வாயில் நான் அகப்பட, உயிர் உடையும் - உயிர் தளர்கின்றது; நாயகனே - தலைவ

னே! ஓகோ - ஐயோ, எனக்கு - (நின் அடியாளாகிய) எனக்கு, விடை தந்தருள்வாய் - செலவு கொடு, என்னு - என்று சொல்லி, தன் தாமரைக்கை - தன்னுடைய தாமரை மலர்போன்ற கைகளை, கூப்பினுள் - குவித்துத் தொழுதாள்.

(வி - ரை) கடுங்கான்: இத்தொடரில் 'கடு' கடி என்னும் உரிச்சொல்லின் திரிபெனக் கொண்டு உரிச்சொற் றொகைநிலைத் தொடராகவும், கடுமையென்பது மை விகுதி கெடப் புணர்ந்த பண்புத் தொகைநிலைத் தொடராகவுங் கொள்ளலாம்; உரிச்சொலாகக் கொள்ளின் பொருள் 'அச்சத்தைத் தருகின்ற காடு' என உரைக்க. (கஉரு)

'உண்டோ ரழுகுரல்' என் றொற்றி வருகின்ற
வெண்டோடன் செம்பங்கி வில்வேடன்—கண்டான்
கழுகுவாழ் கானகத்துக் காரரவின் வாயில்
முழுகுவா டெய்வ முகம்.

(இ - ள்) ஓர் அழு குரல் - ஒப்பற்ற அழுகின்ற ஓசை, உண்டு என்று - உண்டாயிற்றென்று, ஒற்றி - (மனமுஞ் செவிப்புலனும் அதனோடு) ஒன்றுபட்டு, வருகின்ற - (அவ்வோசை வழியே) வருகின்ற, வெள் தோடன் - வெண்மையாகிய சங்கக்குழையை யுடையவனுகிய, செம்பங்கி-சிவந்த தலைமயிருள்ள, வில் வேடன்-வில்லைத் தாங்கிய வேடன், கழுகு வாழ் - கழுகு வாழ்கின்ற, கானகத்து - காட்டினிடத்து, கார் அரவின் வாயில் - பெரும் பாம்பினது வாயில், முழுகுவாள் - முழுகுகின்றவளது, தெய்வ முகம் - தெய்வத்தன்மை பொருந்திய முகத்தை, கண்டான் - பார்த்தான்.

(வி - ரை) மற்ற மானுடப் பெண்கள் முகத்தோடு மிக்க அழகுடையதாகிய இதற்கு வேற்றுமை தோன்றத் 'தெய்வமுகம்' என்றும், அவ்வரவு இவளைச் சிறிதுசிறிதாக விழுங்கலால் 'முழுகுவாள்' என்றுங் கூறினுர். அழுங்காலத்தும் அவ்வோசைக்குக் குயிலோசை

ஒப்பாகாமையால் ஓர் குரலெனக் கருதினன். குரல் - கருவியாகு பெயர். 'ஒற்றி' என்னும் இறந்தகால வினையெச்சம் ஒன்றென்னும் பெயரடியாகப் பிறந்தது; இது ஒன்றி எனவும் வரும். வருகின்ற - இடவழுவமைதி. இவ்வினை அண்மை நிலத்துக் குரியதாதலால் வழாநிலை யெனினும் பொருந்தும். கருமை இங்குப் பெருமையை யுணர்த்தியது. 'முழுகுவாடெய்வம்' என்பது "குறில்செறி யாலள" என்னுஞ் சூத்திரத்தில் பிற என்ற மிகையால் ஈற்று ளகரங் கெட்டு வந்ததென்க. (கஉசு)

"வெய்ய வரவின் விடவாயி னுட்பட்டேன்,
ஐயன்மீர்! உங்கட் கபயம்யான்,—உய்ய
அருளீரோ!" என்னு வரற்றினா ளஞ்சி
இருளீரும் பூணா ளெடுத்து..

(இ - ள்) இருள் ஈரும் - (தன்னொளியால்) இருளைப் பிளக்கின்ற, பூணாள் - ஆபரணத்தையுடையாள், அஞ்சி - பயந்து, வெய்ய அரவின் - கொடிய பாம்பினது, விடவாயினுள்-விஷம் பொருந்திய வாயில், பட்டேன் - அகப்பட்டேன்; ஐயன்மீர்-ஐயன்மாரே!, உங்கட்கு-உமக்கு, யான் அபயம்-நான் அடைக்கல மடைந்தவள்; உய்ய-(இதன் வாயினின்றும்) தப்பும்படி, அருளீரோ-கிருபை செய்யீரோ!, என்னு எடுத்து - என்றெடுத்துச் சொல்லி, அரற்றினாள்-கதறினாள்.

(வி - ரை) ஐயன்மார் என்பது ஒருமை விகுதிமேல் பன்மை விகுதி பெற்றது; ஒருவனைப்பற்றிக் கூறினமையால் உயர்வினால் வந்த பால்வழுவமைதியா மென்க; இது விளியடைந்தமையால் ஈற்றயல் ஆகாரம் ஈகாரமாயிற்று. (கஉஎ)

சங்க நிதிபோற் றருசந் திரன்சுவர்க்கி
வெங்கலிவாய் நின்றுலக மீட்டாற்போல்—மங்கையைவெம்

பாம்பின்வாய் நின்று பறித்தான் பகைகடிந்த
காம்பின்வாய் வில்வேடன் கண்டு.

(இ - ள்) சங்கநிதிபோல - சங்கநிதியைப்போல, தரு - (இப் போர்க்கு வேண்டியவற்றைக்) கொடுக்கின்ற, சந்திரன் சுவர்க்கி - சந்திரன் சுவர்க்கி யென்பவன், வெம் கலிவாய் நின்று - வெம்மை யாகிய வறுமையினது வாயினின்று, உலகம் - உலகத்தாரை, மீட் டால் போல-(தன் கொடையால்) செல்வர்களாய்ச் செய்தாற்போல, பகை கடிந்த - பகையாகிய சிங்கமுதலியவற்றைத் தண்டித்த, காம் பின்-மூங்கிலினால், வாய்-அமைந்த, வில் வேடன்-வில்லைப்பிடித்த வேடன், கண்டு - (அந்நிலைமையைக்) கண்டு, மங்கையை - தமயந்தி யை, வெம் பாம்பின்வாய் நின்று - கொடிய பாம்பினது வாயி லிருந்து, பறித்தான் - மீட்டான்.

(வி - ரை) சங்கநிதி-நிதி இரண்டனுள் ஒன்று; மற்றொன்று- பதுமநிதி; இவ்விரண்டும் சங்கம்போலவும், தாமரைமலர்போலவும் உருவமுடையன ஆதலால் அதுபற்றி அவ்வாறு கூறப்பட்டன, தரு - இடவழுவமைதி. தன்னை உடையவனை ஈதலும் உண்ணுதலு மில்லாத காரணம்பற்றி மறுமை யின்பத்தையும் இம்மை யின்பத்தை யும் இழக்கச் செய்தலால் 'வெங்கலி' என்றார். 'கலிவாய்' என்றது இலக்கணை. 'நின்று' இரண்டும் ஐந்தாம்வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. செல்வம் உடையோர் சிலரும், இல்லார் பலருமாதலால் உலகம் இட வாகுபெயராய் உயிர்ப்பன்மைமேல் நின்றது. மீட்டால் - இறந்தகால வினையெச்சம்; மீள்-பகுதி, து - சாரியை, ஆல் - இறந்தகால வினை யெச்சவிகுதி, ளகர தகரங்கள் டகரமானதும், உகரக்கேடும் சந்தி, இது பிறவினை; தன்வினையில் மீண்டால் என வரும். 'மங்கை' என் பது பன்னிரண்டு வயதுமுதல் பதின்மூன்று வயதுடையாளை உணர்த்தாமல் பெண்கள் பொதுமையாய் இங்கு நின்றது. பகை - பண்பாகுபெயர்; நடை என்றாற்போலப் பகு - பகுதி, ஐ - தொழிற்

பெயர் விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி ஆயினும் அது அத்தன்மைக்கு இயற்பெயராய் நிற்றலால் பண்பாகுபெய ரெனப்பட்டது. (கஉஅ)

"ஆருயிரு நானு மழியாம லையா! இப்
பேரரவின் வாயிற் பிழைப்பித்தாய்—தேரில்
இதற்குண்டோ கைம்மா" றெனவுரைத்தாள் வென்றி
விதர்ப்பன்றான் பெற்ற விளக்கு.

(இ-ள்) வென்றி - வெற்றியையுடைய, விதர்ப்பன் - விதர்ப்ப தேசத்தரசனாகிய வீமன், பெற்ற விளக்கு - பெற்ற விளக்கானவள், ஐயா - ஐயனே! ஆர் உயிரும் - அருமையாகிய உயிரும், நானும் - நானும், அழியாமல் - அழிந்துபோகாமல், இப்பேர் அரவின் - இந்தப் பெரிய பாம்பினது, வாயின் - வாயினின்று, பிழைப்பித்தாய் - தப்பச்செய்தாய்; தேரில் - ஆராய்ந்தால், இதற்கு - செய்யாமற்செய்த இவ்வுபகாரத்துக்கு, கைம்மாறு - பிரதியுபகாரம், உண்டோ என - உளதோ இல்லை என்று, உரைத்தாள் - சொல்லினாள்.

(வி - ரை) உயிரழிதலாவது உடலை விட்டு நீங்குதல். பிறப்பினது அருமையை உயிரின்மேலேற்றி 'ஆருயிர்' என்றான். ஆருயிர் பேரவென்பவற்றின் நிலைமொழிகளாகிய அருமை பெருமை என்பன "ஈறுபோதல்" என்பதனால் மகர ஐகாரங் கெட்டு, "ஆதி நீடல்" என்பதனால் முதற்குறில் ஆரு பேரு என நீண்டு, "இனையவும்" என்பதனால் உகரங் கெட்டன. (கஉகூ)

இந்து நுதலி யெழினோக்கி யேதோதன்
சிந்தை கருதிச் சிலைவேடன்—"பைந்தொடி! நீ
போதுவா யென்னுடனே" என்றான் புலைநரகுச்
கேதுவாய் நின்றா னெடுத்து.

(இ - ள்) புலை நரகுக்கு - இழிவாகிய நரகடைவதற்கு, எது ஆய் நின்றான் - காரணமுடையானாய் நின்றவனாகிய, சிலை வேடன் -

வில்லைப்பிடித்த வேடன், இந்து நுதலி - அர்த்தசந்திரன் போன்ற நெற்றியையுடைய தமயந்தியினது, எழில் நோக்கி-அழகைப் பார்த்து, ஏதோ - எதையோ, தன் சிந்தை - தன் மனத்தில், கருதி - விரும்பி, பைந்தொடி - பசும் பொன்வளையலை யணிந்தவளே! என்னுடன் - என்னோடு, நீ போதுவாய் - நீ வாராய், என்றான் எடுத்து - என்று எடுத்துச் சொல்லினான்.

(வி - ரை) நுதலி - சினையடியாகப் பிறந்த பெயர்; இகர விகுதி இங்குப் பெண்பாலை யுணர்த்தியது; வில்லி என ஆண்பாலையும், பாசி என ஒன்றன்பாலையும் உணர்த்தும். நுதலியெழில் - பண்புத்தற்கிழமைப் பொருட்டாகிய ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத் தொடர். ஓ-இரக்கப்பொருளது. இக்கவி வேடனது சிந்தைக் கருத்துத் தமக்குத் தெரிந்திருந்தும் அவளது கற்பினிலைமையை நோக்கித் தாம் கூறுதற்கஞ்சிப் புணர்ச்சி என்னுமல், துணியார் போன்று 'ஏதோ' என்றார். புணர்ச்சி யென்பது 'எழினோக்கி' என்கிற குறிப்பால் விளங்கியது. பைந்தொடி - பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. பைம்பொற்றொடி என்பதைப் பைந்தொடி என்றது மரபுவழுவமைதி [நன்-பொது - சூ - ௰௩]. போதுவாய் - முன்னிலை யேவலொருமை; போவென்பது பகுதி, (புகுவென்பதன் மரூஉ), து-சாரியை, ஆய் விகுதியே எதிர்காலங் காட்டுதலால் வகரம் [நன் - உயிர் - சூ - கச - இல்] "உக்குறள் உயிர்வரின் மெய்விட்டுக் கெடும்" என்னுமல் "ஓடும்" என்றமையால், கஉ - சூத்திரப் பொது விதியால் வந்த உடம்படுமெய். புலை - பண்புப்பெயர்; புல் - பகுதி, தொல்லை வெள்ளை என்பனவற்றிற்போல ஐ பகுதிப்பொருள்விகுதி. 'நரகுக்கு' என்னும் நான்கனுருபு நிமித்தகாரண சாரியப்பொருளது. 'ஏது' எனக் குணத்தின் பெயர் "இல்லவள் மாண்பானல்" என்பது போலக் குணியின்மேல் நின்றது. இதுவும் மரபுவழுவமைதி. 'ஏது' வடமொழியாதலால் உகரங் கெடாமல் நின்றது. (௧௩௦)

வேட னழைப்ப விழிபதைத்து வெய்துயிரா.
ஆடன் மயில்போ லலமரா—ஓடினாள்,
தூறெலா மாகச் சுரிகுழல்வேற் கண்ணினீர்
ஆறெலா மாக வழுது.

(இ - ள்) வேடன் அழைப்ப - வேடன் (என்னோடு வாரா யென்று) அழைத்தலால், விழி பதைத்து-கண்கள் துடித்து, வெய்து உயிரா - வெம்மையுடையதாக மூச்செறிந்து, ஆடல் மயில்போல - ஆடுந் தொழிலையுடைய மயிலைப்போல, அலமரா - சுழன்று, வேல் கண்ணின் நீர் - வேல்போலுங் கண்ணினீரானது, ஆறு எலாம் ஆக - வழிகளெல்லாஞ் சிந்தும்படி, அழுது - அழுதுகொண்டு, சுரி குழல் - சுழிந்து முடித்த கூந்தல், தூறு எலாம் ஆக, (அங்குள்ள) புதர்களி லெல்லாம் சிக்கிக்கொள்ளும்படி, ஓடினாள்-(அவன்கையி லகப்படா மல்) ஓடினாள்.

(வி - ரை) கண்கள் துடித்தலாவது கண்ணினிதழும், புருவ முந் துடித்தல். (கஙக)

தீக்கட் புலிதொடரச் செல்லுஞ் சிறுமான்போல்,
ஆக்கை தளர வலமந்து—போக்கற்றுச்
சீறு விழித்தாள் சிலைவேட னவ்வளவில்
நீறாய் விழுந்தா னிலத்து.

(இ - ள்) தீ கண் - தீப்போலுங் கண்களையுடைய, புலி தொடர - (தன்னைப் பற்ற) புலி தொடர்ந்துவர, செல்லும் - (அகப் படாமல் முன்) போகின்ற, சிறு மான்போல - இளமான்போல, ஆக்கை தளர-உடல் தளரும்படி, அலமந்து-சுற்றி, போக்கு அற்று - போகுதல் நீங்கி (நின்று), சீறு - சீறி, விழித்தாள் - விழித்துப் பார்த்தாள்; அவ்வளவில் - விழித்துப்பார்த்த மாத்திரத்தில், சிலை வேடன் - வில்லைப்பிடித்த வேடன், நிலத்து - அந்நிலத்திலே, நீறு ஆய் விழுந்தான் - சாம்பலாகி விழுந்தான்.

(வி-ரை) 'விழித்தல்' ஆவது கண்ணிதழ்களை முற்றுந் திறந்து, இமைக்காமல் கோபத்தோடு பார்த்தல். 'ஆக்கை' யாக்கை என்பதன் மரூஉ; தொழிலாகுபெயர்; யா - பகுதி, க் - சந்தி, கை - தொழிற் பெயர் விகுதி; யாக்கப்பட்டதென்னும் பொருளில் யா - பகுதி, க் - சந்தி, கு - சாரியை, ஐ-செயப்படுபொருண்மை விகுதி, உகரக் கேடு சந்தி எனக்கொள்க. போக்கு - தொழிற்பெயர்; போ - பகுதி, க் - சந்தி, கு - புடைபெயர்ச்சி விகுதி. (௩௩௨)

வண்டமிழ்வா ணர்ப்பிழைத்த வான்குடிபோற் றீத்தழன்
மண்டு கொடுஞ்சுரத்தோர் மாடிருந்தோர்—பண்டையுள[மீ
வாழ்வெல்லாந் தானினைந்து மற்றழுதாண் மன்னிழைத்த
தாழ்வெல்லாந் தன்றலைமேற் றந்து.

(இ-ள்) தீத்தழல் - தீப்போல வெப்பம், மீ மண்டு - மேலே நெருங்கி எழுகின்ற, கொடு சுரத்து - கொடுமையாகிய பாலைநிலத்தில், ஓர் மாடு இருந்து-ஒருபக்கத்தில் தானிருந்து, மன் இழைத்த-அரசன் (தனக்குச்) செய்த, தாழ்வு எல்லாம் - குறைவை முழுமையும், தன் தலைமேல் தந்து-தன் தலையின்மேல் வைத்து, (குற்றமாக நினையாமல் மேன்மையாகவே நினைத்து) வள் தமிழ் வாணர் - வளமாகிய தமிழில் பயிலுதலுடைய புலவர்களிடத்தில், பிழைத்த-பிழை செய்த, வான் குடிபோல-வான்போலுயர்ந்த குடும்பத்தாரைப்போல, பண்டையுள வாழ்வு எல்லாம்-முன்னிருந்த செல்வங்களையெல்லாம், தான் நினைந்து - தான் எண்ணி, அழுதாள் - அழுதனள்.

(வி - ரை) 'தமிழ்வாணர்ப் பிழைத்தல்' ஆவது புலவர் செய்த செய்யுளையேற்று மணி பொன்முதலியதந்து மகிழ்வியாமை. (௩௩௩)

அவ்வளவி லாதிப் பெருவழியி லாய்வணிகன்
'இவ்வளவுத் தீவினையேன்' என்பாடன்—மெய்வடிவைக்

கண்டானை யுற்றான் 'கமலமயி லே!' என்றான்
உண்டாய தெல்லா முணர்ந்து.

(இ - ள்) அவ்வளவில் - அழுதகாலத்தில், ஆதி - (சேதி நக ரத்துக்கு) நேராய்ப் போதலையுடைய, பெரு வழியில் - பெரிய வழி யில், ஆய் வணிகன் - ஆராயவல்ல வர்த்தகன், இவ்வளவு தீவினை யேன் - இந் நிலைமைக்குக் காரணமாகிய பாவத்தையுடையேன், என்பாள்தன் - என்றழுவாளுடைய, மெய் வடிவை - தேகத்தி னழகை, கண்டான் - நன்றாகப் பார்த்து, ஐயுற்றான் - (மானுடப் பெண்ணோ அல்லளோ என்று) சந்தேகித்து, உண்டு ஆயது எல்லாம்- (அவளிடத்து) உண்டாயிருக்கும் கற்புமுதலிய குணங்களை யெல் லாம், உணர்ந்து - (முகக்குறியால்) தெரிந்து, கமலம்-தாமரைமலரி லெழுந்தருளிய, மயிலே-மயிலை ஒத்த திருமகளேயாவள், என்றான்- என்று கருதினான்.

(வி - ரை) ஆதி - நேரோடல்; அதை வழியின்மேலேற்றி 'ஆதிப்பெருவழி' என்றது இவ்வழி யவ்வூர்க்குப் போம் என்றாற் போல வந்த மரபுவழுவமைதி; இங்ஙனமன்றி, 'ஆதிப் பெருவழி' என்பதற்கு 'முதன்மையாகிய பெரியவழி' என வுரைப்பினும் பொருந் தும். 'கண்டான்' 'ஐயுற்றான்' என்னும் வினைமுற்றுகள் வினையெச்ச மாய் வருகையில் தன் திணைபாலிடத்து வினையைக் கொண்டு முடிவ தல்லது வேறு திணைபாலிடத்து வினையைக் கொண்டு முடியாது; "கடிதெடுத்தாள்" என்பதற்கு அவ்வாறு பொருள் கூறல் புல மை காற்கூறும் பற்றாத மடமையின் காரியமென்க. ஐயுற்றான் - ஆண்பாற் படர்க்கை இறந்தகால வினைமுற்று; ஐயுறு-பகுதி, ஆன்- ஆண்பாற் படர்க்கை விகுதி, பகுதி ஒற்றிரட்டியது விரித்தல் விகா ரம், அதுவே காலங் காட்டியது, உகரக்கேடு சந்தி. ஐயமென்னும் பெயரோடு உறு என்னும் உரிச்சொலடியாகப் பிறந்த வினையடி புணர்ந்தபோது, நிலைமொழி யீற்று அம் கடைக்குறையாய் ஐயுற

என ஒரு சொல்லின் தன்மைத்தாக நின்றது. 'அளவுத்தீவினையேன்' பண்புத்தொகையாகவும் கொள்ளலாம்; விரிந்தால் அளவாகிய தீவினை யேன் என விரியும். 'இவ்வளவுத் தீவினையேன்' என்பதற்கு 'இவ் வளவாகிய தீவினையுடையேன்' என வுரைக்க. தமனமுனி அருள் செய்த வரத்தால் வீமசேனன் புத்திரியாகத் தோன்றி, நிடததேயத் தாசன் மனைவியாய்ப் பிறந்தகத்தும், புகுந்தவிடத்தும் மிக்க செல்வ முடையாளா யிருந்து, பின் செல்வ மிழந்து, காட்டிற் புக்குப், பாதி யாடை யுடையாளாகிக், கணவனைப் பிரிந்து, வேடனால் மறுக்கம் அடைந்தமையை 'இவ்வளவு' எனச் சுட்டினளென்க. 'உண்டாய தெல்லாம்' என்பதில் உண்டாயதென்பது பன்மையி லொருமைவந்த வழுவமைதி. ஏ - தேற்றம். கமலம் - முதலாகுபெயர். மயில்: திரு மகளுக்குச் சாயல்பற்றி வந்த திணைவழுவமைதி; உவமையாகு பெய ரெனினு மொக்கும். (கஙச)

"எக்குலத்தாய்? யார்மடந்தை? யாதுன்னூர்? யாதுன்பேர்?
நெக்குருகி நீயழுதற் கென்னிமித்தம்?—மைக்குழலாய்!
கட்டுரைத்துக் காண்" என்றான், கார்வண்டு காந்தாரம்
விட்டுரைக்குந் தார்வணிகர் வேந்து.

(இ - ள்) கார் வண்டு - கருமையாகிய வண்டுகள், காந்தாரம் - காந்தாரமென்னும் பண்ணை, விண்டு - வாய் திறந்து, உரைக்கும் - பாடுகின்ற, தார் - மலர்மாலையணிந்த, வணிகர் வேந்து - வைசியர் தலைவன், மைக்குழலாய் - மேகம்போலுங் கூந்தலை யுடையவளே! எக்குலத்தாய் - எந்தக்குலத்தையுடையாய்? யார் மடந்தை - யாரு டைய பெண்? உன் ஊர் யாது - உன்னுடைய ஊர் எது? உன் பேர் யாது - உன்னுடைய பெயர் என்ன? நீ நெக்கு - நீ (மனம்) தளர்ந்து, உருகி அழுதற்கு - கரைந்து அழுவதற்கு, நிமித்தம் என் - காரணமென்ன?, கட்டுரைத்துக் காண் - உண்மையாகச் சொல், என்றான் - என்று வினவினான்.

(வி - ரை) 'யாது' என்பன இரண்டும் வினாவடியாகப் பிறந்த குறிப்புவினைமுற்று. நெக்கு - இறந்தகால வினையெச்சம்; நெகு - பகுதி, உ - வினையெச்சவிகுதி, பகுதி ஒற்றிரட்டியது விரித்தல் விகாரம், அது காலங் காட்டியது, பகுதி ஈற்றுக்கேடு சந்தி. மைக் குழலாள்: விளியுருபேற்று ஈற்றுளகரம் யகரமானது. கட்டுரைத்துக் காண் - ஏவலொருமைவினை; கட்டுரை - பகுதி, த் - சந்தி, து - சாரியை, க் - சந்தி, காண் - ஏவலொருமை எதிர்காலவிகுதி, பகுதி ஒரு சொல்லின் தன்மையது. 'கட்டுரை' என்பதில் கடு என்னும் பண்பு மிகுதிப் பொருளது; கடி என்னும் உரிச்சொல்லின் திரி பெனினும் ஒக்கும். விண்டென்னும் இறந்தகால வினையெச்சம் 'விட்டு' என வலிக்கப்பட்டது; விள் - பகுதி, ட்-இறந்தகால இடை நிலை, உ - வினையெச்ச விகுதி; ளகரம் டகரமானது சந்தி, சந்தி டகரம் ணகரமானது மெலித்தல் விகாரம். வேந்து - பண்பாகுபெயர்; இதுபோன்ற சொற்களை ஆகுபெய ரென்னுமல் சொல்லால் அஃறிணையாய் நின்று பொருளால் உயர்திணைப்பெய ரென்பாருமுளர்; இங்கே இச்சொல் சாதிபற்றி வந்ததன்று, சிறப்புப்பற்றி வந்தது. நாயகன் பெயரை மனைவி கூறா ளென்பதனாலும், முதற்கண் வினாவிய நான்கு வினாவினாலே அவன் இன்னானென்பது தோன்று மென்பதனாலும் யாவனுன் கணவனென்ன வினாவுவானாயினான். ()

"முன்னை வினையின் வலியான் முடிமன்னன்
என்னைப் பிரிய விருங்கானில்—அன்னவனைக்
காணா தழுகின்றேன்'' என்றாள், கதிரிமைக்கும்
பூணார் முலையாள் புலர்ந்து.

(இ - ள்) கதிர் - கிரணமிகுதியால், இமைக்கும் - (காண் போர் கண்) இமைக்கின்ற, பூண் - ஆபரணம், ஆர் - தங்கிய, முலை யாள் - தனங்களையுடைய தமயந்தி, புலர்ந்து - வாடி, முன்னை வினையின்-(யான்) முற்பிறப்பிற் செய்த தீவினையினது, வலியால்-

22

பலத்தினுல், முடி மன்னன்-முடியையணிந்த அரசன், இரு கானில்-பெருங்காட்டில், என்னைப் பிரிய - என்னைவிட்டுப் பிரிந்ததினுல் அன்னவனை - அவ்வரசனை, காணுத - காணுமல், அழுகின்றேன் என்ருள் - அழுகிறேனென்று சொன்னுள்.

(வி - ரை) வணிகன் கேட்ட வினு ஐந்தனுள் முதலும் ஈறுமாகிய வினு இரண்டிற்கும் 'முடிமன்னன் என்னைப் பிரிய' என்பதனுலும், 'அன்னவனைக் காணு தழுகின்றேன்' என்பதனுலும் விடை கூறி, மற்ற மூன்றிற்கும் வீமன்மடந்தை, நிடதநாடு, தமயந்தி எனக் கூறின் நாயகன் இன்னுனென்பது விளங்கி அவன் புகழ்க்குக் குற்றமாமென அஞ்சிக் கூருதுவிட்டு, முடிமன்னன் என்னைப் பிரிந்தது அவனுணர்ந்து செய்ததன் றென்னுங் கருத்தால் 'முன்னை வினையின்' என்று கூறினள். இங்குப் 'பூண்' என்றது பூண்களுட் சிறந்த மாங்கலியமெனக் கொள்க. பூண் - செயப்படு பொருண்மை யுணர்த்தும் ஐ விகுதி புணர்ந்து கெட்ட தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்; முதனிலைத் தொழிலாகு பெயருமாம். 'கதிரிமைக்கும்' என்பதற்குக் 'கிரணத்தால் விளங்கும்' என உரைத்தலு மொன்று. இமைத்தல் - காரணத்தைக் காரியமாகக் கூறுவதோ ருபசார வழக்கு; முன்னை - காலத்தை உணர்த்திய பண்புப் பெயர்ச்சொல்; முன் - பகுதி, ன் - சந்தி, ஐ - பகுதிப்பொருள் விகுதி; மாண்பு என்பது போலப் புவ் விகுதி பெற்று முன்பு எனவும், நன்னர் என்பதுபோல நர் விகுதிபெற்று முன்னர் எனவும், வெள்ள மென்பதுபோல அம் விகுதிபெற்று முன்னம் எனவும் வரும். அர் விகுதி எனக் கூறிப் "பரிமேலழகரும் அர் விகுதியென்ருர்" என ஒருவர் பொய்ப்புலமை காட்டுவர்; நன்ன ரென்பதற்கு யாது கூறுவரோ? பின் என்பதும் அம் விகுதி ஒழிந்தவற்றை ஏற்று வரும். முடிமுதலிய அணிகள் ஒன்றும் இல்லானுகிக் காட்டில் திரிபவனை முடிமன்னனெனச் சாதிபற்றிய அடை கொடுத்துக் கூறினுனென்க. முடி - சாதிபற்றிய அடை. (௩௬௬)

சேதி நகர்க்கே திருவைச் செலவிட்டப்
போதிற் கொடைவணிகன் போயினான்—நீதி
கிடத்துவான் மன்னவர்தங் கீர்த்தியினைப் பார்மேல்
நடத்துவான் வட்டை நடந்து.

(இ - ள்) நீதி - நடுவுநிலைமையாகிய முறைமையை, கிடத்துவான் - நிலைக்கச் செய்பவனும், மன்னவர்தம் - (நளன் முதலிய) அரசரது, கீர்த்தியினை-கீர்த்தியை, பார்மேல்-பூமியில், நடத்துவான்-கெடாமல் வழங்கச் செய்பவனும் ஆகிய, கொடை வணிகன்-ஈகைத் தன்மையுடைய வாணிகன், திருவை - திருமகளாகிய தமயந்தியை, சேதி நகர்க்கே - சேதிதேச நகரத்துக்கே, செலவிட்டு-போகவிட்டு, அப்போதில் - அக்காலத்தில், வட்டை நடந்து - வழியே நடந்து, போயினான்-(தன்னூர்க்குப்) போயினான்.

(வி - ரை) தான் பிறரிடத்துக் கொள்வது அதிகமும், தான் கொடுப்பது குறைவு மாகாமல் இருவர் பொருளையும் ஒக்கநாடிச் செய்வோனாதலால் 'நீதி கிடத்துவான்' என்றும், அவ்வனத்தினின்றும் தமயந்தியைச் சேதி நகர்க்குக் கொண்டுபோய் விடானாயின் அங்கு அவட்கு ஏதேனு மீளாத் தீங்கு நேரிடின் கொண்டோன் பெற்றோன் இவ்விருவருடைய புகழுங் குறைவுவர் தழியுமாதலால், 'மன்னவர்தங் கீர்த்தியினைப் பார்மேல் நடத்துவான்' என்றும், இவ்வாறு அவன் செய்தது செய்யாமற் செய்த உதவி யாதலால் சும்மா வணிகனென்னாமல் 'கொடைவணிகன்' என்றுங் கூறினார். வாணிகத்தின் பொருட்டுப் பல தேசங்களிலுஞ் செல்வோனாதலால் அங்கங்குள்ள அரசருடைய புகழைச் செல்லு மிடந்தோறும் கூறுவானென்ற கருத்தால் 'மன்னவர்தங் கீர்த்தியினைப் பார்மேல் நடத்துவான்' என்றாரெனினும் பொருந்தும். ஏ - ஈற்றசை. கொடை - தொழிற்பெயர்; கொடு-பகுதி, ஐ-புடைபெயர்ச்சி விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; தொழிலும் பண்பெனப்படுதலால் இச்சொற்கு ஈகைத் தன்

மையெனப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. பிரிநிலை ஏகாரத்தால் வேறு தேயவழியில் செல்லவிட்டில னென்பது கொள்க. போது-பொழு தென்பதன் மரூஉ; போழ்தெனவும் வரும். கிடத்துவான்-பிறவினை யாகிய எதிர்கால ஆண்பாற்படர்க்கை வினையாலணையும் பெயர்; கிட- தன்வினைப் பகுதி, த்-சந்தி, து-பிறவினைபடுத்தும் விகுதி, வ்-எதிர் கால இடைநிலை, ஆன் - ஆண்பாற்படர்க்கை விகுதி; 'நடத்துவான்' என்பதும் இது. இவ்விரு சொல்லையும் காரியப்பொருளனவாகிய வானீற்று எதிர்கால வினையெச்சமாக வைத்து உரைப்பினும் பொரு ந்தும். இங்கு 'நீதி' நடுவுநிலைமைக்காயிற்று. (கரு௭)

"அற்ற துகிலும், அறுதொழுகு கண்ணீரும்,
உற்ற துயரு முடையளாய்—மற்றொருத்தி
நின்றாளைக் கண்டே நிலவேந்தன் பொற்றேவி!"
என்றார் மடவா ரெடுத்து.

(இ - ள்) மடவார் - தோழமைப் பெண்கள், நிலவேந்தன் - சேதிநிலத்தரசனுக்கு, பொன் தேவி - பொன்போலுந் தேவியே!, அற்ற துகிலும் - துண்டித்த ஆடையையும், அறுது-இடையறாமல், ஒழுகு - சிந்துகின்ற, கண் நீரும் - கண்ணீரையும், உற்ற - நடுவே நேர்ந்த, துயரும்-துன்பத்தையும், உடையள் ஆய் - உடையவளாகி, நின்றாள் ஒருத்தியை - நின்றவளாகிய ஒருத்தியை, கண்டேம் - பார்த்தோம், என்றார் எடுத்து - என்று எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

(வி - ரை) 'நின்றாள்' என்னும் வினைப்பெயரி னீற்றிலுள்ள ஐயுருபை 'ஒருத்தி' என்பதனோடு கூட்டி, அப்பெயர்களை நின்றா ளொருத்தி யெனப் பின்முன்னாக நிறுத்தி உரைக்க. மற்று-அசை நிலை. அற்ற-இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்; அறு-பகுதி, அ-பெயரெச்ச விகுதி, பகுதி ஒற்றிரட்டல் விரித்தல் விகாரம், அதுவே காலங் காட்டியது, உகரக்கேடு சந்தி. அறாது - எதிர்மறை வினையெச்சம்; அறு-பகுதி, ஆ-எதிர்மறை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, அனைத்து

மொருபகுதி, த்-விரித்தல் விகாரம், உ-வினையெச்சவிகுதி; இதனை வினையெச்சமாகக் கொள்ளாமல் ஒன்றன் படர்க்கை எதிர்மறை வினைமுற்றாகக் கொண்டு, அது "வினைமுற்றே வினையெச்சமாக லும்" என்பதனால் வினையெச்சமாய் வைத்துரைப்பினும் ஒக்கும்; பொருள் அறுததாகி என்க; விகுதி - து. மடவார் - பண்படியாகப் பிறந்தபெயர்; மடமை-பகுதி, ஆர் - பல்லோர் படர்க்கை விகுதியும், "ஈறுபோதல்" என்பதனால் மகர வைகாரக்கேடும், "ஏனை உயிர்வழி வவ்வும்" என்பதனால் வகரத் தோற்றமும் பெற்றுமுடிந்தது. மடமை-பெண்களுக்குரிய குணநான்கனுள் ஒன்று; அவை: அச்சம், மடமை, நாணம், பயிர்ப்பு; பகுதி மடம் எனக் கொண்டு "மவ்வீ றொற்றழிந் துயிரீ றொப்பவும்" என்பதனால் மகரங் கெட்டதெனினும் பொருந் தும். மடமை-அறிந்தும் அறியார்போன்று அடங்குதல்; இங்ஙன மன்றிக் 'கற்பு'எனப் பொருள் கொள்ளினும் பொருந்தும்; அச்சொல் இங்குத் தோழியர்மேல் நின்றது. நிலம் - தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்ச்சொல்; நில்-பகுதி, அம் - வினைமுதற்பொருண்மை விகுதி; நிற்றலுடைய தென்பது பொருள். உயர்த்திக் கூறும் வழுவமைதியா லல்லாமல் வழாநிலையால் வரும் தனித்தன்மைப்பன்மை இலதாக லால் 'கண்டேம்' என்பது நானும் அவளும் எனப் படர்க்கையை யுளப் படுத்திய உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை யென்க. அவர்களில் சிற் சிலர் தனித்தனிக் கூறினராதலால் 'மடவார்' என்றார். (கஅ)

"போயகலா முன்னம் புனையிழையாய்! பூங்குயிலை,
ஆய மயிலை யறியவே—நீயேகிக்
கொண்டுவா!" என்றுடன் கொவ்வைக் கனிதிறந்து
வண்டுவாழ் கூந்தன் மயில்.

(இ - ள்) வண்டு வாழ் - வண்டுகள் வாழ்கின்ற, கூந்தல் மயில்-கூந்தலையுடைய மயிலானவள், (சேதிராசன் மனைவி ஒருத்தியைப் பார்த்துத்) தன் கொவ்வைக் கனி திறந்து - கோவைப்பழம்போன்ற

தன் வாயைத் திறந்து, புனை இழையாய் - அழகு செய்யும் ஆபரணத்தை யுடையாளே !, பூ குயிலை - பொலிவாகிய குயில்போலுங் குரலுடையாளை, ஆய - (யாரென நான்) ஆராயவும், மயிலை-மயில் போலு மேன்மையுடையாளை, அறிய - (அவளை இன்னாளெனத்) தேறவும், போய் அகலாத முன்னம் - போய் நீங்குதற்கு முன்னே, நீ ஏகி - நீ போய், கொண்டுவா - அழைத்துவா, என்றாள் - என்று சொல்லினாள்.

(வி - ரை) அழுகையால் குரலையும், நடையால் சாயலையும் அறிந்தமையால் முறையே 'குயிலை' 'மயிலை' என்றும், ஆராய்ந்தே தேறவேண்டுதலாலும், அவள்பால் வைத்த கருணையா லுளதாகிய அவாவாலும் 'பூங்குயிலை, ஆய மயிலை யறிய' என்றுங் கூறினாளாயினாள்; [நன் - பொ-சூ-சக-இல்.] "தனியு மொரோ வழி" என்பதனுள் இஃது அடங்காதோ எனின், ஆய அறிய வேறு வினையாதலால்அடங்காதென்க. 'ஆய மயிலை'என்பதற்கு, 'ஆயம் மயிலை-(காணும்படி கூடிய) பெண்கள் கூட்டத்தில்நின்ற மயிலை' எனவும் பொருள் உரைக்கலாம். புனையிழையாள் என்னும் பொருளடியாகப் பிறந்த பெயர் விளியுருபேற்று ஈற்று ளகரம் யகரமாகத் திரிந்ததென்க. 'புனையிழை' என்னும் அன்மொழித் தொகைப்பெயர் விளியுருபேற்றால் புனையிழையே, புனையிழாய் என வரும். கொவ்வைக்கனி - உறுப்புத் தற்கிழமைப்பொருட்டாகிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை நிலைத்தொடர்; கொவ்வைக்கனி யென்றது வாயை ஆகலின் 'தன் கொவ்வைக்கனி' என்பதும் அப்பொருட்டாகிய அவ்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர். கொண்டு - இறந்தகால வினையெச்சம்; கொள் - பகுதி, ட்-இறந்தகால இடைநிலை, உ-வினையெச்சவிகுதி, ளகரம் டகரமாதல் சந்தி, அது ணகரமாதல் மெலித்தல் விகாரம். ()

அந்தா மரையி லவளேபென் றையுற்றுச்
"சிந்தா குலமெனக்குத் தீராதால்—பைந்தோடியே!

X கீழ்த்திசையின் அரசன் பட்டத்துக்குரியவள் கணவன் தமையன்;

உள்ளவா றெல்லா முரை!'' என்ருள் ஒண்மலரின்
கள்ளவார் கூந்தலாள் கண்டு.

(இ - ள்) ஒள் மலரின் - வாடுதலில்லாத மலர்களினது, கள்ள-தேனுள்ள, வார் கூந்தலாள் கண்டு - நீண்ட கூந்தலையுடையாள் (தமயந்தியைக்) கண்டு, (அழகு முதலிய தன்மையால்) அம் தாமரையில் - அழகிய தாமரைமலரி லெழுந்தருளிய, அவளே என்று - அத்திருமகளே நீயென்று துணிந்து, ஐயுற்று - (நிலத்தில் அடிதோய்தல் முதலிய செய்கையால் அவளல்லையோ எனச்) சந்தேகப்படுதலால், சிந்தாகுலம்-மனத்தினது கலக்கம், எனக்குத் தீராது - என்னினின்றும் ஒழியாது; (ஆதலால்) பைந்தொடியே - பசும் பொன் வளை யணிந்தவளே!, எல்லாம்-(உன் செய்திகள்) எல்லாவற்றையும், உள்ள ஆறு-உள்ளபடி, உரை என்ருள் - சொல்லென்று கேட்டாள்.

(வி - ரை) கண்டமாத்திரத்தில் அவளது மிக்க அழகு இவளது மனத்தை முற்றுங் கவர்தலால் அவளைத் திருமகளேயெனத் துணிந்து, அடி நிலத்தில் படிதல், கண்ணிமைத்தல் முதலியவற்ருல் அத்துணிவை ஒழிக்கக் கூடுமாயினும், இப்பேரழகு மானுடப்பெண்களுக் கில்லாமையால் ஐயமுற்ருளாயினுள். ஐயுற்று - காரணப்பொருட்டாகிய இறந்தகால ஐயுற என்பதன் திரிபு. ஏ - தேற்றம். 'எனக்கு' என்னுங் குவ்வுருபுக்குப் பயனிலை 'தீராது' என்னும் எதிர் மறைவினை; அது நீங்கற்பொருளில் வந்தது. ஆல் - அசை. அகரச் சுட்டு அழகு முதலிய தன்மையைப்பற்றி உயர்த்தற்கண் வந்தது. பசும் பொன்தொடி யெனற்பாலது 'பைந்தொடி' என வந்தது ஓர் குறிப்பு; இது பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைக் காரணப்பெயர். தொடி - தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்; தொடு - பகுதி, இ - செயப்படுபொருண்மை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; தொடுக்கப்படுவதென்பது பொருள். உள்ள-உண்மை யென்னும் பண்படியாகப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சம். கள்ள - பொருளடியாகப் பிறந்த அப்பெயரெச்சம். (கசO)

"என்னைத் தனிவனத்திட் டெங்கோன் பிரிந்தேக
அன்னவனைக் காணா தலமருவேன்—இந்நகர்க்கே
வந்தேன்" இதுவென் வரவென்றாள், வாய்புலராச்
செந்தேன் மொழிபதறாச் சேர்ந்து.

(இ - ள்) வாய் புலரா - வாய் வறண்டு, செம் தேன்-செம்மையாகிய தேன்போலும் இனிமையாகிய, மொழி பதறா - சொற்கள் தடுமாறி, சேர்ந்து - பிரியாதிருந்து, எங்கோன் - எம்முடைய தலைவன், வனத்து - வனத்தில், என்னை தனி இட்டு - என்னைத் தனியளாக இருக்கவிட்டு, பிரிந்து ஏக - பிரிந்துபோதலினால், அன்னவனை - அப்பிரியாதிருந்த நாயகனை, காணாது - காணாமல், அலமருவேன்-சுற்றித்திரியும் நான், இநகர்க்கு வந்தேன்-இந்த நகரத்துக்கு வந்தேன்; இது என் வரவு என்றாள் - இது என் செய்தி என்று சொன்னாள்.

(வி-ரை) 'எம்' என்பது உவப்பு முதலியவற்றால் வந்த பால் வழுவமைதியன்று; மக்களிருவரையும் தன்னொடுபடுத்தி எம் என்றாளாதலால் வழாநிலையே ஆம். 'கோன்' என்பதில் னகரம் சாரியை. அன்னவன் - இடைச்சொ லடியாகப் பிறந்த ஈறு திரிந்த குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்; ஈறு திரியாதாயின் அன்னனென நிற்கும்; அன்-பகுதி, ன் - சந்தி, அ-சாரியை, வ்-சந்தி, அன்-விகுதி; இதில் அ பகுதி யெனின் அன்ன எனப் பெயரெச்சத்திலும் னகரமெய் நித்தியமாய் வருதலாலும், அனை என்பதில் ஐ கடைக்குறையாய் நின்ற அன் எனின், இயற்கையாகிய அன் ஐகாரச்சாரியை பெற்றதென மற்றொருவன் கூறின் எவ்வேதுவைக்கொண்டு மறுத்தல் கூடும்; கூடாதாகலால் அன் என்பது வேறு; அனை என்பது வேறு எனக் கொள்ளலே இலக்கணம்; இது கருதியே நன்னூலுரைகாரர் "பிறவும்" என்பதற்கு அனைய என்பதை எடுத்துக் காட்டினர்;

வேறல்லாதாயின் காட்டாரென்க. ஒன்றேயெனல் காற்கூற்றுப் புலமையின் காரியமென்க. அலமரல்: ஈளைக் காணுமளவு முள்ள தாதலால் 'அலமருவேன்' என எதிர்காலத்தால் கூறினாள்; அது வினையாலணையும் பெயராய் நின்றது; அலமா-பகுதி, அலம என்றுதல் குறுக்கல் விகாரம், ரு-விரித்தல் விகாரம், வ்-எதிர்கால இடைநிலை, என்-தன்மையொருமை விகுதி; அகமும் புறமும் மறவுள்ள ஒருவர் அலமரு பகுதியென்பார்; பரு, பெரு என்பவற்றிற்போல ரு - நித்தியமாயின், இறந்தகாலத்தில் அலமருத்தேனென வரவேண்டு மாதலாலும், தா, வா என்பனபோல அலமந்தேனென வருதலாலும் அது மடமையின் காரியமென்க. 'வரவு' என்னுந் தொழிற்பெயர் அத்தொழிலையுடைய செய்திக் காயினமையால் தொழிலாகுபெயர். 'வாய்புலரா' 'மொழிபதறு' என்னுஞ் சினைவினைகள் 'என்றாள்' என்னும் முதல்வினை கொண்டன. 'சேர்ந்து' என்னும் வினையெச்சம் 'இட்டு' என்னும் வினை கொண்டது. அவள் தனக்குச் சிற்றன்னை யென்பதைத் தானறிந்தா ளாயினும் தன் வரலாற்றை முற்றுந் தெரிவிக்கின் தன் கணவன் முதலியோர்க்குப் பழிப்பாமென்றும், கணவன் துன்பமுற மனையாள் இன்பமுறுதல் கற்புடையாளுக்கு அடாதாதலால், அவ்வரசி தன்னை இன்னாளென வுணர்ந்து சிறப்பாகக்கொண்டு நடத்தின் அது தனக்குக் குற்றமா மென்றும் இவ்வாறு கூறினாள். (௩௪௧)

"உன்றலைவன் றன்னை யொருவகையா னாடியே
தந்து விடுமளவுந் தாழ்குழலாய்!—என்றனுடன்
இங்கே யிருக்க வினி" தென்று ளேந்திழையைக்
கொங்கேயுந் தாரா ள் குறித்து.

(இ - ள்) கொங்கு-மணம், ஏயும்-நிறைந்த, தாராள்-மாலையையணிந்த சேதி நகரத்தரசி, குறித்து-(தன் மனத்திலே) கருதி, தாழ்குழலாய் - நீண்ட கூந்தலை யுடையாளே!, உன் தலைவன்தன்னை -

உன்னுயகனே, யான் - நான், ஒருவகை - ஒருவாறு, நாடி - தேடி, தந்து - கொண்டுவந்து, விடும் அளவும் - (உன்னிடத்து) விடுகிற வரையும், என்தனுடன் - என்னோடு, இங்கே-இவ்விடத்தேதானே, இனிது இருக்க-சுகமாக இருக்கக்கடவாய், என்றாள் ஏந்திழையை- என்று சுமக்கின்ற ஆபரணங்களையுடைய தமயந்தியைச்சொன்னாள்.

(வி - ரை) 'ஏ' இரண்டனுள் முன்னையது ஈற்றசை; பின்னையது பிரிநிலை. இங்கு - சுட்டடியாகப் பிறந்தபெயர்; இ - பகுதி, கு - இடப்பொருண்மை விகுதி, க் - சந்தி, அது ஙகரமாதல் மெலித்தல்; றுவ்வென்னுங் காலப்பொருண்மை விகுதியை ஏற்கின் இன்றெனவும், இடப்பொருண்மை விகுதியாகிய டுவ்வை ஏற்கின் பகுதி நீட்டல் பெற்று ஈண்டெனவும் வரும்; இச்சொல் ஏழாவத னிடப் பொருளிலேயே வரும்; இங்கிருந்து என ஐந்தனுருபேற்றல் சிறுபான்மையென்க. மற்ற சுட்டும், வினவும் இவ்வாறு வரல் ஏற்றபெற்றி கொள்க. ஏந்திழை-வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர்; இது உயர்திணைப் பெண்ணுக்குப் பொதுப்பெயராயினும் இங்குத் தமயந்தியை உணர்த்தியது. உம்மை முற்றும்மை. 'என்றனுடன்' என்பதில் தன் சாரியை தன்மையில் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதி. இனிது இருக்க - இத்தொடரில் நிலைமொழி குறிப்பு வினையெச்சமெனக்கொண்டு வினையெச்சத் தொடாநிலைத்தொட ரென்க. இனிது - பண்படியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினையெச்சம்; இனிமை-பகுதி, உ என்னும் வினையெச்சவிகுதிப் புணர்ச்சியில், மையீறு கெட்டு, தகா எழுத்துப்பேறு பெற்றது; குறிப்பு வினைமுற்றாயின் துவ்விகுதி யென்க; இப்பகுதியடியாகத் தெரிநிலைவினை இனி, இனித்தல், இனித்த, இனித்து இனித்தான் என உடன்பாடும்; இனியாமை, இனியாத, இனியாமல், இனியான் என எதிர்மறையும் வரும். 'இருக்க' என்பதை வியங்கோள் வினையாகக் கொள்ளாமல் செயவெனெச்சமாகவும்,

இனிதென்பதைக் குறிப்பு முற்றுகவுங் கொண்டு, இருக்க இனிது - நீ இருக்க (அது எனக்கு) இன்பந் தருவதெனக் கொள்ளலுமாம். ()

ஈங்கிவளிவ் வாறிருப்ப, "இன்னலுழந் தேயேகிப்
பூங்குயிலும் போர்வேற் புரவலனும்—யாங்குற்றூர்?
சென்றுணர்தி!" என்று செலவிட்டான் வேதியனைக்
குன்றுறழ்தோள் வீமன் குறித்து.

(இ - ள்) ஈங்கு - இச்சேதி நகரத்தில், இவள் - இத் தமயந்தி, இவ்வாறு - இப்படி (சேதி யரசன் மனைவி யறியாதபடி), இருப்ப- இருக்க, குன்று உறழ் தோள் - மலையை ஒத்த தோள்களையுடைய, வீமன் - வீமராசன், குறித்து - (நளனும் தமயந்தியுங் காட்டுக்குச் சென்றதைக்) கருதி; பூ குயிலும் - பொலிவாகிய குயில்போலுந் தமயந்தியும், போர் - போரிற் சிறந்த, வேல் புரவலனும் - வேலைத் தாங்கிய நளராசனும், இன்னல் உழந்து - (எல்லாச் செல்வமு மிழந் தமையால்) துன்பத்தால் வருந்தி, ஏகி - போய், யாங்கு உற்றூர் - எங்கே தங்கினூர்கள்?, சென்று உணர்தி என்று - போய் (அவ்விட த்தை) அறியென்று சொல்லி, வேதியனை - சுவேதனென்னும் அந்தணனை, செலவிட்டான் - போகவிட்டான்.

(வி - ரை) இருப்ப - காரணகாரியமல்லாத செயவென் வாய் பாட்டு நிகழ்கால வினையெச்சம்; இரு - பகுதி, ப் - சந்தி, ப் - விரித் தல் விகாரம், அ-நிகழ்கால வினையெச்ச விகுதி; ஆறிருப்ப-எழாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர் என உரைத்தலும் பொருந்தும். புரவலன்-தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்; புரவல் (காத்தல்)-பகுதி, அன்-ஆண்பாற்படர்க்கை விகுதி, புரத்தலில் வல்லனெனப் பொருள் கொள்ளின், புர-முதனிலைத் தொழிற்பெயர், வல் (பண்பு)-பகுதி, அன் விகுதி என்க; இவ்வாறு கொள்ளின் பண்படியாகப் பிறந்த பெயராம். உணர்தி - ஏவலொருமை எதிர்காலவினை; உணர்-பகுதி,

த் - எழுத்துப்பேறு, இ - ஏவலொருமை எதிர்கால விகுதி. என்று - இடைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த இறந்தகால வினையெச்சம்; என் - பகுதி, ற் - இறந்தகால இடைநிலை, உ-வினையெச்ச விகுதி. வேதியன் - வேதங்களை யுணர்ந்தவன். பொரு என்னும் வினையடி போரென நின்றதெனின், பண்புப் பெயரடியாகப் பிறந்த பரு பெரு என்னும் வினையடி பார், பேர் என நிற்றல் வேண்டுமே அங்ஙனம் நில்லாமையின் அது பேதைமை என்க. (கசங)

ஓடும் புரவித்தேர் வெய்யோ னொளிசென்று
நாடு மிடமெல்லா நாடிப்போய்—கூடினான்,
போதிற் றிருநாடும் பொய்கைத் திருநாடாம்
சேதித் திருநாடு சென்று.

(இ - ள்) ஓடும் - (தங்காமல்) ஓடுகின்ற, புரவித் தேர் - குதிரை கட்டிய தேரில் வருகின்ற, வெய்யோன் - வெப்பமாகிய கிரணங்களையுடைய சூரியனது, ஒளி சென்று-ஒளியானது சென்று, நாடும் இடம் எல்லாம் - பொருந்தும் இடமெங்கும், நாடிப் போய் - தேடி நடந்து, போதின் - (இருப்பதற்குத்தக்க) தாமரை மலரை, திரு நாடும் - திருமகள் ஆராய்கின்ற, பொய்கை - தடாகங்களையுடைய, திருநாடு ஆம் - செல்வமிக்க நாடாகிய, சேதித் திருநாடு - சேதியாகிய அழகிய நாட்டில், சென்று கூடினான் - போய்க் கூடினான் (அந்தணன்).

(வி - ரை) பொய்கையிலுள்ள தாமரை மலர்களெல்லாம் ஒன்றினொன்று வேற்றுமை தோன்றாமல் ஒரு தன்மையனவாய் மலர்ந்திருத்தலால் திரு நாடுவாளாயினாள். 'போதின்' என்பதில் இன் சாரியை, அதனீற்று னகரம் வலித்தலாய் நின்றது. வெய்யோன் - பண்படியாகப் பிறந்த பெயர்; வெம்மை - பகுதி, ஆன் - விகுதி, "ஈறுபோதல்" என்பதனால் மகாவைகாரங் கெட்டு, "முன் நின்ற மெய்திரிதல்" என்பதனால் மகரம் யகரமாகி, "தனிக்குறின்முன்

ஒற்று உயிர்வரின் இரட்டும்'' என்பதனுல் யகரந்தோன்றி முடிந்தது; விகுதி ஆ - ஓ வானது செய்யுள்வழக்கு. செம் என்பதும் செய்யாளென வரும்; வெம் செம் என்னும் இவ் விருபகுதியும் வெவ்விய செவ்விய என உயிர்முதல் விகுதிப்புணர்ச்சியில் வகரமாக வுந் திரியும்; இம்மட்டோ; வெவ்வரா, செவ்வரா, வெவ்வாய், செவ்வாய் என உயிர், வகர முதன் மொழிகளின் முன்னும் அவ்வாறு திரியும்; ''எகரம் மெய்யொ டேலாது'' என நன்னூலாரும், ''எ எனவரு முயிர் மெய்யீறுகாது'' என ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும் கூறியவற்றை நன்குணராத பேதைமையால் வெ, செ என்பன பகுதியென்பா ரொருவர். சேதிநாடு - இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை. 'கூடினன்' என்னும் செயப்படுபொருள் குன்றாத வினைக்குச் 'சேதிநாடு' செயப்படு பொருளாயினும் ''கண்ணுட் குத்தினன்'' என்பதுபோல இடமுமாய் நிற்றலால், 'சேதித் திருநாடு கூடினன்' என்பது ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகையாகக் கொள்ளப்பட்டது.

தாமஞ்சே ரோதித் தமயந்தி நின்றுளை
ஆமென் றறியா வருமறையோன்—வீமன்
கொடிமேல் விழுந்தழுதான், கொம்புமவன் செம்பொன்
அடிமேல் விழுந்தா ளழுது.

(இ - ள்) அரு மறையோன் - அருமையாகிய மறைகளையுணர்ந்த அந்தணன், நின்றுளை-(சேதிராயன் அரண்மனைவாயிலில்) நின்றவளை, தாமம் சேர் ஓதி - மலர்மாலை சேர்ந்த கூந்தலையுடைய, தமயந்தி ஆம் என்று - தமயந்தி ஆவாளென்று, அறியா - உணர்ந்து, வீமன் கொடிமேல் - வீமராசனுடைய புத்திரியாகிய பூங்கொடியையொத்தாள்மேல், அழுது விழுந்தான் - அழுது விழுந்தான்; கொம்பும் - பூங்கொம்பை ஒத்தவளும், அவன்-அவ்வந்தணனுடைய, செம்பொன் அடிமேல் - செம்பொன்னைப்போல விரும்பத்தக்க பாதங்களின்மேல், அழுது விழுந்தாள் - அழுதுகொண்டு விழுந்தாள்.

(வி - ரை) தாமஞ்சேர்: தாமஞ் சேர்கின்ற, தாமத்தைச் சேர்கின்ற என எழுவாயாகவும், இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாகவுங் கொள்ளக் கிடந்தது; இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாகக் கொள்ளுகையில் 'சேர்' என்பது 'ஓதி' யின் வினையென்க. 'விழுந் தழுதான்' என்பதில் சொற்களைப் பின் முன்னாக நிறுத்தி விகுதி பிரித்துக் கூட்டியுரைக்க. தமயந்தி தன்னழகாலே மற்ற மாதர்களுடைய கர்வத்தை யடக்கினவளெனவும், தமனமுனிவன் வரத்தால் பிறந்தவளெனவும் பொருள் கூறுவர். மறை-இறைவனது குணத்தையும் செய்லையும் கூடமாகச் சொல்வதெனின் முதனிலைத் தொழிலாகுபெய ரெனவும், நான்காம் வருணத்தார்க்கு மறுக்கப்பட்டதெனின் தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயரெனவுங் கொள்க; மறு - பகுதி, ஐ-செயப்படுபொருண்மை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி. மறையோன் - பொருளடியாகப் பிறந்த பெயர். ஆகுமென்னும் வினைமுற்று 'ஆம்' என ஈற்றுயிர்மெய் கெட்டு நின்றது [நன் - வினை - கு - உஉ]. தமயந்தி என்னுஞ் சிறப்புப்பெயரால் அது தன் பொதுமை நீங்கி உயர்திணைப் பெண்பாற் படர்க்கைக் குரியதாய் நின்றது. கொடி, கொம்பு இரண்டும் உவமையாகுபெயர். கொடி - பண்படியாகப் பிறந்தபெயர்; கொடு - பகுதி, இ ஒன்றன் படர்க்கை விகுதி. உகரக்கேடு சந்தி; கொடுமை - வளைவு. உம்மை - இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை. செம்பொன் - பயனுவமை. அடி - பண்பாகுபெயர். ()

மங்கை விழிநீர் மறையோன் கழல்கழுவ,
அங்கவன்றன் கண்ணீ ரவளுடன்மேற் — பொங்கக்,
கடல்போலுங் காதலார் கையற்றார் தங்கள்
உடல்போலு மொத்தா ருயிர்.

(இ - ள்) மங்கை - பெண்ணினது, விழி நீர் - கண்ணீர், மறையோன் - அந்தணனது, கழல் கழுவ-பாதங்களைக் கழுவாநிற்கவும், அங்கு - அவ்விடத்து, அவன்தன் - அவனுடைய, கண் நீர் -

கண்ணீர், அவள் உடன்மேல்-அவளுடைய உடலின்மேல், பொங்க-பெருகி ஓடாநிற்கவும், கடல்போலும்-கடல்போல அளவிடப்படாத, காதலார்-அன்புடைய நகர சனங்கள் பலர், கையற்றூர்-இது செய்ய வேண்டுமென் றுணராதவர்களாகி, தங்கள் உடல் - தங்களுடலை, உயிர் ஒத்தார் - உயிரொப்பாகித் துன்ப முற்றூர்கள்.

(வி - ரை) தமயந்தியும் சுவேத னென்னும் பிராமணனும் அழுகிறதைக் கண்ட நகரத்துச் சனங்கள் உள்ளும்புறமு மொத்துத் துன்பப்பட்டார்களென்பது கருத்து. கையற்றூர்-வினைமுற்று வினையெச்சமானது. கையறல் - செயலறல்; ஒரு சொல்லின் றன்மை யது. 'போலும்' இரண்டனுள் முன்னையது எதிர்காலப் பெயரெச்ச வினைச்சொல்; பின்னையது அசை இடைச்சொல். உடலை உயிரொத் தனராதல்-புறத்தில் அழுது துன்பப்படல்போல அகத்திலும் உயிர் தடுமாறித் துன்பப்பட்டாராதல்; சடப்பொருளாகிய உடல்போலச் சித்துப்பொருளாகிய உயிர் செயலற்றூராதலெனலுமாம். 'உயிரொத் தார்' என்பது திணைவழுவமைதி; உடலை உயிராலொத்தாரென வழா நிலை யெனினு மொக்கும். காதலார் - பண்படியாகப் பிறந்த பல் லோர் படர்க்கைப் பெயர்; தம்மைத்தாம் காதலாரெனவரின் தொழி லடியாகப் பிறந்த அப்பெயரென்க. உடல் உயிர்க்குச் சட்டைபோலு தலால் உடம்புக்குத் தொழிலாகுபெயரா மென்க. 'ஒத்தார்' என்னும் இறந்தகால வினைமுற்றில் பகுதி ஒ. (கசகூ)

"மாரி பொருகூந்தன் மாதராய்! நீபயந்த
காரிகைதான் பட்டதுயர் கண்டாயோ!—சோர்குழலும்
வேணியாய், வெண்டுகிலும் பாதியாய், வெந்துயருக்
காணியாய் நின்று ளயர்ந்து."

(இ - ள்) மாரி - சோனுமாரியை, பொரு - ஒத்த, கூந்தல் - கூந்தலையுடைய, மாதராய் - பெண்ணே!, நீ பயந்த - நீ பெற்ற,

காரிகை - அழகிய பெண், பட்ட துயர் - அடைந்த துன்பத்தை, கண்டாயோ - பார்த்தாயோ!; சோர் குழலும் - அவிழ்ந்த கூந்தலும், வேணி ஆய்-சடையாகி, வெள் துகிலும் - ஒருசெய்கையுஞ் செய்யல் பெறாத ஆடையும், பாதி ஆய் - பாதியாகி, வெம் துயருக்கு - (பிறருடைய) மிக்க துன்பத்தை மதிப்பதற்கு, ஆணி ஆய் - உரையாணி போலாகி, அயர்ந்து நின்றாள் - வருந்தி நின்றாள்.

(வி - ரை) 'வெந்துயருக்கு ஆணியாய் நின்றாள்' என்றது பிற மாதர்கள் பட்ட துயரைப் பார்க்கினும் இவள் மிக்க துன்பப்பட்டாளென்பது. மாது-நெடிற்றொடர்க் குற்றுகரமாதலால் அர் போலியும், பகுதிப்பொருள் விகுதியாகிய ஆள் விகுதியும்பெற்று நின்ற மாதராள் என்பது விளியுருபேற்று ளகரம் யகரமானது; மாது - விருப்பம்; அதற்குக் காரணமாகிய பெண்ணுக் காதலால் காரியவாகுபெயர். காரிகை - அழகு; ஆண்மகன் கண்ணுக்கு அழகாகத் தோன்றுதலால் பெண்ணுக்குப் பண்பாகுபெயர். ஒ - இரக்கப்பொருளது; இது புதியன புகுதல். ஆடை முதலியன ஒருத்திக்குப் புறத்துறுப்பெனப் படுதலால் 'வேணியாய், பாதியாய்' என்னும் சினைவினைகள் 'ஆணியாய்' என்னும் முதல்வினை கொண்டன. உம்மைகளிரண்டில் முன்னது எதிரது தழீஇயதனோடு இழிவுசிறப்பிலும், பின்னது இறந்தது தழீஇயதனோடு இழிவுசிறப்பிலும் வந்தன. பாதி - மிகுதி மீதி என்றாற்போல் வந்த பகுதியென்பதன் மரூஉ; இது தொழிலாகுபெயர்; பகுக்கப்பட்டதென்னும் பொருளில், பா - பகுதி (பகு என்பதன் மரூஉ), து - சாரியை, த் - எழுத்துப்பேறெனினுங் கூடும், இ-செயப்படுபொருண்மை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி என்க. வெண்மை - கலப்பின்மை யுணர்த்தியது. (கசஎ)

தன்மக ளாவ தறியாத் தடுமாறுப்
பொன்வடிவின் மேலழுது போய்வீழ்ந்தாள் - மென்மலராக்

கோதிப்போய் மேதி குருகெழுப்பும் தண்பணைசூழ்
சேதிக்கோன் றேவி திகைத்து.

(இ - ள்) மேதி - எருமைகள், மெல் மலரை - மென்மையாகிய தாமரை மலர்களை, கோதிப்போய் - கொழுதிக்கொண்டே போய், குருகு - (அவற்றி லுறங்கும்) அன்னங்களை, எழும்பும் - எழுந்து பறக்கச்செய்கின்ற, தண் பணை சூழ்-குளிர்ச்சியாகிய வயல்களாற் சூழப்பட்ட, சேதிக்கோன் தேவி - சேதிதேசத் தரசனுடைய மனையாள், தன் மகள் ஆவது-(இவள்) தன் மகளாயிருத்தலை, அறியா - அறிந்து, திகைத்து - மனங்கலங்கி, தடுமாறு - செய்கை தடுமாறி, பொன் - பொன்னையொத்த தமயந்தியினது, வடிவின் மேல் - உடலின்மேல், அழுது போய்-அழுதுகொண்டுபோய், வீழ்ந்தாள் - விழுந்தனள்.

(வி - ரை) ஆவது - எதிர்காலத் தொழிற்பெயர்; முக்காலத்திலும் ஒத்தியல் பொருளை எதிர்காலத்தால் கூறுதல் தமிழ்மொழி வழக்கு. மகள் - பொருளடியாகப் பிறந்த பெண்பாற் படர்க்கைப் பெயர்; மக - பகுதி, அள் - பெண்பாற்படர்க்கை விகுதி; விகுதி அகரங் கெட்டதெனின், முதற்குறை விகாரம்; பகுதியீற் றகரம் கெட்டதெனின், கடைக்குறை; இவ்வாறன்றி ளகரமெய். விகுதியெனக் கொள்ளலுமாம். பொன் - உவமையாகுபெயர். வடிவு-பண்பாகுபெயர். கோதி - கோதாநின்று என்னும் நிகழ்கால வினையெச்சத்தின் திரிபு; கோது (கொழுதென்பதன் மரூஉ)-பகுதி, உகரத்தின் திரிபாகிய இ-விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி. எழுப்பும் - எதிர்காலப் பெயரெச்சம்; இது பிறவினை, எழுப்பு - பகுதி, எழு - தன்வினைப் பகுதி, ப்-சந்தி, பு-பிறவினை விகுதி. இவ்வாறன்றி எழும்பு என்னுந் தன்வினைப்பகுதியி னிடைமெல்லொற்று வல்லொற்றாகிப் பிறவினைப் பகுதியானதெனினும் பொருந்தும். (கசஅ)

கந்தனையுங் கன்னியையுங் கண்டா யினுஞ்சிறிது
தன்றுயரந் தீர்ந்து தனியாறத்—தந்தை
பதியிலே போக்கினுன் சேதியர்கோன், பண்டை
விதியிலே போந்தாளை மீண்டு.

(இ - ள்) சேதியர்கோன் - சேதிதேசத்தாருடைய அரசன், கந்தனையும்-முருகனை ஒத்த இந்திரசேனனையும், கன்னியையும் - கன்னியாகிய இந்திரசேனையையும், கண்டாயினும் - பார்த்தாவது, தன் துயரம் - தன்னுடைய துன்பம், சிறிது தீர்ந்து - சிறிது நீங்கி, தனி சிறிது ஆற - தனிமை சிறிது நீங்கும்படி, பண்டை விதியில் - பழமையாகிய ஊழினுல், போந்தாளை - (தம்மிடத்து) வந்தவளை, தந்தை பதியில் - (அவளுடைய) பிதாவினது குண்டினபுரத்தில், மீண்டு போக்கினுன் - திரும்பிப் போகச்செய்தான்,

(வி - ரை) 'சிறிது' என்பதை 'ஆற' என்பதனேடுங் கூட்டுக. கணவனைப் பிரிந்த பிரிவே பெரிதாதலால் 'தனிமை சிறிதாற' எனவும், இளமை கல்விகளைக்குறித்து இந்திரசேனனைக் 'கந்தன்' எனவும், இளமையையும் மணம் புணராமையையுங் குறித்து இந்திரசேனையைக் 'கன்னி' எனவுங் கூறினுர். உம்மை மூன்றனுள் முன்னைய இரண்டும் எண்ணும்மை; பின்னையதொன்றும் இழிவுசிறப்பும்மை. 'விதியில்' என்னும் ஐந்தனுருபு ஏதுப்பொருளது. தந்தை - பொருளடியாகப் பிறந்த பெயர்; தாம்-பகுதி, ஐ-ஆண்பால் முறைப் பொருண்மை விகுதி, த்-எழுத்துப்பேறு, மகரம் நகரமானது சந்தி, பகுதி ஆ அவ்வானது குறக்கல்விகாரம், பகுதி ஒருமையில் பன்மை வந்த வழுவமைதி, தை விகுதியெனினும் பொருந்தும். போக்கினுன்-பிறவினையாகிய ஆண்பாற்படர்க்கை யிறந்தகால வினைமுற்று; போ - தன்வினைப் பகுதி, க்-சந்தி, கு-பிறவினைப்படுத்தும் விகுதி, அனைத்து மொருபகுதி, இன்-இறந்தகால இடைநிலை, உகரக்கேடு சந்தி, ஆன் - ஆண்பாற்படர்க்கை விகுதி, பண்டை; பண்டு - பகுதி,

ஐ - பகுதிப்பொருள் விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி. போந்தாள் - பெண் பாற் படர்க்கை யிறந்தகால வினையாலணையும் பெயர்; போ (புகு என்பதன் மரூஉ)-பகுதி, த்-சந்தி த்-இறந்தகால இடைநிலை, ஆள் - பெண்பாற் படர்க்கை விகுதி, சந்தித் தகரம் நகரமாதல் மெலித்தல் விகாரம். தனி - முதனிலைத் தொழிற்பெயருமாம். (கசுக)

கோயிலு மந்தப் புரமுங் கொடிநுடங்கும்
வாயிலு நின்று மயங்கியதே—தீயகொடுங்
கானுள மக்களையுங் கைவிட்டுக் காதலன்பின்
போனாள் புகுந்த பொழுது.

(இ - ள்) தீய - தீயுள்ள, கொடு கான் - கொடுமையாகிய காட்டை, ஆள - ஆளும்படி, மக்களையும் கைவிட்டு - புத்திரர்களையும் பற்றறவிட்டு, காதலன் பின்-நாயகன்பின், போனாள்-போன தமயந்தி, புகுந்தபொழுது - வந்தகாலத்தில், கோயிலும் - (இவளைக் கண்டு) அரண்மனையி லுள்ளாரும், அந்தப்புரமும்-அந்தப்புரத்தி லுள்ளவர்களும், கொடி நுடங்கும் - துகிற்கொடிகள் (காற்றால்) அசைகின்ற, வாயிலும் - வாயிலுள்ளவர்களும், நின்று - அசைவற்று, மயங்கியது - திகைத்தார்கள்.

(வி - ரை) கோயிலிலுள்ளார் வீமராசன் முதலாயினார்; அந்தப் புறத்தி லுள்ளார் அவன் மனைவி முதலாயினார்; வாயிலிலுள்ளார் வாயில் காப்பாளர் முதலாயினார். கோயில் முதலிய மூன்றும் இட வாகுபெயர்; இவை சொல்லால் அஃறிணையா யிருத்தலால் மயங்கிய தென்னும் அத்திணைவினை கொண்டன. மயங்கியது - பன்மையி லொருமைவந்த வழுவமைதி. தீய - பொருளடியாகப் பிறந்த குறிப் புப் பெயரெச்சம்; தீமையென்னும் பண்படியாகப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சமாகக் கொண்டால் தீயகொடுமை என்பன ஒருபொருட் பன்மொழி யென்க; தீமை யென்னும் முதனிலை, பெயரெச்ச அகர விகுதிப் புணர்ச்சியில் மையீறு கெட்டு, யகர வுடம்படு மெய்யாகிய

சந்தி பெற்றது. மக்கள் - நித்திய பகுவசனம். கானுறுதல்-காட்டில் வசித்தல். 'மக்களையும்' என்ற உம்மை உயர்வுசிறப்பும்மை. கோவி லென்பது 'கோயில்' எனவும், இல்வாயென்பது 'வாயில்' எனவும் வந்தமையால் இலக்கணப்போலியாம். வாய்வழி வாயிலென்பது முன்றி லென்பதுபோல மற்ற பொருள்களின் வழிகளுக்கும் வழங் கும். (கடு0)

அழுவார், விழுவார், அயிர்ப்பார், உயிர்ப்பார்,
தொழுவார், தமரெங்குஞ் சூழ்வார்,—வழுவாத
காமநீ ரோதக் கடல்கிளர்ந்தா லொத்ததே
நாமவேல் வீம னகர்.

(இ - ள்) தமர் - உரவினரில், அழுவார் - (சிலர் அவளைக் கண்டு) அழுவார்கள்; விழுவார்-(சிலர் அழுதுகொண்டு அவள்மேல்) விழுவார்கள்; அயிர்ப்பார்-(சிலர் அவளைக் கண்டு) சந்தேகிப்பார்கள்; உயிர்ப்பார்-(சிலர் திகைத்து உயிர்த்தலொன்றுமே யுடையரா யிருப் பார்கள்; தொழுவார் - (சிலர் அவளது கற்பு நிலையை நோக்கித்) தொழுவார்கள்; எங்கும் சூழ்வார் - (காணும்படி பலர்) எப்புறங்களி லுஞ் சூழ்ந்து வருவார்கள்; வழுவாத-(இவ்வாறு) தவறுதலில்லாத, காமம் - அன்பினால், நாம - (பகைவருக்கு) அச்சத்தைத் தருகின்ற, வேல் வீமன் - வேலைத்தாங்கிய வீமராசனது, நகர் - குண்டினபுரம், நீர் ஓதம் - நீர் வெள்ளத்தையுடைய, கடல் - சமுத்திரம், கிளர்ந்தால் ஒத்தது - கரை புரண்டுவந்தாற் போன்றது.

(வி - ரை) அவளைக் கண்டு சந்தேகித்தலாவது - பகைவரால் நலியப்படாத தோள்வலியும் நற்குண நற்செய்கையுமுடைய நளன் மனைவியும், கற்புடையாளுமாகிய தமயந்திக்கு இவ்வாறு நேருமோ நேராது; ஆதலால், அவளல்லளெனவும், உருவத்தை நோக்கின் அவளாமெனவுங் கருதுதல். 'அழுவார்'என்பதுமுதல் 'சூழ்வார்'என்ப

றாக நின்ற வினைமுற்றுகளில் வகர பகரங்கள் இயல்புணர்த்தின; இவ்வினைகளை இயல்பினால் வரும் காலவழுவமைதியின்பா லடக்கி, நிகழ்காலம் எதிர்காலத்தோடு மயங்கி வந்ததெனிற் படும் குற்றம் யாதெனின், காலவழுவமைதியில் நிகழ்காலம் இறந்தகாலமாகக் கூறுவதன்றி எதிர்காலமாகக் கூறுதல் வழக்கன்மையே குற்றமா மென்க. 'வழுவாத காமம்'என்பதனீற்றில் மூன்றுவதனுருபு தொகுக்கப்பட்டது. வழுவாத - எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்; வழு - பகுதி, வ - சந்தி, ஆ - எதிர்மறைவிகுதி, த் - எழுத்துப்பேறு, அ - பெயரெச்சவிகுதி; சந்தி பெறுமல் வழாத எனவும் வரும். உடையானது தன்மையை உடைமைப் பொருளின்மேல் ஏற்றிக் கூறினமையால் 'நாமவேல்' என்பது மரபுவழுவமைதி. நாம் என்னும் உரிச்சொல் 'நாம' என ஈறு திரிந்தது. 'எங்கும்' என்பதில் எகரம் எஞ்சாமைப் பொருளதாதலால் உம்மை முற்றும்மை. (கரு௧)

தந்தையைமுன் காண்டலுமே தாமரைக்க ணீர்சொரியச்
சிந்தை கலங்கித் திகைத்தலமந்—தெந்தாயான்
பட்டதே யென்னப்போய் வீழ்ந்தாள் படைநெடுங்கண்
விட்டநீர் மேலே விழ.

(இ - ள்) தந்தையை - பிதாவை, முன் காண்டலும்-முன்னே காணுதலும், தாமரைக்கண் - தாமரை மலர்போன்ற கண்கள், நீர் சொரிய - நீரைப் பொழியாநிற்க, சிந்தை கலங்கி - மனங்கலங்கி, திகைத்து - பிரமித்து, அலமந்து - சுழன்று, எந்தாய் - அப்பனே!, யான் - (நின் புத்திரியாகிய) நான், பட்டது - அடைந்தது, என்னப் போய் - இத்துன்பம் என்று (வாய்) சொல்லாநிற்கப்போய், படை - வேலாயுதம்போன்ற, நெடு கண் - நெடிய கண்கள், விட்ட நீர் - சொரிந்த நீர், மேல் விழ - அவன்மேல் விழும்படி, வீழ்ந்தாள் - விழுந்தாள்,

(வி - ரை) காண்டலும் - இறந்தகால வினையெச்சம்; காண் - பகுதி, து, அல்-சாரியை, உம்-இறந்தகால வினையெச்சவிகுதி, சாரியைத் தகரம் டகரமானதும், அதன் உகரக்கேடும் சந்தி. இது என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் அவளுடைய நிலைமையைக் குறித்தது; அவன் கண்ணுக்குப் பிரத்தியட்சமாகத் தோன்றுதலால் இது எனச் சுட்டாளாயினாள்; இது இங்கே எஞ்சி நின்றது. 'யான்பட்டது' இத்துன்பம் என்பது செயப்படுபொருளைச் செய்ததுபோலக் கூறுவதோர் மரபுவழுவமைதி [நன் - பொது - சூ-சஅ]. எந்தை - பொருளடியாகப் பிறந்த பெயர்; யாம் - பகுதி; இது இடவழுவமைதியும், பால்வழுவமைதியுமாம்; மற்றை யுறுப்புகள் - கசகூ-ஆம் செய்யுளில் தந்தையென்பதன் பகுதி யொழிந்தவற்றோ டொக்கும்; விளியுருபேற்றமையால் ஐயீறு ஆயெனத் திரிந்தது. என்ன - இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த நிகழ்கால வினையெச்சம். தாயானவள், ஆடவரும் மாதருமாகிய தமர் பலர் கூடிய கூட்டத்துள் வாலுக்கு நாணினளாதலாலும், கணவனுக்கு முன் செல்லல் கற்புடையாளுக் கடாததாதலாலும், வீமராசனுக்குப் பின் சென்றமைபற்றித் 'தந்தையை முன் காண்டலும்' என்றார். (கஙஉ)

செவ்வண்ண வாயாளுந், தேர்வேந் தனுமகளை
அவ்வண்ணங் கண்டக்கா லாற்றுவரோ—மெய்வண்ணம்
ஓய்ந்துநா நீர்போ யுலர்கின்ற தொத்ததமர்
நீந்தினார் கண்ணீரி னின்று.

(இ - ள்) செவ்வண்ண வாயாளும் - சிவந்த நிறமாகிய வாயையுடைய வீமராசன் மனைவியும், தேர் வேந்தனும் - தேர்ச்சேனையையுடைய வீமராசனும், மகளை - குமாரத்தியை, அவ்வண்ணம் - அந்த நிலைமையில், கண்டக்கால் - கண்டால், ஆற்றுவரோ-சகிப்பார்களோ; மெய் வண்ணம் - (அத் தாய் தந்தையருடைய) உடலினது நிலைமை ஒய்ந்து - தளர, நா நீர் போய் - நாக்கானது நீர் நீங்கி, உலர்கின்றது.

உலராநின்றது; ஒத்த தமர் - (அன்பினுல்) ஒத்த உறவினர், கண்ணீரில் நின்று - (அவ்விருவருடைய) கண்ணீர்ப் பெருக்கிலே நிலையாகநின்று; நீந்தினுர் - (அந்நீர் மேலும் பெருகுதலால்) நிலைகொள்ளாமல் நீந்தி நின்ருர்கள்.

(வி - ரை) அன்பில் தந்தையினுந் தாய் சிறந்தவளாதலால் 'செவ்வண்ண வாயாளுந் தேர்வேந்தனும்' எனவும், மாசு படிந்த உடலும் பாதித் துகிலும் உடையளாய்க் கூந்தல் சடைபற்றித் துன்பமுறுகின்ற நிலைமையை முன்னே கூறினமையால் இச் செய்யுளிலும் "கூறியது கூறல்" என்னுங் குற்றம்படக் கூருமல் "சுருங்கச் சொல்லல்" என்னும் அழகுபட 'அவ்வண்ணம்' எனவும், நா மேலு மேலும் வறளுதலால் உலர்ந்த தென்னுமல் 'உலர்கின்றது' எனவும், அவரது அழுகையின் மிகுதி கூற அளவுபடாதென்பார் 'தமர் கண்ணீரினின்று நீந்தினுர்' எனவுங் கூறினுர். ஆடவரினும் மாதர்கள் பலவாறு புலம்பி வாயைக் கையால் மோதுதல் அவர்க் கியல்பாதலால் அதனைக் குறிப்பிக்கங் 'செவ்வண்ணவாயாள்' என்ருர்போலும். செவ்வண்ணவாயாள் என்னுந் தொடரில் செம் என்னும் நிலைமொழியீற்று மகாம் "முன்நின்ற மெய்திரிதல்" என்பதனுல் வகரமாகத் திரிந்ததென்க. கண்டக்கால் - இறந்தகால வினையெச்சம்; காண் - பகுதி, து, அ - சாரியைகள், சாரியையின் தகாம் டகாமாகத் திரிந்ததும், உகரங் கெட்டதும், ககரந் தோன்றியதும் சந்தி, பகுதி ஆ அவ்வானது குறுக்கல் விகாரம், கால் - இறந்தகால வினையெச்ச விகுதி. காணல் ஆற்ருமைக்கு முன்னிகழ்ந்ததாய்க் காரணமாய் நிற்றலால் 'கண்டக்கால்' என்பது இறந்தகாலத்த தென்ரும். ஒ - எதிர்மறை. ஒய்ந்து-ஒய என்பதன் திரிபு. 'நா நீர் போய் உலர்கின்றது' என்பது பால்வழுவமைதி; [நன் - சூ - பொது - உசு - இல்] அஃறிணையோடு பொருண்முதலாறுஞ் சார்த்தி முடித்தால் அத்திணை முடிபாமென்பதை,

"சொற்ருெறு மிற்றிதன் பெற்றியென் றனைத்தும்
முற்ற மொழிகுறின் முடிவில வாதலின்

சொற்றவற் றியலான் மற்றைய பிறவும்
தெற்றென வுணர்தல் தெள்ளியோர் திறனே.''

என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கொள்க. நாமேலு முலர்கின்றமையால் உலர் கின்றதென்றது வழாநிலையேயாம், காலவழுவமைதியன்று. (கருங)

"பனியிருளிற் பாழ்மண் டபத்திலே யுன்னை
நினையாது நீத்தகன்ற போது—தனியேநின்
றென்னினைத்தாய்? என்செய்தாய்?'' என்னுப் புலம்பினாள்,
பொன்னினைத்தாய் நோக்கிப் புலர்ந்து.

(இ - ள்) தாய் - தாயாகிய வீமராசன் மனைவி, பொன்னினை- பொன்போன்ற தன் மகளை, நோக்கி - பார்த்து, பனி இருளில் - குளிர்ச்சியாகிய இருளில் (நள்ளிருளில்), பாழ் மண்டபத்தில்-பாழா கிய மண்டபத்தில், உன்னை - உன்னருமையும் பெருமையும், நினை யாது - எண்ணுமல், நீத்து - விட்டு, அகன்றபோது -(உன் கணவன்) நீங்கினபோது, தனியே நின்று - தனியாகவே யிருந்து, என் நினைத் தாய்-யாது நினைத்தாய்?, என் செய்தாய்-யாது செய்தாய்?, என்னுப் புலர்ந்து - என்று சொல்லி வாடி, புலம்பினாள் - புலம்பி அழுதாள்.

(வி - ரை) சூரியனுடைய அஸ்தமனத்துக்கும் உதயத்துக்கும் நடுநின்ற இரவுக்கு நடுக்காலத்திருள் மிகுதியுங் குளிர்ச்சியுடைமை யால் அதனைப் 'பனியிருள்' என்றார். 'என்' என்பன் இரண்டும் 'நினைத்தாய்' 'செய்தாய்'என்னும் செயப்படுபொருள் குன்றாத வினை களுக்குச் செயப்படுபொருளாய் நிற்கின்றமையால் வினுப்பெயரென் றே கொள்க. பொன் - உவமையாகுபெயர். முன்னுள்ள ஏ ஈற்ற சை; பின்னுள்ள ஏ பிரிநிலை. உன் - பொருளாகுபெயர். என்னு - இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த செய்யா என்னும் வாய்பாட்டிறந்த கால வினையெச்சம்; என்-பகுதி, ன்-சந்தி, ஆ-இறந்தகால வினை யெச்சவிகுதி. (கருச)

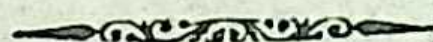
கலிதொடர் காண்டம் முற்றிற்று.

ஆக வெண்பா-கஉக.

ஸ்ரீ

மூன்றவது

கலிநீங்கு காண்டம்

கலி-வடமொழிப்பெயர்ச்சொல், நீங்கு-வினைத்தொகை வினைச்சொல், காண்டம் - கூட்டத்தை யுணர்த்தும் வடமொழிப் பெயர்ச்சொல், என மூன்று சொல் இரண்டு சந்தியாய், முன்னது எழுவாய்த்தொகாநிலைத்தொடராய் நீங்கென்னும் வினைத்தொகையோடும், பின்னது வினைத்தொகைநிலைத்தொடராய்க் காண்டமென்னும் நிலப்பெயரோடும் முடிந்தன; பொருள் யாதோ எனின், கலிபுருடன் நளராசனை நீங்குகின்ற செய்திக் கூட்டத்தையுடையதென்பது; எனவே, கலிநீங்குகாண்ட மென்பது வினைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைப்பெயராய் இப்படலத்துக்குக் காரணக்குறியாயிற்று. நீங்கென்பதை முதனிலைத் தொழிற்பெயராகக் கொண்டு நீங்குதலை யுணர்த்தும் காண்டமென உரைக்கலாகாதோ எனின், முதனிலைத் தொழிற்பெயராயின் வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் நீங்குக் காண்டமென வருமொழிக் ககர மிகுவதன்றி இயல்பாகாதாதலால் உரைக்கலாகாதென்க. காண்ட மென்பதற்குப் பொருள் முறைமையெனவும், அது முதனிலைத் தொழிற்பெயரெனவும், முதனிலையில்லாத் தொழிற்பெயரெனவுங் கொள்ளலாகாதோ எனின், அவ்வடமொழிப்பெயர்க்கு அது பொருளன்மையாலும், அதுஅவ்விருவகைத் தொழிற்பெயராயின் தொழிலை உணர்த்தவேண்டு மாதலாலும் கொள்ளலாகாதென்க.

கடவுள் வணக்கம்

மூலப் பழமறைக்கு முன்னேயுங் காணலாம்,
காலிக்குப் பின்னேயுங் காணலாம்,—மால்யானை
"முந்தருளும் வேத முதலே!" எனவழைப்ப
வந்தருளுஞ் செந்தா மரை.

(இ - ள்) மால் யானை - (கஜேந்திரனென்னும்) பெருமையாகிய யானை, முந்து - (சிருட்டிக்கு) முன்னே, அருளும் - (பிரமனுக்கு) உபதேசித்த, வேத முதலே என - வேதங்களாற் சொல்லப்படும் முதன்மையாகிய பொருளே என்று, அழைப்ப - அழைக்கையில், வந்து அருளும் - (மடுவின்) கரையில் வந்து கருணை செய்த, செந்தாமரை - (திருவடியாகிய) சிவந்த தாமரைமலர்களை, மூலப் பழமறைக்கு - (எல்லா நூல்களுக்கும்) முதனூலாகிய பழைய வேதங்களுக்கு, முன்னேயும் - முதலிலும், காணல் ஆம் - காணுதல் ஆகும், காலிக்கு - பசுக்கூட்டத்துக்கு, பின்னேயும் - பின்னும், காணல் ஆம் - காணுதல் ஆகும்.

(வி - ரை) எல்லா நூல்களுக்கும் முதனூலாதலால் வேதம் ஆதிநூல் என்று பெயர் பெறும். 'மறை' செய்யாமொழியாதலால் அதற்குப் 'பழமை' என்னும் அடை கொடுக்கப்பட்டது. அழைத்த குரலோயு முன்னே வந்தருளின வாதலால் 'அழைப்ப' என்னும் வினையெச்சம் நிகழ்காலத்தை உணர்த்தியதென்க; அது காரணப் பொருட்டாக வந்ததெனக் கொள்ளின், இறந்தகால முணர்த்தியதாகும்; அவ்வாறு கூறுவதனால் அருளின் சிறப்புத் தோன்றுமை காண்க. உம்மைகளிரண்டில் முதலிலுள்ளது எதிரதுதழீஇய எச்சவும்மை; ஈற்றிலுள்ளது இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை. ஏ இரண்டும் ஈற்றசை. முன்னுள்ள 'காணலாம்' என்னும் உம்மையின் முடிக்குஞ் சொல் இல்லையானால் அவை எண்ணும்மைகளாம். காணலாம் என்பதைக் காணல் ஆம் எனப் பிரித்து எழுவாய்த் தொகாநிலைத்தொட

ரெனச் சொல்லுக. அத்திருவடி வேதங்களா லுணரப்படுவன வென்பார் 'மறைக்கு முன்னேயுங் காணலாம்' என்றும், அங்ஙன மாயினும் எதுவில்லாமலே அருள் செய்யக் கருதிய உயிர்களுக்கு அருள் செய்யும் எளியன வென்பார் 'காலிக்குப் பின்னேயுங் காண லாம்' என்றுங் கூறினர். அழைப்ப - நிகழ்கால வினையெச்சம்; அழை-பகுதி, ப்-சந்தி, ப்-விரித்தல் விகாரம், அ-விகுதி, இவ்விகுதி யே காலங் காட்டுதலால் ப்-விரித்தல் விகார மெனப்பட்டது. இச் செய்யுள் பாயிரம்; பின் வருவதும் இது. செந்தாமரை - மலருக்கு முதலாகுபெயராய் அது திருவடிகளுக்கு உருவகமாகி நின்றது. (க)

போதுவார் நீறணிந்து பொய்யாத வைந்தெழுத்தை
ஓதுவா ருள்ள மெனவுரைப்பார்—நீதியார்
பெம்மா னமரர் பெருமா னொருமான்கை
அம்மானின் றாடு மரங்கு.

(இ - ள்) நீதியார் - (தம்முயிர்போலப் பிறவுயிர்களையுங் கரு தும்) நீதியையுடைய முனிவர்களுக்கு, பெம்மான் - பெருமானும், அமரர் - தேவர்களுக்கு, பெருமான்-அரசனும், ஒரு மான்-ஒப்பற்ற மானைத் தாங்கிய, கை அம்மான் - திருக்கரத்தையுடைய அப்பெரி யோனுமாகிய நடேசன், நின்று ஆடும் - நின்று ஆடுகின்ற, அரங்கு- அம்பலத்தை, நீறு அணிந்து-ஆகமவிதிப்படி திருநீற்றைத் தரித்து, போதுவார் - (அந்நடேசனுடைய பாதங்களில்) புகாநின்று, பொய் யாத - (கருதிய பயனைத் தருவதில்) தவறுதலில்லாத, ஐந்து எழு த்தை - திருமந்திரமாகிய ஐந்தெழுந்தையும், ஓதுவார் - விடாமற் சொல்லுவோருடைய, உள்ளம் என - மனமாகுமென்று, உரைப் பார் - (பெரியோர்) சொல்லுவார்.

(வி - ரை) நீறணிந்து ஐந்தெழுத்தையும் ஓதுவாருடைய உள் ளம் அம்பலமெனக் கூறினமையால் அவ்வுள்ளத்தில் பெருமகிழ்வு

கொண்டு நடிப்பனென்பது கருத்து. 'போதுவார்' என்னும் வினைமுற்று வினையெச்சமாய் நின்றது. 'போதுவார்' 'ஓதுவார்' என்னும் இவ்விரு வினைமுற்றுகளிலும் வகரம் நிகழ்கால முணர்த்தியது. 'அமரார்'என்பதற்குப் பொருள் 'மரணமில்லார்'என்பது. 'பெம்மான்' என்பது பெருமா னென்பதன் மரூஉ. புகுதல் - இடைவிடாது சிந்தித்தல். 'ஐந்தெழுத்தை' என்பதனீற்றில் முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. 'மான்' என்பது மஹாந் என்னும் வடமொழியின் சிதைவு. வலக்கா லூன்றி இடக்கா லுயர்த்தி ஆடுதலால் 'நின்றாடு மாங்கு' என்றார். (உ)

"மன்னா வுனக்கபயம்" என்னா வனத்தீயில்
பன்னாக வேந்தன் பதைத்துருகிச்—சொன்ன
மொழிவழியே சென்றான், முரட்கலியின் வஞ்சப்
பழிவழியே செல்கின்றான் பார்த்து.

(இ - ள்) முரண் கலியின் - பகைமையையுடைய கலிபுருடனது, வஞ்சம் - வஞ்சனையாகிய, பழி வழியே-(அறிவுடையோரால்) பழிக்கப்படும் வழியிலே, செல்கின்றான் - செல்கின்ற நளராசன், வனத்தீயில் - காட்டுத்தீயில், பன்னக வேந்தன் - பாம்புகளுக்கு அரசன், பதைத்து உருகி - துடித்துக் குழைந்து, மன்னா-அரசனே!, உனக்கு அபயம் - உனக்கு அடைக்கலமானேன், என்னா - என்று சொல்ல, சொன்ன மொழி வழியே-சொல்லிய சொல்லின் வழியே (அச்சொல் பிறந்த திக்கின் வழியே), பார்த்துச் சென்றான்-பார்க்கா நின்று போயினான்.

(வி - ரை) பன்னக மென்பது 'பன்னாகம்' என்றானது எதுகைத் தொடைபற்றி வந்த நீட்டல் விகாரம்; பொருள்: 'காலாலே நடவாதது'. சொன்ன - இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்; சொல் - பகுதி, இன் - இறந்தகால இடைநிலை, அ - பெயரெச்சவிகுதி, இடைநிலை

இகரக்கேடு முதற்குறை, லகரம் னகரமானது சந்தி - சொன்ன மொழிவழியே செல்லுதலாவது - உனக்கு அபயமென்ற சொல் பிறந்த திக்கின்வழியே போதல்; புகைந்தெரிகின்ற தீயினடுவில் அவ்வரவு கிடத்தலால் அது தோன்றமல் சொன்ன மொழிவழியே செல்வாராயினன். 'ஏ' இரண்டும் பிரிநிலை. அபயம் - பயமில்லாமைக்குக் காரணமாகிய சரண்புகுதலுக்கு ஆதலால் காரியவாகுபெயர்; அது சரண்புகுதலைச் செய்வோனுக் காதலால் அவ்வாகுபெயரே ஆம். 'பழிவழி' என்பதை வினைத்தொகைநிலைத்தொடராகக் கொள்ளலுமன்றி, பழி யென்பதைத் தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயராகக் கொண்டு, 'பழியாகிய வழி' என உரைத்து, பண்புத் தொகைநிலைத் தொடரெனினும் ஒக்கும்; பழி - பகுதி, ஐ - செயப்படுபொருண்மை விகுதி புணர்ந்து கெட்டது; பொருள் 'பழிக்கப்படுவது' என்பது. பாரா நின்று என்னும் வினையெச்சம் 'பார்த்து' எனவும், என்ன வென்பது 'என்ன' எனவும் திரிந்தன. (௩)

ஆருந் திரியா வரையிருளி னங்ஙனே
சோர்குழலை நீத்த துயரோடும்—வீரன்
திரிவானத் தீக்கானிற் செந்தீயின் வாய்ப்பட்
டெரிவானைக் கண்டா னெதிர்.

(இ - ள்) ஆரும் திரியாத - எத்தன்மையரும் (தேவரும்) திரிதல் கூடாத, அரை இருளின்-நடுவிராத்திரியில், தீக் கானில்-பாலைவனத்தில், சோர் குழலை - அவிழ்ந்து சோர்ந்து வீழ்ந்த கூந்தலையுடைய மனைவியை, நீத்த துயரோடும் - நீக்கிய துன்பத்தையுடையனாகி, அங்ஙன் - அவ்வனத்தில், திரிவான் - திரிகின்றவனாகிய, வீரன் - வீரமுள்ள நளராசன், செம் தீயின் வாய்ப்பட்டு - சிவந்த நெருப்பினிடத் தகப்பட்டு, எரிவானை - வேகின்ற சர்ப்பராசனை, எதிர் கண்டான் - (தனக்கு) எதிரிடத்தில் பார்த்தான்.

(வி-ரை) 'ஆரும்' என்பதில் ஆர் யாவரென்னும் வினவடியாகப் பிறந்த பல்லோர்படர்க்கைப் பெயரின்மரூஉ. உம்மை-உயர்வுசிறப்பு இழிவு சிறப்புக்குப் பொதுவாதற் பொருளோடு முற்றுப்பொருள் பட நின்றது. காலத்தினது வரையறைப் பண்பை அக்காலத்து நிகழும் இருளின்மேலேற்றி 'அரையிருள்' என்றார்; இது ஓர் மரபுவழுவமைதி. 'அங்ஙன்' எனச் சுட்டுப்பெயர் செய்யுளாதலால் முன்னே வந்தது. [நன்-பொ-கூ-சஅ]; இச்சொல் கடைக்குறை. மூன்றனுருபு விசேடணப்பொருளது; அதை அடுத்த உம் சாரியை. சோர்குழல் - வினைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப் பெயர். 'நீத்த' என்னும் இறந்தகாலப்பெயரெச்சத்தில் நீ-பகுதி.(௪)

தீக்கடவு டந்த வரத்தைத் திருமனத்தில்
ஆக்கி யருளா லரவரசை—நோக்கி
அடைந்தா னடைதலுமே யாரழலோ னஞ்சி
உடைந்தான்போய்ப் புக்கா னுவந்து.

(இ - ள்) தீக்கடவுள் - அக்கினிதேவன், தந்த வரத்தை-கொடுத்த வரத்தை, திரு மனத்தில் - அழகாகிய மனத்தில், ஆக்கி - சிந்தித்து, அருளால் - கருணையினால், அரவு அரசை - சர்ப்பராசனை, நோக்கி அடைந்தான்-பார்த்துச் சென்றான்; அடைதலும் - செல்லுதலும், ஆர் அழலோன் - (வெப்பம்) நிறைந்த தீக்கடவுள், அஞ்சி உடைந்தான்-(சுடுதற்கு) அஞ்சிப் பின் வாங்கினான்; உவந்து போய்ப் புக்கான் - (அந்த நளராசன்) மகிழ்ந்து சென்று புகுந்தான்.

(வி - ரை) தீக்கடவுள்: தீயினது கடவுள், தீக்குக் கடவுள், தீயாகிய கடவுள் என மூன்று பொருளால் மயங்கும். தீக்கடவுள் தந்த வரமாவது: இந்திரன், வருணன், யமன், அக்கினிதேவன் இந்நால்வரும் தங்களிலே ஒருவருக்குச் சுயம்வர மாலையைத் தமயந்தி சூட்டும்படி தூது செல்லவேண்டுமென்ன, நளன் உடன்பட்டு, அவ

விடத்துச் சென்று, உண்மையாகப் பேசி, அவளிணங்காமையை இத்தேவர்களுக்குத் தெரிவித்தபோது, அந்நால்வரும் மகிழ்ந்து கொடுத்த வரங்களில் தீக்கடவுள் 'விரும்பிய இடத்தில் தீயைப் பெறுவாய்' எனவும், 'சோதியுலகம் பெறுவாய்' எனவும் தந்த வரம், விரும்பிய இடத்தில் தீயைப் பெறவா யென்றமட்டில் விரும்பிய இடத்தில் உள்ள தீயைப்பெறுமையுங் கூடுமாதலால், இவன் அடைதலும், அழலோன் அஞ்சி உடைவானுயினுன், 'அருளால்' என்னும் மூன்றனுருபு ஏதுப்பொருளது. அரசு-பண்பாகுபெயர். அடைதலும்-இறந்தகால வினையெச்சம். ஏ - ஈற்றசை.

"விண்ணிற் றாவியிட்டான் வந்து வீழ்ந்தன"

என்பதில் 'விண்ணிற் றாவியிட வந்து வீழ்ந்தன' எனப் பொருள் கொள்ளல்போல, 'அஞ்சியுடைந்தான்' என்பதில் உடைந்தானென்னும் வினைமுற்றைச் சொற்றிரியினும் பொருள்திரியா வினையெச்சமாக்கி, 'அஞ்சியுடைய' எனப் பொருள் கூறினும் பொருந்தும். "வேதங்களை உணர்ந்த ஒரு முனிவனுடைய சாபத்தினால் இப் பாலை வனத்தில் தீயின்வாயி லகப்பட்டு வேகின்றேன்; வந்து என்னை இத்தீயினின்றும் எடுத்துக்கா!" என்று நளனைக் கேட்டுக்கொண்டான். (ரு)

"சீரியாய்! நீயெடுப்பத் தீமை கெடுகின்றேன்;
கூருந் தழலவித்துக் கொண்டுபோய்ப்—பாரில்
விடு"கென்றான், மற்றந்த வெந்தழலால் வெம்மைப்
படுகின்றான் வேல்வேந்தைப் பார்த்து.

(இ - ள்) அந்த வெம் தழலால்-அந்த வெம்மையான தீயால், வெம்மைப்படுகின்றான் - தாபப்படுகின்ற சர்ப்பராசன், வேல் வேந்தைப் பார்த்து - வேலைத் தாங்கிய நளராசனைப் பார்த்து, சீரியாய் - மேன்மைக்குண முடையானே!, நீ எடுப்ப - நீ (கையால் பரிசித்து)

எடுப்பதினால், தீமை கெடுகின்றேன் - (சாபத்தினது) தீமை நீங்குவேன்; (ஆதலால்) கூரும் - மிகுகின்ற, தழல் அவித்து - தீமை அவியச்செய்து, கொண்டுபோய்-(என்னை) எடுத்துப்போய், பாரில் விடுக என்றான் - பூமியில் விடக்கடவாயென்று சொல்லினான்.

(வி - ரை) 'எடுப்ப' என்பது தீமை கெடுதற்குக் காரணமாய் அத்தொழில் நிகழ்வதற்கு முன்னிகழ்வதாதலால் இறந்தகாலத்தில் வந்தது. தீமை கெடுகின்றேன் - திணைவழுவமைதி; துணிவினால் எதிர்காலம் நிகழ்காலமாயிற்று. கருமை காரென நின்றாற்போலப் பருமை விகாரப்பட்டு நின்ற 'பார்' பண்புப்பெயர் பண்பாகுபெயராய்ப் பூமியை யுணர்த்திற்று; 'வேந்தும்' அவ்வாகுபெயர். அவித்து-பிறவினையாகிய இறந்தகால வினையெச்சம்; அவி - தன்வினை பிறவினைகளுக்குப் பொதுவாகிய பகுதி இங்குப் பிறவினையாய் நின்றது, த் - சந்தி, த் - இறந்தகால இடைநிலை, உ-வினையெச்சவிகுதி. விடுக என்னும் வியங்கோள் வினையின் அகரவீறு தொகுத்தல் பெற்றது. 'வேல் வேந்து' என்றதில் வேல் என்பது சாதிக்குரிய அடை. மற்று - அசை. (௬)

என்றுரைத்த வவ்வளவி லேழுலகுஞ் சூழ்கடலும்
குன்றுஞ் சுமந்த குலப்புயத்தான்—வென்றி
அரவரசைக் கொண்டகன்றா னாரணியந் தன்னில்
இரவரசை வென்றா னெடுத்து.

(இ - ள்) என்று உரைத்த - என்று சொல்லிய, அவ்வளவில் - அம்மட்டில், ஆரணியந்தன்னில் - பாலைவனத்தில், இரவு அரசை - இராத்திரி அரசை (நரோத்திரிப்பொழுதை), வென்றான்-வென்றவனாகிய நளராசன், எழ் உலகும் - சப்த தீபங்களையும், சூழ் கடலும் - (அவற்றைச்) சூழ்ந்த கடல்களையும், குன்றும் - (மேரு முதலிய) மலைகளையும், சுமந்த - ஏந்திய, குலம் - சிறப்பாகிய, புயத்தான் -

புயவலியினால், வென்றி-வெற்றியையுடைய, அரவு அரசை - சர்ப்ப ராசனை, எடுத்துக்கொண்டு அகன்றான் - எடுத்துக்கொண்டு (அத் தீயினின்று) நீங்கினான்.

(வி-ரை) 'உலகு' என்றது தீபமாகிய நிலத்தை. தீபங்களையும், கடலையும், மலைகளையும் என்றது இவையாகிய உலகத்தை; அதைச் சுமத்தலாவது-உலகத்துயிர்களுக்குத் தீங்குவாராமற் காத்தல். மிக்க இருளுடையதாதலால் அந்நடு விராவை 'இரவரசு' என்றார். இர வரசை வென்றதாவது-தனியனாய் அவ்விரவைக் கடத்தல். 'இர வரசை வென்றான்' என்பதற்கு 'இரவில் (தன்னாணையைச் செலுத் தும்) அரசனாகிய மன்மதனை வென்றான்' எனப் பொருள் கூறினும் பொருந்தும்; காமத்தை யுடையானாயின் மனையாளைப் பிரியானாத லால் காமத்தை வென்றானென்பது அதற்குக் கருத்தாகக் கொள்க. 'அரவரசு' என்பதை அரவு அரசெனப் பிரித்தலே அன்றி, அர அர செனப் பிரித்தலும் பொருந்தும், [நன்-உயிர்-கூ-உஉ]. அகன்றான் - ஆண்பாற்படர்க்கை இறந்தகால வினைமுற்று; அகல் - பகுதி, ற் - இறந்தகால இடைநிலை, ஆன் - ஆண்பாற்படர்க்கை விகுதி, லகரம் றகரமாதல் சந்தி, அது னகரமாதல் மெலித்தல். அரணியம் 'ஆரணி யம்' என முதல் நீண்டது. 'புயத்தான்' என்னும் ஆனுருபு கருவிப் பொருளது. (எ)

"மண்ணின்மீ தென்றனைநின் வன்றாளா லொன்றுமுதல்
எண்ணித் தசவென் றிடு"கென்றான்—"நண்ணிப்போர்
மாவலான் செய்த வுதவிக்கு மாறாக
ஏவலாற் றீங்கிழைப்பேன்" என்று.

(இ - ள்) போர் - போர்க்குரிய, மா வலான் - குதிரையை நடத்துவதில் வல்லவனாகிய நளராசன், நண்ணி - நெருங்கிவந்து, செய்த உதவிக்கு - (தனக்குச்) செய்த உபகாரத்துக்கு, மாறு ஆக -

பிரதி உபகாரமாக, ஏவலால் - (அவன்) ஏவுதலினால், தீங்கு இழைப்பேன்-(நன்மையைத் தருவதாகிய) தீமையைச் செய்வேன், என்று-என்று கருதிக்கொண்டு, மண்ணின்மீது-தரையின்மேல், என்தனை-என்னை, நின் வல் தாளால் - உன்னுடைய வலியமைந்த பாதத்தால், ஒன்று முதல் - ஒன்றுமுதலாத, எண்ணி - எண்ணி, தச என்று - தச என்று சொல்லி, இடுக என்றான்-இடக்கடவாயென்று சொல்லினான்.

(வி - ரை) 'போர் மாவலான்' என்பதற்குப் 'போரிலும், குதிரை நடத்துவதிலும் வல்லான்' என உரைப்பினும் பொருந்தும். உதவி - தொழிற்பெயர்; உத - பகுதி, வி - புடைபெயர்ச்சி விகுதி; கால இடைநிலைகளையும், தல் முதலிய புடைபெயர்ச்சி விகுதிகளையும் ஏற்கும்போது உதவுகின்றேன், உதவுவேன் எனவும், உதவுதலெனவும் உகரச்சாரியை ஏற்றே வரும். வன்றாள் - பண்புத்தொகை நிலைத்தொடர்; விரிந்தால் வன்மையாகிய தாளென விரியும்; பண்புப்பெயர்ப் பகுதியி னீற்று லகர ளகரங்கள் மெல்லின முதன்மொழிப் புணர்ச்சியில் னகர ணகரங்களாகத் திரிவதுபோல வல்லினப் புணர்ச்சியிலும் திரியும்; வன்கணம், மென்பூ, வெண்சோறு, வெண்பல் எனவரும், [நன்-மெய்-சு-கக.] தீக்குக் கூசாமையால் வன்றாளென்றும், ஆரியத்தில் பத்தென்னும் எண்ணுப்பெயரும், கடி என்னும் ஏவலொருமை வினைச்சொல்லுமாகிய 'தச' என்று சொல்லித்தா னுகையால் 'ஏவலால்' என்றும், தான் செய்யுந் தீங்கு அந்நளனுக்குப் பகை யரசரால் தீங்கு நேராமை முதலிய நன்மை தருதற்காதலால் 'உதவிக்கு மாறாக' என்றும் கூறினான். (அ)

ஆங்கவன்று னவ்வா றுரைப்ப வதுகேட்டுத்
தீங்கலியாற் செற்ற திருமனத்தான்—பூங்குழலை
மண்ணின்மேல் வைத்துத் 'தச' என்று வாய்மையால்
எண்ணினான் வைத்தா னெயிறு. கூ

(இ - ள்) ஆங்கு-அவ்விடத்தில், அவன் - அப்பாம்புக்காசன், அவ்வாறு - அவ்வகை, உரைப்ப - சொல்ல, அது கேட்டு - அச்சொல்லைக் கேட்டு, தீ கலியால் - தீமையாகிய கலிபுருடனால், செற்ற - வெல்லப்பட்ட, திரு மனத்தான் - அழகாகிய மனமுடைய நளராசன், வாய்மையால் - உண்மையினால், பூ கழலை - தாமரை மலர்போன்ற பாதத்தை, மண்ணின்மேல் வைத்து-தரையில்வைத்து, தச என்று எண்ணினான் - (ஒன்று முதலாகத்) தச என்று எண்ணினான்; எயிறு வைத்தான் - (அவனுடைய பாதத்தில்) பல்லை வைத்துத் தீண்டினான்.

(வி - ரை) கலியால் திருமனம் வெல்லப்பட்டதென்றது அக்கலி இவனது சிந்தை எல்லாந் தன்வயமே ஆக்கிக்கொண்டதை. 'தச' என்னும் சிலேடைப்பொருளை அறியவல்ல னென்பார் 'திருமனத்தான்' எனவும், இப்போது அறியாமை இவன் குற்றமன்று என்பார் 'கலியால் செற்ற' எனவும், தான் சொல்லியபடி நடப்பானென்பார் 'வாய்மையால்' எனவும் கூறினார். தீங்கலி - எதுகைத் தொடை நோக்கி வந்த மெலித்தல் விகாரம். 'அது' என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் 'உரைப்ப' என்னும் செயவெனெச்சத்தின் உரைத்தலைச் சுட்டிநின்றது. (க)

வீமன் மடந்தை விழிமுடியக் கண்டறியா
வாம நெடுந்தோள் வறியோருக்—கேமம்
கொடாதா ரகம்போற் குறுகிற்றே மெய்ம்மை
விடாதான் திருமேனி வெந்து.

(இ - ள்) மெய்ம்மை விடாதான் - உண்மையை விடாத நளனது, திருமேனி வெந்து - திருமேனியானது வெதும்பி, வீமன் மடந்தை - வீமராச புத்திரியாகிய தமயந்தி, விழி - கண்களால், முடியக் கண்டு-முற்றப்பெறக் கண்டு, அறியாத - அறியப்படாத, வாமம்-

அழகாகிய, நெடு தோள்-பெரிய தோள்கள், வறியோருக்கு-வறுமை காரணமாக இரப்பவருக்கு, ஏமம் - பொன்னை, கொடாதார் - கொடுக்காத செல்வர்களது, அகம் போல - வீடு வளம் குறைவதுபோல, குறுகிற்று - சுருங்கின.

(வி - ரை) நெடுநாள் விடாமல் பயில்பவளாகிய 'வீமன் மடந்தை விழிமுடியக் கண்டறியா' எனவே அவ்வாறு பயிலுதலில்லாத மற்றவர் விழிமுடியக் கண்டறியாமை கூறவேண்டாதாயிற்று. 'தோள்' சாதியொருமை. ஏ-இரக்கப்பொருளது. 'வெந்து' என்னும் இறந்தகால வினையெச்சத்துக்குப் பகுதி வே. குறுகிற்று - ஒன்றன்படர்க்கை இறந்தகால வினைமுற்று; இது குறுமை யென்னும் பண்புப்பெயரடியாகப் பிறந்தது; வினைப்படுத்துவதாகிய குவ் விகுதிப் புணர்ச்சியில் மையீறு கெட்ட குறுகு - பகுதி, இன் - இறந்தகால இடைநிலை, று - ஒன்றன்படர்க்கை விகுதி, உகரக்கேடும் னகரம் றகரமாதலும் சந்தி. 'வாய்மையா லெண்ணினன்' 'மெய்ம்மை விடாதான்' எனப் பலமுறை கூறியது, இவன், முன் இந்திரன் முதலியவர்களுக்குத் தான் உடன்பட்டபடி தமயந்தியினிடம் தூது சென்றதுமன்றிப், பால் கொடுத்து வளர்த்தவர்க்கும் பாம்பு விஷந்தரும் என்றபடி உபகாரிக்கும் பாம்பு தீங்கு செய்யு மென்பதை உணர்ந்திருந்தும் தனக்கு வரும் தீமையைக் கருதாமல், இங்கும் உடன்பட்டபடி தீயினின்றும் எடுத்த உண்மையைச் சிறப்பித்தற்கென்க.

"ஆற்ற லரவரசே! ஆங்கென் னுருவத்தைச்
சீற்ற மொன்றின்றிச் சினவெயிற்றால்—மாற்றுதற்கின்
றென்கா ரணம்?" என்றா னேற்றமரிற் கூற்றழைக்கு
மின்கா லயின்முகவேல் வேந்து.

(இ - ள்) ஏற்று - (பகையரசர்களை) எற்று நின்று, அமரில்-போர்க்களத்தில், கூற்று அழைக்கும்-(அவர்களது உயிரைக்கொண்டு

போக) யமனை அழைக்கின்ற, மின் கால் - மின்னலை வீசுகின்ற, அயில் முக வேல் - கூர்மையாகிய முகத்தையுடைய வேலைத் தாங்கிய, வேந்து - நளராசன், ஆற்றல் - வலியையுடைய, அரவு அரசே- சர்ப்பராசனே!, இன்று-(உபகாரஞ் செய்த) இப்பொழுது, சீற்றம் ஒன்று - (உனக்குக்) கோபம் வருவதற்குக் காரணமாகிய ஓர் குற்றமும், இன்றி - (என்னிடத்து) இல்லாதிருக்க, சின எயிற்றால் - கோபமமைந்த பல்லினால், ஆங்கு - பழைய நிலையில் நின்று, என் உருவத்தை மாற்றுதற்கு - என் மேனியை வேற்றுமை செய்தற்கு, காரணம் என் - காரணம் யாது?, என்றான் - என்று கேட்டான்.

(வி - ரை) 'ஆங்கு' என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் சேய்மைச் சுட்டாய்ப் படர்க்கைக் குரியதாதலால் அதற்குப் 'பழைய நிலைமை' எனப் பொரு ளுரைக்கப்பட்டது. 'அமரில் கூற்றழைக்கும் வேல் வேந்து' என்பதற்குப் 'போர்த்தொழிலில் (தன்னோடு பொருதற்குக்) கூற்றுவனை அழைக்கும் வேல்வேந்தன்' எனவும் உரைக்கலாம். சீற்றம் - சிறிது பொழுது உள்ளதாகிய கோபம்; சிறு - பகுதி, அம் - புடைபெயர்ச்சி விகுதி, பகுதி ஒற்றிரட்டலும் உகரக்கேடும் சந்தி; அம் விகுதிப் புணர்ச்சியில் உருக்கமென உயிர்த்தொடர்க் குற்றுகரமும், நெருக்கமென மென்றொடரும், ஒற்கமென இடைத்தொடரும், நற்றமென முற்றுகரமும் விகாரப்படும். கூற்று - சொல்லால் அஃறிணை. போரில் புறங் கொடாதவனாயினும் ஊர்வனவற்று ளொன்றாகிய ஓராவை இவ்வாறு இரந்து கேட்டது முன்னை வினைப் பய னென்பது குறிப்பெச்சம். (௧௧)

"காயுங் கடக்களிற்றாய்! கார்க்கோ டகனென்பேர்;
நீயிங்கு வந்த தியானினைந்து—காயத்தை
மாறாக்கிக் கொண்டு மறைந்துறைதல் காரணமா
வேறாக்கிற்'' றென்றான் விரைந்து.

(இ - ள்) காயும் - கோப மியல்பாயுள்ள, கடக்களிற்றாய் - மதயானைச்சேனை யுடையானே!, என் பேர் கார்க்கோடகன் - என் பேர் கார்க்கோடக னென்பது; நீ இங்கு வந்தது - நீ இந் நாட்டில் (தனியாக) வந்ததை, யான் நினைந்து - நான் ஆராய்ந்து, காயத்தை - உன்னுடலை, மாறு ஆக்கிக்கொண்டு - வேற்றுருவமாகச் செய்து கொண்டு, மறைந்து உறைதல் - (அவ்வுருவில்) மறைந்திருந்து வாழ்தல், காரணம் ஆக - காரணமாக, வேறு ஆக்கிற்று - (நின்னுருவை நான்) வேறு செய்தது ஆம், என்றான் விரைந்து - என்று விரைந்து சொல்லினான்.

(வி - ரை) செய்நன்றி மறந்தவனாகத் தன்னைக் கருதாதபடி விரைந்து கூறினான். 'வந்தது' என்னும் இறந்தகாலத் தொழிற்பெயரின் உயிர்த்தொடர்க் குற்றியலுகரம் 'யான்' என்னும் யகர முதலினுள்ள வருமொழிப் புணர்ச்சியில் இகரமாகத் திரிந்தது. இவ்விகரம் குற்றியலிகரமாம். பேர் - பெயரென்பதன் மரூஉ. வந்தான் கார்க்கோடக னென்பது பொருளை யுணர்த்துவதுபோல, 'என் பேர் கார்க்கோடகன்' என்பதில் சொல்லைமட்டுமே உணர்த்திற்று. 'நினைந்து' என்னும் இறந்தகால வினையெச்சம் 'வேறாக்கிற்று' என்னும் தொழிற்பெயர் கொண்டது. ஆக்கிக்கொண்டு - இறந்தகால வினையெச்சம்; ஆக்கு-பகுதி, இ-சாரியை, உகரக்கேடும் ககரத்தோற்றமுஞ் சந்தி, கொள் - தற்பொருட்டு விகுதி, அனைத்து மொருபகுதி, ட் - இறந்தகால இடைநிலை, உ-வினையெச்ச விகுதி, ளகாரம் டகரமானது சந்தி, அது ணகரமானது மெலித்தல் விகாரம். ஆக்கிற்று - இறந்தகாலத் தொழிற்பெயர்; எழுவாயாக நின்ற இப்பெயர்க்குப் பயனிலையாகிய ஆம் என்பது குறைந்து நின்றது. (கஉ)

"கூனிறால் பாயக் குவளை தவளைவாய்த்
தேனிறால் பாயுந் திருநாடா!—கானில்

தணியாத வெங்கனலைத் தாங்கினா யிந்த
அணியாடை கொள்''கென்றா னாங்கு.

(இ - ள்) ஆங்கு-அவ்வாறு விரைந்து, கூன் இறால்-கூனாகிய இறால்மீன், குவளை பாய - குவளையின்மேற் பாய்ந்ததினால், தவளை வாய்-தவளையினது வாயில், தேன்-(அக் குவளை மலரினது) தேன், இறால்-தேன் கூட்டுத் தேன்போல, பாயும் - பெருகி ஒழுகுகின்ற, திரு நாடா - அழகிய நிடதநாட்டரசனே!, கானில் - இவ்வனத்தில், தணியாத-ஆறாமல் எரிகின்ற, வெம் கனலை-வெம்மையான தீயை, தாங்கினாய்-(என்பொருட்டு) ஏற்றுக்கொண்டாய்; (அதற்குப் பிரதியாக) இந்த அணி ஆடை - இந்த அழகிய வஸ்திரத்தை, கொள்க என்றான் - பெறுக என்று கொடுத்தான்.

(வி-ரை) 'கானில் தணியாத வெங்கனலைத் தாங்கினாய்' என்பதற்கு 'கானில் வெம் கனலை-காட்டிலுள்ள வெப்பமாகிய தீயையும், தணியாத வெம் கனலை-(அத்தீப்போல நீரால்) ஆறாத (விடமாகிய) வெய்ய தீயையும், தாங்கினாய்-ஏற்றாய்' எனப் பொருளுரைக்கினும் பொருந்தும். 'கூனிறால்' என்பதைப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடராகப் பொருள்கொள்ளலே அன்றிக் கூனிய இறால் என வினைத்தொகைநிலைத்தொடராகவும் பொருள் கொள்ளலாம். 'பாய' என்னும் செயவெனெச்சம் காரணப்பொருளதாதலால் இறந்தகாலத்தது. இந்த-இ என்னுஞ் சுட்டின் மரூஉ. 'கனல்' என்னும் பெயரடியாகக் கனல், கனலல், கனன்றான், கனன்ற, கனன்று, கனலாமை, கனலான், கனலாமல் என வினைகள் பிறக்கும். (கஉ)

"சாதி மணித்துகிலீ சாத்தினாற் றண்கழுநீர்ப்
போதின்கீழ் மேயும் புதுவரால்—தாதின்
துளிக்குநா நீட்டுந் துறைநாடர் கோவே!
ஒளிக்குநா ணீங்கு முரு."

(இ - ள்) தண்-குளிர்ச்சியாகிய, கழு நீர்ப் போதின் கீழ்-செங் கழுநீரினது மலரின்கீழ், மேயும் புது வரால்-மேய்கின்ற இளவரால் மீன், தாதின் - (அப்பூவின்) தாதுக்களினிடத் துண்டாகும் தேனி னது, துளிக்கு நா நீட்டும்-துளிக்கு நாவை நீட்டுகின்ற, துறை நாடர் கோவே-நீர்த்துறையையுடைய நிடதநாட்டரசனே !, ஒளிக்கும் நாள்-வெளிப்பட விரும்பும் நாளில், சாதி மணித்துகில்-உயர்வாகிய இரத் தினங்களினுலாகிய இவ்வாடையை, நீ சாத்தினுல்-நீ தரித்துக்கொ ண்டால், உரு - இவ்வுருவம், நீங்கும் - விலகும்.

(வி-ரை) புதுமை இளமையை உணர்த்தியது. 'சாதி' என்னும் பண்புப்பெயர் அடையடுக்காமல் நின்றமையால் சாதியின் உயர்வை உணர்த்தியது. போது - காலவாகுபெயர். நீட்டும் - பிறவினையாகிய எதிர்காலப் பெயரெச்சம்; நீள் - பகுதி, டு - பிறவினைபடுத்தும் விகுதி, ளகரம் டகரமாதல் சந்தி பெற்ற நீட்டு பகுதி, உம் - எதிர் காலப் பெயரெச்சவிகுதி; நீடு - தன்வினைப் பகுதி, பகுதி ஒற் றிரட்டலாகிய சந்தி பெற்றுநின்ற நீட்டு பகுதி எனினும் ஒக்கும். துறை - தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்; துறு - பகுதி, ஐ - செயப் படுபொருண்மை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; பொருள் - மண், கல், வண்டல், தழை முதலியவற்ருல் உறுதியாகக் கட்டப்பட்டதென் பது. ஒளிக்கும் - பெயரடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சம். (சச)

"வாகு குறைந்தமையால் வாகுகனென் றுன்னுமம்
ஆக! அயோத்தி நகரடைந்து—மாகனகத்
தேர்த்தொழிற்கு மிக்கானீ யா"தென்ருன், செம்மனத்தா
பார்த்தொழிற்கு மிக்கானைப் பார்த்து. [ல்

(இ - ள்) செம் மனத்தால்-நடுவுநிலைமையுள்ள மனத்தையுடை மையால், பார்த்தொழிற்கு - பூமியை ஆளுந்தொழிலில், மிக்கானைப் பார்த்து-சிறந்தவனுகிய நளனைப் பார்த்து, வாகு குறைந்தமையால்

தோள்கள் சுருங்கிய காரணத்தால், வாகுகன் என்று உன் நாமம் ஆக-வாகுகனென உன்பேர் ஆகக்கடவது; அயோத்தி நகர் அடைந்து-அயோத்தியா நகரத்தைச் சேர்ந்து, கனகம் - பொன்னாற்செய்த, மா - பெரிய, தேர்த்தொழிற்கு - தேரை நடத்துந் தொழிலில், மிக்கான்-சிறந்த சாரதி, நீ ஆகு என்றான் - நீ ஆகென்று சொல்லினான்.

(வி - ரை) குறைந்தமை-இறந்தகாலத் தொழிற்பெயர், குறை-பகுதி, த் - சந்தி, த் - இறந்தகால இடைநிலை, அ - சாரியை, மை - புடைபெயர்ச்சி விகுதி, சந்தித் தகரம் நகரமாதல் மெலித்தல்; குறைகின்றமை என நிகழ்காலத்திலும், குறையாமை என எதிர்மறையிலும் இந்த மை விகுதி வரும். ஆக-வியங்கோள்வினை; ஆ - பகுதி, க - வியங்கோள் விகுதி; இதனைச் செயவெனெச்ச வினையாகக் கொண் டுரைப்பினும் பொருந்தும்; ஆ - பகுதி, கு - சாரியை, அ - எதிர்கால வினையெச்ச விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி. 'தேர்த்தொழில்' 'பார்த்தொழில்' இரண்டும் செயப்படுபொருளில் வந்த ஆறாம்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர் ; விரிந்தால் தேரினது தொழில், பாரினது தொழிலென விரியும். இவன் விதியிருந்தவாறு என்னேயென்பார் 'செம்மனத்தால், பார்த்தொழிற்கு மிக்கானைப் பார்த்துத், தேர்த்தொழிற்கு மிக்கானீ யாகென்றான்' என்றார். நான்கனுருபிரண்டும் எழாவதனிடப்பொருளில் வந்தன. (கடு)

இணையாரு மில்லா னிழைத்த வுதவி
புணையாகச் சூழ்கானிற் போனான்—பணையாகத்
திண்ணாக மோரெட்டுந் தாங்குந் திசையனைத்தும்
எண்ணாக வேந்த னெழுந்து.

(இ - ள்) பணை - பெருமையாகிய, ஆகம் - உடலினது, திண்நாகம் ஓர் எட்டும் - வலியையுடைய ஒரெட்டு யானைகளும், தாங்கும்-சுமக்கின்ற, திசை அனைத்தும் - திக்குகளிலெல்லாம், எண் ஆக -

(தன்) எண்ணமாகும்படி, வேந்தன் எழுந்து - நளராசன் புறப்பட்டு, யாரும் இணை இல்லான் - எவரும் (தனக்கு) ஒப்பாதலில்லாதவனாகிய கார்க்கோடகன், இழைத்த உதவி-செய்த பிரதியுபகாரம், புணை ஆக - துணையாகக் கொண்டு, சூழ் கானில் - நிறைந்த காட்டில், போனான் - போயினான்.

(வி - ரை) இணையில்லான்-திணைவழுவமைதி. கார்க்கோடகன் நளனைக் கடித்தது பகைவரால் அவமதிப்பும், தீங்கும் நேராத பேருதவியா யமைதலால் அவனை 'இணையாரு மில்லான்'என்றார். உதவி-தொழிற்பெயர்; உத - பகுதி, வ் - சந்தி, இ - தொழிற்பெயர் விகுதி; வி்விகுதி எனினும் பொருந்தும். புணையாக-செயவென் வாய்பாட்டு நிகழ்கால வினையெச்சம்; 'புணை' என்பது 'ஆகு' என்னும் வினைக்கு அடைமொழியாக நின்றதாதலால் புணையா - பகுதி, கு - சாரியை, அ - வினையெச்ச விகுதி என்க; புணை - தெப்பம்; இது ஆற்றைக் கடப்பவர்க்கு நீரில் அமிழாதபடி கரையை அடைவதற்கு உதவியாயிருத்தலால் இச்சொல் துணையை உணர்த்தவந்த குறிப்புச்சொல். 'திசையனைத்தும் எண்ணுக' என்றது 'மனந்திகைக்க' என்றபடி. ()

நினைப்பென்னுங் காற்றசைப்ப, நெஞ்சிடையே மூளும்
கனற்புகைய வேகின்றான் கண்டான்—பனிக்குருகு
தண்படா நீழற் றனிப்பேடை பார்த்திரவு
கண்படா வேலைக் கரை.

(இ - ள்) நினைப்பு என்னும் - (தமயந்தியைப் பிரிந்ததனாலாகிய) கவலை என்னும், காற்று அசைப்ப - காற்றானது அசைப்பதினால், நெஞ்சிடை - மனத்தில், மூளும் - பற்றி எரிகின்ற, கனல் புகைய-பிரிவின் துயராகிய தீப் புகைவிட் டெரிவதினால், வேகின்றான் - வெதும்புகின்ற நளராசன், பனிக் குருகு - நடுக்கமுள்ள சேவற்கொக்கானது, படாம்-மேற்கட்டியினிழலை ஒத்த, தண் நீழல்

குளிர்ச்சியாகிய நிழலில், தனிப் பேடை - தனிமையாயுள்ள பெண் குருகை, பார்த்து - (வரும் வழியைப்) பார்த்துக்கொண்டு, இரவு - கழிந்த இராவில், கண்படாத - உறங்காததற்கு இடமாகிய, வேலைக் கரை - கடற்கரையை, கண்டான் - பார்த்தான்.

(வி - ரை) 'கனல் புகைய' என்பதில் லகரம் எதுகைத்தொடையின்பொருட்டு றகரமாகத் திரிந்தது. 'அசைப்ப' என்னுங் காரணப் பொருட்டாகிய இறந்தகாலச் செயவெனெச்சம் புகையவென்பதையும், அதுபோன்ற இவ்வெச்சம் வேகின்றானென்பதையும் கொண்டன. வேகின்றான் - நிகழ்கால வினையாலணையும்பெயர். புகைய - பெயரடியாகப் பிறந்த செயவெனெச்சம்; புகு - பகுதி, ஐ - வினை முதற்பொருண்மை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; 'புகுதலுடையது' என்பது பொருள்;

"புகைபுகா வாயிலும் புகுவான்"
"புகையும் புகற்கரிய பூழை"

இவற்றாலு முணர்க; இவ்வாறு முடிந்த புகை - பகுதி, ய் - சந்தி, அ - இறந்தகால வினையெச்சவிகுதி. பனி - முதனிலைத் தொழிற் பெயர். 'தண்படா நீழல்' என்பதற்குக் 'குளிர்ச்சி கெடாத நிழல்' என உரைப்பினும் ஒக்கும். 'கண்படா' என்னும் ஈறு தொகுத்தலாய் நின்ற எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் 'கரை' என்னும் இடப்பெயர் கொண்டது. வேலைக்கரை - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை நிலைத்தொடர். நீரால் கரைந்த இடமே கரையெனப்படுதலால் 'கரை' வினைமுதற் பொருண்மை விகுதியாகிய இகரம் புணர்ந்து கெட்ட தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயரென்க; தொழிலாகுபெயருமாம். ()

"கொம்ப ரிளங்குருகே! கூறு திருத்தியால்
அம்புயத்தின் போதை யறுகாலால்—தும்பி
திறக்கத்தே னூறுந் திருநாடன் பொன்னை
உறக்கத்தே நீத்தேனுக் கொன்று."

(இ - ள்) கொம்பர் - (புன்னையினது) கொம்பிலிருக்கின்ற, இளங்குருகே - இளமையாகிய கொக்கே!, அம்புயத்தின் போதை - தாமரையினது நாளரும்பை, தும்பி - வண்டு, அறு காலால் - ஆறு கால்களினாலும், திறக்க - திறந்ததினால், தேன் ஊறும் - தேன் சுரந்து பெருகுகின்ற, திரு நாடன் - அழகிய விதர்ப்ப நாட்டையுடையான் பெற்ற, பொன்னை-பொன்போன்ற மகளை, உறக்கத்தே-நித்திரையிடத்தே, நீத்தேனுக்கு - பிரிந்தேனுக்கு, ஒன்று-ஒருறுதி மொழியையும், கூறாது - சொல்லாமல், (உன்மத்தமாய்) இருத்தி - இருக்கின்றாய்.

(வி-ரை) ஆதலால், நீயும் என்போலப் பெடையைப் பிரிந்தாய் போலும் என்பது குறிப்பெச்சம். புன்னை நெய்தனிலத்துக் கருப்பொருளி லொன்றாதலின், 'கொம்பர்' என்பதற்கு அதன் கொம்பரென்றும். கொம்பர் குற்றியலுகர மொழியாதலால் அர் போலியாக வந்தது. இருத்தி - முன்னிலை யொருமை நிகழ்கால வினைமுற்று; இதில் இ - விகுதி, அவ்விகுதியை அடுத்து நின்ற தகரம் நிகழ்கால முணர்த்தியது; இகரவிகுதி நிகழ்காலம் உணர்த்து மென்பாருமுளர். தும்பி - சினையடியாகப் பிறந்தபெயர்; தூம்பு (உட்டொளை)-பகுதி, இ - ஒன்றன்படர்க்கை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, ஊகாரம் உகரமாதல் குறுக்கல் விகாரம்; இதற்குப் பொருள் 'தும்பிக்கை'; இச்சொல் பகுதி, இ - ஒன்றன்படர்க்கை விகுதி, பகுதியீற்று இகரக் கேடு கடைக்குறை. 'அறுகாலால்' என்பதில் முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. 'பொன்' காதற்பற்றிக் கூறும் பெயர்; அன்றி உவமையாகுபெயரெனினும் பொருந்தும். அம்புயம் - நீரில் பிறப்பது. மனையாளைப் பிரிந்ததனால் அறிவழிந்து இவ்வாறு குறுகு முதலியவற்றைக் கண்டு கூறுவானாயினன். (கஅ)

புன்னை நறுந்தாது கோதிப் பொறிவண்டு
கன்னிப் பெடையுண்ணக் காத்திருக்கும்—இன்னருள்கண்

டஞ்சினு னாவி யழிந்தா னறவுயிர்த்து
நெஞ்சினு லெல்லா நினைந்து.

(இ - ள்) புன்னை - புன்னைமலரினது, நறு தாது - மணமாகிய தாதுக்களை, கோதி - கொழுதி (கிளறித்தள்ளி), பொறி வண்டு - புள்ளிகளையுடைய ஆண் வண்டு, கன்னிப் பெடை - இளமையாகிய பெண்வண்டு, உண்ண - உண்ணுநிற்க, காத்து - (அதற்குத் தீங்கு நேரிடாமல்) காத்துக்கொண்டு, இருக்கும் - (தான் உண்ணுமல்) சும்மா இருக்கின்ற, இன் அருள் கண்டு - இனிமையாகிய அருளைக் கண்டு, அஞ்சினுன் - பயந்தாஞகி, அற உயிர்த்து - மிகுதியும் பெருமூச்செறிந்து, நெஞ்சினுல் - மனத்தில், எல்லாம் நினைந்து - (முன் நடந்தவற்றை) எல்லாம் நினைந்து, ஆவி அழிந்தான் - உயிரழிந்தான்.

(வி - ரை) புன்னை - முதலாகுபெயர். 'கோதி' என்னும் இறந்தகால வினையெச்சம் 'காத்திருக்கும்' என்னும் வினை கொண்டது; இவ்வினையெச்சத்தின் பகுதியாகிய கோதென்பது கொழுதென்பதன் மரூஉ. 'உண்ண' என்பது இது நடவாநிற்கையில் இது நடந்ததென்னும் பொருளதாதலால் நிகழ்காலத்தில் வந்தது. காத்திருக்கும் என்பதை ஒருசொல்லாகக் கொண்டால் கா - பகுதி, த்-சந்தி, து - சாரியை, இரு - பகுதிப்பொருள் விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, அனைத்து மொருபகுதி, க் - சந்தி, கு - சாரியை, உம் - பெயரெச்ச விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, இப்பெயரெச்சம் காரியப்பொருட்டாய் 'அருள்' என்னும் கருவிப்பெயர் கொண்டது. 'உண்ண' என்பதை எதிர்கால வினையெச்சமாக வைத்துரைப்பினும் பொருந்தும். அஞ்சுதலாவது - உயிர்க்குப் பொதுக்குணமாகிய அருள் அறுகாற் சிறு பறவையினிடத் திருக்கையில், என்னிடத்தில்லாமல் மனையாளைத் துறந்தேனே என்று அறத்துக்கு அஞ்சுதல். ஆவியழிதல் - உயிரின் செய்கை அறுதல். ஆவியழிந்தான் - திணைவழுவமைதி. நெஞ்சு - இடவாகுபெயர். எல்லாம் நினைத்தலாவது-இந்திரன் முதலானேர்முன்

தமயந்தி மாலே சூட்டியதையும், குலமகளுக்குக் கோக்காதலனைப் பெறலாமே,என்று கூறி மக்களைப் பிரிந்து தன்னோடு காட்டுக்குச் சென்றதையும், மற்றவற்றையு மெண்ணுதல். (கசு)

“காதலியைக் காரிருளிற் கானகத்தே கைவிட்ட
பாதகனைப் பார்க்கப் படாதென்றோ — நாதம்
அளிக்கின்ற வாழிவா யாங்கலவ! ஓடி
ஒளிக்கின்ற தென்னோ வுரை!”

(இ - ள்) அலவ - நண்டே!, நாதம் அளிக்கின்ற - ஓசையைத் தருகின்ற (ஒலிக்கின்ற), ஆழிவாய் - கடற்கரையில், ஆங்கு - தூரத்தில், ஓடி ஒளிக்கின்றது - ஓடி ஒளிக்கிறது, காதலியை - (தன்னிடம்) அன்புமிக்க மனையாளை, கார் இருளில் - நடுவிராத்திரி இருளில், கானகத்தே-வனத்தினிடத்தே, கைவிட்ட-(கருணையில்லாமல்) விட்ட, பாதகனை - பாவியை, பார்க்கப்படாது - பார்த்தல் ஆகாது, என்றோ - என்று நினைத்தோ, என்னோ - வேறு காரணம் யாதோ, உரை - சொல்லாய்!

(வி - ரை) நடு விராத்திரி யிருளாதலால் காரென்னும் அடை கொடுத்துக் ‘காரிருள்’ என்றும், அது கூறியமாத்திரத்தி னமையாமல் தன் கொடுமை தோன்றக் ‘கானகத்தே’ என்றும் கூறினன். ஏ-பிரிநிலை. ஓ - இரக்கப்பொருட்டு. ‘கைவிட்ட’ என்னும் இறந்த காலப் பெயரெச்சம் காரணப்பொருட்டாய்ப் பாதகனென்னும் பெயரின் பாதகமென்னும் முதனிலையாகிய காரியப்பெயர் கொண்டது; கைவிட்ட வென்பது ஒரு சொல்லின்தன்மையது. ‘பாதகன்’ என்றது தன்மையில் படர்க்கை வந்த வழுவமைதி. ‘பார்க்கப்படாது’ என்பது ஒன்றன்படர்க்கைச் செயப்பாட்டு எதிர்மறை வினைமுற்றாகிய ஒரு சொல்லெனக் கொள்ளாமல், படாதென்னும் அஃறிணை ஒன்றன்படர்க்கை எதிர்மறை வினைமுற்றுக்கு எழுவாய் பார்த்தல்.

'பார்க்க' என்னும் செயவெனெச்சம் தொழிற்பெயர்ப் பொருள்பட நின்றதெனக் கொள்க. ஆழி-தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்ச் சொல்; ஆழ் - பகுதி, இ-வினைமுதற்பொருண்மை விகுதி;

"ஆழியி னாழ்ந்த துண்டோ"

என்பதனாலு முணர்க; ஆழி - வட்டம்; அது கடலுக்குப் பண்பாகு பெய ரெனினும் பொருந்தும்; இங்கு முதலாகுபெயரென்க. (உ0)

"பானலே! சோலைப் பசுந்தென்றல் வந்துலவும்
கானலே! வேலைக் கழிக்குருகே!—யானுடைய
மின்னிமைக்கும் பூணாளவ் வீங்கிருள்வா யாங்குணர்ந்தா
என்னினைக்கும்? சொல்வீ ரெனக்கு." [ல்

(இ-ள்) பானலே - நீலோற்பலமே!, சோலை - (மருத முதலிய நிலங்களிலுள்ள) சோலைகளில் படிந்துவருகின்ற, பசு தென்றல் - குளிர்ச்சியாகிய தென்றற்காற்று, வந்து உலவும்-வந்து உலாவுகின்ற, கானலே - கடற்கரைச் சோலையே!, வேலை-கடற்கரையைச் சார்ந்த, கழிக்குருகே - கழியின்கணுள்ள நாரையே!, யான் உடைய - நான் கொண்ட, மின் இமைக்கும் பூணாள் - மின்னலைப்போல விளங்கும் ஆபரணத்தை அணிந்த தமயந்தி, ஆங்கு - அப்பாலைவனத்தில், அவ் வீங்கு இருள்வாய் - அந்த மிகுந்த இருளில், உணர்ந்தால்-விழித்துக் கொண்டால், என் நினைக்கும் - யாது நினைப்பாள், எனக்குச் சொல் வீர் - எனக்குச் சொல்லும்.

(வி-ரை) 'சோலை' என்பதனோடு 'கானல்' என்பதனைக் கூட்டி இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடரெனினும் பொருந் தும். 'வந்து' என்பதைக் காற்றின் பொதுப்பெயரெனக் கொண்டு 'தென்றல் வந்து' என்பதும் அவ்வாறாம். இமைத்தல் - கண்ணின் மேலிதழால் கீழிதழைத் தட்டல்; ஒளிமிகுதிகாரணமாக உண்டாதல்

பற்றி, இமைக்குமென்னுங் காரியம் காரணத்தின்மேல் நின்றது. என்-எவனென்பதன்மரூஉ அன்று; வினைப்பெயர்; இச்சொல்,

"என்னுக்கடைவுடையேன் யான்"
"என்னுக்கோ வளர்கின்றதே"

என நான்கனுருபும்,

"என்னாலும் விளம்பரிது"

என மூன்றனுருபும் ஏற்றல் காண்க. பசுமை யென்னும் பண்பு பசும்புன லென்பதிற்போலப் பசுந்தென்ற லென்பதில் குளிர்ச்சியை உணர்த்திற்று. யானுடைய-எழுவாழ்த் தொகாநிலைத்தொடர்-உடைய பூணாள் - குறிப்புப்பெயரெச்சத் தொகாநிலைத்தொடர். சொல்வீர் - முன்னிலை யேவற்பன்மை எதிர்கால வினைமுற்றாதலால் - வகரம் எதிர்கால இடைநிலையன்று; விரித்தல் விகாரமென்க. (உக)

"போவாய், வருவாய், புரண்டு விழுந்திரங்கி
நாவாய் குழற நடுங்குறுவாய்,—தீவாய்
அரவகற்று மென்போல வார்கலியே! மாதை
இரவகற்றி வந்தாய்கொ லின்று."

(இ - ள்) தீவாய் - தீயினிடத்துச் சென்று, அரவு அகற்றும் - பாம்பை நீக்கிக் காத்த, என்போல - யான் வருவதும் போவதுமாய் விழுந்து புரண்டு வாயில் நாவு குழறப் புலம்பி நடுங்கல்போல், ஆர் கலியே - கடலே!, புரண்டு வருவாய் - (கரையில்) புரளாநின்று வருகிறாய்; விழுந்து போவாய் - விழாநின்று போகிறாய்; நாவாய் - மரக்கலம், குழற - (உன்மேல்) தடுமாற, இரங்கி - ஒலித்து, நடுங்குறுவாய் - அசைகின்றாய்; (ஆதலால்) மாதை - மனையாளை, இரவு - (நேற்றை) இரவில், அகற்றி-நீக்கி, இன்று வந்தாய்கொல்-இன்று வந்தாய்போலும்.

(வி-ரை) அலை புரண்டு வருதல், விழுந்துபோதல், ஒலித்தல், மரக்கலம் தடுமாறும்படி அசைதலாகிய இயல்பாக நிகழுந் தன்மையைச் சிலேடைப்பட ஒருவகையா லொழித்து, மனையாளைப் பிரிந்தோனது தன்மையாகிய வேறொன்றினைக் கடலின்மேல் ஏற்றிக் கூறியதாகையால் இச்செய்யுள் தற்குறிப்பேற்றம், 'கொல்' என்பது அவ்வணிக் குறியதோர் இடைச்சொல். 'போவாய்' 'வருவாய்' என்பவற்றுக்கிசைய விழுந்து புரண்டென நில்லாமல் 'புரண்டு' 'விழுந்து' என நிற்றலால் எதிர்நிரனிறை. 'நாவாய்' ஒன்றும் பிரிமொழிச் சிலேடை. ஆர்கலி -'நிறைந்த ஓசையுடையது' என்பது பொருளாதலால் வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர்; 'நீரினிறைவையுடையது' எனப் பொருள் கொள்ளின், தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயரென்க; ஆர்கல் (நிறைதல்) - பகுதி, இ-ஒன்றன் படர்க்கை விகுதியென்க. 'கொம்பரிளங்குருகே' என்னுஞ் செய்யுள்முதல் இச்செய்யு ளீறாக, நளராசன், கடற்கரையில் புள், புணரி, கானல் முதலியவை தன்சொற் கேட்குமபோல மொழிதல் அகப்புறப் பெருந்திணையின் வகையுள்சுரநடை தன்னொடு ஒத்திருக்கின்றமையால் அத்திணையினோர் துறையாகக் கொள்க. ()

முன்னீர் மடவார் முறுவற் றிரள்குவிப்ப
நன்னீ ரயோத்தி நகரடைந்தான்;—பொன்னீர்
முருகுடைக்குந் தாமரையின் மொய்ம்மலரைத் தும்பி
அருகுடைக்கு நன்னாட் டரசு.

(இ - ள்) பொன் - அழகிய, ஈர் - குளிர்ச்சியாகிய, முருகு - (உள்ளே சுரந்த) தேனானது, உடைக்கும் - பீறிச் செல்கின்ற, தாமரையின்-தாமரையினது, மொய் மலரை-(இதழ்) நெருங்கிய மலரை, தும்பி - வண்டு, அருகு உடைக்கும் - பக்கத்தில் (நின்று) மலர்த்துகின்ற, நல் நாட்டு அரசு - நல்ல நிடதநாட்டரசன், முன்னீர்-கடலானது, மடவார்-மாதர்களது, முறுவல் திரள்-பற்கள்போலும் முத்தி

ளிராசியை, குவிப்ப - (கரையில்) ஒதுக்காநிற்க, (அதைக் கடந்து கொண்டு) நல் - நன்மையாகிய, நீர் அயோத்தி நகர் - தன்மையை யுடைய அயோத்தியாநகரத்தை, அடைந்தான் - சேர்ந்தான்.

(வி-ரை) எல்லா நீரிலும் முதன்மைப்பட்ட நீராதலால் 'முன்னீர்' எனவும், 'ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலைச் செய்யும் நீர்', அன்றி 'ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வேற்றுநீர் இம் மூவகை நீராலாகியது' எனப் பொருள் கொண்டு முன்னீரெனவும் கடலுக்குப் பெயர் வழங்கும். 'குவிப்ப' என்னும் வினையால் முறுவலென்னும் பொருள் உவமையின்மேல் நின்றது. முறுவற்றிரள் - ஒன்றன்கூட்டத் தற்கிழமைப்பொருட்டாகிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர். தாமரையின் மலர் - சினைத்தற்கிழமைப் பொருட்டாகிய அவ்வேற்றுமை அத்தொடர். முருகு - பண்பாகு பெயர்; தாமரையின் பேரும்பை முருகுடைக்கின்றமையால் பெருகுகின்ற அத்தேனில் தான் முழுகிப்போகாதபடி தும்பி அருகுநின்றுடைப்பதாயிற்று. மலர் - தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்; மலர் - பகுதி, இ - வினைமுதற்பொருண்மை விகுதி புணர்ந்து கெட்டது; அன்றி முதனிலைத் தொழிலாகுபெயரெனினும் பொருந்தும். மலரென்பது பேரும்பை. (உ௩)

"மான்றேர்த் தொழிற்கு மடைத்தொழிற்கு மிக்கோனென்
றான்றேய்க்கும் வேலா னுயர்நறவத்—தேன்றோய்க்கும்
தார்வேந்தற் கென்வரவு தானுரைமின்!" என்றுரைத்தா
தேர்வேந்தன் வாகுகனாய்ச் சென்று. [ன்,

(இ - ள்) தேர் வேந்தன் - தேர் விடுவதில் வல்ல நளராசன், வாகுகன் ஆய்ச்சென்று - வாகுகனென்னும் பெயரை யுடையவனாகிச் சென்று, மான் தேர்த் தொழிற்கும் - குதிரை கட்டிய தேரை நடத்துந் தொழிலிலும், மடைத் தொழிற்கும் - உண்டியைச் சமைக்

குந் தொழிலிலும், மிக்கோன் என்று - சிறந்தோனென்று சொல்லி, ஊன் தேய்க்கும் - (பகைவருடைய) உடலை அழிக்கும், வேலான் - வேலை யுடையானாகிய, உயர் நறவம் - உயர்வாகிய மணமமைந்த, தேன் - தேனானது, தோய்க்கும் - (வழிந்து தன்னிலே) தோயச் செய்யும், தார் வேந்தற்கு - மலர்மாலையணிந்த இருதுபன்ன அரசனுக்கு, என் வரவு - (அவ்விருதொழிலிலும் வல்ல) என்னுடைய வருகையை, உரைமின் என்று - வாயிலில் நிற்கும் தூதரே!) சொல்லுங் கோளென்று, உரைத்தான்-சொல்லினான்.

(வி-ரை) மிக்கோன்-தன்மையில் படர்க்கை வந்த வழுவமைதி. மடை - தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்; மடு - பகுதி, ஐ-செயப்படு பொருண்மைவிகுதி, உகரக்கேடு - சந்தி; இது இடுகுறிமாத்திரத்தில் சோற்றை உணர்த்துமாயினும் காரணங் கருதியவழித் தின்பன, நக்குவன, பருகுவனவற்றையு முணர்த்து மாதலால் காரண இடுகுறிப் பெயராய் நின்று நால்வகை உணவுகளையும் உணர்த்தியது. 'மடுத்தல்' என்பதற்கு 'உண்ணல்' என்பது பொருளாதலால் 'மடை' என்பதை 'உணவு' எனப் பொதுப்பெயராகக் கொள்ளினும் இழுக்காது. முன்னுள்ள நான்கனுருபிரண்டும் ஏழாம்வேற்றுமைப் பொருளில் வந்தன; இவ்வாறு வருவன உருபுமயக்கமன்று. பின்னுள்ள நான்கனுருபு கொடைப்பொருளது. னகரச்சாரியை பெற்றுவந்த 'மா' என்னும் பலபொரு ளொருசொல் 'தேர்' என்னுஞ் சார்பினால் குதிரையை விளக்கி நின்றது. ஊன்-கருவியாகுபெயர். 'ஊன்றேய்க்கும்' என்பது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொட ராதலாலும், நிலைமொழி அஃறிணைப்பெய ராதலாலும், [நன்-உருபு - கூ - கசு - இல்] எண்ணின்கண் நின்ற இறந்ததுதழீஇய இழிவு சிறப்பும்மையால், [மெய்-கூ - கரு-இல் கூறிய] இயல்பின் இயல்பாயிற்று. 'மான்றேர்' என்பதன் நிலைமொழி யீற்றிலுள்ள னகரம் சாரியை ஆதலால் [நன் - மெய்-ருசு - இன்படி] இயல்பாயிற்று. வரவு-தொழிற்பெயர்;

வா-பகுதி, ரு-விரித்தல் விகாரம், அ-சாரியை, வு-புடைபெயர்ச்சி விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி, பகுதி ஆ அவ்வானது குறுக்கல் விகாரம்.

அம்மொழியைத் தூத ரரசற் கறிவிக்கச் [குத்
செம்மொழியாத் தேர்ந்ததனைச் சிந்தித்தே-"இம்மொழிக்
தக்கானை யிங்கே தருமின்!" எனவுரைக்க,
மிக்கானுஞ் சென்றான் விரைந்து.

(இ-ள்) அம் மொழியை - அச்சொல்லை, தூதர் - (வாயிலினின்ற) தூதர், அரசற்கு - இருதுபன்ன அரசனுக்கு, அறிவிக்க - தெரிவித்ததனால், அதனைச் சிந்தித்து - (அரசன்) அச்சொல்லை எண்ணி, செம் மொழி ஆக - (அது) மெய்ம்மையாகிய சொல்லாக (உண்மைச் சொல்லாக), தேர்ந்து - துணிந்து, இம் மொழிக்கு - இச்சொற் பொருளுக்கு, தக்கானை-தக்க அவ்வொருவனை, இங்கே - என்னிடத்தில், தருமின் என - அழைத்துவாருமென்று, உரைக்க - அரசன் சொல்ல, (அவ்வாறே தூதரழைத்துச் செல்ல) மிக்கானும் - உயர்ந்தோனாகிய நளனும், விரைந்து சென்றான் - விரைவாகப் போயினான்.

(வி-ரை) உண்மை யாவரும் ஒப்ப ஏற்றுக்கொள்வதாதலால் அதனைச் 'செம்மை' என்றார். மொழி - காரணங் கருதியபோது மொழியப்படுவன வெல்லாம் மொழியாயினும், அவற்றுக்கு வழங்காமல், காரணத்தைக் கருதாமல் இடுகுறிமாத்திரத்தில் எழுத்தாலாக்கப்பட்டு ஐம்பாற்பொருள்களையு முணர்த்துவனவற்றுக்கு வழங்கலால் காரண விடுகுறிப்பெயர்; இதனைத் தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயராக வைத்து மொழி-பகுதி, ஐ-செயப்படுபொருண்மை விகுதி புணர்ந்து கெட்டதென்க; முதனிலைத் தொழிலாகுபெயருமாம். தருமின் - ஏவற்பன்மைவினை; தா - பகுதி, மின் - ஏவற்பன்மை எதிர்கால விகுதி, பகுதி ஆ அவ்வானது குறுக்கல், ரு-விரித்தல். 'மிக்கா

னும்' என்ற உம்மை ஒருபுடை இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை. விரைந்து - செயவெனெச்சத் திரிபு. (உகு)

பொய்யடையாச் சிந்தைப் புரவலனை நோக்கித்தன்
செய்ய முகமலர்ந்து தேர்வேந்தன்—"ஐயா! நீ
எத்தொழிற்கு மிக்கானி யாதுன் பெயர்!" என்றான்,
கைத்தொழிற்கு மிக்கானைக் கண்டு.

(இ - ள்) பொய் அடையாத - பொய் சேராத, சிந்தைப் புரவலனை-எண்ணமுடைய நளனை, நோக்கி-பார்த்து, கைத்தொழிற்கு-(தேர் நடத்தல் உண்டி சமைத்தல் ஆகிய) கைத்தொழிலில், மிக்கான் ஆக - சிறந்தவனாக, கண்டு - (அவனது முகக்குறியால்) உணர்ந்து, தேர் வேந்தன் - தேர்ச்சேனையுடைய இருதுபன்னராசன், தன் செய்ய முகம் மலர்ந்து - தன் அழகிய முகமலர்ந்து, ஐயா - ஐயனே!, நீ எத்தொழிற்கு மிக்கான்-நீ எந்தத்தொழிலில் தேர்ந்தவன்?, பெயர்-உன் பெயர், யாது என்றான் - என்ன? என்று கேட்டான்.

(வி - ரை) 'கைத்தொழிற்கு மிக்கானைக் கண்டு' எனப் பாடமாயின், சுட்டுப்பொருள்பட நின்றதாகக் கொண்டு, 'கைத்தொழிலில் மிக்க அவனை முகக்குறியால் அத்தொழிலில் மிகுந்தவனென்பதாக அறிந்து' எனப் பொருள் கூறுக. கைத்தொழில் - மூன்றுவதன் கருவிப்பொருளில் வந்த ஆறும்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர். 'மலர்ந்து' என்னுஞ் சினைவினை 'என்றான்' என்னும் முதல்வினை கொண்டது. புதியவர் ஒருவனை நெருங்குதற்கு இன்முகம் அவனுக்கு இன்றியமையாததா யிருத்தலின் 'செய்ய முகமலர்ந்து' என்றார். பொய்யடையாத-எழுவாய்த்தொடர்; எனவே, மறந்தும் பொய் கூறக் கருதானென்பது குறிப்பெச்சம். புரவலன் - புரத்தலில் (காப்பதில்) வல்லவன். மிக்கானியாது - யகரம் தன்னை யொழிந்த மெய்களுள் ஒன்றாகிய னகாரத்துக்கு முன்வந்தமையால் இடையே இகரச்சாரியை

வந்த இவ்வழக்குச் சிறுபான்மை [நன்-மெய்-சூ-௩]; இகரம் நின்று தானால் வெண்பாவுக்குரிய சீருந் தளையுஞ் சிதையுமாறு காண்க. ()

"அன்ன மிதிப்ப வலர்வழியுந் தேறல்போய்ச்
செங்நெல் விளைக்குந் திருநாடர்—மன்ன! [றுன்,
மடைத்தொழிலுந், தேர்த்தொழிலும் வல்லன்யான்" என்
கொடைத்தொழிலின் மிக்கான் குறித்து.

(இ - ள்) கொடைத் தொழிலில்-ஈகைத்தொழிலில், மிக்கான்-மிகுந்தவனாகிய நளன், அன்னம் - அன்னப்பறவை, மிதிப்ப - மிதித்ததினால், அலர் வழியும் - தாமரைமலரினின்றும் வழிகின்ற, தேறல் போய்-தேன் பாய்ந்து, செம் நெல் - செந்நெற்பயிரை, விளைக்கும் - விளையச்செய்யும், திரு நாடர்-அழகிய கோசல நாட்டாருக்கு, மன்ன-அரசனே!, மடைத்தொழிலும்-உணவு சமைத்தற்றொழிலும், தேர்த் தொழிலும் - தேரை நடத்துந் தொழிலும், யான் வல்லன் - யான் வல்லன், என்றான் குறித்து - என்று அவ்விருதொழிலையும் எடுத்துச் சொல்லினான்.

(வி - ரை) தேறல்-தொழிலாகுபெயர். விளைக்கும்-பிறவினையாகிய எதிர்காலச் செய்யுமென் பெயரெச்சம்; விளை - பகுதி, க் - சந்தி, கு-சாரியை, உம்-எதிர்காலப் பெயரெச்சவிகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; இவ்விளையென்பதே தன்வினைக்கும் பகுதி; இச்சொல்லில் பிறவினைக் குறியாகிய குச்சாரியை இன்றி விளையுமென வரும். மன்னன் - இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த ஆண்பாற் படர்க்கைப் பெயர்; மன் (மிகுதி) - பகுதி, ன் - சந்தி, அன்-ஆண்பாற்படர்க்கை விகுதி; இது விளியுருபேற்று ஈறு கெட்டது, 'மிகுந்த செல்வப்பொருளுடையான்' என்பது பொருள். கொடைத்தொழில் - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; விரிந்தால் 'கொடையாகிய தொழில்' என விரியும்; கொடை - தொழிற்பெயர்; கொடு - பகுதி, ஐ -

புடைபெயர்ச்சி விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; இச்சொல் கொடுக்கப் பட்ட பொருளை உணர்த்துவதானல் 'ஐ' செயப்படுபொருண்மை விகுதியென்க. 'மடைத்தொழில் தேர்த்தொழில் வல்லன்' என்பது திணைவழுவமைதி. (உஎ)

குறித்துரைத்த வாறக் குலவேந்த னேன்று
மறித்துரையா ஞங்கவனும் வைக,—வெறித்தவிள
மான்போல விழியாண் 'மகிழ்நனிலை யே'தெனவே
ஊன்போ லுயங்குவா ளோர்ந்து.

(இ-ள்) குறித்து உரைத்த ஆறு - (வாகுகன்) குறித்துச் சொல்லியபடியே, அக் குல வேந்தன் - சிறந்த அரசனுகிய அவ் விருதுபன்னன், மறித்து உரையான் - தடுத்துப்பேசாமல், என்று - (அவ்விரு தொழிலிலும் அமரும்படி அவனை) ஏற்றுக்கொண்டத ஞல், ஆங்கு - அவ்வயோத்தியா நகரத்தில், அவனும் வைக - அவ் வாகுகனும் தங்கியிருக்க, வெறித்த - மருண்ட, இள மான்போல் - இளமையாகிய மான் பார்வைபோலும், விழியாள்-பார்வையையுடைய தமயந்தி, மகிழ்நன் நிலை - நாயகனுடைய நிலைமை, ஏது என - எத் தன்மையதென்று, ஓர்ந்து - எண்ணி, ஊன்போல - (உயிர் பிரிந்த) உடல்போல, உயங்குவாள் - வாடுவாளாகி.

(வி-ரை) என்று - ஏல என்னுங் காரணப்பொருட்டாகிய இறந்தகாலச் செயவெனெச்சத்திரிபு; ஏல் - பகுதி, ற் - இறந்தகால இடைநிலை, உ - வினையெச்சவிகுதி, லகரம் றகரமாதல் சந்தி, அது னகரமாதல் மெலித்தல்; இவ்விகாரம் பெருமல் ஏற்றெனவும் வழங் கும். முன்னுள்ள போல் போலென்னும் இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த வினைத்தொகை வினைச்சொல். மகிழ்நன் - தொழிலடியாகப் பிறந்த ஆண்பாற் படர்க்கைப் பெயர்; மகிழ்-பகுதி, ந் - பெயரிடை நிலை, அன் - ஆண்பாற்படர்க்கை விகுதி; இது மகிணனென மரூஉ

வாயும் வழங்கும்; பொருள் - 'மனையாளது நற்குண நற்செயலைக் கண்டு களிப்பவன்'; அன்றி, 'மனையாளால் களிக்கப்பட்டவன்' என்பது. 'உயங்குவான்' என்ற குறிப்பால் 'ஊன்' என்றது 'உயிர் பிரிந்த உடல்' எனப்பட்டது. உயங்குவா னென்னும் வினைமுற்று வினையெச்சமாய் மேல்வரும் பாட்டில் 'உணர்ந்து' என்னும் வினை கொண்டது. (உஅ)

"என்னை யிருங்கானி னீத்த விகல்வேந்தன்
தன்னைநீ நாடு" கெனத் தண்கோதை—மின்னைப்
புரைகதிர்வேல் வேந்தன் புரோகிதனுக் கிந்த
வுரைபகர்வ தானா ளுணர்ந்து.

(இ-ள்) தண் கோதை - குளிர்ச்சியாகிய மாலையை யணிந்த தமயந்தி, உணர்ந்து - துணிந்து, மின்னை - மின்னலை, புரை - ஒத்த, கதிர் - கிரணங்களையுடைய, வேல் - வேலைத்தாங்கிய, வேந்தன் - வீமராசனுடைய, புரோகிதனுக்கு - புரோகிதனாகிய சுவேதனுக்கு, என்னை - என்னை, இரு கானில் - பெரிய வனத்தில், நீத்த - விட்டுச் சென்ற, இகல் வேந்தன் தன்னை - போரிற் சிறந்த அரசனை, நீ நாடுகெ என - நீ தேடக்கடவாயென்று, இந்த உரை - இச்சொல்லை, பகர்வது ஆனாள்-சொல்வதில் ஆயினாள் (சொல்லத் தொடங்கினாள்).

(வி-ரை) தண்கோதை - பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர். 'இகல்' என்பதைப் போரை யுணர்த்தும் பெயராகக் கொண்டு, 'இகல்வேந்தன்' என்பதை இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடராகக் கொள்ளலே அன்றி, வினைத்தொகைநிலைத்தொடராகவுங் கொள்ளலாம்; விரிந்தால் இகலின்ற, இகலின, இகலும் என விரியும். புரை கதிர் - இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த வினைத்தொகைநிலைத்தொடர்; விரிந்தால் புரைகின்ற, புரைந்த, புரையும் என விரியும். பகர்வது - எதிர்காலத்

தொழிற்பெயர்; பகர்கின்றது, பகர்ந்தது எனக் கால் இடைநிலை பெற்ற உடன்பாட்டுத் தொழிற்பெயரிலும், முயற்று, வேது என இடைநிலை பெறாத தொழிற்பெயரிலும், பகராதது என எதிர்மறைத் தொழிற்பெயரிலும் இத் துவ்விகுதி வரும். புரோகிதன் - மேல் வரும் நற்காரியத்தை முன்னே அறிவிப்போன். (உக)

"காரிருளிற் பாழ்மண்ட பத்தேதங் காதலியைச்
சோர்துயிலி னீத்த றுணிவன்றோ—தேர்வேந்தர்க்
கென்றறைந்தா னேர்நின் றெதிர்மாற்றந் தந்தாரைச்
சென்றறிந்து வா!" என்றா டேர்ந்து.

(இ - ள்) தேர்ந்து - (தமயந்தி) ஆலோசித்து, சென்று - நீ போய், தேர்வேந்தர்க்கு-தேர்ச்சேனையையுடைய அரசர்க்கு, துணிவு-துணிவென்பது, கார் இருளில்-கருமையாகிய இருளில் (நடு இராத்திரியில்), பாழ் மண்டபத்து - பாழாகிய மண்டபத்தில், தம் காதலியை - தம்முடைய ஆசை நாயகியை, சோர் துயிலில் - அயர்ந்த நித்திரையில், நீத்தல் அன்றோ என்று - கைவிட்டுப் பிரிதலன்றோ என்று, நேர் நின்று - (உன்னால் சந்தேகிக்கப்படுமவர்க்கு) எதிரில் நின்று, அறைந்தால் - சொன்னால், எதிர் மாற்றம் தந்தாரை - மறு மொழி சொன்னவரை, அறிந்துவா என்றாள் - அறிந்துவா! என்று சொல்லினாள்.

(வி - ரை) 'காதலி' என்னும் பெண்பாற் படர்க்கைப் பெயரில் இ-பெண்பாற் படர்க்கை விகுதி. துயில்-முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; இதனடியாகத் துயிலல், துயின்றான், துயின்ற, துயின்று, துயிலாமை, துயிலான், துயிலாத, துயிலாமல் என வினை விகற்பங்கள் பிறக்கும். அன்று-பண்படியாகப் பிறந்த ஒன்றன்படர்க்கைக் குறிப்பு வினைமுற்று; ஓ - எதிர்மறை; இரண்டெதிர்மறையைப் புணர்த்திக் கூறல் தேற்றப்பொருள் படுதற்கென்க; பாழ்மண்டபம் - பண்புத்

தொகைநிலைத்தொடர்; விரிந்தால் பாழாகிய மண்டபமென விரியும்; பாழ் - பயன்படாமைப் பொருளது; சென்றமாதம் எடுத்த கிணறு பாழாய்க் கிடக்கிற தென்றால் பயன்படாததாய்க் கிடக்கிற தென்பதன்றிப் பழமையதாய்க் கிடக்கிறதென யாரும் பொருள் கொள்ளார்; கருங்குழல் கார்க்குழலென்பதுபோலப், பழமறை பாழ் மறை, பழம்பாடல் பாழ்ம்பாடலென வழங்கல் எங்கு மில்லாமை யால் பாழென்பது பழமையின் விகாரமெனல் விபரீதம். 'வேந்தர்' என்பது சாதிப்பன்மை. குலமகளுக்குத் தன் நாயகனை உயர்த்துக் கூறல் மரபாதலால் அவ்வாறு கூறிய பால்வழுவமைதி எனினு மொக்கும். 'சோர்' என்னும் வினைத்தொகையாகிய காலங்கரந்த பெயரெச்சம் தன் காரணமாகிய 'துயில்' என்னும் பெயர் கொண்டது. (௩௦)

மின்னாடு மால்வரையும், வேலையும், வேலைசூழ்
நன்னாடுங், கானகமு நாடினான்;—மன்னு
கடந்தாழ் களியானைக் காவலனைத் தேடி
அடைந்தா னயோத்தி நகர்.

(இ - ள்) மின் ஆடும்-மின்னல் தோன்றுகின்ற மால் - மேகந் தவழ்கின்ற, வரையும் - மலையிலும் மலையைச் சேர்ந்த நிலத்திலும், வேலையும்-சமுத்திரத்திலும், வேலை சூழ்-கடலைச்சார்ந்த, நல் நாடும் - நல்ல நாட்டிலும், கான் - காட்டிலும், அகமும் - காட்டைச்சார்ந்த நிலத்திலும், நாடினான் - கருதிச் சென்று, மன்னு - மாறாத, கடம் - மதநீர், தாழ் - ஒழுகுகின்ற, களி யானை - களிக்கும் யானைச் சேனையையுடைய, காவலனைத் தேடி-அரசனைத் தேடாநின்று, அயோத்தி நகர் - அயோர்த்தி நகரத்தை, அடைந்தான் - சேர்ந்தான்.

(வி - ரை) வரை-தானியாகுபெயர். வேலை-சினையாகுபெயர். 'அகமும்'என்ற உம்மையைக் 'கான்'என்பதோடுங் கூட்டுக. 'நகரடை

ந்தான்' எனவே மருதத்தில் நாடுதலைக் கூறவேண்டாதாயிற்று. காவலன்-தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயராகக் கொண்டால் காவல்-பகுதி, அன்-ஆண்பாற் படர்க்கை விகுதி; 'காப்பதில் வல்லன்' என உரைத்துத் தொடர்மொழியாகக் கொண்டால், கா - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; காவலன் - ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்; வலன் - பண்படியாகப் பிறந்த குறிப்புவினைப்பெயரென்க. 'யானைக் காவலன்' என்பதில் யானை சாதிபற்றிவந்த அடைமொழி. (௩௧)

"கானகத்துக் காதலியைக் காரிருளிற் கைவிட்டுப்
போனதுவும் வேந்தர்க்குப் போதுமோ?" — தானென்று
சாற்றினா னந்தவுரை தார்வேந்தன் றன்செவியில்
ஏற்றினான் வந்தா னெதிர்.

(இ - ள்) கானகத்து - வனத்திலே, காதலியை - தன்னிடத் தன்புள்ள நாயகியை, கார் இருளில் - மிக்க இருளில், கைவிட்டுப் போனதுவும் - விட்டுப்பிரிந்ததும், வேந்தர்க்கு - அரசராயினார்க்கு, போதுமோ - அமையுமோ, என்று சாற்றினான் - என்று சொல்லி, அந்த உரை-அச்சொல்லை, தார் வேந்தன் - (தமயந்தியினால்) மாலையணியப்பெற்ற நளராசனது, செவியில் ஏற்றினான் - காதில் ஏறச் செய்தான், எதிர் வந்தான்-(சுவேதனுக்கு) எதிரேவந்தான் (நளன்).

(வி - ரை) கானகம்-கானினது அகமென ஒற்றுமைப் பொருளில் வந்த ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்; 'கானாகிய அகம்' எனப் பண்புத் தொகைநிலைத்தொட ரெனினும் ஒக்கும். "உயிர்வரின் உக்குறள்" என்னுஞ் சூத்திரத்தில் கெடுமென்னாது ஒடுமென்றமையால் குற்றுகரங் கெடாமல் "இஈஐவழி" என்னும் பொதுவிதியை ஏற்றுப் போனதுவுமென வந்தது; பின் வரும் "ஈந்ததுவும்" என்பதும் இது. 'அந்தவுரை தார்வேந்தன் றன்செவியில், ஏற்றினான் வந்தா னெதிர்' என்பதற்கு 'அச்சொல்லைப் பூமாலை

யணிந்த நளராசன் தன் காதில் எற்று எதிரில் வந்தான்' என வுரைக்கினும் பொருந்தும். எற்றினன் - பிறவினையாகிய ஆண்பாற் படர்க்கை இறந்தகால வினைமுற்று; எல் - தன்வினைப்பகுதி, று-பிறவினைபடுத்தும் விகுதி, லகாரம் றகாரமாதல் சந்தி பெற்றுநின்ற எற்று பகுதி; இவ் வினைமுற்று வினையெச்சமாய் நின்றது. இன்னமும் பல தீமைகள் செயல்வேண்டுமெனப் பொருள் தரலால் உம்மை எதிரது தழீஇய எச்சவும்மை. ஓ-எதிர்மறை. சுவேதன் தன்னிலே பேச அச்சொல்லை நளன் கேட்டானாதலால் 'சாற்றி எற்றினன்' என்றார். 'சாற்றினன்' என்னும் வினைமுற்று வினையெச்சமாய் நின்றது. ()

"ஒண்டொடி தன்னை யுறக்கத்தே நீத்ததுவும்
பண்டை விதியின் பயனேகாண்!—தண்டரளப்
பூத்தாம வெண்குடையான் பொன்மகளை வெவ்வனத்தே
னீத்தானென் றையுறே னீ."

(இ - ள்) ஒள் தொடிதன்னை-ஒளியாகிய வளையணிந்த நாயகியை, உறக்கத்து - தூங்குகையில், நீத்ததுவும் - விட்டுப்பிரிந்ததும், பண்டை விதியின் - முன்னை ஊழினது, பயனே - பயனே ஆகும்; தண் தரளம் - குளிர்ச்சியாகிய முத்துக்களினாற் செய்த, பூ-அழகிய, தாமம் - மாலைகளையுடைய, வெள் குடையான் - வெண்கொற்றக் குடையையுடைய வீமராசனது, பொன் மகளை-பொன்போலுமகளை, வெம் வனத்து-வெம்மையாகிய வனத்தில், நீத்தான் என்று - (அவள் நாயகன் வேண்டுமென்று) கைவிட்டானென்று, நீ ஐயுறேல் - நீ ஐயப்படாதை.

(வி - ரை) 'ஒண்டொடி' பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர். 'பயன்' பயமென்னும் பண்புப்பெயரின் ஈற்று மகரம் இருகுறிலை யடுத்ததாகையால் அதற்கு னகாம் போலியாக வந்தது. காண் - முன்னிலை யொருமை அசைச்

சொல். ஐயுறேல் - ஏவலொருமை எதிர்மறைவினை; ஐயமென்னும் பண்புப்பெயரை வினைப்படுத்துதற்கு உரிச்சொலடியாகப் பிறந்த உறு என்னும் முதனிலை புணர்ந்து, ஒருசொல்லின் தன்மைத்தாய் நின்ற ஐயுறு-பகுதி, ஆ-எதிர்மறை விகுதி புணர்ந்துகெட்டது, எல்-ஏவலொருமை விகுதி பெற்று முடிந்தது; ஏல் விகுதி எதிர்மறை ஏவற்கே வரும்; அங்ஙனமாயின், எதிர்மறை ஆகாரம் வேண்டாது நின்றதெனின், செய்வல், உண்பலென்னும் தன்மை யொருமை எதிர்கால வினைமுற்றுக்கே அவ்விகுதி வருதலால் வகரபகரங்களை எழுத்துப் பேறெனக் கொள்ளாமல், இடைநிலையே எனக் கொண்டு, அல் விகுதியைத் தன்மையொருமை எதிர்காலமுற்றுக்கே யுரியது; எதிர்கால முணர்த்தாதெனக் கொள்ளல்போல எல் விகுதி எதிர் மறை உணர்த்திலதென்க; இவ்வாறே உண்ணுமல், உண்ணுமே முதலியவற்றில் மல், மே எதிர்மறையில் வரும் விகுதிகள் எதிர் மறை உணர்த்தாமை காண்க. 'நீத்ததுவும்' என்ற உம்மை 'முன்னே செல்வ மிழந்து வனத்தடைந்த தன்றி' எனப் பொருள்படலால் இறந் ததுதழீஇய எச்சவும்மை. இடையிலுள்ள 'ஏ' தேற்றம்; மற்ற இர ண்டும் ஈற்றசை. நளராசன் தன்னைப் படர்க்கையிடத்தானாக வைத் துக் கூறியது இச்செய்யுள். (௩௩)

அம்மொழிகேட் டந்தணனு மையுற் றுருநோக்கி
விம்முகருங் குழலைமீண் டடைந்தான்;—தெம்மன்னர்
ஊன்றோய் வடிவேல் விதர்ப்பன்ற னெண்ணகர்க்கே
வான்றோய்பொற் கோயிலிடை வந்து.

(இ - ள்) அ மொழி கேட்டு - (வாகுகன் சொல்லிய) அச் சொல்லைக் கேட்டு, அந்தணனும் - சுவேதனென்னும் பிராமணனும், உரு நோக்கி-(அவனுடைய) உருவத்தைப் பார்த்து, ஐயுற்று-சந்தே கித்து, தெவ் மன்னர் - பகையரசர்களுடைய, ஊன் தோய்-உடலில் முழுகுகின்ற, வடி வேல் - கூரிய வேலைத்தாங்கிய, விதர்ப்பன்தன்-

விதர்ப்பராசனுடைய, ஒள் நகர்க்கு-அழகாகிய நகரத்துக்கு, மீண்டு - திரும்பி, வான் தோய் - மேகம் படிகின்ற, பொன் கோயில் இடை வந்து - பொன்னாற் கட்டிய மாளிகையினிடத்து வந்து, விம்மு - (நாயகனுடைய பிரிவால்) துன்பப்படுகின்ற, கருங்குழலை-தமயந்தியை, அடைந்தான் - சேர்ந்தான்.

(வி - ரை) மொழியால் நளனென்றும், உருவால் அவனல்லனென்றும் துணியப்படாமையால் ஐயுறுவானாயினான். 'அந்தணனும்' என்ற வும்மை ஒருபுடை இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை. அந்தணன்: 'அம்-அழகிய, தணன் - தண்மையாகிய குணமுடையோன்' எனவும், 'அந்தம் - வேதமுடிவிற் கூறிய பொருளை, அணன் - பொருந்தினவன்' எனவும் பொருள் கூறுவார்; இச்சொல் இடுகுறிமாத்திரத்தில் பிராமணனையும், மேற்சொல்லிய காரணங் கருதியபோது அத்தன்மை யுடையானையு முணர்த்தலால் காரணவிடுகுறிப்பெயர்; ஆயினும், இங்கு இடுகுறி மாத்திரையாய் நின்றது. கருங்குழல் - பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர். ஊன்றோய்-ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்; நிலைமொழியீற்று னகரம் [நன்-மெ-சூ-கஎ - ஆல்] இயல்பாயிற்று; இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடராகக் கொள்ளின் அன்னகரம் [உருபுப்புணரியல் - சூ - கஈ - இல்] எண்ணின்கணின்ற இறந்தது தழீஇய இழிவுசிறப்பும்மையால் இயல்பின் இயல்பாயிற்றெனக. தெம்மன்னர்-தெவ் என்னும் நிலைமொழி யீற்று வகரம் வருமொழி மகரமாதலால் அதுவாகத் திரிந்தது [நன்-மெய்-சூ-௩௩];

> "தெவ்வென் மொழியே தொழிற்பெய ரற்றே
> மவ்வரின் வஃகான் மவ்வு மாகும்." (௩௪)

"எங்க ணுறைந்தனைகொ லெத்திசைபோய் நாடினைகொல்
கங்கைவள நாட்டார்தங் காவலனை — அங்குத்

தலைப்பட்ட வாறுண்டோ? சாற்''றென்றாள், கண்ணீர்
அலைப்பட்ட வாகத்தா ளாங்கு.

(இ - ள்) கண் நீர் - கண்ணீரினது, அலைப்பட்ட - அலையைப் பொருந்திய, ஆகத்தாள் - மார்பையுடைய தமயந்தி, ஆங்கு - சுவேத னென்னும் அந்தணன் வந்தபோது, எங்கண் உறைந்தனை - எங்குத் தங்கினாய்?, எத்திசை போய் - எந்தத் திக்கிற் போய், கங்கை - கங்கை யாற்றையுடைய, வளநாட்டார்தம் - வளப்பமாகிய நிடதநாட்டாரது, காவலனை - அரசனை, அங்கு - நீ சென்ற திக்கில், தலைப்பட்ட ஆறு - கூடியவிதம், உண்டோ - உளதோ, சாற்று என்றாள் - சொல்லென்று கேட்டாள்.

(வி - ரை) தேடாது சிலநாள் கழித்து வந்தாயோ என்பாள் 'எங்கணுறைந்தனை!' என்றாள். எங்கண் - எகரவினா இடைச்சொல் 'கண்' என்னும் இடப்பெயரோடு புணர்ந்தபோது இடையே இன மெல்லெழுத்து மிக்கது. உறைந்தனை - முன்னிலையொருமை இறந்த கால வினைமுற்று; உறை - பகுதி, த் - சந்தி, த் - இறந்தகால இடைநிலை, அன் - சாரியை, ஐ - முன்னிலையொருமை விகுதி, சந்தித் தகரம் நகர மாதல் மெலித்தல். ஓ - வினா. மேலாடை சோர்ந்ததையும் அறிந்தில ளென்பதைக் குறிப்பித்தற்குக் 'கண்ணீர் அலைப்பட்ட வாகத்தாள்' என்றார். 'கொல்' இரண்டும் அசை. அலை - தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்; அலை - வினைமுதற்பொருண்மை யுணர்த்தும் இகரவிகுதி புணர்ந்து கெட்டு நின்றது. 'அலைப்பட்ட' எனப் பகரத்தோற்றம்

"அல்வழி இஐ முன்ன ராயின்
இயல்பும் மிகலும் விகற்பமும் ஆகும்."

என்பதில் விகற்ப மென்பதனால் வந்தது. (௯௫)

"வாக்கினான் மன்னவனை யொப்பான், மறித்தொருகால்
ஆக்கையே நோக்கி னவனல்லன்;—பூக்கமழும்

கூந்தலாய்! மற்றக் குலப்பாகன்" என்றுரைத்தான்,
ஏந்துநூன் மார்ப னெடுத்து.

(இ - ள்) ஏந்து - தாங்குதற்குரிய, நூல் மார்பன் - பூணூலைத் தரித்த மார்பனாகிய சுவேதன், பூ கமழும்-மலர் மணக்கின்ற, கூந்தலாய் - கூந்தலையுடையாளே!, அக் குலப்பாகன் - நீ சொல்லியபடி பரீட்சிக்கப்பட்ட சிறந்த தேர்ப்பாகன், ஒருகால்-ஒருமுறை, வாக்கினால் - பேசுஞ் சொல்லினால், மன்னவனை ஒப்பான் - (நம்முடைய) அரசனை ஒக்கின்றான்; மறித்து-(அச்சொல்லை) ஒழித்து, ஆக்கையே- உடலொன்றையுமே, நோக்கின் - பார்த்தால், அவன் அல்லன் - நம்மரசனல்லனா யிருக்கிறான், என்று உரைத்தான் - என்று சொல்லினான்.

(வி - ரை) 'வாக்கு' கருவியாகுபெயராய்ச் சொல்லை யுணர்த் திற்று. 'பாகன் அவனல்லன்' என்பது எழுவாய்த் தொகாநிலைத் தொடர்; பாகன் அன் விகுதிக்கும், அவன் அல் என்னும் பண்படிக்கும் உரியனவாய் நின்றன. 'பூக்கமழும்' என்பது எழுவாய்த்தொகா நிலைத்தொடராதலால் இனமெல்லெழுத்து மிகாதாயிற்று. கூந்தலா ளென்னும் சினையடியாகப் பிறந்த பெயர் விளியுருபேற்றுக் 'கூந்தலாய்' என நின்றது. 'பூக்கமழுங் கூந்தலாய்' எனவே 'பூ கூந்தலை யடைந்து மிக்க மணம் பெறுகின்றது' என்பது. 'கமழும்' என்னும் பெயரெச்சம் 'கூந்தல்' என்னும் கருவிப்பெயர் கொண்டது. 'ஒப்பான்' என்னும் வினைமுற்றில் பகரம் நிகழ்காலங் காட்டியது; இதனைத் தொழிலடியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினைமுற்றாகக் கொள்ளினும் இழுக்காது; ஒப்பு - பகுதி (தொழிற்பெயர்), ஆன் - விகுதி, உகரக் கேடு - சந்தி. ஆக்கை - யாக்கப்பட்டதென்னும் பொருளில், ஆ (யா என்பதன் மரூஉ)-பகுதி, க் - சந்தி, கு - சாரியை, ஐ - செயப்படு பொருண்மை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; தொழிலாகு பெயரெனக் கொள்ளின் ஆ - பகுதி, க் - சந்தி, கை - புடைபெயர்ச்சியை யுணர்த்தும் விகுதி; இச்சொல்,

"உலகம் யாவையுந் தாமுள வாக்கலும்,"

என்பதில் உலகம் இடத்தையும், இடவாகுபெயராய் இடத்து நிகழ் பொருளையும் உணர்த்துவதுபோல, உடலையும், முதலாகுபெயராய் மேனியையும் உணர்த்தியதாகக் கொள்ளினு மிழுக்காது. ஏ-பிரிநிலை.

"மீண்டோர் சுயம்வரத்தை வீமன் திருமடந்தை
பூண்டாளென் றந்தணநீ போயுரைத்தால்—நீண்ட
கொடைவேந்தற் கித்தூரந் தேர்கோலங் கொள்வான்
படைவேந்தன்" என்றாள் பரிந்து.

(இ-ள்) அந்தண-அழகிய சாந்தகுணமுடைய பிராமணனே!, வீமன் திரு மடந்தை - வீமராசனுடைய அழகிய மகள், மீண்டு - (நளனுக்கு உரிமையான நிலையினின்று) நீங்கி, ஓர் சுயம்வரத்தை - விசேடமான சுயம்வரத்தை, பூண்டாள் என்று - மேற்கொண்டா ளென்று, நீண்ட கொடை வேந்தற்கு - மிக்க ஈகைத்தன்மையுடைய இருதுபன்னனுக்கு, நீ போய் உரைத்தால் - நீ போய்ச் சொல்லி னால், இத்தூரம் - (அயோத்தியினின்று) இவ்வளவு தூரத்துக்கு, தேர்க்கோலம்கொள்வான் - சாரதியாவான், படை வேந்தன்-சேனை மிகுதியையுடைய நளராசன், என்றாள் பரிந்து - என்று அன்போடு சொல்லினாள்.

(வி-ரை) அயோத்திக்கும் விதர்ப்பநகரத்துக்கும் இடைநின்ற வழித்தூரம் நூறு - நாழிகையதாதலால் தேர் ஓட்டற்கு நளனே இசைவானென்னும் கருத்தால் இவ்வாறு கூறினாள். சுயம்வரம் - தானே வரித்தல் (கோருதல்), அதாவது, மங்கையானவள் தன் கருத்துக் கிசைந்தவனை நாயகனாகக் கோருதல். 'வரம்' என்பதற்குப் பொருள் வருவித்தலெனக் கொள்ளலாகாதோ எனின், கொள்ளின் அது தரம் என்பதற்குப் பொருள் தருவித்தல் என்னல்போலுமன்றி அது பொருளன்மை அறிக. 'இத்தூரம்' என்பதில் இகரச்சுட்டுத்

தன்மையிடத்துக் குரியதாகையால் இடவழுவமைதியன்று; வழா நிலையேயாம். 'தேர்க்கோலங்கொள்வான்' என்பது அரவணைச்செல்வ னென்பதுபோல ஒருசொல்லின் தன்மையதாய்த் தேர்ப்பாகனுக் குப் பெயராயிற்று. 'படை' என்னும் அடை சாதியடை. கொடை - தொழிற்பெயர்; கொடு - பகுதி, ஐ - புடைபெயர்ச்சியை யுணர்த்தும் விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி. மீண்டு: மீள் - பகுதி, ட் - இறந்தகால இடைநிலை, உ - வினையெச்சவிகுதி, ளகரம் டகரமாதல் சந்தி, அது ணகரமாதல் மெலித்தல் விகாரம். முன் ஒரு நாயகனுக்கு உரியா ளாகி, மக்களைப் பெற்றும், அதன்மேலும் வேறொருவனைக் கோருத லால் இது விசேட சுயம்வரமாயிற்று. (௩௭)

"எங்கோன் மகளுக் கிரண்டாஞ் சுயம்வரம்" என்
றங்கோர்முரச மறைவித்தான்;—"செங்கோலாய்!
அந்நாளு நாளை யள"வென்று னந்தணன்போய்த்
தென்னாளுந் தாரானைச் சேர்ந்து.

(இ - ள்) அந்தணன் போய் - (புரோகிதன்) அயோத்தியா நகரத்துக்குப் போய், தேன் - வண்டுகள், ஆளும் - இடைவிடாது வசிக்கின்ற, தாரானை - மாலையணிந்த இருதுபன்னனை, சேர்ந்து - அடைந்து, செங்கோலாய் - அரசனே!, எம் கோன் மகளுக்கு - எம க்கு அரசனாகிய வீமராசன்தன் புத்திரிக்கு, இரண்டு ஆம் சுயம் வரம் என்று - (இரண்டென்னும் எண்ணில் நின்ற) இரண்டாவ தாகிய சுயம்வரம் நடக்குமென்று, அங்கு - அவ்விதர்ப்பதேசத்தில், ஓர் முரசம் - ஒப்பற்ற பேரிகையை, அறைவித்தான் - கொட்டுவித் தான்; அந்நாளும்-சுயம்வரங் குறித்த நாளும், நாளை அளவு என்றுன்- நாளைத்தினத்தின் அளவினது (நாளையே) என்று சொல்லினான்.

(வி - ரை) அந்தணரை ஓம்புதல் அரசர்க் குரியதோ ரறமாத லின் தன்னைப்போல்வாரையும் தன்னுடபடுத்தி 'எங்கோன்' என்

றான். கோல் - அரசனது ஆளுகை கோல் போலுதலால் உவமை யாகுபெயர்; இது பிறிதினியைபு நீக்கிய விசேடணமாகிய செம்மை யை அடுத்துச் 'செங்கோல்' என நின்றது; பிறிதாவது கொடுமை; செம்மை - கோணாமை. கொடுமை - கோணுதல். உம்மை - உயர்வு சிறப்பு. அந்நாளும் நாளை யளவினதென்பது,

"இல்லவள் மாண்பானால்"

என்பதுபோல 'அந்நாளு நாளையளவு' என வந்தது; இது குணி யைக் குணமாகக் கூறுவதோர் மரபுவழுவமைதி. 'இரண்டாம்' என்பது ஏழாம்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர்; ஆஞ்சுயம் வரம்-பெயரெச்சத் தொகாநிலைத்தொடர்; இவ்வாறன்றி 'ஆம்' என்ப தைச் சாரியை எனக் கொள்ளின் 'இரண்டாஞ் சுயம்வரம்' என்ப தற்கு 'இரு சுயம்வரம்' எனப் பொருள்படுவதே யன்றி இரண் டாவது சுயம்வரமெனப் பொருள்படாமை உணர்க. தேனென்பது 'தென்' எனக் குறுக்கல் பெற்றது. (௩அ)

"வேத மொழிவாணன் மீண்டுஞ் சுயம்வரத்தைக்
காதலித்தாள் வீமன்றன் காதலியென்—றோதினான்"
'என்செய்கோ? மற்றிதனுக்' கென்றா னிகல்சீறும்
மின்செய்த வேலான் விரைந்து.

(இ - ள்) வீமன்தன் காதலி - வீமராசனுடைய புத்திரி, மீண் டும் - மீளவும், சுயம்வரத்தைக் காதலித்தாள் என்று - சுயம்வரத்தை விரும்பினாளென்று, வேத மொழி வாணன் - வேதப்பொருள்களைக் கூறும் வாழ்க்கையையுடைய புரோகிதன், ஓதினான்-சொல்லினான்; இகல் சீறும்-பகைவராகிய இருளைச் சீறுகின்ற, மின் செய்த-வெற்றி யாகிய ஒளியைச் செய்த, வேலான் - வேலைத்தாங்கிய இருதுபன் னன், விரைந்து - ஆத்திரப்பட்டு, இதனுக்கு - இச்சுயம்வரப் பிரயா ணத்துக்கு, என் செய்கோ - யாது செய்வேன்?, என்றான் - என்று சொல்லினான்.

(வி - ரை) 'என்செய்கு' என்பது இருதுபன்னன் தன்னில் தானே சொல்லிக்கொண்டானெனல் செய்கென்னும் தன்மை யொருமையால் விளங்கியது; சாரதியை நோக்கிக் கூறியிருப்பானாயின், அவன் தேரைச் செலுத்துவோனாதலால், என் செய்குமெனப் பன்மையாற் கூறியிருப்பானென்க. 'என்' என்பது இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருள்பட நிற்றலால் வினாப்பெயரென்றே கொள்க; எவனென்னும் வினாவினைக் குறிப்புமுற்றின் மரூஉ அன்று. 'வாணன்' என்பது வாழ்நனென்பதன் மரூஉ; இது தனித்து வருதலின்றிப் பாவாணன், குன்றவாணன், தஞ்சைவாணன், அம்பலவாணனென ஒருமொழியைச் சார்ந்தே வரும்; இச்செய்யுளிலும் 'மொழிவாணன்' என வந்தமை காண்க. 'மீண்டு' என்பது மீள என்பதன் திரிபு. உம்மை - இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை. காதலித்தாள் - பெண்பாற் படர்க்கை இறந்தகால வினைமுற்று; இதில் காதலென்னும் பண்புப் பெயரி னடியாகப் பிறந்த காதலி முதனிலை. காதலி-பண்படியாகப் பிறந்த பெண்பாற் படர்க்கைப்பெயர்; காதல்-பகுதி, இ - பெண்பாற் படர்க்கைவிகுதி. செய்கு-தன்மையொருமை எதிர்கால வினைமுற்று; இக் குவ்விகுதி இடம் பால் காலங்களை யுணர்த்தியது. இகல் - பண்பாகுபெயர். ஓ - இரக்கப்பொருளது. மற்று-அசைநிலை. (௩௧)

"குறையாத கற்பினாள், கொண்டானுக் கல்லால்
இறவாத வேந்திழையாள், இன்று—பறிபீறி
நெல்விற் பருவரா லோடு நெடுநாடா!
சொல்லப் படுமோவிச் சொல்."

(இ - ள்) பறி பீறி-(தன்னைப் போடுகின்ற) பறியைக் கிழித்துக்கொண்டு, நெல்லில் - நெல்வயலில், பரு வரால் - பருமையாகிய வரால் மீன், ஓடும்-ஓடுகின்ற, நெடு நாடா-பெரிய கோசலநாட்டரசனே!, குறையாத-(தமயந்தி என்னும்) நிறைவாகிய, கற்பினாள்-கற்பையுடையாள், கொண்டானுக்கு - மணஞ்செய்த நாயகனிடத்து, அல்

லால் - அல்லாமல், (பிறரிடத்து) இறவாத - வரம்புகடந்து (மனம்) செல்லாத, ஏந்து இழையாள் - தாங்கிய ஆபரணங்களை யுடையாள், (அப்பெண்) இன்று-(நாயகனைப் பிரிந்த) இக்காலத்தில், இச்சொல்-இரண்டாஞ் சுயம்வரமென்னுஞ் சொல், சொல்லப்படுமோ - (அவளால்) சொல்லப்படாது.

(வி - ரை) தன்னிற்றானே சொல்லிக்கொண்ட இருதுபன்னனை நோக்கி மனம் பொறாமல் நளன் சொல்லியது இச்செய்யுள். 'கற்பினாள்' 'ஏந்திழையாள்' என்னுங் குறிப்புமுற்று இரண்டடுக்கி அப்பெண் என்னும் ஒருபெயர் கொண்டது; அது இங்கே எஞ்சி நின்றது. 'நெல்' தான் விளைகின்ற நிலத்துக் காதலால் தானியாகு பெயர். சொல்லப்படும் - செய்புமென் வாய்பாட்டுச் செயப்பாட்டு வினைமுற்று; சொல் - பகுதி, ல் - சந்தி, அ - சாரியை, படு-செயப்படு பொருண்மை விகுதி, அனைத்துமொரு பகுதி, உம் - திணைபால்களுக்குப் பொதுமையாய் எதிர்கால முணர்த்தும் விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; அவ் வும்விகுதி பொதுமை நீங்கி அஃறிணை ஒன்றன்பாலுக்குரியதாய் நின்றது. 'பறிபீறி நெல்லிற் பருவராலோடும்' என்றமையால் அந்நாடு நீர்வள முடையதென்பது கருத்து. கொண்டான் - கணவன்; இது உலகவழக்கு. 'இன்று இச்சொல் சொல்லப்படுமோ' என்றது 'இக்காலத்தில் நாயகன் பிரிந்த பிரிவால் தான் துன்பப்படுத லொழிந்து இவ்வாறு சொல்லாள்' என்பதை யுணர்த்தியது; இதுபற்றியே சொல்லப்படுமென எதிர்காலத்தால் கூறியது மென்க. ஓ - எதிர்மறை. (௬௦)

"என்மே லெறிகின்ற மாலை யெழினளன்றன்
முன்னே விழுந்ததுபோன் முன்னாளில்—அன்னதற்குக்
காரணந்தா னீதன்றோ?" என்றான், கடாஞ்சொரியும்
வாரணந்தா னன்னான் மதித்து.

(இ-ள்) கடாம் - மதசலத்தை, சொரியும் - பொழிகின்ற, வாரணந்தான் - யானையையே, அன்னான் - ஒத்த இருதுபன்னன், மதித்து - (புரோகிதன் சொல்லையே) நன்குமதித்து, முன் நாளில் - சுயம்வரம் நடந்தகாலத்தில், என்மேல் எறிகின்ற மாலை-(தமயந்தி) என்னைக்குறித் தெரியப்பட்டு வருகிற மாலையானது, எழில் நளன் தன்முன் - அழகிய நளனிடத்து, விழுந்தது போன்ம் - விழுந்தது போலும்; அன்னதற்கு - அவ்வாறெண்ணுதற்கு, ஈது - இவ்விரண்டாம் சுயம்வரம், காரணம் அன்றே - ஏதுவே ஆகும், என்றான் - என்று சொல்லினான்.

(வி-ரை) 'ஆதலால், விதர்ப்ப நாட்டுக்குச் செல்லவேண்டும்; தேரைக் கொண்டுவா!' என்றானென்பது இசையெச்சமாக நின்றதெனக் கொள்க. 'எழினளன்' என்றது சுயம்வரமாலை பெற்றமையைக் குறித்துக் கூறினானே யன்றி அவனதழகை வியந்து கூறினானல்லனென்பது 'என்மே லெறிகின்ற மாலை' என்றதனால் விளங்குகின்றது. எறியப்பட்டு வருகிற மாலை அவன்மேல் விழுந்ததென்னுங் கருத்தால் கூறியதாகையால் 'எறிகின்ற' என்னும் நிகழ்காலப் பெயரெச்சம் வழாநிலையேயன்றிக் காலவழுவமைதியன்று. ஒப்பில் போலியாகிய போலுமென்னும் செய்யுமென் முற்று ஈற்றுயிர் கெட்டுப் 'போன்ம்'என நின்றது. 'விழுந்தது காண்'என்று பாடமாயின் 'காண்' என்பதை 'நீ அறி' எனப் பொருள் தரும் ஈறுகெட்டு நின்ற ஏவலொருமை எதிர்கால வினைமுற்றாகவாவது, முன்னிலை யொருமை அசையாகவாவது கொள்க. அன்னான் - அன் என்னும் இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த செயப்படுபொருள் குன்றாத குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். முன்னாள் - பண்புத் தொகைநிலைத்தொடர்; விரிந்தால் முன்னாகிய நாளென விரியும். 'தான்' என்பன இரண்டில் முன்னது அசை; பின்னது தேற்றப்பொருளது. வாகுகன் கூறிய உண்மையை உணராத உன்மத்தத்தைக் குறித்து 'வாரணந்தானன்னான்' என்றார்.

(௬௧)

'முன்னை வினையான் முடிந்ததோ? மொய்குழலாள்
என்னைத்தான் காண விசைந்ததோ?—தன்மரபுக்
கொவ்வாத வார்த்தை யுலகத் துரைப்பட்ட
தெவ்வாறு கொல்லோ விது.'

(இ - ள்) தன் மரபுக்கு - தன் குலத்துக்கு, ஒவ்வாத - தகாத, வார்த்தை - மறு சுயம்வரமென்னும் சொல், உலகத்து - உலகத்தில், உரைப்பட்டது - பேசுதலில் பொருந்தியது (வழங்கியது), இது - இச்சொல், முன்னை வினையால் - முன் பிறப்பில் செய்த வினையினால், முடிந்ததோ - சம்பவித்ததோ, தான் என்னைக் காண - தான் என்னைக் காணுதற்காக, மொய் குழலாள் - மொய்த்த கூந்தலையுடைய தமயந்தி, இசைந்ததோ - சம்மதித்துச் சொல்லியதோ? எவ்வாறோ - எவ்வகையால் உண்டாயிற்றோ.

(வி - ரை) மயிராகிய சினையினது வினையாய் நின்ற 'மொய்' என்னும் வினைத்தொகையாகிய காலங்கரந்த பெயரெச்சம் 'குழல்' என்னும் முதலாகிய பிற பெயர் கொண்டது. ஒவ்வாத - எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்; ஒ - பகுதி, உடம்படு மெய்யாகிய வ் - சந்தி, இரட்டிய வகாமுஞ் சந்தி, ஆ - எதிர்மறைவிகுதி, அனைத்து மொரு பகுதி, த்-எழுத்துப்பேறு, அ-பெயரெச்சவிகுதி. 'உரைப்பட்டது' என்பதை ஒருசொல்லாகக் கொண்டு உரைக்கப்பட்ட தென்பது, க்-சந்தி, கு, அ - சாரியைகள் தொகுக்கப்பட்டு நின்றதெனவும் உரைக்கலாம். 'ஓ' மூன்றனுள் முன்னுள்ள இரண்டும் வினாப்பொருளிலும், பின்னுள்ள ஒன்றும் இரக்கப்பொருளிலும் வந்தன. ஓர் பெண் இரண்டாமுறை வேறொருவனை மணஞ் செய்தல் உயர்ந்த வருணத்தாரது ஒழுக்க மல்லாமையால் இரண்டாஞ் சுயம்வரத்தைத் 'தன்மரபுக் கொவ்வாத வார்த்தை' என்றான். கொல் - அசை. இச் செய்யுள் நளன் கருதியதைக் கூறியது. பின் வருவதும் இது. (௬௨)

[இச்செய்யுள் சில பிரதிகளில் மாத்திரம் காணப்படுகிறது]

'காவலனுக் கேவற் கடன்பூண்டேன், மற்றவன்ற
னேவன் முடிப்பேன்' இனியென்று—மாவைக்
குலத்தேரிற் பூட்டினான், கோதையர்தங் கொங்கை
மலர்த்தேன் றுளிக்குந்தார் மன்.

(இ - ள்) கோதையர்தம் - பெண்களுடைய, கொங்கை-தனங்களின்மேல், மலர்த்தேன் - (தன்னிடமுள்ள) மலரிலுள்ள தேன், துளிக்கும் - துளிக்கும்படியான, தார் - மாலையை அணிந்த, மன்-நளமகாராஜன், காவலனுக்கு - ருதுபர்ணமகாராஜனுக்கு, ஏவல் - ஏவல்தொழிலைச் செய்யும், கடன் பூண்டேன் - கடமையை மேற்கொண்டேன்; (ஆதலால்) அவன்தன்-அவனுடைய, ஏவல்-கட்டளையை, இனி-இனி, முடிப்பேன் - செய்துமுடிப்பேன், என்று-என்று தனக்குள் துணிந்து, மாவை - குதிரைகளை, குலத்தேரில்-சிறந்ததாகிய தேரிலே, பூட்டினான் - சேர்த்துக் கட்டினான்.

(வி - ரை) இவன் அணிந்த தாரின் மலரிலுள்ள தேன் மாதர்கள் நெருங்கிப் பழகுதலால் அவர்தம் கொங்கைகளில் துளிப்பதாயிற்றென்க. இவ்வாசிரியர், இங்ஙனம் பெருஞ் சிறப்போடிருந்த அரசன், ருதுபர்ணனுக்கு ஏவற்றொழில் செய்யுங் கடமை பூண்டனனே என்னுந் தமதிரக்கம் குறிப்புப் பொருளாகத் தோன்ற இச்செய்யுளைக் கூறினார். (௩௩)

"ஒற்றைத் தனியாழித் தேரென்ன வோடுவதோர்
கொற்ற நெடுந்தேர் கொடுவந்தேன்,—மற்றிதற்கே
போந்தேறு" கென்றுரைத்தான், பொம்மென் றளிமுரலத்
தீந்தேறல் வாக்குந்தார்ச் சேய்.

(இ - ள்) அளி - வண்டுகள், பொம் என்று முரல - பொம் மென்று ஒலித்து எழ, தீ தேறல் - மதுரமாகிய தேனை, வாக்கும் -

ஊற்றுகின்ற, தார்ச் சேய் - மாலையணிந்த சுப்பிரமணியனை ஒத்த வாகுகன், தனி-ஒப்பில்லாத, ஒற்றை ஆழி - ஒரு சக்கரத்தையுடைய, தேர் என்ன - சூரியரதம்போல, ஓடுவது - ஓடுவதாகிய, கொற்றம்-வெற்றியைத் தரத்தக்க, ஓர் நெடு தேர் - ஒரு பெருந்தேரை, கொடு வந்தேன் - கொண்டுவந்தேன்; இதற்கு - இத்தேரில், போந்து ஏறுக-வந்து ஏறக்கடவாய், என்று உரைத்தான்-என்று சொல்லினன்.

(வி - ரை) ஒற்றை:

"மென்றொடர் மொழியுள் சிலவேற் றுமையில்
தம்இன வன்றொடர் ஆகா மன்னே."

என்பதனால் ஒன்றென்பது ஒற்றென்றாகி,

"ஐஈற் றுடைக்குற் றுகரமும் உளவே."

என்பதனால் ஐகாரச்சாரியை பெற்றது. 'இதற்கு' என்னும் நான்கனுருபு 'போந்து' என்னும் வினையைக் கொண்டதெனக் கொள்ளின், ஏழாவத னிடப்பொருளில் வந்ததெனவும், 'ஏறுக' என்னும் வியங்கோள் வினையைக் கொண்டதாகக் கொள்ளின் உருபுமயக்கமெனவுங் கொள்க. 'கொடு' என்பது கொண்டென்பதன் மரூஉ. பொம்மென்று - பொம் என்பது ஒலி; அது என்று, என என்னும் இடைச்சொற்களைச் சார்ந்தே வரும் ஆதலால் 'என்று' என்னும் சொற்குப் பொருள் 'இசை' என்று கொள்க. பொம்மெனல், பொம்மென்றது எனத் தொழிற்பெயரும் வினைமுற்றும் முதலிய வினை விகற்பங்கள் பிறக்கும்; அவ்வினை விகற்பங்களுக்குப் பகுதி பொம்மென் என்பது. கொற்றம் - தொழிற்பெயர்; கொல் - பகுதி, று - சாரியை, அம் - புடைபெயர்ச்சி விகுதி, லகர தகரங்கள் றகரமாதலும், உகரங் கெடுதலும் சந்தி. ஆழி - சக்கரம்; தேரினுறுப்புப் பலவற்றுள்ளும் பூமியி லழுந்துத லுடையது சக்கரமாதலால், இது தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயரெனக் கொண்டு, இ - வினைமுதற்

பொருண்மை விகுதியென்க; இவ்வாறன்றிப் பண்பாகுபெய ரெனி னும் ஒக்கும்; ஆழி - வட்டம். தேறல் - தொழிலாகுபெயர். 'சேய்' என்பது காரென்பதுபோல விகாரப்பட்டு நின்ற பண்புப்பெயர் பண்பாகுபெயராய்க் குமரனை உணர்த்தி, அது நளனுக்கு உருவக மாய் நின்றது. ஒற்றைத் தனி-ஒருபொருட் பன்மொழியாக வைத் துரைப்பினும் பொருந்தும். (சச)

முந்தை வினைகுறுக மூவா மயல்கொண்டான்
சிந்தை யினுங்கடுகச் சென்றதே—சந்தவிரை
தார்குன்றா மெல்லோதி தன்செயலைத் தன்மனத்தே
தேர்கின்றா னூர்கின்ற தேர்.

(இ - ள்) சந்தவிரை - மயிர்ச்சாந்தின் மணமும், தார் - மலர் மாலையும், குன்றாத - நீங்குதலில்லாத, மெல்லோதிதன் - மென்மை யாகிய கூந்தலையுடைய தமயந்தியினது, செயலை-இரண்டாம் சுயம் வரத்தை விரும்பிய செய்கையை, தன் மனத்தே தேர்கின்றான் - (புறத்தில் தோன்றாமல்) தன் மனத்திலேயே ஆராய்கின்ற வாகு கன், ஊர்கின்ற தேர் - நடத்துகின்ற தேர், முந்தை வினை-முன்னை வினை (ஆகூழானது), குறுக - நெருங்குகையில், மூவாத மயல் - இளமையாகிய ஆசையை (புது விருப்பத்தை, கொண்டான் - கொண்ட இருதுபன்னனுடைய, சிந்தையினும்-மனத்தைப் பார்க்கி லும், கடுகச் சென்றது - விரைவாக ஓடியது.

(வி - ரை) 'முந்தை வினை' என்றது நளன் தமயந்தி இருவ ருடைய வினையை; முந்தை-பண்புப்பெயர்; முந்து - பகுதி, ஐ-பகு திப்பொருள் விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; இப் பண்படியாக முந்து, முந்துதல், முந்தின, முந்தி, முந்தினன், முந்தாமை, முந்தாத, முந் தாமல், முந்தான் என வினைவிகற்பங்கள் பிறக்கும். குறுக - காரண காரியப் பொருளில் வாராமையால் நிகழ்காலச் செயவென் வாய்பாட்டு

வினையெச்சம்; காரணப்பொருட்டாய் இறந்தகாலத்ததெனவைத் துரைப்பினும் பொருந்தும். முன் நடந்த சுயம்வரத்தில் தமயந்தியைக் கண்ட நாள்தொட்டு அடங்காத ஒருதன்மையதாகிய காதலுடையானுதலால் 'மூவா மயல் கொண்டான்' என்றார். மூவா - ஈறு தொகுத்தலாய் நின்ற எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்; மூ - பகுதி, வ் - சந்தி, ஆ - எதிர்மறை விகுதி, அனைத்து மொருபகுதி, த் - விரித்தல் விகாரம், அ - பெயரெச்சவிகுதி; குன்று என்பதும் இது. ஏ இரண்டனுள் முன்னது ஈற்றசை; பின்னது பிரிநிலை. ஐந்தனுருபு எல்லைப்பொருளது. உம்மை உயர்வுசிறப்பு. (சரு)

"மேலாடை வீழ்ந்த தெடு!" என்று னவ்வளவில்
நாலாறு காத நடந்ததே;—தோலாமை
மேல்கொண்டா னேறிவர வெம்மைக் கலிச்சூதில்
மால்கொண்டான் கோல்கொண்ட மா.

(இ - ள்) மேல் ஆடை - உத்தரியம், வீழ்ந்தது - விழுந்தது, எடு என்றான் - எடு என்று (இருதுபன்னன்) சொல்லினான்; அவ்வளவில் - அச்சொல் சொல்லிய அளவில், நால் ஆறு காதம்-பத்துக் காதம், நடந்தது-சென்றன, தோலாமை-வெற்றியை, மேல் கொண்டான்-மேன்மையாகக் கொண்ட அவ்வரசன், ஏறிவர-ஏறிவாராநிற்க, வெம்மைக் கலி - கொடுமையாகிய கலியினால், சூதில் மால் கொண்டான்-சூதாட்டத்தில் மயக்கங்கொண்ட நளனாகிய வாகுகன், கோல் கொண்ட மா - முட்கோல் கொண்ட குதிரைகள்.

(வி - ரை) நாலாறு - உம்மைத்தொகை; விரிந்தால் நாலும் ஆறுமென விரியும்; நாலென்பது உலகவழக்கு; இதை நாலாகிய ஆறு 'இருபத்துநான்கு' எனப் பொருள் கொண்டு பண்புத்தொகையாக்கினும் பொருந்தும்; இருவழியும் நாலாறு பல என்பதை உணர்த்த வந்த குறிப்புச்சொல். 'தோலாமை' என்பது எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர்; அது இங்கே வெற்றிக்காயிற்று. 'மேல் கொண்டான்

என்னும் வினையாலணையும் பெயர் சுட்டுப்பொருளதாய் நின்றது. 'மா' சாதியொருமை யாதலால் 'நடந்தது' என்னும் ஒருமைவினை கொண்டது. 'கொண்ட' என்னும் காரியப்பொருட்டாகிய இறந்த காலப் பெயரெச்சம் 'மா' என்னும் கருவிப்பெயர் கொண்டது. எது கைத்தொடைநோக்கி மேற்கொண்டானென்பது மேல்கொண்டா னெனத் திரியாது நின்றது. 'வெம்மைக் கலிச்சூதின் மால் கொண் டான்' என்றது அது காரணத்தால் இந் நிலைமையானானென் னும் இரக்கத்தா லென்க. (சகூ)

ஆய தறிந்த வயோத்தியர்கோ னாங்கதற்கு
மேயவிறும் பூதினனாய் வேட்கைமிகத்—'தூயதிறல்
அன்னவன்பா லவ்விஞ்சை யாயுமாறி யா'தென்ன
உன்னுவான் றன்னுள்ளே யோர்ந்து.

(இ - ள்) ஆயது - அவ்வாறு குதிரைக ளோடியதை, அறிந்த அயோத்தியர் கோன் - தெரிந்துகொண்ட அயோத்தி நகரத்தரசன், ஆங்கு - அங்கே, அதற்கு - அதனால், இறும்பூது மேயினன் ஆய் - ஆச்சரியத்தை யடைந்தவனாகி, வேட்கை மிக - விருப்பம் மிகுதலி னால், தூய திறல் - குற்றமில்லாத சாமர்த்தியமுடைய, அன்னவன் பால் - அந்நளனாகிய வாகுகனிடத்து, அவ்விஞ்சை-அவ்வசுவ மந்திர த்தை, ஆயும் ஆறு-ஆராய்ந்தறியும் வகை, யாது என்ன-யாதென்று, தன் உள் - தன் மனத்தில், உன்னி ஓர்வான் - நினைத்து ஆலோ சிப்பான்.

(வி-ரை) 'ஆய' என்னும் இறந்தகால வினையாலணையும் பெயரி லும், 'மேய' என்னும் அக்காலப் பெயரெச்சத்திலும் யகரம் கால முணர்த்தியது; ஆ - பகுதி, ய் - இறந்தகால இடைநிலை, அ - சாரியை, து - ஒன்றன்படர்க்கை விகுதி; மே - பகுதி, ய் - இறந்த கால இடைநிலை, அ - பெயரெச்சவிகுதி; தூய-குறிப்புப் பெயரெச்

சம்; தூய் - பகுதி, அ - பெயரெச்சவிகுதி; அதற்கு இக் குவ்வுருபு மூன்றாவதற்குரிய நிமித்த காரணப்பொருளில் வந்தது. 'மேயவிறும் பூதினன்' 'உன்னுவான் ஓர்ந்து' என்னுஞ் சொற்களைப் பின்முன்னுக் நிறுத்தி விகுதிகளைப் பிரித்துக் கூட்டுக. வேட்கை - தொழிற் பெயர்; வேள் - பகுதி, கை - புடைபெயர்ச்சி விகுதி, ளகரம் டகரமாதல் சந்தி; வேள், வேட்ட, வேட்டு, வேட்டான், வேட்காமை, வேட்காத, வேட்காமல், வேட்கான் என ஒழிந்த வினைவிகற்பங்கள் வரும்; எதிர்மறையிலும், வேட்கும் - வேட்கின் என உடன்பாட்டுப் பெயரெச்ச வினையெச்சங்களிலும், குச்சாரியை பெற்றே வரும். ()

"இத்தாழ் பணையி லிருந்தான் றிக் காயெண்ணின்
பத்தா யிரங்கோடி பார்!'' என்ன—உய்த்ததனில்
தேர்நிறுத்தி யெண்ணினான், தேவர்சபை நடுவே
தார்நிறுத்துந் தோள்வேந்தன் றான்.

(இ - ள்) இத் தாழ் பணையில் - இந்தப் பள்ளமாகிய வயலிலுள்ள, இரு தான்றிக்காய்-பெரிய தான்றிமரத்தினது காய்கள், எண்ணின்-எண்ணினால், பத்தாயிரம் கோடி-பதினாயிரங்கோடி காய்களாகும், பார் என்ன - எண்ணி அறி என்று (இருதுபன்னன்) சொல்ல, தேவர் சபை நடு - (இந்திரன் முதலிய) தேவர்கள் கூடிய சபையின் மத்தியில், தார் நிறுத்தும் - சுயம்வரமாலையைப் (பிறர் பெறவொட்டாமல்) தம்மேல் நிலைக்கச்செய்த, தோள் வேந்தன் - தோள்களையுடைய நளராசனாகிய வாகுகன், அதனில் - அம்மரத் தருகே, தேர் உய்த்து - தேரைச் செலுத்தி, நிறுத்தி - நிற்கச்செய்து, எண்ணினான் - எண்ணிப்பார்த்தான்.

(வி - ரை) தேவர்களினு மிக்க அழகுடையானும், கட்டழகுடைய மங்கையால் விரும்பப்படுந் தோள்களுடையானுமா மென்பார் 'தேவர் சபைநடுவே, தார் நிறுத்துந் தோள்வேந்தன்' என்றார்;

காய்-தொழிலடியாகப் பிறந்தபெயர்; இது வினைமுதற்பொருண்மை இகரவிகுதி புணர்ந்து கெட்டு நின்றது. பத்தாயிரங்கோடி - எண்ணலளவையாகுபெயர். 'பத்தாயிரம்' 'ஆயிரங்கோடி' என்பன பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்கள். என்ன - இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த காரணப்பொருட்டாகிய இறந்தகால வினையெச்சம்; என் - பகுதி; ன் - சந்தி, அ - இறந்தகால வினையெச்சவிகுதி. நடு - பண்பாகுபெயர்; சபைநடு - உறுப்புத்தற்கிழமைப் பொருளதாகிய ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடர். 'இத்தாழ் பணை' என்ற குறிப்பால் விதர்ப்பநாடடைந்தா ரென்பது விளங்குகின்றது. (சஅ)

ஏரடிப்பார் கோலெடுப்ப வின்றேன் றொடைபீறிக்
காரடுத்த சோலைக் கடனாடன்—"தேரடுத்த [ன்,
மாத்தொழிலு மித்தொழிலு மாற்றுதுமால்" என்றுரைத்தா
தேர்த்தொழிலின் மிக்கானைத் தேர்ந்து.

(இ - ள்) ஏர் அடிப்பார் - உழுமாடுகளை அடிக்கக் கருதும் உழவர், கோல் எடுப்ப - தாற்றுக்கோலை அடிக்க உயர்த்ததினால் (அதன் முனைபட்டு) இன் தேன் தொடை பீறி-இனிய தேன்கூடு கிழிபடுதலால், கார் அடுத்த-மேகத்தைப் பொருந்த வளர்ந்த, சோலை-சோலைகளாற் சூழப்பட்ட, கடல் நாடன் - கடலைச்சார்ந்த கோசலநாட்டரசன், தேர்த்தொழிலின் மிக்கானை - தேரை நடத்துந் தொழிலில் சிறந்த வாகுகனை, தேர்ந்து - தெளிந்து, தேர் அடுத்த - தேரிற் பூட்டிய, மாத்தொழிலும் - குதிரையை நடத்துந் தொழிலையும் (அதாவது அசுவமந்திரத்தையும்), இத்தொழிலும் - இக் கணிதத் தொழிலையும், மாற்றுதும் - நம்மில் மாற்றிக்கொள்வோம், என்று - என்று சொல்லி, உரைத்தான் - (அட்ச இருதய வித்தையை அவனுக்குச்) சொல்லினான்.

(வி - ரை) ஏரடிப்பார் - எதிர்கால வினையாலணையும் பெயர். மிக்கான் - இறந்தகால வினையாலணையும் பெயர். எடுப்ப - காரணப்

பொருட்டாகிய செயவென்வாய்பாட்டு வினையெச்சம்; இது இறந்த காலத்தில் வந்தது. பீறி-அப்பொருளதாகிய அவ் வினையெச்சத்தின் திரிபு; இதுவும் அக்காலத்தில் வந்தது. தொடை-தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்; தொடு-பகுதி, ஐ - செயப்படுபொருண்மை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; இது இங்கே தேனென்ற குறிப்பால் தேன்கூட்டுக்காயிற்று. உழவுமாட்டை யடிக்கும்படி உழவர் கோலை உயர்த்த அது பட்டு மரத்திலுள்ள தேன்கூடு கிழிபட்டுத் தேனொழுகுதலால் மேகத்தை அளாவும்படி வளர்ந்த சோலைகளால் சூழப்பட்ட நாடென்பது; இது தொழிலதிசயவணி. 'கார்' என்னும் பண்புப்பெயர் மேகத்துக்காதலால் பண்பாகுபெயர். 'என்று' இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த இறந்தகால வினையெச்சம். மாற்றுதும் - பிறவினையாகிய உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை எதிர்கால வினைமுற்று; மாற்று - பகுதி, தும்-எதிர்காலத் தன்மைப் பன்மை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; மாறுதும்: தன்வினை. ஆல் - அசை. தேர்தல் - மறைக்காது சொல்வானெனத் துணிதல். (சக)

வண்டார் வளவயல்சூழ் மள்ளுவநாட் டெங்கோமான்
தண்டார் புனைசந் திரன்சுவர்க்கி—கொண்டாடும்
பாவலன்பா னின்ற பசிபோல நீங்குற்றான்
காவலன்பா னின்ற கலி.

(இ - ள்) வண்டு - சங்குகள், ஆர் - நிறைந்த, வளவயல் சூழ் - நீர்வளமுள்ள வயலாற் சூழப்பட்ட, மள்ளுவ நாடு - மள்ளுவநாட்டை ஆள்கின்ற, எம் கோமான் - எம்முடைய பெருமானாகிய, தண் தார் புனை - குளிர்ச்சியாகிய மலர்மாலை யணிந்த, சந்திரன் சுவர்க்கி - சந்திரன் சுவர்க்கியை, கொண்டாடும் - புகழ்ந்து பாடுகின்ற, பாவலன் பால் நின்ற - பாட்டுச் செய்யவல்ல புலவனிடத்து இருந்த, பசி போல - வறுமை நீங்குதல்போல, காவலன்பால் நின்ற - நளராசனிடத்து நின்ற, கலி - கலிபுருடன், நீங்குற்றான் - நீங்கினான்.

(வி - ரை) இந்நூலாசிரியர் தம்மையொத்த புலவரைத் தம்மொடுபடுத்தி 'எம்' என்றார்; [நன்-உடு-சூ-கசு-இல்]

"உயர்திணை யிடத்து விரிந்தும்"

என்றபடி உயர்திணையில் விரிந்து நிற்கவேண்டிய ஐயுருபு மறைந்து நிற்றலால் சந்திரன் சுவர்க்கி என்னும் பெயரினீற்றில் அவ்வுருபு தொகுத்தலென்க. 'கோமான்' என்னும் ஆண்பாற் படர்க்கைப் பெயரில் மான் - ஆண்பாற்படர்க்கை விகுதி. பசுமையில்லதனைப் பசி என்றது மங்கலவழக்கு; பசு - பகுதி, இ - ஒன்றன் படர்க்கை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; பசுமையாவது ஈரம்;'வழக்கில் "அவனுக்கு வயிற்றி லீரமில்லை" என வருதலுங் காண்க; பசி என்பது ஐம்புல நுகர்ச்சியின்மையை. தார்புனை - நிலைமொழி அஃறிணைப்பெயராதலாலும், இது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாதலாலும், [நன்-மெய்-சூ-உக-இன்படி] மிகாது, [உரு-சூ-கசு இன்படி] விகாரத்தியல்பாயிற்று. 'பா' என்னும் முதனிலைத் தொழிற்பெயர் தொடைபாவி நடக்கும் செய்யுளுக்காதலால் தொழிலாகுபெயர். (ரு௦)

ஆமை முதுகி லலவன் றுயில்கொள்ளும்
காமர் நெடுநாடு கைவிட்டு—வீமன்றன் [ம்
பொன்னகரி சென்றடைந்தான், போர்வேட் டெழுங்கூற்ற
அன்னகரி யொன்றுடையா னங்கு.

(இ - ள்) போர் வேட்டு - போரை விரும்பி, எழும் கூற்றம்- எழுகின்ற யமனை, அன்ன-ஒத்த, கரி-யானைப்படையையும், ஒன்று- குதிரைப்படையையும், உடையான் - உடைய இருதுபன்னன், ஆங்கு - அப்போது, ஆமை முதுகில் - ஆமையினது முதுகில், அலவன் - ஞண்டு, துயில்கொள்ளும் - நித்திரை செய்யும், காமர் - அழகிய, நெடு நாடு - பெரிய விதர்ப்பநாட்டை, கைவிட்டு-நீங்கி, வீமன் தன் - வீமராசனுடைய, பொன் நகரி - அழகிய நகரத்தை, சென்று அடைந்தான் - போய்ச் சேர்ந்தான்.

(வி-ரை) 'கரி' என்பதைச் சார நின்றமையால் 'ஒன்று' என்னும் எண்ணலளவைப் பெயர் குதிரைப்படையை ஆகுபெயரா யுணர்த்தியது. கரி - கரமுடையதென்பது பொருள்; இது வடமொழி; இவ்விரு படையை யுடையானெனவே ஒழிந்த தேர்ப்படையையும், காலாட் படையையு முடையா னென்பதை,

"ஒருமொழி ஒழிதன் இனங்கொளற் குரித்தே."

என்பதனாற் கொள்க; இதை வடநூலார் உபலக்கணம் என்பர். சென்று - இறந்தகால வினையெச்சம்; செல் - பகுதி, ற் - இறந்தகால இடைநிலை, உ-வினையெச்ச விகுதி, லகரம் றகரமாதல் சந்தி, அது னகரமாதல் மெலித்தல் விகாரம். 'கைவிட்டு' ஒருசொல்.(௫௧)

வெற்றித் தனித்தேரை வீமன் பெருங்கோயில்
முற்றத் திருத்தி முறைசெய்யும்—கொற்றவற்கு
தன்வரவு கூறப் பணித்துத் தனிப்புக்கான்
மன்விரவு தாரான் மகிழ்ந்து.

(இ - ள்) மன் விரவு - மிகுதியாக (மலர்) நெருங்கிய, தாரான் - மாலையையணிந்த இருதுபன்னன், வெற்றி - வெற்றியைத் தருகின்ற, தனித்தேரை - ஒப்பில்லாத தேரை, வீமன் பெருகோயில் - வீமராசனுடைய பெரிய மாளிகையினது, முற்றத்து - முன்னிடத்து, இருத்தி - இருக்கச்செய்து, முறை செய்யும் - நடுவு நிலைமையாக ஆளும், கொற்றவற்கு - அவ்வீமராசனுக்கு, தன் வரவு-தனது வருகையை, கூற - சொல்லும்படி, பணித்து - (வாயில் காப்போனுக்குக்) கட்டளையிட்டு, (வீமராசன் வரும்படி சொல்ல) மகிழ்ந்து தனிப்புக்கான் - குதுகலத்தோடு தனிமையாகப் புகுந்தான்.

(வி - ரை) கோ - அரசனுடைய, இல் - வீடு என்பது பொருளாகும் கோவில் என்பது 'கோயில்' என வந்தமையால் இலக்கணப் போலி; இச்சொல் ஆலயத்தை யுணர்த்தின் 'கோ' என்பதற்குக் 'கட

வுள்' எனப் பொருள் கொள்க. அகம் முன்று என்பது 'மூற்றம்'என நிற்கின்றமையால் இதுவும் அவ் விலக்கணப்போலியேயாம். ஒரு தினத்துக்குள் அயோத்தியினின்று விதர்ப்பநாட்டை அடைந்த விரைவைப்பற்றித் தேருக்கு 'வெற்றி' என்னும் அடை தரப்பட்டது. புக்கான் - ஆண்பாற்படர்க்கை இறந்தகால வினைமுற்று; புகு-பகுதி, ஆன் - ஆண்பாற்படர்க்கை விகுதி, பகுதி முற்றியலுகர மாதலால் தன்னொற்றிரட்டல் விரித்தல் விகாரம், அது இறந்தகாலங் காட்டி யது, உகரக்கேடு சந்தி, வேறரசர் வந்தில ரென்பதைக் குறிப்பித் தற்குத் 'தனிப்புக்கான்' என்றார். (ருஉ)

"கன்னி நறுந்தேறன் மாந்திக் கமலத்தில்
மன்னித் துயின்ற வரிவண்டு—பின்னையும்போய்
நெய்தற் கவாவு நெடுநாட! நீ யென்பால்
எய்தற் கவாவியவா றென்?"

(இ - ள்) கன்னி - புதுமையாகிய, நறு தேறல் - மணமுள்ள தேனை, மாந்தி - உண்டு, கமலத்தில் - அத்தாமரைமலரில், மன்னி - நிலைபெற்று, துயின்ற - உறங்கிய, வரி வண்டு - இசையைப் பாடும் வண்டு, பின்னையும் போய் - மீண்டுஞ் சென்று, நெய்தற்கு-நெய்தல் மலர்த்தேனை, அவாவும் - விருப்பங்கொள்ளும், நெடு நாட - கோசல நாட்டரசனே!, என்பால்-என்னிடத்தில், எய்தற்கு - வருவதை, நீ அவாவிய ஆறு - நீ விரும்பிய விதம், என் - யாது?

(வி - ரை) என்று வீமராசன் இருதுபன்னனைக் கேட்டான்; இது இசையெச்சம். 'கன்னி' என்னும் இளமைப்பண்பை யுணர்த் தும் பண்புப்பெயர் இங்குப் புதுமைப்பண்பை யுணர்த்தியது. கம லம்-முதலாகுபெயர். 'வரிவண்டு' என்பதற்கு 'இரேகைகளை யுடைய வண்டு' எனவும் பொருள் கூறலாம். நெய்த்தல் என்பது மலருக்கு முதலாகுபெயராய், பின் அதன் தேனுக்கு இடவாகுபெயராய் நிற்ற

லால் இருமடியாகுபெயர். 'நெய்தற்கு' என்னும் குவ்வுருபு இரண்டாவதன் செயப்படுபொருளில் வந்தது ஆதலால் உருபுமயக்கமன்று; தகுதியேயாம். எய்தற்கென்னும் நான்கனுருபும் அவ்வாறு நின்றது. இருதுபன்னனுடைய வருகையை இன்னதற்கெனக் குறிப்பாலுணர்ந்துகொண்டவனாகலால், வீமசேனன் அதனைக் குறிப்பிக்க, 'தேறன் மாந்திக் கமலத்தில், துயின்ற வண்டு, நெய்தற் கவாவும் நெடுநாட! என விளித்தான்; இது பரியாயம் என்னும் அணி. (௫௩)

"இன்றுன்னைக் காண்பதோ ராதரவால் யானிங்ஙன்
மன்றன் மலர்த்தாராய்! வந்தடைந்தேன்"—என்றான்,
ஒளியார்வேற் கண்ணாண்மே லுள்ளந் தூரப்பத்
தெளியாது முன்போந்த சேய்.

(இ - ள்) ஒளி ஆர் - ஒளி நிறைந்த, வேல் கண்ணாள் மேல் - வேல்போன்ற கண்களையுடைய தமயந்தியைக் குறித்து, உள்ளம் தூரப்ப - மனமானது (தன்னை) நடத்தியதனால், தெளியாது - ஆராயாமல், முன் போந்த - முன்னே வந்த, சேய் - முருகனை ஒத்த இருதுபன்னன், இன்று - இத்தினம், உன்னைக் காண்பது - உன்னைக் காணுதலாகிய, ஓர் ஆதரவால் - ஒருவகையன்பால், யான் - நான், இங்ஙன்-உன்னிடத்து, மன்றல் - மணமாகிய, மலர்த்தாராய் - மலர்மாலையணிந்த வீமராசனே!, வந்து அடைந்தேன் - வந்து சேர்ந்தேன், என்றான் - என்று சொல்லினான்.

(வி - ரை) இன்று-ஏழாவதனிடப்பொருண்மையில் காலத்தை யுணர்த்தும் இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த பெயர்ச்சொல்; இ-பகுதி, று-காலப்பொருண்மை யுணர்த்தும் விகுதி, நகரத்தோற்றம் சந்தி, அது னகரமானது மெலித்தல்; இச்சொல் வேற்றுமை உருபுகளை ஏலாமையால் இடைச்சொலென்பர் ஓராசிரியர்; அவர் இன்றைக்கு என்பதில் ஐ, கு - இரண்டும் சாரியை என்பர். இங்ஙனமென்னும்

தொடர்மொழியில் இடத்தையும் தன்மையையு முணர்த்தும் நன மென்பது கடைக்குறையாய் நின்றது. 'முன்' என்பது 'ஆதரவா லடைந்தேன்' என்பதற்கு முற்பட்டகாலத்தை யுணர்த்தியது. 'காண் பதோ ராதரவு' எனக் காரியத்தைக் காரணமாக வுபசரித்தார். 'மன் றல்' என்பதில் அல்-சாரியை, மலர்த்தார் - 'மலர்களால் தொடுத்த தார்' என மூன்றும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடராகவும் 'மல ராகிய தார்' என விரித்துரைத்தால் பண்புத்தொகைநிலைத்தொட ராகவுங் கொள்க. (ருச)

ஆதி நெடுந்தேர்ப் பரிவிட் டவையாற்றிக்
கோதி லடிசிற் குறைமுடிப்பான்—மேதிக்
கடைவாயிற் கார்நீலங் கண்விழிக்கு நாடன்
மடைவாயிற் புக்கான் மதித்து.

(இ - ள்) மேதி-(மேய்கின்ற) எருமையினது, கடைவாயில் - (குதட்டுகின்ற) வாயினது கடையில், கார் நீலம் - கருமையாகிய நீலோற்பல அரும்பு, கண் விழிக்கும் - (கடைசியருடைய) கண் களைப்போல மலர்கின்ற, நாடன் - நிடதநாட்டரசனாகிய வாகுகன், மதித்து - (தான் இனிச் செய்வதை) யோசித்து, நெடு தேர் - பெரிய தேரிற் பூட்டிய, ஆதிப் பரி-நேரோயோடுதலையுடைய குதிரை களை, விட்டு - (அப் பூட்டினின்றும்) நீக்கிவிட்டு, அவை ஆற்றி - அக் குதிரைகளை இளைப்பாற்றி, கோது இல் - குற்றமில்லாத, அடி சில் குறை - உணவாகிய குறையை, முடிப்பான் - நிறைவேற்ற, மடைவாயில் - மடைப்பள்ளியில், புக்கான் - புகுந்தான்.

(வி - ரை) மடைத்தொழிலையுந் தேர்த்தொழிலையுஞ் செய்ய உடன்பட்டவனாதலால் அடிசில் சமைத்தலைக் 'குறை' என்றார். 'முடிப்பான்'காரியப்பொருட்டாகிய எதிர்காலப் 'பான்'விகுதி வினை யெச்சம்; பான் - எதிர்கால வினையெச்ச விகுதி; இச்சொல் வினை

முற்றெனக்கொண்டு வினையெச்சமாக்கி உரைக்கலாகாதோ எனின், வினைமுற்று வினையெச்சமாயின், அது காரணப்பொருட்டாய் இறந்தகாலத்ததா யிருத்தல்வேண்டு மாதலால் குற்றமென்க. கோதில் - எழுவாய்த் தொகாநிலைத்தொடர்; இல் அடிசில் - பண்புத் தொகை நிலைத்தொடர்; இதனை ஈறு கெட்ட குறிப்புப் பெயரெச்சத் தொகா நிலைத்தொடரென்பா ரொருவர்; என்னின்: நற்றாள், கருங்குதிரை என்பவற்றையும் அவ்வாறு கொள்ளல்வேண்டும்; கொள்ளின், பண்புத்தொகை யென்பதொன்று வேண்டுவதில்லை; ஆதலால், அது முழுமடமை என்க. குறை - பண்பாகுபெயர். அடிசிற்குறை - இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர் கடைவாய் - இலக்கணப்போலி. (ருகு)

ஆதி மறைநூ லனைத்துந் தெரிந்துணர்ந்த
நீதி நெறியாளர் நெஞ்சம்போல்,—யாதும்
நிரப்பாம லெல்லா நிரம்பிற்றே, பொற்றேர்
வரப்பாகன் புக்க மனை.

(இ - ள்) பொன் தேர் - அழகிய தேரினது, வரம் - சிரேஷ்டமாகிய, பாகன் - பாகனாகிய வாகுகன், புக்க மனை - நுழைந்த மடைப்பள்ளி, ஆதி - முதன்மையாகிய, மறை நூல் - வேதமும் சாஸ்திரமுமாகிய, அனைத்தும் - எல்லாவற்றையும், தெரிந்து - ஆராய்ந்து, உணர்ந்த - (அவற்றின் பொருளை) உள்ளபடி அறிந்த, நீதி நெறியாளர் - (அவை கூறிய) நீதியாகிய வழியில் நடப்பவருடைய, நெஞ்சம்போல் - மனம் (எல்லாப் பொருளாலும் நிரம்பியது) போல, யாதும் - (நீர் தீ விறகு முதலியவற்றுள்) எதொன்றாலும், நிரப்பாமல் - நிரப்பப்படாமல், எல்லாம் - எல்லா உண்டிகளும், நிரம்பிற்று - நிரம்பினது.

(வி - ரை) இடவாகுபெயராகிய 'நெஞ்சம்' தொழிலுவமம். தம்மைப்பற்றித் தமயந்திபால் தூது சென்றதற்காகத் தனக்கு இந்

திரன் அக்கினி யமன் வருணன் என்னும் நால்வருள் அக்கினிதேவன், 'நீ பரிசித்த மாத்திரத்தில் அரிசிமுதலிய பொருள்கள் உணவாய்ப் பாகமாகும்' எனத் தந்த வரத்தை யுடையானுதலால் 'புக்கமனை யாதும் நிரப்பாமல் எல்லாம் நிரம்பியது' ஆயிற்று. 'யாதும்' என்றவும்மை முற்றுப்பொருளோடு இழிவுசிறப்புப்பொருளில் வந்தது. யாதென்னும் வினுப்பெயரி னீற்றில் மூன்றனுருபு தொகுக்கப்பட்டது. மனை எல்லாம் நிரம்பிற்று - பால்வழுவமைதி; [நன்-பொது-கூ-உசு இன்] விதியை, [உரி-உ௦-கூ-ஆல்] ஏற்றது. அனைத்து-பண்படியாகப் பிறந்த ஒன்றன் படர்க்கைப் பெயர்; அத்தனை என்பதின் மரூஉ ஆகிய அனை - பகுதி, த் - சந்தி, து - ஒன்றன் படர்க்கை விகுதி, இது பன்மையி னொருமைவந்த பால்வழுவமைதி. நூல் - உவமையாகு பெயர்; இதனை, [நன்-பொதுப்பாயிர வெண்பா - உச, உடு-இரண்டனுலும்] நன்குணர்க. (நிசு)

இடைச்சுரத்திற் றன்னை யிடையிருளி னீத்த [தொழில்கள்
கொடைத்தொழிலா னென்றயிர்த்த கோமான்—''மடைத்
செய்கின்ற தெல்லாந் தெரிந்துணர்ந்து வா!'' என்றாள்,
நைகின்ற நெஞ்சா ளயந்து.

(இ - ள்) நைகின்ற - (நாயகனது பிரிவால்) மெலிகின்ற, நெஞ்சாள்-மனமுடைய தமயந்தி, நயந்து-விருப்பமிகுந்து, இடைச்சுரத்தில் - பாலைவன நடுவில், இடை இருளில் - நடுவிராத்திரி இருளில், தன்னை நீத்த-தன்னைவிட்டுப் பிரிந்த, கொடைத் தொழிலான் என்று - கொடுத்தற்றொழிலில் மிகுந்தவனாகிய நளனென்று, அயிர்த்த - (தன்னால்) சந்தேகிக்கப்பட்ட, கோமான் - தலைவன், மடைத் தொழில்கள் - உண்டி சமைக்குந் தொழில்களின் முறையை, செய்கின்றது எல்லாம் - செய்கின்றதை எல்லாம், தெரிந்து உணர்ந்து - ஆராய்ந்தறிந்து, வா என்றாள் - வாவென்று (தோழியரில் ஒருத்திக்குச்) சொல்லினாள்.

(வி - ரை) இடைச்சுரம், இடையிருள் - இலக்கணப்போலி. அயிர்த்த - செயப்பாட்டு வினையாகிய இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்; அயிர்-பகுதி, க்-சந்தி, கு: அ-சாரியை, ப்-சந்தி, படு-செயப்பாட்டு வினைப்பொருண்மை விகுதி, அனைத்துமொருபகுதி, அ-பெயரெச்ச விகுதி, பகுதி ஒற்றிரட்டல் குற்றியலுகரமாதலால் சந்தி, அது காலங் காட்டியது, உகரக்கேடும் சந்தி; படு விகுதி முதலியவை தொகுத்தல். நளனைக் 'கொடைத்தொழிலான்' என்றது முதலெழு வள்ளல்களில் ஒருவனாதலால்; அவ்வெழுவராவார்: குமுணன், சகரன், சகாரி, செம்பியன், துந்துமாரி, நளன், நிருதி யென்பவர். 'கொடை' என்னுந் தொழிற்பெயரோடு 'தொழிலான்' என்னும் பெயரின் பகுதி இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடராகத் தொடர்ந்தது. மடைத்தொழில்கள் - மடையினது தொழில்கள், மடைக்குரிய தொழில்கள், மடையைச் செய்யுந் தொழில்கள் என மூன்று பொருளால் மயங்கும்; உண்டி பலவாதலால் அவற்றைப்பற்றிய தொழிலும் பலவாயின. 'செய்கின்றது' என்பது தொழிற்பெய ராதலால், து-புடைபெயர்ச்சியை யுணர்த்தும் விகுதியென்க; ஒன்றன்பால் விகுதியன்று. (ருள)

"கோதை நெடுவேற் குமரனையுந் தங்கையையும்
ஆதி யரசனரு காகப்—போத
விளையாட விட்டவன்றன் மேற்செயனு'' டென்ருள்,
வளையாடுங் கையாண் மதித்து.

(இ - ள்) வளை ஆடும் கையாள் - பொன்வளையல் அசைகின்ற கைகளையுடைய தமயந்தி, மதித்து - ஆராய்ந்து துணிந்து, கோதை - மாலையணிந்த, நெடு வேல் - நெடிய வேலைத் தாங்கிய, குமரனையும் - இந்திரசேனனையும், தங்கையையும் - (அவன்) தங்கையாகிய இந்திர சேனையையும், ஆதி அரசன் - முதன்மைபெற்ற நளராசனது, அருகு ஆக - சமீபமாக, போத - புகவும், விளையாட - விளையாடவும், விட்டு -

விட்டு, மேல் - அதன்மேல், அவன்தன் செயல் - அவனது செய்கையை, நாடு-ஆராய், என்றாள்-என்று (ஒருத்திக்குச்) சொல்லினாள்.

(வி - ரை) தங்கை - பொருளடியாகப் பிறந்த பெண்பாற் படர்க்கை முறைப்பெயர்; தாம்-பகுதி, கை - பெண்பாற் படர்க்கை முறைப்பொருண்மை விகுதி, தாம் தம்மென்றானது குறுக்கல், மகரம் ஙகரமாதல் சந்தி, பகுதி ஒருமையில் பன்மைவந்த பால்வழுவமைதி. வளை - பண்பாகுபெயர். 'அருகாக' 'போத' 'விளையாட' என்னும் செயவென் வாய்பாட்டு மூன்றெச்சமும் காரியப்பொருளன ஆதலால் எதிர்காலத்தில் வந்தன. 'ஆக' என்னும் வினையை 'அருகு' என்னும் பண்புப்பெயர் விசேடித்து வந்தது. 'போத' என்பதில் பகுதி போ (இது புகு என்பதன் மரூஉ), து-சாரியை, அ - விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; போ பகுதியாயின் போக என வருமே அன்றித் துச்சாரியை பெறாது. (ருஅ)

மக்களைமுன் காணா மனநடுங்கா வெய்துயிராப்
புக்கெடுத்து வீரப் புயத்தணையா—"மக்காள்! நீர்
என்மக்கள் போல்கின்றீர், யார்மக்கள்?" என்றுரைத்தான்,
வன்மக் களியானை மன்.

(இ - ள்) வன்மம் - தீராப் பகைக்குணமுள்ள, களி யானை மன் - மதயானைச் சேனையுடைய நளராசனாகிய வாகுகன், மக்களை - பிள்ளைகளை, முன் - எதிரில், காணா - கண்டு, மனம் நடுங்கா - மனம் நடுங்கி, வெய்து உயிரா - வெப்பமாக மூச்சுவிட்டு (பெருமூச்செறிந்து), புக்கு எடுத்து - (அவர்களிடம்) புகுந்தெடுத்து, வீரம் - வீரந்தங்கிய, புயத்து அணையா - புயங்களில் அணைத்து, மக்காள் - பிள்ளைகளே!, நீர் - நீங்கள், என் மக்கள் போல்கின்றீர் - என் பிள்ளைகளைப்போலக் காணப்படுகின்றீர்; யார் மக்கள் - எவருடைய பிள்ளைகள்?, என்று உரைத்தான் - என்று வினவினான்.

(வி - ரை) 'நடுங்கா' என்பதொன்றும் சினைவினை. 'காணு' 'நடுங்கா' 'உயிரா' 'அணையா' இந் நான்கும் செய்யா என்னும் வாய்பாட் டிறந்தகால வினைச்சொற்கள்; முறையே இவை ஒன்றனை ஒன்று கொண்டு முடிய ஈற்றில் நின்ற 'அணையா' என்பதொன்றும் 'உரைத்தான்' என்பதைக் கொண்டது; ஆதலால், இது வினையெச்சம் வேறு பல அடுக்கி வந்ததன்று. இடைச்சொல் பெயரோடொக்கு மாதலால் மிகுதிப் பொருட்டாகிய 'மன்' பண்பாகுபெயர். (ருக)

"மன்ன னிடதத்தார் வாழ்வேந்தன் மக்கள்யாம்,
அன்னை தனைக் கான்விட் டவனேக—இந்நகர்க்கே
வாழ்கின்றோம், எங்கள் வளநாடு மற்றொருவன்
ஆள்கின்றான்'' என்றா ரழுது.

(இ - ள்) மன்னன் - அரசனாகிய, நிடதத்தார் - நிடதேசத்தார், வாழ் வேந்தன் - வாழ்வதற்குக் காரணமாகிய அரசத் தன்மையுடையானுடைய, மக்கள் யாம் - பிள்ளைகள் நாங்கள்; அன்னை தனை - எங்களுடைய தாயை, கான் விட்டு - காட்டிலே விட்டு, அவன் ஏக - அவன் போனமையால், இந் நகர்க்கே - இந் நகரத்திலேயே, வாழ்கின்றோம் - வசிக்கிறோம்; எங்கள் வளநாடு - எங்களுடைய வளப்பமாகிய நிடதநாட்டை, மற்று ஒருவன் - வேறு அரசன், ஆள்கின்றான் - ஆளாநின்றான், என்றார் அழுது - என்று அழுதுகொண்டு சொல்லினார்கள்.

(வி - ரை) தொன்றுதொட்டுவந்த அரசுரிமை யுடையானென்பார் வாளா 'மன்னன்' எனவும், மன்னனென்ற மாத்திரத்தில் தங்கள் பிதா இன்னானென விளங்காமையால் 'நிடதத்தார் வேந்தன்' எனவும், நீதியை யுடையானென்பார் 'வாழ்வேந்தன்' எனவுங் கூறினர். 'வாழ்வேந்தன் மக்கள்' என்பதை வாழ்வு, எந்தல், மக்களெனப் பதம் பிரித்து, 'வாழ்வுக்குக் காரணமாகிய அரசனுடைய மக்கள்'

என உரைத்தலுமாம். அன்னையைத் தம்மொடுபடுத்தி 'யாம்' என்ருர். ஏக - காரணப்பொருட்டாகிய இறந்தகாலச் செயவெனெச்சம். குவ்வுருபு ஏழாவதனிடப்பொருளது. அழாநின்றெனன்பது 'அழுது' எனத் திரிந்தது. (சுo)

ஆங்கவர் சொன்ன வுரைகேட் டழிவெய்தி
நீங்கா வுயிரோடு நின்றிட்டான்—பூங்காவில்
வள்ளம்போற் கோங்கு மலருந் திருநாடன்
உள்ளம்போற் கண்ணீ ருகுத்து.

(இ - ள்) பூ காவில் - பூஞ்சோலையில், வள்ளம்போல - வட்டில் போல, கோங்கு-கோங்கரும்பு, மலரும்-மலர்கின்ற, திரு நாடன் - செல்வமிக்க நிடதநாட்டரசன், ஆங்கு - அவ்வாறு அழுதுகொண்டு, அவர் சொன்ன - அப்பிள்ளைகள் சொல்லிய, உரை கேட்டு - சொல்லைக் கேட்டு, அழிவு எய்தி - ஊக்கமழிந்து, உள்ளம்போல - உள்ளம் உருகுவதுபோல, கண் நீர் உகுத்து - கண்ணீர் சிந்தி, நீங்காத உயிரோடு - பிரியாத உயிரையுடையானுகி, நின்றிட்டான் - திகைத்து நின்ருன்.

(வி - ரை) அவர் சொல்லிய சொல்லைக் கேட்டமாத்திரத்தில் உயிர் பிரியத்தக்க பெருந் துன்பத்தை யடைந்தா னென்பார் 'நீங்கா உயிரோடு நின்றிட்டான்' என்ருர். பூங்கா-'பொலிவாகிய கா' எனப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடராகவாவது, 'பூவையுடைய கா' என இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும்பயனு முடன்றெக்க தொகைநிலைத் தொடராகவாவது கொள்க. கோங்கு-முதலாகுபெயர். நீங்காத என்னும் எதிர்மறைப் பெயரெச்சத் தீறு தொகுத்தல்; இதனை [நன் - உயி - கக - சு.]

"சாவவென் மொழியீற் றுயிர்மெய் சாதலும்விதி."

என்னும் விதியை உபலக்கணமாகக் கொண்டு, இப்பெயரெச்சத் தீறு கெட்டதெனின், தொல்காப்பியம் :

"சாவ வென்னுஞ் செயவெ னெச்சத்
திறுதி வகரங் கெடுதலு முரித்தே."

என்னுஞ் சூத்திரத்துக்கு உரையாசிரியரும், நச்சினார்க்கினியாரும், நன்னூல் 'சாவவென் மொழியீற் றுயிர்மெய் சாதலும்விதி.' என்பதற்கு நன்னூலுரைகாரரும் இவ்வாறு கொள்ளாமையாலும், இவர் இப்புணர்ச்சி சாவக் குத்தினு னென்னும் புணர்ச்சிபோலச் சிறந்ததல்லாமையால் சாதலும் விதியென்ருரென்றமையாலும், இது சாவ என்னுஞ் சொல்லுக்கே கூறிய சிறப்புவிதி யாகலாலும், உடையாச் சட்டி, சுழற்ருச் சக்கரம் என எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் யாவும் ஈறு கெட்டுவரு மாதலாலும், சாவ வினையெச்சம், நீங்கா பெயரெச்சமாதலாலும், அது உடன்பாடு, இது எதிர்மறை, இப்படி வருவதற்கு விதி பிரயோகவிவேகத்தி லுண்டெனின், இந்நூல் தொல்காப்பிய வுரையினும், நன்னூலுரையினும் சிறந்ததன்ருதலாலும், அது ஆராய்ந்துணரும் நுண்ணுணர்வின்மையாலாகிய மடமையின் காரியமென்க. 'நின்றிட்டான்' என்பதில் இடு பகுதிப்பொருண்மை விகுதி. 'போல்' என்பன இரண்டும் போல என்னும் செயவெனெச்சத் தீருகிய அகரம் தொகுத்தலாய் நின்றன. (சுக)

"உங்க ளரசொருவ னாளநீ ரோடிப்போந்
திங்க ணுறைத லிழுக்கன்ருே?—செங்கை
வளவரசே!" என்றுரைத்தான், மாதவத்தாற் பெற்ற
இளவரசை நோக்கி யெடுத்து.

(இ - ள்) மா தவத்தால் பெற்ற - பெறுந்தவத்தால் பெற்ற, இள அரசை நோக்கி - இளவரசாகிய இந்திரசேனனைப் பார்த்து, செம் கை வள அரசே-சிவந்த கைவளமுள்ள அரசனே!, உங்கள் அரசு-உங்களுடைய அரசுரிமையை, ஒருவன் ஆள - அயலான் பெற, நீர் ஓடிப்போந்து-நீங்கள் (பயத்தால்) ஓடிவந்து, இங்கண்-(நின் தந்தை

க்கு வேட்டகமாகிய) இங்கு, உறைதல்-வசிப்பது, இழுக்கு அன்றோ-குற்றம் (மானக்கேடு) அல்லவோ?, என்று எடுத்து உரைத்தான் - என்று எடுத்துச் சொல்லினன்.

(வி - ரை) இழுக்கு - முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். செங்கைவளவரசு-[நன்-பொது-சூ-உசூ]

"சொற்றொறு மிற்றிதன் பெற்றி"

என்பதனால் வந்த பால்வழுவமைதி. பின்னுள்ள 'அரசு' பண்பாகு பெயர். நீர்: தங்கையையும், அவன் தாயையும், அவனோடுபடுத்துக் கூறினமையால் பால்வழுவமைதியன்று. (சூஉ)

"நெஞ்சாலிம் மாற்ற நினைத்துரைக்க நீயல்லா
தஞ்சாரோ மன்ன ரடுமடையா!.—எஞ்சாது
தீமையே கொண்ட சிறுதொழிலாய்!" எங்கோமான்
வாய்மையே கண்டாய் வலி.

(இ - ள்) அடு மடையா - சமைக்கும் மடைத்தொழிலையுடையானே!, எஞ்சாது - குறையாமல் (நிறைவாக), தீமையே கொண்ட-அவமதிப்பையேயுடைய, சிறு தொழிலாய் - (தேரோட்டுதலாகிய) சிறு தொழிலையுடையானே!, இம்மாற்றம்-(நீரோடிப்போந்து இங்கணுறைதலிழுக்கென்னும்) அச் சொல்லை, நெஞ்சால் நினைத்து-மனத்தினால் நினைந்து, உரைக்க-(வாயால்) சொல்ல, நீ அல்லாது-நீ யல்லாமல், மன்னர் - அரசர்கள், அஞ்சாரோ - பயப்படாரோ; எம் கோமான்-எம் அரசனாகிய நளனுக்கு, வலி-வலி என்பது, வாய்மையே - (சொன்ன சொல் மறுக்காமையாகிய) சத்தியமேயாம்.

(வி - ரை) 'எம் அரசன்' உண்மையே வலியெனக் கொண்டானாதலால் தான் சூதில் தோற்ற தேசத்தைப் புட்கரனுக்குக் கொடுத்தானே அல்லாமல் போர்வலியிலனாய்க் கொடுத்தவனல்லனென்றறியென்பது. ஒ - எதிர்மறை. வாய்மை - வாயின்தன்மை பலவற்றுள்

ளும் சிறந்த சொல்லிய சொல் தவறுமைக்காயிற்று. வாய்மையை அன்றி: படை, குடி, கூழ் முதலியவற்றை உடைமையை வலி யெனக் கருதானென்பது குறிப்பெச்சம். மேலே 'மடையா' என் றதினல் 'சிறுதொழில்' தேரை நடத்துந் தொழிலை யுணர்த்தியது. முன்னுள்ள ஏ - பிரிநிலை, பின்னுள்ள ஏ - தேற்றம். கண்டாய் - முன்னிலை யசைச்சொல். (சுஙட)

"எந்தை கழலிணையி லெம்மருங்குங் காணலாம்,
கந்து சுளியுங் கடாக்களிற்றின்—வந்து
பணிமுடியிற் பார்காக்கும் பார்வேந்தர் தாழும்
மணிமுடியிற் றேய்ந்த வடு.''

(இ - ள்) பணி முடியில் - ஆதிசேடனது முடியிலுள்ள, பார் காக்கும் - பூமியை ஆள்கின்ற, பார் வேந்தர் - பேரரசர், கந்து-கட்டுத் தறியை, சுளியும் - கோபித்து முறிக்கும், கடாம் களிற்றின் வந்து - மதயானைமேல் வந்து, தாழும் - வணங்குகின்ற, மணி முடியின் - இரத்தின மிழைத்த முடியினல், தேய்ந்த வடு - தேய்ந்ததனல் உண் டாகிய வடுவை, எந்தை-அரசர்க்கரசனுகிய தந்தையினுடைய, கழல் இணையில் - இருபாதங்களிலும், எம்மருங்கும் காணல் ஆம் - எல் லாப் புரத்திலும் காணலாகும்.

(வி - ரை) என்று இந்திரசேனன் கூறினன். 'கழலிணை' இணைகழலென்னும் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர் பின்முன்னுக மாறி நிற்றலால் அல்வழிப்புணர்ச்சியில் தாழாத்தொடர். இணை-ஒன் றினே டொன்று சேரும் சேர்க்கை; இது இங்கே இரண்டென்னும் வரையறைப்பண்பை யுணர்த்திற்று. பார் என்பது: கருமை கார், பெறுமை பேர் -எனப் பண்புப்பெயர்கள் விகாரப்பட்டு நின்றாற் போலப் பருமை விகாரப்பட்ட சொல்லாதலால் 'பார்வேந்தர்' என்ப தற்குப் 'பேரரசர்' எனப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. முன்னுள்ள

பார்-பண்பாகுபெயர். 'தாழும்' என்னும் பெயரெச்சம் 'முடி'என்னுங் கருவிப்பெயர் கொண்டது. 'தேய்ந்த' என்னும் பெயரெச்சம் 'வடு' என்னுங் காரியப்பெயர் கொண்டது. எந்தை - பொருளடியாகப் பிறந்த ஆண்பாற் படர்க்கை முறைப்பெயர்; யாம் - பகுதி, தை - ஆண்பாற் படர்க்கை முறைப்பொருண்மை விகுதி, யா-இடப்பிறப் பாலொத்த எவ்வானது குறுக்கல், மகரம் நகரமாதல் சந்தி. 'எம்மருங் கும்' என்பதில் உம்மை முற்றும்மை யாதலால் எகரவினு எஞ்சா மைப்பொருளது. தலையின் பெயராகிய 'முடி' என்பது அத்தலை தாங்குதற்குரிய கிரீடத்துக் கானமையால் இடவாகுபெயர்; முடி என்பதனோடு ஐ என்னும் செயப்படுபொருண்மை விகுதி புணர்ந்து கெட்டதெனின், முடிக்கப்படும் பொருள் மலரும், மலர்போல்வனவு மன்றிக் கிரீடம் அன்றாதலால் அது பேதமையென்க. பணி-படத்தை யுடையது; அது தலைமைபற்றி ஆதிசேடனுக்காயிற்று. (கூரு)

"மன்னர் பெருமை மடைய ரறிவரோ?
உன்னை யறியா துரைசெய்த—என்னை
முனிந்தருளல்'' என்று முடிசாய்த்து நின்றான்,
கனிந்துருகி நீர்வாரக் கண்.

(இ - ள்) மன்னர் பெருமை - அரசருடைய பெருமையை, மடையர் - மடைத்தொழில் செய்வோர், அறிவரோ - அரியவல்ல ரோ; உன்னை அறியாது - உன் பெருமையை அறியாமல், உரை செய்த - சொல்லிய, என்னை முனிந்தருளல் - அறிவில்லாத என் னைக் கோபியாதை, என்று-என்று சொல்லிக்கொண்டு, கனிந்து உருகி - மனம் நைந்து உருகி, கண் நீர் வார - கண்ணினின்று நீர் ஒழுக, முடி சாய்த்து நின்றான் - தலையை வளைத்து நின்றான்.

(வி - ரை) 'உருகி' என்னுஞ் சினைவினை 'சாய்த்து' என்னும் முதல்வினை கொண்டது [நன்-வினை-சூ-உஎ]. உன் - பொருளாகு

பெயர். மன்னர், மடையர் - சாதிப்பன்மை. முனிந்தருளல் - ஏவலொருமை எதிர்மறை வினைமுற்று; முனி - பகுதி, த்-சந்தி, து-சாரியை, அருள் - வினைமுதலினுடைய உயர்வுப் பொருண்மை விகுதி, சந்தித் தகரம் நகரமானது மெலித்தல், உகரக்கேடு சந்தி, அனைத்து மொருபகுதி, அல் - ஏவலொருமை எதிர்மறை விகுதி, இதனை வியங்கோளெனின், இது ஐம்பால் மூவிடங்களிலும் செல்லாமையின் வியங்கோளென்னல் முழுமடமை யென்க. மடையர் - தொழிலடியாகப் பிறந்தபெயர்; மடு (உண்) - பகுதி, ஐ - செயப்படு பொருண்மை விகுதி, உகரக்கேடு சந்தி; இது தன்னைச் சமைக்குந் தொழிலை யுணர்த்தலால் காரணவாகுபெயர்; ஆதலால், தொழிலடியாகப் பிறந்த தென்றும். தன் மேம்பாட்டைக் கூறினமையால் உள்ள முருகிக் கண்ணீர் ஒழுகும்படி தலையைச் சாய்ப்பானாயினான். (கூ௫)

கொற்றக் குமரனையுங் கோதையையுந் தான்கண்டு
மற்றவன்றா னங்குரைத்த வாசகத்தை—முற்றும்
மொழிந்தாரம் மாற்ற மொழியாத முன்னே
அழிந்தாள் விழுந்தா ளழுது.

(இ - ள்) கொற்றம் - வெற்றிக்குரிய இலக்கணமுள்ள, குமரனையும்-இந்திரசேனனையும், கோதையையும்-இந்திரசேனையையும், அவன் கண்டு - அவன் பார்த்து, ஆங்கு உரைத்த-அம்மடைப்பள்ளியிடத்துச் சொல்லிய, வாசகத்தை உம் - சொல்லையும், முற்றும்-மற்ற செய்கைக ளெல்லாவற்றையும், மொழிந்தார் - (தோழியர்) சொல்லினார்கள்; அம்மாற்றம்-அச்சொற்கள், மொழியாத முன்னே-சொல்லி முடியாத முன்னே, அழிந்தாள் - மனமழிந்து, அழுது விழுந்தாள் - அழாநின்று விழுந்தாள்.

(வி - ரை) 'தான்' இரண்டும், மற்றும் அசை. ஏ-தேற்றம். வாசகத்தையு மென்னும் உம்மை தொகுத்தல். 'முற்றும்' என்றவும்

மை எண்ணுப்பொருளோடு முற்றுப்பொருள்பட நின்றது. மற்ற செய்கைகளாவன - பிள்ளைகளை எடுத்தணைத்ததும், மனமுருகிக் கண்ணீர் சிந்தித் தலைசாய்த்ததும், தீ நீர் பெறாது சமைத்ததுமாம். 'அம்மாற்றம்' என்பதில் அகரச்சுட்டு, நளன் சொல்லிய சொற்களையும், மற்ற செயல்களையும் சுட்டி நின்றது. (கூசு)

"கொங்குலவு கூந்தல் குழைதிருத்திக் கோலஞ்செய்
அங்கை யிரண்டு மடுபுகையால்—இங்ஙன்
கருகியவோ?" என்றழுதாள், காதலனை முன்னாள்
பருகியவேற் கண்ணாள் பதைத்து.

(இ - ள்) முன்னாள் - பிரிவுக்கு முற்காலத்தில், காதலனை - நாயகனதழகை, பருகிய-உண்ட, வேல் கண்ணாள் - வேல்போலுங் கண்ணையுடைய தமயந்தி, கொங்கு உலவு - மணம் பரிமளிக்கின்ற, கூந்தல்-என் கூந்தலையும், குழை-காதணிகளையும், திருத்தி-செவ்வை செய்து, கோலம் செய்-(எனக்கு) அலங்காரஞ் செய்கிற, அங்கை இரண்டும்-இரண்டு உள்ளங்கைகளும், அடு புகையால் - சமைத்தலாலுண்டாம் புகையினால், இங்ஙன் கருகியவோ - இப்படிக் கறுத்தனவோ, என்று-என்று சொல்லி, பதைத்து-துடித்து, அழுதாள் - அழுதனள்.

(வி - ரை) அங்கையிரண்டு - அல்வழிப்புணர்ச்சிப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடரில் தாழாத்தொடர். கையகமென்பது 'அங்கை' என்றானது இலக்கணப்போலி; இதற்கு நன்னூலார் செய்கைச் சூத்திரங் கூறுவர் [நன்-மெய்-சூ-கசு.]

"அகமுனர்ச் செவிகை வரின்இடை யனகெடும்."

'இங்ஙன்' என்ற குறிப்பால் தமயந்தி நளனைக் கண்டு கூறியது இச் செய்யுளென விளங்குகின்றது. ஓ - இரக்கப்பொருட்டு, அவனைக்

கண்டபோதுண்டாகிய துன்ப மிகுதியால், அவன் அக்கினி முதலி யோர்பால் பெற்ற வரத்தையு முணராமல் 'அடுபுகையால் கருகிய வோ' என்பாளாயினள். (சுஎ)

"மற்றித் திருநகர்க்கே வந்தடைந்த மன்னவற்குக்
கொற்றத் தனித்தேருங் கொண்டணைந்து—மற்றும்
மடைத்தொழிலே செய்கின்ற மன்னவன்கா ணெங்கள்
கொடைத்தொழிலான்'' என்றாள் குறித்து.

[இச்செய்யுள் தமயந்தி தன் தந்தையிடஞ் சென்று கூறியது.]

(இ - ள்) இத் திரு நகர்க்கு - இவ்வழகிய நகரத்துக்கு, வந்து அடைந்த - வந்து சேர்ந்த, மன்னவற்கு - அயோத்தி அரசனுக்கு, கொற்றம்-வெற்றியைத் தருகின்ற, தனித் தேரும் கொண்டு - ஒப் பற்ற தேரையும் ஓட்டிக்கொண்டு, அணைந்து-சேர்ந்து, மற்று மடைத் தொழில் உம் செய்கின்ற-மற்ற மடைத்தொழிலையும் செய்கின்ற, மன்னவனே-தலைவனே, எங்கள்-எங்களுடைய, கொடைத் தொழி லான் - வள்ளலாகிய நளராசன், என்றாள் குறித்து - என்று நிச்சயித் துச் சொல்லினள்.

(வி - ரை) 'மற்று' இரண்டனுள் முன்னது அசைநிலை, பின் னது வினைமாற்று. 'தேரும்' என்ற உம்மை எதிரதுதழீஇயதனோடு இழிவுசிறப்பில் வந்தது; மற்ற உம்மை இறந்தது தழீஇயதனோடு இழிவுசிறப்பில் வந்தது. 'மற்றும்' என்ற உம்மையைத் 'தொழில்' என்பதனோடும், 'தொழிலே' என்ற ஏகாரத்தை 'மன்னவன்' என்பத னோடுங் கூட்டுக; இது தேற்றம். (சுஅ)

போதலருங் கண்ணியான் போர்வேந்தர் சூழப்போய்க்
காதலிதன் காதலனைக் கண்ணுற்றான்;—ஓதம்
வரிவளைகொண் டேறும் வளநாடன் றன்னைத்
தெரிவரிதா நின்றான் றிகைத்து.

(இ - ள்) போது அலரும்-நாளரும்புகள் மலர்கின்ற, கண்ணியான் - மாலையணிந்த விதர்ப்பராசன், போர் வேந்தர் - போரிற் சிறந்த அரசர், சூழப்போய்-சூழச்சென்று, காதலிதன்-தன் குமாரத்தியினுடைய, காதலனை-நாயகனை, கண்ணுற்றான் - கண்டு, ஓதம் - கடலானது, வரி வளை கொண்டு-வரிகளையுடைய சங்குகளை (அலைகளாகிய கைகளால்) தாங்கி, ஏறும் - (கரையில்) ஏறுகின்ற, வள நாடன்தன்னை - வளப்பமாகிய நிடதேசத்தானை, தெரிவு அரிது ஆக - அறிதல் அரியதாக, திகைத்து நின்றான்-பிரமித்து நின்றான்.

(வி - ரை) பெரும்பொழுதும், சிறுபொழுதும் தவறாமல் அவ்வப்பொழுதுகளில் மலர்வதாதலால் 'போது' காலவாகுபெயர். வளம்-பண்புப்பெயர்; வள்-பகுதி, அம்-பகுதிப்பொருள் விகுதி. கண்ணுற்றான்-ஒருசொல்லின் தன்மையதாக நின்ற இறந்தகால வினைமுற்று வினையெச்சமாய், 'நின்றான்' என்னும் வினை கொண்டது. அரிதாக என்பது தொகுத்தலாய் 'அரிதா' என நின்றது. (௬௬)

செவ்வாய் மொழிக்குஞ் செயலுக்குஞ் சிந்தைக்கும்
ஒவ்வாது கொண்ட வுருவென்னு—எவ்வாயும்
நோக்கினா னோக்கித் தெளிந்தா னுணங்கியதோர்
வாக்கினான் றன்னை மதித்து.

(இ - ள்) வாய்-வாயினிடத்துண்டாகும், செம் மொழிக்கும் - கம்பீரமான சொல்லுக்கும்; செயலுக்கும் - செய்தொழிலுக்கும், சிந்தைக்கும் - எண்ணத்துக்கும், ஒவ்வாது-ஒத்திராமல், கொண்ட-மாறாகக் கொண்ட, உரு - உருவமாகும், (இவ்வுருவம்) என்னு - என்று கருதி, எவ்வாயும் - எல்லா வழியாலும், நோக்கினான் - ஆராய்ந்தான்; நோக்கி - ஆராய்ந்து, நுணங்கியது - நுட்பமா யறியத்தக்க பொருளுடையதாகிய, ஓர் வாக்கினான்தன்னை - ஒப்பற்ற வாக்கையுடைய வாகுகனை, தெளிந்து மதித்தான் - (நளனே எனத்) துணிந்து நன்குமதித்தான் (வீமன்).

(வி-ரை) 'உரு' என்னும் பெயர்ப் பயனிலைக்கு இவ்வுருவ மென்னும் எழுவாய் அவாய்நிலையால் வந்தது. என்று-இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த செய்யா என்னும் வாய்பாட் டிறந்தகால வினையெச்சம். செயலென்றது - இருத்தல், நிற்றல், நடத்தல் முதலிய செய்கைகளை.

"நெஞ்சம் கடுத்தது காட்டும் முகம்"

என்றபடி சிந்தை முகக்குறியால் அறிந்தானாதலால் 'சிந்தைக்கு மொவ்வாது கொண்டவுரு' என்றான். ஒவ்வா யென்பத னீற்றில் மூன்றனுருபு தொகுத்தல்; தொகையன்று. அறியும் அறிவின் நுணங்கு தலைச் செயப்படுபொருளின் மேலேற்றி 'நுணங்கிய தோர்வாக்கு' என்றார். நுணங்கியது - இறந்தகால வினையாலணையும் பெயர்; நுணங்கு (நுண்மை) - பகுதி, இன் - இறந்தகால இடைநிலை, அ - சாரியை, து-ஒன்றன் படர்க்கை விகுதி, இடைநிலை ஈற்று னகரக் கேடு கடைக்குறை, யகரத்தோற்றம் சந்தி. 'ஒவ்வாது' என்பது இடைச்சொலடியாகப் பிறந்த ஒத்தென்னும் உடன்பாட்டு வினையெச்சத்துக்கு எதிர்மறை வினையெச்சம். (எ0)

"பைந்தலைய நாக பணமென்று பூகத்தின்
ஐந்தலையின் பாளைதனை யையுற்று—மந்தி
தெளியா திருக்குந் திருநாடா! உன்னை
ஒளியாது காட்டுன் னுரு."

(இ - ள்) பூகத்தின் - கமுகமரத்தினது, பைந்தலையின் - பசுமையாகிய தலையிலுள்ள, பாளைதனை - பாளையை, ஐந்தலைய - ஐந்து தலைகளையுடைய, நாக பணம் என்று - பாம்பின் படமென்று, ஐயுற்று - சந்தேகித்து, மந்தி - குரங்கு, தெளியாது-(இன்னதெனத்) துணியாமல், இருக்கும் - இருப்பதற்கிடமாகிய, திரு நாடா - செல்வ மிக்க நிடதநாட்டானே!, உன்னை ஒளியாது - உன்னை ஒளிக்காமல், உன் உரு - உன் உருவத்தை, காட்டு - காட்டாய்!

(வி - ரை) பசுமை என்பதன் விகாரமொழியாகிய 'பை' என்பதைத் 'தலையின்' என்பதனோடும், ஐந்தென்பதன் விகாரமொழியாகிய 'ஐ' என்பதைத் 'தலைய' என்பதனோடுங் கூட்டி யுரைக்க. தலைய-சினையடியாகப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சம். ஒளியாது - செயப்படுபொருள் குன்றியவினைக்கும், செயப்படுபொருள் குன்றாவினைக்கும் பொதுவினையாயினும் இங்குச் செயப்படுபொருள் குன்றாவினையாய் நின்றது. மந்தி, பூகத்தின் பாளையை நாகத்தின் படமென்று ஐயுற்றுத் தெளியாதிருக்கு நாடா என்றமையால், நின்னைத் தெளிய் எம்மாலாகா தென்பது குறிப்பெச்சம். இது திரிபதிசயவணி. இது வீமன் கூறியது. (எக)

அரவரசன் றான்கொடுத்த வம்பூந் துகிலின்
ஒருதுகிலை வாங்கி யுடுத்தான்,—ஒருதுகிலைப்
போர்த்தான், பொருகலியின் வஞ்சனையாற் பூண்டளிக்கும்
கோத்தாய முன்னிழந்த கோ.

(இ - ள்) பொரு கலியின் - போர் செய்யவல்ல கலிபுருடனது, வஞ்சனையால் - வஞ்சனையினால், பூண்டு அளிக்கும் - மேற்கொண்டு (உயிர்களைக்) காக்கின்ற, கோ தாயம் - அரசுரிமைப் பொருள், முன் இழந்த கோ - முன்னே இழந்த அரசனாகிய நளன், அரவு அரசன் தான் கொடுத்த - பாம்புக் கரசனாகிய கார்க்கோடகன் கொடுத்த, அம் பூ துகிலின் - அழகிய பொலிவாகிய ஆடைகளுள், ஒரு துகிலை வாங்கி உடுத்தான் - ஓராடையை எடுத்து (அரையில்) உடுத்தான்; ஒரு துகிலை போர்த்தான் - மற்றோராடையை (மேலே) போர்த்துக்கொண்டான்.

(வி - ரை) 'அரவரசன்' என்பது பாம்புகளுள் சிறந்த பாம் பென்பது. பொருகலி: வினைத்தொகைநிலைத்தொட ராதலால் வருமொழிக் ககர மிகவில்லை [நன் - உயி - சூ - உசு]. பூந்துகில் -

பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; 'பூப்போலுந் தொழிலை யமைத்த துகில்' என உரைக்கின் இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகைநிலைத்தொடர். 'பூ' தன் உருவத்துக்கு முதலாகுபெயர். உடுத்தான் - ஆண்பாற் படர்க்கை யிறந்தகால வினைமுற்று; உடு - பகுதி, த் - சந்தி, த் - இறந்தகால இடைநிலை, ஆன் - ஆண்பாற்படர்க்கை விகுதி; இதற்கு எதிர்மறை உடான், உடுக்கான் என வரும். தாயமாவது-தந்தைமுதலானோ ருடையதாகிப் புத்திரன் முதலியோர் கைக்கொள்ளுதற்குரிய பொருள். (எஉ)

மிக்கோ னுலகளந்த மெய்யடியே சார்வாகப்
புக்கோ ரருவினைபோற் போயிற்றே—அக்காலம்
கானகத்தே காதலியை நீத்துக் கரந்துறையும்
மானகத்தேர்ப் பாகன் வடிவு.

(இ - ள்) கானகத்து - வனத்தில், காதலியை - மனைவியை, நீத்து - கைவிட்டு, கரந்து உறையும் - ஒளிந்து வசிக்கும், மால் - பெருமையாகிய, நகம்-மலையை ஒத்த, தேர்ப்பாகன் வடிவு - தேர்ச்சாரதியினது மேனி, மிக்கோன்-(தேவரெனப்படுமவரில்) சிறந்தோனாகிய இறைவனது, உலகு அளந்த - உலகங்களை அளந்த, மெய் அடியே - மெய்ம்மையாகிய சீர்பாதங்களையே, சார்வு ஆக - துணையாக, புக்கோர் - சரணடைந்தவர்களுடைய, அருவினைபோல் - (பிறரால் நீக்குதற்கு) அருமையாகிய வினைகளைப்போல, அக்காலம் - ஆடைகளை அணிந்தகாலத்தில், போயிற்று - நீங்கியது.

(வி - ரை) தனக்கு ஒப்பாரும் உயர்ந்தாரு மிலனாதலால் 'மிக்கோன்' எனவும், ஏதுவின்றியே உயிர்களுக்கு அருள்செய்பவன் ஆதலால் 'உலகளந்த' எனவும், நித்தியமாகிய நிரதிசய இன்பத்தைத் தருவன ஆதலால் 'மெய்யடி' எனவும், மற்றொன்றிற் பற்றுடையார்க் கருளுவவல்ல ஆதலால் 'அடியே' எனவும் கூறினர். ஏ - பிரி

நிலை. 'அருவினை' என்றது ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரப்தம் என்பவற்றை. வினை-சாதியொருமை.

மிக்கோன் உலகளந்த செய்தி:

"தேவர்களுக்கு நன்மை யுண்டாகும்படி, காசிபருக்கு மைந்தனாக வாமனவுருக்கொண்டு அவதரித்து, மாபலியினிடஞ் சென்று, மூன்றடி நிலம் யாசித்து, ஓரடியால் மண்ணுலகையும், மற்றோரடியால் விண்ணுலகத்தையும் அளந்து, மற்ற அடிக்கு அவனைக் கொண்டமை." (எ௩)

தாதையைமுன் காண்டலுமே தாமரைக்க ணீரரும்பப்
போதலருங் குஞ்சியான் புக்கணைந்து—கோதிலாப்
பொன்னடியைக் கண்ணிற் புனலாற் கழுவினான்
மின்னிடையா ளோடும் விழுந்து.

(இ - ள்) போது - பேரரும்புகள், அலரும் - மலர்கின்ற, குஞ்சியான் - சிகையையுடைய இந்திரசேனன், தாதையை-பிதாவை, முன் காண்டலும் - எதிரே காணுதலும், தாமரைக்கண் - செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களில், நீர் அரும்ப-நீர் சுரந்துவர, மின் இடையாளோடு - மின்னலை ஒத்த இடையையுடைய இந்திரசேனையோடு, புக்கு - (தந்தையினிடம்) புகுந்து, அணைந்து - கட்டிக்கொண்டு, விழுந்து - சேவித்து, கோது இலாத - குற்றமில்லாத, பொன் அடியை - பொன்போலப் பூச்சியமாகிய (அவனது) பாதங்களை, கண்ணின் புனலால் - கண்ணீரால், கழுவினான் - அலம்பினான்.

(வி - ரை) 'கண்ணின்' என்பதிற் சாரியை யீற்று னகரம் சந்த இன்பப்பொருட்டு வலித்தலாயிற்று. காண்டலும் - இறந்தகால வினையெச்சம்; காண் - பகுதி, து: அல் - சாரியை, உம் - இறந்தகால வினையெச்ச விகுதி, தகரம் டகரமாதலும், உகரக்கேடும் சந்தி. கோதிலாத - எழுவாய்த் தொகாநிலைத்தொடர்; இலாத பொன் -

குறிப்புப்பெயரெச்சத் தொகாநிலைத்தொடர்; 'இலாத' என்னும் குறிப்புப்பெயரெச்சத் தீறு தொகுத்தல். கோதிலாத பொன் - பால் வழுவமைதி; இலாப்பொன் என்பதில் மையென்னும் பகுதிப் பொருள் விகுதி கெட்டதெனக் கொள்ளின் பண்புத்தொகை நிலையெனக் கொள்க; விரிந்தால் 'இலாமையாகிய பொன்' என விரியும்; இங்ஙனமன்றி 'இலா' என்பதில் ஆகாரஞ் சாரியை என வைத்து அத் தொகைநிலைத்தொட ரெனினு மொக்கும்; இது விரியின் 'இன்மையாகிய பொன்' என விரியும் [நன்-மெய்-சூ-௩௦]. மூன்றனுருபைச் சார்ந்துவந்த உம்மை சாரியை. (எச)

பாதித் துகிலோடு பாய்ந்திழியுங் கண்ணீரும்
சீதக் களபதனஞ் சேர்மாசும்—போத
மலர்ந்ததார் வேந்தன் மலரடியில் வீழ்ந்தாள்
அலர்ந்ததே கண்ணீ ரவற்கு.

(இ - ள்) பாதித் துகிலோடு-பாதி வஸ்திரத்தோடு, பாய்ந்து - பெருகி, இழியும் - வடிகின்ற, கண்ணீரும் - கண்ணீரும், சீதம் - குளிர்ச்சியாகிய, களபம் - கலவைச்சாந்து அணிதற்குரிய, தனம் சேர் மாசும் - தனங்களில் படிந்த அழுக்கும், போத - (தன்னோடு) வர, (இவற்றை யுடையளாகி) மலர்ந்த தார் - மலர்ந்த மாலையணிந்த, வேந்தன் - நளராசனுடைய, மலர் அடியில் - தாமரைமலர்போன்ற பாதத்தில், வீழ்ந்தாள் - தொழுதாள்; அவற்கு - அவளது நிலைமையைக் கண்ட நளராசனுக்கு, கண் - கண்களில், நீர் அலர்ந்தது - நீர் பரந்தது.

(வி - ரை) 'துகிலோடு கண்ணீரும், மாசும் போத' என்றது இலக்கணை. போத-செயவென் வாய்பாட்டு நிகழ்கால வினையெச்சம்; போ (புகு என்பதன் மரூஉ)-பகுதி, து-சாரியை, அ-விகுதி, உகரக் கேடு சந்தி. வனத்தில் பாதியாக அரிந்து உடுத்த அப்பாதி வஸ்திரத்

தை அன்றி வேறு உடுக்காமலும், நாயகனுடைய பிரிவால் அழுது கொண்டு நீராடல் செய்யாமலு மிருக்கின்றவ ளாதலால் இவ்வாறு கூறினர். உடல் முழுமையும் மாசுபடிந்திருப்பினும் கலவைச் சந்தன முதலிய சந்தனங்களை யணிதற்குரியன தனங்களே ஆதலால், அவற் றின் மாசைக் கூறவே ஒழிந்தவற்றின் மாசு கூறவேண்டாதாயிற்று. பாதித்துகில் - பண்புத் தொகைநிலைத்தொடர்; பாதி - பகுதி யென் பதன் மரூஉ. (எடு)

வெவ்விடத்தோ டொக்கும் விழியிரண்டும் வீழ்துயில்கொ
அவ்விடத்தே நீத்த வவரென்றே — இவ்விடத்தே [ள்
வாரார் முலையாளம் மன்னவனைக் காணமல்
நீரான் மறைத்தனவே நின்று.

(இ - ள்) வெம் விடத்தோடு - வெம்மையாகிய விஷத்தோடு, ஒக்கும் - ஒத்திருக்கும், விழி இரண்டும் - கண்க ளிரண்டும், வீழ் துயில் கொள் - (மற்றைப் பொறிகளும்) அடங்குகின்ற நித்திரை யைக்கொண்ட, அவ்விடத்து - அவ்வனப் பாழ் மண்டபத்தில், நீத்த- கைவிட்ட, அவர் என்றே - அத் தன்மையானவ ரென்று கருதியே, இவ்விடத்து-(காணவந்த) இவ்விடத்தில், வார் ஆர்-கச்சுப்பொருந்து தற்குரிய, முலையாள் - முலைகளையுடைய தமயந்தி, அம் மன்னவ னைக் காணமல் - அவ்வரசனைக் காணுதபடி, நின்று - சலியாமல் நின்று, நீரால் மறைத்தன - நீரினல் மறைத்துவிட்டன.

(வி - ரை) பிரிந்த நாயகனைக் கண்டபோது தமயந்திக்குக் கண்ணீர் மிகச் சுரந்தமையால் அவனுருத் தோன்ருமையாகிய இயல் பாக நிகழுந் தன்மையொழிய, நளன் முன்செய்த தீமையைக் குறித் துக் கண் இவ்வாறு மறைத்தனவென்று இவ்வாசிரியர் தாம் கருதிய வேருென்றை அவற்றின் மேலேற்றிக் கூறினமையால் இது தற் குறிப்பேற்றம். நன்றல்லதன்றே மறப்பது நன்றெனக் கொள்ளா

மையால் அவற்றை, 'வெவ்விடத்தோ டொக்கும் விழி' என்றார். ஒடுருபு ஒப்புப்பொருளது. 'அவர்' என்றது இழிப்பினால் வந்த பால் வழுவமைதி. முதலாவது ஏ - ஈற்றசை; இரண்டாவது ஏ - தேற்றம். ஈற்றிலுள்ளது வியப்புப்பொருளது; இது புதியன புகுதல். சலியாது நிற்றல் - இமைக்காம லிருத்தல். (எசு)

"உத்தமரின் மற்றிவனை யொப்பா ரொருவரிலை, [த்தின்
இத்தலத்தில்" என்றிமையோ ரெம்மருங்கும்—கைத்தல
தேமாரி பெய்யுந் திருமலர்த்தார் வேந்தன்மேல்
பூமாரி பெய்தார் புகழ்ந்து.

(இ - ள்) இமையோர் - தேவர்கள், இத்தலத்தில்-இப்பூமியில், உத்தமரில்-உண்மையாளர்களில், இவனை ஒப்பார்-இவனை ஒப்பவர், ஒருவரும் இலை என்று புகழ்ந்து - ஒருவரும் இலரென்று துதித்து, தேன் மாரி பெய்யும் - தேனை மழையைப்போலப் பெய்கின்ற, திரு மலர்த்தார் - அழகிய மலர்மாலையணிந்த, வேந்தன்மேல் - நளராசன் மேல், கைத்தலத்தின் - கைகளினால், பூமாரி - கற்பகப்பூமழையை, எம்மருங்கும் பெய்தார் - எல்லாப் பக்கங்களிலும் பொழிந்தார்.

(வி - ரை) தேன் என்னுஞ் சொல்லி னீற்று னகரம் வரு மொழிமுதல் மகரமாதலால் கெட்டுத் 'தேமாரி' என நின்றது; சில விடங்களில் கெடாமல் தேன்மாரி எனவும் வரும். ஒருவருமென்னும் முற்றுப்பொருளோடு இழிவுசிறப்புப்பொருள் தரும் உம்மை 'ஒருவர்' எனத் தொகுக்கப்பட்டது. இமைத்த லில்லாரை இமையோ ரென்றது மங்கலவழக்கு; இது மாயோன், விண்ணோர் என்பன போல ஈற்றயலாகாரம் ஓகாரமாய் இமையோரென்றே பயின்று வரும். அவ்வாகாரம் எதிர்மறைப் பொருளதாயின் ஓகாரமாய்த் திரியாமையானும், இமையவர் என்பதற்குப் பொருந்தாமையானும், எதிர்மறை ஆ என்னற்க; 'பொன்னிற முடையார்' எனப் பொருள்

கூறின் ஐகாரம் போலியெனல்வேண்டும்; போலியாயின் அரை யர் என்பது அரயரெனப் போலி பெறுமல் வழங்கல்போல, இமையவரென வழங்கல் வேண்டும்; அஃதில்லாமையால் மடமை யென்க. (எஎ)

“தேவியிவள் கற்புக்குஞ், செங்கோன் முறைமைக்கும்,
பூவுலகி லொப்பாயார் போதுவார்?—காவலனே!
மற்றென்பால் வேண்டும் வரங்கேட்டுக் கொள்!” என்றான்,
முற்றன்பாற் பாரளிப்பான் முன்.

(இ - ள்) முற்று அன்பால் - நிறைந்த அன்பினால், பார் அளிப்பான் முன்-பூமியைக் காத்தற்குரிய நளராசன்முன், (கலிபுரு ஷன்) காவலனே-அரசனே!, தேவி இவள்-நின் மனைவியாகிய இவ ளது, கற்புக்கும்-கற்பினுக்கும், செங்கோல் முறைமைக்கும்-நினது ஆளுகையினது முறைமைக்கும், பூ உலகில்-பூமியாகிய உலகத்தில், ஒப்பு ஆக - ஒப்பவராக, யார் - எப்பெண் எப்புருஷன், போதுவார் - வருவார்?, என்பால் - (அப்படிப்பட்ட உம்மைத் பிரித்துத் துன்பப் படுத்திய) என்னிடத்து, வேண்டும்-நீ விரும்புகிற, வரம் - வரத்தை, கேட்டுக்கொள் - கேட்டுக்கொள்ளாய், என்றான் - என்று சொல்லி னான்.

(வி - ரை) ஒப்பு - தொழிலாகுபெயர்; ஆக என்பது ஈறு தொகுத்தலாய் ‘ஆ’ என நின்றது; ஆ எனப் பதம் பிரித்து ஆகவென் னும் செயவெனெச்சத்தின் திரிபெனினு மொக்கும். யார்-யாவரென் பதன் மரூஉ. கேட்டுக்கொள் - ஏவலொருமை; கேள் - பகுதி, து - சாரியை, கொள்-தற்பொருட்டு விகுதி, ளகர தகரங்கள் டகரமாகத் திரிந்ததும், ககரத்தோற்றமுஞ் சந்தி, ஆய்-விகுதி; இதுவே ஏவ லொருமைப்பாலையும் எதிர்காலத்தையுங் காட்டியது, இவ்விகுதி குறைந்து அவ்வாறு நின்றது. (எஅ)

௬

"உன்சரிதஞ் செல்ல வுலகாளுங் காலத்தும்,
மின்சொரியும் வேலாய்! மிகவிரும்பி—என்சரிதம்
கேட்டாரை நீயடையேல்" என்றான், கிளர்மணிப்பூண்
வாட்டானை மன்னன் மதித்து.

(இ - ள்) கிளர் - விளங்குகின்ற, மணிப் பூண்-மணிகளழுத்திய அணிகளணிந்த, வாள்-வாள்போரில் வல்ல, தானை மன்-சேனையையுடைய நளராசன், நன்கு மதித்து-(கலிபுருடனுடைய சொல்லை) நன்கு மதித்து, உன் சரிதம்-நினது நடக்கை, செல்ல-(முட்டின்றி) நடக்கும்படி, உலகு ஆளும் காலத்தும் - நீ உலகத்தை ஆளுகின்ற காலத்திலும், மின் சொரியும் வேலாய் - ஒளியைப் பொழிகின்ற வேலைத்தாங்கிய கலிபுருடனே!, என் சரிதம்-என் ஒழுக்கத்தை, மிக விரும்பிக் கேட்டாரை-மிகுதியாக விரும்பிக் கேட்டவர்களை, நீ அடையேல்-நீ சேராதே, என்றான்-என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

(வி - ரை) 'உன் சரிதஞ் சொல்லி' எனப் பாடமானால் 'உனது நடக்கையைப் புகழ' எனப் பொருளுரைக்க; அப்படி உரைத்தால் 'சொல்லி' என்பது செயவெனெச்சத் திரிபெனக. 'மணிப்பூண்' என்னும் விசேடணம் மன்னனுக்குக் கொள்க. கலி யுலகாளுங் காலம் கலியுகம். உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை. கேட்டாரைக் கூறவே படித்தாரைக் கூறவேண்டாதாயிற்று. தமிழ் மொழியாகிய 'உலகு' இடவாகுபெயரா யுயிர்களை யுணர்த்திற்று; உலகத்துக்கும், உலகத்துயிர்களுக்கும் வழங்கும் வடமொழி உலோகம்; இதனை நச்சினார்க்கினியா ருரையானு முணர்க. (எகூ)

"என்காலத் துன்சரிதங் கேட்டாரை யானடையேன்,
மின்கா லயில்வேலாய்! மெய்"என்று—நன்காவி
மட்டிறைக்குஞ் சோலை வளநாடன் முன்னின்று
கட்டுரைத்துப் போனான் கலி.

(இ - ள்) கலி-கலிபுருடன், நல் காவி-நன்மையாகிய நீலோற்பலமலர்கள், மட்டு - தேனை, இறைக்கும் - பாய்ச்சுகின்ற, சோலை - சோலைகளாற் சூழப்பட்ட, வளநாடன் முன்னின்று-வளப்பமாகிய நிடதநாட்டான் முன்னின்று, மின் கால் - ஒளியை (க் கக்குகின்ற) வீசுகின்ற, அயில் வேலாய் - கூர்மையாகிய வேலையுடைய நளராசனே!, என் காலத்து - என் காலத்தில், உன் சரிதம் கேட்டாரை - உன் ஒழுக்கத்தைக் கேட்டாரை, யான் அடையேன்-நான் சேர்ந்து துன்பஞ் செய்யேன், மெய் யென்று - (இச்சொல்) உண்மையாமென்று, கட்டுரைத்துப் போனான்-உறுதியாகச் சொல்லிப் போயினன்.

(வி - ரை) குளங்களிலுள்ள நீலோற்பல மலர்த்தேன் அக்குளத்தை நிரப்பிப் பெருகிப் பாய்தலால் வளர்கின்ற சோலை யென்பது. 'நன்காவி' என்பதை நன்கு ஆவி எனப் பதம் பிரித்து, 'மிகுதியாகக் குளங்கள்' என உரைக்கலுமாம். குளங்களில் தேன் தாமரை முதலிய மலர்களினின்றும் வழிந்த தேன். காவி-சாயம்; அது பண்பாகுபெயராய் நீலோற்பலத்தை யுணர்த்திற்று; காவி சென்னிறமெனக் கருதி, பற்காவி என்னும் வழக்கத்தையு முணராமல் பேதைமையால் குற்றமென்ப ரொருவர். கட்டுரைத்து - ஒருசொல்லின் தன்மையதாய் நின்ற இறந்தகால வினையெச்சம்; கட்டுரை - பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; விரிந்தால் 'கடுமையாகிய உரை' என விரியும்; இதனடியாகக் கட்டுரைத்தென்னும் வினையெச்சம் பிறந்தது; கட்டழகு, கடுங்காற்று என்பவற்றிலும் கடுமை மிகுதிப்பொருள் தருதல் காண்க. (அ௦)

வேத நெறிவழுவா வேந்தனையும் பூந்தடங்கட்
கோதையையு மக்களையுங் கொண்டுபோய்த்—தாது
புதையத்தேன் பாய்ந்தொழுகும் பூஞ்சோலை வேலி
விதையக்கோன் செய்தான் விருந்து.

(இ - ள்) தாது-தாதுக்கள், புதைய-முழுகும்படி, தேன் பாய்ந்து - தேன் பெருகி, ஒழுகும்-ஓடுகின்ற, பூ சோலை - மலர்ச்சோலையாகிய, வேலி-வேலையையுடைய, விதையக்கோன் - விதர்ப்ப தேசத்து அரசனாகிய வீமராசன், வேத நெறி-வேதத்தினது விதியை (வேதங் கூறிய விதியை), வழுவாத-தப்பி நடவாத, வேந்தனையும் - நளராசனையும், பூ - தாமரைப்பூ போன்ற, தடவு - பெருமையாகிய, கண் கோதையையும்-கண்களையுடைய தமயந்தியையும், மக்களையும்- அவர்களுடைய பிள்ளைகளையும், கொண்டுபோய் - (மடைப்பள்ளியினின்றும்) அழைத்துச் சென்று, விருந்து செய்தான் - விருந்து செய்தான்.

(வி-ரை) விதர்ப்ப மென்னும் ஆரியமொழி 'விதையம்' எனத் திரிந்ததுபோலும். புதுமைப் பண்மை யுணர்த்தும் 'விருந்து' என்னும் பெயர் இங்கே பண்பாகுபெராய்ப் புதியவர்களுக்காகி, அவர்களுக்குச் செய்யும் உண்டியிடுதல் முதலிய உபசாரத்துக்குக் காரணவாகு பெய ராயிற்று. அறிந்தவர்க்குச் செய்தல், அறியாதார்க்குச் செய்தலென்னும் விருந்து இரண்டனுள் அது முன்னது. வீமராசன் தன் மகளுடைய நாயகன் கிடைத்தா னென்கிற பெருமகிழ்ச்சியால் தன் மருமகனுக்கும், அவன் பிரிவாலுண்டாகிய துன்பத்தால் நல்லுண்டிகளை உண்ணாத தன் மகளுக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் விருந்து செய்தா னென்பது. 'கோன்' என்பதில் னகரம் சாரியை. 'ஒழுகும்' என்னும் பெயரெச்சம் 'பூ' என்னும் பிறபெயர் கொண்டது; எல்லைப் பொருட் பெயரைக் கொண்டதெனினும் பொருந்தும். பூ-தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்ச்சொல்; பூ-பகுதி, இ - வினைமுதற்பொருண்மை விகுதி புணர்ந்து கெட்டது. (அக)

"உன்னையா னென்று முணரா துரைத்தவெலாம்
பொன்னமரு மார்ப! பொறு" என்று—பின்னைத்தன்

மேனீர்மை குன்ற வெறுந்தேர் மிசைக்கொண்டான்
மானீ ரயோத்தியார் மன்.

(இ - ள்) மால் நீர் அயோத்தியார் - பெருமையாகிய நீர்வள முள்ள அயோத்தியா நகரத்தாருக்கு, மன் - அரசனாகிய இருதுபன் னன், பொன் அமரும் - இலட்சுமி வீற்றிருக்கின்ற, மார்ப-மார்பை யுடைய நளராசனே!, உன்னை - நிடதேசத்தரசனாகிய உன்னை, ஒன்றும் உணராது-சிறிதும் தெரிந்துகொள்ளாமல், யான் உரைத்த எலாம்-நான் சொன்னவைகளை யெல்லாம், பொறு என்று-பொறுத் துக்கொள்ளென்று, பின்னை - அதன்மேல், தன்மேல் நீர்மை - தன் புறத்தில் தோன்றுந்தன்மை, குன்ற-குறைந்து, வெறு தேர்மிசைக் கொண்டான் - வெறுமையான தேரில் ஏறிச்சென்றான்.

(வி - ரை) 'ஒன்று' என்னும் வரையறைப் பண்புப்பெயர் சிறு மைப்பண்பை யுணர்த்தியது. புறத்தில் தோன்றுந்தன்மை குறைத லாவது - தமயந்திக்கு நடக்கும் இரண்டாம் சுயம்வரத்தில் அவளை அடையலா மென்னுங் கருத்தால் புறத்தில் தோன்றிய முகமலர்ச்சி, வாக்கு நடைகளின் பெருமைமுதலியன இல்லையாதல். மேனீர்மை யாகிய காரியத்தி னில்லாமையைக் கூறவே அதன் காரணமாகிய உண்ணீர்மை அதற்குமுன் இல்லாமை யாதலென்பது தானே அமைதலால் அதனைக் கூறுதொழிந்தார்; 'மேனீர்மை' என்பது 'மேன்மையாகிய தன்மை' எனப் பொருள்கொள்ளினும் இழுக்காது; மேன்மையாகிய தன்மையாவது - நளனை ஏவலாளனாகக் கருதிக் கட்டளையிடல் முதலியன. மிசைக்கொள்ளல்: ஒரு சொல்லின் தன்மையது. தமயந்தியை மணம்புரிந்து அவளோடு அயோத்திக்கு மீளலாமெனக் கொண்டுவந்து, அவளைப் பெறுமற் றனித்துச் செலுத்துதலால் 'வெறுந்தேர்மிசைக் கொண்டான்' என்றார். (அஉ)

விற்றானை முன்செல்ல வேல்வேந்தர் பின்செல்லப்
பொற்றேர்மேற் றேவியொடும் போயினான்—முற்றும்பற்

றேனீ ரளித்தருகு செந்நெற் கதிர்விளைக்கு
மாநீர் நிடதத்தார் மன்.

(இ - ள்) முற்று-(மலரவேண்டியகாலம்) நிறைந்த, ஆம்பல் - ஆம்பல்மலர்களினது, தேன் நீர்-தேனாகிய நீரை, அளித்து-பாய்ச்சி, அருகு - (தன்) அருகிலுள்ள, செந்நெல் கதிர் - செந்நெற்கதிர் களை, விளைக்கும் - விளையச் செய்யும், மா நீர் - மிக்க நீர் நிறைந்த குளங்களையுடைய, நிடதத்தார் மன் - நிடததேசத்தார்க்கு அரசன், வில் தானை - வில்லைத்தாங்கிய படைகள், முன் செல்ல - (தன்) முன்னே நடந்துபோகவும், வேல் வேந்தர் - வேலைத்தாங்கிய அரசர் கள், பின் செல்ல-தன்பின்னே நடந்து வரவும், பொன் தேர் மேல் - பொன்னாற்செய்த தேரின்மேல், தேவியொடும் போயினான் - தம யந்தியோடு சென்றான்.

(வி - ரை) செந்நெல்-பண்புத்தொகைநிலைத்தொடர்; செம்மை யென்னும் பண்புப்பெயரோடு 'நெல்' என்னும் வருமொழி புணர்ந்த போது, "ஈறுபோதல்" என்பதனால் மையீறு கெட்ட செம் என்ப தன் ஈற்று மகரம் தனிக்குறிலைச் சார்ந்த மகரமாதலால், [நன்-மெய்- கூ - கஅ - இன் விதியை உருபு - கூ - கஅ - ஆல் ஏற்று] தன்னொடு மயங்காத நகர மெய்யாகத் திரிந்தது. ஆம்பற்றேன் - கினைத்தற் கிழமைப் பொருட்டாகிய ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொ டர்; எழுவாய்த் தொகைநிலைத்தொடராயின் லகரங்கெடத் தகரம் றகரமாய் ஆம்பறேனென நிற்கும். (அ௫)

"தானவரை வெல்லத் தரித்தநெடு வைவேலாய்!
ஏனைநெறித் தூரமினி யெத்தனையோ?" — "மானே! கேள்!
இந்த மலைகடந் தேழுமலைக் கப்புறமா
விந்தமெனு நம்பதிதான் மிக்கு."

(இ - ள்) தானவரை - அசுரரை, வெல்ல - வெற்றிகொள்ளு தற்கு, தரித்த - பிடித்த, நெடு வை வேலாய் - நீண்ட கூர்மையாகிய

வேலையுடைய சுப்பிரமணியனை ஒத்தவனே!, எனை நெறித் தூரம் - (கடக்கவேண்டிய) மற்ற வழியினது தூரம், இனி எத்தனை ஓ-இனி எவ்வளவினதோ? (என்று தமயந்தி கேட்க), மானே கேள் - மானை ஒத்தவளே! கேளாய்!, இந்த மலை கடந்து-தோன்றுகிற இம்மலையைக் கடந்து செல்ல, ஏழு மலைக்கு - உள்ள ஏழுமலைகளுக்கு, அப்புறம் - அப்புறத்தில், மிக்கு - (எல்லா நகரினும்) சிறந்து, மாவிந்தம் எனும்- மாவிந்தமென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும், நம் பதி-நமது நகரம் (உளது).

(வி - ரை) உளது என்னும் பயனிலை எஞ்சிநின்றது. கடந்து-செயவெனெச்சத்திரிபு. தனு என்பவளுடைய புத்திரர் தானவர். நளன் அசுரரை வென்றிலனாயினும் 'தானவரை வெல்லத் தரித்த நெடு வேலாய்' என்று விளித்தது இறைவனுக்குத் தைத்தியாரி என்னும் பெயருள்ளதாதலாலும், அரசன் இறைவ னெனப்படுதலாலு மென்க; தீயனாகிய புட்கரனைச் சூதில் வெல்லச் செல்கின்றவனாதலால் இவ்வாறு விளித்தாள். பிறிதென்னும் பொருள்படநின்ற 'எனை' இடைச்சொல். ஓ - இரக்கப்பொருளது. 'மலைக்கு' என்னும் நான்கனுருபு எல்லைப்பொருளது. (அ௫)

இக்கங்குல் போக விகல்வே னளனெறிநீர்
செய்க்கங்கு பாயுந் திருநாடு—புக்கங்
கிருக்குமா காண்பான்போ லேறினன் குன்றில்
செருக்குமான் றேர்வெய்யோன் சென்று.

(இ - ள்) இகல்வேல் - (தீயோரைப்) பகைக்கின்ற வேலைத் தாங்கிய, நளன் - நளராசன், எறி நீர்-அலை எறிகிற நீர், அங்கு-அவ்விடத்தில், செய்க்கு - கழனியில், பாயும் - பாய்கின்ற, திரு நாடு - செல்வமிக்க நிடதநாட்டில், புக்கு - புகுந்து, அங்கு - அந்நாட்டில், இக் கங்குல் போல-(தான் சென்ற) இத்தினத்தின் இராப்பொழுது

கழியும்படி, இருக்கும் ஆறு - தங்கும் விதத்தை, காண்பான்போல- பார்க்கவருபவன்போல, செருக்கும்-களிக்கின்ற, மான் தேர்-குதிரைகளைப் பூட்டிய தேரையுடைய, வெய்யோன் - வெப்பமாகிய கிரணங்களையுடைய சூரியன், சென்று - போய், குன்றில் எறினன் - உதயகிரியில் எறினன்.

(வி-ரை) 'எறிநீர் செய்க்கங்கு' என்பதற்கு 'இறைக்கின்ற நீர் கழனியினது வரம்பின் பக்கத்தும்' எனவும் உரைக்கலாம்; அவ்வாறு உரைக்கின் இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை விகாரத்தால் தொக்கதெனக்கொள்க. ஆறென்னும் பெயர்ச்சொல்லி னீற்றுகரம் தொகுத்தல். 'போக' என்னுங் காரியப்பொருட்டாகிய எதிர்காலச் செயவெனெச்சம் தன் காரணமாகிய 'இருக்கும்'என்னும் வினை கொண்டது. 'போல' என்னும் சொல், 'வெய்யோன் குன்றி லேறினன்' என்னும் தற்குறிப்பேற்ற அணியில் வருவதோ ரிடைச்சொல். (அ௫)

மன்றலிளங் கோதையொடு மக்களுந் தானுமொரு
வென்றி மணிநெடுந்தேர் மேலேறிச்—சென்றடைந்தான்,
மாவிந்த மென்னும் வளநகருஞ் சூழ்ந்தவொரு
பூவிந்தை வாழும் பொழில்.

(இ - ள்) மன்றல் - மணமமைந்த, இள கோதையொடு - புதுமலர் மாலையைத் தரித்த தமயந்தியோடு, மக்களும் தானும்-பிள்ளைகளும் தானும், வென்றி-வெற்றியைத்தரும், மணி-மணிகளையுடைய, ஒரு நெடு தேர்மேல்-ஒரு பெருந்தேரில், எறிச் சென்று-எறிப்போய், மாவிந்தம் என்னும் - மாவிந்தமென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற, வள நகரம்-வளமாகிய நகரத்தை, சூழ்ந்த-சூழ்ந்த சோலைகளில், பூ விந்தை-தாமரைப்பூவி லெழுந்தருளிய விசயலட்சுமி, வாழும் ஒரு பொழில்-வாழ்கின்ற ஒருசோலையை, அடைந்தான் - சேர்ந்தான்.

(வி - ரை) 'மக்களுந் தானும் அடைந்தான்' என்பது சிறப்புப் பற்றி வந்த பால்வழுவமைதி [நன்-பொது-சூ-உஎ]. இச்சோலையின்கணிருந்து சூதாட்டத்தில் புட்கரனை வென்று இழந்தநாடு முதலியவற்றைப் பெறுகின்றானாதலால் அதனைப் 'பூவிந்தை வாழும் பொழில்' என்றார். சூழ்ந்த-இறந்தகால வினையாலணையும் பெயர்; அது சோலைகளை யுணர்த்தியது. இளங்கோதை - பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர். (அகூ)

"மற்றவனுக் கென்வரவு சொல்லி, மறுசூதுக்
குற்ற பணைய முளதென்று—கொற்றவனைக்
கொண்டணைவீர்'' என்று குலத்தூ தரைவிடுத்தான்
தண்டெரியற் றேர்வேந்தன் தான்.

(இ - ள்) தண் தெரியல்-குளிர்ச்சியாகிய மலர்மாலை யணிந்த, தேர் வேந்தன் - தேரையுடைய நளராசன், கொற்றவனுக்கு-புட்கராசனுக்கு, என் வரவு சொல்லி - நான் வந்த செய்தியைச் சொல்லி, மறு சூதுக்கு - மறு சூதாட்டத்துக்கு, உற்ற பணயம்-தக்க பந்தயப் பொருள், உளது என்று-உள்ளதென்று சொல்லி, அவனைக் கொண்டு-அவனை அழைத்துக்கொண்டு, அணைவீர் என்று-வாருமென்று, குலத் தூதரை விடுத்தான்-உயர்குலத்திற் பிறந்த தூதர்களை அனுப்பினான்.

(வி - ரை) செய்யுளாதலால் சுட்டுப்பெயர் முன்னே வந்தது [நன்-பொது-சூ-சஙு].

"படர்க்கைமுப் பெயரோ டணையின் சுட்டுப்
பெயர்பின் வரும்வினை எனிற்பெயர்க் கெங்கும்
மருவும் வழக்கிடைச் செய்யுட் கேற்புழி.''

அவ்வாறு அவனென்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் முன்வந்ததாயினும், உயர்திணைச் சிறப்புப்பெயராகிய கொற்றவனென்பதை முன்னும், அவ

னென்னுஞ் சுட்டுப்பெயரைப் பின்னுங் கூட்டி உரைக்க. என்வரவு-வினைமுதற்பொருண்மையில் வந்த ஆறும்வேற்றுமைத் தொகை நிலைத்தொடர். முன்னே புட்கரனிடத்துச் சூதில் தோல்வியடைந்த போது பொருள் வைக்கப்பெறாமல் மறுசூதை விட்டுப்போயின அத் தொடர்ச்சி தோன்ற 'மறுசூது' என்றான். தொன்றுதொட்டு வந்த தூதராதலால் 'குலத்தூதர்' என்றார். தெரியல்-தொழிலாகுபெயர். தான்-அசை. (அஎ)

மாய நெடுஞ்சூதில் வஞ்சித்த வன்னெஞ்சன்
தூய நறுமலர்ப்பூஞ் சோலைவாய்—ஆய
பெருந்தானை சூழப் பெடைநடையா ளோடும்
இருந்தானைக் கண்டா னெதிர்.

(இ - ள்) மாயம் நெடு சூதில் - வஞ்சனை மிக்க சூதாட்டத்தில், வஞ்சித்த-(எல்லாச் செல்வங்களையும்) வஞ்சித்துப்பெற்ற, வல் நெஞ்சன் - இரக்கமில்லாத மனமுடைய புட்கரன், தூய - சுத்தமான, நறு மலர் - நல்ல மலர்களையுடைய, பூ சோலைவாய் - பொலிவாகிய சோலையில், ஆய பெரு தானை சூழ - பெருமை உண்டாகிய சேனைகள் சூழ்ந்துநிற்க, பெடை நடையாளோடு - பெண்ணன்ன நடைபோன்ற நடையையுடைய தமயந்தியோடு, இருந்தானை - வீற்றிருந்த நளராசனை, எதிர் கண்டான் - முன்னே கண்டான்.

(வி - ரை) அங்குள்ள அரசர் முதலியோரில் அழகு முதலியவற்றில் விளக்கமாய்த் தோன்றுவோர் தமயந்தியும், நளனுமேயாதலால் 'பெடைநடையா ளோடு மிருந்தானை எதிர் கண்டான்' எனவும், சுயம்வரத்தில் தமயந்தியினுடைய அழகைக் கண்டானுயினுஞ் சூதில் நளன் தோல்வியடைந்து காட்டுக்குச் செல்லாநிற்கையில் அவன் பின்னே நடந்த தமயந்தியினது நடை இவனது நெஞ்சில் கிடந்ததைக் குறிப்பிக்க 'பெடைநடையாளோடும்' எனவும், இவன் வந்

தது அவளைக் குறித்தன்றாதலால் அவளை உடனிகழ் பொருளாக்கி 'இருந்தானை' எனவுங் கூறினர். வஞ்சித்த-வஞ்சமென்னும் பெயரடியாகப் பிறந்த இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்; வஞ்சி - பகுதி, த்-சந்தி, த்-இறந்தகால இடைநிலை, அ-பெயரெச்ச விகுதி, இது காரியப் பொருட்டாய் நெஞ்சமென்னும் கருவிப்பெயர் கொண்டது. ஆய - இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்; ஆ - பகுதி, ய் - இறந்தகால இடைநிலை, அ - பெயரெச்ச விகுதி. (அஅ)

செங்கோ லரசன் முகநோக்கித் தேர்ச்சியிலா
வெங்கோ லரசன் வினவினன்:—"அங்கோலக்
காவற் கொடைவேந்தே! காதலற்குங் காதலிக்கும்
யாவர்க்குந் தீதிலவே?" என்று.

(இ-ள்) தேர்ச்சி இலாத-ஆராயும் அறிவில்லாத, வெம் கோல் அரசன் - கொடுங்கோ லரசனாகிய புட்கரன், செங்கோல் அரசன் முகம் நோக்கி - செங்கோலாசனாகிய நளனது முகத்தைப் பார்த்து, அம் கோலம் - அழகாகிய அலங்காரமுள்ள, காவல் கொடை வேந்தே - காக்குந் தன்மையையும் கொடுக்குந் தன்மையையுமுடைய அரசனே!, காதலற்கும் - நாயகனாகிய உனக்கும், காதலிக்கும் - நாயகிக்கும், யாவர்க்கும்-நின் மக்க ளிருவருக்கும், தீது இலவே என்று-தீமையிலவா (க்ஷேமமுளதா) என்று, வினவினன் - கேட்டான்.

(வி-ரை) காதலன் - முன்னிலையில் படர்க்கை வந்த வழுவமைதி. சூதால் தான் எல்லாச் செல்வங்களையும் பெற்றதுமன்றி, நளன் மனைவி முதலானோரோடு காட்டுக்குச் செல்லுகையில் 'வண்டாடுந் தார்நளனை மாநகரில் யாரேனுங், கொண்டாடினர் தம்மைக் கொல்வமெனத் - தண்டா, முரசு" அறைவித்தலுஞ் செய்தவனாதலால் 'வெங்கோலரசன்' எனவும், இவற்றி லொன்றும் இப்போதுணர்ந்தில னாதலால் 'தேர்ச்சியிலா அரசன்' எனவுங் கூறினர்.

தீது - பண்புப்பெயர்; தீ - பகுதி, து - பகுதிப்பொருண்மை விகுதி; இது பால்பகா அஃறிணைப் பெயராதலால் 'இல' என்னுங் குறிப்பு வினைமுற்றால் இங்குப் பாற்பொதுமை நீங்கிப் பலவின்பாலை யுணர்த்தியது. 'யாவர்க்கும்' என்னும் உம்மை எண்ணுப்பொருளோடு முற்றும்மைப் பொருளதாதலால் 'யா' வினா எஞ்சாமைப் பொருளது. ஏ - வினா. (அகூ)

> தீது தருகலிமுன் செய்ததனை யோராதே
> "யாது பணையம்?" எனவியம்பச்—சூதாட
> மையாழி யிற்றுயிலு மால்பராய் வண்மைபுனை
> கையாழி வைத்தான் கழித்து.

(இ - ள்) தீது தரு - தீமையைத் தருகின்ற, கலி - கலி புருடன், முன் செய்ததனை - (தான் வெல்லும்படி) முன்னே செய்ததை, ஓராது - உணராமல், சூது ஆட - சூதாடுதற்கு, பணையம் யாது என - பந்தயப்பொருள் ஏதென்று, இயம்ப - புட்கரன் கேட்க, மை ஆழியில் துயிலும் - பாற்கடலில் கண்வளர்கின்ற, மால் பராய் - திருமாலை வணங்கி, வண்மை புனை - ஈகையை அணிந்த (ஈகையை யுடைய), கை ஆழி - கைவிரலிலணிந்த மோதிரத்தை, கழித்து வைத்தான் - கழற்றிவைத்தான்.

(வி - ரை) 'ஓராது' என்னும் வினையெச்சம், கலி முன் செய்ததனை ஓர்வானாயின் சூதாடுதற்கு இணங்கா னென்பதைக் குறிப்பிக்கின்றது. கையாழி வைத்ததே இன்னதென விடை கூறியதனோடொக்குமாதலின், வாயால் விடை கூறானாயினான். பராய் - இறந்தகால வினையெச்சம்; பரா-பகுதி, ய்-இறந்தகால வினையெச்ச விகுதி; முதனிலைத் தனிவினைப்பெயராதலால் பரா என்னும் குறியதன்கீழ் ஆ, வினா வினவு என்றாதல்போலக் குறுகி, உகரம் ஏற்றுப் பரவு என வருதலு முண்டு; அது பரவி எனவும், மேலது யகரமெய்

விகுதிபெருமல் உகரவிகுதியின் திரிபாகிய இகரவிகுதி பெற்றுப் பராவி எனவும் வரும் [நன்-உயிர்-சூ-உஉ]. கை - முதலாகுபெயர். வெண்மையாகிய பாற்கடலை 'மையாழி' என்றது அதில் கண்வளர்கின்ற இறைவனது கரிய திருமேனியி னொளி பரந்து பாய்தலால் அக்கடல் கரியதாகக் காணலின். 'மாலனையான்' எனவும் பாடமுண்டு; பொருள் 'திருமாலை ஒத்தவர்' என்பது. (கூ0)

அப்பலகை யொன்றி னருகிருந்தார் தாமதிக்கச்
செப்பரிய செல்வத் திருநகரும்—ஒப்பரிய
வன்றானை யோடு வளநாடும் வஞ்சனையால்
வென்றானை வென்றானவ் வேந்து.

(இ - ள்) அவ் வேந்து - நளராசன், அப்பலகை ஒன்றின் - அவ்வொரு பலகை ஆட்டத்தில், அருகு இருந்தார் - பக்கத்திலிருந்த அரசர், மதிக்க - மதிக்கும்படி, செப்பு அரிய - (அளவிட்டுச்) சொல்லுதலரிய, செல்வத் திரு நகரும்-செல்வமிக்க அழகிய நகரத்தையும், ஒப்பு அரிய - உவமை இல்லாத, வல் தானையோடு - வன்மையாகிய சேனையோடு, வள நாடும்-வளப்பமாகிய நாட்டையும், வஞ்சனையால்-வஞ்சனையினால், வெற்றானை-வென்ற புட்கரனை, வென்றான் - (நகர முதலிய எல்லாம் தானடையச்) சயித்தான்.

(வி - ரை) செப்பு - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; இது எழுவாய்த் தொகாநிலைத்தொடராக 'அரிய' என்னும் பண்படியாகப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சங் கொண்டது. 'செப்பரிய' என்பதைச் செப்ப அரிய எனப் பதம் பிரிக்கின், பொருள்: 'சொல்ல அரிய' என்பது; நிலைமொழி ஈறு தொகுத்தலாய் அவ்வாறு நின்றதென்க. 'செப்பு' தெலுங்கு மொழியாதலால் திசைச்சொலென்க. பலகை - கருவியாகுபெயர். (கூக)

அந்த வளநாடு மவ்வரசு மாங்கொழிய
வந்த படியே வழிக்கொண்டான்—செந்தமிழோர்
நாவேய்ந்த சொல்லா னளனென்று போற்றிசைக்கும்
கோவேந்தற் கெல்லாங் கொடுத்து.

(இ - ள்) அந்த வளநாடும் - வளப்பமாகிய அந் நிடததேசமும், அவ்வரசும் - அதை யாளும் ஆட்சியும், ஆங்கு-அவ்வோராட்டத்தில், ஒழிய - ஒழிந்துபோக, செம் தமிழோர் - செந்தமிழில் வல்ல புலவர், நா வேய்ந்த - நாவினால் தொடுத்த, சொல்லால் - செய்யுளால், நளன் என்று-நளராசனென்று, போற்று இசைக்கும் - துதியைச் சொல்லு கின்ற, கோ வேந்தற்கு - அரசர்க்கரசனுக்கு, எல்லாம் கொடுத்து - எல்லாச் செல்வங்களையும் (தோற்றுக்) கொடுத்து, வந்தபடியே-(ஒரு பொருளுமின்றி) வந்த விதமாகவே, வழிக்கொண்டான்-(புட்கரன்) போயினான்.

(வி - ரை) 'நாவேய்ந்த' என்பதை 'நா ஏய்ந்த' எனப் பிரித்து 'நாவில் பொருந்திய' எனப் பொரு ளுரைத்தலுமாம். போற்று-முத னிலைத் தொழிற்பெயர். ஏ-தேற்றம்.

"ஒருமொழி ஒழிதன் இனங்கொளற் குறித்தே"

என்பதனால் 'செந்தமிழோர்' என்பது ஆரியமுதலிய பாஷைகளில் வல்லோரென்னும் தன்னினங் கொள்ள நின்றது. 'வந்தபடியே' என்றது கலிபுருடனுடைய ஏவுதலால் புட்கரன் தன்னோடு சூதாட வருகையில் ஒரு பொருளுமின்றி வந்து, தான் ஏறிவந்த கலிபுருட னாகிய இடபத்தைப் பொருளாக வைத்தாடினவனாதலால். நெடு நாளைக்குமுன் தோற்கப்பட்டன ஆதலால் 'அந்த வளநாடு மவ்வரசும்' என்றார். (கூஉ)

ஏனை முடிவேந்த ரெத்திசையும் போற்றிசைப்பச்
சேனை புடைசூழத் தேரேறி—ஆனபுகழ்ப்

பொன்னகர மெய்தும் புரந்தரனைப் போற்பொலிந்து
நன்னகரம் புக்கா னளன்.

(இ - ள்) ஏனை முடி வேந்தர் - (புட்கரனையல்லாத) முடியை யணிந்த மற்ற அரசர்கள், எத்திசையும் - எல்லாப் பக்கங்களிலும், போற்று இசைப்ப - துதியைச் சொல்லிச் செல்லவும், சேனை புடை சூழ - சேனைகள் பக்கத்தில் சூழ்ந்துவரவும், தேர் ஏறி - தேரின்மே லேறி, ஆன புகழ் - உண்டாகிய புகழையுடைய, பொன் நகரம் - அமராவதி நகரத்தை, எய்தும் - அடைகின்ற, புரந்தரனைப் போல - இந்திரனைப்போல, பொலிந்து - விளங்கி, நளன் - நளராசன், நல் நகரம் - நன்மையாகிய மாவிந்தநகரத்தில் புக்கான் - சேர்ந்தான்.

(வி - ரை) ஏனை - பிறிதென்னும் பொருள்படும் மற்றென்பதற்குப் பிரதிபதம். அமராவதி என்பது சுவர்க்கலோகத்தில் முதன்மையான நகரம். புரந்தரன் - (பகைவருடைய) உடலைச் சேதிப்பவன். நன்னகரம் - பண்புத் தொகைநிலைத்தொடர்; நன்மை யென்னும் நிலைமொழி நகரமென்னும் வருமொழிப் புணர்ச்சியில் மையீறு கெட்டு, ஈற்று லகரம் [நன்-மெய்-சூ உ௪-ஆல்] னகரமாகி, வருமொழிமுதல் நகரம் [மெய்-சூ-ந௪-ஆல்] னகரமாயிற்று. (கூ௩)

கார்பெற்ற தோகையோ, கண்பெற்ற வாண்முகமோ,
நீர்பெற் றுயர்ந்த நிறைபுலமோ,—பார்பெற்று
மாதோடு மன்னன் வரக்கண்ட மாநகருக்
கேதோ வுரைப்ப னெதிர்.

(இ - ள்) பார் பெற்று - நிடததேச வுரிமையைப் பெற்று, மாதோடு - தமயந்தியோடு, மன்னன் வர - நளராசன் வராநிற்க, கண்ட - பார்த்த, மா நகருக்கு - பெருமையாகிய நகரசனங்களுக்கு, எதிர் - உபமானம், கார் பெற்ற - மேகம் வரப்பெற்ற, தோகையோ - மயிலோ, கண் பெற்ற - இழந்த கண்களைப் பெற்ற, வாள் முகமோ-

ஒளியாகிய முகமோ, நீர் பெற்று - மழைநீரைப் பெற்று, உயர்ந்த - வளர்ந்த, நிறை புலமோ - குறைவில்லா வயலோ, எது உரைப்பன்- (இவற்றுள்) எதைச் சொல்லுவேன்?

(வி - ரை) 'கார்' 'பார்' என்னும் விகாரப்பட்ட பண்புப்பெயர்கள் முறையே மேகத்துக்கும், பூமிக்கும் ஆனமையால் பண்பாகு பெயர். 'தோகை' என்னுஞ் சினைப்பெயர் முதலுக்கானமையால் சினையாகுபெயர். 'நகரம்' என்னு மிடப்பெயர் அவ்விடத்துப் பொருள்களுக் காதலால் இடவாகுபெயர். முன்னுள்ள 'ஓ' மூன்றும் ஐயப் பொருளன; ஈற்றிலுள்ள 'ஓ' ஈற்றசை.'எதுரைப்பன்?' என உடன்பட்டமையால் இம் மூன்றும் நகருக்கெதிரென்பது கருத்து. (கூசு)

"வென்றி நிடதத்தார் வேந்தன் சரிதையீ"
தென்றுரைத்து வேத வியன்முனிவன்—"நன்றிபுனை
மன்னு! பருவரலை மாற்றுதி!" என் றாசிமொழி
பன்னு நடந்திட்டான் பண்டு.

(இ - ள்) பண்டு - பூர்வத்தில், வேதம் - வேதங்களைப்போன்ற, இயல்-தன்மையையுடைய, முனிவன்-வியாசமுனிவன், வென்றி- (பகைவர்களையே அன்றிப் பொய்ம்மையையும் வென்ற) வெற்றியையுடைய, நிடதத்தார் வேந்தன் - நிடததேசத்தாருடைய அரசனது, சரிதை ஈது என்று - சரித்திரம் இத்தன்மையது ஆகுமென்று, உரைத்து - சொல்லி, நன்றி புனை - நற்குணங்களை (அணிகளாக) அணிந்த, மன்னு தருமராசனே!, பருவரலை - (சூதால் செல்வத்தை இழந்தோமென்று) துன்பப்படுதலை, மாற்றுதி என்று - நீக்கென்று சொல்லி, ஆசி மொழி - ஆசீர்வசனங்களை, பன்னு - சொல்லி, நடந்திட்டான் - சென்றான்.

(வி-ரை) பொய்ம்மையை வெல்லுந்திறம் அவனு லாளப்படுங் குடிகளுக்கு முண்டென்பார் வென்றியை அவனைச் சாரவையாமல் 'வென்றி நிடதத்தார்' எனவும், பொய்யா மொழியுடையானென்பார் 'வேத வியன்முனிவன்' எனவும், உடலைப் புனையும் அணிகளினும், நற்குண நற்செய்கைகளை யுடைமையே அமையுமெனக் கருதுவோனென்பார் 'நன்றிபுனை, மன்னு!' என்று னெனவுங் கூறினர். ஈது -

சுட்டடியாகத் பிறந்த குறிப்பு வினைமுற்று. ஆசிமொழி - ஆசியை யுணர்த்து மொழி'என இரண்டாம்வேற்றுமை யுருபும் பயனு முடன்தொக்க தொகைநிலைத்தொடர்; 'ஆசியாகிய மொழி' என இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகைநிலைத்தொடருமாம். (கூரு)

வாழி யருமறைகள், வாழிநல் லந்தணர்கள்,
வாழிநளன் காதை வழுத்துவோர்,—வாழிய
மள்ளுவநாட் டாங்கண் வருசந்திரன் சுவர்க்கி
தெள்ளுறுமெய்க் கீர்த்தி சிறந்து.

(இ - ள்) அரு மறைகள் - (உயர்வாகிய) வேதங்கள், வாழி - வாழக்கடவன; நல் அந்தணர்கள் - (அவ்வேதநெறியில் ஒழுகும்) சிறந்த பிராமணர்கள், வாழி - வாழக்கடவர்கள்; நளன் காதை - நளச்சக்கரவர்த்தியினுடைய (திவ்விய) சரித்திரத்தை, வழுத்துவோர் - கூறுபவர்கள், வாழி - வாழக்கடவர்கள்; மள்ளுவ நாடு - மள்ளுவ நாடாகிய, ஆங்கண் - அவ்விடத்து, வரு சந்திரன் சுவர்க்கி - பிறந்து வீற்றிருக்கும் சந்திரன் சுவர்க்கியினுடைய, தெள் உறு - (குற்றமில்லாமையால்) தூய்மையாகிய, மெய்க் கீர்த்தி - உண்மையாகிய புகழ், சிறந்து - அழியாமல், வாழிய - வாழக்கடவது.

(வி - ரை) அருமறைகளையும், அந்தணர்களையும், வழுத்துவோரையும் கூறவே,

"ஒருமொழி யொழிதன் இனங்கொளற் குறித்தே."

என்பதனால் முறையே மற்ற வைதிக நூல்களையும், மற்ற வருணத்தாரையும், கேட்போரையுங் கொள்க. வாழிய என்னும் வியங்கோள் வினைமுற்று ஈற்றுயிர்மெய் கெட்டு 'வாழி' என நின்றது [நன்-உயிர்-ரு-கஅ]. (கூசு)

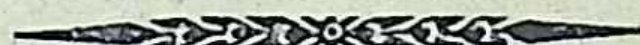
ஆக வெண்பா-கூசு.

நளவெண்பா மூலமும் உரையும்
முற்றுப்பெற்றன.

ஸ்ரீ

நளவெண்பாவின்

செய்யுள் முதற்குறிப் பகராதி

நளவெண்பாவின் செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி

முற்றுப்பெற்றது.

140
~~139~~ பாட்டு ஒம்

ஆங்கவளு மேக வரசன்
பெருந்தேவி
பூங்கழலான் மீதே புரண்
டழுதா— டாங்கு
மின்னவளையா ரழுதுய
ரெல்லா மெனது
வினைவழிதா னென
றெண் மெலிந்து.

பூங்கழல் = அழகியபாதம்.
ஏக = ஒன்று.
பெருந்தேவி = பட்டமகிஷி,
பட்டராணி

நீதிநூற் கோத்து: இதில் ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், வெற்றிவேற்கை, வாக்குண்டாம், நல்வழி, நன்னெறி இவ்வாறின் மூலமும், உரையும் அடங்கியுள்ளன. ... விலை அணா 6

நீதிநூற்றிரட்டு: ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், வெற்றிவேற்கை, வாக்குண்டாம், நல்வழி, நன்னெறி, நீதிநெறி விளக்கம், இவ்வேழின் மூலமும், அவற்றின் இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பும் ... விலை அணா 8

நீதிச் செய்யுள் திரட்டு: குறள், நாலடியார், தேவாரம், திருவாய்மொழி முதலிய பலநூல்களிலிருந்து சிறந்த நீதிகளைப் போதிக்கும் செய்யுள்கள் எடுத்துத் திரட்டப்பட்டது ... அணா 2

பாரத நீதி: வடமொழி வியாஸ பாரதத்தில் ஆர்யமத தர்மங்களையும், நீதிகளையும் பற்றிச் சொல்லியுள்ள நீதி வாக்யங்கள் அடங்கிய கிரந்த சுலோகமும், தமிழ் தாத்பரியமும்: விலைஅணா 2

பிரச்நோத்தர ரத்நமாலிகை: ஆர்யமததர்மங்களையும், நீதிகளையும் திரட்டி ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் வடமொழியில் வினா விடை ரூபமாக இயற்றியுள்ள அரிய நூலின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு ... விலை அணா 2

வீரசைவ வினாவிடை: அணா 5

ஸ்ரீ சுப்ரமண்யர் சகஸ்ரநாம அணா 2

மாதரொழுக்க இலக்கணம்: இதில் ஸ்திரீகள் நடந்துகொள்ள வேண்டிய விதங்களும், கற்புடைய ஸ்திரீகளின் பிரபாவமும் அடங்கியுள்ளன அணா 2

நீதிநெறிவிளக்கம் உரை: அணா 8

நல்லொழுக்கம் (வசனம்): பை 9

திருக்குறள் மூலம்: விலை அணா 4

ஔவைகுறள் மூலம்: விலை அணா 2

இனிது நாற்பது உரை: அணா 3

இன்னாநாற்பது உரை: அணா 3

களவழி நாற்பது உரை: அணா 2

கார்நாற்பது உரை: விலை அணா 2

சிறுபஞ்ச மூலம் உரை: அணா 4

நான்மணிக்கடிகை உரை: விலை அணா 5

முதுமொழிக்காஞ்சி உரை: விலை அணா 2½

திரிகடுகம் உரை: விலை அணா [illegible]

ஏலாதி உரை: ... விலை அணா 6

[illegible]நெறிச்சாரம் மூலம்: அணா [illegible]

ஆசாரக்கோவை உரை: அணா 3

பழமொழி உரை: விலை ரூபா 2

நாலடியார் உரை: விலை ரூபா 2

திருக்குறள் உரை: விலை ரூபா 4

ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், வெற்றிவேற்கை-இம்மூன்றும் மகாவித்வான் இராமாநுஜ கவிராயர் உரையுடன் விலை அணா 12

நளவெண்பா உரை: விலை ரூ 1½

தண்டியலங்காரம் உரை: ரூ 1[illegible]

சிவசிவ வெண்பா, சோமேசர் முதுமொழிவெண்பா, முருகேசர் முதுநெறிவெண்பா அணா [illegible]